

dan Simmons

ilion

premiul locus

Dan Simmons

Ilion

Traducere din limba engleză
Mihai-Dan Pavelescu

DAN SIMMONS s-a născut în 1948 în statul american Illinois şi a crescut în Vestul Mijlociu. În 1970 a absolvit Colegiul Wabash şi a fost recompensat cu Premiul Phi Beta Kappa pentru excelenţă în ficţiune, jurnalism şi artă. A urmat Washington University din St Louis, după care a lucrat optsprezece ani în învăţământul primar. Prima povestire i-a fost publicată în 1982, iar primul roman în 1985. Din 1987 este scriitor liber-profesionist. Dan Simmons a devenit faimos în 1989, când a câştigat Premiile Hugo şi Locus cu romanul *Hyperion,* a cărui structură este inspirată din *Decameronul* şi *Povestiri din Canterbury.* Simmons a abordat de-a lungul carierei sale literare diverse genuri, combinându-le uneori în cadrul aceluiaşi volum: science-fiction, horror, fantasy şi roman poliţist. Dintre lucrările sale amintim: *Song of Kali* (Premiul World Fantasy, 1986), *Carrion Confort* (Premiile Bram Stoker, Locus şi British Fantasy în 1990), *Hyperion* (Premiile Hugo şi Locus în 1990, Ignotus, Spania, 1991 şi Seiun, Japonia, 1995), *Entropy's Bed at Midnight* (Premiul Locus, 1991), *The Fall of Hyperion* (Premiile Locus şi SF Chronicle în 1991, British SF, 1992 şi Seiun, Japonia, 1996), *Prayers to Broken Stones* (Premiul Bram Stoker, 1992), *Summer of Night* (Premiul Locus, 1992), *Children of the Night* (Premiul Locus, 1993), *This Year's Class Picture* (Premiile World Fantasy, Bram Stoker şi Sturgeon în 1993, Seiun, Japonia, 1999), *Death în Bangkok* (Premiile Bram Stoker şi Locus, 1994), *Fires of Eden* (Premiul Locus, 1995), *The Great Lover* (Premiul Imaginaire, Franţa, 1996), *The Rise of Endymion* (Premiile Locus şi SF Chronicle în 1998), *Orphans of the Helix* (Premiul Locus, 2000), *A Winter Haunting* (Premiul International Horror Guild, 2003), *Ilion* (Premiul Locus, 2004).

Romanul acesta este dedicat Colegiului Wabash – oamenilor, catedrelor şi moştenirii sale.

„Iar Mintea, lipsită de-ncântare,
Se-ntoarnă-n propria-i desfătare:
Mintea, Oceanu-n care orice creatură îşi poate găsi perechea pe măsură;
Totuşi creează, transcendându-le pe toate,
Multe-alte Lumi şi Oceane-ndepărtate;
Şi tot ceea ce fu făcut se pierde
Într-un Gând verde, la o Umbră verde.”

Grădina de ANDREW MARVELL

„Boi şi oi grase cu armele poţi dobândi la războaie şi agonisi-vei cu munca pe lume şi cai şi tripeduri; sufletul însă, odată ce scapă din stavila gurii, dus e şi nu-l mai apuci şi nu-l cucereşti pe vecie.”

Ahile, în *Iliada* de HOMER, Cântul al IX-lea, 405–409

„O inimă haină ce-şi adastă clipa şi muşcă.”

Caliban în *Caliban despre Setebos* de ROBERT BROWNING

Mulţumiri

Multe traduceri ale *Iliadei* au fost utilizate în scrierea acestui roman, dar aş dori în mod special să mulţumesc următorilor traducători: Robert Fagles, Richmond Lattimore, Alexander Pope, George Chapman, Robert Fitzgerald şi Allen Mandelbaum. Frumuseţea tălmăcirilor lor este variată, iar talentul lor este mai presus de înţelegerea celui care scrie aceste rânduri.

Dintre poeziile şi prozele auxiliare asociate *Iliadei,* care au ajutat la crearea acestui volum, aş dori în mod special să le menţionez pe cele aparţinând lui W.H. Auden, Robert Browning, Robert Graves, Christopher Logue, Robert Lowell şi lordului Alfred Tennyson.

Pentru cercetări şi comentarii despre *Iliada* şi Homer, doresc să amintesc lucrările lui Bernard Knox, Richmond Lattimore, Malcolm M. Willcock, A.J.B. Wace, F.H. Stubbings, C. Kerenyi şi alţi membri ai *scoliei* lui Homer, prea numeroşi pentru a-i enumera.

Pentru comentarii pătrunzătoare privind Shakespeare şi *Caliban despre Setebos* de Robert Browning, mulţumesc cu recunoştinţă scrierilor lui Harold Bloom, W.H. Auden şi editorilor volumului *Norton Anthology of English Literature.* Pentru comentarii asupra interpretării date de Auden poemului *Caliban despre Setebos* şi pentru alte aspecte legate de Caliban, îmi îndrum cititorii spre *Later Auden* de Edward Mendelson.

Opiniile lui „Mahnmut” asupra sonetelor lui Shakespeare au fost inspirate în general de minunata carte *The Art of Shakespeare's Sonnets* de Helen Vendler.

Multe dintre comentariile lui „Orphu de pe Io” despre opera lui Marcel Proust au fost inspirate de cartea lui Roger Shattuck: *Proust's Way: A Field Guide to* In Search of Lost Time.

Pentru cititorii interesaţi să întreacă dragostea lui Mahnmut faţă de Shakespeare, aş recomanda *Shakespeare: The Invention of the Human* de Harold Bloom, *Me and Shakespeare: Adventures with the Bard* de Herman Gollob şi *Shakespeare: A Life* de Park Honan.

Pentru hărţi detaliate ale planetei Marte (înainte de terraformare), îndrept multă recunoştinţă către NASA, Jet Propulsion Laboratory şi cartea *Uncovering the Secrets of the*

Red Planet, publicată de National Geographic Society, editată de Paul Raeburn, cu prefaţă şi comentarii de Matt Golombeck. Revista *Scientific American* a însemnat o bogată sursă de detalii şi recunoştinţa mea se îndreaptă spre articole ca *The Hidden Ocean of Europa* de Robert T. Pappalardo, James W. Head şi Ronald Greeley (octombrie 1999), *Quantum Teleportation* de Anton Zeilinger (aprilie 2000) şi *How to Build a Time Machine* de Paul Davies (septembrie 2002).

În cele din urmă, îi mulţumesc lui Clee Richeson pentru detalii privind construirea unui cubilou cu cupolă de lemn.

Nota autorului

Când fratele meu mai mic şi cu mine ne scoteam soldăţeii de plumb din cutie, nu aveam nici o problemă să ne jucăm cu ostaşii în uniforme albastre şi gri din Războiul de Secesiune, alături de cei în uniforme verzi din al Doilea Război Mondial. Prefer să consider asta ca fiind un exemplu precoce a ceea ce John Keats numea „capacitate negativă”. (Aveam, de asemenea, un viking, un cowboy, un indian şi un centurion roman, care aruncau grenade, dar ei făceau parte din plutonul Comandoului Temporal. Unele anomalii necesită ceea ce tipii de la Hollywood insistă în a denumi „backstory”.)

În cazul *Ilionului* însă, am considerat că era necesară o coerenţă. Acei cititori care au început, ca şi mine, cu minunata traducere a *Iliadei* realizată în 1951 de Richmond Lattimore, vor observa că Hektor, Achilleus şi Aias au devenit Hector, Ahile şi Aias (Micul şi Marele). În privinţa aceasta, sunt de acord cu Robert Fagles, în traducerea sa din 1990: deşi aceste versiuni mai latinizate sunt îndepărtate de limba greacă – Hektor împotriva lui Akhilleus, akhaianilor şi argeioilor versiunea mai fidelă sună uneori ca tusea unei pisici care elimină un ghemotoc de păr. Aşa cum observă Fagles, nimeni nu poate pretinde o coerenţă perfectă, şi lectura mai lină este uşurată când revenim la practica tradiţională a poeţilor englezi de a folosi formele latine, ba chiar şi cele engleze moderne, pentru eroi şi zei.

Excepţia în această privinţă, citându-l din nou pe Fagles, este atunci când ar trebui să avem Ulise în loc de Odiseu, sau, să zicem, Minerva în loc de Atena. În incredibil de frumoasa traducere a *Iliadei* în cuplete eroice, Alexander Pope nu a avut nici o problemă ca „Jupiter” sau „Jove” să-l muştruluiască pe Ares (nu pe Marte), dar aici capacitatea mea negativă se împiedică. Uneori, se pare, trebuie să te joci doar cu soldăţeii verzi.

1
Câmpiile Ilionului

Mânie…

Cântă, o, Muză, despre mânia lui Ahile, fiul lui Peleus, cruntul, ucigaşul-de-oameni, cel ursit morţii, cântă despre mânia care le-a răpit aheilor atâţia bărbaţi buni şi care a trimis multe suflete brave şi semeţe către temuta Casă a Morţii! Şi mai cântă, o, Muză, despre mânia zeilor înşişi, arţăgoşi şi puternici, aici, pe noul lor Olimp, despre mânia post-oamenilor, deşi poate că ei sunt morţi şi pieriţi, şi despre mânia acelor puţini oameni adevăraţi rămaşi, deşi poate că ei au devenit egoişti şi inutili! Şi mai cântă, o, Muză, despre mânia acelor făpturi gânditoare, conştiente şi serioase, dar nu prea apropiate de oameni, care visează sub gheţurile Europei, care mor în cenuşile sulfuroase ale lui Io şi care se nasc în faliile îngheţate ale lui Ganimede!

Ah, şi cântă despre mine, o, Muză, cântă despre sărmanul Hockenberry, renăscut împotriva voinţei sale – sărmanul mort Thomas Hockenberry, doctor în filozofie, Hockenbush pentru prieteni, prieteni de mult transformaţi în colb pe o planetă de mult lăsată în urmă. Cântă despre mânia *mea,* da, despre *mânia* mea, o, Muză, mică şi neînsemnată aşa cum poate fi mânia aceasta, când este măsurată cu furia zeilor nemuritori sau cu furia ucigaşului-de-zei, Ahile!

Gândindu-mă mai bine, o, Muză, nu mai cânta nimic despre mine. Te cunosc. Am fost legat de *tine* şi am fost sluga *ta,* o, Muză, jigodie fără pereche. Şi nu am încredere în tine, o, Muză. Nici un pic!

De va trebui să fiu nedoritorul cor antic al acestei poveşti, atunci pot începe de oriunde aş alege. Aleg să încep de aici.

Este o zi ca oricare alta din cei mai bine de nouă ani scurşi de la renaşterea mea. Mă trezesc în barăcile Scolia, locul de nisip roşu, cer albastru şi capete uriaşe de piatră, sunt chemat de Muză, sunt adulmecat de cerberii ucigaşi şi lăsat să trec, sunt purtat imediat pe cei douăzeci şi şapte de kilometri verticali spre culmile ierboase ale Olimpului, în escalatorul de cristal de mare viteză de pe versantul estic, şi – după ce m-am prezentat la vila pustie a Muzei – îmi primesc informarea de la scoliastul care iese

din schimb, iau armura de impact şi echipamentul de metamorfozare, vâr la centură bastonul taser şi mă teleportez cuantic pe câmpiile Ilionului, unde este seară.

Dacă v-aţi închipuit vreodată asediul Ilionului, aşa cum am făcut-o eu, în mod profesionist, vreme de peste douăzeci de ani, trebuie să vă spun că, aproape cu certitudine, imaginaţia nu vi s-a ridicat la nivelul situaţiei. Imaginaţia mea, în tot cazul, a rămas în urmă. Realitatea este mult mai frumoasă şi mai oribilă decât ar fi dorit să ne convingă până şi rapsodul orb.

Mai întâi, iată oraşul, Ilionul, Troia, unul dintre măreţele polisuri înarmate ale lumii antice – la peste trei kilometri de plaja pe care stau acum, totuşi vizibil, minunat şi dominator pe dealul său, cu zidurile înalte iluminate de mii de torţe şi ruguri, cu turnurile nu chiar atât de lipsite de vârfuri pe cât ar fi dorit Marlowe să ne facă să credem, însă uimitoare – înalte, rotunde, ca de pe altă lume, impunătoare.

Apoi, aheii şi danaii şi ceilalţi asediatori – tehnic vorbind, ei încă nu sunt „greci”, întrucât poporul respectiv se va forma abia peste două mii de ani, dar eu le voi spune oricum „greci” –, care se întind pe mulţi kilometri, aici, pe ţărmul mării. Pe când predam *Iliada,* le spuneam studenţilor că, în ciuda gloriei sale homerice, războiul troian fusese probabil de fapt un conflict mic – câteva mii de războinici greci împotriva câtorva mii de troieni. Până şi cel mai bine documentaţi membri ai *scoliei* – grupul de erudiţi ai *Iliadei,* întins pe aproape două milenii – estimau pe baza epopeii că nu putuseră fi mai mult de cincizeci de mii de războinici, ahei şi alţi greci, aduşi pe ţărm de corăbiile lor negre.

Se înşelau. Estimările actuale arată că grecii asediatori sunt peste două sute cincizeci de mii, iar troienii şi aliaţii lor, cam jumătate din numărul acela. În mod vădit, toţi eroii războinici din insulele greceşti au venit în goană pentru bătălie – deoarece bătălie înseamnă jaf aducându-şi cu ei soldaţii, aliaţii, servitorii, sclavii şi concubinele.

Impactul vizual este ameţitor: kilometri întregi de corturi iluminate, focuri de bivuac, linii de apărare de stâlpi ascuţiţi la vârf, kilometri de tranşee săpate în solul tare de deasupra plajelor – nu pentru a se ascunde şi a se ghemui, ci ca obstacol în calea călărimii troiene – şi, iluminând kilometri de corturi şi bărbaţi, scânteind de pe lănci lustruite şi paveze sclipitoare, mii de focuri de vreascuri, focuri pentru gătit şi ruguri de cadavre ce

ard strălucitor.

Ruguri de cadavre…

În ultimele săptămâni, boala s-a furişat în rândurile grecilor, ucigând mai întâi catâri şi câini, apoi răpunând un soldat ici, un servitor colo, până ce, brusc, în ultimele zece zile a devenit o molimă, doborând mai mulţi ahei şi danai decât au făcut-o apărătorii Ilionului în luni întregi. Bănuiesc că este tifos. Grecii sunt convinşi că este mânia lui Apollo.

L-am văzut pe Apollo din depărtare – atât pe Olimp, cât şi aici – şi este un individ foarte afurisit. Apollo este zeul arcaşilor, stăpânul arcului de argint, „departe-ţintitorul”, şi, în ciuda faptului că este zeul tămăduirii, este în acelaşi timp şi zeul bolii. Mai mult decât atât, este principalul aliat divin al troienilor în această bătălie şi, dacă ar fi după el, aheii ar fi nimiciţi de pe faţa pământului. Indiferent dacă tifosul acesta a fost cauzat de râurile spurcate de leşuri şi celelalte ape poluate de aici, ori de arcul de argint al lui Apollo, grecii au tot dreptul să creadă că el le vrea răul.

În clipa aceasta, „căpeteniile şi regii” aheilor – şi fiecare dintre eroii aceştia greci este un soi de rege sau căpetenie în propria provincie şi în propriii ochi – se strâng lângă cortul lui Agamemnon, pentru a decide un curs de acţiune care să pună capăt molimei. Pornesc într-acolo încet, mai degrabă fără chef, deşi, după mai bine de nouă ani de aşteptare, seara aceasta ar trebui să fie momentul cel mai aţâţător al îndelungatei mele observări a războiului. În seara aceasta, *Iliada* lui Homer începe cu adevărat.

Oho, am fost martor la multe anacronisme poetice din poemul lui Homer, aşa cum este aşa-zisul Catalog al Corăbiilor, adunarea şi enumerarea tuturor forţelor greceşti, care figurează în Cântul al II-lea al *Iliadei,* dar care am văzut că s-au petrecut cu peste nouă ani în urmă, când expediţia militară s-a reunit la Aulida, pe malul strâmtorii dintre Eubeea şi Grecia continentală. Sau *Epipolesis,* trecerea în revistă a armatei de către Agamemnon, care se petrece în Cântul al IV-lea, însă pe care am văzut-o la scurtă vreme după ce armatele au debarcat aici, lângă Ilion. Evenimentul acela real a fost urmat de ceea ce eu obişnuiam să predau ca fiind *Teihoskopia,* sau „vederea de pe zid”, în care Elena îi identifică pe eroii aheeni pentru Priam şi căpeteniile troiene. *Teihoskopia* apare în Cântul al III-lea, totuşi în adevăratul

curs al evenimentelor a avut loc la scurt timp după debarcare şi *Epipolesis.*

Dacă aici se poate vorbi despre un *adevărat* curs al evenimentelor...

Oricum, în seara aceasta are loc întrunirea de la cortul lui Agamemnon şi confruntarea dintre Agamemnon şi Ahile. De aici începe *Iliada* şi scena aceasta ar trebui să fie focarul tuturor energiilor şi abilităţilor profesionale, însă adevărul este că mă doare drept în cur. N-au decât să se grozăvească. N-au decât să vocifereze. Ahile n-are decât să-şi ducă mâna la spadă... să fiu sincer, mărturisesc că asta m-ar interesa să observ. Oare Atena va apărea într-adevăr să-l oprească, sau ea n-a fost decât o metaforă pentru judecata sănătoasă a lui Ahile? Am aşteptat toată viaţa să răspund la o asemenea întrebare, iar răspunsul se află la numai câteva minute depărtare, dar, în mod straniu, irevocabil... mă... doare... drept... în... cur!

Cei nouă ani de renaştere dureroasă şi revenire lentă a memoriei, permanentul război şi permanenta împăunare eroică, şi să nu mai vorbesc de propria mea înrobire de către zei şi Muză, au făcut ravagii. Aş fi la fel de fericit în clipa de faţă, dacă ar apărea un B-52 şi ar arunca o bombă atomică pe greci şi troieni deopotrivă. Mai dă-i în pizda mă-sii de eroi, cu carele lor de luptă cu tot!

Înaintez totuşi spre cortul lui Agamemnon. Aceasta este misiunea mea. Dacă nu observ episodul şi nu-mi întocmesc raportul pentru Muză, nu va însemna pentru mine o simplă pierdere de statut. Zeii mă vor reduce la aşchiile de os şi la pulberea de ADN din care m-au creat şi, cum zic ei, asta va fi şi gata!

2
Colinele Ardis. Palatul Ardis

Daeman se materializă în apropiere de reşedinţa Adei şi clipi prosteşte spre soarele roşu de la orizont. Era perfect senin şi amurgul ardea între arborii înalţi de pe culme, astfel încât atât inelul-p, cât şi inelul-e străluceau în timp ce se roteau pe cerul de cobalt. Daeman se simţea dezorientat, fiindcă aici era seară şi fusese seară cu numai o secundă înainte, când el părăsise petrecerea de al Doilea Douăzeci a lui Tobi, din Ulanbat.

Trecuseră ani buni de când nu mai vizitase locuinţa Adei şi, cu excepţia acelor prieteni pe care-i vizita regulat – Sedman în Paris, Ono în Bellinbad, Risir în casa ei de pe stâncile Chom şi alţi câţiva –, el nu avea niciodată cel mai mărunt indiciu cu privire la continentul sau la fusul orar în care avea să ajungă. Pe de altă parte însă, Daeman nu cunoştea denumirile sau poziţiile continentelor, cu atât mai puţin conceptele de geografie sau de fusuri orare, aşa că, în sine, lipsa aceea de cunoştinţe nu însemna nimic pentru el.

Rămânea totuşi dezorientat. Pierduse o zi. Sau o câştigase? În tot cazul, aerul avea alt iz aici... era mai umed, mai bogat, mai sălbatic.

Daeman privi în jur. Se afla în centrul unei platforme generice de nod-fax – obişnuitul cerc de permbeton şi piloni fantezişti de fier, încununaţi cu o pergolă de cristal galben, iar în apropiere de centrul cercului, pilonul de afişare al inevitabilului indicator codificat, pe care el nu-l putea citi. În vale nu se zărea nici o altă structură, ci doar iarbă, copaci, un râu în depărtare şi înceata mişcare de revoluţie a ambelor inele ce treceau pe deasupra, aidoma rotoarelor unui uriaş şi lent giroscop.

Era o seară caldă, mai umedă decât în Ulanbat, iar platforma de faxare se găsea în mijlocul unei pajişti ierboase, înconjurată de dealuri scunde. La şase-şapte metri dincolo de cercul platformei aştepta o cariolă străveche, pentru două persoane, cu o singură roată, deschisă, cu un servitor la fel de străvechi, care plutea deasupra nişei vizitiului, şi un singur voynix aflat între hulubele de lemn ca două limbi. Trecuse mai mult de un deceniu de când Daeman vizitase Palatul Ardis, dar acum îşi reamintea toate neajunsurile acestea barbare. Absurd, să nu ai propria casă pe un nod-fax!

– Daeman *Uhr?* întrebă servitorul, deşi ştia în mod evident cine era el.

Daeman mormăi ceva şi-şi întinse geanta de voiaj uzată. Micuţul servitor pluti mai aproape, o luă în ghearele sale protejate şi o încărcă în portbagajul de prelată al cariolei, pe când bărbatul sui înăuntru.

– Mai aşteptăm pe cineva?

– Sunteţi ultimul oaspete, răspunse servitorul.

Zumzăi şi intră în nişa sa emisferică, apoi clicăi o comandă; voynixul prinse hulubele cariolei şi începu să alerge către soarele

care apunea, cu pozii săi şi roata cariolei ridicând foarte puţin praf pe drumul cu pietriş. Daeman se lăsă pe spate pe pielea verde, îşi sprijini ambele mâini pe baston şi se bucură de călătorie.

Nu venise pentru a o vizita pe Ada, ci pentru a o seduce. Cu asta se ocupa Daeman – seducea tinere. De asemenea, colecţiona fluturi. Faptul că Ada avea douăzeci şi cinci de ani, iar Daeman se apropia de al Doilea Douăzeci era lipsit de importanţă pentru el. Nu conta nici faptul că Ada îi era verişoară primară. Tabuurile incestului se erodaseră de mult. „Driftul genetic” era un concept necunoscut lui Daeman, dar, chiar dacă l-ar fi cunoscut, el ar fi avut încredere în firmerie că-l va rezolva. Firmeria rezolva totul.

Daeman vizitase Palatul Ardis cu zece ani în urmă, în rolul său de verişor – şi încercase s-o seducă pe cealaltă verişoară a Adei, Virginia, pur şi simplu din plictiseală, deoarece Virginia avea toată atractivitatea unui voynix –, când o zărise întâia oară pe Ada nudă. Mergea pe unul dintre nesfârşitele coridoare din palat, în căutarea serei pentru micul dejun, când trecuse pe lângă odaia tinerei, uşa era întredeschisă, şi acolo, reflectată într-o oglindă înaltă şi deformată, se afla Ada, spălându-se cu un burete într-un lavoar, fără să poarte nimic altceva decât o expresie uşor plictisită pe chip – Daeman aflase că Ada însemna multe lucruri, dar printre acelea nu se număra obsesia faţă de igienă –, şi reflexia ei, a unei tinere care abia ieşea din crisalida de fată, îl încremenise locului pe el, un adult doar cu puţin mai vârstnic decât era Ada actualmente.

Chiar şi atunci, cu rotunjimile bucălate ale copilei încă prezente în şoldurile, coapsele şi sânii înmuguriţi, Ada era o imagine pentru care merita să te opreşti ca s-o admiri. Piele albă – oricât de mult ar fi rămas în exterior, pielea ei păstra moliciunea şi albeaţa pergamentului –, ochi cenuşii, buze de zmeură şi păr negru-negru, visul unui erotolog amator. Pe atunci moda culturală le cerea femeilor să-şi radă subsuorile, dar nici tânăra Ada, nici – Daeman spera cu toată sinceritatea – adulta în care evoluase nu acordase acestui aspect mai multă atenţie decât ar fi acordat majorităţii celorlalte mode culturale. Trupul încă de fată, totuşi deja voluptuos, sânii grei şi lăptoşi, pielea ca frişca, ochii alerţi şi toată albeaţa subliniată de patru liniuţe de păr negru – unduitul semn de întrebare al părului pe care ea îl

strângea nepăsător în creştetul capului mai puţin când se juca, adică aproape permanent, cele două virgule de sub braţe şi perfectul semn negru de exclamaţie – nematurizat încă la forma triunghiulară – ce ducea spre umbrele dintre coapsele ei încremeniseră atunci în oglinda înaltă (şi erau ţintuite acum ca aripile unui fluture în insectarul memoriei lui Daeman).

Călătorind în cariolă, Daeman surâse. Habar n-avea de motivul pentru care Ada îl invitase la această aniversare după atâţia ani – sau al cărui Douăzeci îl sărbătoreau – dar era încrezător că o va seduce pe tânără înainte să faxeze înapoi în adevărata lui lume de petreceri, vizite prelungi şi relaţii superficiale cu femei mai sofisticate.

Voynixul tropăia fără efort, trăgând cariola doar în şuierul pietrişului sub pozi şi zumzetul lin al giroscoapelor vechi din carcasa vehiculului. Umbre înaintau peste vale, dar drumeagul îngust trecu peste o coamă, prinse ultima bucăţică de soare – înjumătăţit de următoarea creastă spre vest –, apoi coborî într-o vale mai largă, în care se întindeau plantaţii dintr-o cultură scundă. Servitorii care le îngrijeau fulgerau deasupra câmpurilor, şi lui Daeman i se părură nenumărate bile de crichet aflate în levitaţie.

Drumul coti către sud – în stânga bărbatului –, traversă un râu pe un pod de lemn acoperit, continuă în sus pe un deal mai abrupt şi pătrunse într-o pădure veche. În mod vag, Daeman îşi amintea că, în urmă cu zece ani, urmărise fluturi în codrul acesta bătrân, ceva mai târziu după ce o văzuse pe tânăra Ada nudă în oglindă. Îşi reamintea surescitarea capturării unei specii rare de fluture Camberwell, lângă o cascadă, amintire ce se combina cu surescitarea vederii pielii albe şi părului negru al fetei. Acum îşi amintea privirea pe care reflexia Adei i-o aruncase, când faţa albă se ridicase de la abluţiunile ei – dezinteresată, nici încântată, nici mânioasă, lipsită de pudoare, totuşi nu neobrăzată, vag detaşată –, uitându-se la bărbatul de douăzeci şi şapte de ani, îngheţat de patimă pe hol, foarte asemănător cu felul în care Daeman însuşi studiase fluturele capturat.

Cariola se apropia de Palatul Ardis. Era întuneric sub bătrânii stejari, ulmi şi frasini care creşteau atât de apropiaţi între ei spre culmea dealului, dar felinare galbene fuseseră instalate pe drum şi şiruri de lampioane colorate puteau fi întrezărite în codrul

acela primitiv, poate conturând poteci.

Voynixul ieşi din pădure şi în faţa lor apăru Palatul Ardis, strălucind pe vârful dealului, de unde cărări şi drumuri de pietriş alb şerpuiau în jos în toate direcţiile; pajiştea lungă şi ierboasă cobora de la clădire pe aproape o jumătate de kilometru, înainte de a se opri în marginea altor arbori. Dincolo de pădurea aceea, râul încă sclipea, reflectând lumina muribundă de pe cer, iar printr-o deschidere între dealurile din sud-vest se distingeau alte înălţimi împădurite – negre, lipsite de luminiţe – şi alte culmi, îndărătul lor, până ce crestele întunecate se contopeau cu norii negri de la orizont.

Daeman se înfioră. Până în clipa aceea nu-şi amintise că reşedinţa Adei se găsea în apropiere de pădurile dinozaurilor, indiferent pe ce continent ar fi fost ele. Ţinea minte că în vizita sa anterioară fusese terifiat, deşi Virginia, Vanessa şi toţi ceilalţi îl asiguraseră că pe o rază de opt sute de kilometri nu exista nici un dinozaur periculos… mai exact, toţi ceilalţi îl liniştiseră, cu excepţia Adei de cincisprezece ani, care se mulţumise să-l privească cu uitătura cântăritoare şi uşor amuzată despre care el învăţase în scurtă vreme că reprezenta expresia ei obişnuită. Atunci avusese nevoie de ispita fluturilor ca să-l convingă să părăsească palatul. Acum i-ar fi trebuit ceva mult mai temeinic. Cu toate că ştia că se afla în perfectă siguranţă, înconjurat de servitori şi voynicşi, Daeman nu avea absolut nici o dorinţă să fie înfulecat de o reptilă dispărută şi să se trezească în firmerie cu amintirea acelei umilinţe.

Ulmul uriaş aflat mai jos de Palatul Ardis, pe pantă, fusese împodobit cu zeci de lampioane; torţe străjuiau drumul circular de acces şi potecile cu pietriş alb, ce duceau de la clădire pe pajişte. Voynicşi santinele erau înşiruiţi în lungul gardului viu al drumului de acces, iar la marginea pădurii întunecate Daeman văzu că în apropierea ulmului fusese instalată o masă lungă – torţele pâlpâiau în briza serii de jur-împrejurul scenei festive – şi câţiva oaspeţi se adunau deja pentru cină. Cu obişnuitul său snobism satisfăcut, Daeman observă de asemenea că majoritatea bărbaţilor de aici continuau să se îmbrace în robe alburii sau burnuzuri şi salopete de seară în tonurile pământului, un stil care nu mai era la modă de luni bune în cercurile sociale mai importante prin care se învârtea el.

Voynixul sui pe drumul circular de acces până la uşile din faţă

ale Palatului Ardis, se opri în dreptunghiul de lumină gălbuie proiectat prin ele şi lăsă atât de lin hulubele cariolei, încât Daeman nu simţi nici cea mai mică zdruncinătură. Servitorul zbură iute în spate, să-i aducă bagajul şi bărbatul coborî, încântat să simtă pământul sub tălpi şi simţindu-se încă uşor ameţit după faxările zilei.

Ada ieşi pe uşă şi coborî treptele să-l întâmpine. Daeman se opri locului şi zâmbi prosteşte. Nu numai că era mai frumoasă decât şi-o amintea, ci mai frumoasă decât şi-ar fi putut imagina.

3
Câmpiile Ilionului

Căpeteniile grecilor sunt adunate lângă cortul lui Agamemnon, o mulţime de privitori interesaţi s-au strâns în jurul lor, iar sfada dintre Agamemnon şi Ahile dă în clocot.

Ar trebui să menţionez că de data aceasta m-am metamorfozat în Bias – nu comandantul pilian cu numele respectiv din oştirea lui Nestor, ci acela care-l slujeşte pe Menestius. Acest sărman atenian este bolnav de tifos şi, deşi va supravieţui bătăliei din Cântul al XIII-lea, el îşi părăseşte arar cortul, care se află departe, pe coastă. Fiind comandant, Bias are un rang îndeajuns de mare pentru ca lăncierii şi gură-cască curioşi să se tragă în lături dinaintea lui, îngăduindu-mi acces la centrul cercului. Nimeni însă nu se aşteaptă ca Bias să ia cuvântul în discuţiile ce urmează.

Am pierdut majoritatea discuţiilor, care începuseră când Calceas, fiul lui Testor şi „ghicitor neîntrecut”, le dezvăluise aheilor adevăratul motiv al furiei lui Apollo. Un alt comandant îmi şopteşte că, înainte de a vorbi, Calceas solicitase imunitate – cerând ca Ahile să-l protejeze, dacă adunarea şi regii vor fi nemulţumiţi de vorbele sale. Ahile fusese de acord. Calceas le spusese apoi ceea ce jumătate din grup bănuia: Crises, preotul lui Apollo, implorase ca fiica răpită să-i fie înapoiată, iar refuzul lui Agamemnon îl înfuriase pe zeu.

Agamemnon se mâniase pe interpretarea lui Calceas.

– S-a căcat căcăreze de capră, a şoptit comandantul chicotind cu iz de vin.

Dacă nu mă înşel, comandantul acesta se numeşte Orus şi va fi ucis de Hector peste două săptămâni, când eroul troian va

începe să-i masacreze pe ahei.

Orus îmi spune că Agamemnon a acceptat, acum numai câteva minute, să renunţe la sclava Criseis. „Mai dragă-mi este inimii decât mi-e Clitemnestra, nevasta legiuită”, urlase Agamemnon, fiul lui Atreu… după care însă ceruse să fie despăgubit cu o sclavă la fel de frumoasă. Potrivit lui Orus, care-i pilit zdravăn, Ahile răcnise „Opreşte, Agamemnon, tu, cel mai lacom om în viaţă”, şi atrăsese atenţia că argivii, alt nume al aheilor, că danaii – blestemaţii de greci, au atâtea nume – nu se găseau deocamdată în situaţia de a mai dărui şi alte prăzi regelui lor. Într-o bună zi, dacă roata bătăliei avea să se întoarcă spre ei, a promis ucigaşul-de-oameni Ahile, Agamemnon urma să-şi recapete fata. Până atunci, era bine să i-o restituie pe Criseis tatălui ei şi să tacă din gură.

– În clipa aceea, Stăpânul Agamemnon, fiul lui Atreu, a-nceput să se cace capre-ntregi, hohoteşte Orus, îndeajuns de tare pentru ca mai mulţi comandanţi să se întoarcă încruntaţi către noi.

Încuviinţez în tăcere şi privesc cercurile interioare ale adunării. Ca întotdeauna, Agamemnon este în mijlocul evenimentelor. Fiul lui Atreu este întruchiparea perfectă a comandantului suprem – înalt, cu barba ondulată în cârlionţi clasici, cu frunte de semizeu şi ochi pătrunzători, cu muşchii jucând sub piele, purtând cele mai de seamă veşminte şi arme. Drept în faţa lui, în centrul larg al cercului, se află Ahile. Mai puternic, mai tânăr, chiar mai frumos decât Agamemnon, Ahile aproape că nu poate fi descris. Când l-am văzut întâia oară la Catalogul Corăbiilor, cu peste nouă ani în urmă, mi se păruse omul cel mai asemănător cu zeii dintre aceşti numeroşi bărbaţi asemenea zeilor, într-atât de impunătoare îi erau fizicul şi autoritatea. De atunci însă mi-am dat seama că, în ciuda frumuseţii şi puterii sale, Ahile este relativ prostovan – un soi de Arnold Schwarzenegger infinit mai chipeş.

În jurul cercului interior se găsesc eroii despre care am predat decenii în cealaltă viaţă a mea. Nu dezamăgesc când îi vezi în carne şi oase. Lângă Agamemnon, dar în mod evident fără a-i ţine partea în cearta care se înteţeşte acum, stă Odiseu – cu un cap mai scund decât fiul lui Atreu, totuşi, mai lat în piept şi în umeri, mişcându-se printre căpeteniile grecilor aidoma unui berbec printre oiţe, cu inteligenţa şi viclenia vizibile în ochi şi

săpate în cutele de pe chipul bătut de vânt. N-am stat niciodată de vorbă cu Odiseu, însă abia aştept, înainte ca războiul să se sfârşească şi el să plece în călătoriile sale.

În dreapta lui Agamemnon, se află fratele lui mai mic, Menelau, soţul Elenei. Aş fi foarte bogat dacă aş fi căpătat câte un dolar de fiecare dată când am auzit un aheu mormăind că, dacă Menelau ar fi fost un mai bun în pat – „dac-ar fi avut sula mai mare”, a spus vulgar Diomede unui prieten, cu trei ani în urmă, în raza mea auditivă –, atunci Elena n-ar fi fugit cu Paris în Ilion, iar eroii din insulele greceşti nu şi-ar fi irosit ultimii nouă ani cu asediul blestemat. În stânga lui Agamemnon stă Oreste, nu fiul lui Agamemnon, lăsat acasă şi răsfăţat, care într-o bună zi va răzbuna asasinarea tatălui său şi va câştiga propria piesă de teatru, ci doar un loial lăncier cu acelaşi nume, care va fi ucis de Hector cu prilejul următoarei ofensive troiene masive.

În spatele regelui Agamemnon se găseşte Euribates, crainicul lui Agamemnon – a nu fi confundat cu Euribates, crainicul lui Odiseu. Lângă Euribates, stă fiul lui Ptolemaios, Eurimedon, un băiat arătos, care este vizitiul lui Agamemnon – a nu fi confundat cu mult mai puţin chipeşul Eurimedon, vizitiul lui Nestor. (Mărturisesc că, uneori, aş fi gata să schimb toate aceste glorioase patronime pentru nişte prenume simple.)

În seara aceasta, tot în semicercul lui Agamemnon se află Marele Aias şi Micul Aias, comandanţii trupelor din Salamina şi Locri. Aceştia doi nu vor fi niciodată confundaţi, decât după nume, deoarece Aias cel Mare aduce cu un jucător alb de fotbal american, iar Aias cel Mic aduce cu un hoţ de buzunare. Eurialus, al treilea la conducerea luptătorilor din Argos, stă lângă mai-marele său, Stenelus, un bărbat cu un sâsâit atât de teribil, încât nu-şi poate pronunţa propriul nume. Tot aici este prietenul lui Agamemnon şi principala căpetenie a luptătorilor din Argos, sincerul Diomede, deloc încântat în seara aceasta, cu braţele încrucişate şi privind încruntat spre pământ. Bătrânul Nestor – „meşterul cuvântător din Pilos” – stă aproape de centrul cercului interior şi pare chiar mai puţin fericit decât Diomede, când Agamemnon şi Ahile îşi amplifică nivelul furiei şi al invectivelor cu care se împroaşcă.

Dacă lucrurile se vor desfăşura potrivit relatării lui Homer, Nestor îşi va începe marele discurs peste câteva minute, străduindu-se în zadar să-i ruşineze atât pe Agamemnon, cât şi

pe mâniosul Ahile, pentru a se împăca, înainte ca disputa lor să slujească ţelurilor troienilor, şi mărturisesc că doresc să-i aud cuvântarea, fie şi numai pentru referirea la străvechiul război împotriva centaurilor. Centaurii m-au interesat dintotdeauna, iar Homer îl pune pe Nestor să vorbească despre ei şi despre războiul împotriva lor pe un ton prozaic; centaurii sunt una dintre cele numai două fiare legendare menţionate în *Iliada,* cealaltă fiind himera. Sunt nerăbdător să-l aud menţionându-i pe centauri, dar până atunci stau departe de ochii lui, întrucât identitatea pe care o metamorfozez – Bias – este unul dintre subordonaţii moşului, şi nu doresc să fiu atras în conversaţie. Nu trebuie să-mi fac temeri în clipa de faţă – atenţia lui Nestor şi a tuturor este concentrată asupra schimbului de cuvinte aspre şi scuipături dintre Agamemnon şi Ahile.

Lângă Nestor şi, în mod vădit, nealiindu-se cu nici una dintre căpetenii, se găsesc Menestius (care, dacă lucrurile se vor desfăşura potrivit lui Homer, va fi ucis de Paris peste puţine săptămâni), Eumelus (conducătorul tesalienilor din Ferae), Polixenus (co-conducător epean), Talpius, prietenul lui Polixenus, Toas (comandantul etolienilor), Leonteus şi Polipoites în tipicele lor veşminte argosiene, apoi Machaon şi fratele său, Podalirius, îndărătul cărora se află diverşii lor adjuncţi tesalieni, Leucus, prietenul drag al lui Odiseu (sortit de a fi ucis peste câteva zile de Antifus), şi alţii pe care am ajuns să-i cunosc bine de-a lungul anilor, nu doar din vedere, ci şi după glasuri şi felurile distincte de a se lupta, a se lăuda şi de a aduce jertfe zeilor. Dacă n-am amintit încă, grecii antici adunaţi aici nu fac nimic cu jumătate de măsură – totul se efectuează la capacitatea de vârf a abilităţilor lor, toate eforturile asumându-şi ceea ce un erudit din secolul al douăzecilea a denumit „riscul eşecului absolut”.

Vizavi de Agamemnon şi în dreapta lui Ahile stă Patrocle – prietenul cel mai bun al ucigaşului-de-oameni, a cărui moarte pricinuită de Hector este sortită să dezlănţuie adevărata Mânie a lui Ahile şi cel mai mare măcel din istoria conflictelor armate – şi Tlepolem, fiul frumos al legendarului erou Heracle, care a fugit acasă după ce l-a ucis pe unchiul tatălui său şi care va muri în curând de mâna lui Sarpedon. Între Tlepolem şi Patrocle stă bătrânul Fenix (prieten drag al lui Ahile şi fostul său tutore), care-i şopteşte fiului lui Diocles, Orsilocius, care va fi ucis în curând de Enea. În stânga furiosului Ahile este Idomeneu, un prieten mult

mai apropiat al ucigaşului-de-oameni decât bănuisem din epopee.

Sunt mai mulţi eroi în cercul interior, desigur, ca şi nenumăraţi alţii în gloata dinapoia mea, dar aţi priceput ideea. Nimeni nu-i lipsit de nume, nici în poemul epic al lui Homer, nici în realitatea cotidiană de aici, de pe câmpiile Ilionului. Fiecare bărbat poartă tot timpul cu sine numele tatălui său, istoria sa, tărâmurile, soţiile, copiii şi sclavii săi, şi în toţi întâlneşti atât beligeranţa, cât şi retorica. Este îndeajuns pentru a istovi un simplu cărturar.

– Prea bine, coborâtorule din zei Ahile, amăgeşti la zaruri, amăgeşti în război, amăgeşti femeile… şi-acum încerci să m-amăgeşti *pe mine!* răcneşte Agamemnon. Să nu-ţi închipui că poţi! Nici să m-amăgeşti, nici să mă-nduplеci. Tu o ai pe sclava Briseis, pe cât de frumoasă este oricare pe care-am răpit-o, frumoasă cum e şi Criseis a mea. Tu vrei să-ţi păstrezi prada, în vreme ce eu să rămân cu mâinile goale! Nici vorbă! Mai bine aş preda conducerea armatei lui Aias de-aici… ori lui Idomeneu… ori vicleanului Odiseu de colo… sau chiar ţie, Ahile… *ţie…* decât să fiu înşelat în felul acesta.

– Fă-o atunci, mârâie Ahile. E timpul s-avem un conducător adevărat aici.

Agamemnon se-nvineţeşte la chip.

– Bine. Trageţi o corabie neagră la mare şi umpleţi-o cu vâslaşi şi jertfe pentru zei… ia-o pe Criseis, dacă-ndrăzneşti… dar *tu* însuţi va trebui s-aduci jertfa, Ahile, ucigaşule de oameni. Să ştii însă că-mi voi alege un dar drept despăgubire – iar darul acela va fi frumoasa ta Briseis.

Chipul frumos al lui Ahile este contorsionat de furie.

– Neruşinatule! Eşti ferecat în neruşinare şi viclean veşnic pus pe câştig, laş cu chip de câine!

Agamemnon face un pas înainte, dă drumul sceptrului şi pune mâna pe spadă.

Ahile îl imită pas cu pas şi strânge mânerul propriei sale spade.

– Troienii nu ne-au făcut nicicând vreun rău, Agamemnon, tu însă ai făcut-o! Nu lăncierii troieni ne-au adus pe ţărmul acesta, ci propria-ţi lăcomie – noi luptăm pentru tine, morman de neruşinare ce eşti! Te-am urmat aici ca să-ţi recâştigăm onoarea

de la troieni, pe a ta şi a fratelui tău, Menelau, un bărbat care nu-şi poate nici măcar ţine soaţa-n iatac…

Acum Menelau păşeşte înainte şi strânge mânerul spadei *sale.* Căpeteniile şi oamenii lor gravitează spre un erou sau altul, astfel încât cercul este deja destrămat, transformându-se în trei tabere – cei care vor lupta pentru Agamemnon, cei care vor lupta pentru Ahile şi cei, de lângă Odiseu şi Nestor, care par îndeajuns de dezgustaţi pentru a-i omorî pe ambii.

– Eu şi oamenii mei plecăm! strigă Ahile. Ne-ntoarcem în Ftia. Mai bine să mă-nec într-o corabie goală, întorcându-mă acasă înfrânt, decât să mai stau aici în dizgraţie, umplându-i cupa lui Agamemnon şi adunând prăzile lui Agamemnon.

– Du-te, dar! urlă Agamemnon. N-ai decât, *dezertează!* N-o să te rog nicicând să rămâi şi să lupţi pentru *mine.* Eşti un războinic măreţ, Ahile, dar ce folos? Acela-i un dar hărăzit de zei şi n-are nimic de-a face cu tine. Ţie-ţi plac bătăliile şi sângele şi să-ţi măcelăreşti inamicii, aşa că ia-ţi slugarnicii mirmidoni şi pleacă! scuipă regele.

Ahile practic vibrează de mânie. În mod limpede, este sfâşiat între dorinţa de a se răsuci pe călcâie, a-şi lua oamenii şi a părăsi Ilionul pentru totdeauna, şi dorinţa copleşitoare de a-şi scoate spada din teacă şi a-l înjunghia pe Agamemnon ca pe o oaie adusă jertfă.

– Să ştii însă, urmează Agamemnon şi răcnetul îi coboară la nivelul unei şoapte teribile care poate fi auzită de sutele de oameni adunaţi aici, că ori de vei pleca, ori de vei rămâne, eu voi renunţa la Criseis a mea fiindcă *zeul,* Apollo, insistă… dar în locul ei o voi avea pe Briseis a ta şi toţi cei de-aici vor şti că Agamemnon este un bărbat cu mult mai presus decât înfumuratul băietan Ahile!

În clipa asta, Ahile îşi pierde complet cumpătul şi duce mâna la spadă, cu gândurile cele mai hotărâte. Şi aici s-ar fi sfârşit *Iliada* – cu moartea lui Agamemnon sau a lui Ahile, sau a amândurora –, aheii ar fi revenit acasă, Hector s-ar fi bucurat de bătrâneţe şi Ilionul ar fi dăinuit o mie de ani şi poate că ar fi rivalizat cu Roma în gloria sa, însă în secunda aceasta zeiţa Atena apare înapoia lui Ahile.

O zăresc. Ahile se răsuceşte, cu chipul contorsionat şi, în mod clar, o vede şi el. Nimeni altul n-o poate vedea. Nu înţeleg tehnologia aceasta de invizibilitate, totuşi funcţionează când o

folosesc eu şi funcţionează şi pentru zei.

Ba nu, înţeleg imediat, este ceva mai mult decât simpla invizibilitate. Zeii au încremenit din nou timpul. Este modalitatea lor preferată de a sta de vorbă cu oamenii favoriţi fără ca alţii să tragă cu urechea, dar am văzut-o în aplicare de maximum cinci ori. Gura lui Agamemnon este deschisă – zăresc stropii de salivă opriţi în aer –, însă nu se aude nici un sunet, nu se întrevede nici o mişcare a maxilarelor ori a muşchilor, nici o clipire a ochilor negri. Acelaşi lucru se întâmplă cu toţi cei din cerc: sunt stane de piatră, încruntate sau amuzate, dar încremenite. Deasupra capetelor, o pasăre marină stă nemişcată în mijlocul zborului. Valurile sunt ridicate, însă nu se sparg de ţărm. Aerul este gros ca melasa şi noi cei de aici suntem neclintiţi precum insectele în ambră. Unicele mişcări din acest univers stopat aparţin lui Pallas Atena, lui Ahile şi – chiar dacă sunt trădate numai prin uşoara-mi aplecare înainte pentru a auzi mai bine – mie.

Mâna lui Ahile este încă pe mânerul spadei – pe jumătate trasă din teaca superb lucrată –, dar Atena l-a prins de părul lui lung şi practic l-a întors către ea, iar el nu mai îndrăzneşte să scoată sabia. Dacă ar face-o, ar însemna c-o provoacă pe zeiţă însăşi.

Totuşi ochii lui Ahile fulgeră – în mod vădit este atins de aripa nebuniei –, când el urlă în tăcerea groasă, de melasă, care însoţeşte aceste încremeniri ale timpului:

– De ce? La naiba, la naiba, de ce acum? De ce ai venit la mine, zeiţă, fiică a lui Zeus? Ai venit pentru a fi martoră la umilirea mea de către Agamemnon?

– Cedează! rosteşte Atena.

Dacă n-aţi văzut niciodată un zeu sau o zeiţă, vă pot spune doar că sunt mai mari decât oamenii – Atena trebuie să aibă binişor peste doi metri – şi mult mai frumoşi şi atrăgători decât orice muritor. Bănuiesc că nanotehnologia şi laboratoarele lor de ADN recombinat i-au făcut aşa. Atena combină calităţi de frumuseţe feminină, autoritate divină şi putere pură, despre care nici măcar n-am ştiut că există, înainte de a mă trezi readus la existenţă în umbra Olimpului.

Mâinile ei rămân în părul lui Ahile, trăgându-i capul spre spate şi făcându-l să pivoteze, îndepărtându-se de Agamemnon şi restul bărbaţilor înlemniţi.

– Nu voi ceda nicicând! zbiară Ahile.

Vocea ucigaşului-de-oameni răsună puternic, chiar şi în acest aer încremenit, care încetineşte şi amortizează toate sunetele.

– Porcul care se crede rege va plăti cu viaţa pentru aroganţa lui!

– Cedează! rosteşte Atena pentru a doua oară. Zeiţa Hera cea-cu-albe-braţe m-a trimis în grabă din cer pentru a-ţi opri furia. *Cedează!*

Văd un licăr de şovăială care scânteiază în ochii nebuni ai lui Ahile. Hera, soţia lui Zeus, este cel mai puternic aliat al aheilor de pe Olimp şi protectoarea lui Ahile încă din copilăria lui stranie.

– Încetează înfruntarea aceasta *imediat,* porunceşte Atena. Ia-ţi mâna de pe spadă, Ahile. Blestemă-l pe Agamemnon, dacă trebuie s-o faci, dar nu-l ucide. Fă ce-ţi poruncesc şi îţi promit – eu *ştiu c*ă este adevărul, Ahile, la fel cum îţi văd ursita şi cunosc viitorul tuturor muritorilor – că ascultându-ne acum, într-o bună zi daruri scânteietoare de trei ori mai mari vor fi ale tale ca preţ al acestei înjosiri. Sfidează-ne însă, şi vei muri pe loc. Ascultă-ne pe amândouă – pe Hera şi pe mine – şi primeşte-ţi răsplata.

Ahile face o grimasă, îşi smuceşte capul, eliberându-şi părul, pare posac, totuşi îşi vâră spada în teacă. Privind-o pe Atena şi pe el, parcă aş urmări două forme vii în mijlocul unui câmp de statui.

– Zeiţă, spune Ahile, nu vă pot înfrunta pe amândouă. Mai bine ca omul să se supună vrerii zeilor, chiar dacă inima i se zbuciumă de mânie. Cinstit însă este ca zeii să audă rugile acelui om.

Atena schiţează un surâs extrem de vag şi dispare din existenţă – se TC înapoi pe Olimp –, iar timpul reîncepe să curgă.

Agamemnon îşi sfârşeşte atacul verbal.

Cu spada în teacă, Ahile înaintează în cercul gol.

– Burduf de vin! răcneşte ucigaşul-de-oameni. Privirea ţi-e de câine şi inima de ciută. Aşa-zisul conducător, care nu ne-ai condus nicicând în luptă şi nici n-ai stat la pândă cu cei mai buni ahei – tu, care n-ai curajul s-ataci Ilionul şi de aceea trebuie s-ataci corturile oştilor tale pentru pradă – tu, „rege”, care eşti stăpân numai peste cei mai nevolnici dintre noi –, îţi promit că voi rosti aici un legământ de necălcat…

Sutele de bărbaţi din jurul meu îşi ţin răsuflarea aproape la unison, mai şocaţi de promisiunea aceasta a unui blestem, decât dacă Ahile l-ar fi spintecat pur şi simplu pe Agamemnon ca pe un

câine.

– Îţi jur că într-o bună zi toţi fiii Ahaiei îi vor duce dorul lui Ahile, răcneşte ucigaşul-de-oameni cu glas atât de puternic, încât opreşte jocurile de zaruri pe o rază de o sută de metri în oraşul de corturi, şi toţi luptătorii, din toate oştile tale de-aici! Dar atunci, atridule, deşi sufletul îţi fi-va împovărat, *nimic* din ce vei face nu le va fi de vreun ajutor – ca pleava cădea-vor sub loviturile ucigaşului-de-oameni Hector. Iar în ziua aceea îţi vei smulge inima din piept şi-o vei mânca de deznădejde, mânios c-ai ales să-l dezonorezi în felul acesta pe cel mai bun dintre aheii toţi.

Şi cu aceste cuvinte, Ahile se răsuceşte pe faimosul lui călcâi şi iese din cerc, scrâşnind pe pietricelele de pe malul mării şi dispărând în bezna dintre corturi. Trebuie să mărturisesc c-a fost o replică de ieşire din scenă dată dracului.

Agamemnon îşi încrucişează braţele şi clatină din cap. Alţi bărbaţi vorbesc pe tonuri şocate. Nestor înaintează pentru a-şi declama discursul despre vremurile războaielor cu centaurii când toţi luptătorii se strânseseră laolaltă. Aceasta este o anomalie – în *Iliada* lui Homer, Ahile este de faţă în timpul cuvintelor lui Nestor – şi mintea mea de scoliast notează abaterea, totuşi, majoritatea atenţiei mele este foarte, foarte departe.

În clipa aceasta, reamintindu-mi privirea ucigaşă pe care Ahile i-a aruncat-o Atenei în momentul dinainte ca ea să-l fi smucit de păr pentru a-l umili în supunere, în minte mi se deschide un plan de acţiune atât de îndrăzneţ, atât de evident sortit eşecului, atât de sinucigaş şi atât de minunat, încât pentru un minut am probleme cu respiraţia.

– Bias, ai păţit ceva? întreabă Orus, de lângă mine.

Îl privesc, neînţelegător. Câteva secunde nu-mi pot aminti nici cine este el şi nici cine este „Bias”, uitându-mi propria identitate metamorfozată. Îmi croiesc drum afară din gloata de ucigaşi faimoşi.

Prundişul îmi scrâşneşte sub tălpi, fără ecoul eroic al ieşirii din scenă a lui Ahile. Mă îndrept spre apă şi, odată ce ies din raza vizuală a celorlalţi, renunţ la identitatea lui Bias. Oricine m-ar vedea acum, l-ar zări pe Thomas Hockenberry de vârstă mijlocie, cu ochelarii pe nas, împovărat de veşmintele absurde ale unui lăncier aheean, cu lână şi blană acoperindu-mi echipamentul de metamorfozare şi armura de impact.

Marea este neagră. *Întunecată ca vinul,* îmi spun, dar nu izbutesc să mă bine-dispun.

Nu pentru prima dată simt imboldul copleşitor de a-mi folosi capacitatea de invizibilitate şi harnaşamentul de levitaţie pentru a zbura de aici – pentru a pluti peste Ilion sau pentru a privi în jos pentru ultima dată către torţele şi locuitorii săi meniţi pieririi, pentru ca apoi să zbor spre sud şi vest peste marea întunecată-ca-vinul – Marea Egee –, până ce ajung la insulele şi continentul care încă nu sunt Grecia. Aş putea vedea ce fac Clitemnestra, Penelopa, Telemah şi Oreste. Atât ca băiat, însă şi ca bărbat, profesorul Thomas Hockenberry s-a înţeles dintotdeauna mai bine cu femeile şi cu copiii, decât cu bărbaţii adulţi.

Dar femeile şi copiii proto-greci de aici sunt mai ucigaşi şi mai însetaţi de sânge decât orice bărbat adult pe care Hockenberry îl cunoscuse în cealaltă viaţă a sa, lipsită de vărsări de sânge.

De aceea, voi lăsa zborul pentru altă zi. Ba chiar îl voi da cu totul uitării.

Valurile se rostogolesc unul după altul, liniştitoare în cadenţa lor familiară.

O voi face! Hotărârea vine cu euforia zborului... nu, nu cu a zborului, ci cu fiorul acelei clipe efemere de gravitaţie zero pe care o simţi când te arunci de pe o înălţime şi ştii că nu mai există întoarcere pe terenul solid. Te scufunzi sau înoţi, te prăbuşeşti sau zbori.

O voi face!

4
Lângă Conamara Chaos

Submersibilul lui Mahnmut, moravecul european, se găsea la trei kilometri în faţa krakenului şi-şi sporea distanţa, ceea ce ar fi trebuit să creeze oarecare încredere în micuţa construcţie organico-robotică, totuşi n-o făcea, pentru că, adesea, krakenul avea tentacule lungi de cinci kilometri.

Era o agravare. Mai rău încă, era o distragere. Mahnmut îşi terminase noua analiză a Sonetului CXVI, dorea s-o emaileze lui Orphu pe Io, şi ultimul lucru de care avea nevoie acum era ca submersibilul să-i fie înghiţit. Lansă un ping spre kraken, verifică dacă gigantica masă gelatinoasă şi flămândă continua să-l urmărească, şfichiuind din tentacule, şi interfaţă cu reactorul

doar atât cât să adauge alte trei noduri la viteza navei.

Krakenul, care-şi părăsise adâncurile obişnuite şi ajunsese aşa aproape de regiunea Conamara Chaos şi de canalele ei deschise, biciui din tentacule pentru a se menţine în cursă. Mahnmut ştia că, atâta timp cât amândoi goneau cu viteza aceasta, krakenul nu-şi putea extinde tentaculele la lungimea maximă pentru a cuprinde submersibilul, dar dacă micuţa lui navă ar fi întâlnit ceva – de pildă, un dop mare de alge luminescente – şi ar fi trebuit să încetinească sau, şi mai rău, s-ar fi încurcat în fuioarele strălucitoare şi lipicioase, atunci krakenul s-ar fi năpustit asupra lui, ca…

– La naiba! rosti Mahnmut, abandonând orice încercare de comparaţie şi vorbind cu glas tare în tăcerea zumzăitoare a strâmtei cavităţi ambientale a submersibilului.

Senzorii îi erau cuplaţi la sistemele navei şi vederea virtuală îi arăta drept în faţă bulgări uriaşi de alge luminescente. Coloniile sclipitoare pluteau în lungul curenţilor izotermici de aici, hrănindu-se din vinele roşcate de sulfat de magneziu care se ridicau către şelful de gheaţă de deasupra ca tot atâtea rădăcini însângerate.

Coboară, gândi Mahnmut şi submersibilul se lăsă la douăzeci de kilometri, trecând la numai câteva zeci de metri pe sub coloniile inferioare de alge. Krakenul plonjă pe urmele sale. Dacă un kraken ar fi putut rânji, probabil că ar fi făcut-o acum – aceasta era adâncimea lui de vânătoare.

Mahnmut îşi alungă fără chef Sonetul CXVI din câmpul vizual şi-şi analiză opţiunile. Ar fi fost jenant să fie înghiţit de un kraken la mai puţin de o sută de kilometri de Centrala Conamara Chaos. Era vina idioţilor de birocraţi – ei ar fi trebuit să-şi cureţe mările submarine locale de monştri, înainte să fi ordonat unui explorator moravec de-al lor să se întoarcă pentru o şedinţă.

Ar fi putut ucide krakenul. Însă, deoarece pe o rază de o mie de kilometri nu exista nici un submersibil recoltator, fiara frumoasă ar fi fost sfâşiată în bucăţi şi devorată de paraziţii din coloniile de alge luminescente, de rechinii salini, de viermii inelari flotanţi şi de alt kraken cu mult înainte ca vreun recoltator al companiei să fi putut ajunge la el. Ar fi însemnat o risipă teribilă.

Mahnmut îşi îndepărtă vederea din virtualitate timp suficient ca să privească în jurul nişei ambientale, ca şi cum imaginile

realităţii sale ticsite i-ar fi putut oferi o idee. I-o oferiră.

Pe masa-consolă, alături de volumele lui Shakespeare, legate în piele, şi de prinţul lui Vendler, se afla lampa lava – un cadou glumeţ al vechiului său partener moravec, Urtzweil, primit cu douăzeci de ani-J în urmă.

Mahnmut surâse şi reangajă virtualitatea pe toate lăţimile de bandă. Atât de aproape de Centrala Conamara Chaos, trebuiau să existe diapire, iar krakenii urau diapirele...

Da! La cincisprezece kilometri sud-sud-est, un câmp eruptiv de diapire se înălţa lent spre calota polară, la fel de leneş ca picăturile de ceară prin lampa lava. Mahnmut stabili cursul către cel mai apropiat diapir, aflat în fruntea celorlalte, şi mai adăugă cinci noduri ca să fie sigur, dacă se putea vorbi despre siguranţă în zona de acţiune a tentaculelor unui kraken matur.

Un diapir nu era decât o picătură de gheaţă caldă, încălzită de craterele şi zonele gravitaţionale fierbinţi aflate hăt în adâncuri, şi care se ridica prin marea de săruri de sulfaţi de magneziu spre calota polară, care acoperise cândva toată Europa, şi care acum, la două mii de ani-e după sosirea companiei arbeiter de crioboţi, continua să acopere peste nouăzeci şi opt de procente din satelitul natural. Diapirul acesta avea raza de aproximativ cincisprezece kilometri şi se înălţa rapid, pe măsură ce se apropia de calota de la suprafaţă.

Krakenilor nu le plăceau proprietăţile electrolitice ale diapirelor. Refuzau să le atingă până şi cu tentaculele de cercetare, cu atât mai puţin cu braţele de ucidere şi cu maxilarele.

Submersibilul lui Mahnmut ajunse la masa ascendentă cu zece kilometri înaintea krakenului urmăritor, încetini, îşi metamorfoză carcasa exterioară la duritate de impact, retrase senzorii şi sondele, apoi sfredeli în globul de gheaţă fleşcăită. Mahnmut utiliză sonarul şi senzorii cu particule energetice pentru a verifica lenticularele şi canalele de navigaţie aflate încă la opt mii de metri deasupra lui. Peste câteva minute, diapirul în sine avea să se strivească de calota groasă de gheaţă, să pătrundă prin fisuri, lenticulare şi canale, şi să azvârle zăpada şi gheaţa topită într-o fântână arteziană înaltă de o sută de metri. Pentru scurt timp, această parte din Conamara Chaos ar fi semănat cu Parcul Yellowstone american din Epoca Pierdută, cu gheizere de sulf roşiatic împroşcând în înălţime şi cu izvoare fierbinţi,

clocotitoare. După aceea, jetul s-ar fi dispersat în gravitaţia Europei, care atingea abia o şeptime din cea a Pământului, ar fi căzut ca o furtună în ralanti, pe mulţi kilometri, de ambele părţi ale tuturor lenticularelor de suprafaţă, după care ar fi îngheţat în atmosfera artificială rarefiată – la numai o sută de milibari adăugând şi mai multe forme sculpturale abstracte la întinderile de gheaţă deja contorsionate.

Mahnmut nu putea fi ucis literalmente – deşi, fiind parţial organic, el „exista” mai degrabă decât „trăia”, şi fusese proiectat foarte rezistent –, dar în nici un caz nu dorea să devină parte dintr-o fântână arteziană sau un fragment îngheţat dintr-o sculptură abstractă pentru următorii o mie de ani-e. Vreme de un minut, uită atât de kraken, cât şi de Sonetul CXVI, pe când calcula rapid – viteza ascensională a diapirului, înaintarea submersibilului prin gheaţa topită, apropierea calotei de gheaţă –, apoi îşi descărcă gândurile către sala motoarelor şi rezervoarele cu balast. Dacă lucrase corect, avea să iasă prin partea sudică a diapirului, cu o jumătate de kilometru anterior impactului acestuia cu gheaţa, şi să accelereze, efectuând o ieşire de urgenţă, exact înainte ca talazul stârnit de fântâna arteziană a diapirului să fie silit să urmeze canalul. După aceea, urma să folosească acceleraţia de 100 km/h, pentru a se păstra în faţa efectului fântânii arteziene – utilizând, practic, submersibilul ca pe o planşă de surfing pe jumătate din distanţa până la Centrala Conamara Chaos. Ultimii douăzeci de kilometri până la bază urmau să fie parcurşi la suprafaţă, după disiparea talazului, însă n-avea de ales. Avea să fie o sosire dată naibii.

Dacă nu cumva ceva blocase canalul din faţă. Sau dacă nu cumva alt submersibil venea prin canal de la Centrală. Asta ar fi fost stânjenitor pentru cele câteva secunde înainte ca Mahnmut şi *Doamna Brună* să fie distruşi.

Cel puţin krakenul n-avea să mai reprezinte un factor în ecuaţia respectivă. Creaturile refuzau să suie la mai puţin de cinci kilometri de calota de la suprafaţă.

După ce introduse toate comenzile şi ştiu că-şi aplicase toate ideile pentru a supravieţui şi a ajunge la timp la bază, Mahnmut reveni la analiza sonetului.

Submersibilul lui Mahnmut – pe care-l botezase *Doamna Brună* cu mult timp în urmă – parcurse ultimii douăzeci de

kilometri până la Centrala Conamara Chaos printr-un canal lat de un kilometru, gonind pe suprafaţa mării negre sub cerul negru. Aflat în al treilea pătrar, Jupiter se ridica pe boltă, norii îi străluceau şi benzile noroase clocoteau de culori tăcute, în vreme ce minusculul Io luneca peste faţa gigantei ascendente, nu departe deasupra orizontului îngheţat. De ambele părţi ale canalului, blocuri mari de gheaţă striată se înălţau sute de metri, cu feţele perfect verticale, de un cenuşiu-mat şi un roşu-stins pe fundalul firmamentului întunecat.

Mahnmut era incitat când apelă sonetul lui Shakespeare.

Unirea sufletelor mari nu are
Hotar, iubirea nu-i iubire dacă
Se schimbă când întâmpină schimbare
Sau când se pleacă celui care pleacă.
O, nu! Iubirea-i far aprins oricând,
Furtunile şi bezna să le-nfrunte;
Stea navelor ce rătăcesc, purtând
Comori ce nu se ştiu sub-nalta punte.
Ea nu-i nebunul timpului, chiar dacă
Obraji şi buze roşii-i cad sub coasă.
Prin vreme trece fără ca să treacă,
Oricât i-ar fi ursita de tăioasă.
De nu-i aşa şi totu-i născocire,
Nicicând n-am scris, nicicând n-a fost iubire!

De-a lungul deceniilor, ajunsese să urască sonetul acesta. Făcea parte din categoria de lucruri pe care oamenii le recitaseră la nunţi, hăt demult, în Epoca Pierdută. Excesiv de linguşitor. Ieftin. Nu era Shakespeare de calitate.

Însă găsirea microînregistrărilor operei critice a unei femei pe nume Helen Vendler – un critic care trăise şi scrisese în unul dintre secolele acelea, al nouăsprezecelea, al douăzecilea sau al douăzeci şi unulea (marcajele de dată ale înregistrărilor erau neclare) – îi oferise lui Mahnmut o cheie pentru traducerea sonetului. Dacă oare Sonetul CXVI n-ar fi fost, aşa cum fusese considerat de atâtea secole, o declaraţie caldă, ci o respingere violentă?

Mahnmut reexamină „cuvintele-cheie” pe care le adnotase atunci când căutase dovezi. În ordinea versurilor, ele erau – „nu,

nu-i, nu, nu, nu-i, nu-i” şi apoi în versul al paisprezecelea – „nicicând n-am” şi „nicicând n-a” – ca un ecou al nihilistului „nicicând, nicicând, nicicând, nicicând, nicicând” al regelui Lear.

Era în mod clar un poem de respingere. Dar ce anume respingea?

Mahnmut ştia că Sonetul CXVI făcea parte din ciclul „Prietenului”, dar ştia, de asemenea, că termenul „Prietenul” era ceva mai mult decât o frunză de smochin adăugată în anii ulteriori, mai pudici. Poemele de iubire nu fuseseră expediate unui bărbat, ci „tânărului” – cu siguranţă, un băiat, probabil nu mai vârstnic de treisprezece ani. Mahnmut citise lucrările critice din a doua jumătate a secolului al douăzecilea şi ştia, pe atunci, „cărturarii” analizau sonetele literal – adică, scrisori homosexuale ale dramaturgului Shakespeare –, însă mai ştia, din alte lucrări critice provenite din epocile anterioare, ca şi de la sfârşitul Epocii Pierdute, că o astfel de gândire literală motivată politic era o copilărie.

În sonetele sale, Shakespeare structurase o dramă, Mahnmut era cert în privinţa asta. „Tânărul” şi ulterior „Doamna Brună” erau personaje din drama aceea. Sonetele fuseseră scrise pe durata câtorva ani, nu fuseseră produse în fierbinţeala pasiunii, ci în maturitatea puterilor lui Shakespeare. Ce anume explora el în aceste sonete? Iubirea. Şi care erau „adevăratele opinii” ale lui despre iubire?

Nimeni n-avea să ştie vreodată – Mahnmut era convins că Bardul fusese prea inteligent, prea cinic, prea abil ca să-şi trădeze adevăratele sentimente. În mod repetat însă, în piesele sale, Shakespeare arătase cum sentimentele puternice – inclusiv iubirea – îi transformau pe oameni în bufoni. Lui Shakespeare, ca şi lui Lear, îi plăceau Bufonii săi. Romeo fusese Bufonul Norocului, Hamlet – Bufonul Sorţii, Macbeth – Bufonul Ambiţiei, Falstaff… ei bine, Falstaff nu era Bufonul nimănui… totuşi el devenise un bufon pentru iubirea prinţului Hal şi murise cu inima sfâşiată, când tânărul prinţ îl abandonase.

Mahnmut ştia că „poetul” din ciclurile de sonete, pomenit uneori ca „Will”, nu era – în ciuda insistenţei atâtora dintre criticii superficiali din secolul al douăzecilea – Will Shakespeare din realitate, ci, mai degrabă, alt personaj dramatic construit de dramaturg/poet pentru a explora toate faţetele iubirii. Ce-ar fi fost dacă acest „poet” era, precum nefericitul conte Orsino al lui

Shakespeare, Bufonul Iubirii? Un om care iubea iubirea?

Lui Mahnmut îi plăcea abordarea aceasta. El ştia că „unirea sufletelor mari”, dintre poetul mai în vârstă şi tânăr, nu era o legătură homosexuală, ci un adevărat ceremonial de sensibilităţi, o faţetă a iubirii, onorată în epoci ce-l precedau cu mult pe Shakespeare. În mod superficial, Sonetul CXVI părea să fie o declaraţie banală a acelei iubiri şi a permanenţei sale, dar dacă era de fapt o respingere…

Mahnmut întrevăzu brusc cum se potrivea totul. Ca atâţia mari poeţi, Shakespeare îşi începea poemele înainte sau după povestea lor. Dar dacă acesta era un poem de respingere, ce anume respingea? Ce anume îi spusese tânărul mai vârstnicului şi ameţitului de iubire poet, încât să fi necesitat o asemenea respingere vehementă?

Mahnmut extinse degete din manipulatorul său primar, luă stilusul şi mâzgăli pe placa-t…

Dragă Will,

Cu siguranţă, amândurora ne-ar plăcea ca unirea sufletelor mari pe care le avem – întrucât bărbaţii nu pot împărtăşi unirea sacramentală a trupurilor – să fie la fel de reală şi permanentă ca o căsătorie reală. Aşa ceva însă nu se poate. Oamenii se schimbă, Will. Circumstanţele se schimbă. Atunci când calităţile oamenilor sau oamenii înşişi dispar, dispare şi iubirea cuiva. Eu te-am iubit cândva, Will, te-am iubit cu adevărat, dar tu te-ai schimbat, te-ai modificat, şi astfel a apărut o schimbare în mine şi o modificare în iubirea noastră.

Al tău cel mai sincer,
Tânărul

Mahnmut îşi privi scrisoarea şi râse, dar râsetul îi pieri când înţelese în ce fel modifica asta întregul Sonet CXVI. În locul unei declaraţii dulcege de iubire neschimbătoare, sonetul devenea respingerea violentă a părăsirii tânărului, un argument împotriva unei asemenea abandonări narcisiste. Acum, sonetul s-ar fi citit…

Unirea sufletelor mari nu *are*
(acest aşa-zis) „Hotar”, iubirea nu-i *iubire dacă*
„Se schimbă când întâmpină schimbare”

Sau „când se pleacă celui care pleacă”.

O, nu!

Mahnmut abia îşi putea stăpâni surescitarea. Totul din sonet şi din întregul ciclu de sonete îşi ocupa locul cuvenit în puzzle. Puţin mai rămăsese din această iubire de tip „unirea sufletelor mari” – puţin, cu excepţia mâniei, acuzaţiilor, incriminărilor, minciunilor şi infidelităţilor ulterioare –, care aveau să fie expuse în Sonetul CXXVI, moment în care „Tânărul” şi iubirea ideală în sine aveau să fie abandonate în favoarea plăcerilor sexuale ale „Doamnei Brune”. Mahnmut comută pe virtualitate şi începu să codifice un mesaj către credinciosul său interlocutor din ultima duzină de ani-e, Orphu de pe Io.

Sirene răsunară. Lumini pâlpâiră în vederea virtuală a lui Mahnmut. Pentru o secundă, gândi *krakenul,* dar acesta nu ar fi ajuns niciodată la suprafaţă şi nici n-ar fi intrat pe un canal deschis.

Mahnmut stocă sonetul şi însemnările, şterse mesajul din coada de aşteptare pentru expediere şi deschise senzorii externi.

Doamna Brună se afla la cinci kilometri de Centrala Chaos, intrase în regiunea de control a adăposturilor pentru submarine. Mahnmut cedă Centralei controlul submersibilului şi studie stâncile de gheaţă din faţă.

De la exterior, Centrala Conamara Chaos aducea cu majoritatea restului suprafeţei Europei, un vălmăşag de cute de presiune, ce ridicau stâncile la două-trei sute de metri înălţime, cu masa de gheaţă blocând labirintul de canale deschise şi lenticulare întunecate, apoi însă deveneau vizibile semne ale populării: gura neagră a adăposturilor pentru submarine, elevatoarele ce se deplasau pe faţa stâncii, alte ferestre vizibile pe peretele de gheaţă, lumini de navigaţie pulsând şi clipind pe module de suprafaţă, noduri de habitate şi antene şi – sus de tot, acolo unde faleza se sfârşea pe cerul negru – câteva navete interlunare, ancorate împotriva furtunii de platformele de asolizare.

Vehicule spaţiale la Centrala Chaos… Foarte neobişnuit. În timp ce termină andocarea, Mahnmut setă funcţiile navei pe standby şi începu să se separe de sistemele submersibilului, gândind – *Pentru ce naiba m-au chemat aici?*

După încheierea andocării, Mahnmut trecu prin trauma limitării simţurilor şi controlului la restricţiile stângace ale corpului său mai mult sau mai puţin umanoid şi părăsi nava, păşind pe gheaţa albăstruie şi luând elevatorul de mare viteză spre nodurile de habitate aflate atât de mult deasupra.

5
Palatul Ardis

Pe masa de sub copacul luminat cu lampioane fusese pregătită o cină pentru douăsprezece persoane: fripturi de căprioare şi mistreţi din pădure, păstrăvi din râul aflat în vale, carne de vită din cirezile care păşteau între Ardis şi platforma de teleproiectare, vinuri albe şi roşii din podgoriile apropiate, porumb proaspăt, dovlecei, salată şi mazăre din grădină şi caviar faxat cine ştie de unde.

– A cui aniversare este şi al câtelea Douăzeci? întrebă Daeman, în timp ce servitorii prezentau mâncărurile duzinii de oameni aşezaţi la masa lungă.

– Aniversarea este a mea, dar nu-i Douăzeciul meu, replică bărbatul arătos şi creţ pe care-l chema Harman.

– Pardon!

Daeman zâmbi, însă nu înţelese. Acceptă nişte dovlecei şi trecu castronul doamnei de lângă el.

– Harman îşi sărbătoreşte aniversarea anuală, rosti Ada, din locul ei, în capul mesei.

Pe Daeman îl aţâţa fizic frumuseţea ei în rochia de mătase negru şi ocru.

Clătină din cap, tot neînţelegător. Aniversările anuale treceau neluate în seamă, cu atât mai puţin sărbătorite.

– Prin urmare, în seara asta nu sărbătoreşti de fapt un Douăzeci, i se adresă el lui Harman, încuviinţând către servitorul plutitor pentru a-i reumple paharul cu vin.

– Dar *îmi sărbătoresc* ziua de naştere, repetă Harman cu un surâs. A nouăzeci şi noua.

Daeman încremeni, şocat, după care privi iute în jur, pricepând că trebuie să fie un gen de glumă specifică acestei adunări de provinciali… dar cu certitudine o glumă proastă. Nu glumeai despre a nouăzeci şi noua ta aniversare. Zâmbi nesigur şi aşteptă sosirea poantei.

– Harman vorbeşte serios, zise Ada.
Ceilalţi oaspeţi tăceau. Din pădure se auzeau păsări de noapte.
– Scuze… izbuti Daeman să rostească.
Harman scutură din cap.
– Abia aştept anul viitor. Am multe de făcut.
– Anul trecut, Harman a mers o sută cincizeci de kilometri prin Breşa Atlantică, vorbi Hannah, tânăra cu păr scurt, care era prietena Adei.
Acum Daeman era convins că se glumea pe seama lui.
– Prin Breşa Atlantică nu se poate merge.
– Eu însă am mers.
Harman mânca un porumb copt.
– N-am făcut decât o recunoaştere, am pătruns numai, aşa cum a spus Hannah, o sută cincizeci de kilometri, apoi am revenit la coasta Americii de Nord… dar, în tot cazul, n-a fost dificil.
Daeman zâmbi din nou, ca să arate că era un individ care ştia să aprecieze o glumă.
– Dar cum ai putut *ajunge* la Breşa Atlantică, Harman *Uhr?* În apropierea ei nu există noduri-fax.
Habar nu avea *unde* se afla Breşa Atlantică, sau măcar ce anume era America de Nord, şi nu era foarte sigur cu privire la poziţia Oceanului Atlantic, totuşi, ştia precis că nici unul dintre cele trei sute şaptesprezece noduri-fax nu se găseau în preajma Breşei. El faxase prin toate, şi nu doar o dată, dar nu întrezărise niciodată legendara Breşă.
Harman lăsă din mână ştiuletele de porumb.
– Am mers pe jos, Daeman *Uhr.* Pornind de la coasta estică a Americii de Nord, Breşa merge în lungul paralelei de patruzeci de grade, până la ceea ce oamenii Epocii Pierdute numeau Europa – cred că Spania a fost ultimul stat-naţiune unde Breşa ajunge pe ţărm. Ruinele vechiului oraş Philadelphia – este posibil să-l cunoşti ca Nodul 124, domeniul lui Loman *Uhr* – se află la numai două ore de mers pe jos de Breşă. Dacă aş fi fost realmente curajos, şi aş fi avut cu mine suficiente alimente, aş fi putut merge până-n Spania.
Daeman aprobă şi surâse, fără să aibă nici cea mai vagă idee despre ce bolborosea bărbatul acela. Mai întâi, vulgaritatea de a se lăuda cu al nouăzeci şi nouălea an al său, după aceea toată

povestea despre paralele, oraşe din Epoca Pierdută şi mers pe jos! Nimeni nu mergea pe jos mai mult de câteva sute de metri. De ce ar fi trebuit? Tot ce era interesant pentru oameni se găsea în apropiere de un nod-fax, iar la puţinele ciudăţenii îndepărtate – de pildă, la Ardisul Adei – se putea ajunge cu cariola ori cu droşca. Daeman îl cunoştea, desigur, pe Loman – recent, sărbătorise al Treilea Douăzeci al lui Ono pe întinsul domeniu Loman –, însă restul monologului lui Harman era o aiureală. Evident că bărbatul înnebunise în ultimele lui zile. Faxarea finală la firmerie şi înălţarea aveau să se îngrijească în scurt de timp de asta.

Daeman se uită la Ada, gazda lor, cu speranţa că ea va interveni şi va schimba subiectul, dar femeia zâmbea, de parcă ar fi fost de acord cu tot ce spusese Harman. Daeman privi în lungul mesei, căutând ajutor, însă ceilalţi oaspeţi ascultaseră politicos, ba chiar cu aparent interes, ca şi cum asemenea bazaconii ar fi făcut parte în mod obişnuit din conversaţiile lor spirituale de la cinele provinciale.

– Păstrăvul este destul de bun, nu? se adresă el femeii din stânga sa. Ţi-a plăcut?

De cealaltă parte a mesei, o roşcată masivă, probabil înaintată mult în al Treilea Douăzeci, îşi instală guşa cea mai proeminentă pe pumnul micuţ şi se adresă lui Harman:

– Cum a fost? Mă refer la Breşă...

Bărbatul cu păr creţ şi piele puternic bronzată protestă, însă alţii de la masă – printre care şi tânăra blondă despre al cărei păstrăv se interesase Daeman, şi care-i ignorase nepoliticos întrebarea – insistară să-l audă. Harman cedă în cele din urmă, cu o mişcare graţioasă a mâinii.

– Dacă n-aţi văzut niciodată Breşa, este o imagine fascinantă, chiar şi numai de pe ţărm. Are lăţimea de optzeci de metri – este practic o falie, care merge spre est cât vezi cu ochii, îngustându-se treptat către orizont, până ce pare un fir sclipitor pe linia unde oceanul se întâlneşte cu cerul. Mersul prin ea este... oarecum straniu. Nisipul de pe plajă nu este umed acolo unde se sfârşeşte Breşa. Valurile nu intră în ea. La început, toată atenţia îţi este concentrată asupra uneia sau alteia dintre margini – când intri, observi retezarea bruscă a apei, ca un perete din sticlă care te separă de ridicarea şi coborârea valurilor. Trebuie să atingi bariera – nimeni nu poate rezista să n-o facă. Este elastică,

invizibilă, cedează foarte puţin sub apăsarea puternică, este rece din cauza apei aflate de cealaltă parte, dar e impenetrabilă. Mergi mai departe pe nisipul uscat – de-a lungul secolelor, fundul oceanului n-a cunoscut decât umezeala adusă de ploaie, astfel că nisipul şi pământul sunt solide, creaturile şi plantele maritime de acolo sunt uscate, deshidratate într-atât, încât par fosilizate. După zece metri, pereţii retezaţi în apă de ambele părţi se ridică mult deasupra capului. Umbre se mişcă în interiorul lor. Vezi peştişori care înoată în apropierea barierei între aer şi ocean, apoi umbra unui rechin… după aceea lumina slabă a unor creaturi plutitoare, gelatinoase pe care nu le poţi identifica. Uneori creaturile din ocean se apropie de bariera Breşei, o ating cu capetele lor reci, după care se întorc iute, parcă alarmate. După ce înaintezi doi kilometri, apa este atât de sus deasupra capului, încât cerul devine întunecat. Peste douăzeci de kilometri, pereţii de apă din ambele părţi se ridică la peste trei sute de metri deasupra. În fâşia de cer pe care o poţi vedea, stelele se zăresc chiar şi în lumina zilei.

– Nu se poate! exclamă un bărbat slab, cu păr nisipos, aflat mai departe la masă. (Daeman îşi aminti numele lui – Loes.) Glumeşti!

– Nu, zise Harman cu un surâs, nu glumesc. Am mers cam patru zile. Noaptea, dormeam. M-am întors când mi-am terminat mâncarea.

– De unde ştiai dacă era noapte sau zi? se interesă prietena Adei, tânăra atletică pe care o chema Hannah.

– În timpul zilei, răspunse Harman, cerul este negru şi vezi stelele, dar pereţii de ocean de ambele părţi arată spectrul complet de luminozitate, de la albastrul strălucitor, hăt deasupra, la negrul întunecat de pe fund, la nivelul drumului prin Breşă.

– Ai găsit ceva exotic? întrebă Ada.

– Nişte epave. Foarte vechi. Din Epoca Pierdută, sau chiar anterioare ei. Şi una care s-ar fi putut să fi fost… mai nouă.

Zâmbi din nou:

– Am mers s-o explorez pe una dintre ele – o carcasă imensă, ruginită, care ieşea din peretele nordic al Breşei, înclinată pe o parte. Am intrat printr-o spărtură din bord, am suit pe scări şi m-am îndreptat către nord pe podelele înclinate, utilizând o lanternă micuţă pe care o adusesem cu mine, până ce, pe neaşteptate, într-un spaţiu foarte larg – cred că se numea cală –,

am dat peste bariera Breşei, din plafon până la podeaua înclinată, un zid de apă, roind de peşti. Mi-am lipit faţa de peretele acela rece şi invizibil şi am zărit scoici, moluşte, şerpi de mare şi alte creaturi ce încrustau toate suprafeţele, mâncându-se între ele, în vreme ce de partea mea – uscăciune, rugină veche... singurele creaturi vii eram eu şi un mic crab alb de uscat, care migrase în mod clar, ca şi mine, de pe ţărm.

Vântul se porni şi foşni frunzele din copacul înalt de deasupra mesenilor. Lampioanele se legănară şi lumina lor bogată se jucă peste veşmintele de mătase şi bumbac, peste coafuri, mâini şi chipurile din jurul mesei. Toţi ascultau fascinaţi. Până şi Daeman se pomeni interesat, în ciuda faptului că totul era un nonsens. În lungul aleii, torţele pâlpâiră şi trosniră sub briza neaşteptată.

– Şi voynicşi? întrebă o femeie de lângă Loes. (Daeman nu-şi putea reaminti numele ei. Poate *Emme?)* Sunt mai mulţi sau mai puţini decât pe uscat? Santinele sau mobili?

– Nu există voynicşi.

Toţi de la masă părură că inspirară simultan. Daeman fu încercat de acelaşi fior brusc de şoc pe care-l încercase când Harman anunţase că intrase în al nouăzeci şi nouălea an. Simţi un val de vertij. Poate că vinul fusese mai tare decât crezuse.

– Nu există voynicşi, repetă Ada cu un ton nu atât de mirare, cât de nostalgie.

Ridică paharul cu vin:

– Un toast, rosti ea.

Servitorii plutiră mai aproape, ca să umple paharele. Toţi mesenii le înălţară. Daeman clipi, alungându-şi ameţeala, şi sili în locul ei un surâs plăcut, sociabil.

Ada nu rosti nici un toast, dar toţi mesenii – şi, după o clipă, până şi Daeman – sorbiră din pahare, ca şi cum ea l-ar fi rostit.

Vântul se înteţise până la sfârşitul cinei, norii ascunseseră inelele-p şi -e, iar aerul purta izul ozonului şi al perdelelor de ploaie ce se deplasau peste colinele întunecate spre vest, aşa că cina se mută înăuntru, apoi se destrămă, când perechile plecară în odăile lor, ori către diversele aripi şi săli destinate distracţiilor. Servitorii oferiră muzică de cameră în sera sudică, piscina indoor cu pereţi de sticlă din spatele clădirii atrase puţini amatori, iar o cină de tip bufet fu întinsă pe veranda curbată şi cu ferestre de la etaj. Unele cupluri merseră în camerele lor private ca să facă

dragoste, iar altele îşi căutară locuri liniştite pentru a-şi deplia turinurile şi a merge la Troia.

Daeman o urmă pe Ada, care-i condusese pe Hannah şi Harman în biblioteca de la etajul al doilea. Dacă voia să-i reuşească planul de a o seduce pe Ada înainte de terminarea weekendului, trebuia să petreacă fiecare minut liber cu ea. Seducţia, ştia el, era atât ştiinţă, cât şi artă – un amestec de îndemânare, disciplină, proximitate şi oportunitate. În general, proximitate.

Stând lângă Ada şi mergând alături de ea, Daeman îi simţea căldura pielii prin mătasea cu negru şi ocru pe care o purta. Buza ei inferioară, observă din nou, după un deceniu, era înnebunitor de plină, roşie şi menită muşcăturilor. Când ridică braţul pentru a le arăta lui Harman şi Hannah înălţimea rafturilor din bibliotecă, Daeman privi deplasarea subtilă şi lină a sânului ei drept sub teaca sa subţire de mătase.

El mai fusese până atunci în biblioteci, dar în nici una atât de mare. Depăşea treizeci de metri în lungime şi era înaltă de cincisprezece metri, cu un balcon pe trei dintre pereţi şi scări glisante pe ambele niveluri, oferind acces la volumele de mai sus şi mai îndepărtate. Existau firide, separeuri, mese cu cărţi mari deschise pe ele, banchete, ici şi colo, ba chiar şi rafturi cu cărţi deasupra bovindoului uriaş de pe peretele îndepărtat. Daeman ştia că volumele fizice stocate aici fuseseră tratate cu nanochimice anti-descompunere cu multe, multe secole în urmă, poate chiar cu milenii – artefactele acestea inutile erau produse din piele, hârtie şi cerneală, ce naiba! –, totuşi, sala lambrisată în mahon, cu zone de iluminare separate, mobilierul străvechi de piele şi pereţii întunecaţi de cărţi degajau vechime şi descompunere pentru nările sensibile ale bărbatului. Nu-şi putea imagina motivul pentru care Ada şi ceilalţi membri ai familiei menţineau mausoleul acesta în Palatul Ardis sau motivul pentru care Harman şi Hannah doreau să-l vadă în noaptea aceasta.

Bărbatul creţ care susţinea că se afla în ultimul său an şi care susţinea că mersese prin Breşa Atlantică se opri copleşit.

– Este minunat, Ada!

Sui pe o scară, o glisă în lungul unui şir de rafturi şi întinse o mână pentru a atinge un volum gros legat în piele.

Daeman izbucni în râs.

– Crezi că funcţia citire s-a întors, Harman *Uhr?*

Bărbatul surâse, dar părea atât de sigur pe el, încât, pentru o secundă, Daeman aproape că se aştepta să vadă năvala aurie de simboluri în jos pe braţul său, cu funcţia citire anunţând cuprinsul. Desigur, Daeman nu văzuse niciodată în acţiune funcţia pierdută, însă o auzise descrisă de bunica sa şi de alţi bătrâni, care povesteau cu ce se distraseră stră-străbunicii lor.

Nici un cuvânt nu curse în jos şi Harman retrase braţul.

– Nu-ţi doreşti să fi avut funcţia citire, Daeman *Uhr?*

Daeman se auzi râzând iarăşi în noaptea aceasta bizară şi fu extrem de conştient că cele două tinere îl priveau cu expresii situate undeva între uimire şi amuzament.

– Nu, bineînţeles că nu, răspunse el în cele din urmă. De ce mi-aş dori? Lucrurile acestea vechi mi-ar putea spune ceva care să aibă vreo legătură cu vieţile noastre actuale?

Harman sui mai sus pe scară.

– Nu eşti curios de ce post-oamenii nu mai sunt văzuţi pe Pământ şi unde au plecat?

– Câtuşi de puţin. S-au dus acasă, în oraşele lor din inele. Toţi ştiu.

– Dar de ce? întrebă Harman. După multe milenii în care ne-au modelat existenţele aici, supraveghindu-ne, de ce să fi plecat?

– Prostii, replică Daeman, poate niţel mai morocănos decât intenţionase. Post-oamenii continuă să ne supravegheze. De sus.

Harman aprobă, ca şi când ar fi fost lămurit, şi-şi deplasă scara cu alţi metri pe şina de bronz. Acum capul bărbatului mai că atingea partea inferioară a balconului bibliotecii.

– Şi voynicşii?

– Ce-i cu ei?

– Te-ai întrebat vreodată de ce au fost nemişcaţi atâtea secole şi de ce sunt atât de activi actualmente?

Daeman deschise gura, însă nu avu ce să răspundă. După o clipă, reuşi să rostească:

– Chestia aia cu voynicşii care nu s-au clintit înainte de faxarea finală este o aiureală completă. Mituri… Folclor…

Ada se apropie puţin.

– Daeman, te-ai întrebat vreodată de unde au venit?

– Cine, draga mea?

– Voynicşii.

Daeman râse din toată inima şi cu sinceritate.

– Evident că nu, doamna mea. Voynicşii au existat dintotdeauna aici. Sunt permanenţi, ficşi, eterni – în mişcare, uneori în afara razei noastre vizuale, dar mereu prezenţi ca soarele ori ca stelele.

– Sau ca inelele? întrebă Hannah cu glasul ei blând.

– Exact.

Daeman era încântat că ea înţelesese.

Harman scoase un volum masiv de pe un raft.

– Daeman *Uhr,* Ada m-a informat că eşti un adevărat lepidopterolog.

– Pardon?

– Expert în fluturi.

Daeman se simţi îmbujorându-se. Întotdeauna era plăcut ca îndemânările să-ţi fie recunoscute, chiar şi de către străini nu tocmai întregi la minte.

– Cu greu pot spune că sunt un expert, Harman *Uhr,* ci doar un colecţionar, care a învăţat câte ceva de la unchiul lui.

Harman coborî scara şi duse volumul gros la o masă de lectură.

– Atunci asta ar trebui să te intereseze.

Deschise artefactul. Toate paginile lucioase arătau reprezentări colorate de fluturi.

Daeman se apropie, amuţit. Unchiul lui îl învăţase numele a vreo douăzeci de soiuri de fluturi, iar de la alţi colecţionari aflase numele altor câteva soiuri pe care le capturase. Întinse mâna ca să atingă imaginea unei Coada-rândunicii.

– Coada-rândunicii, spuse Harman şi adăugă: *Pterourus rutulus.*

Daeman nu pricepu ultimele două cuvinte, dar se holbă uluit la bătrân.

– Eşti colecţionar!

– Câtuşi de puţin.

Harman atinse o imagine familiară, negru-aurie.

– Monarh.

– Da, încuviinţă Daeman derutat.

– Amiralul-roşu, Aphrodite Fritillary, Field Crescentspot, Common Blue, Painted Lady, Phoebus Parnassian, rosti Harman, atingând pe rând imagini.

Daeman cunoştea trei dintre numele acelea.

– Te pricepi la fluturi, spuse el.

Harman clătină din cap.

– Până în secunda asta nici măcar nu mă gândisem că diferitele soiuri pot avea nume.

Daeman privi mâna grosolană a bărbatului.

– Ai funcţia citire.

Harman repetă gestul dinainte.

– Nimeni nu mai are funcţia aceea palmară. Tot aşa cum nimeni nu mai are funcţia comunicaţii sau geopoziţionare sau acces la date sau autofaxare din noduri.

– Atunci… începu Daeman şi se opri, realmente confuz.

Oare indivizii aceştia îl tachinau dintr-un motiv necunoscut? Venise să petreacă weekendul la Palatul Ardis cu intenţii bune – mă rog, cu intenţia de a o seduce pe Ada, dar totul ca distracţie –, iar acum, acest… joc răutăcios?

De parcă i-ar fi perceput iritarea în creştere, Ada îşi puse degetele subţiri pe mâneca lui.

– Harman nu are funcţia citire, Daeman *Uhr,* rosti ea blând. Recent, el a învăţat cum *să citească.*

Daeman se holbă. Era o afirmaţie la fel de lipsită de sens ca şi sărbătorirea celui de-al nouăzeci şi nouălea an al cuiva sau ca bolboroselile despre Breşa Atlantică.

– Este o îndemânare, preciză încet Harman. Cumva similară cu felul în care tu ai învăţat numele fluturilor sau cu faimoasele tale tehnici de… donjuan.

Ultima frază îl făcu pe Daeman să clipească iute. *Este atât de bine cunoscut celălalt hobby al meu?*

– Harman, zise Hannah, ne-a promis să ne înveţe dibăcia asta… cititul. S-ar putea să fie utilă. Eu trebuie să învăţ despre cuptoare, înainte de a mai lucra şi a mă arde.

Cuptoare? Daeman cunoştea bucătari care foloseau cuvântul. Nu-şi putea imagina ce legătură putea să aibă cu arderea sau cu dobândirea funcţiei citire. Îşi umezi buzele şi rosti:

– Nu mă interesează jocurile astea. Ce vreţi de la mine?

– Trebuie să găsim o navă spaţială, spuse Ada. Şi există motive să credem că ne poţi ajuta.

6
Olimp

Când schimbul meu ia sfârşit, în seara înfruntării dintre Ahile

şi Agamemnon, mă teleportez cuantic înapoi în complexul scoliast de pe Olimp, îmi înregistrez observaţiile şi analiza, transfer gândurile pe o plăcuţă-cuvântătoare şi o duc în odăiţa albă a Muzei, care dă spre Lacul Caldeirei. Spre surprinderea mea, Muza este acolo şi discută cu alt scoliast.

Scoliastul se numeşte Nightenhelser – un bărbat voinic ca un urs, dar prietenos, care, am aflat în ultimii patru ani ai rezidenţei sale aici, a trăit, a predat la colegiu şi a murit în Vestul Mijlociu american, cândva pe la începutul secolului al douăzecilea. Zărindu-mă în prag, Muza îşi încheie discuţia cu Nightenhelser şi-i face semn să plece, prin uşa de bronz, spre escalatorul care coboară în spirală de pe Olimp, la barăcile noastre şi planeta roşie de dedesubt.

Muza îmi face semn să mă apropii. Aşez plăcuţa-cuvântătoare pe masa de marmură din faţa ei şi mă retrag un pas, aşteptând să fiu concediat fără un cuvânt, aşa cum se întâmplă de obicei. În mod surprinzător, ridică plăcuţa-cuvântătoare cât sunt încă acolo şi strânge palma în jurul ei, apoi închide ochii şi se concentrează. Stau în picioare şi aştept. Mărturisesc că sunt neliniştit. Inima îmi bubuie, iar palmele, încleştate la spate, aşa cum stau într-un fel de parodie profesorală a poziţiei „pe loc repaus” a soldaţilor, îmi sunt asudate. Cu ani în urmă, am decis că de fapt zeii nu pot citi minţile – că strania lor percepere a gândurilor muritorilor, eroi şi scoliaşti deopotrivă, provine dintr-o ştiinţă avansată a studierii muşchilor faciali, a mişcărilor ochilor şi a altor lucruri similare. S-ar putea să mă înşel însă. Poate că sunt telepaţi. În cazul acesta – şi dacă s-au sinchisit să-mi citească mintea în decursul momentului de epifanie şi decizie de pe plajă care a urmat certei dintre Agamemnon şi Ahile – sunt un om mort. Din nou.

Am văzut scoliaşti care au nemulţumit Muza, într-o măsură mult mai mică decât pe zeii mai importanţi. Acum nişte ani – mai exact, în al cincilea an al asediului –, a existat un scoliast din secolul al douăzeci şi şaselea, un asiatic bucălat şi ireverenţios cu neobişnuitul nume Bruster Lin, şi cu toate că era scoliastul cel mai sclipitor şi cu ideile cele mai inspirate dintre noi, ireverenţa sa l-a distrus. Literalmente. Se petrecuse după unul dintre comentariile sale cele mai ironice – despre lupta *mano a mano* dintre Paris şi Menelau, învingătorul ia tot, care ar fi trebuit să pună capăt războiului în funcţie de rezultatul acelui unic duel.

Înfruntarea unu-la-unu până la moarte dintre amantul troian al Elenei şi soţul ei aheu – deşi desfăşurată în faţa a două armate ce aclamau, cu Paris superb în armura lui de aur şi cu Menelau înfricoşător cu privirea-i străpungătoare – nu ajunsese niciodată la capăt. Afrodita văzuse că dragul ei Paris va fi căsăpit în bucăţele, aşa încât coborâse şi-l răpise de pe câmpul de luptă, readucându-l Elenei, unde, aidoma liberalilor efeminaţi din toate epocile, era un războinic mai fericit în pat decât pe câmpul de luptă. De aceea, după unul dintre comentariile amuzante ale lui Bruster Lin despre episodul Paris-Menelau, Muza – deloc amuzată – pocnise din degete şi miliardele şi trilioanele de nanocite ascultătoare din corpul nefericitului scoliast se agregaseră şi apoi explodaseră într-un gigant salt de nano-lemingi, ciopârţindu-l pe Bruster Lin încă zâmbitor într-o mie de bucăţele însângerate în faţa noastră, ceilalţi tovarăşi ai săi, şi rostogolindu-i capul încă surâzător spre picioarele noastre.

Fusese o lecţie serioasă şi n-o uitasem. Fără comentarii subiective. Fără glume despre afacerea serioasă a divertismentului zeilor. Preţul ironiilor era moartea.

Muza deschide ochii şi mă priveşte.

– Hockenberry, rosteşte ea pe tonul unui funcţionar de la resurse umane din secolul meu, care se pregătea să concedieze un birocrat de nivel mediu, de cât timp eşti alături de noi?

Ştiu că întrebarea este retorică, dar când eşti întrebat de o zeiţă, fie ea una mai puţin însemnată, răspunzi chiar şi întrebărilor retorice.

– De nouă ani, două luni şi optsprezece zile, zeiţă.

Ea încuviinţează tăcut. Sunt cel mai vechi scoliast supravieţuitor. Sau, mai exact, sunt scoliastul care a supravieţuit cel mai mult. Ştie. Poate că această recunoaştere oficială a longevităţii mele este elegia dinaintea sfârşitului exploziv prin nanocite.

Mi-am învăţat mereu studenţii că existau nouă muze; erau toate fiicele Mnemosinei – Clio, Euterpe, Talia, Melpomene, Terpsihora, Erato, Polimnia, Urania şi Caliope – şi aveau, cel puţin potrivit fostei tradiţii greceşti, controlul unei forme de exprimare artistică, de pildă cântatul din flaut, dansul, povestirea sau cântecele eroice – însă în cei nouă ani, două luni şi optsprezece zile în care am slujit zeii ca observator pe câmpiile Ilionului, eu am raportat, am văzut şi am auzit o singură Muză – această zeiţă

înaltă care stă acum în faţa mea, înapoia mesei de marmură. Din cauza glasului ei strident, m-am gândit mereu la ea ca fiind „Caliope”, în ciuda faptului că numele însemna „cea cu voce frumoasă”. Nu pot spune că această singură Muză are o voce frumoasă – pentru urechea mea este mai degrabă un claxon, decât o caliopă, orga aceea mecanică ce funcţiona cu aburi –, dar cu certitudine este una faţă de care am învăţat să tresar când spune „broască”.

– Urmează-mă, rosteşte ea, după care se ridică printr-o mişcare fluidă şi iese prin uşa laterală privată a odăii de marmură albă.

Tresar şi o urmez.

Muza are înălţime zeiască – adică, binişor peste doi metri, dar cu proporţii perfect omeneşti, este mai puţin voluptoasă decât unele dintre zeiţe, însă clădită ca o triatlonistă din secolul al douăzecilea – şi chiar în gravitaţia redusă de aici, de pe Olimp, trebuie să mă grăbesc pentru a ţine pasul cu ea, pe când străbate peluzele verzi, tunse scurt, dintre clădirile albe.

Se opreşte la un nod de care. Când spun „car”, mă refer la carul de luptă din perioada războiului troian, cu care se aseamănă în mod vag – este scund, are aproximativ formă de potcoavă şi o deschidere în lateral, îngăduindu-i Muzei să urce, însă carul acesta nu are cai, hăţuri şi vizitiu. Se prinde cu mâinile de balustradă şi-mi face semn să urc.

Şovăitor, cu inima bubuindu-mi nebuneşte, mă sui în car şi stau într-o parte, în vreme ce Muza îşi plimbă degetele lungi peste un triunghi auriu care poate fi un soi de panou de comandă. Pâlpâie luminiţe. Carul bâzâie, trosneşte, este înconjurat pe neaşteptate de o reţea de energie şi se ridică de pe iarbă, rotindu-se în timp ce se înalţă. Brusc, o pereche de „cai” holografici se iveşte în faţa lui şi galopează, părând să tragă carul prin cer. Ştiu că armăsarii holografici există pentru greci şi troieni, totuşi, lasă impresia teribil de vie că sunt animale reale, ce trag un car real prin văzduh. Mă prind de bara metalică de pe perimetru şi mă încordez, dar nu se simte nici un pic de acceleraţie, deşi discul de transport vibrează şi se leagănă, survolează o dată de la treizeci de metri înălţime modestul templu al Muzei, apoi accelerează către depresiunea adâncă a Lacului Caldeirei.

Carul zeilor! gândesc şi învinuiesc oboseala şi adrenalina

pentru acest gând jalnic.

Am văzut, desigur, de mii de ori aceste care zburând în apropierea Olimpului sau deasupra câmpiilor Ilionului, cu zeii deplasându-se înainte şi înapoi la activităţile lor zeieşti, dar întotdeauna le-am văzut din punctul meu de vedere, de pe sol. De acolo, caii par reali şi carul în sine pare mult mai puţin substanţial decât atunci când te afli într-unul şi goneşti la trei sute de metri deasupra piscului unui munte – mai precis, vulcan – care el însuşi se ridică la douăzeci şi şapte de mii de metri deasupra deşertului.

Piscul Olimpului ar trebui să fie lipsit de aer şi acoperit cu gheaţă, însă aerul de aici este la fel de dens şi de respirabil ca douăzeci şi şapte de kilometri mai jos, unde barăcile scoliaştilor sunt cuibărite la poalele stâncilor vulcanice, iar în loc de gheaţă, coama lată este acoperită cu iarbă, arbori şi clădiri albe îndeajuns de mari şi de măreţe pentru ca Acropole să pară un simplu acaret.

Forma de cifră opt a Lacului Caldeirei din centrul vârfului Olimpului este lungă de o sută de kilometri şi gonim peste ea cu o viteză aproape supersonică, cu un câmp de forţă sau cine ştie ce magie divină care împiedică curentul de aer să ne smulgă capetele de pe umeri şi simultan înăbuşeşte vuietul. Sute de clădiri, fiecare cu pogoane de pajişti şi grădini perfect îngrijite, locuinţele zeilor, bănuiesc, înconjoară lacul, iar uriaşe autotrireme cu trei punţi se deplasează lent pe apele albastre. Cândva, scoliastul Bruster Lin mi-a spus că estima că muntele Olimp ar fi avut mărimea statului Arizona, iar piscul său înverzit ar fi fost aproximativ egal cu suprafaţa lui Rhode Island. A fost straniu să aud cum lucruri de aici erau comparate cu cele de pe cealaltă planetă, din celălalt timp, din cealaltă existenţă.

Strângând cu ambele mâini balustrada subţire, privesc dincolo de piscul muntelui. Panorama îmi taie răsuflarea.

Ne găsim destul de sus ca să pot vedea curbura planetei. Spre nord-vest, uriaşul ocean albastru se extinde până la semiluna inversată a orizontului. Către nord-est se întinde linia coastei şi-mi închipui că, în ciuda depărtării, pot zări uriaşele capete de piatră ce marchează hotarul dintre apă şi uscat. În nord se găseşte secera arhipelagului fără nume, abia vizibil de pe ţărm, la câţiva kilometri de barăcile noastre, apoi nimic decât albastru necontenit, din nou, până la pol. Spre sud-est, pot

distinge celelalte trei vârfuri vulcanice înalte ce se ridică deasupra orizontului, evident mai scunde decât Olimpul, dar albite de zăpezi, faţă de Olimpul cu climă controlată. Unul dintre ele, bănuiesc, trebuie să fie muntele Helicon, căminul Muzei mele şi al surorilor ei, dacă are surori. Pe sute de kilometri către sud şi sud-vest pot zări o succesiune de ogoare cultivate, după aceea păduri sălbatice, deşertul roşu ce le urmează, apoi poate iarăşi pădure, până ce uscatul se contopeşte cu norii şi pâclele şi oricât aş clipi şi m-aş freca la ochi, nu pot percepe detaliile de acolo.

Muza coteşte carul şi coboară spre malul vestic al Lacului Caldeirei. Observ acum că petele albe pe care le văzusem din văzduh sunt gigantice clădiri albe, cu coloane şi trepte, împodobite cu pedimente uriaşe şi decorate cu statui. Sunt sigur că nici un alt scoliast n-a văzut această parte a Olimpului… sau, cel puţin dacă a văzut-o, n-a mai trăit pentru a ne povesti şi nouă despre ea.

Coborâm lângă cea mai mare dintre clădirile gigantice, carul atinge solul şi caii holografici dispar. Pe iarbă sunt oprite de-a valma sute de alte care aeriene.

Muza scoate din robă un obiect care seamănă cu un medalion mic.

– Hockenberry, mi s-a poruncit să te duc undeva unde tu nu poţi să fii. Un zeu mi-a cerut să-ţi dau două obiecte care te-ar salva să fii strivit ca un ţânţar, dacă ai fi detectat. Pune-ţi astea!

Îmi înmânează două obiecte – un medalion pe un lanţ şi o glugă ce pare a fi de piele. Medalionul este mic, însă greu, ca şi cum ar fi de aur. Muza întinde braţul şi răsuceşte o parte a discului în sensul invers acelor de ceasornic.

– Acesta este un teleportator cuantic personal, aşa cum folosesc zeii, rosteşte ea încet. Te poate teleporta în orice loc pe care-l poţi vizualiza. Acest disc TC special îţi îngăduie, de asemenea, să urmăreşti amprenta cuantică a zeilor, când decalează fazic prin spaţiul Planck, dar nimeni – cu excepţia zeului care mi l-a dat – nu poate urmări amprenta ta cuantică. Înţelegi?

– Da, spun, şi vocea aproape că-mi tremură.

N-ar trebui să deţin obiectul acesta. Va însemna moartea mea. Celălalt „cadou” este şi mai teribil.

– Acesta este Coiful Morţii, zice ea şi-mi trece peste cap

acoperământul împodobit, dar îl lasă pliat în jurul gâtului ca pe o glugă. Cuşma lui Hades. A fost făurită de Hades însuşi şi este unicul obiect din univers care te poate ascunde vederii zeilor.

Clipesc prosteşte, fără un cuvânt. Îmi amintesc vag note de subsol erudite despre „Cuşma lui Hades" şi-mi amintesc că despre numele lui Hades însuşi – Äidès, în greceşte – se credea că ar fi însemnat „cel nevăzut". Totuşi, din câte ştiu, Coiful Morţii făurit de Hades era menţionat doar o singură dată de Homer, când Atena i-l dăduse zeului războiului, Ares, pentru ca acesta să fie invizibil. *De ce ar dori vreun zeu să mi-l împrumute tocmai mie? Ce vor să fac pentru ei?* Genunchii îmi tremură când mă gândesc.

– Pune-ţi coiful, porunceşte Muza.

Cu gesturi stângace, ridic pielea groasă. În material sunt înglobate dispozitive, cipuri cu circuite, maşinării nanotehnice. Coiful are oculare flexibile, perfect transparente şi un material ca o plasă în dreptul gurii, iar când mi-am pus complet gluga, aerul pare să unduiască straniu în jurul nostru, cu toate că văzul nu-mi este afectat.

– Incredibil… spune Muza.

Priveşte drept prin mine. Îmi dau seama că am atins visul oricărui adolescent de sex masculin – invizibilitatea reală, deşi nu am nici cea mai mică idee privind felul în care coiful/cuşma/gluga ascunde vederii întregul corp. Imboldul este de a fugi ca nebunul şi de a mă ascunde de Muză şi de toţi zeii. Mi-l înăbuş. Trebuie să fie o şmecherie aici. Nici un zeu ori zeiţă, nici chiar Muza mea, mai puţin însemnată, nu ar da unui simplu scoliast o asemenea putere fără să nu-şi păstreze vreo protecţie.

– Dispozitivul acesta te va feri de vederea tuturor zeilor, cu excepţia zeiţei care m-a autorizat să ţi-l dau, rosteşte încet Muza, privind aerul din dreapta capului meu. Însă zeiţa aceea te poate vedea şi urmări oriunde, Hockenberry. Şi chiar dacă sunetele, mirosurile, ba până şi bătăile inimii îţi sunt mascate de medalion, simţurile zeilor sunt mai presus de înţelegerea ta. În următoarele minute, păstrează-te în preajma mea. Păşeşte silenţios. Nu vorbi nimic. Respiră pe cât de uşor şi de superficial este posibil. Dacă vei fi detectat, nici eu şi nici protectoarea ta divină nu te vom putea păzi de mânia lui Zeus.

Cum să respiri uşor şi superficial când eşti îngrozit? Totuşi, încuviinţez din cap, uitând că Muza nu mă poate zări acum. Ea

aşteaptă, continuând să privească strâmb, de parcă m-ar căuta cu vederea ei divină, aşa încât îngaim:

– Da, zeiţă.

– Pune-ţi mâna pe braţul meu, îmi porunceşte ea brusc. Stai cu mine. Nu pierde contactul. În caz contrar, vei fi distrus.

Îmi aşez palma pe braţul ei aidoma unei timide debutante care este escortată la primul bal în societate. Pielea Muzei este rece.

Cândva, am vizitat hangarul de asamblare a navelor de la Centrul Spaţial Kennedy, din Cape Canaveral. Ghidul a afirmat că uneori se formau nori sub plafonul aflat la peste o sută de metri deasupra podelei de beton. Hangarul acela putea să fi fost plasat într-un colţ al acestei săli imense, fără a fi remarcat vreodată, stând acolo ca un cub de jucărie aruncat de un copil într-o catedrală.

Când spui „zei”, te gândeşti la zeii esenţiali, zeii principali – Zeus, Hera, Apollo şi alţi câţiva –, dar în această sală sunt sute de zei şi majoritatea sălii este goală. Parcă la kilometri deasupra noastră, un dom auriu – grecii nu descoperiseră principiul domului, aşa că asta contrazicea arhitectura conservatoare clasică a celorlalte clădiri măreţe pe care le-am văzut pe Olimp – direcţionează acustic conversaţia către toate colţurile spaţiului ameţitor.

Podeaua pare de aur forjat. Zeii se reazemă de balustrade de marmură şi privesc în jos de pe balcoanele circulare. Pereţii au sute şi sute de nişe arcuite şi fiecare adăposteşte o sculptură de marmură albă. Statuile sunt ale zeilor prezenţi aici şi acum.

Holograme ale aheilor şi troienilor pâlpâie ici şi colo, multe dintre ele prezentând imagini tridimensionale în mărime şi culori naturale ale bărbaţilor şi femeilor care se ceartă, mănâncă, fac dragoste sau dorm. În apropiere de centrul sălii, podeaua de aur coboară spre o concavitate mai mare decât orice bazin olimpic pentru înot, iar în spaţiul acela licăresc şi plutesc alte imagini în timp real din Ilion – privelişti aeriene vaste, prim-planuri, panoramări, imagini multiple. Dialogurile pot fi auzite ca şi cum grecii şi troienii ar fi chiar în sala aceasta. În jurul spaţiului holografic, aşezaţi pe tronuri de piatră, întinşi pe sofale pluşate ori stând în picioare în togile lor parcă desprinse din comicsuri, se află zeii. Zeii importanţi. Zeii esenţiali, cunoscuţi de elevii de

şcoală primară.

Zeii mai puţin însemnaţi se trag deoparte, când Muza se apropie de această concavitate centrală, iar eu mă grăbesc să stau lângă ea, cu mâna-mi tremurătoare pe braţul ei auriu, străduindu-mă să nu scârţâi cu sandalele, să nu mă-mpiedic, să strănut ori să respir zgomotos. Nici una dintre zeităţi nu pare să mă observe. Bănuiesc că voi afla rapid dacă vreuna mă vede.

Muza se opreşte la câţiva metri de Pallas Atena şi eu rămân atât de aproape de ea, încât mă simt ca un ţânc de trei ani care se lipeşte de fusta mamei.

Am ajuns în toiul unei discuţii aprige, în timp ce Hebe – una dintre zeiţele secundare – se deplasează printre ceilalţi, turnându-le nectar auriu în pocalele de aur. Zeus stă pe tronul său şi înţeleg dintr-o privire că el este stăpânul aici, cel care mână norii de furtună, zeu printre zei. Acest Zeus nu este o imagine din comicsuri, ci o realitate imposibil de înaltă, a cărui prezenţă regală bărboasă, lucitoare de ulei şi palpabilă îmi preschimbă sângele în melasă înspăimântată.

– Cum putem noi controla cursul acestui război? întreabă el, adresându-se tuturor zeilor, deşi ochii îi sunt pumnale tăioase îndreptate către soţia sa, Hera. Sau soarta Elenei? Cum vom putea, dacă zeiţe ca Hera din Argos şi Atena, păzitoarea ostaşilor ei, intervin întruna – ca această oprire a mâinii lui Ahile, care se pregătea să verse sângele fiului lui Atreu?

Îşi întoarce privirea ca un nor de furtună asupra unei zeiţe tolănite pe perne purpurii.

– Sau tu, Afrodita, care râzi întruna şi stai mereu lângă frumuşelul Paris, alungând spiritele rele şi deviind lăncile bine azvârlite. Cum va putea voinţa zeilor – şi, mai important, voinţa lui Zeus – să fie limpede, chiar şi aici, dacă voi, zeiţe băgăcioase, continuaţi să vă protejaţi favoriţii pe seama Ursitei? În ciuda uneltirilor tale, Hera, Menelau încă o poate aduce acasă pe Elena... sau poate, cine ştie, Ilionul poate învinge. Nu vor decide însă câteva zeiţe.

Hera îşi încrucişează braţele subţiri. În poem, este atât de frecvent amintită ca „zeiţa-cea-cu-albe-braţe”, încât pe jumătate mă aştept ca braţele să-i fie mai albe decât ale altor zeiţe, dar, deşi pielea îi este îndeajuns de lăptoasă, nu este vizibil mai lăptoasă decât a Afroditei sau a lui Hebe, fiica Herei, sau a oricărei alte zeiţe pe care o pot vedea din punctul în care mă

aflu, aici, lângă concavitatea holografică… mai precis, cu excepţia Atenei, care pare straniu de bronzată. Ştiu că aceste pasaje descriptive sunt o funcţie a tipului de poem epic al lui Homer; Ahile este denumit în mod repetat „cel iute de picior”, Apollo este „departe-ţintitorul”, iar numele lui Agamemnon este de obicei precedat de „puternicul domn” sau „păstorul de oameni”; aheii sunt „pletoşi” şi corăbiile lor „negre” sau „sprintene” şi aşa mai departe. Aceste epitete repetate răspund cerinţelor dificile ale hexametrilor dactilici; fiind mai puţin simple descrieri, reprezentau un mod prin care rapsodul grec putea asigura exigenţele metricii prin formulări şablonarde. Suspectasem dintotdeauna că unele dintre aceste fraze rituale – cum ar fi fost Aurora care-şi întindea degetele trandafirii – erau de asemenea tergiversări verbale, care-i câştigau aedului nişte secunde pentru a-şi aminti sau poate chiar pentru a inventa următoarele versuri de acţiune.

Cu toate acestea, când Hera începe să-i replice soţului ei, îi privesc braţele.

– Temute fiu al lui Cronos, rosteşte ea, ţinându-şi braţele albe încrucişate peste piept, despre ce dracu’ vorbeşti? Cum îndrăzneşti să afirmi că toate strădaniile mele sunt inutile? Păi asta-i *sudoare* – sudoare nemuritoare – vărsată pentru a aduna oştile aheilor, pentru a încuraja personalităţile acestor eroi atât cât trebuie, pentru a-i împiedica să se ucidă între ei înainte de a-i ucide pe troieni, şi despre chinurile mari – chinurile *mele,* o, Zeus! – pentru a abate chinuri şi mai mari asupra regelui Priam, a fiilor lui Priam şi a cetăţii lui Priam.

Zeus se încruntă şi se apleacă în faţă pe tronul care nu mi se pare confortabil, iar uriaşele-i mâini albe se încleştează şi se descleştează întruna.

Hera îşi desface braţele şi le ridică într-un gest de exasperare.

– Fie cum vrei tu – oricum, întotdeauna faci aşa –, dar nu te aştepta ca vreunul dintre noi, nemuritorii, să te laude.

Zeus se ridică. Dacă ceilalţi zei sunt înalţi de doi metri şaizeci sau doi metri şaptezeci, Zeus trebuie să aibă mai bine de trei metri şi jumătate înălţime. Fruntea îi este de-a dreptul brăzdată de încruntături şi nu folosesc nici o metaforă, când spun că glasul lui tună:

– Hera, iubita mea, draga mea, nesătula mea Hera! Ce ţi-au făcut vreodată Priam sau fiii săi, încât ai devenit atât de furioasă,

atât de neîndurătoare pentru năruirea Ilionului lui Priam?

Hera tace, cu mâinile pe lângă trup. Tăcerea ei nu pare decât să sporească mânia regală a lui Zeus.

– Este mai mult patimă decât furie în tine, zeiţă! mugeşte el. Nu vei fi mulţumită până nu vei doborî porţile troienilor, până nu le vei nărui zidurile şi-i vei înghiţi de vii.

Expresia Herei nu face nimic pentru a nega această acuzaţie.

– Bine… bine… bubuie Zeus, aproape bâlbâindu-se într-un chip atât de familiar soţilor de-a lungul mileniilor, fă aşa cum vrei *tu!* Îţi mai spun un singur lucru, şi să-ţi intre bine-n cap, Hera, când va veni ziua în care *eu* să doresc să distrug o cetate şi să-i înghit pe locuitorii ei – o cetate pe care s-o iubeşti *tu,* aşa cum eu iubesc Ilionul –, atunci nici măcar să nu te gândeşti să-ncerci să te opui furiei mele!

Zeiţa face trei paşi iuţi înainte, amintindu-mi de un animal de pradă care ţâşneşte, ori de un maestru şahist care întrezăreşte o breşă şi profită pe dată de ea.

– Da! Cele trei cetăţi pe care le iubesc cel mai mult sunt Argos, Sparta şi Micene, cu drumurile lor largi, la fel de late şi de regale cu ale Ilionului sortit pieirii. Pe toate le poţi nimici, după pofta inimii tale de vandal, Stăpâne. Nu mă voi împotrivi ţie. Nu voi purta pică voinţei tale… oricum, n-aş putea face mare lucru, fiindcă eşti cel mai puternic dintre noi. Dar ţine minte, o, Zeus – deşi îţi sunt soţie, sunt de asemenea născută din Cronos şi-ţi merit respectul.

– N-am sugerat niciodată altceva, mormăie Zeus, reaşezându-se pe tronul lui tare.

– Haide-atunci să ne-ascultăm unul pe altul, vorbeşte Hera, şi glasul îi sună acum în mod clar mai dulce. Să ne supunem, eu ţie şi tu mie, iar ceilalţi zei ne vor urma pilda. De-ndată, soţul meu! Ahile a părăsit deocamdată câmpul de bătălie, însă un armistiţiu fandosit a amuţit lupta dintre troieni şi ahei. Fă astfel încât troienii să încalce acest armistiţiu şi să pricinuiască cei dintâi rău, nu doar jurământului lor, ci şi vestiţilor ahei.

Zeus se încruntă, mormăie, se foieşte pe tron, dar îi porunceşte Atenei care ascultă cu grijă:

– Coboară de îndată pe-amuţitul câmp de luptă dintre troieni şi ahei. Îţi poruncesc să faci astfel încât troienii să încalce cei dintâi acest armistiţiu şi să pricinuiască rău vestiţilor ahei.

– Şi să-i calce în picioare pe argivi în triumful lor, îi suflă Hera.

– Şi să-i calce în picioare pe argivi în triumful lor, ordonă Zeus obosit.

Atena dispare într-un fulger de TC. Zeus şi Hera părăsesc sala şi zeii încep să se împrăştie, discutând încet între ei.

Muza îmi face semn s-o urmez printr-o mişcare discretă a degetului şi mă conduce afară din sală.

– Hockenberry, rosteşte zeiţa iubirii, întinzându-se pe sofaua ei cu perne, şi gravitaţia – redusă aşa cum este – îi pune în evidenţă toată voluptatea mătăsoasă, trupeşă şi lăptoasă.

Muza mă condusese în această altă odaie din Marele Palat al zeilor, o cameră întunecată, iluminată doar de dubla strălucire a unui coş cu jar ce arde mocnit şi a unui obiect care aduce suspicios de mult cu un ecran de calculator. Îmi şoptise să-mi scot Coiful Morţii şi mă simţisem uşurat să cobor gluga de piele, dar terifiat să fiu din nou vizibil.

Apoi Afrodita intrase, se tolănise pe sofa şi spusese:

– Poţi să pleci, Melete. Când voi mai avea nevoie de tine, te voi chema.

După care Muza ieşise printr-o uşă secretă.

Melete, repetasem în minte. Nu era una dintre cele nouă muze, ci un nume dintr-o epocă anterioară, când se credea că muzele erau numai trei: Melete a „gândirii”, Mneme a „amintirii” şi Aoide a…

– Hockenberry, *eu* te-am putut vedea în Sala Zeilor, rosteşte Afrodita, smulgându-mă din reveria erudiţiei, şi dacă te-aş fi arătat Stăpânului Zeus, acum n-ai fi nici măcar cenuşă. Nici medalionul tău TC nu ţi-ar fi îngăduit să scapi, fiindcă ţi-aş fi putut urmări poteca decalajului fazic prin timp şi spaţiu. Ştii de ce te afli aici?

Afrodita este protectoarea mea. Ea i-a poruncit Muzei să-mi dea dispozitivele acestea. Ce să fac? Să îngenunchez? Să mă prosternez pe podea în prezenţa divinităţii? Cum să mă adresez ei? În cei nouă ani, două luni şi optsprezece zile de când sunt aici, existenţa nu mi-a fost niciodată băgată în seamă de vreun zeu, dacă nu-mi pun la socoteală Muza.

Decid să fac o plecăciune uşoară, ferindu-mi ochii de frumuseţea ei, de vederea sfârcurilor roz ce se disting prin mătasea subţire, de curba lină a abdomenului care proiectează umbre în triunghiul de ţesătură întunecată unde i se unesc

coapsele.

– Nu, zeiţă, răspund în cele din urmă, dar uitând întrebarea.

– Ştii de ce ai fost ales ca scoliast, Hockenberry? De ce ADN-ul tău a fost ferit de distrugerea nanocitelor? De ce, înainte să fi fost ales pentru reintegrare, scrierile tale despre Război au fost introduse în simplex?

– Nu, zeiţă.

ADN-ul meu este ferit de distrugerea nanocitelor?

– Ştii ce este un simplex, umbră muritoare?

Un virus herpes? mă întreb.

– Nu, zeiţă, rostesc.

– Simplexul este un obiect matematic geometric, un exerciţiu de logistică, un triunghi sau trapez pliat în sine însuşi, spune Afrodita. Planurile de excluziune devin contururi inevitabile doar dacă sunt combinate cu dimensiuni multiple şi algoritmi ce definesc noi zone imaginare, creând şi abandonând regiuni fezabile ale spaţiului n-dimensional. Înţelegi acum, Hockenberry? Înţelegi acum în ce fel se aplică asta spaţiului cuantic, timpului, războiului de jos sau propriei tale ursite?

– Nu, zeiţă.

De data aceasta, glasul îmi tremură. Nu mă pot împotrivi.

Se aude foşnet de mătăsuri şi ridic ochii, îndeajuns pentru a vedea cum cea mai frumoasă femeie existentă îşi rearanjează pe sofa braţele dalbe şi coapsele catifelate.

– Nu contează, rosteşte ea. Tu – sau muritorul care ţi-a fost şablon – ai scris o carte cu câteva mii de ani în urmă. Îţi mai reaminteşti conţinutul ei?

– Nu, zeiţă.

– Dacă mai spui asta o singură dată, Hockenberry, o să te spintec de la vintre până-n creştetul capului şi literalmente o să-ţi folosesc intestinele drept jartiere. *Asta* înţelegi?

Îmi vine greu să vorbesc fără pic de salivă în gură.

– Da, zeiţă, izbutesc şi aud sâsâitul uscat.

– Cartea ta avea 935 de pagini şi discuta despre un singur cuvânt – *Menin –,* acum îţi reaminteşti?

– Nu, zei... Mă tem că nu-mi reamintesc, zeiţă Afrodita, dar sunt sigur că nu greşeşti.

Înalţ privirea atât cât să văd că zâmbeşte, cu bărbia rezemată în mâna stângă şi degetul ridicat în lungul obrazului spre o sprânceană neagră, perfectă. Ochii ei au culoarea coniacului de

calitate.

– Mânie, murmură ea. *Menin aeide thea...* Hockenberry, ştii cine va câştiga războiul acesta?

Trebuie să gândesc iute. Aş fi un scoliast aproape jalnic, dacă n-aş şti cum se termină poemul – cu toate că *Iliada* se sfârşeşte cu riturile funerare ale lui Hector, nu cu distrugerea Troiei, şi nu există nici o menţionare a unui cal gigantic, decât în comentariile lui Odiseu, iar acelea provin din altă epopee... totuşi, dacă aş pretinde că ştiu cum se va termina acest război *real,* şi din cearta pe care tocmai am auzit-o este evident că porunca lui Zeus, potrivit căreia zeii nu trebuie să fie informaţi despre viitor, aşa cum este acesta prezis în *Iliada,* continuă să fie în vigoare – vreau să spun, dacă zeii înşişi nu ştiu ce se va întâmpla în continuare, nu m-aş situa atunci deasupra lor, inclusiv a Ursitei, dacă le-aş spune ceva? *Hybrisul* n-a fost niciodată un atribut care să fie răsplătit cu blândeţe de zeii aceştia. În plus, Zeus – singurul care ştie povestea completă a *Iliadei* – le-a interzis celorlalţi zei să întrebe şi tuturor scoliaştilor să discute orice, cu excepţia evenimentelor ce s-au petrecut deja. Iritarea lui Zeus nu este în nici un caz o idee bună pentru a supravieţui pe Olimp. Cu toate acestea, se pare că eu sunt ferit de distrugerea nanocitelor. Pe de altă parte, o cred perfect pe zeiţa iubirii când spune că-mi va purta intestinele ca jartiere.

– Care a fost întrebarea, zeiţă? este tot ce izbutesc să murmur.

– Tu ştii cum se sfârşeşte poemul *Iliada,* dar dacă te-aş întreba ce se întâmplă acolo, ar însemna să sfidez porunca lui Zeus, zice Afrodita, şi surâsul ei dispare, înlocuit de o bosumflare. Te pot însă întreba dacă poemul prezice *această* realitate. Spune-mi, o prezice? În opinia ta, scoliastule Hockenberry, universul este stăpânit de Zeus sau de Ursită?

Rahat, îmi spun. Orice răspuns pe care l-aş oferi ar sfârşi cu mine eviscerat şi cu această frumoasă femeie – zeiţă – purtând jartiere vâscoase.

– Înţelegerea mea, Zeiţă, rostesc, este că deşi universul se supune voinţei lui Zeus şi trebuie să asculte capriciile forţei zeieşti numite Ursită, *kaosul* continuă să aibă un cuvânt greu de spus în vieţile oamenilor şi zeilor deopotrivă.

Afrodita emite un sunet moale, amuzat. Totul la ea este moale, catifelat, ademenitor...

– Nu vom aştepta ca haosul să decidă această înfruntare, spune ea şi glasul îi leapădă orice ton de amuzament. L-ai văzut pe Ahile retrăgându-se azi din sfadă?

– Da, zeiţă.

– Ştii că ucigaşul-de-oameni s-a rugat deja lui Thetis să-i pedepsească pe tovarăşii săi ahei pentru umilinţa pe care i-a adus-o Agamemnon?

– Nu am asistat la ruga aceasta, zeiţă, dar ştiu că ea urmează calea… poemului.

Este o afirmaţie pe care o pot face fără grijă. Evenimentul aparţine de acum trecutului. În plus, Thetis, zeiţa mării, este mama lui Ahile şi toţi de pe Olimp *ştiu* că el i-a solicitat intervenţia.

– Aşa este, încuviinţează Afrodita. Potaia cu călcâie rotunde şi sâni uzi a fost deja aici, în Sala Mare, şi s-a aruncat la picioarele lui Zeus, imediat ce bătrânul prostovan s-a întors de la orgia lui cu etiopienii la fluviul Okeanos. L-a implorat, în numele lui Ahile, să acorde troienilor victorie după victorie, iar bătrânul nătărău a acceptat, intrând astfel în conflict cu Hera, principala susţinătoare a argivilor. De acolo a rezultat şi scena la care tocmai ai asistat.

Stau perfect drept, cu braţele pe lângă corp, palmele răsucite în faţă, capul uşor plecat, şi o urmăresc pe Afrodita de parcă ar fi o cobră, dar în acelaşi timp ştiu că, dacă vrea să mă agreseze, atacul va fi mult mai rapid şi mai letal decât al oricărei cobre.

– Ştii de ce ai supravieţuit mai mult ca oricare alt scoliast? se răsteşte Afrodita.

Incapabil de a răspunde fără să mă autocondamn, clatin imperceptibil din cap.

– Eşti încă în viaţă, fiindcă am anticipat că-mi poţi face un serviciu.

Sudoarea mi se prelinge pe frunte şi-mi înţeapă ochii. Alte pârâiaşe de transpiraţie mi se formează pe obraji şi pe gât. În calitate de scoliaşti, misiunea pe care am jurat-o – misiunea mea din ultimii nouă ani, două luni şi optsprezece zile – este de a observa războiul pe câmpiile Ilionului, fără să intervenim vreodată, doar observând, fără a comite niciodată vreun act, indiferent care anume, ce ar fi putut schimba rezultatul războiului sau comportamentul eroilor săi în orice fel.

– M-ai auzit, Hockenberry?

– Da, zeiţă.
– Vrei s-auzi care va fi acest serviciu, scoliastule?
– Da, zeiţă.

Afrodita se ridică de pe sofa şi-mi plec realmente capul, totuşi, îi pot auzi foşnetul rochiei de mătase, aud până şi frecarea lină a coapselor ei albe şi catifelate, atingându-se lin când se apropie; îi simt mirosul de parfum şi femeie curată, când stă atât de aproape. Pentru o clipă, uitasem cât de înaltă este o zeiţă, dar staturile respective îmi sunt reamintite când ea mă domină, cu sânii la numai câţiva centimetri de chipul meu plecat. Pentru o secundă, trebuie să mă lupt cu imboldul de a-mi îngropa faţa în valea înmiresmată dintre sâni şi, cu toate că ştiu bine că ar fi ultima mea acţiune înaintea unei morţi violente, bănuiesc, în această clipă, că ar putea să merite.

Afrodita îşi pune mâna pe umărul meu încordat, atinge broderia grosolană de pe pielea Coifului Morţii şi după aceea îmi mângâie obrazul cu vârfurile degetelor. În ciuda fricii, simt cum o erecţie puternică învie, se ridică, rămâne fermă.

Şoapta zeiţei, când soseşte, este moale, senzuală, uşor amuzată şi sunt convins că ştie starea în care mă aflu, că se aşteaptă la ea, ca fiindu-i cuvenită. Îşi apleacă faţa şi se apropie atât de mult, încât îi simt căldura obrazului radiind lângă al meu, când îmi murmură în ureche două ordine simple.

– Îi vei spiona pe ceilalţi zei pentru mine, susură Afrodita.

Apoi, abia audibil peste bubuiturile inimii mele:

– Şi, când va sosi momentul potrivit, o vei ucide pe Atena.

7
Centrala Conamara Chaos

Numărându-l şi pe Mahnmut, în incinta presurizată pentru conferinţe din vârful zonei lespezilor se aflau cinci moraveci galileeni. Modelul european îi era familiar – prim-integratorul Asteague/Che, cu baza în Pwyll –, dar ceilalţi trei erau mai străini decât krakenii pentru provincialul Mahnmut. Moravecul ganymedean era înalt, elegant ca toţi ganymedenii, atavic umanoid, într-o teacă de fulerenă neagră şi privind prin ochi faţetaţi; callistanul aducea în mărime şi design mai mult cu Mahnmut – cam un metru lungime, doar vag umanoid, arătând sintepidermă şi chiar părţi de carne reală sub învelişul

transparent de poliamidă, cu masa de numai treizeci sau patruzeci de kilograme; modelul ionian era… impresionant. Un moravec robust, de design vechi, construit pentru a rezista torului de plasmă şi gheizerelor de sulf, entitatea cu baza pe Io era înaltă de cel puţin trei metri şi lungă de şase metri, având mai degrabă forma unui crab-potcoavă terestru – puternic împlătoşată, cu nenumărate şi neîngrijite apendice metamorfozabile, elice, lentile, flageli, antene-bici, senzori de spectru larg şi facilitatori. În mod evident, era obişnuită cu vidul; suprafaţa îi era corodată, sablată şi relustruită, apoi recorodată de atâtea ori, încât arăta la fel de ciupită de vărsat ca Io însuşi. Aici, în sala de conferinţe presurizată, utiliza repulsori puternici, pentru a o împiedica să zgârie adânc podeaua. Mahnmut păstră distanţa de ionian, alegând un loc aflat de partea opusă a lespezii de comuniune.

Nici unul dintre ceilalţi nu se prezentă prin intermediul infraroşiilor sau a fasciculelor înguste, aşa încât Mahnmut le urmă exemplul. Conectă ombilicalele nutritive la nişa lui, aspiră şi aşteptă.

Deşi îi plăcea să respire, când beneficia de luxul respectiv, Mahnmut fu surprins că incinta era presurizată la şapte sute de milibari – mai ales că participau şi ganymedeanul, şi ionianul care erau non-respiratori. După aceea, Asteague/Che începu să comunice prin micromodulări ale undelor de presiune în atmosferă – vorbire, ba chiar engleză din Epoca Pierdută –, şi Mahnmut înţelese că sala era presurizată pentru izolare, nu pentru confortul lor. Vorbirea prin sunete reprezenta forma cea mai sigură de comunicare în sistemul galilean şi până şi blindatul muncitor în vid de pe Io fusese adaptat acestui scop.

– Vreau să vă mulţumesc tuturor pentru că v-aţi întrerupt sarcinile să veniţi azi aici, începu prim-integratorul din Pwyll, mai ales celor care au venit de pe alţi planetoizi. Sunt Asteague/Che. Bun venit, Koros III de pe Ganymede, Ri Po de pe Callisto, Mahnmut din echipa de explorare a polului sud de aici, de pe Europa, şi Orphu de pe Io.

Mahnmut repetă surprins prezentarea şi deschise imediat un contact privat pe fascicul îngust. *Orphu de pe Io? Tu eşti aşadar interlocutorul meu shakespearean de atâta vreme, Orphu de pe Io?*

Aşa este, Mahnmut. Este o plăcere să te întâlnesc personal,

prietene.

Ce straniu! Care-i probabilitatea de a ne fi întâlnit personal în felul acesta?

Nu-i chiar atât de straniu, prietene. Când am auzit că vei fi invitat în această expediţie sinucigaşă, am insistat să fiu inclus.

Expediţie sinucigaşă?

– ... după mai bine de cincizeci de ani jupiterieni fără contact cu post-oamenii, spunea Asteague/Che, adică şase sute de ani pământeni, nu mai ştim ce fac pO-ii. Asta ne nelinişteşte. Este timpul să trimitem o expediţie în sistemul planetar, spre soarele central, pentru a afla situaţia acestor creaturi şi a evalua dacă ei constituie o ameninţare directă şi imediată pentru galileeni.

Asteague/Che făcu o pauză scurtă:

– Avem motive să suspectăm că aşa stau lucrurile.

Peretele dinapoia integratorului europan fusese transparent, arătând discul masiv al lui Jupiter deasupra câmpurilor de gheaţă luminate de stele, dar acum se opaciză şi afişă sateliţii şi planetele ce se mişcau, în dansul lor măreţ, în jurul soarelui îndepărtat. Imaginea transfocă pe sistemul Pământ-Lună-inele.

– În ultimii cinci sute de ani pământeni, activitatea pe spectrele radio modulat, gravitoni şi neutrino dinspre inelele habitate polar şi ecuatorial ale post-oamenilor s-a redus treptat, rosti Asteague/Che. În ultimul secol, activitatea respectivă a fost zero. Pe Pământ în sine, doar urme reziduale – posibil datorate activităţii roboţilor.

– Grupul mic de oameni originali mai există? întrebă micuţul callistan Ri Po.

– Nu ştim, răspunse Asteague/Che.

Integratorul îşi trecu mâna peste tabla generală şi o imagine a Pământului umplu fereastra. Mahnmut simţi că i se taie răsuflarea. Două treimi din planetă erau scăldate în lumina soarelui. Oceane albastre şi câteva petice de continente maro se întrezăreau sub masele mişcătoare de nori albi. Mahnmut nu mai văzuse niciodată Pământul până atunci şi intensitatea culorilor era aproape copleşitoare.

– Este o imagine în timp real? se interesă Koros III.

– Da. Consorţiul Cinci Sateliţi a construit un mic telescop optic spaţial, imediat în exteriorul frontului circular de şoc al magnetodiscului jupiterian. Ri Po a fost implicat în proiect.

– Îmi cer scuze pentru lipsa de rezoluţie, spuse callistanul.

Trecuse mai bine de un secol jupiterian de când nu mai recursesem la astronomia de lumină vizibilă. Iar proiectul acesta a fost zorit.

– Există semne ale originalilor? întrebă Orphu de pe Io.

Descendenţii lui Shakespeare al tău, îi spuse Orphu lui Mahnmut, pe fascicul îngust.

– Nu se poate preciza, zise Asteague/Che. Rezoluţia maximă este de doi kilometri şi, cu excepţia ruinelor cartografiate anterior, nu am văzut artefacte sau semne de viaţă ale oamenilor originali. Există o oarecare activitate neutrino de faxare, dar poate să fie automată sau reziduală. Adevărul este că în clipa de faţă nu oamenii ne interesează, ci post-oamenii.

Shakespeare al meu? *Poate vrei să spui, Shakespeare al* nostru! emise Mahnmut pe fascicul îngust spre ionianul masiv.

Scuze, Mahnmut. Oricât de mult aş iubi sonetele – ba chiar şi piesele Bardului tău concentrarea mea a fost asupra lui Proust.

Proust! Estetul acela! Cred că glumeşti!

Deloc. Pe spectrul subsonic al benzii înguste se auzi un huruit, pe care Mahnmut îl interpretă ca fiind râsul ionianului.

Integratorul apelă imagini ale unora dintre milioanele de habitate orbitale ce se deplasau în măreţul lor dans inelar în jurul Pământului. Multe erau albe, altele argintii. Oricât de scânteietoare arătau în lumina puternică, datorită apropierii de soare, păreau în acelaşi timp straniu de reci. Şi pustii.

– Nici o navetă. Nici o dovadă neutrino de faxări inel-Pământ. Iar convoiul-pod de materiale grele, care era accelerat între inele şi Marte – observat chiar recent, cu numai douăzeci de ani jupiterieni în urmă, acum două sute patruzeci de ani Pământ/inele p-O – nu mai există.

– Crezi că post-oamenii au dispărut? întrebă Koros III. Că au murit cumva? Sau că au migrat?

– Ştim că modul lor de utilizare a energiei, cronoclastică, cuntică şi gravitaţională, a suferit o transformare, spuse integratorul.

Unitatea era mai înaltă şi ceva mai umanoidă decât Mahnmut, într-o teacă înveliş-blindaj de material galben, strălucitor. Glasul îi era blând, calm, atent modulat.

– Interesul notru se îndreaptă acum către Marte.

Imaginea celei de-a patra planete umplu fereastra.

Interesul lui Mahnmut faţă de Marte era în cel mai fericit caz

marginal, iar imaginile planetei pe care le avea datau din Epoca Pierdută. Ceea ce vedea nu semăna deloc cu fotografiile şi hologramele din epoca respectivă.

În locul unei planete ruginii, această imagine recentă de pe Marte dezvăluia un ocean albastru, care acoperea majoritatea emisferei nordice, cu Valles Marineris o adevărată vale de râu – o panglică tot albastră, lată de mulţi kilometri, care se vărsa în oceanul acela. Mare parte din emisfera sudică rămăsese roşu-maronie, dar se vedeau şi pete întinse de culoare verde. Vulcanii de pe platoul Tharsis continuau dinspre sud-vest spre nord-est, într-un alai întunecat – unul cu un vizibil fuior de fum –, însă Olympus Mons se ridica acum la douăzeci de kilometri de un golf gigantic, care se arcuia în oceanul nordic. Nori albi se învălmăşeau şi se grupau peste emisfera scăldată în soare, iar lumini strălucitoare sclipeau undeva în apropiere de bazinul Hellas, dincolo de marginea neagră a terminatorului. Mahnmut putea vedea spirala unui uragan la nord de linia de coastă a câmpiei Chryse Planitia.

– Au terraformat-o, spuse el cu glas tare. Post-ii au terraformat Marte.

– Cu cât timp în urmă? întrebă Orphu de pe Io.

Nici unul dintre galileeni nu avea vreun interes special vizavi de Marte – de fapt, faţă de nici una dintre Planetele Interioare (decât faţă de literatura lor) –, aşa că terraformarea s-ar fi putut întâmpla oricând, în cele douăzeci şi cinci de secole terestre de când moravecii se desprinseseră de omenire.

– În ultimii două sute de ani, spuse Asteague/Che. Poate în ultimul secol şi jumătate.

– Imposibil, declară sec şi ferm Koros III. Marte n-ar fi putut să fie terraformată într-un interval atât de scurt.

– Da, imposibil, încuviinţă Asteague/Che. Dar aşa s-a întâmplat.

– Prin urmare post-ii au migrat acolo, zise Orphu de pe Io.

– Noi nu credem, rosti micul Ri Po. Rezoluţia observaţiilor noastre asupra lui Marte a fost ceva mai bună decât cea asupra Pământului. De pildă, în lungul coastelor…

Fereastra arătă regiunea din preajma unei peninsule răsucite, la nord de locul în care largul fluviu din Valles Marineris – practic, o lungă mare interioară – se vărsa într-un golf, curgea pe lângă un istm şi după aceea se deschidea în oceanul nordic. Imaginea

transfocă. Pe toată coasta, acolo unde uscatul cobora spre ocean – arătând pe alocuri coline roşiatice ca deşertul, iar în alte părţi şesuri verzi şi masiv împădurite –, punctuleţe negre urmau linia ţărmului. Imaginea transfocă pentru ultima dată.

– Acelea sunt… sculpturi? întrebă Mahnmut.

– Credem că sunt capete de piatră, spuse Ri Po.

Cadrul se schimbă şi umbra uneia dintre imaginile înceţoşate sugeră o frunte, un nas, o bărbie proeminentă.

– Este ridicol, vorbi Koros III. Pentru a înconjura întregul ocean nordic, ar fi necesare milioane de asemenea capete similare celor de pe Insula Paştelui.

– Noi am numărat patru milioane două sute trei mii cinci sute nouă, rosti Asteague/Che. Însă construcţia este incompletă. Priviţi această fotografie, făcută cu câteva luni în urmă, în decursul apropierii maxime de Marte.

Nenumărate forme minuscule şi neclare trăgeau pe cilindri ceva ce putea fi un uriaş cap de piatră. Faţa acestuia era orientată către cer şi ochii adumbriţi priveau direct în telescopul spaţial. Siluetele micuţe trăgeau capetele cu cabluri multiple, gândi Mahnmut, aidoma sclavilor egipteni care deplasau blocurile de piatră pentru piramide.

– Lucrători umani? întrebă Orphu. Sau roboţi?

– Credem că nici una, nici alta, răspunse Ri Po. Dimensiunile nu corespund. Pe benzile de analiză spectrală se poate observa culoarea siluetelor.

– Verde? făcu Mahnmut. (Îi plăceau enigmele literare, nu cele din viaţa reală.) Roboţi verzi?

– Sau o specie de umanoizi mici şi verzi care n-a fost cunoscută anterior, rosti perfect serios Asteague/Che.

Orphu de pe Io hurui un râset subsonic.

– OV, spuse el cu glas tare.

(?) trimise Mahnmut.

Omuleţii verzi, expedie Orphu de pe Io pe banda comună şi hurui încă o dată.

– De ce am fost chemaţi aici? îl întrebă Mahnmut pe Asteague/Che. Ce legătură are terraformarea aceasta cu noi?

Integratorul reduse transparenţa ferestrei. În lumina serii, dungile lui Jupiter şi şesurile de gheaţă europană păreau şterse şi spălăcite, după albul şi albastrul vibrante ale sistemului planetar interior.

– Trimitem pe Marte o echipă ca să investigheze situaţia şi să ne raporteze, anunţă Asteague/Che. Voi aţi fost aleşi. Acum este unicul moment în care puteţi refuza.

Cei patru rămaseră tăcuţi pe toate frecvenţele de comunicaţii.

– Am precizat „să ne raporteze”, urmă prim-integratorul, dar nu neapărat „să se întoarcă pentru a ne raporta”. Nu avem nici o modalitate sigură de a vă readuce în sistemul jupiterian. Vă rog să semnalaţi dacă doriţi să fiţi înlocuiţi în această misiune.

Toţi patru menţinură tăcerea.

– Bine, zise integratorul europan. Peste câteva minute, veţi descărca datele tehnice ale expediţiei, însă până atunci vă voi prezenta punctele principale. Pentru supravegherea reală pe planetă, vom utiliza submersibilul lui Mahnmut. Ri Po şi Orphu vor cartografia de pe orbită, în vreme ce Mahnmut şi Koros III coboară pe suprafaţă. Ne interesează în mod special activitatea de pe Mons Olympus, cel mai mare vulcan, şi din jurul său. În regiunea aceea, mutaţiile cuantice au fost masive şi inexplicabile. Mahnmut îl va duce pe Koros III pe coastă, după care prietenul nostru ganymedean va desfăşura activităţi de recunoaştere.

Din înregistrările şi lecturile sale, Mahnmut ştia că oamenii Epocii Pierdute semnalau întreruperile dorite prin dregerea glasului. Emise un sunet de dregere a glasului.

– Iertaţi-mi stupiditatea, totuşi, cum vom duce *Doamna Brună* – submersibilul meu – pe Marte?

– Nu este o întrebare stupidă, răspunse integratorul. Orphu de pe Io?

Uriaşul crab-potcoavă blindat se mişcă pe repulsori, astfel încât diverse lentile negre îl aţintiră pe Mahnmut.

– Au trecut secole de când n-am mai trimis nimic în sistemul planetar interior. În acelaşi timp, dacă am folosi metoda veche, călătoria ar dura o jumătate de an jupiterian. Am decis să utilizăm foarfecele.

Ri Po se foi în nişa lui.

– Crezusem că foarfecele urma să fie utilizat numai pentru explorările interstelare.

– Consorţiul Cinci Sateliţi a decis că acţiunea aceasta este prioritară, spuse Orphu de pe Io.

– Bănuiesc că va exista un gen de vehicul spaţial, rosti Koros III. Sau ne veţi proiecta unul după celălalt, în pielea goală, ca tot

atâtea orătănii azvârlite de o balistă?

Huruitul subsonic al lui Orphu cutremură nişa. În mod evident, fusese încântat de imaginea lui Koros.

Mahnmut trebui să acceseze reţeaua comună. O *balistă* era o maşinărie de asediu a oamenilor din Epoca Pierdută, din civilizaţiile lor de Nivel Doi – pre-abur – mecanică, dar mai puternică decât o simplă catapultă, capabilă să lanseze bolovani uriaşi la distanţe de peste un kilometru şi jumătate.

– Un vehicul spaţial există, spuse Asteague/Che. A fost conceput să ajungă la Marte în câteva zile şi este configurat să transporte submersibilul lui Mahnmut. Are un sistem de pătrundere în atmosferă pentru submersibilul lui Mahnmut – *Doamna Brună.*

– Să ajungă la Marte în câteva zile, repetă Ri Po. Care sunt factorii delta-v ce ies din tubul de flux al lui Io?

– Sub trei mii de *g*-uri, zise integratorul. *G*-uri *terestre.*

Mahnmut, care nu simţise niciodată o apăsare mai mare decât cea de pe Europa, care nu atingea nici o şeptime din acceleraţia gravitaţională terestră, încercă să-şi imagineze o forţă de 21.000 de ori mai mare. Nu izbuti.

– În decursul acceleraţiei, nava, inclusiv *Doamna Brună,* va fi umplută cu gel, spuse Orphu de pe Io. Vom sta la fel de comod precum cipurile de circuite într-o matriţă de gelatină.

Era vădit că Orphu fusese implicat în proiectarea vehiculului spaţial, iar Ri Po în observarea celor două planete. Koros III primise probabil un anunţ prealabil cu privire la rolul său de comandant în această expediţie. Lui Mahnmut i se părea că doar el nu participase la pregătirea misiunii, probabil pentru că rolul său – pilotarea *Doamnei Brune* prin oceanele marţiene – era minor. Poate că, gândi el, ar trebui totuşi să aleg să nu particip la expediţie.

Proust? expedie el pe fascicul îngust către masivul ionian.

Regret că nu mergem pe Pământ, prietene. Am fi putut vizita Stratford-on-Avon. Am fi cumpărat o halbă suvenir.

Era o glumă veche între ei, dar în contextul actual păru din nou amuzantă. Mahnmut replică printr-un simulacru decent al râsului sonor al lui Orphu şi moravecul cel mare hurui atât de puternic drept răspuns, încât ceilalţi patru îl putură auzi realmente prin aerul dens.

Ri Po nu râdea. În mod clar, calcula.

– O lansare cu foarfecele ne-ar aduce o viteză iniţială de aproape două zecimi din viteza luminii şi chiar după o decelerare intensă, utilizând căuşul magnetic în sistemul planetar interior, vom avea o viteză de apropiere de aproximativ o miime din viteza luminii – peste 300 de kilometri pe secundă. Vom ajunge la Marte destul de rapid, chiar dacă este de cealaltă parte a soarelui, aşa cum se întâmplă acum. S-a gândit însă cineva cum vom încetini când ajungem acolo?

– Da, răspunse Orphu de pe Io, oprindu-şi huruitul. Ne-am gândit la problema aceasta.

Chiar şi după treizeci de ani jupiterieni de existenţă, Mahnmut nu avea de la cine să-şi ia rămas bun pe Europa. Partenerul său de explorări, Urtzweil, fusese distrus într-un canal care se închisese lângă Craterul Pwyll, cu optsprezece ani-J în urmă, şi de atunci Mahnmut nu se apropiase de nici o altă entitate înzestrată cu conştiinţă.

La şaisprezece ore după conferinţă, Centrala Conamara Chaos ordonă remorcherelor orbitale dedicate să ridice *Doamna Brună* dintr-un canal deschis şi s-o aducă pe orbită, unde moraveci de vid, supervizaţi de Orphu de pe Io, introduseră submersibilul în vehiculul marţian care aştepta, după care lăsară străvechile troliuri interlunare cu inducţie să remorcheze totul spre Io. Mahnmut şi ceilalţi trei moraveci din expediţie discutaseră despre botezarea vehiculului spaţial, dar imaginaţia nu-i ajutase, impulsul se diminuase şi de atunci înainte se referiseră la acesta doar ca „nava”.

Ca majoritatea vehiculelor spaţiale construite de moraveci în miile de ani ce trecuseră de la începutul călătoriilor în spaţiul cosmic, nava nu era deloc elegantă, cel puţin potrivit standardelor clasice. Era lungă de o sută cincisprezece metri şi alcătuită în principal din traverse de fulerenă, cu material antiradiaţii înfăşurat în jurul nişelor modulare, sonde de investigaţii semiautonome, zeci de antene, senzori şi cabluri. Nava aceasta diferea în mod notabil de cele utilizate în interiorul subsistemului jupiterian, în primul rând prin strălucitorul miez magnetic dipol şi deflectoarele frontale. În botul butucănos erau amplasate patru motoare cu fuziune în formă de clopot şi cele cinci pâlnii ale căuşului Matloff/Fennelly. O proeminenţă cu diametrul de zece metri de la pupa adăpostea vela de bor, pliată.

Nici căuşul şi nici vela nu urmau să fie necesare până în etapa de decelerare a călătoriei, iar motoarele cu fuziune nu aveau nici o legătură cu etapa de accelerare.

Mahnmut stătea în interiorul *Doamnei Brune* – acum umplută cu gel –, în timp ce Koros III şi Ri Po se aflau la şaizeci de metri mai departe, în modulul de comandă anterior, căruia ei îi spuneau „puntea”. Planul era ca Ri Po să se ocupe de problemele de navigaţie în decursul scurtului lor drum nebunesc, pe când Koros III urma să fie comandantul expediţiei. Potrivit aceluiaşi plan, ganymedeanul avea să se transfere în submersibilul lui Mahnmut cu puţin înainte ca *Doamna Brună* – golită de gel – să fie lansată în atmosfera marţiană. La ajungerea în oceanele lui Marte, Mahnmut urma să joace rolul unui şofer de taxi, ducându-l pe Koros III în locul de debarcare pe care comandantul ganymedean îl alegea pentru activităţile sale de spionaj de la sol. Lui Koros îi fuseseră descărcate diverse specificaţii tehnice ale misiunii, care nu aveau să-l privească pe Mahnmut.

Orphu de pe Io se instalase în batiul său de pe blindajul exterior al navei, în spatele celor zece solenoizi toroidali şi în faţa vinciurilor pentru cablurile velei, şi era conectat la punte şi submersibil prin toate tipurile de legături vocale, de date şi comunicaţii imaginabile. Majoritatea conversaţiilor sale non-tehnice se derulau cu Mahnmut.

Continui să fiu foarte interesat de teoria ta privind construcţia dramatică a sonetelor, prietene. Sper că vom trăi îndeajuns de mult pentru ca să analizezi mai multe din ciclu.

Dar Proust!? răspunse Mahnmut. *De ce Proust, când îţi poţi petrece toată existenţa studiindu-l pe Shakespeare?*

Proust a fost poate exploratorul absolut al timpului, memoriei şi percepţiei, replică Orphu.

Mahnmut emise un sunet de paraziţi statici.

Ionianul scrijelit îşi expedie huruitul prin linia audio.

– Mahnmut, prietene, abia aştept să te conving că ambii pot fi încântători şi pot oferi multe de învăţat.

Mesajul lui Koros III sosi prin legătura de comunicaţii comună – *Vă puteţi mări lăţimea de bandă pe liniile vizuale. Ne apropiem de torul de plasmă al lui Io.*

Mahnmut deschise toate fluxurile vizuale; prefera să urmărească evenimentele externe prin lentilele lui Orphu de pe

Io, dar în clipa aceea imaginile mai interesante proveneau de la videocamerele frontale ale navei şi nu neapărat în spectrul luminii vizibile.

Accelerau spre uriaşa faţă a lui Io, pătată cu roşu şi galben, venind de sub planul eclipticii şi pregătindu-se să-i survoleze polul nord imediat înainte de a pătrunde în tubul de flux Jupiter-Io.

Pe durata scurtei călătorii de la Europa, Orphu şi Ri Po descărcaseră informaţii pertinente despre această regiune a spaţiului jupiterian. Fiind o creatură de pe Europa, Mahnmut se focalizase întotdeauna în principal asupra sonarului şi în secundar asupra percepţiilor în lumină vizuală din oceanele întunecoase de acolo, iar acum percepea magnetosfera jupiteriană ca fiind o regiune zgomotoasă şi aglomerată. Privind înainte pe lăţimile de bandă radio decametrice, putea să vadă torul de plasmă gros cât Jupiter al lui Io şi, perpendicular pe tor, tubul magnetic al lui Io care se ridica aidoma unor coarne largi către polii nord şi sud ai lui Jupiter. Mult dincolo de Jupiter şi sateliţii săi, dincolo de magnetopauză, Mahnmut percepea arcul de şoc al turbulenţei izbindu-se ca uriaşe talazuri albe de un recif ascuns vederii, auzea undele Langmuir din amonte cântând în bezna magnetică pe lângă reciful acela şi recepţiona undele acustice ionice, pârâind după lunga lor călătorie dinspre soare. Văzut din spaţiul jupiterian, soarele în sine era cu puţin mai mult decât o stea foarte strălucitoare.

Când nava goni în sus şi peste Io, pătrunzând în tubul de flux, Mahnmut auzi corul şi şuieratul Whistler-modulate ale micului satelit, care îşi străbătea propriul tor de plasmă, înghiţindu-şi practic coada. Vedea benzile profunde de emisii ecuatoriale şi fu nevoit să diminueze mugetele radio decametrice şi kilometrice care soseau dinspre tubul de flux. Întregul spaţiu galilean era un furnal de radiaţii dure şi activitate electromagnetică – Mahnmut îşi petrecuse toată existenţa cu vuietul acela de fundal în urechile lui virtuale –, dar trecerea de la tor la tubul de flux, atât de aproape de Jupiter, expedia cascade violente de electroni torturaţi, ce şuierau în jurul navei lor, precum spectrele prevestitoare de moarte care zbiară să fie lăsate într-o casă asediată. Era o experienţă nouă şi moravecul o găsi oarecum descurajantă.

Apoi intrară în tubul de flux şi Koros III răcni:

– Ţineţi-vă bine!

După care canalele de sunet fură copleşite de urletul uraganului.

Torul de plasmă al lui Io era un covrig gigantic de particule încărcate, învolburate în siajul de bioxid de sulf, hidrogen sulfurat şi alte gaze lăsate în urmă – apoi acumulate iarăşi – de violentul satelit care era căminul lui Orphu. Pe când gonea pe orbita sa rapidă de unu virgulă şaptezeci şi şapte zile în jurul lui Jupiter, traversând câmpul magnetic al gigantei gazoase şi propriul său tor de plasmă, Io crea un colosal curent electric între sine şi Jupiter – un cilindru cu două pâlnii de descărcări magnetice incredibil de concentrate, numit tubul de flux Io. Tubul se conecta cu polii magnetici nord şi sud ai lui Jupiter şi crea acolo aurore sălbatice, în vreme ce pâlniile tubului de flux purtau un curent constant de cinci megaamperi şi producea constant peste două trilioane de waţi de energie.

Acum câteva luni, Consorţiul Cinci Sateliţi decisese că ar fi fost teribil să irosească două trilioane de waţi de energie.

Mahnmut privi cum polul nord al lui Io licări sub ei. Materialele ejectate din vulcanii de sulf – mai ales din Prometheus, aflat mult mai spre sud, lângă ecuatorul satelitului – erau azvârlite la peste o sută patruzeci de kilometri înălţime deasupra suprafeţei ciuruite de cratere, ca şi cum satelitul violent ar fi tras în ei, încercând să-i facă să se înapoieze, înainte să fi atins punctul de unde nu mai exista întoarcere.

Prea târziu. Erau deja acolo.

Pe ecranul video comun din faţa lor, acoladele de navigaţie suprapuse ale lui Ri Po arătau că se inseraseră corect în tubul de flux şi proiectau alinierea cu foarfecele. Jupiter se repezi către ei şi umplu rapid imaginea frontală ca un perete multidungat.

Lamele fizice ale foarfecelui – acceleratorul de unde magnetice rotitor, cu braţe duale, amplasat în interiorul acceleratorului de particule natural al tubului de flux al lui Io – erau lungi de opt mii de kilometri, doar un fragment din lungimea de peste o jumătate de milion de kilometri a tubului de flux curbat care conecta polul nord al lui Io cu polul nord al lui Jupiter.

Însă foarfecele se puteau mişca. Aşa cum Orphu de pe Io îi explicase lui Mahnmut:

– Momentul unghiular poate avea multe splendori, micul meu

prieten.

Nava care conţinea iubitul submersibil al lui Mahnmut se apropiase de Io şi de tubul de flux – chiar după accelerarea completă a remorcherelor ionice – cu viteza de numai douzeci şi patru de kilometri pe secundă, adică mai puţin de optzeci şi şase de mii de kilometri pe oră. La viteza aceea, ar fi avut nevoie de peste patru ore numai pentru a traversa distanţa tubului de flux dintre polul nord al lui Io şi al lui Jupiter, şi câţiva ani-e pentru a ajunge la Marte. Totuşi ei nu intenţionau să continue în ritmul acela de târâş.

Nava pătrunse în câmpul trosnitor, mugitor, convulsiv al tubului de flux, găsi vârful foarfecelui, se alinie cu lama superioară şi apoi utiliză proprietăţile de accelerare ale tubului pentru a propulsa solenoidul-vehicul spaţial prin bobinele de câmp cu diametrul de cinci kilometri ale acceleratorului dipol superconductor. Îndată ce nava pătrunse în prima poartă, aidoma unei stângace bile de crochet care străbătea cea dintâi portiţă din câteva mii, lama acceleratorului-foarfece începu să se deschidă cu o viteză unghiulară diferenţială, care se apropia de viteza luminii – şi, teoretic, chiar o depăşea. În momentul acesta călăreau şfichiul unui bici, pentru ca în momentul următor să fie propulsaţi de pe vârful său, utilizând pe cât de mult putea înhăţa acceleratorul-foarfece din energia de două trilioane de waţi.

Nava – şi tot ce exista în ea – trecu de la zero *g* la aproape trei mii *g* în două virgulă şase secunde.

Jupiter fulgeră spre ei, pe lângă ei şi pe sub ei într-o clipire de ochi. Mahnmut îşi încetini toate monitoarele, pentru a putea aprecia plecarea.

– Iu-hu! strigă Orphu, de pe blindajul exterior.

Nava şi submersibilul se tensionară, scârţâiră, gemură şi ţiuiră sub forţa de apăsare, însă erau construite din materiale dure – *Doamna Brună* însăşi fusese concepută pentru a rezista la o presiune de milioane de kilograme pe centimetru pătrat, în oceanele adânci ale Europei –, la fel ca moravecii aceştia.

– Să dea dracii! rosti Mahnmut, intenţionând să transmită comentariul doar lui Orphu de pe Io, dar emiţându-l din greşeală spre toţi cei trei colegi ai săi.

– Chiar aşa, răspunse Ri Po.

Luminile polare clocotitoare ale lui Jupiter – strălucitoarea auroră ovală care înconjura polul nord al gigantei gazoase,

însoţită de amprenta scânteietoare a locului unde tubul de flux întâlnea atmosfera – licăriră sub ei şi dispărură la pupa.

Ganymede, care cu două secunde înainte fusese la un milion de kilometri depărtare, de cealaltă parte a sistemului, se năpusti către ei, pâlpâi în trecere şi fu pierdut din vedere în urmă.

– Uruk Sulcus, spuse Koros III pe banda comună şi, pentru o clipă, Mahnmut crezu că moravecul comandant se îneca sau că blestema, dar apoi sesiză tonul uşor sentimental al glasului său de obicei detaşat şi înţelese că se referise probabil la o regiune de pe Ganymede – un bulgăre de zăpadă canelat şi murdar, abia întrezărit când fulgerase pe lângă ei –, care era, pesemne, căminul ganymedeanului.

Micuţul satelit Himalia, pe care nimeni din echipaj nu-l vizitase – şi nici n-ar fi intenţionat –, săgetă ca un licurici în flăcări.

– Am traversat frontul arcului de şoc, anunţă Ri Po, cu accentul său callistan specific. Prima ieşire din iazul local – cel puţin pentru moravecul care vorbeşte.

Mahnmut îşi privi ecranele. Afişajele lui Ri Po anunţau că se îndepărtaseră cu cincizeci şi trei de diametre jupiteriene şi continuau să accelereze. Înainte de a căpăta o idee asupra vitezei lor, Mahnmut fu nevoit să acceseze bănci de memorie neutilizate şi văzu că Jupiter avea diametrul de o sută patruzeci şi doi de mii de kilometri. Nava descria un arc deasupra planului eclipticii, însă moravecul îşi reamintea vag că intenţia lor era ca atracţia gravitaţională solară să-i poarte către interior, spre Marte, care în momentul acela se afla de partea opusă a soarelui. Oricum navigaţia nu era grija lui. Misiunea sa avea să înceapă după ce amerizau în oceanul marţian, iar pilotarea acolo părea destul de banală – lumină solară caldă, adâncimi mici, practic fără presiuni, stele după care se putea naviga noaptea, sateliţi de geopoziţionare pe care aveau să-i lanseze pe orbită, astfel ca să poată naviga în cursul zilei, aproape nici un fel de radiaţii, prin comparaţie cu suprafaţa Europei. Nici un kraken! Nici un pic de gheaţă. *Nici un pic de gheaţă!* Totul părea prea simplu.

Desigur, dacă post-oamenii erau ostili, exista o probabilitate însemnată ca moravecii să nu supravieţuiască drumului până la Marte ori pătrunderii în atmosferă, şi, chiar dacă supravieţuiau, rămânea o probabilitate însemnată ca ei să nu mai poată reveni niciodată la căminele din spaţiul jupiterian, însă deocamdată

Mahnmut nu putea să facă absolut nimic în această privinţă. Gândurile începură să-i revină la Sonetul CXXVI.

– Toată lumea e bine? întrebă Koros III.

Pe rând, raportară că erau în stare perfectă. Pentru a doborî acest echipaj ar fi fost necesare nu numai câteva mii de *g*-uri. Moralul le era ridicat.

Ri Po începu să raporteze alte date navigaţionale şi legate de spaţiul cosmic, dar Mahnmut nu-i acordă atenţie. Era deja prins în câmpul gravitaţional al Sonetului CXXVI, primul dintre sonetele „Doamnei Brune”.

8
Ardis

Daeman dormi bine şi visă femei.

I se părea uşor amuzant, dacă nu straniu, că visa femei numai atunci când nu dormea cu una. Era ca şi cum ar fi avut nevoie de pielea caldă de femeie alături de el în fiecare noapte, iar subconştientul i-o oferea, dacă eforturile sale de peste zi dăduseră greş. Trezindu-se târziu, în dormitorul confortabil din Palatul Ardis, visul zbură în fragmente şi zdrenţe, totuşi, rămase destul – alături de obişnuita erecţie matinală – pentru a readuce o amintire vagă a corpului Adei sau al cuiva foarte asemănător ei – cald, cu piele albă, parfumat, cu fese pline, sâni rotunzi şi coapse solide. Daeman abia aştepta apropiata cucerire din weekend şi în dimineaţa aceasta minunată avea puţine îndoieli că va reuşi.

Mai târziu, după ce făcuse duş, se bărbierise şi se îmbrăcase impecabil într-o vestimentaţie pe care o considera rurală-sport – pantaloni de bumbac cu dungi albe şi albastre, vestă de lână serj, sacou pastelat, cămaşă din mătase albă şi eşarfă cu rubin, purtându-şi bastonul favorit din lemn şi având pantofi de piele neagră, ceva mai robuşti decât obişnuiţii lui papuci cu tocuri –, luă micul dejun în sera luminată de soare şi află, spre satisfacţia sa, că Hannah şi individul acela Harman plecaseră devreme în dimineaţa aceea.

– Pregătesc turnarea de deseară, fu explicaţia criptică a Adei şi Daeman nu era într-atât de interesat ca să ceară clarificări.

Se simţea pur şi simplu mulţumit că bărbatul plecase.

Ada nu abordă absurdităţi conversaţionale, precum cărţi sau

nave spaţiale, dar îşi petrecu sfârşitul dimineţii cu el, slujindu-i drept ghid şi reacomodându-l cu numeroasele aripi şi coridoare din Palatul Ardis, cu complexele beciuri pentru vinuri, pasajele secrete şi mansardele vechi. Bărbatul îşi aminti de un tur similar în prima lui vizită acolo; fata Ada îl condusese pe o scară fragilă, pentru a sui pe platforma sulky de pe acoperiş, iar Daeman, alert ca întotdeauna la revelaţiile de felul acela, întrezărise paradisul unui tânăr pe sub fusta ei ridicată, când urcase înaintea lui: îşi amintea perfect coapsele lăptoase şi umbrele întunecate de acolo.

În dimineaţa aceasta, suiră pe aceeaşi scară către aceeaşi platformă sulky, însă acum Ada îi făcu semn s-o ia înainte, mulţumindu-se să surâdă înaintea protestelor lui de gentleman ca ea să urce prima, cu zâmbetul sugerând o amintire a episodului despre care Daeman crezuse atunci că trecuse neobservat.

Palatul Ardis era o clădire înaltă şi platforma sulky, cu scândurile de mahon încă strălucind, se ridica între frontoane la douăzeci de metri deasupra aleii de acces acoperite cu pietriş, unde voynicşii stăteau aidoma unor scarabei ruginiţi în poziţie verticală. Daeman nu se apropie de marginea fără balustradă, dar Ada ignoră riscul şi merse până la limita platformei şi se uită melancolic la pajiştea lungă şi linia îndepărtată a pădurii.

– N-ai da orice de pe lume ca să ai un sulky funcţionabil? întrebă ea. Fie numai şi pentru câteva zile?

– Nu. De ce mi-aş dori aşa ceva?

Ada mişcă vag din degetele lungi.

– Dacă ai avea chiar un sulky pentru copii, ai putea zbura peste pădure şi râu, peste dealurile acelea din vest, ai putea zbura întruna zile şi zile departe de locul ăsta, departe de orice faxport.

– De ce şi-ar dori cineva să facă una ca asta?

Ada îl privi o clipă.

– Nu eşti curios? Despre ce-i acolo?

Daeman îşi atinse vesta cu degetele, de parcă ar fi îndepărtat nişte firimituri.

– Nu fi absurdă, draga mea. Acolo nu-i nimic interesant… sălbăticie pură… nici un om. Toţi cei pe care-i cunosc locuiesc la cel mult câţiva kilometri depărtare de un faxport. În plus, acolo trăiesc *Tyrannosaurus rex.*

– Un tiranozaur? În pădurea noastră? făcu Ada. Prostii! N-am văzut niciodată vreunul pe-aici. Cine ţi-a spus, vărule?

– Chiar tu, draga mea. Ultima dată când am fost în vizită, acum o jumătate de Douăzeci.

Ada clătină din cap.

– Cred c-am glumit pe seama ta.

Daeman se gândi la posibilitatea aceea şi la anii lui de anxietate legaţi de revizitarea Ardisului, la coşmarul cu tiranozaurul care-l bântuise de-a lungul timpului şi nu putu decât să facă o grimasă.

Ada păru să-i citească gândurile şi zâmbi.

– Te-ai întrebat vreodată, vărule Daeman, de ce post-ii au decis să ne menţină populaţia la un milion? De ce nu la un milion şi unu? De ce nu la nouă sute nouăzeci şi nouă de mii nouă sute nouăzeci şi nouă? De ce tocmai la un milion?

Daeman clipi repede, încercând să vadă legătura dintre discuţia legată de un sulky pentru copii din Epoca Pierdută, dinozauri şi populaţia umană, care fusese aceeaşi de... păi... dintotdeauna. Şi nu-i plăcea ca ea să-i reamintească faptul că erau veri, întrucât vechile superstiţii inhibau uneori relaţiile sexuale între membrii de familie.

– Draga mea, rosti el, constat că asemenea speculaţii inutile duc la indigestie, chiar într-o zi atât de superbă. N-ar trebui să revenim la un subiect mai potrivit?

– Bineînţeles, încuviinţă Ada şi-l binecuvântă cu surâsul cel mai dulce. Ce-ar fi să coborâm şi să căutăm alţi oaspeţi înainte de prânz şi de excursia noastră la locul de turnare?

De data aceasta, ea coborî cea dintâi scara.

Prânzul fu servit de servitori plutitori în aer liber, pe patioul nordic, şi Daeman flecări amabil cu câţiva tineri – se părea că alţi câţiva oaspeţi faxaseră pentru „turnarea” de seară, indiferent ce anume urma să fie aceasta –, iar după masă, mulţi musafiri căutară culcuşuri în reşedinţă sau şezlonguri confortabile pe peluza adumbrită, în care să se întindă şi să-şi pună ţesăturile turin peste ochi. De obicei, timpul petrecut sub turin era de o oră, aşa că Daeman porni să se plimbe pe lângă lizieră, căutând şi fluturi.

Ada i se alătură în apropiere de poalele dealului.

– Nu foloseşti turinul, vărule Daeman?

– Nu, răspunse el, şi se auzi vorbind mai pedant decât

intenţionase. După aproape un Douăzeci m-am obişnuit cu el, dar nu-l întrebuinţez. Şi tu te abţii, Ada, dragă?

– Nu întotdeauna, răspunse tânăra; în timp ce umbla, rotea o umbreluţă de culoarea piersicii, şi lumina blândă conferea o strălucire minunată tenului ei alb. Din când în când mă pun la curent cu evenimentele, totuşi, se pare că sunt prea ocupată pentru a deveni atât de dependentă pe cât sunt mulţi în prezent.

– Turinurile par într-adevăr să fie omniprezente.

Ada se opri în umbra unui ulm uriaş, cu ramuri groase şi joase. Coborî umbrela şi o închise.

– L-ai încercat?

– Oh, da. Era ultima modă între Douăzeciurile mele. Am petrecut câteva săptămâni, bucurându-mă de… toate excesele. (Nu-şi putea elimina complet tonul de neplăcere, amintindu-şi momentele acelea.) De atunci – nu.

– Ai obiecţii faţă de violenţă, vărule?

Daeman schiţă un gest pe care-l dorea neutru.

– Am obiecţii faţă de… substituirea ei.

Ada râse încetişor.

– Exact motivul pentru care Harman n-o foloseşte niciodată. Voi doi aveţi ceva în comun.

Ideea respectivă era atât de improbabilă, încât unicul răspuns al lui Daeman fu să îndepărteze frunzele moarte de pe sol cu vârful bastonului.

Ada ridică ochii spre soare, în loc să apeleze o funcţie temporală palmară.

– În curând, vor fi plini de energie. O oră sub turin echivalează cu opt ore de experienţe pătrunzătoare.

– Aha, făcu Daeman întrebându-se dacă folosirea clişeului verbal de către femeie fusese făcută cu două înţelesuri. (Expresia chipului ei, întotdeauna plăcută, dar uşor poznaşă, nu-i oferea nici un indiciu.) Chestia aceea cu turnarea… va dura mult?

– Ar trebui să ţină aproape toată noaptea.

Daeman clipi surprins.

– Sper că n-o să înnoptăm pe malul râului, sau acolo unde va avea loc evenimentul…

Se întrebă dacă somnul sub stele şi inele i-ar fi sporit şansele de a-şi petrece noaptea cu tânăra.

– La locul turnării vor exista facilităţi pentru cei care doresc să stea toată noaptea, răspunse Ada. Hannah a promis că va fi

foarte spectaculos. Totuşi, cei mai mulţi dintre noi vom reveni la reşedinţă după miezul nopţii.

– Vor fi vinuri şi alte băuturi la… ă-ă-ă… turnare? întrebă Daeman.

– Poţi să fii sigur.

Fu rândul lui Daeman să zâmbească. Ceilalţi n-aveau decât să urmărească spectacolul, fiindcă el avea să-i toarne de băut Adei toată seara, să dezvolte replica ei sugestivă despre „pătrundere”, s-o însoţească acasă (cu niţel noroc şi plănuire corespunzătoare, doar ei doi într-o cariolă mică), să reverse asupra ei forţa totală a puterilor sale de ascultare deloc neînsemnate… şi, cu puţintel alt noroc suplimentar, în noaptea asta n-avea să mai viseze femei.

Până spre sfârşitul după-amiezii, cei douăzeci de oaspeţi – unii flecăreau despre evenimentele zilei trăite prin intermediul turinului, vorbeau întruna despre Menelau, care fusese lovit de o săgeată otrăvită sau altă aiureală similară – fuseseră strânşi laolaltă de servitorii îndatoritori şi toţi porniră către „locul turnării” într-o caravană de droşte şi cariole. Voynicşi trăgeau vehiculele, în timp ce alţi voynicşi alergau de o parte şi de cealaltă pentru securitate, deşi – considera Daeman – dacă în păduri nu existau tiranozauri, nu vedea nici un motiv pentru măsurile acelea de siguranţă.

Acţionase astfel încât să fie în cariola din faţă, alături de gazda lor, şi Ada îi arătă arbori interesanţi, vâlcele şi pâraie, pe când huruiră şi zumzăiră trei kilometri, coborând pe drumeagul de pământ bătătorit spre râu. Daeman se lăţi pe bancheta de piele roşie mai mult decât ar fi trebuit, chiar ţinând seama de plăcutele lui forme durdulii, şi fu răsplătit cu atingerea coapsei Adei pe toată durata călătoriei.

Când ieşiră pe pragul calcaros de deasupra văii, bărbatul văzu că destinaţia lor nu era tocmai râul, ci un braţ al văii principale, lat de câteva sute de metri, unde eroziunea şi inundaţiile creaseră un banc larg de nisip – un fel de plajă –, pe care fusese construită o structură înaltă şi cu aspect şubred de buşteni, crăci, traverse, jgheaburi, rampe şi scări. Lui Daeman i se părea că aducea cu un eşafod grosolan, în ciuda faptului că, bineînţeles, el nu văzuse de fapt niciodată vreun eşafod. Torţe fuseseră înfipte în braţul de apă puţin adâncă şi construcţia nesigură se afla ea

însăşi jumătate pe nisip şi jumătate deasupra apei. La o sută de metri mai departe, blocând canalul acesta de râul propriu-zis, se găsea o insuliţă îngustă – acoperită de palmieri scunzi şi ferigi –, de pe care păsări şi mici reptile zburătoare se ridicară brusc în zbor, ţipând asurzitor şi bătând frenetic din aripi. Într-o doară, Daeman se întrebă dacă pe insuliţă trăiau fluturi.

Pe o zonă ierboasă, mai sus de plaja de nisip, fuseseră instalate corturi de mătase viu colorată, şezlonguri şi mese lungi cu mâncăruri. Servitorii pluteau înainte şi înapoi, uneori legănându-se deasupra capetelor oaspeţilor care soseau.

Mergând în urma Adei, după ce coborâseră din cariolă, Daeman recunoscu câţiva dintre lucrătorii de pe eşafodajul straniu: Hannah în vârf, care lega alte elemente structurale, cu o bandană roşie prinsă în jurul capului; bărbatul cel nebun, Harman, gol până la brâu, asudat, arătându-şi pielea bizar bronzată, alimenta un foc ţinut în frâu la şapte metri sub Hannah; alţi tineri, probabil prieteni ai lui Hannah şi Ada, mergeau înainte şi înapoi pe rampele şi scările de lemn, cărând încărcături grele de nisip, crengi suplimentare pentru construcţie şi bolovani rotunzi. Un foc ardea violent în miezul de lut al structurii şi scânteile se ridicau în cerul amurgului. Toate activităţile lucrătorilor păreau să aibă scopuri precise, chiar dacă Daeman nu vedea absolut nici un ţel pentru mormanul înalt de beţe, jgheaburi, lut, nisip şi flăcări.

Un servitor pluti lângă el şi-i oferi ceva de băut. Bărbatul acceptă şi porni în căutarea unui şezlong la umbră.

– Aceasta este cupola, le explică Hannah oaspeţilor mai târziu, spre seară. Am lucrat la ea vreo săptămână, aducând materialele în canoe pe râu. Am tăiat ramurile şi le-am îndoit, ca să se potrivească.

Cina dinainte fusese excelentă. Razele soarelui încă iluminau dealurile înalte din apropierea râului, dar valea în sine se găsea în umbră şi ambele inele străluceau puternic pe cerul care se întuneca. Scântei săreau şi pluteau spre inele, iar pufăitul foalelor şi vuietul cuptorului erau foarte puternice. Daeman luă alt pahar, al nouălea sau al zecelea din seara aceea, şi ridică un al doilea către Ada, care clătină din cap şi reveni cu atenţia asupra lui Hannah.

– Am împletit lemnele într-o formă de coş şi am căptuşit

centrul cuptorului – puţul – cu argilă refractară. Am lucrat cu lopeţile, amestecând nisip uscat, bentonit şi apă. După aceea, am modelat amestecul în bile, le-am învelit în ferigi şi frunze ude, să nu se usuce, şi cu ele am căptuşit bine cuptorul. De aceea nu ia foc întreaga structură a cupolei, care este de lemn.

Daeman n-avea habar despre ce vorbea femeia. De ce să construieşti o structură mare şi greoaie de lemn, iar apoi să aprinzi un foc în centru, dacă tot nu vrei s-o arzi? Locul acesta era un azil pentru nebuni.

– Ultimele zile, continuă Hannah, au fost petrecute în principal cu alimentarea focarului şi stingerea micilor incendii cauzate de cupola cuptorului. Acesta este motivul pentru care l-am construit aproape de râu.

– Minunat, murmură Daeman, şi plecă să caute altceva de băut, pe când Hannah şi prietenii ei – inclusiv nesuferitul de Harman – băteau câmpii mai departe, utilizând termeni lipsiţi de sens ca „pat de cocs”, „cubilou”, „gură de vânt” (despre care Hannah arătă că era o deschizătură mică de intrare a aerului în cuptorul lor căptuşit cu argilă, lângă care o tânără pe nume Emme acţiona foalele ce şuierau), „zonă de fuziune”, „amestec de formare”, „gură de scurgere” şi „gură de zgură”.

Totul îi suna lui Daeman barbar şi vag obscen.

– Iar acum a sosit clipa să vedem dacă funcţionează! anunţă Hannah, cu vocea trădând atât epuizare, cât şi exaltare.

Brusc, oaspeţii fură nevoiţi să se retragă pe malul nisipos al râului şi Daeman însuşi ajunse pe porţiunea ierboasă de lângă mese, în vreme ce toţi tinerii – şi blestematul de Harman – intrară în acţiune frenetic. Scânteile se înălţară şi mai sus. Hannah alergă spre vârful aşa-zisei cupole, în timp ce Harman privea în flăcările reţinute de cuptorul de lut de mai jos şi striga, cerând una şi alta. Emme acţionă foalele până ce căzu de oboseală şi fu înlocuită de bărbatul slăbănog pe care-l chema Loes. Daeman o ascultă cu jumătate de ureche pe Ada, care explica, cu răsuflarea întretăiată, alte detalii prietenilor strânşi în jur. Prinse expresii precum „conducta suflantei”, „subare”, „zgură răcită” (deşi flăcările duduiau mai încinse şi mai înalte ca oricând) şi „presiunea vântului”. Daeman se mai retrase cinci-şase metri.

– Temperatura probei, o mie două sute şaizeci de grade! răcni Harman către Hannah.

Femeia slăbuţă îşi şterse fruntea de transpiraţie, execută nişte reglaje pe cupolă, sus de tot, şi încuviinţă.

Daeman îşi amestecă băutura şi se întrebă cât avea să mai treacă până o va putea prinde pe Ada singură într-o cariolă, pe drumul de întoarcere la Palatul Ardis.

Un freamăt brusc îl făcu să-şi ridice privirea din pahar, convins că va zări întreaga structură în flăcări, cu Hannah şi Harman arzând aidoma unor mănunchiuri de paie. Nu era tocmai aşa. În timp ce Hannah folosea o pătură pentru a stinge flăcările de pe scara aflată sub vârful cupolei – îndepărtând servitorii îndatoritori şi chiar un voynix care se apropiase pentru a-i proteja pe oameni de orice rău –, Harman şi alţi doi terminaseră de zgândărit cuptorul incandescent şi tocmai deschiseseră o „gură de scurgere”, îngăduind ca un fel de lavă galbenă să curgă prin jgheaburi de lemn spre plajă.

Unii oaspeţi se repeziră înainte, dar strigătele lui Hannah şi dogoarea care radia dinspre metalul lichid îi sili să bată în retragere.

Jgheaburile grosolan scobite şi căptuşite fumegau, însă nu izbucniră în văpăi, când metalul galben-roşu curse leneş din structura cupolă, pe lângă scări, şi vărsă ultima jumătate de metru într-o matriţă în formă de cruce aflată în nisip.

Hannah coborî în goană pe o scară şi-l ajută pe Harman să închidă etanş gura de scurgere. Amândoi priviră în cuptor printr-un orificiu de observaţie, făcură ceva la – aşa cum explică Ada unui oaspete – „gura de zgură” (diferită de „gura de scurgere”, observă Daeman într-o doară), după care tânăra şi bărbatul mai vârstnic – în curând un bărbat mai vârstnic mort, gândi Daeman cu cruzime – săriră de pe structura cupolă pe nisip şi alergară pentru a privi matriţa.

Şi alţi oaspeţi înaintară pe plajă. Daeman se aventură de asemenea, punându-şi paharul pe tava unui servitor.

Lângă râu, aerul era foarte rece, totuşi dogoarea dinspre matriţa care strălucea roşu în nisip îl izbi pe Daeman în faţă cu puterea unui pumn de foc.

Substanţa topită se întărea într-o masă roşu-cenuşie de forma unei cruci.

– Ce-i asta? se interesă Daeman cu glas tare. Un simbol religios?

– Nu, răspunse Hannah.

Îşi scoase bandana şi-şi şterse chipul transpirat şi mânjit de funingine; rânjind ca şi când ar fi fost nebună.

– E primul bronz turnat după… cât timp, Harman? O mie de ani?

– Probabil de trei ori mai mult, spuse încetişor bărbatul mai vârstnic.

Oaspeţii murmurară şi aplaudară.

Daeman izbucni în râs.

– La ce slujeşte? întrebă el.

Harman întoarse ochii la el.

– La ce slujeşte un nou-născut? rosti bărbatul asudat, dezbrăcat până la brâu.

– Exact ce spuneam şi eu, aprobă Daeman. Gălăgios, solicitant, mirositor… inutil.

Ceilalţi îl ignorară, în vreme ce Ada îi îmbrăţişă pe rând pe Hannah, Harman şi ceilalţi lucrători, de parcă tocmai făcuseră ceva valoros. Oaspeţii se învârteau de colo-colo. Harman şi Hannah suiră pe scări şi începură să se agite, privind prin orificii de observaţie şi răscolind cuptorul cu bare metalice, ca şi cum producerea lavei ar mai fi continuat. În mod clar, gândi Daeman, spectacolul pirotehnic avea să continue mult în noapte.

Simţind brusc nevoia de a urina, bărbatul sui de pe malul râului, pe lângă mese, se gândi să intre în pavilionul toaletei, acoperit de un cort, după care decise – în spiritul acestor aiureli păgâne – să răspundă chemării naturii sub cerul liber. Urcă deasupra pragului ierbos, către liziera întunecată, urmând un fluture monarh care fâlfâise pe lângă el. Nimic neobişnuit în a vedea un monarh, totuşi, era o oră destul de înaintată şi un sezon nepotrivit ca să zboare. Daeman trecu pe lângă ultimul voynix şi intră sub ramurile înalte ale ulmilor şi palmierilor.

Cineva, posibil Ada, strigă ceva de pe malul râului, la treizeci de metri depărtare, însă Daeman îşi descheiase deja pantalonii şi nu dorea să se comporte nepoliticos. În loc să se întoarcă pentru a răspunde, avansă alţi şase-şapte metri în bezna pădurii care-l ascundea. Într-un minut, ar fi terminat.

– Ahhh, expiră el prelung, continuând să privească aripile portocalii ale fluturelui aflat la trei metri deasupra lui, în timp ce jetul de urină răpăi pe trunchiul întunecat al unui copac.

Uriaşul alozaur, lung de zece metri de la bot până în vârful cozii, ţâşni din beznă cu viteza de treizeci de kilometri pe oră,

aplecându-se pe sub ramuri, când sări.

Daeman avu vreme să strige, dar alese să-şi încheie pantalonii, în loc să se întoarcă şi s-o rupă la fugă într-o postură indecentă. În ciuda lascivităţii sale, era un bărbat pudic. Îşi ridică bastonul gros de lemn pentru a se lupta cu fiara.

Alozaurul înhăţă simultan bastonul şi braţul, smulgând braţul din umăr. Daeman urlă din nou şi se roti în fântâna arteziană a propriului său sânge.

Alozaurul îl doborî şi-i smulse celălalt braţ – aruncându-l în aer şi prinzându-l ca pe o îmbucătură –, apoi fixă cu ghearele unui picior masiv torsul fără braţe, dar care continua să se zbată, până ce fu pregătit să-şi coboare iarăşi capul teribil. Cu un gest nepăsător, aproape în joacă, monstrul îl reteză pe bărbat în două, înghiţindu-i cu totul capul şi trunchiul superior. Coastele şi coloana vertebrală trosniră şi dispărură în botul creaturii. După aceea alozaurul înfulecă picioarele şi partea inferioară a lui Daeman, zvârlind bucăţi de carne în jur în felul unui câine care a prins un şobolan.

Zumzetul faxării începu atunci, chiar când doi voynicşi urcară în goană şi-l uciseră pe dinozaur.

– Dumnezeule! strigă Ada, oprindu-se la lizieră, pe când voynicşii îşi terminau acţiunea sângeroasă.

– Ce mizerie, rosti Harman şi le făcu semn celorlalţi oaspeţi să se îndepărteze. Nu l-ai prevenit să rămână jos, în interiorul perimetrului delimitat de voynicşi? Nu i-ai spus despre dinozauri?

– M-a întrebat despre tiranozauri, răspunse Ada, care rămăsese cu palma peste gură. I-am spus că pe-aici nu-i nici unul.

– Asta-i adevărat, încuviinţă Harman. Îndărătul lor, creuzetul continua să duduie şi să trimită scântei în cerul negru.

9
Ilion şi Olimp

Afrodita mă transformase într-un spion şi eu ştiu pedeapsa pe care noi, muritorii, am aplicat-o dintotdeauna iscoadelor. Pot doar să-mi imaginez ce-mi vor face zeii. Gândindu-mă mai bine, prefer să nu-mi imaginez.

În dimineaţa aceasta, a doua zi după ce am devenit agentul secret al zeiţei iubirii, Atena se teleportează cuantic de pe Olimp

şi se metamorfozează într-un troian, lăncierul Laodocus. Ascultând porunca lui Zeus de a-i face pe războinicii din Ilion să încalce armistiţiul actual, ea îl caută pe arcaşul Pandarus, fiul lui Licaon.

Utilizând Cuşma lui Hades şi medalionul de teleportare privată, primite de la Muza mea, mă TC după Atena, apoi mă metamorfozez în comandantul troian Echepolus şi o urmez pe zeiţa deghizată.

De ce l-am ales pe Echepolus? De ce îmi este familiar numele acestui războinic neînsemnat? Îmi dau seama după aceea că Echepolus are numai câteva ore de trăit; dacă Atena va reuşi să-l folosească pe Laodocus pentru a încălca pacea, ţeasta acestui troian – cel puţin, potrivit lui Homer – va fi străpunsă de o lance argivă.

Ei bine, domnul Echepolus îşi poate recăpăta corpul şi identitatea înainte să se întâmple aşa.

În *Iliada* lui Homer, această încălcare a armistiţiului s-a petrecut imediat după ce Afrodita l-a răpit pe Paris din duelul său individual cu Menelau, dar aici, în realitatea *acestui* război troian, acea non-confruntare dintre Menelau şi Paris se petrecuse cu ani în urmă. Armistiţiul acesta este mult mai lumesc – reprezentanţi ai regelui Priam se întâlnesc cu heralzi aheeni şi ambele tabere stabilesc un acord confuz cu privire la întreruperea luptelor pentru ceremoniale sau înmormântări ori altceva de felul acesta. Dacă m-aţi întreba, unul dintre motivele pentru care asediul Ilionului s-a prelungit aproape un deceniu îl reprezintă toţi timpii aceştia de întrerupere a luptelor; grecii şi troienii au tot atâtea sărbători religioase, pe cât au hinduşii noştri din secolul al douăzeci şi unulea, şi tot atâtea sărbători seculare, pe cât are un poştaş american. Te întrebi cum de mai izbutesc să se ucidă între ei, printre atâtea ospeţe, sacrificii aduse zeilor şi funeralii de câte zece zile.

Acum, la aşa puţin timp după ce mi-am jurat să mă răzvrătesc împotriva voinţei zeilor (doar pentru a mă trezi că sunt mai mult ca oricând un pion al voinţei lor), mă fascinează întrebarea cât de repede şi cât de mult se pot abate evenimentele reale din acest război de la detaliile poveştii lui Homer? Discrepanţele din trecut – de pildă, secvenţialitatea adunării armatelor sau momentul duelului întrerupt dintre Paris şi Menelau – au fost dezacorduri minore, lesne explicabile prin nevoia lui Homer de a

include unele evenimente din trecut în durata scurtă prezentată de poemul său, care se desfăşoară în al zecelea an al războiului. Însă dacă evenimentele au luat *cu adevărat* alt curs? Dacă eu m-aş duce la – să zicem – Agamemnon în această dimineaţă şi aş străpunge cu lancea aceasta (desigur, lancea sărmanului Echepolus, sortit morţii, totuşi, o lance funcţională) inima regelui? Zeii pot face multe, dar nu-i pot reînvia pe muritorii morţi. (Sau pe zeii morţi, deşi asta sună ca un oximoron.)

Cine eşti tu, Hockenberry, ca să te pui de-a curmezişul Ursitei şi să sfidezi voinţa zeilor? întreabă un glăscior profesoral, laş şi pedant, pe care l-am ascultat şi l-am urmat în majoritatea vieţii mele reale.

Sunt eu, Thomas Hockenberry, soseşte replica personalităţii mele contemporane, aşa fragmentată cum este, *şi-n clipa de faţă sunt sătul până peste cap de nemernicii ăştia pe care i-a tâmpit puterea şi care se autointitulează zei.*

În rolul meu de iscoadă, mai degrabă decât de scoliast, stau îndeajuns de aproape pentru a auzi dialogul dintre Atena – metamorfozată în Laodocus – şi nătângul (dar excelentul arcaş) Pandarus. Vorbind ca între doi războinici troieni, Atena/Laodocus gâdilă vanitatea idiotului şi-i spune că prinţul Paris îl va copleşi cu daruri dacă îl va ucide pe Menelau, ba chiar îl compară cu cel mai mare dintre arcaşi – Apollo –, dacă va avea măiestria acelei săgetături.

Pandarus înghite momeala cu fir cu tot – „Atena înduplecă mintea-i nebună” a descris scena un minunat traducător – şi le cere câtorva camarazi să-l ascundă vederii cu scuturile, în timp ce-şi pregăteşte arcul lung şi alege săgeata perfectă pentru asasinat. Secole la rând, scoliaştii – exegeţii *Iliadei* – au discutat dacă grecii şi troienii foloseau sau nu săgeţi otrăvite. Cei mai mulţi, inclusiv eu, susţineau că nu se utiliza otrava – un asemenea comportament nu părea să corespundă cu înaltele standarde de onoare în bătălie ale acestor eroi. Greşiserăm. Uneori, ei folosesc într-adevăr otrava. Şi este o otravă letală, cu acţiune rapidă. Aceasta explică motivul pentru care atât de multe dintre rănile enumerate în *Iliada* erau aşa repede fatale.

Pandarus sloboade săgeata din arc. Este o lovitură superbă. Urmăresc săgeata în vreme ce zboară sute de metri, descriind o parabolă şi apoi coborând direct spre fratele roşcovan al lui Agamemnon. Proiectilul îl va trage în ţeapă pe Menelau, care stă

în faţa luptătorilor săi şi priveşte heralzii ce dialoghează rapid pe terenul neutru dintre cele două tabere. Mai exact, îl va trage în ţeapă dacă nu va interveni nici un zeu prietenos faţă de greci.

Unul intervine. Cu vederea mea amplificată, văd că Atena abandonează corpul lui Laodocus şi se TC lângă Menelau. Zeiţa joacă un rol dublu – îi păcăleşte pe troieni să încalce armistiţiul şi după aceea se grăbeşte să se asigure că unul dintre favoriţii ei, Menelau, nu va fi ucis. Învăluită în mantie din cap până-n picioare, invizibilă pentru prieteni şi duşmani deopotrivă, dar vizibilă pentru scoliastul care vă vorbeşte, ea îndepărtează săgeata cu palma, tot aşa cum o mamă ar alunga o muscă de pe pruncul ei adormit. (Cred că am împrumutat imaginea respectivă, însă a trecut atât de mult timp de când *am citit* realmente *Iliada,* în traducere sau în original, încât nu pot fi sigur.)

Totuşi, în ciuda gestului ei protector, săgeata îşi loveşte ţinta. Menelau urlă de durere şi se prăbuşeşte, cu săgeata ieşind din partea centrală a corpului său, imediat deasupra vintrelor. A dat greş Atena?

Urmează clipe de confuzie. Heralzii lui Priam fug îndărăt, în spatele liniilor troiene, iar negociatorii aheeni se retrag la adăpostul scuturilor greceşti. Agamemnon, care folosise răgazul oferit de armistiţiu pentru a-şi inspecta oştile aliniate (poate că momentul inspecţiei a fost ales pentru a arăta cine este conducătorul în prima dimineaţă după răzvrătirea lui Ahile), soseşte şi-şi găseşte fratele zvârcolindu-se pe pământ, înconjurat de comandanţi şi luptători.

Îndrept într-acolo un baston scurt. Cu toate că seamănă cu genul de cravaşă pe care îl poartă războinicii troieni de rang minor, el nu aparţine comandantului Echepolus; este al meu, echipament standard pentru scoliaşti. Bastonul este în realitate un taser şi microfon direcţional, care recepţionează şi amplifică sunete chiar de la trei kilometri depărtare şi le expediază la căştile intrauriculare pe care le port întotdeauna pe câmpiile Ilionului.

Agamemnon ţine un falnic discurs de preamărire despre fratele său aflat pe moarte. Îl văd ţinând în braţe capul şi umerii lui Menelau şi-l aud perorând despre teribila răzbunare pe care el, Agamemnon, o va abate asupra troienilor pentru uciderea nobilului Menelau, apoi deplânge felul în care aheii – în ciuda

răzbunării sângeroase a lui Agamemnon – vor fi demoralizaţi, vor abandona războiul şi vor pleca în corăbiile lor negre spre casă după moartea lui Menelau. La urma urmelor, ce rost ar mai avea s-o salveze pe Elena, dacă soţul ei încornorat a murit? Îmbrăţişându-şi fratele care geme, Agamemnon profeţeşte:

– Pe câmpia troiană, carnea ta va fi hrană viermilor şi oasele-ţi vor putrezi, o, iubite frate, când vei zăcea mort înaintea zidurilor nepătrunse ale Troiei, fără izbândă.

Încurajatoare chestii. Exact ce şi-ar dori să audă un muribund.

– Stai, stai, stai, mârâie Menelau printre dinţii încleştaţi. Nu mă-ngropa aşa curând, frăţioare. Săgeata n-a pătruns într-un loc unde să ucidă. Vezi? Mi-a străpuns brâul de aramă şi m-a nimerit în colacul de grăsime de deasupra şoldurilor, de care doream să scap, nu în boaşe, nici în pântece.

– Ahhh, da, rosteşte Agamemnon şi se încruntă la rana în care săgeata s-a înfipt superficial.

Pare aproape dezamăgit. Întregul lui panegiric este acum lipsit de sens şi sună ca şi cum l-ar fi pregătit de multă vreme.

– Totuşi săgeata este otrăvită, icneşte Menelau, de parcă ar încerca să-i ridice moralul fratelui său.

Părul roşu îi este năclăit de sudoare şi iarbă, întrucât coiful de aur i-a sărit din cap şi s-a rostogolit mai departe, când a căzut.

Agamemnon se ridică în picioare, dând drumul umerilor şi capului fratelui său atât de repede, încât Menelau s-ar fi lovit serios de pământ dacă n-ar fi fost prins de războinicii săi, şi-l strigă pe Taltibius, crainicul său, poruncindu-i să-l găsească pe Machaon, fiul lui Asclepios, medicul personal al lui Agamemnon, unul al naibii de bun, fiindcă se spune că ar fi învăţat meşteşugul de la Chiron, centaurul prietenos.

Totul aduce cu un câmp de bătălie comun tuturor epocilor – un bărbat căzut, care urlă, blestemă şi plânge, pe când durerea începe să-l cuprindă după şocul iniţial al rănirii, cu prietenii sprijiniţi într-un genunchi în jurul lui, neajutoraţi, inutili, apoi sosesc medicul şi ajutoarele sale, care dau ordine, smulg vârful de bronz cu ţepi al săgeţii din carnea sfâşiată, sug veninul din rană şi o pansează, în timp ce Menelau continuă să zbiere ca proverbialul porc înjunghiat.

Agamemnon îşi lasă fratele pe mâinile lui Machaon şi se duce să-şi ridice oamenii la luptă, deşi aheii – chiar şi fără Ahile în rândurile lor, azi – arată mahmuri, furioşi, posaci şi în nici un caz

nu par să aibă nevoie de aţâţări pentru a începe bătălia.

La douăzeci de minute după săgeata neinspirată a lui Pandarus, armistiţiul a luat sfârşit şi grecii atacă liniile troiene pe o distanţă de trei kilometri de praf şi sânge.

Este timpul să părăsesc corpul lui Echepolus, înainte ca nefericitul să se aleagă cu o lance în frunte.

Nu-mi reamintesc mare lucru din viaţa adevărată pe care am dus-o pe Pământ. Nu-mi reamintesc dacă am fost însurat, dacă am avut copii, unde am trăit – doar imaginile înceţoşate ale unui birou ticsit de cărţi, unde citeam şi-mi pregăteam expunerile – şi nici prea multe despre Universitatea Indiana la care am predat, ci numai imaginile unor clădiri de piatră şi cărămidă pe o colină, cu panorame superbe către est. Unul dintre aspectele stranii ale existenţei de scoliast este faptul că fragmente din amintirile esenţiale de non-scoliast revin după luni şi ani, ceea ce poate fi unul dintre motivele pentru care zeii nu ne îngăduie să trăim prea mult. Eu sunt excepţia cea mai vârstnică.

Îmi reamintesc însă cursuri şi chipurile studenţilor, conferinţele mele şi unele discuţii în jurul unei mese ovale. Îmi amintesc o tânără cu faţă copilăroasă întrebând:

– Totuşi, de ce a durat atât de mult războiul troian?

Îmi reamintesc de asemenea că am fost ispitit să-i atrag atenţia că ea fusese crescută într-o epocă de mâncăruri la minut şi războaie la minut – McDonald’s şi Războiul Golfului, localurile Arby’s şi războiul împotriva terorismului –, pe când în Antichitate, grecii şi duşmanii lor nu se gândeau să termine cât mai repede un război, tot aşa cum nu se gândeau să termine cât mai repede un ospăţ minunat.

În loc să insult durata redusă a atenţiei studenţilor mei, le-am explicat că eroii aceia primiseră bătălia cu braţele deschise. Unul dintre termenii lor pentru „luptă” era *charme,* care avea aceeaşi rădăcină cu *charo* – „bucurie”. Le-am citit o scenă în care doi războinici care se înfruntau erau descrişi drept *charmei gethosunoi* – „bucuroşi în bătălie”. Le-am explicat conceptul grecesc de *aristeia* – duelurile personale sau între grupuri mici, în care individul îşi poate dovedi valoarea –, cât de important era conceptul pentru aceşti antici şi faptul că adesea bătălia mai extinsă se oprea, pentru ca soldaţii din ambele tabere să poată asista la asemenea exemple de *aristeia.*

– Vreţi să spuneţi… eu ştiu? se bâlbâise o studentă cu ochii mari şi cu creierul alergând pe loc, cu bâlbâiala ilustrând acel iritant defect de vorbire şi gândire care se extinsese ca un virus printre americanii tineri la sfârşitul secolului al douăzecilea. Că… eu ştiu?… războiul s-ar fi terminat mult mai devreme, dacă ei… eu ştiu?… nu s-ar fi oprit mereu pentru ariste… chestia asta?

– Exact, oftasem eu şi privisem vechiul ceas mural Hamilton cu speranţa de a mă mântui.

Dar acum, după ce vreme de peste nouă ani am privit *aristeia* în acţiune, pot spune cu fermitate că duelurile individuale atât de iubite de troieni şi argivi deopotrivă sunt *într-adevăr* unul dintre motivele asediului prelungit, nesfârşit, lent precum curgerea melasei. Şi, aidoma până şi celor mai sofisticaţi americani mijlocii care petrecuseră vacanţe prea îndelungate în Franţa, una dintre dorinţele mele actuale era să revin la mâncărurile la minut – sau, în cazul acesta, la războiul la minut. Un mic bombardament, un mic desant aeropurtat, bum, bang, săru-mâna, doamnă, şi-acasă la Penelopa!

Dar nu şi azi.

Echepolus este primul troian care moare în atacul aheilor.

Poate că se întâmplă aşa fiindcă bărbatul este încă ameţit şi dezorientat după ce-i împrumutasem corpul, dar când grupul său de luptători troieni se apropie de un grup de greci conduşi de Antilocus, fiul lui Nestor şi prieten bun cu Ahile, sărmanul Echepolus este lent în a-şi ridica suliţa lungă, aşa că Antilocus azvârle primul. Vârful de bronz loveşte coiful cu coamă de cal al lui Echepolus exact în margine şi-i străpunge ţeasta, împroşcându-i un ochi afară din orbită şi scoţându-i creierii printre dinţi. Echepolus se prăbuşeşte, aşa cum îi place lui Homer să spună, „ca un zid înalt”.

Acum începe o dinamică pe care am văzut-o de destule ori, însă care mă fascinează de fiecare dată. Grecii şi troienii luptă în primul rând din motive de onoare, este adevărat, totuşi jaful vine imediat pe locul al doilea. Bărbaţii aceştia sunt războinici profesionişti; omorul este meseria lor, iar prada este plata lor. O parte importantă din onoare şi jaf deopotrivă este armura complexă şi minunat lucrată – scutul, pieptarul, apărătoarele de picioare, brâul de luptă – a duşmanului căzut. Capturarea echipamentului unui inamic este pentru eroul grec echivalentul

scalpului luat duşmanului de către un războinic sioux, dar mult mai lucrativ. În cazul cel mai modest, echipamentul protector al unui conducător este făurit din bronz preţios şi – pentru căpeteniile mai importante – este adesea bătut din aur şi decorat cu nestemate.

În felul acesta începe lupta pentru echipamentul mortului Echepolus.

O căpetenie aheeană pe nume Elefenor se năpusteşte, prinde gleznele lui Echepolus şi începe să tragă leşul însângerat spre înapoi, prin meleul de lănci, spade şi scuturi ce se izbesc între ele.

L-am văzut pe Elefenor de-a lungul anilor prin tabăra aheilor, l-am văzut luptându-se în încăierări minore şi trebuie să spun că numele i se potriveşte – este uriaş, cu umeri gigantici, braţe puternice, coapse groase –, nu lama cea mai tăioasă dintre războinicii lui Agamemnon, totuşi, un bătăuş puternic, curajos şi util. Astfel, Elefenor, fiul lui Cealcodon, care a împlinit treizeci şi opt de ani în iunie trecut, cârmuitor al abanţilor şi stăpân în Eubeea, târăşte cadavrul lui Echepolus îndărătul paravanului de ahei atacatori şi începe să-l despoaie.

Apoi, Agenor – un luptător troian, fiul lui Antenor, tatăl lui Ececlus (pe amândoi i-am văzut pe străzile Ilionului) – se strecoară printre aheii încleştaţi în bătălie şi zăreşte flancul expus al lui Elefenor, când bărbatul voinic se apleacă mult sub protecţia scutului său pentru a termina de dezbrăcat leşul lui Echepolus. Agenor sare şi-şi înfige lancea în Elefenor, rupându-i coastele şi strivind inima aheului masiv într-o masă diformă. Elefenor vomită sânge şi se prăbuşeşte. Mai mulţi războinici troieni se reped înainte, respingând atacul aheean, iar Agenor îşi retrage suliţa şi începe să-l despoaie pe Elefenor de brâul *său* de luptă şi de pieptar. Alţi troieni trag corpul pe jumătate gol al lui Echepolus către liniile lor.

Bătălia începe să se dezvolte în jurul acestor bărbaţi căzuţi. Aheul Aias – Marele Aias, aşa-zisul Aias Telamonidul din Salamina, a nu fi confundat cu Micul Aias, care-i conduce pe locrieni – hăcuieşte în stânga şi în dreapta, înaintând, îşi vâră spada în teacă şi-şi foloseşte lancea pentru a doborî un troian foarte tânăr pe nume Simoisius, care înaintase pentru a acoperi retragerea lui Agenor.

Cu numai o săptămână în urmă, în parcurile tăcute, aflate în

siguranţa zidurilor Ilionului, pe când eram metamorfozat ca troianul Stenelus, băusem vin şi făcusem schimb de istorii deşucheate cu Simoisius. Băiatul de şaisprezece ani – care nu fusese însurat niciodată, care nu se culcase niciodată cu o femeie – îmi povestise că tatăl său, Antemion, îl botezase după râul Simois, care curgea chiar pe lângă modesta lor căsuţă, la nici doi kilometri de zidurile cetăţii. Simoisius nu împlinise şase ani când corăbiile negre ale aheilor apăruseră la orizont şi, până acum câteva săptămâni, tatăl lui refuzase să-i îngăduie băiatului să se alăture oştirii în afara zidurilor Ilionului. Simoisius îmi mărturisise că era îngrozit de moarte – nu atât de sfârşitul existenţei sale în sine, cât de posibilitatea de a muri înainte să fi atins vreodată sânul unei femei ori să fi simţit ce înseamnă să fii îndrăgostit.

Marele Aias răcneşte acum asurzitor şi-şi repede suliţa înainte – înlăturând scutul lui Simoisius şi izbind pieptul băiatului deasupra mamelonului drept, sfărâmându-i umărul şi trimiţând vârful de bronz cu atâta forţă, încât iese cu treizeci de centimetri în spatele spinării distruse. Simoisius cade în genunchi şi se holbează uluit – mai întâi la Aias, apoi la suliţa care-i iese din piept. Marele Aias îşi pune piciorul încălţat cu sandală pe chipul lui Simoisius şi-şi smulge lancea, eliberând-o şi îngăduind trupului să cadă cu faţa înainte în colbul ud de sânge. Marele Aias se loveşte cu pumnul în pieptar şi urlă spre oamenii lui să-l urmeze.

Un troian pe nume Antifus, aflat la opt metri depărtare, îşi azvârle lancea spre Marele Aias. Lancea îşi ratează ţinta, dar îl loveşte în vintre pe aheul Leucus, chiar în timp ce acesta îl ajută pe Odiseu să târască leşul altui comandant troian. Suliţa străbate vintrele lui Leucus şi-i iese prin anus, cu vârful purtând fragmente încolăcite de colon şi intestine cenuşii şi roşii. Leucus cade peste leşul comandantului troian, însă mai trăieşte câteva clipe cumplite, zvârcolindu-se, prinzând lancea şi încercând să şi-o smulgă din vintre, totuşi nu izbuteşte decât să-şi reverse alte măruntaie în poală. În tot timpul cât trage de suliţă, Leucus urlă şi smuceşte de braţul însângerat al prietenului său Odiseu.

Leucus moare în cele din urmă, cu ochi sticloşi, strângând într-o mână lancea lui Antifus şi în cealaltă încheietura lui Odiseu. Odiseu se desprinde din încleştarea mortului şi se roteşte, cu ochii negri fulgerând sub marginea coifului de bronz,

căutând o ţintă – orice ţintă. Îşi azvârle lancea şi se repede după ea. Alţi ahei îl urmează în golul pe care-l deschide în liniile troiene.

Prima lovitură de lance a lui Odiseu îl ucide pe Democoon, un fiu bastard al regelui Priam al Ilionului. Eram în cetate cu nouă ani în urmă, în dimineaţa când Democoon a sosit ca să ajute la apărarea Ilionului. Toţi ştiau că Priam îi dăduse tânărului conducerea faimoaselor sale grajduri cu armăsari de curse din Abidos, o aşezare aflată la nord-est de Troia, pe ţărmul sudic al Helespontului, pentru a-l feri de ochii soţiei sale şi ai fiilor legitimi. Caii crescuţi în Abidos erau cei mai iuţi şi mai faimoşi din lume şi se spunea că Democoon considerase o onoare să fie numit la conducerea grajdurilor acelea la o vârstă atât de fragedă. Acum tânărul troian se pregătea să întoarcă ochii spre urletul furios de atac al lui Odiseu, când vârful de bronz al suliţei îl loveşte în tâmpla stângă şi-i iese prin cea dreaptă, doborându-l din picioare şi ţintuindu-i capul sfărâmat de latura unui car de luptă răsturnat. Democoon n-a ştiut niciodată ce anume l-a izbit.

Troienii se retrag pe toată lungimea liniei, dând înapoi din faţa furiei lui Odiseu şi a Marelui Aias, străduindu-se să-şi tragă nobilii morţi atunci când este posibil, abandonându-i dacă nu se poate.

Hector, cel mai de seamă luptător al Ilionului şi un bărbat cât se poate de onest, sare din carul lui de comandant şi înaintează printre luptătorii care se retrag, încercând să-şi folosească lancea şi spada, îmboldindu-i pe troieni să menţină formaţia. Totuşi, atacul aheilor este prea puternic în momentul acesta şi până şi Hector cedează teren, însă nu încetează de a-şi îndemna oamenii să păstreze disciplina. Troienii se luptă, hăcuiesc şi aruncă suliţi, dar se retrag constant.

Metamorfozat ca un neînsemnat lăncier troian, bat în retragere mai rapid decât cei mai mulţi, menţinându-mă în afara razei de bătaie a lăncilor, netemându-mă să mă comport ca un laş. Ceva mai devreme, m-am făcut invizibil pentru ochii muritorilor şi am dat să înaintez către locul unde o puteam zări pe Atena, în spatele liniilor aheilor – în curând, avea să i se alăture Hera, ambele zeiţe fiind invizibile pentru oameni –, dar lupta a izbucnit prea rapid şi a escaladat prea feroce, aşa că mă retrăsesem din prima linie după căderea lui Echepolus, încrezându-mă doar în vederea amplificată şi în microfonul direcţional pentru a rămâne în contact cu evenimentele.

Brusc, totul încremeneşte. Aerul îşi sporeşte densitatea. Lăncile se opresc în timpul zborului, sângele nu mai curge. Bărbaţi aflaţi la clipite de moarte capătă o amânare de care nu vor şti niciodată, iar toate sunetele încetează, orice mişcare îngheaţă.

Zeii se joacă din nou cu timpul.

Apollo soseşte primul, şi carul i se materializează nu departe de Hector. Apare apoi zeul războiului, Ares, vorbeşte furios cu Atena şi Hera vreme de un minut, apoi îşi utilizează propriul car pentru a zbura peste liniile de bătălie şi a coborî lângă Apollo. Afrodita li se alătură, privind către mine – către locul în care mă prefac încremenit, aidoma celorlalţi muritori – pentru numai o secundă, după care surâde şi vorbeşte cu cei doi aliaţi ai ei iubitori de troieni, Ares şi Apollo. O privesc cu coada ochiului; zeiţa arată cu braţul şi gesticulează spre câmpul de luptă ca un George Patton cu piept generos.

Zeii au venit aici ca să lupte.

Apollo ridică braţul, zgomotele izbucnesc asurzitor, timpul reîncepe ca un tsunami de praf şi mişcare, iar omorurile se reiau cu toată sârguinţa.

10
Craterul Paris

Ada, Harman şi Hannah aşteptară cele două zile respectate de obicei ca minimum de decenţă, după o vizită la firmerie, apoi faxară la Craterul Paris, să-l caute pe Daeman. Acolo era târziu, întuneric, frig şi – descoperiră de îndată ce ieşiră de sub acoperişul nodului-fax Garalion – ploua. Harman le găsi un landou acoperit, iar un voynix îi trase către nord-vest, în lungul unei albii secate, pline de cranii albe, pe lângă kilometri de clădiri năruite.

– N-am mai fost niciodată la Craterul Paris, spuse Hannah.

Tinerei, aflată la numai două luni de Primul ei Douăzeci, nu-i plăceau oraşele mari. CP era unul dintre nodurile-fax cele mai populate de pe Pământ, cu aproximativ douăzeci şi cinci de mii de rezidenţi semipermanenţi.

– Este unul dintre motivele pentru care ne-am faxat la nodul Garalion, nu la portul Hotelul Invalizilor, care se află mai aproape de periferia unde locuieşte Daeman, spuse Ada. În oraşul ăsta,

totul este străvechi. Merită să-ţi faci vreme să priveşti prin jur.

Hannah încuviinţă, însă cu un aer nesigur. Şirurile de clădiri de piatră şi oţel, majoritatea învelite în plast-etern strălucitor, păreau pustii şi întunecate, cu un luciu ieftin sub ploaie. Servitori şi fosfogloburi pluteau ici şi colo pe străzile întunecoase, voynicşi stăteau tăcuţi şi nemişcaţi la colţuri, dar se vedeau foarte puţini oameni. Pe de altă parte, aşa cum atrăsese atenţia Harman, trecuse de ora zece. Chiar şi un oraş atât de cosmopolit precum Craterul Paris trebuia să doarmă.

– *Asta* este interesantă, arătă Hannah o structură care se ridica la trei sute de metri deasupra oraşului.

Harman aprobă:

– Provine de la începutul Epocii Pierdute. Unii spun că ar fi de vechimea Craterului Paris, poate chiar la fel de bătrână ca oraşul care a existat aici înaintea craterului. Este un simbol al oraşului şi al oamenilor care l-au construit cu mult timp în urmă.

– Interesantă, repetă Hannah.

Înaltă de trei sute de metri, reprezentarea aproximativă a unui nud de femeie părea să fi fost construită dintr-un polimer transparent. Capul îi era uneori ocultat de nori joşi, apoi redevenea vizibil pentru scurt timp, iar Hannah putea să vadă că faţa era lipsită de trăsături, cu excepţia unui rânjet care se căsca între buzele roşii. De pe capul sferic se revărsau arcuri spirale negre, lungi de cincisprezece metri, aidoma unor cârlionţi. Picioarele îi erau desfăcute, cu labele ascunse vederii îndărătul clădirilor întunecate din vest, însă coapsele aveau mărimea Palatului Ardis. Sânii erau gigantici, globulari, absurzi, umplându-se şi golindu-se alternativ cu lichid roşu fotoluminescent, care fierbea, şi când creştea şi-i umplea, când se revărsa în cascadă prin interiorul pântecului şi picioarelor, iar după aceea, uneori, suia din nou până la braţele ridicate şi chipul zâmbitor. Lumina sclipitoare dinspre pântec, sâni şi fesele masive zugrăvea în roşu rubiniu vârfurile structurilor mai înalte din jurul craterului.

– Cum se numeşte? întrebă ea.

– *La putain énorme,* spuse Ada.

– Ce-nseamnă?

– Nimeni nu ştie, răspunse Harman.

Instrui voynixul să cotească la stânga pe un pod şubred şi tropăiră pe o fostă insulă din vremea când prin albia de ţeste uscate curgea apă, spre ruinele unei clădiri care trebuia să fi fost

cândva destul de mare. În interiorul zidurilor năruite se afla acum un dom scund, ce strălucea cu o lumină purpurie, aidoma unui ou straniu într-un cuib de pietre risipite.

– Aşteaptă aici, se adresă Harman voynixului, şi conduse cele două femei prin ruinele acoperite de buruieni, în domul translucid.

O lespede de piatră albă, înaltă de peste un metru, se găsea în centrul spaţiului acela. Podeaua de piatră de la baza ei era străbătută de şănţuleţe şi rigole, îndărătul şi deasupra lespezii se înălţa statuia grosolană a unui nud de bărbat, sculptată din aceeaşi piatră albă. Bărbatul ţinea un arc în care înstrunase o săgeată.

– Asta-i marmură, rosti Hannah, trecându-şi palma peste suprafaţa blocului. Se pricepea la pietre. Ce-i locul ăsta?

– Un templu al lui Apollo, zise Harman.

– Auzisem despre templele astea noi, spuse Ada, dar deocamdată nu văzusem nici unul. Crezusem că sunt rarităţi – câteva altare în pădure, făcute ca glume – chestii de felul ăsta.

– Temple ca acesta sunt în tot Craterul Paris şi în celelalte oraşe mari, zise Harman. Temple pentru Atena, Zeus, Ares… pentru toţi zeii din povestea turinului.

– Şănţuleţele… începu Hannah.

– Pentru scurgerea sângelui animalelor sacrificate, explică Harman. În general, oi şi vite.

Hannah se retrase din faţa lespezii şi încrucişă braţele peste piept.

– Oamenii pot să… ucidă animale?

– Nu, răspunse Harman. Îi pun pe voynicşi s-o facă. Deocamdată.

Ada ieşi în pragul uşii. Ploaia cădea peste portalul strălucitor, transformându-l într-o cascadă cu tente purpurii.

– Ce a fost locul acesta… înainte? Ruinele?

– Sunt aproape sigur că în Epoca Pierdută a fost un templu, spuse Harman.

– Al lui Apollo?

Corpul lui Hannah era rigid, cu braţele strâns lipite de piept.

– Nu cred. În sfărâmăturile de aici există fragmente şi bucăţi de statui – nu de zei, nici de oameni sau voynicşi… nu tocmai…, ci cred că de demoni. Un cuvânt vechi pentru ei era „gargui” –, dar nu sunt sigur ce-nseamnă.

– Haide să plecăm de-aici, zise Ada.

Pe celălalt mal al râului de cranii şi către vest, revenind spre crater, bulevardele late se terminau acolo unde clădirile din Epoca Pierdută deveneau încununate cu structuri mai înalte, mai recente – unele foarte noi, probabil de nici o mie de ani –, o reţea ascendentă de fulerenă dantelată neagră şi bambus sclipind sub ploaie. Hannah apelă o funcţie de găsire a lui Daeman, şi dreptunghiul de lumină ce-i pluti deasupra palmei stângi străluci pe rând chihlimbariu, apoi roşu, apoi din nou verde, după cum ei suiră scări şi luară lifturi de la nivelul străzii până la nivelul mezanin, de la nivelul mezanin la esplanada care se înălţa cincisprezece etaje peste vechile acoperişuri, apoi de la nivelul esplanadă la piramidele rezidenţiale. Hannah se opri lângă balustrada esplanadei şi privi în jos, fascinată, aşa cum erau majoritatea celor care se uitau pentru prima dată în ochiul roşu şi care nu clipea, aflat la atâţia kilometri mai jos, în hăul fără fund al cercului negru al craterului; Ada fu nevoită s-o desprindă de acolo, punându-i o mână pe cot şi conducând-o la următorul lift şi scară.

În mod surprinzător, un om, nu un servitor, deschise uşa domiului lui Daeman. Ada îşi prezentă grupul, iar femeia, care părea să aibă vreo patruzeci şi cinci de ani, aşa cum păreau de altfel toţi cei care aveau trei şi patru Douăzeci, se identifică drept Marina, mama lui Daeman. Îi conduse prin holuri zugrăvite în culori calde, pe scări interioare şi prin camere de zi, până la spaţiile private de pe latura dinspre crater a complexului de domiuri.

– Desigur, servitorul a adus mesajul venirii voastre, rosti Marina, oprindu-se înaintea unei uşi de mahon superb sculptate, însă nu i-am spus lui Daeman. El este încă… tulburat… de accident.

– Dar nu şi-l reaminteşte, spuse Harman.

– Ah, nu, sigur că nu, încuviinţă Marina. Era o femeie atrăgătoare şi Ada putea vedea asemănarea cu fiul ei în părul roşu şi trupul plinuţ, totuşi, plăcut. Dar ştiţi şi voi ce se spune despre lucrurile astea… celulele îşi reamintesc.

Însă nu sunt aceleaşi celule, gândi Ada, dar nu spuse nimic.

– Apariţia noastră îl va tulbura pe Daeman? întrebă Hannah.

Tânăra i se părea Adei mai degrabă curioasă decât îngrijorată.

Marina schiţă o ridicare graţioasă dintr-un singur umăr, ca şi cum ar fi zis „Vom vedea”. Ciocăni la uşă şi o deschise, când glasul înăbuşit al lui Daeman le spuse să intre.

Odaia era largă şi împodobită cu ţesături în culori bogate, tapiserii curgătoare de mătase şi perdele de dantelă în jurul patului lui Daeman, dar peretele îndepărtat era complet de sticlă şi se deschidea pe un balcon privat. În camera mare, lămpile erau reglate la intensitate redusă, însă marginea puternic iluminată a oraşului, care se vedea dincolo de balcon, se curba într-o parte şi cealaltă, iar nenumărate constelaţii de felinare, fosfogloburi şi lumini electrice blânde erau vizibile la aproape un kilometru depărtare, dincolo de craterul întunecat. Daeman stătea cuibărit într-un scaun, lângă fereastra spălată de ploaie, şi privea afară, pe parcă ar fi evaluat luminile. Clipi la vederea Adei, a lui Harman şi Hannah, dar apoi le făcu semn către cercul de mobile moi. Marina îşi ceru scuze şi închise uşa în urma ei, când cei trei se aşezară. Uşile de sticlă fuseseră deschise şi aerul răcoros care pătrundea prin paravanele de sită mirosea a ploaie şi bambus umed.

– Voiam să vedem ce mai faci, rosti Ada. Şi doream să mă scuz personal pentru accident… pentru că nu m-am îngrijit mai atent de oaspetele meu.

Daeman surâse şi strânse din umeri, însă mâinile îi tremurau uşor. Le aşeză pe genunchii acoperiţi de halatul de mătase.

– Nu-mi amintesc decât ceva mare, care trosnea printre copaci – şi duhoarea de putreziciune, pe asta mi-o amintesc –, iar după aceea m-am trezit în cuva din firmerie. Servitorii mi-au spus, bineînţeles, ce s-a întâmplat. Ar fi amuzant, dacă ideea n-ar fi atât de… revoltătoare.

Ada dădu din cap, se aplecă spre el şi-l prinse de mână.

– Îmi cer realmente scuze, *Uhr* Daeman. În ultimele decenii, alozaurii au pătruns rareori pe domeniu şi voynicşii sunt mereu acolo ca să ne protejeze…

Daeman se încruntă, totuşi nu-şi retrase mâna dintr-ale ei.

– În mod evident, n-au făcut un lucru prea grozav în protejarea mea.

– Asta-i *cu adevărat* ciudat, interveni Harman, încrucişându-şi picioarele şi ciocănind cu vârfurile degetelor în braţele gofrate ale scaunului său. Foarte ciudat… Nu-mi pot reaminti ultima dată când un voynix n-a protejat un om într-o situaţie de felul acesta.

Daeman îl privi pe bărbatul mai vârstnic.
– Eşti obişnuit cu situaţii în care animale recombinate mănâncă oameni, Harman *Uhr?*
– Câtuşi de puţin. Mă refeream la situaţiile în care oamenii se află în pericol.
– Îmi cer scuze din nou, zise Ada. Eşecul de securitate din partea voynicşilor a fost inexplicabil, dar propria mea neglijenţă a fost de neiertat. Regret că weekendul tău la Palatul Ardis a fost distrus şi că ţi-a fost perturbată armonia.
– Perturbată, da... poate că nu-i tocmai un termen adecvat pentru a descrie devorarea de către un carnivor de şase tone, spuse Daeman, totuşi zâmbi uşor şi înclină capul, chiar mai discret, pentru a anunţa că acceptase scuza.
Harman se aplecă spre el şi-i prinse mâinile, scuturându-le în sus şi în jos în timp ce vorbea:
– Daeman *Uhr,* nu terminasem de discutat un subiect...
– Nava spaţială.
Tonul de ironie al lui Daeman se transformase în sarcasm.
Harman nu cedă însă. Mâinile i se ridicau şi coborau în ritmul silabelor.
– Da. Însă nu doar o navă spaţială... desigur, acela este obiectivul final... ci orice formă de maşinărie zburătoare. Sulky. Sonie. Ultrauşoară. Orice care ne-a îngădui să explorăm între faxporturi...
Daeman se lăsă pe spate, îndepărtându-se de intensitatea lui Harman, şi încrucişă braţele peste piept.
– De ce persişti? De ce mă deranjezi?
Ada îi atinse braţul.
– Daeman, Hannah şi eu am auzit amândouă, de la persoane diferite, că la o petrecere recentă din Ulanbat – acum vreo lună, mi se pare – ai spus unor cunoştinţe de ale noastre că, cândva, ai cunoscut pe cineva care a menţionat că văzuse o navă spaţială... şi pe cineva care vorbea despre zborul între noduri...
Daeman izbuti să aibă o expresie simultan nepăsătoare şi iritată vreme de o secundă, după care izbucni în râs.
– Vrăjitoarea, rosti el.
– Vrăjitoarea? repetă Hannah.
Daeman deschise braţele, ca un ecou al gestului graţios de ridicare din umeri al mamei sale.
– Aşa-i spuneam noi. I-am uitat numele adevărat. O nebună.

În mod evident, în ultimul ei Douăzeci… Aruncă o privire către Harman. În ultimii lor ani, oamenii încep să piardă contactul cu realitatea.

Harman surâse şi ignoră înţepătura.

– Nu-ţi reaminteşti numele acelei femei?

Daeman gesticulă din nou, dar de data aceasta mai puţin elegant.

– Nu.

– Unde-ai întâlnit-o? întrebă Ada.

– La ultima festivitate Burning Man. Acum un an şi jumătate. Am uitat unde s-a ţinut… într-un loc unde era frig. Urmasem pur şi simplu nişte prieteni din Chom, care au faxat acolo. Ceremoniile din Epoca Pierdută nu m-au interesat niciodată prea mult, dar aici participau multe tinere fascinante.

– Eu am fost acolo! rosti Hannah, cu ochii scânteind. Au venit cam zece mii de oameni.

Harman scoase dintr-un buzunar al tunicii o foaie de hârtie de multe ori împăturită şi despăturită şi începu s-o desfacă pe sofaua capitonată dintre ei.

– Mai ţii minte ce nod era?

Hannah scutură din cap.

– Unul dintre cele pe jumătate uitate. Unul dintre cele pustii. Organizatorii au trimis codul nodului cu o zi înainte de începerea ceremoniei. Cred că nimeni nu locuia acolo. Era o vale stâncoasă, înconjurată de zăpadă. Ţin minte c-a fost lumină toată ziua şi toată noaptea pe durata celor cinci zile de Burning Man. Şi c-a fost frig. Servitorii instalaseră un câmp Planck peste vale şi încălzitoare, ici şi colo, astfel că nu era inconfortabil, totuşi nimeni n-avea voie să depăşească marginile văii.

Harman îşi privi foaia de micropergament, decolorată şi presărată de îndoituri. Era acoperită cu linii răsucite, puncte şi rune ezoterice precum cele găsite în cărţi. Puse un deget pe un punct din apropierea părţii de jos.

– Aici. În fosta Antarctică. Un nod numit „Valea Seacă”.

Daeman îl privi inexpresiv.

– Asta-i o hartă la care lucrez de cincizeci de ani, spuse Harman. O reprezentare bidimensională a Pământului, pe care figurează toate nodurile-fax cunoscute, alături de codurile lor. În Epoca Pierdută, Antarctica a fost numele unuia dintre cele şapte continente. Am consemnat şapte noduri-fax antarctice, însă

numai unul dintre ele – valea aceasta secată, despre care am auzit, dar pe care n-am vizitat-o niciodată – nu are gheaţă şi zăpadă.

În mod limpede, informaţia aceea nu-l lumină cu nimic pe Daeman. Până şi Ada şi Hannah păreau derutate.

– Nu contează, zise Harman. Însă dacă soarele era pe cer zi şi noapte, această vale secată este probabilul faxport. În timpul verilor polare, sunt zile când soarele nu apune acolo.

– Soarele nu apune în iunie în Chom, rosti Daeman vădit plictisit. Chom e aproape de valea ta secată?

– Nu.

Harman indică un punct aflat în partea de sus a hărţii.

– Sunt destul de sigur că Chom se găseşte pe peninsula asta mare, aici, sus, deasupra cercului arctic. Lângă polul nord, nu lângă cel sud.

– Polul nord? repetă Ada.

Daeman se uită la cele două femei.

– Şi eu crezusem că vrăjitoarea de la Burning Man era nebună.

– Mai îţi aminteşti altceva ce a spus femeia, vrăjitoarea aceea? întrebă Harman, în mod clar prea aţâţat ca să se simtă insultat.

Daeman negă încetişor. Părea obosit.

– Doar aiureli. Băusem mult. Era noaptea arderii şi fusesem treji zile şi nopţi în blestemata aia de lumină permanentă – aţipisem numai câteva ore într-unul dintre corturile mari, oranj. Era ultima noapte şi de obicei atunci sunt orgii şi m-am gândit că poate ea… dar era prea bătrână pentru gusturile mele.

– A vorbit despre o navă spaţială?

Neîndoielnic, Harman se străduia să fie răbdător.

Daeman ridică iarăşi din umeri.

– Cineva de pe-acolo… o tânără, cam de vârsta lui Hannah… deplângea faptul că după faxarea finală nu mai avem sonie cu care să zburăm şi… vrăjitoarea… care fusese foarte tăcută, dar şi foarte beată… a spus că avem, că există sulky-uri şi sonie-uri, dacă ştii unde să le cauţi. A zis că ea le folosea tot timpul.

– Şi nava spaţială? insistă Harman.

– A spus că văzuse una, asta-i tot, rosti Daeman frecându-şi tâmplele, ca şi cum l-ar fi durut. Lângă un muzeu. Am întrebat-o ce era un muzeu, dar nu mi-a răspuns.

– De ce ai început să-i spui vrăjitoare acelei bătrâne? întrebă Hannah.

– N-am început eu. Toţi îi spuneau aşa, vorbi Daeman pe un ton de apărare. Cred că din cauză că ea spusese că nu faxase acolo, ci venise pe jos, când era vădit că aşa ceva ar fi fost imposibil… în jurul văii nu existau alte noduri sau structuri, iar câmpul Planck o izolase etanş.

– Asta-i adevărat, interveni Hannah. Ultima Burning Man poate să fi fost în locul cel mai izolat şi îndepărtat în care m-am faxat vreodată. Îmi pare rău că n-am întâlnit-o acolo pe femeia asta.

– Eu mi-o amintesc să fi fost acolo numai două nopţi, zise Daeman. Prima şi ultima. Şi nu intra în vorbă cu nimeni, cu excepţia dialogului ăsta nebunesc.

– De unde ştiai că era bătrână? întrebă încet Ada.

– Vrei să zici ce alte semne o trădau în afara evidentei ei demenţe?

– Da.

Daeman suspină.

– *Arăta* bătrână. De parcă fusese de prea multe ori la firmerie… Făcu o pauză şi se încruntă, gândindu-se neîndoios la propria vizită recentă acolo. Arăta mai bătrână decât oricare alt om pe care l-am văzut vreodată. Cred că avea realmente şanţurile alea pe faţă.

– Riduri? rosti Hannah.

Fata părea invidioasă.

– Şi nu-ţi aminteşti cum o chema? întrebă Harman.

Daeman clătină din cap.

– În noaptea aceea, cineva de lângă foc i-a spus pe nume, dar nu-mi pot… Băusem şi eu, ştiţi, şi nu dormisem.

Harman se uită la Ada, trase aer în piept şi rosti:

– Ar fi putut să se fi numit Savi?

Daeman ridică brusc capul.

– Da. Cred c-aşa o chema. Savi… da, aşa mi se pare. Un nume neobişnuit.

Îi văzu pe Harman şi Ada schimbând din nou căutături cu subînţeles şi întrebă:

– Ce-i? Este ceva important? Voi o cunoaşteţi?

– Evreica Rătăcitoare, zise Ada. Ai auzit de legenda asta?

Daeman zâmbi obosit.

– Despre femeia care a ratat, nu se ştie cum, faxarea finală acum o mie patru sute de ani şi care de atunci a fost condamnată să rătăcească pe Pământ? Sigur că da. Nu ştiusem însă că femeia din legendă avea un nume.

– Savi, rosti Harman. Se numea Savi.

Marina intră cu doi servitori ce purtau căni cu vin fiert şi o tavă cu pâine şi brânzeturi. Tăcerea stânjenitoare fu întreruptă de flecăreli politicoase, în vreme ce mâncară şi băură.

– În seara asta, ne vom faxa acolo, le spuse Harman lui Hannah şi Adei. În valea secată. Poate c-a mai rămas vreun indiciu.

Hannah îşi ţinu cu ambele mâini cana din care se înălţau aburi.

– Nu văd cum ar fi posibil… Burning Man s-a ţinut, aşa cum a spus Daeman, acum mai bine de optsprezece luni.

– Când este următoarea? întrebă Ada.

Ea nu participa niciodată la asemenea ceremonii din epoca demenţei.

– Nu se ştie niciodată, îi răspunse Harman. Cabala Burning Man stabileşte data şi-i anunţă pe oameni cu numai câteva zile înainte de eveniment. Uneori, între festivităţi trec doar două luni. Alteori, pot trece şi zece ani. Cea din valea secată a fost ultima. Eşti invitat, dacă ai participat la oricare dintre ultimele trei. Eu l-am ratat, fiindcă eram în drumeţie pe lângă Trei Mâini.

– Vreau să merg cu voi s-o găsim pe femeia asta, rosti Daeman.

Ceilalţi, inclusiv mama lui, îl priviră surprinşi.

– Te simţi în stare? se interesă Ada.

El îi ignoră întrebarea şi continuă:

– Veţi avea nevoie de mine ca s-o identificaţi, dacă o veţi găsi. Pe această… Savi.

– Bine, încuviinţă Harman. Îţi mulţumim pentru ajutor.

– Însă vom faxa mâine dimineaţă, spuse Daeman. Nu în seara asta. Sunt obosit.

– Bineînţeles, zise Ada, apoi privi către Hannah şi Harman: Faxăm înapoi la Ardis?

– Prostii! interveni Marina. În seara asta veţi fi oaspeţii noştri. La nivelul superior avem domiuri confortabile pentru oaspeţi.

Zări căutătura subtilă a Adei în direcţia lui Daeman.

– Fiul meu a fost foarte obosit în urma… accidentului. Poate

să doarmă zece ore sau mai mult. Dacă veţi rămâne ca musafiri, veţi putea pleca imediat cum se trezeşte. După micul dejun.

– Bineînţeles, repetă Ada.

Între Craterul Paris şi Ardis era o diferenţă de şapte ore – la Palatul Ardis nu era încă ora cinei –, dar, aidoma tuturor fax-călătorilor, ei erau obişnuiţi cu adaptarea la ora locală.

– Să vă conduc la camerele voastre, spuse Marina şi o luă înainte, urmată de cei doi servitori care pluteau imediat îndărătul ei.

„Camerele” erau de fapt domiuri mici, apartamente complete în sine, la etajul de deasupra celui unde stăteau Marina şi Daeman. Se ajungea la ele pe o scară spiralată, largă. Hannah îşi anunţă mulţumirea faţă de apartamentul ei, dar apoi plecă să exploreze Craterul Paris pe cont propriu. Harman îi ură noapte bună şi dispăru în domiul său. Ada îşi încuie uşa, inspectă tapiseriile interesante, admiră vederea craterului de pe balcon – ploaia se oprise, iar luna şi inelele erau vizibile printre norii destrămaţi –, apoi intră şi le comandă servitorilor o cină uşoară. După aceea, umplu cada şi se lăfăi mai bine de o jumătate de oră în apa fierbinte şi parfumată, simţind cum încordarea îi părăseşte muşchii.

Îl cunoscuse pe Harman cu numai douăsprezece zile în urmă, însă i se părea că trecuse mult mai mult. O fascinau bărbatul şi subiectele care-l interesau. Ada mersese la o petrecere de solstiţiu estival pe domeniul unei prietene de lângă ruinele lui Singapore, nu fiindcă i-ar fi plăcut petrecerile – avea tendinţa de a evita atât faxările, cât şi petrecerile, atunci când putea, călătorind aproape exclusiv la locuinţele unor prieteni vechi, pentru reuniuni intime –, ci fiindcă mai tânăra ei prietenă Hannah avea să fie acolo şi o îndemnase să participe. Petrecerea de solstiţiu fusese amuzantă în felul ei, şi mulţi dintre cei prezenţi erau interesanţi, întrucât prietena ei de acolo tocmai îşi celebrase al patrulea Douăzeci – pe Ada o bucurase întotdeauna compania persoanelor mai vârstnice –, dar apoi dăduse peste Harman, pe când explora biblioteca domeniului. Bărbatul fusese tăcut, ba chiar reticent, totuşi Ada îl scosese din atitudinea rezervată, utilizând unele dintre tacticile pe care prietenii ei mai inteligenţi le folosiseră asupra ei pentru a o determina să vorbească mai mult.

Ada nu ştia ce să creadă despre putinţa lui Harman de a învăţa cum să citească fără o funcţie – el nu-şi mărturisise abilitatea respectivă decât cu ocazia altei reuniuni, în locuinţa altei prietene, cu doar şase zile înainte de evenimentele de la Palatul Ardis –, dar cu cât se gândea mai mult la ea, cu atât era mai uimită. Ada se considerase dintotdeauna bine educată – cunoştea obişnuitele cântece populare şi legende, memorase cele Unsprezece Familii cu toţi membrii lor, ştia pe dinafară multe noduri-fax –, însă volumul cunoştinţelor şi curiozităţii lui Harman o lăsase fără răsuflare.

Harta pe care el o întinsese în faţa lui Daeman – atât de subapreciată până şi de curioasa şi aventuroasa Hannah – continua s-o uluiască pe Ada. Ea nici măcar nu se întâlnise cu conceptul de „hartă” până ce bărbatul nu-i arătase desenele, acum nici o săptămână. Tot Harman îi explicase că lumea era o sferă. Câţi dintre prietenii ei ştiau? Câţi dintre ei se întrebaseră vreodată despre *forma* lumii pe care trăiau? La ce slujea firimitura aceea de cunoaştere ezoterică? „Lumea” însemna locuinţa ta şi reţeaua de faxare pe care o foloseai pentru a-ţi vizita prietenii şi locuinţele lor. Cine se gândise vreodată la forma structurii fizice aflate dincolo de faxnet? Şi de ce ar fi făcut-o?

Ada ştiuse din chiar acel prim weekend petrecut în preajma lui Harman că interesul bărbatului faţă de post-oamenii plecaţi demult se apropia de nivelul unei obsesii. *Ba nu,* rectifică, întinsă în apa caldă din cadă şi mişcând bulele peste sâni şi în sus, către gât, cu degetele lungi şi albe, *este* cu adevărat *o obsesie pentru el. Nu se poate opri să nu se gândească la post-oameni – unde sunt, de ce au plecat. În ce scop?*

Desigur, nu ştia răspunsul, dar ajunsese să împărtăşească curiozitatea pasionată a lui Harman, abordând-o ca pe un joc, ca pe o aventură. Iar el continua să pună întrebări care i-ar fi făcut pe oricare dintre prietenii Adei să izbucnească pur şi simplu în râs – *De ce există numai un milion de oameni? De ce au ales post-ii numărul acela? De ce nu cu unul mai puţin sau cu unul mai mult? Şi de ce fiecăruia ne-a fost alocată o sută de ani? De ce ne salvează, chiar de la propriile noastre idioţenii, astfel ca să putem trăi o sută de ani?*

Întrebările erau atât de simple şi atât de profunde, încât erau stânjenitoare... ca şi cum ai fi auzit un adult întrebând de ce avem ombilicuri.

Însă Ada se alăturase căutării – a unei maşini zburătoare, poate chiar a unei nave spaţiale cu care să ajungă la inele şi să vorbească direct cu post-oamenii, acum a legendei Evreicei Rătăcitoare din epoca faxării finale – şi fiecare zi ce trecea aducea şi mai multă aţâţare.

De pildă, înfulecarea lui Daeman de către un alozaur.

Femeia se îmbujoră şi văzu cum pielea albă i se înroşeşte până la linia apei şi a bulelor. Fusese teribil de stânjenitor. Nici unul dintre ceilalţi oaspeţi nu-şi putea măcar reaminti să se fi întâmplat ceva similar. Oare de ce voynicşii nu oferiseră o protecţie mai bună?

Ce anume, exact, sunt voynicşii? o întrebase Harman, cu douăsprezece zile în urmă, în complexul caselor arboricole de lângă Singapore. *De unde vin ei? Oare i-au construit oamenii din Epoca Pierdută? Sunt un produs al demenţei rubicon? I-au creat post-ii? Sau sunt străini de lumea şi de epoca aceasta şi se află aici pentru propriile lor scopuri?*

Ada îşi reaminti râsetul ei nesigur din seara aceea; stătuseră pe terasa cu liane, cu şampania în mână, când bărbatul pusese o întrebare atât de absurdă, pe un ton atât de serios. Ea însă nu-i putuse răspunde atunci – şi nici prietenii ei în zilele următoare, deşi râsetele lor fuseseră chiar mai nesigure decât al Adei –, dar acum, după ce văzuse voynicşii în fiecare zi a vieţii ei, Ada îi privea cu o curiozitate vecină cu alarma. Hannah începuse să reacţioneze în acelaşi fel.

Ce eşti *tu?* se întrebase chiar în seara aceea, când coborâseră din landou în Craterul Paris şi lăsaseră voynixul acolo, aparent fără ochi, cu carapacea ruginie şi gluga pieloasă ude de ploaie, cu lamele ucigătoare retrase, dar cu perniţele manipulatoarelor extinse şi curbate, continuând să ţină hulubele vehiculului.

Femeia ieşi din apă, se uscă, îmbrăcă un halat subţire şi le ceru servitorilor s-o părăsească. Dispărură printr-una dintre membranele lor osmotice murale. Ada ieşi pe balcon.

Camera şi balconul lui Harman se găseau în dreapta ei, însă intimitatea balcoanelor era asigurată printr-un paravan de fibre de bambus strâns ţesute în reţea, care se extindea cu un metru dincolo de balustradă. Ada se apropie de partiţie, se opri lângă balustrada ei pentru o clipă – privind în jos, la ochiul roşu al craterului –, ridică ochii la cerul care se însenina, cu stelele şi inelele mişcătoare, după care îşi trecu piciorul peste balustradă

şi simţi pentru un moment bambusul neted şi ud sub pielea interiorului coapsei, înainte de a păşi în exterior, desculţă, pipăindu-şi drumul în lungul marginii subţiri a partiţiei.

Vreme de o secundă, rămase prinsă de balcon doar prin apăsarea degetelor de la mâini şi de la picioare, pipăind orbeşte în jurul partiţiei din cealaltă parte, pentru a găsi îngusta bordură pereche, şi simţind cum gravitaţia o trage spre hău. *Ce aş simţi, dacă aş cădea toată distanţa aceea până la magma arzătoare, ştiind că voi fi moartă după câteva teribile minute de prăbuşire lipsită de orice control?* Ştia că n-avea să ştie niciodată. Dacă s-ar fi lăsat să cadă în gol în clipa aceasta, sau dacă degetele i-ar fi lunecat şi s-ar fi desprins, ea nu şi-ar fi reamintit niciodată următoarele secunde şi minute, după ce s-ar fi deşteptat, în cuvele firmeriei. Post-oamenii nu le acordau oamenilor amintirile propriilor decese.

Ada se lipi apăsat cu sânii de marginea partiţiei, se strădui să-şi găsească echilibrul, apoi trecu piciorul stâng de jur-împrejur, iar talpa ei desculţă găsi îmbinarea îngustă de bambus care ducea la balconul lui Harman. Nu îndrăzni să ridice capul, pentru a vedea dacă bărbatul era afară, pe balcon, ori la uşa de sticlă; toată atenţia îi era concentrată la a-şi împiedica tălpile să alunece, la a-şi împiedica degetele să scape de pe bambusul ud şi lunecos.

Ajunse la balcon şi păşi pe marginea lui, strângând balustrada cu atâta forţă, încât braţele îi tremurau. Cu puterile diminuându-se în valul de slăbiciune post-adrenalină, ridică iute piciorul stâng, îl trecu peste balustradă şi simţi cum capotul i se deschide şi îşi zgârie coapsa de o proeminenţă a balustradei.

Harman stătea aşezat turceşte pe un şezlong cu perne albe şi o privea. Balconul era luminat de o singură lumânare, protejată în sticlă.

– M-ai fi putut ajuta, şopti Ada, neştiind de ce rostise cuvintele acelea sau de ce vorbea în şoaptă.

Văzu că Harman purta, de asemenea, doar un halat de mătase subţire pentru oaspeţi, strâns superficial peste mijloc.

El surâse şi clătină din cap.

– Te descurcai perfect. Dar de ce n-ai bătut la uşă?

Femeia inspiră adânc şi, în loc de un răspuns, îşi slăbi cordonul capotului şi-l lăsă să se deschidă. Aerul dinspre crater era rece, însă cu curenţi mai calzi înglobaţi în briza care-i

mângâie partea inferioară a abdomenului.

Harman se ridică, se apropie de ea, o privi în ochi şi-i închise capotul, legându-l fără s-o atingă cu degetele.

– Sunt onorat, spuse el tot în şoaptă. Dar nu încă, Ada. Nu încă.

O luă de mână şi o conduse la şezlong.

Când amândoi statură întinşi, unul lângă altul, cu Ada clipind de surprindere şi îmbujorându-se pe jumătate stânjenită – nu ştia sigur dacă motivul îl constituia refuzul lui, ori propria ei îndrăzneală – bărbatul întinse braţul în spate şi ridică două eşarfe turin de culoare crem. Le împături pe amândouă, astfel ca microcircuitele brodate să fie poziţionate corespunzător.

– Eu nu..., începu Ada.

– Ştiu. Totuşi, numai de data asta. Cred că se va-ntâmpla ceva important. Haide să-mpărtăşim momentul acesta.

Ea se lăsă pe spate pe perna moale şi-l lăsă pe Harman să-i aranjeze turinul peste ochi. Îl simţi apoi întinzându-se alături, cu mâna dreaptă aşezată peste mâna ei stângă.

Imaginile, sunetele şi senzaţiile se revărsară.

11
Câmpiile Ilionului

Zeii au coborât ca să se joace. Mai exact, au coborât ca să ucidă.

Bătălia se dezlănţuise de ceva timp, cu zeul Apollo biciuind troienii, cu Atena îmboldindu-i pe argivi, şi ceilalţi zei tolăniţi la umbra unui copac pe dealul cel mai apropiat, uneori râzând, cu Iris şi ceilalţi servitori ai lor turnându-le vin. L-am văzut pe comandantul trac Pirous, un cutezător aliat al troienilor, ucigându-l cu un bolovan pe Diores cel cu ochi cenuşii. Diores, unul dintre comandanţii contingentului epeilor, se prăbuşise doar cu o gleznă fracturată după ce Pirous, cuprins de furia luptei, azvârlise piatra, dar majoritatea camarazilor lui Diores se retrăseseră. Pirous înaintase, sfârtecându-i pe puţinii rămaşi să-şi păzească comandantul căzut şi – neajutorat acum, cu glezna zdrobită – sărmanul Diores rămăsese întins pe jos, în vreme ce Pirous năvălise, îşi împlântase lancea lungă în abdomenul epeanului, apoi îi smulsese măruntaiele din corp, agăţându-le cu vârful cu ţepi al suliţei, şi le răsucise şi mai mult, pe când Diores

urla.

Cam acesta era parfumul ultimei jumătăţi de oră de bătălie şi fu o uşurare când Pallas Atena ridică braţul, primi încuviinţări din partea zeilor privitori şi încremeni derularea timpului şi a mişcărilor.

Cu vederea mea amplificată – amplificată de lentilele de contact primite de la zei – o pot vedea pe Atena, dincolo de roiul de lănci dintre cele două armate, pregătindu-l pe Diomede, fiul lui Tideus, ca maşinărie pentru ucis. Nu este o metaforă, ci vorbesc aproape literal. Ca zeii înşişi, şi ca mine, omul Diomede va fi parţial maşină, cu ochii, pielea şi chiar sângele amplificate de nanotehnologii dintr-o epocă viitoare, aflată mult dincolo de scurta durată a vieţii mele. În timpul încremenit, Atena pune în ochii aheului lentile de contact similare lentilelor mele, îngăduindu-i să vadă zeii şi în acelaşi timp să încetinească, cumva, curgerea timpului când intră în acţiune şi astfel – din punctul de vedere al unui privitor neamplificat – să-şi sporească de trei ori timpul de reacţie. Homer scrisese că Atena îi aprinsese „un foc… pe umeri şi pe creştet”, iar acum înţeleg metafora; utilizând nanotehnologia înglobată în palmele şi antebraţele ei, zeiţa transformă câmpul electromagnetic latent, neglijabil, din jurul corpului lui Diomede într-un câmp de forţă serios. În infraroşii, trupul şi braţele lui Diomede, scutul şi coiful său lucesc brusc cu „strălucitoare flacără, asemenea astrului de toamnă târzie, care… scânteie orbitor”. Înţeleg, privindu-l pe Diomede, care sclipeşte în chihlimbarul dens al timpului încremenit de zeiţă, că Homer se referise probabil la Sirius, Steaua Câinelui, care la sfârşitul verii era steaua cea mai intensă de pe cerul grecesc (şi troian). În seara aceasta se află în est.

În timp ce privesc, zeiţa injectează miliarde de maşinării nanotehnice moleculare în coapsa lui Diomede. Ca întotdeauna în cazul unei astfel de nano-invazii, corpul omenesc reacţionează ca faţă de o infecţie şi temperatura aheului creşte cu minimum cinci grade. Pot urmări armata invadatoare de maşini moleculare cum suie prin coapsă către inimă, de la inimă la plămâni, braţe şi înapoi la picioare, iar căldura face ca strălucirea trupului să fie încă şi mai puternică în vederea mea în infraroşu.

În jur, moartea de pe câmpul de bătălie este ţinută în aşteptare în aceste minute prelungite. La zece metri în stânga, văd un car de luptă îngheţat într-o bulă de praf, sudoare

omenească şi salivă cabalină. Troianul din car – un bărbat scund şi calm, pe nume Fegeus, fiu al celui mai de seamă preot troian al zeului Hefaistos şi fratele voinicului Ideus; în deghizările mele metamorfozate, am rupt pâine şi am băut vin cu Ideus de o duzină de ori în ultimii ani – este încremenit în actul aplecării peste partea din faţă a vehiculului său, ţinându-se de marginea acestuia cu mâna stângă şi având o lance lungă în mână dreaptă. Ideus stă lângă fratele său, împietrit în biciuirea cailor înlemniţi în toiul mişcării, în vreme ce strânge frâiele rigide în cealaltă mână. Carul fusese oprit pe când năvălea spre Diomede şi nici unul dintre oamenii de acolo nu ştiu că zeiţa Atena oprise totul, în timp ce se juca de-a păpuşile cu luptătorul pe care şi-l alesese, îmbrăcându-l pe Diomede în câmpuri de forţă, nano-amplificatori şi lentile de contact pătrunzătoare, aidoma unei fetiţe preadolescente care se joacă cu păpuşa ei Barbie. (Îmi amintesc o fetiţă jucându-se cu păpuşi Barbie, poate o surioară din propria-mi copilărie. Nu cred că am avut vreo fiică. Nu sunt sigur, bineînţeles, deoarece amintirile care îmi revin de câteva luni sunt precum cioburi de sticlă, cu reflexii înceţoşate.)

Mă găsesc îndeajuns de aproape de carul de luptă pentru a vedea exaltarea înfruntării dăltuită pe chipul bronzat al lui Fegeus şi teama îngheţată în ochii lui ce nu clipesc. Dacă Homer a povestit în mod corect toate acestea, Fegeus va fi mort în mai puţin de un minut.

Văd şi alţi zei care sosesc la locul bătăliei, aidoma corbilor la măcel. Ares, zeul războiului, se materializează în partea bătăliei în care mă aflu eu şi se apropie de carul stopat în timp, în care stau Ideus şi fratele lui sortit pieirii. Palmele lui Ares deschid propriul său câmp de forţă îndărătul carului încremenit ce-i duce pe fraţi către moarte.

De ce-i pasă lui Ares ce se întâmplă cu aceştia doi? Este adevărat, Ares nu-i iubeşte pe greci – în mod vădit, el a ajuns să-i urască în acest război şi-i ucide prin intermediul armelor sale, ori chiar el însuşi atunci când poate –, dar de ce această evidentă grijă faţă de Fegeus sau faţă de fratele lui, Ideus? Să fie doar o mişcare de răspuns la strategia Atenei de a-l amplifica pe Diomede? Jocul acesta de şah cu oameni reali care cad, urlă şi mor, este de acum vechi pentru mine, o adevărată obscenitate. Totuşi strategia continuă să mă intrige.

Îmi amintesc apoi că zeul războiului este frate vitreg cu

Hefaistos, zeul focului, născut de asemenea din Hera, soţia lui Zeus. Dares, tatăl lui Fegeus şi Ideus, l-a slujit de mult şi cu credinţă pe zeul focului înlăuntrul zidurilor Troiei.

Războiul acesta idiot este mai complicat şi mai lipsit de sens decât Primul Război Vietnamez pe care mi-l reamintesc pe jumătate din tinereţe.

Brusc, Afrodita, noua mea şefă şi stăpână de spioni, se materializează la treizeci de metri în stânga mea. A sosit aici tot pentru a-i ajuta pe troieni şi a se bucura de măcel. Dar...

În ultimele secunde încetinite dinainte de reluarea timpului real, îmi amintesc că dacă lupta se va desfăşura potrivit poemului antic, Afrodita însăşi va fi rănită de Diomede în următoarea oră. *De ce ar coborî ea în toiul bătăliei, ştiind că un muritor o va răni?*

Răspunsul este acelaşi care mi-a fost reamintit cu atâta intensitate în ultimii nouă ani, totuşi, realitatea lui mă izbeşte cu forţa şi fulgerul unei explozii nucleare – *Zeii nu ştiu ce se va întâmpla în continuare!* Nici unul, cu excepţia lui Zeus, se pare, nu are voie să tragă cu ochiul pe lista Ursitei.

Noi, scoliaştii, ştim toţi – prin porunca lui Zeus, nu ne este îngăduit să discutăm evenimente viitoare cu zeii, iar lor le este interzis să ne întrebe despre cânturile viitoare din *Iliada.* Sarcina noastră este numai de a confirma, post factum, că *Iliada* lui Homer a respectat evenimentele din ziua în care am avut misiunea de a observa şi înregistra. De multe ori, eu şi Nightenhelser, privindu-i pe omuleţii verzi care trăgeau capetele de piatră spre ţărm, în vreme ce soarele se pierde în ocean în vest, am comentat despre acest paradox al orbirii zeilor faţă de evenimentele viitoare.

Eu ştiu că Afrodita va fi rănită azi, dar zeiţa nu. Cum pot folosi informaţia? Dacă i-aş spune Afroditei, Zeus ar afla – nu pricep cum anume, însă ştiu că-şi va da seama iar eu aş fi atomizat şi Afrodita pedepsită în alt chip, mai neînsemnat. *Cum pot folosi informaţia că Afrodita, zeiţa care-mi dă aceste daruri cu care să spionez, va fi – poate fi – rănită azi de Diomede?*

Nu am timp să găsesc răspunsul. Atena îşi termină treaba cu Diomede şi îndepărtează strânsoarea asupra spaţiului şi timpului.

Reizbucnesc lumina reală, vacarmul teribil şi acţiunile violente. Diomede înaintează, cu corpul, faţa şi scutul strălucitoare, lumina fiind se pare vizibilă chiar şi celorlalţi

muritori, camarazilor săi ahei şi inamicilor troieni.

Ideus încheie mişcarea de a biciui caii. Carul vuieşte şi huruie spre linia grecilor, direct către surprinsul Diomede.

Fegeus îşi azvârle lancea spre Diomede, dar îşi ratează ţinta cu doi centimetri şi vârful lăncii trece peste umărul stâng al fiului lui Tideus.

Cu pielea învăpăiată, cu fruntea sclipind de sudoarea febrei şi tumultul bătăliei, Diomede îşi aruncă la rându-i suliţa. Aceasta zboară perfect şi-l loveşte pe Fegeus drept în piept – „între gurguie", cred că a cântat Homer în greacă – şi troianul este aruncat afară din car, cade pe pământ şi se rostogoleşte de câteva ori, cu lancea rupându-se şi frângându-se, până ce leşul se opreşte în colbul carului în care gonise cu cinci secunde mai devreme. Când soseşte, moartea soseşte iute pe câmpiile Ilionului.

Ideus sare din car, se rostogoleşte, apoi se ridică în picioare, cu spada în mână, pregătit să apere trupul fratelui său.

Diomede prinde în mână altă lance şi se năpusteşte în faţă, în mod vădit gata să-l străpungă pe Ideus la fel cum tocmai a făcut cu fratele lui. Troianul se întoarce să fugă – în panică, lasă cadavrul fratelui în ţărână –, însă Diomede azvârle puternic şi precis, propulsând lancea lungă către mijlocul spinării bărbatului care aleargă.

Ares, zeul războiului, zboară înainte – *literalmente* zboară, utilizând acelaşi gen de harnaşament de levitaţie pe care l-am primit de la zei – şi opreşte din nou timpul, protejându-l pe Ideus de o suliţă încremenită la nici trei metri de spatele său. După aceea Ares îşi extinde câmpul de forţă în jurul lui Ideus, reluând timpul cât este necesar pentru ca lancea lui Diomede să fie deviată de câmpul de energie. Apoi Ares îl teleportează cuantic pe bărbatul terifiat, scoţându-l complet de pe câmpul de luptă şi trimiţându-l undeva în siguranţă. Pentru troienii şocaţi şi îngroziţi, pare ca şi cum un fulger de noapte neagră le-a înhăţat camaradul.

Astfel ca fratele lui Ares, Hefaistos, zeul focului, să nu-şi piardă ambii viitori preoţi, mă gândesc, după care mă retrag către un loc mai ferit, când bătălia reîncepe şi alţi greci îl urmează pe Diomede prin breşa creată de uciderea lui Fegeus. Carul fără ocupanţi hurducă peste câmpia stâncoasă şi este capturat de aheii care ovaţionează.

Ares se întoarce, se materializează semisolid, o siluetă zeiască, înaltă, şi încearcă să-i mobilizeze pe troieni, răcnind cu glas zeiesc şi cerându-le să se regrupeze şi să-l respingă pe Diomede. Însă troienii s-au despărţit – unii fug îngroziţi la apropierea lui Diomede, care străluceşte, alţii se întorc supuşi, ascultând de vocea bubuitoare a zeului războiului. Brusc, Atena levitează peste capetele grecilor şi troienilor, îl prinde pe Ares de încheietura mâinii şi-i şopteşte iute ceva zeului furios.

Cei doi se TC şi dispar.

Privesc încă o dată spre stânga, iar zeiţa Afrodita – invizibilă pentru grecii şi troienii care se luptă, blestemă şi mor în jurul ei – îmi face semn din mână să-i urmez.

Îmi pun Coiful Morţii şi devin invizibil pentru toţi zeii, mai puţin pentru Afrodita. Declanşez apoi medalionul de la gât şi mă TC după Atena şi Ares, urmând trecerea lor prin spaţiu-timp cu uşurinţa cu care aş urma paşii întipăriţi în nisipul umed.

Este uşor să fii zeu. Dacă ai echipamentul adecvat.

Nu s-au teleportat departe, ci doar la cincisprezece kilometri, într-un loc umbrit de pe malul lui Scamandros, căruia zeii îi spun Xantus – râul larg care străbate câmpiile Ilionului. Când mă materializez la cincisprezece paşi de ei, Ares răsuceşte brusc capul şi se uită drept la mine. Pentru o clipă, înţeleg că Cuşma lui Hades s-a defectat, ei mă văd şi sunt mort.

– Ce-i? întreabă Atena.

– Mi s-a părut că… am simţit ceva. O undă. O undă cuantică.

Zeiţa îşi întoarce ochii cenuşii în direcţia mea.

– Nu-i nimic acolo. Eu pot vedea în spectrul integral al decalărilor fazice.

– Şi eu pot, se răsteşte Ares şi-şi ia privirea de la mine.

Expir tremurător, pe cât de silenţios pot; Cuşma lui Hades continuă să mă ferească. Zeul războiului începe să se plimbe înainte şi înapoi pe malul râului.

– În ultima vreme, Zeus este peste tot.

Atena păşeşte alături de el.

– Da, Părintele este furios pe noi toţi.

– Atunci de ce-l provoci?

Zeiţa se opreşte.

– Cum anume îl provoc? Apărându-mi aheii de măcel?

– Pregătindu-l pe Diomede *să măcelărească,* replică Ares.

(Observ pentru prima dată tenta roşiatică a părului cârlionţat al zeului înalt şi cu musculatură perfectă.) Acţiunile tale sunt periculoase, Pallas Atena.

Zeiţa chicoteşte.

– De nouă ani, toţi am intervenit în bătălie. Este Jocul, pentru numele lui Dumnezeu! Este ceea ce *facem* noi. Ştiu că tu plănuieşti să intervii chiar azi de partea iubitului tău Ilion, să-mi căsăpeşti argivii ca pe nişte oiţe. Asta nu-i periculos – această participare activă a zeului războiului?

– Nu la fel de periculos ca înarmarea cu nanotehnologie a uneia sau alteia dintre tabere. Nu la fel de periculos ca reechiparea lor cu câmpuri decalatoare de fază. Ce ai în minte, Atena? Încerci să-i transformi pe muritorii ăştia în fiinţe ca noi – în zei?

Atena râde din nou, apoi îşi asumă o expresie de seriozitate, când observă că râsetul ei îl înfurie şi mai mult pe Ares.

– Frate, ştii bine că amplificarea pe care i-o ofer lui Diomede este de scurtă durată. Vreau numai ca el să supravieţuiască acestei lupte. Afrodita, iubita ta soră, l-a îndemnat deja pe arcaşul troian Pandarus să-mi rănească un favorit – pe Menelau – şi chiar acum, în timp ce noi vorbim, ea şopteşte în urechea arcaşului – *Ucide-l pe Diomede.*

Ares strânge din umeri. Ştiu că Afrodita este aliata şi instigatoarea lui. Ca un băieţel bosumflat – un băieţel bosumflat înalt de doi metri şi jumătate, cu un câmp de energie pulsator –, el ridică o piatră netedă şi o lansează peste apă.

– Ce contează dacă Diomede moare azi sau la anul? El este muritor. Va muri.

Atena râde fără să se mai stânjenească.

– *Bineînţeles* că va muri, iubite frate. Şi *bineînţeles c*ă viaţa sau moartea unui singur muritor este lipsită de consecinţe pentru noi… pentru mine. Dar noi trebuie să jucăm *Jocul.* N-o voi lăsa pe jigodia de Afrodita să schimbe voinţa Ursitelor.

– Cine dintre noi ştie care-i voinţa Ursitelor? izbucneşte Ares, tot bosumflat, cu braţele încrucişate peste pieptul puternic.

– Părintele ştie.

– Zeus *spune* că ştie, pufneşte zeul războiului.

– Te-ndoieşti de stăpânul şi domnul nostru?

Tonul Atenei este aproape, nu tocmai, zeflemist.

Ares priveşte iute în jur şi pentru o secundă mă tem că m-am

trădat prin vreun zgomot făcut în locul unde mă aflu, pe un bolovan plat, pentru a nu lăsa urme de tălpi pe nisip. Însă privirea zeului trece mai departe.

– Nu arăt pic de lipsă de respect Părintelui nostru, spune Ares în cele din urmă şi glasul lui îmi aminteşte de Richard Nixon, când vorbea în microfonul ascuns din Biroul Oval, despre care ştia că se află acolo; înregistrându-şi minciunile pentru posteritate. Supunerea, loialitatea şi iubirea mea se îndreaptă către Zeus, Pallas Atena.

– Pe care fără îndoială, Părintele nostru le-a observat şi la care îţi răspunde în acelaşi fel, replică Atena, fără să-şi mai ascundă sarcasmul.

Ares ridică brusc capul.

– Du-te dracului! zbiară el. M-ai adus aici doar pentru a mă-ndepărta de câmpul de luptă, în vreme ce blestemaţii tăi de ahei îmi ucid troienii.

– Evident.

Atena lansează cele trei silabe ca pe o batjocură şi, pentru o clipă, cred că voi asista la ceva ce n-am văzut în cei nouă ani petrecuţi aici – o înfruntare directă între doi zei.

În loc de aşa ceva însă, Ares loveşte cu piciorul în nisip într-o ultimă demonstraţie de îmbufnare şi se TC. Atena râde, îngenunchează lângă Scamandros şi se stropeşte cu apă rece pe faţă.

– Prostule, şopteşte ea – către Ares, presupun, totuşi o iau ca pe o declaraţie îndreptată către mine, care sunt protejat numai de câmpul de distorsiune al Cuşmei lui Hades; „prost” mi se pare o apreciere corectă a nebuniei mele.

Atena se TC înapoi pe câmpul de bătălie. După un minut în care tremur de propria-mi prostie, decalez fazic şi o urmez.

Grecii şi troienii continuă să se ucidă între ei. Mare noutate…

Îl caut pe celălalt unic scoliast vizibil pe câmpul de luptă. Pentru ochiul neajutat, Nightenhelser este pur şi simplu alt pedestru troian nespălat, care nu se avântă în toiul bătăliei, dar eu pot zări strălucirea verde indicatoare cu care zeii ne-au însemnat pe noi, scoliaştii, chiar când suntem metamorfozaţi, astfel că-mi scot Cuşma lui Hades, mă metamorfozez în Falces – un troian care va fi ucis în curând de Antilocus – şi merg pentru a mă alătura lui Nightenhelser, care stă pe o colină joasă şi priveşte carnajul.

– Bună dimineaţa, scoliast Hockenberry, rosteşte el când mă apropii.

Vorbim în engleză. Nici un alt troian nu este destul de aproape pentru a ne auzi peste zăngănitul bronzurilor şi huruitul carelor de luptă, iar ambele coaliţii pestriţe sunt de altfel obişnuite cu graiuri şi dialecte tribale stranii.

– Bună dimineaţa, scoliast Nightenhelser.

– Unde ai fost în ultima jumătate de oră?

– Mi-am luat pauză, îi răspund.

Se întâmplă. Uneori, carnajul ajunge să însemne prea mult chiar şi pentru noi, scoliaştii, şi ne TC în Troia pentru vreo oră liniştită… sau pentru o carafă pântecoasă de vin.

– Am scăpat ceva important?

Nightenhelser strânge din umeri.

– Acum douăzeci de minute, Diomede a şarjat şi a fost lovit de o săgeată. Exact cum stă scris.

– Săgeata lui Pandarus, încuviinţez eu.

Pandarus este acelaşi arcaş troian care l-a rănit pe Menelau mai devreme.

– Am văzut-o pe Afrodita incitându-l pe Pandarus, zice Nightenhelser.

Bărbatul voinic şi-a vârât mâinile în buzunarele mantiei sale grosolane. Desigur, mantiile troiene nu au buzunare, aşa că Nightenhelser le-a cusut pe acestea.

Asta este *într-adevăr* o noutate. Homer nu pomenise că Afrodita l-ar fi îndemnat pe Pandarus să-l săgeteze pe Diomede, ci cântase doar despre anteriorul imbold al Atenei de a-l lovi pe Menelau, astfel ca războiul să se poată relua. Pandarus este literalmente un bufon al zeilor azi… ultima lui zi.

– Diomede a fost rănit? îl întreb.

– În umăr. Stenelus a fost acolo şi i-a extras săgeata. În mod evident, n-a fost o săgeată otrăvită. Atena a TC în bătălie cu un minut în urmă, l-a scos pe favoritul Diomede şi i-a *„slobozit vlagă în trup, în picioarele şi braţele luptătoare”.*

Nightenhelser cita o traducere din Homer cu care nu sunt familiarizat.

– Altă nanotehnologie, spun eu. Diomede a găsit arcaşul şi l-a ucis?

– Acum cinci minute.

– Pandarus a ţinut discursul acela interminabil, înainte ca

Diomede să-l omoare? îl întreb.

În traducerea mea favorită, Pandarus îşi deplânge soarta pe patruzeci de versuri, poartă un dialog lung cu o căpetenie troiană pe nume Enea – da, *acel* Enea – şi cei doi se reped asupra lui Diomede într-un car de luptă, trimiţând săgeţi spre aheul rănit.

– Nu, răspunde Nightenhelser. Pandarus a zis numai „Am belit-o”, când săgeata şi-a ratat ţinta. După aceea, a sărit într-un car cu Enea, a azvârlit o lance care i-a străpuns scutul şi pieptarul lui Diomede, dar fără să-i atingă trupul, şi a zis „Căcat”, în secunda dinainte ca suliţa lui Diomede să-l lovească drept între ochi. Alt caz, bănuiesc, de licenţă poetică a lui Homer în toate discursurile acelea.

– Şi Enea?

Întâlnirea aceea este crucială pentru istorie, ca şi pentru *Iliada.* Nu-mi vine să cred c-am ratat-o.

– Afrodita l-a salvat de vreun minut, confirmă Nightenhelser. (Enea este fiul muritor al zeiţei iubirii şi ea îl urmăreşte cu multă grijă.) Diomede i-a făcut praf şoldul lui Enea cu un bolovan, aşa cum spune şi poemul, dar Afrodita şi-a protejat băiatul cu un câmp de forţă şi acum îl ia de pe câmpul de bătălie. Diomede s-a şucărit rău de tot.

Îmi duc palma pavăză deasupra ochilor.

– Unde-i Diomede?

Îl văd însă pe războinicul grec înainte ca Nightenhelser să mi-l arate, la o sută de metri depărtare, în centrul unei aglomerări, mult în spatele liniilor troiene. O pâclă de stropi de sânge se ridică în jurul strălucitorului Diomede şi maldăre de cadavre se zăresc de o parte şi cealaltă a aheului care sfârtecă, hăcuieşte şi străpunge. Amplificatul Diomede pare să-şi taie drum prin valuri de carne omenească, străduindu-se s-o ajungă din urmă pe Afrodita care se retrage încet.

– Iisuse… şoptesc.

– Da, aprobă celălalt scoliast. În ultimele minute i-a ucis pe Astinous şi Hipiron, Abas şi Polidus, Xantus şi Toon, Echemmon şi Cromius… toţi perechi de comandanţi.

– De ce câte doi? întreb eu, gândind cu glas tare.

Nightenhelser mă priveşte de parcă aş fi un student mai prostuţ, din anul întâi.

– Erau în *care de luptă,* Hockenberry. Câte doi într-un car. Diomede i-a ucis pe toţi, după cum îl atacau carele.

– Ah… rostesc eu stânjenit.

Atenţia mea nu este îndreptată asupra comandanţilor troieni ucişi, ci asupra Afroditei. Zeiţa tocmai şi-a oprit retragerea din liniile troiene, continuând să-l ţină în braţe pe rănitul Enea, şi păşeşte încoace şi încolo, vizibilă în mod clar pentru troienii care se înghesuie să fugă, speriaţi de atacul lui Diomede. Afrodita îi sileşte să revină la bătălie, folosind împunsături de electricitate şi ghionţi pâlpâitori de câmpuri de forţă.

Diomede o vede pe zeiţă şi îşi iese din minţi, hăcuind printr-o ultimă linie protectoare de troieni, pentru a ajunge la ea. Nu vorbeşte, ci-şi cumpăneşte lancea lungă. Afrodita ridică aproape neatentă un câmp de forţă, fără să-i dea drumul rănitului Enea, în mod vădit neîngrijorată de atacul unui simplu muritor.

Uitase de modificările pe care i le adusese Atena.

Diomede se năpusteşte, câmpul de forţă al zeiţei pârâie şi cedează, iar aheul îşi repede lancea lungă, ţeapa ei sfârtecă prin câmpul de forţă personal al Afroditei, prin veşmintele de mătase şi carnea zeiască. Vârful ascuţit ca briciul al suliţei retează încheietura zeiţei, astfel că zăresc muşchiul roşu şi osul alb. În aer se ridică o jerbă de ichor auriu – nu de sânge roşu.

Afrodita priveşte rana pentru o secundă, apoi zbiară – un răcnet neomenesc, gigantic şi amplificat, un urlet femeiesc ce răsună dintr-un rack de amplificatoare la un concert de muzică rock din iad.

Se clatină, continuând să ţipe, şi-i dă drumul lui Enea.

În loc să insiste cu atacul de succes asupra Afroditei, Diomede scoate spada din teacă şi se pregăteşte să-l decapiteze pe Enea, care zace fără cunoştinţă.

Febus Apollo, stăpânul arcului de argint, se materializează prin TC între Diomede cel scos din minţi şi troianul căzut şi-l ţine pe aheu în loc cu o emisferă pulsatorie de câmp de forţă de plasmă. Orbit de setea sângelui, Diomede loveşte cu spada în câmpul de forţă, iar propriul lui câmp energetic se înroşeşte când se izbeşte de scutul defensiv galben al lui Apollo. Afrodita continuă să-şi privească încheietura distrusă şi parcă ar fi gata să leşine şi să se prăbuşească acolo, neajutorată, în faţa lui Diomede care este dezlănţuit.

Din cauza durerii, zeiţa pare incapabilă să se concentreze îndeajuns pentru a se TC.

Pe neaşteptate, fratele ei, Ares, soseşte într-un car zburător

învăpăiat, alungându-i deopotrivă pe troieni şi pe greci, când lărgeşte amprenta de plasmă a vehiculului pentru a coborî lângă sora lui. Afrodita plânge şi se tânguieşte de durere, încercând să explice că Diomede a înnebunit.

– Ar fi în stare să se lupte cu Părintele Zeus! urlă ea, prăbuşindu-se în braţele zeului războiului.

– Poţi conduce carul? întreabă Ares.

– Nu!

Acum Afrodita leşină într-adevăr. Cade în braţele lui Ares, ţinându-şi mâna şi încheietura stângă rănită cu mâna dreaptă însângerată… sau plină de ichor.

În mod ciudat, spectacolul mă tulbură. Zeii şi zeiţele nu sângerează. Cel puţin, nu în cei nouă ani pe care i-am petrecut aici.

Zeiţa Iris, mesagerul personal al lui Zeus, se materializează între car şi câmpul de forţă al lui Apollo, acolo unde zeul îl protejează pe căzutul Enea. Troienii s-au retras, cu ochii holbaţi, iar Diomede este ţinut în loc de câmpuri energetice ce se suprapun. În infraroşu, aheul radiază căldură şi furie şi în ochii tuturor aduce cu un războinic făcut din lavă pulsatorie.

– Du-o la maică-sa, porunceşte Ares, întinzând-o pe Afrodita lipsită de cunoştinţă pe podeaua carului.

Iris ridică spre cer vehiculul energetic şi decalează fazic, dispărând din vedere.

– Uluitor, rosteşte Nightenhelser.

– Căcarea de pe lume, spun eu.

Este prima dată în cei peste nouă ani pe care i-am petrecut aici când am văzut un grec sau un troian atacând cu succes un zeu. Mă întorc şi-l văd pe Nightenhelser, privindu-mă şocat. Câteodată uit că scoliastul provine dintr-un deceniu anterior mie.

– Păi, cam aşa-i, rostesc pe un ton defensiv.

Aş vrea s-o urmăresc pe Afrodita pe Olimp, pentru a vedea ce se întâmplă între ea şi Zeus. Homer a scris despre asta, bineînţeles, dar astăzi existaseră deja suficiente discrepanţe între poem şi evenimentele reale pentru a-mi stârni interesul.

Încep să mă îndepărtez de Nightenhelser – care urmăreşte atât de fascinat evenimentele, încât nu-mi observă plecarea – şi mă pregătesc să-mi pun Cuşma lui Hades şi să activez comenzile medalionului TC personal. Dar pe câmpul de luptă se întâmplă ceva.

Diomede sloboade un răcnet de bătălie aproape la fel de sonor ca strigătul de durere al Afroditei, care încă reverberează în ecouri, apoi aheul amplificat îi atacă din nou pe Enea şi pe Apollo. De data aceasta, corpul nano-întărit al lui Diomede şi spada cu decalări fazice trec prin nivelurile exterioare ale scutului energetic al lui Apollo.

Zeul stă nemişcat, pe când Diomede hăcuieşte şi spintecă prin câmpul de forţă pâlpâitor, aidoma unui bărbat care aruncă cu lopata o zăpadă invizibilă.

După aceea, vocea lui Apollo bubuie cu o amplificare ce o face audibilă la patru-cinci kilometri depărtare:

– *Ia seama,* Diomede! Nu merge mai departe! Sfârşeşte cu nebunia ta de muritor – să te măsori cu zeii. Noi nu suntem din acelaşi neam, omule. N-am fost şi nu vom fi niciodată.

Apollo creşte în mărime, de la statura sa impunătoare de doi metri şi jumătate şi devine un gigant de peste şase metri înălţime.

Diomede îşi opreşte atacul şi se retrage, deşi este imposibil de precizat dacă o face din teamă de moment ori din cauza epuizării.

Apollo se apleacă şi opacizează câmpurile de forţă din jurul său şi al căzutului Enea. Peste un minut, când pâcla neagră dispare, zeul a pierit, dar Enea este tot acolo, rănit, cu şoldul zdrobit, sângerând. Războinicii troieni se reped şi formează un cerc în jurul căpeteniei lor căzute şi abandonate, înainte ca Diomede să o măcelărească.

Nu este însă Enea. Ştiu că Apollo a lăsat în urmă o hologramă şi l-a transportat pe adevăratul prinţ, rănit, pe înălţimile Pergamului – citadela Ilionului – unde zeiţele Leto şi Artemis, sora lui Ares, vor folosi medicina lor zeiască nanotehnologică pentru a-i salva viaţa şi a-i vindeca rănile în câteva minute.

Sunt gata să plec spre Olimp, când, brusc, Apollo se TC înapoi pe câmpul de luptă, ferit de privirile muritorilor. Ares, care continuă să-i ralieze pe troieni îndărătul scutului său defensiv, ridică ochii la sosirea celuilalt zeu.

– Ares, tu – distrugătorul oamenilor şi pustiitorul zidurilor, o să-l laşi pe rahatul ăla de câine să te insulte aşa?

Invizibil pentru ahei, Apollo îl arată pe Diomede care gâfâie şi-şi trage puterile.

– Să mă insulte? Cum m-a insultat?

– Idiotule! bubuie Apollo în frecvenţe ultrasonice audibile numai de zei, scoliaşti şi câinii din Troia, care încep să urle asurzitor ca răspuns. Acest... *muritor...* tocmai a atacat-o pe zeiţa iubirii, pe sora ta, retezând tendoanele încheieturii ei nemuritoare. Diomede m-a atacat chiar şi *pe mine,* unul dintre zeii cei mai puternici. Atena l-a transformat în ceva suprauman pentru ca să-şi bată joc de Ares, zeul războiului, cel setos de sânge!

Capul lui Ares se roteşte şi revine la Diomede care suflă greu, şi care l-a ignorat pe zeu după eşuarea tentativei de a străpunge câmpurile de forţă.

– El îşi bate joc *de mine?!* urlă Ares într-un răcnet care poate fi auzit de aici până în Olimp. (De-a lungul anilor, am observat că Ares este destul de nătâng pentru un zeu. O dovedeşte şi azi.) El îndrăzneşte să-şi râdă *de mine??!!*

– Ucide-l! strigă Apollo vorbind tot în ultrasonice. Smulge-i inima din piept şi mănânc-o!

Apoi zeul arcului de argint se TC.

Ares este cuprins de nebunie. Decid că nu pot pleca deocamdată. Doresc cu disperare să mă TC pe Olimp şi să văd cât de rău a fost rănită Afrodita, dar ceea ce se întâmplă aici este pur şi simplu prea interesant pentru a fi ratat.

Mai întâi, zeul războiului se metamorfozează în alergătorul Acamas, prinţ al Traciei, şi aleargă înainte şi înapoi printre troienii strânşi laolaltă, îndemnându-i să revină la luptă şi să-i respingă pe greci din capul de pod pe care l-au format, urmându-l pe Diomede în liniile troiene. Ares se metamorfozează apoi în Sarpedon şi-l întărâtă pe Hector – eroul se abţine de la bătălie cu o reticenţă rară pentru el. Ruşinat de acuzaţiile despre care crede că-i aparţin lui Sarpedon, Hector se alătură oamenilor săi. După ce vede că Hector este printre luptătorii troieni, Ares redevine el însuşi şi se alătură cercului de războinici care-i ţine pe greci la depărtare de holograma lui Enea lipsit de cunoştinţă.

Mărturisesc că în cei nouă ani pe care i-am petrecut aici n-am văzut niciodată lupte atât de sălbatice. Dacă Homer ne-a învăţat ceva, este că fiinţa omenească este un vas fragil, un recipient de carne, plin cu sânge şi măruntaie ce abia aşteaptă să se reverse.

Acum se revarsă.

Aheii nu-l aşteaptă pe Ares să-şi tragă răsuflarea, ci dau năvală cu care de luptă şi lănci, urmând conducerea feroce a lui

Diomede şi Odiseu. Caii zbiară. Carele se frâng şi se rostogolesc peste cap. Călăreţii îşi năpustesc armăsarii într-un zid de vârfuri de suliţe şi scuturi scânteietoare. Diomede se învăpăiază iarăşi în frunte, îşi cheamă oamenii să înainteze şi ucide orice troian care se apropie de el.

Apollo se rematerializează într-un tumult de pâclă purpurie şi-l eliberează pe Enea vindecat – adevăratul Enea – în bătălie. Tânărul a fost tămăduit şi chiar mai mult... radiază lumină, aşa cum o făcea Diomede modificat de Atena. Troienii, deja adunaţi înapoia lui Hector, răcnesc la unison la vederea prinţului lor reînviat şi-şi lansează contraatacul.

Enea şi Diomede conduc lupta din părţi opuse ale frontului, ucigând în neştire inamici, pe când Apollo şi Ares îmboldesc mai mulţi troieni în bătălie. Mă uit cum Enea îi omoară pe nepăsătorii gemeni aheeni Orsilocius şi Creton.

Menelau, care şi-a revenit după propria rănire, năvăleşte pe lângă Odiseu şi se repede spre Enea. Îl aud pe Ares hohotind. Zeul războiului ar fi încântat dacă fratele lui Agamemnon, adevăratul soţ al Elenei, bărbatul care a pornit acest război pentru că şi-a pierdut nevasta, ar fi ucis azi. Enea şi Menelau ajung la o lungime de braţ unul de celălalt, iar ceilalţi luptători se retrag cu respect faţă de *aristeia,* şi lăncile celor doi se reped şi simulează, se reped şi simulează.

Pe neaşteptate, fratele lui Nestor, Antilocus, prieten bun cu Ahile cel aproape uitat, se năpusteşte pentru a sta umăr la umăr cu Menelau, temându-se neîndoios că, dacă nu va interveni, cauza grecilor va muri odată cu căpetenia lor.

Confruntat cu doi ucigaşi legendari, nu numai cu unul, Enea se retrage.

La două sute de metri est de această confruntare, Hector pătrunsese cu asemenea ferocitate în linia aheilor, încât până şi Diomede se retrage cu oamenii săi. Cu vederea lui amplificată, Diomede ar trebui să-l vadă pe Ares – invizibil celorlalţi – luptând alături de Hector.

Eu tot aş vrea să plec, să văd ce s-a întâmplat cu Afrodita, dar nu mă pot desprinde de evenimentele de aici. Îl zăresc pe Nightenhelser care-şi ia notiţe de zor pe ansiblul înregistrator. Asta mă face să râd, întrucât miile de nobili troieni şi argivi care se războiesc aici sunt la fel de analfabeţi ca ţâncii de doi ani. Dacă bărbaţii aceştia ar găsi notiţele lui Nightenhelser, chiar şi în

greacă, n-ar însemna nimic pentru ei.

Acum toţi zeii intră în acţiune.

Hera şi Atena se materializează instantaneu, cu soţia lui Zeus îmboldind-o vizibil pe Atena la luptă. Atena nu se împotriveşte. Hebe, zeiţa tinereţii şi servitoare a zeilor mai vârstnici, fulgeră în jos într-un car zburător, Hera preia comenzile şi Atena sare de asemenea la bord, azvârlindu-şi mantia când îşi încătărămează pieptarul. Veşmântul de luptă îi scânteiază. Ridică un scut de energie pârâitoare, galben strălucitor şi roşu pulsator, iar spada ei trimite fulgere zigzagate către Pământ.

– Priveşte!

Nightenhelser răcneşte la mine peste vacarm. Dinspre nord sosesc trăsnete adevărate, o pătură gigantică de nori stratocumulus întunecaţi, care se ridică la douăsprezece mii de metri sau mai sus, în cerul fierbinte al după-amiezii. Brusc, norul se modelează în forma şi chipul lui Zeus.

– *SĂRIŢI ATUNCI, SOŢIE ŞI FIICĂ!* bubuie tunetul din furtună. *ATENA, VEZI DACĂ EŞTI PE MĂSURA ZEULUI RĂZBOIULUI. DOBOARĂ-L, DACĂ POŢI!*

Nori negri clocotesc jos deasupra câmpului de bătălie, iar ploaia şi fulgerele îi izbesc deopotrivă pe troieni şi pe argivi.

Hera coboară carul mult peste capetele grecilor, apoi şi mai mult, împrăştiindu-i pe troieni ca pe nişte popice de bronz şi piele.

Atena sare jos într-un car de luptă adevărat, alături de epuizatul Diomede, acoperit de sânge, şi credinciosul lui vizitiu, Stenelus.

– *Ai terminat pentru azi, muritorule?* răcneşte ea spre Diomede şi ultimul cuvânt este încărcat de sarcasm. *Eşti măcar pe jumătate din părintele tău, ca să te-opreşti când potrivnicii copleşesc astfel câmpul de luptă?*

Gesticulează către Hector şi Ares, a căror şarjă îi face pe greci să bată în retragere.

– Zeiţă, icneşte Diomede, nemuritorul Ares îl apără pe Hector şi…

– *ŞI EU NU TE APĂR PE TINE?* urlă Atena, înaltă de cinci metri şi crescând, ridicându-se mult peste lumina ce păleşte a lui Diomede.

– Ba da, zeiţă, dar…

– *Diomede, fericirea inimii mele, ucide-l pe troianul acela şi pe*

zeul care-l apără!

Diomede pare uimit, aproape oripilat.

– Noi, muritorii, nu putem ucide un zeu…

– *Unde stă scris?* tună Atena şi se apleacă peste el, injectându-i energie nouă, revărsată din câmpul zeiesc personal.

Îl prinde apoi pe nefericitul Stenelus şi-l aruncă la zece metri depărtare, preia hăţurile carului lui Diomede şi biciuieşte caii înainte, drept spre Hector şi Ares şi întreaga armată troiană.

Diomede îşi pregăteşte lancea, de parcă ar intenţiona realmente să ucidă un zeu – să-l străpungă pe Ares.

Iar Afrodita vrea să mă utilizeze ca s-o ucid pe Atena însăşi, mă gândesc, şi inima îmi bubuie de teroare şi de incitarea clipei. În scurtă vreme, lucrurile pot fi destul de diferite de ceea ce Homer a prezis aici, pe câmpiile Ilionului.

12
Deasupra centurii de asteroizi

Nava începu să decelereze aproape imediat ce ieşi din magnetosfera jupiteriană, astfel că uriaşul lor arc balistic peste planul eclipticii spre planeta Marte, aflată de cealaltă parte a soarelui, avea să dureze câteva zile standard, nu numai ore. Asta era grozav pentru Mahnmut şi Orphu de pe Io, fiindcă aveau multe de discutat.

La scurt timp după plecarea lor, Ri Po şi Koros III anunţară din modulul de comandă frontal că desfăşurau vela de bor. Mahnmut privi prin senzorii navei cum vela circulară fu depliată şi extinsă pe opt cabluri de fulerenă la şapte kilometri în urma lor, apoi desfăcută la raza completă de cinci kilometri. Când privea fluxul video de la pupa, moravecului i se păru că semăna cu un cerc negru decupat în câmpul stelar.

Orphu de pe Io îşi părăsi batiul de pe fuzelaj şi coborî pe cablul principal, în lungul solenoidului toroidal, după care trecu pe cablurile de susţinere, aidoma unui Quasimodo în formă de crab-potcoavă, testând totul, trăgând de toate, deplasându-se pe jeturi reactive deasupra suprafeţei velei pentru a căuta semne de fisuri, pliuri sau imperfecţiuni. Nu găsi nimic în neregulă şi reveni la navă, mişcându-se în imponderabilitate cu graţie stranie şi dominatoare.

Koros III comandă declanşarea căuşului magnetic

Matloff/Fennelly modificat, iar Mahnmut percepu şi consemnă schimbarea energiilor navei, când dispozitivul de la prova lor generă un căuş de câmp cu raza de o mie patru sute de kilometri, capturând ionii hoinari şi concentrându-se să adune vântul solar.

Cât de mult va dura decelerarea, pentru a fi suficient ca noi să ne putem opri la Marte? întrebă Mahnmut pe linia comună, gândindu-se că-i va răspunde Orphu.

Răspunsul sosi însă de la Koros III. *Pe măsură ce viteza navei scade şi suprafaţa efectivă a căuşului creşte, menţinând permanent temperatura velei sub punctul de topire de două mii de grade Kelvin, masa navei va fi egală cu 4 ´ 10 la puterea a şasea kilograme şi de aceea decelerarea de la viteza noastră curentă de 0,1992 c la 0,001 c – punctul de coliziune inelastică – va necesita 23,6 ani standard.*

Douăzeci şi trei virgulă şase ani standard! strigă Mahnmut pe linia comună. Însemna mai mult decât anticipase pentru discuţii.

Am încetini astfel doar la o viteză încă mare de trei sute de kilometri pe secundă, urmă Koros III. *O miime din viteza luminii nu-i deloc neglijabilă pentru intrarea în sistemul interior.*

Se pare că va fi o amartizare dură, zise Mahnmut.

Orphu emise un huruit strănutat.

Navigatorul callistan interveni: *Mahnmut, nu vom depinde exclusiv de decelerarea velei ionice de bor. În mod real, călătoria va dura mai puţin de unsprezece zile standard. Iar viteza noastră la intrarea pe orbita lui Marte va fi de nici şase kilometri pe secundă.*

Aşa-i mai bine, spuse Mahnmut. Se afla în modulul de comandă din *Doamna Brună,* dar toţi senzorii şi comenzile sale familiare erau întunecate. I se părea anormal ca din senzorii navei mai mari să acceseze alte date decât cele despre propriul său sistem de susţinere biotică. *De unde apare diferenţa?*

Vântul solar, vorbi Orphu prin cablajul batiului de pe fuzelaj. *Aici are viteza medie de aproximativ trei sute de kilometri pe secundă şi densitatea ionică este de zece la puterea a şasea protoni pe metru cubic. Noi am pornit cu o jumătate de rezervor de hidrogen jupiterian şi un sfert de rezervor de deuteriu, iar cu căuşul Matloff/Fennelly vom obţine şi mai mult hidrogen şi deuteriu din vântul solar, şi vom declanşa cele patru motoare de fuziune de la prova imediat după ce vom trece de soare. Acolo*

va interveni adevărata decelerare.

Abia aştept, rosti Mahnmut.

Şi eu, zise Orphu de pe Io. Emise din nou huruitul strănutat. Mahnmut se gândi că uriaşul moravec fie că nu avea deloc simţul ironiei, fie că avea unul al naibii de tăios.

Mahnmut citi *À la recherche du temps perdu – În căutarea timpului pierdut* de Proust –, în timp ce nava trecu la aproximativ o sută patruzeci de milioane de kilometri deasupra centurii de asteroizi.

Orphu descărcase limba franceză cu toate complexităţile ei clasice, alături de roman şi informaţiile biografice despre Proust, dar Mahnmut sfârşi prin a citi cartea în cinci traduceri englezeşti, deoarece engleza era limba pierdută asupra căreia îşi concentrase studiile în ultimul secol-e şi jumătate şi se simţea mai confortabil să judece literatura în cadrul ei. Orphu chicotise auzindu-l şi-i reamintise micului moravec că era o greşeală să-l compare pe Proust cu iubitul său Shakespeare, că aceştia erau tot atât de diferiţi în substanţă, pe cât diferea planeta stâncoasă şi terraformată din sistemul interior spre care se îndreptau de familiarii lor sateliţi jupiterieni, totuşi, Mahnmut o citi oricum în limba engleză.

După ce termină – ştiind că fusese doar o superficială lectură multiplă, însă dorind să înceapă dialogul –, îl contactă pe Orphu pe fascicul îngust, întrucât moravecul ionian era ieşit din batiul său, reverificând cablurile velei de bor, ancorat însă acum ferm de cordoane de siguranţă, din cauza decelerării sporite.

Nu ştiu, spuse Mahnmut. *Pur şi simplu, nu văd nimic în carte. Mi se par meditaţiile excesiv de încărcate de amănunte ale unui estet.*

Estet? Orphu îşi pivotă una dintre tijele de comunicare, pentru a se fixa pe fasciculul îngust, în vreme ce manipulatorii şi flagelii erau ocupaţi cu sudarea în puncte a unui conector de cabluri. Pentru Mahnmut, care urmărea fluxul video pupa, arcul alb de sudură părea o stea pe fundalul velei întunecate dinapoia masei greoaie a lui Orphu. *Tu te referi la Proust sau la naratorul său, Marcel?*

Este vreo diferenţă? Chiar în clipa în care îşi trimisese întrebarea sarcastică, Mahnmut ştiu că nu se comporta corect. În ultima duzină de ani-e, el îi expediase lui Orphu sute – poate mii

– de mesaje e-mail, explicând diferenţa dintre Poetul denumit „Will” din sonete şi artistul din istorie numit Shakespeare. Suspecta că Proust, oricât de dens şi de impenetrabil ar fi fost, era la fel de complex, când se ajungea la identificarea autorului şi personajelor.

Orphu de pe Io ignoră întrebarea şi-i trimise înapoi – *Recunoaşte că ţi-a plăcut viziunea comică a lui Proust. El este, mai presus de orice altceva, un scriitor comic.*

Exista vreo viziune comică? Am găsit prea puţină comedie în lucrare. Mahnmut era serios în privinţa asta. Simţul umorului omenesc nu îi era străin lui sau moravecilor în general; până şi cei dintâi roboţi spaţiali dotaţi cu caracteristică de autoevoluţie, numai vag conştienţi, creaţi şi lansaţi de rasa umană înainte de epidemia rubicon, fuseseră programaţi pentru a înţelege umorul. Comunicarea cu fiinţele umane – comunicarea reală, reciprocă – fusese imposibilă fără umor. Era ceva la fel de omenesc ca mânia, logica, gelozia sau mândria – toate, elemente pe care el le notase şi le notificase în romanul nesfârşit al lui Proust. Dar Proust şi protagoniştii săi ca scriitori comici, ca personaje comice? Mahnmut nu izbutea să vadă lucrul acela, iar dacă Orphu avea dreptate, era o omisiune majoră. La urma urmelor, Mahnmut petrecuse decenii pentru a găsi umorul şi satira jocurilor de cuvinte din piesele Bardului şi tot el descoperise până şi cele mai mărunte ironii din sonetele lui Shakespeare.

Ascultă, spuse Orphu pe când se deplasa în lungul unuia dintre cablurile tensionate de fulerenă, ce făceau legătura cu nava care pulsa din jeturile de reacţie. *Reciteşte partea aceasta din* O iubire a lui Swann, *Aici este locul unde Swann, subjugat de necredincioasa şi nestatornica Odette, îşi utilizează toată abilitatea de şantajist emoţional pentru a o împiedica să meargă la teatru fără el. Ascultă umorul de aici, prietene.* Îi descărcă textul.

– **Jur, îi spunea el, cu câteva clipe înainte de plecarea ei la teatru, că, cerându-ţi să nu te duci, toate dorinţele mele, dacă aş fi egoist, ar vrea să mă refuzi, fiindcă am de făcut în seara asta mii de treburi, şi m-aş simţi ca prins în cursă şi foarte necăjit, dacă împotriva oricărei aşteptări mi-ai răspunde că nu te vei duce. Dar, pentru mine, ocupaţiile şi plăcerile mele nu sunt totul, trebuie să**

mă gândesc la tine. Poate veni o zi când, văzându-mă desprins pentru totdeauna de tine, vei avea tot dreptul să-mi reproşezi că nu te-am avertizat în clipele decisive, când simţeam că aveam de făcut asupra ta una dintre acele judecăţi severe, cărora iubirea nu le rezistă mult timp. Vezi tu, *O noapte a Cleopatrei* (ce titlu!) nu înseamnă nimic în împrejurarea de faţă. Important pentru mine e dacă tu eşti în adevăr această fiinţă de pe ultima treaptă a spiritului şi chiar a farmecului, fiinţa de dispreţuit care nu e în stare să renunţe la o plăcere. Atunci, dacă asta eşti, cum ai mai putea fi iubită de îndată ce tu nu eşti nici chiar o persoană, o creatură precisă, imperfectă, dar măcar perfectibilă? Eşti o apă informă care curge în voia povârnişului ce i se oferă, un peşte fără memorie şi fără chibzuinţă care, cât va trăi în acvariul lui, se va izbi de o sută de ori pe zi de peretele lui de sticlă, pe care îl va lua mereu drept apă. Îţi dai seama că răspunsul tău, nu zic că va avea urmarea imediată de a nu te mai iubi, bineînţeles, dar te va face mai puţin seducătoare în ochii mei, înţelegând că tu nu eşti o persoană, că eşti mai prejos decât orice şi nu te poţi ridica peste nimic? Evident, mi-ar fi plăcut mai mult să-ţi cer ca lucru fără importanţă să renunţi la *O noapte a Cleopatrei* (fiindcă mă sileşti să-mi spurc buzele cu acest titlu abject) în speranţa că totuşi te vei duce. Dar, hotărât să ţin seama de o asemenea socoteală, să trag astfel de consecinţe din răspunsul tău, am crezut că e mai loial să te înştiinţez.

Odette, de la un timp, dă semne de emoţie şi de incertitudine. Lipsindu-i orice sens, ea înţelegea că discursul lui Swann putea face parte din genul comun al exerciţiilor de oratorie şcolară şi al scenelor de reproşuri sau de implorări, despre care obişnuinţa ei cu bărbaţii îi permitea, fără să se oprească la amănuntul cuvintelor, să tragă concluzia că bărbaţii nu le-ar rosti dacă n-ar fi îndrăgostiţi, că din moment ce sunt îndrăgostiţi, ar fi inutil să le asculţi, că ei ar fi mai îndrăgostiţi după aceea. Încât ar fi ascultat pe Swann cu cel mai mare calm, dacă n-ar fi văzut că timpul trecea şi că, dacă puţin ar mai fi vorbit, ea va „ajunge să piardă Uvertura”, cum îi spuse cu

un surâs drăgăstos, tenace şi confuz!

Mahnmut râse sonor în spaţiul strâmt din cabina de comandă presurizată din *Doamna Brună.* Acum înţelegea. Umorul era sclipitor. Prima dată când citise pasajul acela, se concentrase asupra sentimentului uman de gelozie şi asupra efortului evident al personajului Swann de a manipula comportamentul femeii Odette. Acum era… limpede.

Mulţumesc, îi spuse el lui Orphu când moravecul de şase metri şi de forma unui crab-potcoavă se instală în batiul său de pe fuzelaj. *Cred că percep umorul. Îl apreciez. Totul diferă faţă de tonul, limbajul şi structura lui Shakespeare, însă ceva este… la fel.*

Obsesia faţă de enigma definiţiei omului, sugeră Orphu. *Shakespeare al tău examinează toate faţetele umanităţii prin reacţia faţă de evenimente, descoperind profunzimile prin intermediul personajelor definite ca acţiuni. Personajele lui Proust se adâncesc mult în memorie pentru a vedea aceleaşi faţete. Poate că Bardul tău seamănă mai degrabă cu Koros III, care conduce această expediţie spre exterior. Scumpul meu Proust aduce mai mult cu tine, învăluit în coconul* Doamnei Brune *şi coborând în afund, căutând geografia recifelor, fundul tare, alte făpturi vii şi întreaga planetă cu sondările prin ecou.*

Mahnmut se gândi la asta vreme de câteva nanosecunde. *Nu văd în ce fel Proust al tău a rezolvat această enigmă… sau mai precis cum* a încercat *să o rezolve altfel decât prin imersiunea în memorie.*

Nu doar în memorie, Mahnmut, prietene, ci în timp.

La zeci de metri depărtare, protejat de fuzelajul dublu aproape invulnerabil şi impenetrabil al submersibilului său şi al navei care-l transporta, Mahnmut simţi ca şi cum ionianul se întinsese şi-l atinsese într-un chip personal… şi profund.

Timpul este separat de memorie, murmură el pe linia lor privată, vorbind mai mult pentru sine, *dar memoria este vreodată separată de timp?*

Exact! bubui Orphu. *Exact. Protagoniştii lui Proust – în primul rând, naratorul „eu" sau „Marcel", însă şi bietul nostru Swann – au trei ocazii de a descoperi şi de a asambla laolaltă piesele ce compun puzzle-ul vieţii. Cele trei abordări ale lor eşuează, totuşi, cumva, povestea în sine are succes, în ciuda nereuşitelor*

naratorului ei, ba chiar şi a celor ale autorului!

Mahnmut se gândi pentru o vreme, în tăcere, la toate acestea. Îşi comută vederea de la o videocameră externă la alta, examinând complexităţile navei în sine şi înfricoşătoarea velă circulară orientată „în jos”, către roci, către Centură. Amplifică imaginea la maximum şi văzu.

Un asteroid solitar se rostogolea pe fundalul negru. Nu exista nici un pericol de impact. Nu numai că nava lor se afla la aproximativ o sută cincizeci de milioane de kilometri deasupra planului eclipticii şi traversa Centura cu viteză orbitoare, dar acest asteroid – interogă băncile de astronavigaţie ale lui Ri Po şi află că se numea Gaspra – se rostogolea, îndepărtându-se de ei. Era totuşi un mini-planetoid destul de mare – datele afişate anunţau că Gaspra avea dimensiunile douăzeci pe şaisprezece pe unsprezece kilometri –, iar amplificarea imaginii, echivalentă unei survolări la şaisprezece mii de kilometri, prezenta o masă în formă de cartof neregulat, cu un desen complicat de cratere. Mai interesante erau elementele lui evident artificiale – şanţuri rectilinii săpate în rocă, sclipiri de lumină în cratere întunecate, tipare clare de surse luminoase pe „nasul” turtit al asteroidului.

Rocveci, rosti încet Orphu. Era limpede că urmărea aceeaşi sursă video. *Prin Centură sunt împrăştiate câteva milioane.*

Sunt pe atât de ostili, pe cât spun toţi? Imediat ce expedie întrebarea, Mahnmut se temu că aceasta avea să-l categorisească drept un tip anxios.

Nu ştiu. Bănuiala mea este că sunt ostili – au optat să evolueze într-o societate mult mai competitivă decât cea creată de noi. Se spune că se tem de post-oameni şi-i dispreţuiesc, iar pe noi, moravecii din sistemul exterior, ne urăsc de-a dreptul. Koros III ar putea şti dacă legendele despre ferocitatea lor sunt adevărate.

Koros? De ce tocmai el?

Nu mulţi moraveci ştiu, dar, cu şaizeci de ani-e în urmă, el a condus o expediţie spre roci pentru Asteague/Che şi Consorţiul Cinci Sateliţi. Nouă moraveci au plecat cu el. Doar alţi trei s-au mai întors.

Mahnmut rămase pe gânduri pentru un minut. Regreta că nu ştia mai multe despre arme; dacă rocvecii ar fi dorit să-i ucidă acum, deţineau ei oare o armă energetică sau un proiectil hipercinetic care să le poată ajunge nava? Părea improbabil – în

nici un caz la viteza lor actuală de peste 0,193 din cea a luminii. Îl întrebă pe Orphu: *Care sunt cele trei căi prin care personajele lui Proust au încercat să rezolve puzzle-ul vieţii... şi au dat greş?*

Uriaşul moravec de vid îşi drese glasul virtual. *În primul rând, ei au urmat calea instinctului către nobilime, titluri, drepturi prin naştere şi micii moşieri,* spuse Orphu. *Marcel, naratorul, încearcă drumul acesta vreo două mii de pagini. El crede, cel puţin, că nobleţea caracterului rezidă în aristocraţia cea mai importantă. Dar în zadar.*

Simplu snobism, zise Mahnmut.

Niciodată nu-i un simplu *snobism, prietene,* expedie Orphu şi glasul lui deveni mai animat pe linia lor privată. *Proust vedea snobismul ca fiind liantul ce ţine laolaltă societatea – orice societate, în orice epocă. În carte, el îl studiază la toate nivelurile şi nu-l plictisesc niciodată manifestările lui.*

Pe mine m-au plictisit, rosti încet Mahnmut, sperând că onestitatea nu-i va ofensa prietenul.

Huruitul lui Orphu, care vibra în subsonice chiar pe linia de comunicaţii, îl asigură că nu se ofensase.

Care a fost a doua cale pe care a încercat s-o urmeze pentru a afla răspunsul la puzzle-ul vieţii? întrebă Mahnmut.

Iubirea, zise Orphu.

Iubirea? repetă Mahnmut. În cele peste trei mii de pagini din *În căutarea timpului pierdut* existase destulă iubire, însă toată păruse pur şi simplu... lipsită de speranţă.

Iubirea, bubui Orphu. *Dragostea sentimentală şi patima fizică.*

Te referi la dragostea sentimentală pe care Marcel, şi Swann, cred, o simt pentru familia lor, bunica lui Marcel?

Nu, Mahnmut – atracţia sentimentală faţă de lucruri familiare, faţă de memorie însăşi şi faţă de oamenii care fac parte din tărâmul lucrurilor familiare.

Mahnmut privi asteroidul Gaspra, care se rostogolea prin spaţiu. Potrivit barei de date a lui Ri Po, Gaspra avea nevoie de aproximativ şapte ore standard pentru a efectua o mişcare completă de rotaţie în jurul axei sale. Mahnmut se întrebă dacă un asemenea loc ar fi putut vreodată să fie o sursă de familiaritate, de atracţie sentimentală pentru el, pentru orice fiinţă conştientă. *Păi, mările negre de pe Europa sunt aşa.*

Poftim?

Mahnmut îşi simţi straturile organice zbârlindu-se, când îşi

dădu seama că vorbise cu glas tare pe linia privată. *Nimic. De ce iubirea n-a dus la răspunsul privind puzzle-ul vieţii?*

Fiindcă Proust ştia – şi personajele lui o descoperă – că nici iubirea şi nici ruda ei mai nobilă, prietenia, nu supravieţuiesc niciodată tăişurilor entropice ale geloziei, plictiselii, familiarităţii şi egoismului, zise Orphu şi, pentru prima dată în comunicarea lor directă, lui Mahnmut i se păru că aude un ton de tristeţe în glasul moravecului cel mare.

Niciodată?

Niciodată, spuse Orphu şi hurui un suspin adânc. *Îţi aminteşti ultimele rânduri din* O iubire a lui Swann? – *„Când mă gândesc că am prăpădit ani de zile din viaţa mea, că am vrut să mor, că am avut cea mai mare dragoste a mea pentru o femeie care nu-mi plăcea, care nu era genul meu!”*

Le-am remarcat, zise Mahnmut, *dar la momentul acela n-am ştiut dacă intenţiona să fie teribil de amuzant, oribil de amar sau incredibil de trist*. *Care dintre ele era?*

Toate trei, prietene, trimise Orphu de pe Io. *Toate trei.*

Şi care era a treia cale a personajelor lui Proust pentru rezolvarea puzzle-ului vieţii? întrebă Mahnmut. Spori inputul de oxigen către incinta lui, pentru a înlătura tentaculele ca firele de păianjen ale tristeţii ce ameninţau să i se adune în inimă.

Să păstrăm, asta pentru altă dată, spuse Orphu, poate simţindu-i starea sufletească. *Koros III va creşte raza căuşului şi poate fi amuzant să privim focurile de artificii în spectrul de raze X.*

Trecură de orbita lui Marte şi nu fu nimic de văzut; Marte se afla, desigur, de partea opusă a soarelui. Peste încă o zi, trecură de orbita Pământului şi nu fu nimic de văzut; Pământul se găsea departe pe curba orbitei sale, pe planul eclipticii mult dedesubt. Mercur fu singura planetă clar vizibilă pe monitoare, când fulgerară deasupra ei, dar apoi vuietul şi sclipirea orbitoare a soarelui în sine le acoperi toate ecranele de vizualizare.

Când trecură peste soare, la un periheliu de numai nouăzeci şi şapte de milioane de kilometri – cu filamentele radiatoare disipând căldura – vela de bor fu colapsată, strânsă şi pliată în domul ei de la pupa. Orphu îi ajută pe manipulatorii telecomandaţi şi Mahnmut se uită pe ecranele navei cum prietenul lui se deplasa înainte şi înapoi, cu cicatricele şi

ciupiturile de pe suprafaţa sa destul de vizibile în lumina solară strălucitoare.

Cu două ore înainte de activarea motoarelor cu fuziune, Koros III îl surprinse pe Mahnmut, invitându-i pe toţi să se adune în modulul de comandă de lângă coarnele căuşului magnetic.

În navă nu existau coridoare interne. Planul fusese ca, după ce încheiau decelerarea şi ajungeau pe orbita marţiană, Koros să se transfere în *Doamna Brună,* folosindu-se de cabluri şi mânere. Mahnmut avea dubii cu privire la parcurgerea acestui drum, acum, peste fuzelaj, către cabina de comandă.

De ce ar trebui să ne adunăm fizic pentru a discuta? îl întrebă pe Orphu pe linia lor privată. *Şi tu oricum nu poţi să încapi în modulul de comandă.*

Pot pluti imediat în exterior, să vă văd pe toţi prin hublou şi să conectez linii fizice la modulul de comandă pentru comunicări protejate.

Prin ce este superioară această întâlnire unei teleconferinţe pe banda comună?

Nu ştiu, răspunse Orphu, *însă vom activa motoarele peste o sută paisprezece minute, aşa că mă gândesc să vin la cala navei şi să te preiau.*

Aşa şi procedară. Bineînţeles, Mahnmut nu avea probleme cu vidul şi cu radiaţiile dure, dar îl afectase ideea de a fi deconectat de navă şi, cumva, lăsat în urmă. Orphu îl aşteptă la trapa de încărcare a calei şi moravecul avu o imagine de neuitat a *Doamnei Brune,* perfect iluminată de razele orbitoare ale soarelui, cuibărită în cala navei spaţiale ca un rechin de sare în burta unui kraken.

Orphu îşi folosi manipulatoarele pentru a-l plasa pe Mahnmut într-o nişă protejată din carapacea ionianului şi se conectă de liniile de ghidare pentru a călători cu jeturile de reacţie în jurul pântecului întunecat al navei, apoi în sus pe coastele ei în formă de tor, legate prin traverse, după care înainte, în lungul carcasei superioare. Mahnmut se uită la motoarele cu fuziune sferice, fixate pe provă ca o idee ulterioară a proiectanţilor şi verifică timpul – până la declanşare mai erau o oră şi patru minute.

Studie apoi materialul ultrastealth care învelea complet nava – un înveliş negru ca noaptea şi deflector poros, care făcea ca nava, mai puţin motoarele de fuziune, vela de bor şi alte dispensabile, să fie teoretic invizibilă în spectrul vizibil, radar,

sonar, reflexie gravitonică, infraroşii, ultraviolete şi sonde cu neutrino. *Totuşi, ce mai contează, dacă vreme de două zile vom sosi pe patru stâlpi de văpaie de fuziune?*

Camera de comandă avea o ecluză pneumatică. Mahnmut îl ajută pe Orphu să-şi conecteze linia fizică protejată, apoi declanşă ciclul ecluzei şi reveni la respirarea aerului în mod vechi.

– Nava aceasta poartă armament, spuse Koros III fără nici un preambul; rostise cuvintele prin aer.

Ochii lui multifaţetaţi şi învelişul negru umanoid reflectau luminile roşii cu halogen.

Micuţul callistan Ri Po era al treilea punct al triunghiului de moraveci din incinta de comandă presurizată.

Auzi? subvocaliză Mahnmut pe linia lui privată spre Orphu. Ionianul uriaş era vizibil în exteriorul ferestrelor frontale.

Oh, da.

– De ce ne spui acum? îl întrebă Mahnmut pe Koros III.

– M-am gândit că tu şi ionianul aveţi dreptul să ştiţi. Existenţa vă este pusă în joc aici.

Mahnmut îl privi pe navigator.

– Tu ştiai despre arme?

– Ştiam despre armamentul defensiv încorporat în navă, replică Ri Po. Nu ştiusem că pe suprafaţă vor fi coborâte arme. Era totuşi o presupunere logică.

– Pe suprafaţă, repetă Mahnmut. În cala *Doamnei Brune* sunt arme.

Nu fusese tocmai o întrebare.

Koros III încuviinţă în străvechiul semnal umanoid de confirmare.

– Ce fel de arme? întrebă Mahnmut.

– Nu am permisiunea să dezvălui, replică băţos ganimedanul înalt.

– Poate că nici eu nu am permisiunea să transport arme în submersibilul meu, se răsti Mahnmut.

– Nu ai de ales, rosti Koros III.

Glasul îi părea mai degrabă trist decât imperios.

Mahnmut clocotea.

Are dreptate, zise Orphu şi Mahnmut îşi dădu seama că ionianul vorbise pe linia comună. *În punctul acesta nici unul*

dintre noi nu mai are de ales. Trebuie să mergem înainte.

– Atunci de ce ne spui? repetă Mahnmut.

Îi răspunse Ri Po:

– Din clipa în care am trecut peste soare, am monitorizat planeta Marte. De la distanţa aceasta, instrumentele noastre confirmă activitatea cuantică detectată din spaţiul jupiterian – dar intensitatea este cu câteva magnitudini mai mare decât estimasem. Planeta constituie o ameninţare pentru întregul sistem solar.

Cum aşa? întrebă Orphu. *Post-oamenii au experimentat cu defazările cuantice timp de secole în oraşele lor orbitale din jurul Pământului.*

Koros III clătină din cap în plăcutul său stil similar oamenilor, deşi „plăcut” nu era defel termenul care venea în mintea lui Mahnmut, când privea silueta înaltă, strălucitor de neagră, cu ochi scânteietori de insectă.

– Nimic de acest ordin de mărime, rosti liderul misiunii lor. Volumul de decalări fazice cuantice care au loc chiar acum pe Marte echivalează cu o ruptură în continuumul spaţio-temporal. Nu există stabilitate. Nu este o utilizare raţională a tehnologiei cuantice.

Are vreo legătură cu voynicşii? întrebă Orphu. Tot ce ştiau moravecii jupiterieni despre legendarii voynicşi era că planeta Pământ radiase o activitate fără precedent de decalări fazice cuantice, când creaturile fuseseră menţionate pentru prima dată în comunicările neutrino, monitorizate, ale post-oamenilor, cu peste două mii de ani-e în urmă.

Nu ştim dacă voynicşii sunt implicaţi şi nici măcar dacă ei mai există pe Pământ, trimise Koros pe banda comună.

– Repet, am simţit că este imperativ din punct de vedere etic să vă informez pe toţi că există arme la bordul acestei nave şi la bordul submersibilului cu care mă va transporta Mahnmut. Decizia utilizării acestor arme nu va fi a voastră. Responsabilitatea îmi revine în exclusivitate, când sunt la bordul acestei nave, şi lui Ri Po, pentru apărarea ei, când eu şi Mahnmut vom fi lansaţi către suprafaţa planetei. Decizia de a utiliza forţă ucigaşă pe Marte în sine va fi exclusiv a mea.

– Aşadar, armele navei nu sunt ofensive? Nu vor fi utilizate împotriva unor ţinte de pe Marte? întrebă Mahnmut.

– Nu, răspunse Ri Po. Armamentul de la bordul navei este

strict de natură defensivă.

Dar armamentul de la bordul Doamnei Brune *include arme pentru distrugere în masă?* întrebă Orphu de pe Io.

Koros III tăcu, cântărind în mod evident ordinele pe care le primise şi dreptul echipajului de a şti. În cele din urmă, răspunse:

– Da.

Mahnmut încercă să decidă ce puteau fi armele acelea de distrugere în masă. Bombe cu fisiune? Arme cu fuziune? Emiţători de neutrino? Explozibili cu plasmă? Dispozitive cu antimaterie? Bombe cu găuri negre, care să distrugă o planetă întreagă? Habar nu avea. Secolele lui de existenţă nu-i oferiseră nici o experienţă cu armele, cu excepţia năvoadelor nonletale, impulsionatoarelor şi galvanizatoarelor necesare pentru alungarea krakenilor sau capturarea formelor de viaţă marină europane.

– Koros, întrebă el încet, cu nişte decenii în urmă ai avut armament în misiunea ta la roci?

– Nu, răspunse ganimedanul. Nu a fost necesar. Oricât de războinici şi de feroci ar fi devenit moravecii asteroizilor în evoluţia lor recentă, ei nu au reprezentat o ameninţare pentru existenţa tuturor fiinţelor raţionale din sistemul solar.

Koros III afişă timpul: mai aveau patruzeci şi unu de minute până la declanşarea motoarelor cu fuziune. *Alte întrebări?*

Orphu avea o întrebare. *De ce suntem înveliţi în ultrastealth, dacă ne apropiem de Marte în spatele a patru jeturi de fuziune ce ne vor lumina ca o supernovă, vizibilă zi şi noapte pentru orice ar avea ochi de pe suprafaţa marţiană? Ia stai... încercaţi să obţineţi un răspuns. Încercaţi să-i determinaţi să ne atace.*

– Da, spuse Koros. Este modul cel mai uşor de a le evalua intenţiile. Motoarele cu fuziune se vor decupla când vom ajunge la optsprezece milioane de kilometri de Marte. Dacă până atunci n-au încercat să ne intercepteze, ne vom debarasa de motoare, de solenoizii toroidali şi de toate celelalte dispozitive externe şi vom intra pe orbita marţiană cu contramăsuri pasive, care să ne ascundă poziţia. În momentul de faţă, nu ştim dacă post-oamenii – sau alte entităţi care au terraformat planeta Marte şi o locuiesc – au o civilizaţie tehnică sau posttehnică.

Mahnmut căzu pe gânduri. Aveau să se despartă de toate formele de propulsie care i-ar fi putut readuce acasă.

Aş zice că masiva activitate de decalări fazice cuantice este

un semn de tehnologie, observă Orphu.

– Poate, zise Ri Po. În acelaşi timp însă, în univers există şi savanţi idioţi.

Cu afirmaţia aceea criptică, întâlnirea luă sfârşit, atmosfera fu evacuată din cabina de comandă şi Orphu îl purtă pe Mahnmut înapoi la submersibilul său din cala navei.

Cele patru motoare porniră simultan. În următoarele două zile, Mahnmut fu fixat de cuşeta sa super-*g,* în timp ce nava decelera în jos, pe planul eclipticii spre Marte, cu peste patru sute *g.* Cala din jurul *Doamnei Brune* fu umplută din nou cu gel super-*g,* dar nu şi compartimentul lui Mahnmut, iar greutatea şi lipsa de mobilitate îl oboseau pe moravec. Nu-şi putea imagina stresul la care era supus Orphu afară, în batiul lui de pe fuzelaj. Marte şi toate imaginile frontale erau ocultate de strălucirea solară a celor patru motoare, însă Mahnmut îşi trecu timpul privind imaginile video ale carcasei exterioare, a stelelor de la pupa, recitind părţi din *À la recherche du temps perdu* şi găsind conexiuni şi neconcordanţe cu iubitele sale sonete shakespeariene.

Dragostea lui Mahnmut şi Orphu faţă de graiurile şi literatura umană din Epoca Pierdută nu era defel neobişnuită. Cu peste două mii de ani-e în urmă, cei dintâi moraveci care fuseseră trimişi în spaţiul jupiterian pentru a explora sateliţii naturali şi a contacta făpturile înzestrate cu raţiune despre care se ştia că existau în atmosfera lui Jupiter fuseseră programaţi de primii post-oameni cu benzi complet senzoriale complexe de istorie umană, cultură umană şi arte umane. Desigur, rubiconul avusese deja loc, iar înaintea lui fusese Marea Retragere, totuşi, mai existaseră speranţe de salvare a amintirilor şi înregistrărilor trecutului omenesc, chiar dacă ultimii nouă mii o sută paisprezece oameni de stil-vechi de pe Pământ nu putuseră fi salvaţi de faxarea finală. În secolele de când fusese pierdut contactul cu Pământul, arta umană, literatura umană şi istoria umană deveniseră hobbyuri pentru mii de moraveci de vid şi de pe sateliţi. Fostul partener al lui Mahnmut, Urtzweil – care fusese distrus într-o cascadă de gheaţă sub craterul europan Tyre Macula cu 18 ani-J în urmă –, fusese pasionat de *Biblie,* în versiunea tradusă în engleză în epoca regelui Iacob. Un exemplar al *Bibliei* aceleia se găsea încă în cubiculumul de sub ordonata

masă de lucru a lui Mahnmut, lângă lampa lava izolată în gel pe care Urtzweil i-o dăruise partenerului său.

Privind pe monitorul video văpaia diminuată de filtre a motoarelor cu fuziune frontale, Mahnmut se strădui să conecteze imaginea sa despre străvechiul Marcel Proust – un bărbat care stătuse în pat în ultimii trei ani de viaţă, în faimoasa-i odaie căptuşită cu plută, înconjurat de şpalturile ce-i soseau întruna, manuscrise vechi şi sticle cu poţiuni ce creau dependenţă, vizitat numai de ocazionala prostituată masculină şi de muncitorii care instalau unul dintre primele telefoane din Paris – cu Marcel-naratorul epuizantei lucrări de percepţie care era *În căutarea timpului pierdut.* Memoria lui Mahnmut era prodigioasă – el putea accesa hărţile stradale ale Parisului din 1921, putea descărca orice fotografie, desen sau pictură făcute vreodată de Proust, putea privi acel Vermeer care-l făcuse pe personajul lui Proust să leşine, putea verifica încrucişat toate personajele din cărţi cu toţi oamenii reali pe care-i cunoscuse Proust – dar nimic din acestea nu-l ajuta prea mult în înţelegerea operei. Arta umană, Mahnmut ştia asta, transcendea pur şi simplu fiinţele umane.

Patru căi secrete spre puzzle-ul vieţii, aşa spusese Orphu. Prima dintre ele – obsesia personajelor lui Proust faţă de nobilime, faţă de aristocraţie, faţă de eşaloanele superioare ale societăţii – era, indiscutabil, o fundătură. Pentru a pricepe asta, Mahnmut nu trebuia să înoate prin trei mii de pagini de dineuri, aşa cum făcea protagonistul lui Proust.

A doua cale, ideea că iubirea era cheia puzzle-ului vieţii, îl fascina pe Mahnmut. Cu certitudine, Proust – precum Shakespeare, însă în mod complet diferit – încercase să exploreze toate faţetele iubirii omeneşti – heterosexuală, homosexuală, bisexuală, familială, colegială, interpersonală –, ca şi iubirea faţă de locuri, obiecte şi viaţă în sine. Iar Mahnmut trebuia să fie de acord cu analiza lui Orphu, potrivit căreia Proust respinsese iubirea ca fiind o cale adevărată spre înţelegere profundă.

A treia cale pentru Marcel fusese arta – arta plastică şi muzica –, dar, deşi îl dusese către frumuseţe, nu-l adusese la adevăr.

Şi care este a patra cale? Iar dacă ea a eşuat pentru eroii lui Proust, care era calea adevărată dinapoia paginilor, necunoscută personajelor, totuşi poate întrezărită de Proust însuşi?

Tot ce trebuia să facă Mahnmut era să deschidă linia spre

Orphu. Pierduţi în propriile gânduri, poate, cei doi prieteni comunicaseră foarte puţin în decursul acestei ultime zile de decelerare. *Îmi va spune mai târziu,* gândi Mahnmut. *Şi poate că până atunci o voi vedea eu însumi... şi voi vedea dacă se leagă de analiza lui Shakespeare despre ceea ce se află dincolo de iubire.* Cu siguranţă, până la sfârşitul sonetelor, Bardul nu respinsese iubirea sentimentală, romantică şi fizică.

Motoarele de fuziune îşi încetară activitatea. Eliberarea de apăsarea decelerării şi dispariţia zgomotelor şi vibraţiilor transmise prin carcasa navei fu aproape terifiantă.

Imediat, sferele motoarelor cu combustibil fură abandonate; rachete mici le îndepărtară de traiectoria navei.

Eliberarea velei şi solenoidului, se auzi glasul lui Orphu pe linia comună. Pe diverse fluxuri video ale fuzelajului, Mahnmut privi cum componentele respective fură ejectate în spaţiu.

Moravecul reveni la fluxul video frontal. Marte era acum clar vizibilă, la doar optsprezece milioane de kilometri în faţa şi dedesubtul lor. Ri Po suprapuse traiectorii peste imagine. Apropierea părea perfectă. Mici jeturi ionice interne continuau să încetinească nava şi s-o pregătească pentru injectarea pe o orbită polară.

Nici o consemnare de urmărire radar sau de altă natură senzorială în timpul coborârii, spuse Koros III. *Nici o tentativă de interceptare.*

Mahnmut se gândi că ganimedanul avea o demnitate măreaţă, dar în acelaşi timp predilecţia pentru anunţarea lucrurilor evidente.

Căpătăm date prin senzorii pasivi, anunţă Ri Po.

Mahnmut privi datele. Dacă s-ar fi apropiat, să zicem, de Europa, displayurile ar fi arătat dinspre satelitul locuit de moraveci emisii radio, gravitonice, microunde şi o duzină de alte tipuri asociate tehnologiei. Marte nu prezenta nimic. Totuşi, planeta terraformată era cu siguranţă locuită. Deja, telescopul montat la prova putea desluşi imagini ale locuinţelor albe de pe Mons Olympus, brazdele rectilinii şi curbe de drumuri, capetele de piatră ce străjuiau ţărmul oceanului nordic, ba chiar şi unele întrezăriri de mişcări şi activităţi individuale, însă nici un fel de trafic radio, nici un releu de microunde, nimic din semnăturile electromagnetice ale unei civilizaţii tehnologice. Mahnmut îşi reaminti expresia lui Ri Po – savanţi idioţi?

Pregătirea pentru intrarea pe orbita planetei Marte peste şaisprezece ore, anunţă Koros. *Vom observa de pe orbită timp de alte douăzeci şi patru de ore. Mahnmut, pregăteşte-ţi submersibilul pentru coborârea de pe orbită peste treizeci de ore.*

Da, spuse Mahnmut pe linia comună, înăbuşindu-şi impulsul de a adăuga „domnule”.

Marte păru destul de liniştită în majoritatea celor douăzeci şi patru de ore cât fură pe orbita sa polară.

În craterul Stickney de pe Phobos existau obiecte artificiale – maşinării miniere, resturile unui accelerator magnetic, domuri habitate sparte şi vehicule robot de explorare –, însă toate erau reci, acoperite de praf şi ciupituri, vechi de peste trei milenii. Cei care terraformaseră Marte în ultimul secol nu avuseseră nici o legătură cu artefactele străvechi de pe satelitul natural interior.

Mahnmut văzuse imagini ale lui Marte pe când era Planeta Roşie – deşi i se păruse mereu mai degrabă portocalie, decât roşie –, dar acum nu se mai putea vorbi despre roşu-portocaliu. Când trecură peste polul nord, rezoluţia telescopului aduse în imagine caracteristici de un metru lungime a ceea ce mai rămăsese din calota polară nordică – o unduire de apă şi gheaţă, fiindcă tot dioxidul de carbon fusese de mult sublimat în terraformare –, o insulă albă în albastrul oceanului nordic. Spirale de nori se deplasau peste întinderea de apă ce acoperea mai bine de jumătate din emisfera nordică. Platourile înalte continuau să aibă nuanţe portocalii şi cele mai multe mase de uscat erau cafenii, totuşi, verdele surprinzător al pădurilor şi câmpiilor era vizibil şi fără telescop.

Nimeni şi nimic nu interogă nava: nici un apel radio, nici un radar de căutare sau fixare, nici un fascicul îngust, laser sau de neutrino modulaţi. Pe măsură ce minutele încordate se preschimbară în ore lungi de tăcere, cei patru moraveci urmăriră imaginile şi se pregătiră pentru coborârea *Doamnei Brune.*

Indubitabil, pe Marte exista viaţă – viaţă umană sau post-umană, după cum se părea, alături de cel puţin încă o specie: manipulatorii capetelor de piatră, posibil umani, totuşi, scunzi şi verzi în fotografiile telescopului. Nave cu pânze albe se deplasau în lungul coastei nordice şi prin canioanele umplute cu apă ale lui Valles Marineris, însă nu erau multe. Alte vele erau vizibile pe

marea-crater care fusese Bazinul Hellas. Semne clare de locuire existau pe Olympus Mons – iar pe versanţii acelui vulcan se zărea cel puţin un escalator sau lift de înaltă tehnologie pentru transport de persoane –, apoi şase maşini zburătoare lângă caldeira din piscul lui Olympus şi câteva întrezăriri de alte clădiri albe şi grădini terasate pe versanţii înalţi ai vulcanilor Tharsis – Ascraesus Mons, Pavonis Mons şi Aris Mons –, totuşi nici un fel de indicii ale unei civilizaţii planetare extinse. Koros III anunţă pe linia comună că estima că maximum trei mii dintre fiinţele cu piele albă şi aspect uman trăiau pe cei patru vulcani şi că poate douăzeci de mii de muncitori verzi locuiau în aşezări de corturi în lungul coastelor.

Cea mai mare parte din Marte era pustie. Terraformată, dar pustie.

Nu prea pare un pericol pentru toate formele de viaţă înzestrate cu raţiune din sistemul solar, nu-i aşa? întrebă Orphu de pe Io.

Îi răspunse Ri Po: *Priviţi planeta prin maparea cuantică.*

– Dumnezeule! rosti Mahnmut cu glas tare în modulul său ambiental gol.

Marte era o văpaie roşie orbitoare de activitate de decalări fazice cuantice, cu linii de flux convergând spre principalul vulcan: Olympus Mons.

Ar putea puţinele vehicule zburătoare să cauzeze acest haos cuantic? întrebă Orphu. *Ele nu apar pe spectrul electromagnetic şi, în tot cazul, nu sunt propulsate chimic.*

Nu, spuse Koros III. *Chiar dacă puţinele maşini zburătoare intră şi ies din fluxul cuantic, nu ele îl generează. Sau, ce puţin, nu ele sunt sursa primară.*

Mahnmut privi încă un minut bizara hartă cuantică suprapusă, înainte de a îndrăzni o sugestie, la care se gândise de mai multe zile. *N-am putea să-i contactăm prin radio sau alt mediu? Sau să amartizăm în mod deschis pe Olympus Mons? Să sosim ca prieteni, nu ca spioni?*

Am analizat acest curs de acţiune, zise Koros III. *Activitatea cuantică este însă atât de intensă, încât considerăm că este imperativ să colectăm mai multe informaţii înainte de a ne dezvălui prezenţa.*

Să colectezi informaţii şi să aduci cât mai aproape de vulcan armele de distrugere în masă, gândi Mahnmut cu amărăciune. El

nu-şi dorise niciodată să fie soldat. Moravecii nu erau proiectaţi pentru luptă şi ideea de a ucide fiinţe înzestrate cu raţiune intra în conflict cu o programare care avea vechimea speciei sale.

Cu toate acestea, Mahnmut pregăti *Doamna Brună* pentru coborâre. Trecu submersibilul pe energie internă şi decuplă de navă toate cordoanele sistemului de susţinere biotică, rămânând conectat doar prin cablurile de comunicaţii ce aveau să fie retezate când ieşeau din cală. Submersibilul fusese învelit în materiale ultrastealth şi un grup de jeturi de reacţie îi mărginea acum prova şi pupa, dar acestea aveau să fie controlate de Koros III în decursul etapei de intrare, după care aveau să fie abandonate. Adăugirea finală fusese cercul de paraşute în formă de dom, care urma să le încetinească coborârea la intrarea în atmosferă. Ele aveau să fie de asemenea controlate şi apoi decuplate de către Koros III. Mahnmut urma să-şi piloteze submersibilul numai după ce ajungeau în ocean.

Mă pregătesc să cobor la submersibil, anunţă Koros III de pe puntea de comandă.

Se acordă permisiunea de îmbarcare, replică Mahnmut, deşi comandantul titular nu solicitase vreo permisiune. El nu era european şi nu cunoştea protocoalele. Moravecul văzu avertismentul care anunţa deschiderea uşilor calei navei şi expunea din nou *Doamna Brună* spre spaţiul cosmic, astfel încât Koros III putea să efectueze transferul, folosindu-se de cablurile de ghidare.

Mahnmut deschise fluxul video dinspre fuzelaj, unde se afla Orphu. Ionianul observă. *La revedere, pentru o vreme, prietene,* spuse Orphu. *Ne vom reîntâlni.*

Aşa sper, zise Mahnmut. Deschise ecluza pneumatică inferioară a submersibilului şi se pregăti să detoneze ultimele cabluri de comunicare.

Aşteptaţi, rosti Ri Po. *Vine ceva dinapoia planetei.*

Imaginile video din cabina de comandă îl arătară pe Koros III ocolind trapa ecluzei pe care tocmai o deschisese şi revenind la instrumente. Mahnmut ridică degetul de pe butonul de armare pentru liniile de comunicaţii.

Ceva sosea dinapoia marginii lui Marte. În momentul de faţă, apărea doar ca un punct pe radar. Telescopul frontal balansă pe articulaţia cardanică pentru a-l prinde în obiectiv.

Probabil că s-a lansat de pe Olympus, când eram în afara liniei

de vizare, spuse Orphu.

Iniţiez procedura de contact, anunţă Ri Po.

Mahnmut monitoriză frecvenţele, când nava lor începu apelurile. Punctul nu răspunse.

Îl vedeţi? întrebă Koros III.

Mahnmut vedea acum. Obiectul nu avea lungimea de nici doi metri – o trăsură deschisă, dar fără cai şi înconjurată de un câmp de forţă strălucitor. În vehicul stăteau doi umanoizi, un bărbat şi o femeie; aparent, femela pilota, iar masculul mai înalt privea drept înainte, ca şi cum ar fi putut vedea nava învelită în ultrastealth şi aflată la opt mii de kilometri depărtare. Femeia era înaltă, blondă şi cu aspect regesc; bărbatul avea păr sur, scurt şi barbă albă.

Orphu îşi hurui râsetul pe linia comună. *Parcă ar fi o imagine a lui Dumnezeu,* spuse el. *Nu ştiu cine-i prietena lui.*

De parcă i-ar fi auzit insulta, bărbosul ridică braţul.

Inputul video fulgeră orbitor şi se stinse în aceeaşi clipă în care Mahnmut fu apăsat puternic în centurile de reţinere ale cuşetei super-*g.* Simţi cum nava vibrează de două ori, teribil, şi după aceea începu să se rostogolească violent, cu forţele centrifugale smucindu-l brutal pe moravec la dreapta, apoi în sus, apoi spre stânga.

Toată lumea este bine? strigă el pe linia generală. *Mă puteţi auzi?*

În cele câteva secunde de rostogolire prin spaţiu nu-i răspunseră decât pârâiturile de pe linia de comunicaţii, apoi glasul calm al lui Orphu răsună prin vacarmul paraziţilor. *Eu te pot auzi, prietene.*

Eşti bine? Nava-i bine? Am tras în ei?

Eu sunt vătămat şi orbit, zise Orphu printre şuierăturile şi pocniturile statice. *Am văzut însă ce s-a întâmplat, înainte ca explozia să mă orbească. Noi n-am tras asupra lor. Dar nava este… pe jumătate dispărută.*

Pe jumătate dispărută? repetă Mahnmut prosteşte. *Ce…*

A fost un fel de lance energetică. Cabina de comandă – Koros şi Ri Po – nu mai există. A fost vaporizată. Toată prova a dispărut. Blindajul superior este zgură. Nava efectuează aproximativ două rotaţii pe secundă şi începe să se dezintegreze. Propria mea carapace a fost străpunsă. Jeturile de reacţie mi-au fost distruse. Majoritatea manipulatoarelor mi-au

fost distruse. Pierd energie şi integritatea învelişului. Îndepărtează submersibilul de navă – rapid!

Nu ştiu cum! strigă Mahnmut. *Koros avea pachetul de comenzi. Eu nu ştiu...*

Brusc nava se zgâlţâi din nou şi liniile video şi de comunicaţii fură complet retezate. Mahnmut auzi un şuierat violent prin carcasă şi înţelese că era nava care clocotea în jurul lui. Comută videocamerele submersibilului şi văzu peste tot doar strălucirea plasmei.

Doamna Brună începu să se rotească şi să se rostogolească chiar mai sălbatic, deşi Mahnmut nu-şi putea da seama dacă o făcea de una singură sau împreună cu nava muribundă. Activă mai multe videocamere, jeturile submarine ale submersibilului şi sistemul de control al avariilor. Jumătate dintre sisteme nu funcţionau sau răspundeau foarte lent.

Orphu? Nici un răspuns. Mahnmut activă maserele omnidirecţionale, încercând să-l găsească pe ionian pe fascicul îngust. *Orphu?*

Nici un răspuns. Rostogolirile se intensificară. Cala *Doamnei Brune,* presurizată pentru sosirea lui Koros, îşi pierdu brusc toată atmosfera, rotind şi mai violent submersibilul.

Vin după tine, Orphu, anunţă Mahnmut. Detonă uşa interioară a ecluzei şi-şi desfăcu centurile de reţinere. Undeva dedesubtul lui, fie în nava care se desfăcea în bucăţi, fie în *Doamna Brună* însăşi, ceva explodă şi-l proiectă pe moravec în consola de comandă, apoi în jos, în beznă.

13
Valea Secată

Dimineaţă, după un mic-dejun bun, preparat de servitorii mamei lui Daeman în apartamentele din Craterul Paris, Ada, Harman, Hannah şi Daeman faxară spre locul ultimei festivităţi Burning Man.

Nodul-fax era iluminat, bineînţeles, dar în exteriorul pavilionului circular era noapte adâncă, iar urletul vântului se auzea chiar şi prin câmpul de forţă semipermeabil. Harman se întoarse către Daeman.

– Acesta a fost codul pe care-l aveam – douăzeci şi unu optzeci şi şase. Ţi se pare cunoscut?

– Este doar un *pavilion nod-fax,* scânci bărbatul mai tânăr. Toate seamănă între ele. În plus, afară este *întuneric.* Iar acum, aici este pustiu. Cum aş putea spune dacă-i acelaşi loc pe care l-am vizitat cu optsprezece luni în urmă, în plină zi, cu o mulţime de oameni?

– Codul pare corect, zise Hannah. Eu îi urmam pe alţii, totuşi îmi amintesc că nodul pentru Burning Man avea un număr mare şi până atunci nu mă mai faxasem vreodată la el.

– Şi câţi ani aveai pe-atunci? pufni Daeman. Şaptesprezece?

– Eram niţel mai în vârstă, răspunse Hannah.

Glasul îi era rece. În vreme ce Daeman era în majoritate durduliu şi cu pielea albă, Hannah arăta muşchi bronzaţi. Ca şi cum ar fi recunoscut diferenţa aceea – deşi Daeman nu auzise niciodată de două fiinţe omeneşti care să se fi luptat fizic între ele, cu excepţia dramei turin –, el se retrase un pas.

Ada ignoră conversaţia arţăgoasă şi merse către marginea pavilionului, atingând cu degetele subţiri câmpul de forţă. Acesta undui şi se deformă, însă nu cedă.

– Este *solid,* anunţă ea. Nu putem ieşi.

– Prostii, zise Harman.

I se alătură şi cei doi apăsară şi împinseră, îşi lăsară toată greutatea împotriva câmpului energetic elastic, dar finalmente impenetrabil. Aşadar nu era chiar semipermeabil... cel puţin, nu pentru obiecte fizice, de felul oamenilor.

– N-am mai auzit niciodată de aşa ceva, rosti Hannah, venind lângă ei pentru a împinge cu umărul în peretele invizibil. Ce rost are existenţa unui câmp de forţă într-un pavilion fax?

– Suntem prinşi în cursă! rosti Daeman, dând ochii peste cap. Ca nişte şoareci.

– Idiotule, comentă Hannah; cei doi nu păreau să se înţeleagă deloc bine azi. Poţi oricând să faxezi afară. Portalul este chiar acolo, în spatele tău, iar *el* funcţionează.

De parcă ar fi vrut să întărească spusele femeii, doi servitori sferici de uz general apărură prin faxportalul strălucitor şi plutiră spre oameni.

– Câmpul de forţă ne ţine înăuntru, vorbi Ada către servitori.

– Da, Ada *Uhr,* spuse una dintre maşini. Regretăm întârzierea cu care am ajuns aici pentru a vă ajuta. Acest nod-fax este... rareori utilizat.

– Şi ce dacă? făcu Harman, încrucişându-şi braţele şi

strâmbându-se la servitorul din faţă. Cealaltă sferă se îndepărtase şi plutea lângă una dintre nişele de livrare din coloana albă a pavilionului. De când sunt închise nodurile-fax? continuă Harman.

– Îmi cer încă o dată scuze, Harman *Uhr,* zise servitorul cu vocea aproape masculină utilizată de toţi servitorii de uz general de peste tot. Climatul exterior este foarte neospitalier în această perioadă a anului. Dacă v-aţi aventura afară fără termopiderme, şansele voastre de supravieţuire ar fi reduse.

Al doilea servitor extrase patru termopiderme din nişă şi pluti pe lângă cei patru oameni, oferindu-le pe rând costumele moleculare mai subţiri decât hârtia.

Daeman ţinu costumul cu ambele mâini şi-l privi derutat.

– Ce-i asta – o glumă?

– Nu, răspunse Harman. Eu am mai purtat unul, odată.

– Şi eu, zise Hannah.

Daeman deplie termopiderma. Parcă ţinea fum în mâini.

– N-o să-mi intre peste haine.

– Nici nu trebuie îmbrăcat peste haine, spuse Harman. Trebuie să fie lipit de piele. Are şi o glugă integrală, dar vei putea vedea şi auzi prin ea.

– Nu putem să îmbrăcăm peste ea hainele noastre obişnuite? întrebă Ada.

Glasul ei avea o umbră de îngrijorare. După inutilul exhibiţionism din seara trecută, nu se mai simţea foarte aventuroasă. Cel puţin, nu atunci când venea vorba de nuditate.

Îi răspunse primul servitor:

– Ada *Uhr,* cu excepţia încălţămintei, nu este recomandabilă purtarea altor straturi. Pentru ca termopiderma să fie eficientă, ea trebuie să fie complet osmotică. Alte haine îi reduc eficienţa.

– Cred că glumiţi… mormăi Daeman.

– Altă variantă, rosti Harman, ar fi să faxăm înapoi acasă şi să ne luăm hainele pentru vremea cea mai rece. Deşi nu sunt sigur că ar face faţă condiţiilor de afară.

Aruncă o privire către peretele de câmp de forţă pâlpâitor. Dincolo de el, vântul continua să urle audibil şi înfricoşător.

– Nu, spuse al doilea servitor, jachetele, hainele şi capele standard nu ar fi adecvate aici, în Valea Secată. Dacă preferaţi, putem produce îmbrăcăminte ceva mai modestă pentru vreme foarte friguroasă şi să revenim cu ea în următoarele treizeci de

minute.

– La naiba! făcu Ada. Vreau să văd ce-i afară.

Merse în mijlocul pavilionului, în spatele faxportalului însuşi, şi începu să se dezbrace sub ochii tuturor. Hannah făcu cinci paşi şi i se alătură, scoţându-şi tunica şi pantalonii bufanţi mătăsoşi.

Daeman rămase holbându-se pentru o clipă. Harman se apropie de el, îl atinse pe braţ şi-l conduse în partea opusă a cercului, unde începu şi el să se dezbrace. Chiar însă în timp ce-şi scotea hainele, Daeman trase cu ochiul peste umăr de câteva ori, spre femei – pielea Adei strălucea bogat şi plin în lumina halogenelor de deasupra; trupul lui Hannah era zvelt, puternic şi cafeniu. Hannah ridică ochii de la termopiderma pe care şi-o trăgea în sus pe picioare şi se strâmbă la el. Daeman îşi feri iute căutătura.

Când cei patru stătură din nou în centrul pavilionului, purtând numai pantofii sau cizmele peste termopiderme, Ada izbucni în râs.

– Chestiile astea dezvăluie mai multe decât dacă am fi în pielea goală, comentă ea.

Daeman se foi stânjenit de adevărul afirmaţiei, însă Harman surâse prin masca sa. Termopiderma era mai degrabă o pictură, decât un costum.

– De ce au culori diferite? întrebă Daeman.

Al Adei era galben ţipător, al lui Hannah era oranj, al lui Harman albastru viu, iar al său era verde.

– Pentru mai uşoară identificare reciprocă, răspunse servitorul ca şi cum întrebarea i-ar fi fost adresată.

Ada râse iarăşi în felul ei specific, liber, nepăsător şi natural, care-i făcu pe ambii bărbaţi s-o privească.

– Scuze, rosti ea. Atât doar că… este destul de evident, chiar din depărtare, cine este fiecare dintre noi.

Harman se apropie de câmpul de forţă şi-şi puse mâna albastră pe el.

– Acum putem trece? îi întrebă pe servitori.

Maşinile nu răspunseră, dar ecranul de forţă undui uşor. Mâna lui Harman trecu prin el, apoi corpul său albastru păru să traverseze o cascadă de argint, când bărbatul păşi afară.

Servitorii îi urmară pe cei patru oameni în bezna vântoasă.

– Nu avem nevoie de escorta voastră, vorbi Harman către

maşini.

Daeman observă că glasul bărbatului se pierdea în vânt, totuşi el îl putea auzi perfect prin gluga termopidermei. În costumul molecular exista un soi de dispozitiv de transmisie şi căşti.

– Îmi cer iertare, Harman *Uhr,* rosti primul servitor, dar aveţi nevoie de noi. Pentru lumină.

Ambii servitori iluminau terenul neregulat cu multiple raze de proiectoare din carapacele lor.

Harman clătină din cap.

– Am mai folosit termopidermele acestea, în munţii înalţi şi departe în nord. Au amplificatoare de lumină în lentilele glugii. Îşi atinse tâmpla, pipăind acolo pentru o secundă: Uite! Acum pot vedea perfect. Stelele sunt sclipitoare.

– Oh! exclamă Ada când îşi comută vederea nocturnă.

În locul cerculeţelor de lumină oferite de proiectoarele servitorilor, întreaga Vale Secată era vizibilă, cu fiecare bolovan şi stâncă strălucind puternic. Când ridică ochii, stelele orbitoare îi tăiară respiraţia. Întoarse capul şi pavilionul iluminat al nodului-fax i se păru un furnal care radia cascade de lumină. Termopidermele lor sclipeau colorat.

– Este... minunat, rosti Hannah.

Se îndepărtă cu douăzeci de paşi de grup, sărind din piatră în piatră. Se găseau pe fundul unei văi largi şi sterpe, care avea de ambele părţi stânci ce se ridicau treptat. Deasupra lor, întinderile de zăpadă luceau alb-albastru scânteietor sub razele stelelor, însă valea în sine era aproape complet lipsită de nea. Nori treceau peste stele aidoma unor turme de oi fosforescente. Vântul urla în jur, clătinându-i pe oameni chiar şi atunci când stăteau locului.

– Mi-e frig, anunţă Daeman.

Tânărul durduliu se foia de pe un picior pe celălalt. Fusese încălţat doar cu papucii de casă.

– Puteţi să vă întoarceţi în pavilion şi să ne lăsaţi, se adresă Harman servitorilor.

– Cu tot respectul, Harman *Uhr,* programarea noastră pentru protecţia persoanelor nu ne îngăduie să vă lăsăm singuri aici, riscând să vă accidentaţi ori să vă rătăciţi în Valea Secată, spuse unul dintre servitori. Ne vom îndepărta însă cu o sută de metri, dacă aşa preferaţi.

– Aşa preferăm, zise Harman. Şi stingeţi blestematele alea de lumini. Sunt prea puternice în lentilele vederii noastre nocturne.

Ambii servitori se supuseră şi plutiră înapoi spre pavilionul nodului-fax. Hannah îi conduse prin vale. Nu existau arbori, iarbă, ori alte semne de viaţă, cu excepţia celor patru oameni care străluceau în culori vii.

– Ce căutăm? întrebă ea, păşind peste ceea ce vara putea să fi fost un pârâiaş… dacă vara sosea cu adevărat vreodată aici.

– Acesta este locul lui Burning Man? întrebă Harman.

Atat Daeman, cat şi Harman priviră în jur. În cele din urmă, Daeman răspunse:

– S-ar putea. Atunci însă erau – mă-nţelegi? – corturi, pavilioane, toalete, domuri curgătoare, câmpul de forţă peste toată valea, încălzitoarele cele mari, Burning Man, lumina zilei şi… atunci era diferit. Nu era atât de *frig.*

Continua să ţopăie încetişor de pe un picior pe celălalt.

– Hannah?

– Nu sunt sigură. Şi locul acela era stâncos şi dezolant, dar… Daeman are dreptate – arăta altfel cu mii de oameni şi lumina soarelui. Nu ştiu…

Ada preluă iniţiativa.

– Haideţi să ne răspândim şi să căutăm vreun semn că Burning Man s-a ţinut aici… focuri de tabără, grote în roci… ceva. Deşi, Harman, nu cred că-n noaptea asta o vom găsi pe Evreica ta Rătăcitoare.

– Ş-ş-ş, rosti Harman şi privi peste umărul său albastru către servitorii îndepărtaţi, dar apoi îşi dădu seama că dialogurile lor erau oricum emise pe calea undelor. Bine, suspină el, să ne împrăştiem, să zicem la şaizeci-şaptezeci de metri între noi şi să căutăm orice care…

Se opri când o formă mare, doar vag umanoidă, apăru dintr-un canion lateral. Creatura înainta peste bolovani cu o graţie greoaie familiară. Când ajunse la zece metri de ei, Harman rosti:

– Întoarce-te. Aici n-avem nevoie de un voynix.

Unul dintre servitori răspunse şi glasul îi răsună în urechile lor, în ciuda faptului că sfera în sine plutea departe în urmă:

– Trebuie să insist, domnilor şi doamnelor. Acesta este cel mai izolat şi ostil dintre toate nodurile-fax cunoscute. Nu putem risca mica probabilitate de a fi răniţi de ceva de aici.

– Există dinozauri? întrebă Daeman cu glas încordat.

Ada râse din nou şi-şi deschise braţele spre gerul întunecat şi urlător.

– Mă-ndoiesc, Daeman. Ar trebui să fie o specie rezistentă recombinată pentru ierni, de care n-am auzit niciodată.

– Orice este posibil, spuse Hannah şi arătă un bolovan mare de lângă intrarea altui canion lateral, la cincizeci de metri în dreapta lor. Acela de acolo ar putea fi un alozaur, care ne aşteaptă.

Daeman se retrase un pas şi fu cât pe-aci să cadă, împiedicându-se de o piatră.

– Aici nu există dinozauri, zise Harman. De altfel nu cred să existe *nici* o fiinţă vie. Este prea al naibii de frig. Dacă nu mă credeţi, ridicaţi-vă glugile pentru o secundă.

Ceilalţi îl ascultară. Căştile moleculare răsunară de exclamaţiile lor.

– Rămâi în urmă, dacă nu eşti chemat, îl instrui Harman pe voynix.

Creatura se retrase cu treizeci de paşi.

Porniră prin vale – către nord-vest, potrivit detectoarelor palmare de direcţie. Stelele înseşi păreau să se zguduie sub forţa vântului şi, ocazional, toţi patru oamenii trebuiau să se adăpostească îndărătul unei stânci uriaşe, pentru a nu fi zburaţi de pe picioare. Când rafalele îşi diminuară intensitatea, se răspândiră.

– Aici e ceva, se auzi vocea Adei.

Ceilalţi se grăbiră să se alăture formei galbene, la treizeci de metri sud faţă de ei. Ada privea în jos, aparent la alt bolovan, dar când Daeman se apropie, zări blana ţepoasă, apendicele aripioare stranii şi găurile sau ochii negri. Obiectul părea sculptat în lemn îmbătrânit de vreme.

– Este o focă, spuse Harman.

– Ce-i aia? întrebă Hannah, îngenunchind ca să atingă forma nemişcată.

– Un mamifer acvatic. Le-am văzut pe lângă coaste… departe de nodurile-fax.

Bărbatul îngenunche şi el şi atinse cadavrul animalului:

– Este uscat… mumificat este termenul. Este posibil să fi fost aici de secole. De milenii.

– Prin urmare, suntem în apropierea unei coaste, zise Ada.

– Nu neapărat, răspunse Harman, ridicându-se şi privind în

jur.

– Hei! făcu Daeman. Îmi amintesc piatra aia mare. Pavilionul cu bere se găsea imediat sub ea.

Porni încet spre bolovanul de lângă peretele stâncos.

– Eşti sigur? întrebă Ada, când îl ajunseră din urmă.

Se zărea doar steiul de piatră, care se înălţa către stelele ce ardeau rece şi norii grăbiţi. Toţi cercetară solul, căutând semne ale cortului, ale unor focuri de tabără sau urme de cariole, însă nu văzură nimic.

– A fost acum un an şi jumătate, spuse Harman. Probabil că servitorii au curăţat bine locul şi…

– Dumnezeule! îl întrerupse Hannah.

Toţi se întoarseră iute. Tânăra în costum oranj privea spre cer. Ridicară capetele în aceeaşi clipă în care observară jocul de lumini colorate pe pietrele din jur.

Bolta nopţii înviase în perdele de lumini pâlpâitoare ce dansau – dungi albastre, galbene şi roşii.

– Ce-i asta? şopti Ada.

– Nu ştiu, răspunse Harman tot în şoaptă.

Lumina continua să se contorsioneze peste porţiunile senine ale cerului. Harman îşi ridică gluga termopidermei.

– Dumnezeule, exclamă el, este aproape la fel de lumină ca şi cu lentilele costumului! Cred c-am mai văzut aşa ceva, cu decenii în urmă, când eram…

– Servitori, îl întrerupse Daeman, ce este lumina aceasta?

– O formă de fenomen atmosferic asociată cu particulele încărcate electric provenite de la soare, care interacţionează cu câmpul electromagnetic al Pământului, se auzi vocea maşinii îndepărtate. Nu mai deţinem detalii ale explicaţiei ştiinţifice, dar are mai multe nume, printre care…

– Bine, spuse Harman. Ajunge… hei!

Îşi trăsese din nou gluga peste faţă şi examina stânca din faţa lor.

Pe piatră se vedeau nişte zgârieturi complexe. Nu păreau să fi fost făcute de vânt ori de alte cauze naturale.

– Ce sunt? întrebă Ada. Nu seamănă cu simbolurile din cărţi.

– Aşa-i, încuviinţă bărbatul.

– Ceva de la Burning Man? sugeră Hannah.

– Nu-mi amintesc nici un fel de semne pe piatra de lângă cortul cu bere, spuse Daeman. Poate însă că servitorii au zgâriat-

o, când au mutat obiectele după festival.

– Poate, zise Harman.

– N-ar trebui să mai insistăm? propuse Ada. Să încercăm să găsim vreun semn că femeia pe care o cauţi a fost pe-aici? Sau măcar că Burning Man s-a ţinut aici? Poate c-a mai rămas cenuşă…

– Pe vântul ăsta? râse Daeman. După un an şi jumătate?

– O vatră, urmă Ada. Un foc de tabără. Am putea…

– Nu, clătină Harman din cap. Aici nu vom mai găsi nimic. Haideţi să faxăm într-un loc cald şi să prânzim.

Ada îşi întoarse capul galben şi-l privi, dar nu comentă nimic.

Cei doi servitori plutiseră către ei, iar voynixul se ridica înalt imediat în urma lor.

– Plecăm, se adresă Harman servitorului cel mai apropiat. Vă puteţi folosi razele proiectoarelor pentru a ne ilumina drumul de întoarcere la pavilionul fax.

În Ulanbat era după-amiază şi cei vreo sută de oaspeţi uzuali se îngrămădeau la petrecerea de al Doilea Douăzeci a lui Tobi, la nivelul şaptezeci şi nouă al Cercurilor spre Paradis. Grădinile suspendate foşneau şi oftau sub briza ce sufla dinspre deşertul roşu. Daeman fu salutat de numeroşi tineri şi tinere, care nu-i observaseră absenţa din ultimele zile, însă el îi urmă pe Harman, Hannah şi Ada; găsiră mâncare caldă la lunga masă de banchet, iar un servitor le turnă vin rece. Harman îi conduse departe de mulţime, la o masă de piatră de lângă zidul scund care înconjura cercul.

La două sute cincizeci de metri mai jos, caravane de cămile conduse de servitori şi urmate de voynicşi păşeau pe Autostrada Gobi de pământ bătătorit.

– Ce este? întrebă Ada, când se aşezară la umbra grădinii şi începură să mănânce. Ceva s-a-ntâmplat acolo…

Harman dădu să-i răspundă, apoi se opri şi aşteptă ca un servitor să treacă pe lângă ei.

– V-aţi întrebat vreodată, spuse el, dacă servitorul acesta utilitar este acelaşi pe care tocmai l-aţi văzut altundeva? Toţi au exact acelaşi aspect.

– Asta-i absurd, comentă Daeman.

Între muşcături dintr-un hartan de pui, îşi lingea degetele şi sorbea din vinul frapat.

– Poate, zise Harman.

– Ce-ai văzut acolo, în beznă? întrebă Hannah. Zgârieturile acelea de pe piatră?

– Erau numere, răspunse Harman.

Daeman izbucni în râs.

– Ba nu, *nu erau.* Eu ştiu cum sunt numerele. Toţi ştiu cum sunt. Acelea nu erau numere.

– Erau numere scrise cu cuvinte.

– Nu semănau cu mâzgăliturile din cărţi, spuse Ada. Cuvinte…

– Nu, zise Harman. Cred că era genul de scriere pe care oamenii o făceau ei înşişi, cu mâna lor. Cuvintele erau cu bucle şi legate între ele şi cumva şterse de vânt – bănuiesc că au fost scrise tocmai la ultimul Burning Man –, dar le-am putut citi.

– Cuvinte, râse Daeman. Acum un minut ai spus că erau numere.

– Ce spuneau? întrebă Hannah.

Harman privi din nou în jur.

– Opt-opt-patru-nouă, rosti el încet.

– Sună ca un cod de nod-fax, comentă Ada, însă este prea mare. N-am auzit niciodată de un cod care să înceapă cu doi de opt.

– Nici nu există, completă Daeman.

Harman strânse din umeri.

– Poate că aşa-i. Totuşi, după ce vom termina, o să-l încerc în nodul central de aici.

Ada privi către orizontul îndepărtat. Inelele erau vizibile deasupra lor ca două corzi lăptoase ce se intersectau pe cerul albastru-deschis.

– De asta ai păstrat cele patru termopiderme, în loc să le arunci în cutia de evacuare, aşa cum ne-au spus servitorii să facem?

– N-am ştiut c-ai observat.

Surâse larg şi sorbi din vin.

– Am încercat să fiu cât mai neobservat. Cred că nu-s foarte priceput la secrete. Cel puţin, servitorii s-au faxat deja.

Parcă răspunzând unei indicaţii regizorale, un servitor se apropie de ei, pentru a le reumple paharele. Micuţa maşinărie sferică plutea dincolo de zid – la două sute cincizeci de metri deasupra solului galben-roşiatic –, în vreme ce mâinile ei elegante, cu mănuşi albe, le turnau vin în pahare.

Dacă Harman n-ar fi insistat ca ei să se schimbe în termopiderme şi să le poarte pe sub haine înainte de a se faxa, probabil că ar fi murit.

– Dumnezeule! exclamă Daeman. Unde suntem? Ce se-ntâmplă?

Nu exista un pavilion nod-fax. Codul 8849 îi adusese direct în beznă şi haos. Vântul zbiera. Sub tălpi era gheaţă. Cei patru se loveau de muchii ascuţite, la fiecare pas pe care-l făceau în întunericul urlător. Până şi faxportalul dispăruse în urma lor.

– Ada! strigă Harman. Lumina!

Glugile le asigurau vedere nocturnă, dar nici unul dintre ei nu avea gluga ridicată în momentul respectiv şi se părea că nu exista lumină ambientală care să fie amplificată în bezna absolută.

– Încerc s-o... gata!

Lanterna micuţă pe care femeia o împrumutase de la Tobi revărsă o rază subţire în noapte, iluminând o uşă deschisă tivită cu promoroacă, ţurţuri lungi de un metru şi valuri îngheţate sub picioare. Ada roti fasciculul luminos şi trei feţe cu termopiderme o priviră; surprinderea evidentă era întipărită pe toate chipurile.

– Nu există un pavilion, rosti Harman.

– Orice nod-fax are un pavilion, zise Daeman. Un portal nu poate să existe fără un pavilion pentru nod. Nu-i aşa?

– Nu şi în trecut, preciză Harman. Pe atunci existau mii de noduri private.

– Despre ce tot vorbeşte? strigă Daeman. Haideţi să *ieşim d*e-aici!

Ada revenise cu fasciculul de lumină asupra spaţiului în care faxaseră. Nu exista un portal. Se găseau într-o încăpere micuţă, cu rafturi, tejghele şi pereţi, toate acoperite cu gheaţă. Spre deosebire de pavilioanele pentru faxare, în centrul odăii nu exista un piedestal cu placa de cod a nodului-fax. Iar asta însemna că nu puteau ieşi, că nu aveau cum să mai se întoarcă de aici. Un milion de fulgi de gheaţă dansă în raza lanternei. Dincolo de pereţi, vântul urla.

– Daeman, vorbi Harman, se pare că s-a adeverit ce ai zis mai devreme.

– Ce anume? Ce am zis mai devreme?

– Că suntem prinşi în cursă. Prinşi ca nişte şoareci.

Daeman clipi repede şi fasciculul de lumină examină pereţii îngheţaţi. Vântul răcnea parcă şi mai tare.

– Seamănă cu vântul din Valea Secată, rosti Hannah. Dar acolo nu existau clădiri. Nu-i aşa?

– Nu cred, încuviinţă Harman. Bănuiesc însă că suntem tot în Antarctica.

– *Unde?* întrebă Daeman, clănţănind din dinţi. Ce-i aia anta… antatică?

– Locul rece în care am fost azi dimineaţă, răspunse Ada.

Păşi prin uşă, lăsându-i pe ceilalţi în întuneric pentru o secundă. Se repeziră s-o ajungă şi se îngrămădiră în urma femeii aidoma unor boboci de gâscă.

– Aici este un hol, anunţă Ada. Atenţie pe unde călcaţi. Podeaua este acoperită cu treizeci de centimetri de gheaţă şi zăpadă.

Holul îngheţat ducea la o bucătărie îngheţată, bucătăria îngheţată se deschidea într-un living îngheţat, cu sofale răsturnate, peste care se troienise zăpadă. Ada îşi trecu raza lanternei peste un perete de ferestre acoperite cu trei rânduri de flori de gheaţă.

– Cred că ştiu unde suntem, şopti Harman.

– Nu contează, zise Hannah. Cum *ieşim?*

– Staţi, făcu Ada şi coborî raza lanternei către podeaua de gheaţă, astfel încât chipurile tuturor erau scăldate în lumina care se reflecta de dedesubt. Vreau să ştiu unde crezi că suntem.

– Potrivit poveştii pe care-am auzit-o, femeia pe care o caut – Evreica Rătăcitoare – avea o casă, un domi, pe muntele Erebus, un vulcan din Antarctica.

– În Valea Secată? întrebă Daeman. Tânărul privea întruna peste umăr, spre bezna din spatele său. Dumnezeule, *îngheţ!*

Hannah se deplasă atât de iute peste gheaţă către Daeman, încât el se trase îndărăt, se împletici şi fu cât pe aici să cadă.

– Prostovane, ridică gluga termopidermei. Toţi, altfel vom degera. În clipa de faţă pierdem foarte multă căldură corporală prin scalp.

Îşi scoase de sub cămaşă gluga verde a termopidermei şi o trase peste cap.

Toţi se grăbiră s-o imite.

– Aşa-i mai bine, aprobă Harman. Acum pot vedea. Pot şi să aud mai bine – căştile costumului atenuează zgomotul vântului.

– Spuneai mai devreme că femeia aceasta avea un loc pe un vulcan… lângă Valea Secată? Destul de aproape pentru ca să putem merge pe jos până la pavilionul pentru faxare de acolo?

Harman gesticulă neajutorat.

– Nu ştiu. M-am întrebat dacă nu cumva aşa a sosit ea la Burning Man – mergând pur şi simplu pe jos –, dar nu cunosc geografia. S-ar putea să fie la un kilometru, sau la o mie de kilometri de aici.

Daeman se uită la ferestrele negre şi îngheţate, ale căror panouri incasabile erau deformate de vânt.

– Eu nu ies, anunţă el sec. Pentru nici un motiv.

– Este prima dată când sunt de acord cu Daeman, rosti Hannah.

– Nu-nţeleg nimic, spuse Ada. Ziceai că femeia a trăit aici cu mult timp în urmă – cu vieţi în urmă – cu secole şi secole. Cum poate să…

– Nu ştiu, zise Harman.

Împrumută lanterna Adei şi porni pe holul următor. Fu oprit de nişte bare albe. Sub privirile celorlalţi, reveni în livingul troienit, luă obiectul de mobilier cel mai masiv pe care-l putu smulge din gheaţă – o masă grea, ale cărei picioare se rupseră când o smuci, ca s-o elibereze – şi sparse ţurţurii unul câte unul, deschizând o potecă prin holul plin de zăpadă.

– Unde mergi? strigă Daeman. La ce-ajută să mergi acolo? Nimeni n-a mai fost pe-acolo de un milion de ani. O să-ngheţăm când…

Harman izbi cu piciorul într-o uşă din capătul holului. Uşa se deschise şi dindărătul ei se revărsă lumină. Şi căldură. Ceilalţi trei avansară pe cât de repede o puteau face peste suprafaţa alunecoasă, pentru a i se alătura.

Spaţiul acesta era un pătrat cu latura de şase metri, lipsit de ferestre, foarte asemănător cu încăperea în care faxaseră. Dar spre deosebire de aceea, cea de aici era caldă, iluminată şi lipsită de zăpadă sau gheaţă. De asemenea spre deosebire de cealaltă odaie, aceasta era aproape complet umplută de o maşină metalică ovală, lungă de patru metri şi jumătate. Obiectul plutea tăcut la un metru deasupra podelei de beton, iar un câmp de forţă pâlpâia ca o cupolă de sticlă peste suprafaţa sa superioară. Pe suprafaţa aceea existau şase indentaţii căptuşite cu un material negru, moale; fiecare indentaţie avea lungimea

unui corp uman, cu două mânere scurte, sau comenzi, în apropiere de locurile pe care le-ar fi ocupat palmele.

– Se pare că cineva mai aştepta încă două persoane, în afară de noi, şopti Hannah.

– *Ce* este asta? spuse Daeman.

– Cred că-i un sonie... care se mai numea şi VZA, vehicul zburător autonom, răspunse Harman tot cu glas scăzut.

– *Ce?* făcu Daeman. Ce-nseamnă cuvintele astea?

– Nu ştiu, zise Harman, însă oamenii din epocile pierdute obişnuiau să zboare în sonie-uri.

Atinse câmpul de forţă; acesta se îndepărtă ca argintul viu sub degetele sale, curse în jurul mâinii şi-i înghiţi încheietura.

– Atenţie! strigă Ada, dar Harman se lăsase mai întâi în genunchi, apoi pe burtă, după care se întinse complet cu faţa în jos pe materialul negru.

Capul şi spinarea i se ridicau foarte puţin deasupra suprafeţei superioare curbate a maşinii.

– E bine, anunţă el. Confortabil. Şi cald.

Asta îi convinse pe ceilalţi. Ada se târî prima pe vehicul, întinzându-se pe burtă şi prinzând cele două mânere.

– Astea ce sunt... un fel de comenzi?

– Habar n-am, spuse Harman în timp ce Hannah şi Daeman înaintară pe ovoid şi se instalară în adânciturile exterioare, lăsând neocupate cele două locuri centrale din spate.

– Nu ştii cum să pilotezi chestia asta? întrebă Ada, ceva mai ascuţit acum. Din cărţi? Din lecturile tale?

Harman se mulţumi să clatine din cap.

– Atunci *ce* facem aici? continuă femeia.

– Experimentăm.

Harman răsuci partea superioară a mânerului său drept. Acolo exista un singur buton, roşu. Îl apăsă.

Peretele din faţă dispăru de parcă ar fi fost detonat în noaptea antarctică. Vânt rece şi zăpadă zburătoare năvăliră în jurul lor într-o implozie orbitoare, ca şi cum aerul din încăpere ar fi fost absorbit afară şi înlocuit de furtună.

Harman deschise gura pentru a spune „Ţineţi-vă bine!”, dar înainte de a putea vorbi, sonie-ul ţâşni din incintă cu o viteză imposibilă, apăsându-le tălpile încălţărilor în metal şi făcându-i pe toţi să strângă cu disperare mânerele.

Cupola de câmp de forţă de deasupra capetelor lor îi ţinu în viaţă, când sonie-ul, VZA-ul, *vehiculul,* zbură afară din vulcanul alb cu clădirile încrustate de gheaţă şi năruite de pe versantul său dinspre ocean. Lentilele pentru vedere nocturnă din termopiderme le arătară oamenilor pădurea de brazi din lungul coastei, care revenise la gheaţă şi moarte, echipamentele robotice abandonate şi troienite de pe curba unui golf, apoi oceanul alb – oceanul îngheţat.

Sonie-ul se stabiliză la trei sute de metri deasupra oceanului îngheţat şi goni.

Harman dădu drumul unui mâner timp suficient pentru a-şi activa detectorul palmar de direcţie.

– Nord-est, îi anunţă pe ceilalţi prin echipamentul de comunicaţii al costumului.

Nu-i răspunse nimeni. Toţi strângeau disperaţi mânerele şi tremurau prea violent pentru a mai avea chef să discute despre direcţia în care se îndrepta vehiculul care-i ducea la moarte.

Harman nu anunţă cu glas tare şi faptul că dacă hărţile vechi pe care le studiase el erau corecte, în direcţia aceea nu exista nimic cale de mii de kilometri. Absolut nimic.

După zece minute de zbor, sonie-ul începu să coboare. Depăşiseră de acum gheaţa şi zburau deasupra apei negre, presărate cu aisberguri.

– Ce se-ntâmplă? întrebă Ada, detestându-şi tremurul din glas. Şi-a terminat energia… combustibilul… sau ce altceva foloseşte?

– Nu ştiu, spuse Harman.

Sonie-ul se stabiliză la numai treizeci de metri deasupra apei.

– Priviţi, rosti Hannah şi-şi desprinse o palmă de pe mâner ca să arate înainte.

Spinarea unei creaturi gigantice, vii, cu piele zgrunţuroasă de bătrâneţe, zbârcită şi dură, străpunse brusc suprafaţa oceanului rece, iar căldura ei de mamifer radie ca sângele pulsator în lentilele nocturne. Un jet de apă se înălţă mult către ei şi Harman simţi miros de peşte în aerul proaspăt, pe care câmpul de forţă îl lăsa să pătrundă în sonie.

– Ce… începu Daeman.

– Cred că se numeşte… balenă… deşi crezusem c-a dispărut de milenii, zise Harman.

– Poate c-au adus-o post-oamenii, spuse Ada.

– Poate.

Goniră mai departe peste ocean, mereu spre est–nord-est, iar după câteva minute în care sonie-ul îşi păstră altitudinea, cei patru pasageri începură să se mai relaxeze, adaptându-se, aşa cum oamenii o făcuseră din timpuri imemoriale, situaţiei noi şi stranii. Harman se întorsese pe o parte şi privea în sus către stelele strălucitoare care deveneau vizibile între norii risipiţi, când Ada îl surprinse prin strigătul ei:

– Priviţi! În faţă!

Un aisberg mare devenise vizibil pe orizontul întunecat şi sonie-ul se năpustea drept spre el. Vehiculul mai zburase peste alte aisberguri, ori pe lângă ele, dar nici unul nu fusese atât de mare – în lentilele de vedere nocturnă, se întindea mulţi kilometri într-o parte şi cealaltă ca un perete alb-albastru sclipitor – şi atât de înalt – se părea că vârful monstruozităţii depăşea altitudinea lor actuală.

– Ce putem face? întrebă Ada.

Harman clătină din cap. Nu ştia cât de rapid înainta sonie-ul – nici unul dintre ei nu călătorise cu o viteză mai mare decât a unei droşte trase de voynix –, însă ştia că era destul de repede pentru ca impactul să-i distrugă.

– Ai şi alte comenzi pe mâner? întrebă Hannah cu glas straniu de calm.

– Nu, zise Harman.

– Am putea sări, vorbi Daeman dinapoia şi în stânga lui Harman.

Sonie-ul se înclină niţel, când Daeman se ridică în patru labe, cu capul la limita interioară a cupolei câmpului de forţă.

– Nu, spuse Harman punând toată forţa de comandă posibilă în silaba aceea. N-ai rezista nici treizeci de secunde în ocean, chiar dacă ai supravieţui căderii… şi n-ai supravieţui. Stai jos!

Sonie-ul nici nu încetini, nici nu-şi schimbă cursul. Faţa aisbergului – Harman bănuia că avea lăţimea de minimum trei kilometri – se repezea spre ei şi creştea întruna în înălţime. Harman estimă că ajungea la cel puţin o sută de metri deasupra apei. Aveau să lovească suprafaţa aceea îngheţată la aproximativ o treime din înălţimea de deasupra apei.

– Nu putem face nimic? rosti Ada pe un ton mai degrabă declarativ decât interogativ.

Harman îşi trase gluga de pe cap şi o privi. În interiorul

câmpului de forţă al cupolei, aerul rece nu se simţea chiar aşa neplăcut.

– Nu cred, răspunse el. Îmi pare rău.

Întinse mâna dreaptă, pentru a prinde mâna stângă a femeii. Ea îşi scoase gluga termopidermei şi-şi arătă ochii. Pentru câteva clipe, Ada şi Harman îşi întreţesură degetele.

La două sute de metri înainte de coliziunea năprasnică, sonie-ul încetini din nou şi urcă. Trecu la doar trei metri peste marginea de sus a aisbergului şi viră la dreapta, până ce zbura spre sud deasupra suprafeţei de gheaţă, încetini mai mult, se opri şi apoi coborî pe suprafaţă, cu zăpada şuierând sub partea ventrală încinsă.

Harman şi ceilalţi rămaseră nemişcaţi şi tăcuţi pentru o clipă, ţinându-se strâns de mânere, fără a-şi destăinui gândurile.

Cupola câmpului de forţă dispăru şi, brusc, gerul şi vântul cumplit arseră faţa lui Harman. Îşi trase iute gluga, privind către Ada, care îl imită.

– Ar trebui să coborâm din chestia asta, înainte să decidă să ne ducă altundeva, rosti încet Hannah.

Coborâră repede, toţi. Vântul îi dezechilibra, slăbea, îi îmbrâncea iarăşi. Particule de gheaţă şi zăpadă răpăiau pe glugi şi hainele pe care le purtau peste termopiderme.

– Ce facem? şopti Ada.

Parcă răspunzându-i, două şiruri paralele de balize infraroşii se aprinseră, conturând o potecă lată de trei metri de la sonie, cale de o sută de metri spre… neant.

Porniră împreună pe ea, susţinându-se în faţa rafalelor de vânt. Dacă luminile balizelor n-ar fi luminat atât de intens în lentilele pentru vedere nocturnă, oamenii ar fi întors spatele vântului şi s-ar fi rătăcit în câteva secunde… până ar fi căzut de pe muchia aisbergului care se găsea undeva în dreapta lor.

Poteca se termina într-o deschidere în suprafaţa aisbergului. În gheaţă fuseseră cioplite trepte, care dispăreau către altă strălucire roşie, aflată mult în adânc.

– Mergem? întrebă Hannah.

– Avem de ales? făcu Daeman.

Treptele erau alunecoase sub încălţămintea lor de stradă, dar pe peretele din dreapta fusese prinsă un soi de funie de alpinism, fixată cu pitoane de metal şi belciuge, şi cei patru se ţinură

strâns de ea în timpul coborârii. Harman numărase patruzeci de trepte, când scara se sfârşi într-un perete de gheaţă. Ba nu, treptele continuau să coboare în dreapta lor – cincizeci de trepte de data aceasta –, apoi scara cotea la stânga şi cobora cale de încă cincizeci de trepte, toată fiind iluminată de torţe reci, cu infraroşii, montate în gheaţă.

La baza scării, în aisberg pătrundea un coridor iluminat acum şi de torţe verzi şi albastre, nu numai roşii. La răstimpuri, ajungeau la ramificaţii, însă o variantă era întotdeauna întunecată, iar cealaltă luminată. La un moment dat suiră pe un coridor care urca lent; altădată coborâră treizeci de metri. Coturile, ramificaţiile şi opţiunile deveniseră prea labirintice pentru a fi ţinute minte.

– Cineva ne aşteaptă, şopti Hannah.

– Sper din toată inima, spuse Ada.

Ieşiră într-o sală largă, care avea probabil lăţimea maximă de treizeci de metri, cu plafonul de gheaţă la zece metri deasupra; alte intrări presărau pereţii şi erau conectate prin scări de gheaţă, cu podeaua înclinată sub gradiente diferite. Încălzitoare sclipeau oranj pe piedestale, iar pe pereţi, podele şi tavane existau o mulţime de surse de lumină. Pe una dintre platformele scunde se întindeau blănuri ce păreau să fi fost de animale, perne şi o măsuţă joasă pe care erau recipiente cu mâncare, carafe şi cupe cu băutură. Cei patru se strânseră în jurul mesei, totuşi îi priviră nesigur conţinutul.

– E-n regulă, răsună înapoia lor glasul unei femei. Nu sunt otrăvite.

Ieşise printr-o uşă aflată mai sus în gheaţă, iar acum cobora spre ei pe o scară în zigzag. Harman avu vreme să-i remarce părul – sur-alb, o alegere aproape nemaiîntâlnită, decât poate la câţiva excentrici – şi chipul: plin de riduri, aşa cum spusese Daeman. Femeia aceasta era *bătrână* într-un fel în care nici unul dintre ei – cu excepţia lui Daeman, la ultima Burning Man – nu-l mai văzuse vreodată, iar efectul îl tulbură până şi pe Harman, la cei nouăzeci şi nouă de ani ai săi.

Cu excepţia vârstei evidente, femeia era îndeajuns de atrăgătoare. Păşea energic şi purta o tunică-jachetă albastră comună, pantaloni de catifea reiată şi cizme solide, unica trăsătură de excentricitate fiind mantia de lână roşie de pe umeri. Croiala acesteia era complicată, astfel că nu cădea nici o

clipă în pliuri simple. Când păşi pe platformă, la un metru de ei, Harman îi observă obiectul de metal întunecat din mâna dreaptă.

Ca şi cum ea însăşi l-ar fi sesizat pentru prima dată, îl ridică spre ei.

– Ştiţi vreunul ce-i ăsta?

– Nu, răspunseră Daeman, Ada şi Hannah într-un cor stins.

– Da, rosti Harman. Este un fel de armă din Epoca Pierdută.

Ceilalţi trei îl priviră pe bărbat. În drama turinului văzuseră arme – spade, lănci, scuturi, arcuri şi săgeţi –, dar nimic care să aibă aspectul de maşinărie al acestui obiect negru şi bont.

– Corect, încuviinţă femeia. Acesta se numeşte pistol şi face un singur lucru – ucide.

Daeman înaintă un pas către bătrână.

– Vrei să ne ucizi? Ne-ai adus până aici ca să ne omori?

Ea surâse şi aşeză arma pe masă, lângă un platou cu portocale.

– Salut, Daeman, îi zise. Mă bucur să te revăd, deşi nu sunt sigură că tu mă mai ţii minte de la ultima noastră întâlnire. Erai într-o stare destul de avansată de ebrietate.

– Te ţin minte, Savi, spuse Daeman pe un ton sec.

– Vă salut şi pe voi toţi, urmă bătrâna. Hannah, Ada, Harman… bine aţi venit! Ai fost foarte insistent în urmărirea indiciilor, Harman.

Se aşeză pe blănuri, schiţă un gest şi, pe rând, cei patru luară loc în jurul mesei scunde. Savi ridică o portocală, o oferi şi începu s-o cojească cu o unghie ascuţită, când ceilalţi o refuzară.

– Noi nu ne-am întâlnit, rosti Harman. De unde-mi ştii numele… de unde ne ştii numele la toţi?

– Ai lăsat un siaj destul de serios în urma ta… care-i apelativul vostru onorific în prezent? Harman *Uhr.*

– Siaj?

– Te-ai îndepărtat mult de nodurile-fax, astfel că voynicşii au trebuit să te urmeze. Ai învăţat să citeşti. Ai căutat puţinele biblioteci încă rămase pe planetă… inclusiv cea a Adei *Uhr.*

Înclină din cap în direcţia Adei şi tânăra îi răspunse printr-un gest similar.

– De unde ştii că m-au urmat voynicşii? întrebă Harman.

– Voynicşii îi monitorizează pe toţi cei care se comportă neobişnuit, spuse Savi.

Împărţi portocala în felii, puse câte două felii pe patru

şerveţele de olandă şi le oferi în jurul mesei. De data aceasta, toţi le acceptară.

– Şi *eu* te monitorizez, încheie ea şi se uită direct la Harman.

– De ce? Bărbatul privi feliile şi lăsă şervetul pe masă. De ce mă spionezi? Şi cum?

– Sunt două întrebări diferite, tânărul meu prieten.

Harman zâmbi auzindu-i cuvintele. Nimeni dintre cei care-l cunoşteau nu-i mai spusese „tânăr” de foarte mult timp.

– Atunci răspunde-mi la prima întrebare, zise el. De ce mă spionezi?

Savi termină a doua felie de portocală şi-şi linse degetele. Harman observă că Ada o studia pe bătrână cu fascinaţie, privindu-i degetele cutate şi mâinile pătate de vârstă. Dacă Savi observase atenţia pe care i-o acorda, o ignoră.

– Harman… pot să renunţ la *Uhr?*

Nu aşteptă un răspuns, ci continuă:

– Harman, în clipa de faţă eşti singurul om de pe Pământ, dintr-o populaţie de peste trei sute de mii de suflete… singurul om, cu excepţia *mea…* care poate citi o scriere. Sau care doreşte s-o facă.

– Dar… începu Harman.

– Trei sute de mii de oameni? îl întrerupse Hannah. Suntem un milion. *Întotdeauna* am fost un milion.

Savi surâse şi clătină din cap.

– Draga mea, cine ţi-a spus că în prezent pe Pământ trăiesc un milion de oameni?

– Păi… nimeni… vreau să spun că toţi ştiu…

– Exact, încuviinţă Savi. Toţi ştiu. Dar nu există nici un mecanism care să numere populaţia.

– Totuşi, când cineva suie la inele… continuă Hannah, trădându-şi confuzia.

– Se îngăduie naşterea altui copil, încheie Savi. Da. Aşa am observat în ultimul aproximativ un mileniu. Însă nu sunteţi o populaţie de un milion, ci mult mai puţini.

– De ce ne-ar minţi post-ii? întrebă Daeman.

Savi arcui o sprânceană.

– Post-ii? Ah, da… post-ii. Ai vorbit recent cu un post-om, Daeman *Uhr?*

Daeman consideră probabil întrebarea retorică; nu-i răspunse.

– Eu am vorbit cu post-oameni, spuse Savi încet.

Cuvintele ei îi amuţiră pe ceilalţi. Aşteptară în tăcere. O asemenea idee era – cel puţin pentru Harman şi Ada – realmente ameţitoare.

– Dar s-a petrecut cu mult timp în urmă, continuă bătrâna, vorbind atât de încet, încât ceilalţi se aplecară spre ea ca s-o audă. Cu mult, *mult* timp în urmă. Înainte de faxarea finală.

Ochii ei, care cu o secundă mai devreme fuseseră pătrunzător de albastru-cenuşii, păreau acum înnouraţi, distraşi.

– Eu, rosti Harman, am auzit legenda despre tine – Evreica Rătăcitoare, ultima din Epoca Pierdută –, dar nu-nţeleg. Cum poţi trăi dincolo de al Cincilea Douăzeci?

Ada clipi înaintea vulgarităţii bărbatului, însă Savi nu păru afectată.

– În primul rând, dragii mei, această durată a vieţii de o sută de ani este o adăugare relativ recentă pentru omenire. A fost introdusă de post-oameni doar după faxarea finală. Numai după ce ei au stricat totul – viitorul nostru, viitorul Pământului – în acea dezastruoasă faxare finală. La câteva secole după ce ultimii mei nouă mii o sută treisprezece tovarăşi post-rubicon au fost faxaţi în fluxul neutrino – pentru a nu mai reveni niciodată, *deşi post-ii le promiseseră că vor fi aduşi înapoi –,* numai după acel… genocid… grozavii voştri post-oameni au reconstruit populaţia-nucleu a strămoşilor voştri şi au venit cu această idee de o sută de ani şi o populaţie teoretică de un milion de oameni…

Savi se opri şi trase aer adânc în piept. Neîndoios, era surescitată. Inspiră din nou şi gesticulă spre carafele de pe masă:

– Dacă doriţi, am ceai. Sau un vin foarte tare. Eu voi bea nişte vin.

Trecu la fapte, turnând cu o mână care-i tremura uşor. Le indică apoi cupele. Daeman scutură din cap.

Hannah şi Ada preferară ceai. Harman acceptă o cupă de vin roşu.

– Harman, reîncepu bătrâna mult mai stăpână acum pe sine, ai pus două întrebări înainte ca eu să mă fi abătut de la răspunsul meu. În primul rând, de ce mi-ai atras atenţia? În al doilea rând, cum am supravieţuit atâta vreme? Răspunsul la prima ta întrebare este că mă interesează lucrurile care-i interesează şi îi alarmează pe voynicşi, iar în ultimele decenii ei au fost interesaţi şi alarmaţi de comportamentul tău…

– Dar de ce le-aş fi atras atenţia voynicşilor sau de ce ar fi ei

interesaţi de mine... începu Harman.

Savi ridică un deget.

– La a doua ta întrebare pot spune doar că am rămas în viaţă în ultimele secole pentru că am dormit în majoritatea timpului şi m-am ascuns atunci când eram trează. Când mă deplasez, o fac fie cu sonie-urile – azi v-aţi bucurat de călătoria cu unul –, fie mergând pe jos între pavilioanele nodurilor-fax.

– Nu-nţeleg, rosti Ada. Cum poţi merge pe jos între nodurile-fax?

Savi se ridică în picioare. Ceilalţi o imitară.

– Înţeleg că a fost o zi foarte plină pentru voi, tinerii mei prieteni, însă vă aşteaptă multe, dacă alegeţi să mă urmaţi. Dacă nu, sonie-ul vă va readuce la cel mai apropiat pavilion de nod-fax... în ceea ce cred că a fost Africa. Alegerea vă aparţine.

Îl privi pe Daeman:

– Fiecare dintre voi trebuie să alegeţi.

Hannah îşi termină ceaiul şi puse cupa pe masă.

– Şi ce ne vei arăta, dacă te vom urma, Savi *Uhr?*

– Multe lucruri, copila mea. Dar în primul rând, vă voi arăta cum să zburaţi şi să vizitaţi locuri de care n-aţi auzit niciodată... locuri la care n-aţi visat niciodată.

Cei patru se priviră între ei. Harman şi Ada încuviinţară unul spre celălalt, convenind că o vor urma pe bătrână. Hannah spuse:

– Da, vin şi eu.

Pentru un moment, Daeman păru să examineze opţiunile în tăcere. După aceea, rosti:

– O să vin. Dar înainte de a merge, vreau totuşi nişte vin din acela tare.

Savi îi umplu cupa.

14
Orbita marţiană inferioară

Mahnmut îşi reiniţializă sistemele şi evaluă rapid avariile. Nu păţise nimic care să-i aducă în stare de incapacitate componentele organice sau pe cele cibernetice. Explozia cauzase depresurizarea celor trei rezervoare frontale de balast, dar douăsprezece rezervoare rămăseseră intacte. Îşi privi ceasurile interne; îşi pierduse cunoştinţa pentru mai puţin de treizeci de

secunde înainte de reiniţializare şi continua să fie conectat virtual la submersibil pe lăţimile de bandă obişnuite. *Doamna Brună* raporta rostogoliri violente, câteva străpungeri minore ale blindajului, supraîncărcări ale sistemului de monitorizare, temperaturi ale carcasei peste punctul de fierbere şi o duzină de alte plângeri, însă nimic care să necesite atenţia imediată a moravecului. El reiniţializă conexiunile video, dar nu putu să vadă decât interiorul roşu de strălucitor al calei navei spaţiale, uşile ei deschise şi – prin uşile acelea – câmpuri stelare ce se roteau.

Orphu?

Nu primi nici un răspuns, nici pe banda comună, nici pe vreunul dintre canalele de fascicul îngust sau maser. Nici măcar paraziţi.

Ecluza pneumatică era tot deschisă. Mahnmut înhăţă o raniţă personală cu jet de reacţie şi colaci de cablu de microfilament rezistent la rupere şi se trase afară prin uşile ecluzei, luptându-se cu forţele vectoriale ale rostogolirilor, înhăţând mânere pe care le cunoştea din deceniile de lucru în adâncurile marine. Ajuns pe carcasa submersibilului, verifică dacă uşile calei erau complet deschise, estimă spaţiul de care avea nevoie, apoi înhăţă la întâmplare nişte maşinării pliate cu atenţie de Koros şi le smulse afară din submersibilul lui, afară din nava care se dezintegra, trimiţându-le departe printre picături de metal topit din blindajul navei şi prin plasmă strălucitoare. Mahnmut nu ştia dacă renunţa la armele de distrugere în masă pe care Koros intenţionase să le aducă pe suprafaţa marţiană – *în nava mea!* gândi cu aceeaşi furie ultragiată pe care o simţise mai devreme – sau dacă erau echipamente de care ar fi avut nevoie pentru a supravieţui în cazul în care ajungea vreodată pe Marte. În clipa aceea, nu-i păsa. Avea nevoie de spaţiu.

După ce legă cablul de console de pe carcasa *Doamnei Brune,* Mahnmut se lansă în spaţiu, având grijă să nu se lovească de uşile pe jumătate distruse ale calei.

Ajuns în siguranţă la o sută de metri de nava care se rostogolea, se întoarse pentru a vedea pentru prima dată avaria.

Era mai rău decât crezuse. Aşa cum descrisese Orphu, întreaga provă a navei dispăruse – cabina de comandă şi totul la zece metri depărtare de pupă din locul unde fusese ea. Retezată, ca şi cum nici n-ar fi existat. Doar un nor de plasmă strălucitor,

care se disipa în jurul provei, arăta unde fuseseră Koros III şi Ri Po.

Restul fuzelajului navei se fisurase şi se fragmentase. Mahnmut putea doar să ghicească rezultatele catastrofice dacă motoarele de fuziune, rezervoarele cu hidrogen, căuşul Matloff/Fennelly şi alte dispozitive de propulsie n-ar fi fost abandonate cu mult înaintea acestui atac. Exploziile secundare i-ar fi vaporizat cu certitudine pe Orphu şi pe el.

Orphu? Mahnmut folosea acum şi radioul, nu numai fasciculul îngust, dar antenele reflectorizante de pe carcasă fuseseră transformate în zgură şi nu mai puteau sluji ca relee maser. Nu primi nici un răspuns.

Străduindu-se să evite şrapnelele zburătoare, picăturile de metal sclipitor şi partea cea mai rea a norului de plasmă care se dilata, totuşi, menţinând în acelaşi timp cablul netensionat pentru ca rostogolirile să nu-l şfichiuiască în jurul navei muribunde, moravecul utiliză jeturile de reacţie pentru a sui şi a trece peste carcasa navei. Rotirile deveniseră atât de sălbatice – stele, Marte, stele, Marte –, încât trebui să închidă ochii şi să folosească fluxul radar al raniţei pentru a înainta pe fuzelaj.

Orphu era tot în batiul său. Pentru un moment, Mahnmut fu fericit – semnătura radar arăta că prietenul său era intact şi la locul său –, însă după aceea îşi activă ochii şi văzu carnajul.

Explozia care retezase prova pârjolise şi fracturase carcasa superioară a navei până la Orphu şi – aşa cum raportase ionianul – îi fisurase şi îi carbonizase carapacea masivă pe o treime din lungime. Manipulatorii anteriori ai lui Orphu dispăruseră. Antenele frontale de comunicaţii lipseau. Ochii nu mai erau. Fisuri străbăteau ultimii trei metri ai învelişului său superior.

– Orphu! strigă Mahnmut pe fascicul îngust direct.

Nimic.

Utilizând fiecare mega al capacităţilor sale de calcul, moravecul evaluă vectorii implicaţi şi se lansă către carcasa superioară, declanşând toate cele zece jeturi în microrafale pentru a-şi ajusta traiectoria periculoasă, până ajunse la un metru de carcasă. Luă unealta-k de descarcerare de la centura raniţei şi trase un piton în carcasă, după care îşi încolăci cablul în jurul acestuia, asigurându-se că nu se va încâlci. Într-un minut trebuia să se elibereze.

Trăgând cablul perfect întins şi balansându-se ca firul unui

pendul, Mahnmut descrise un arc spre pupa, către batiul lui Orphu – deşi „crater ars” părea o descriere mai bună a indentaţiei din carcasă.

Agăţându-se de carapacea lui Orphu şi mişcându-se rapid pe el cu picioruşele lui scurte, Mahnmut lipi un cablaj autoadeziv pe corpul prietenului său, imediat la pupă de locul unde-i fuseseră ochii.

– Orphu?

– Mahnmut?

Glasul lui Orphu se auzea pârâit, dar puternic. În cea mai mare parte, era surprins.

– Unde eşti? Cum mă contactezi? Toate comunicaţiile mele au căzut.

Moravecul simţi genul de bucurie pe care numai puţine dintre personajele lui Shakespeare o atinseseră vreodată.

– Sunt în contact cu tine prin cablaj direct. O să te scot de-aici.

– Asta-i o idioţenie! bubui vocea ionianului. Sunt inutil. Nu…

– Taci, explică Mahnmut. Am un cablu. Trebuie să te leg. Unde…

– La doi metri pupa de mănunchiul meu senzorial este o consolă pentru legături, spuse Orphu.

– Nu, nu mai este.

Mahnmut detesta ideea de a trage un piton în corpul ionianului, dar avea s-o facă dacă era nevoie.

– Păi… începu Orphu, şi se opri pentru câteva teribile secunde de tăcere, înţelegând în mod clar dimensiunile propriilor sale leziuni. Atunci la pupa. Cel mai departe de explozie. Imediat deasupra grupului de jeturi.

Mahnmut nu-i spuse prietenului său că-şi pierduse şi jeturile exterioare. Se propulsă spre pupa, găsi consola pentru legături şi legă cablul de microfilament cu un nod rezistent. Dacă exista măcar un lucru pe care moravecul să-l aibă în comun cu marinarii umani care-l precedaseră timp de milenii pe mările Pământului, atunci acesta era ştiinţa realizării unui nod bun.

– Ţin-te bine, spuse Mahnmut prin cablaj. O să te trag. Nu te teme dacă pierdem contactul. Acum acţionează o mulţime de forţe vectoriale.

– I-o nebunie! strigă Orphu, cu glasul încă scârţâit pe cablaj. În *Doamna Brună* nu-i loc şi nu te pot ajuta cu nimic dacă m-aduci

acolo. Nu mi-a rămas nimic cu care să mă prind.

– Linişte, zise Mahnmut cu glas calm.

Apoi adăugă:

– Prietene.

Moravecul declanşă toate jeturile de reacţie ale raniţei, eliberând simultan şi cablul cu care se ancorase de piton.

Jeturile îl ridicară pe Orphu şi-l scoaseră din batiul de pe carcasă. Mişcarea de rostogolire a navei făcu restul, propulsându-i pe ambii moraveci la o sută de metri depărtare de navă.

Cu calculele de delta-v înceţoşându-i câmpul vizual, cu Marte şi stelele continuând să-şi schimbe locurile la fiecare două secunde, Mahnmut lăsă cablul să se întindă până la capăt, după care declanşă jeturile – consumând energie cu o rată înspăimântătoare –, astfel încât egală vitezele de rostogolire şi bobină apoi pe cablul lung spre *Doamna Brună.*

Masa lui Orphu era considerabilă, iar inerţia ei era sporită de rostogoliri, însă cablul era indestructibil, la fel ca voinţa lui Mahnmut în clipa aceea. Bobină mereu, apropiindu-se tot mai mult de cala deschisă a submersibilului care aştepta.

Vehiculul spaţial începu să se dezintegreze din cauza tensiunilor; bucăţi din pupă se rupseră şi zburară pe lângă Mahnmut, care se ţinea strâns de carapacea lui Orphu, iar două tone de metal trecură la mai puţin de cinci metri de capul micului moravec. Mahnmut continua să bobineze.

Era zadarnic. Nava se dezagrega în jurul *Doamnei Brune,* cu exploziile sfâşiind tot mai des carcasa, pe măsură ce incintele interioare presurizate cedau. Mahnmut n-avea să ajungă la submersibil, înainte ca acesta să fie distrus.

– Bine, mormăi Mahnmut. Trebuie ca muntele să vină la Mahomed.

– Ce? strigă Orphu, părând alarmat pentru prima dată.

Mahnmut uitase de cablajul care rămăsese operativ.

– Nimic. Ţin-te bine!

– Cum m-aş putea ţine, prietene? Nu mai am nici manipulatoare, nici mâini. Tu să te ţii de *mine.*

– Exact, spuse Mahnmut şi activă toate jeturile pe care le avea, consumând atât de rapid energia raniţei, încât trebui să treacă pe rezerva de urgenţă.

Avu succes. *Doamna Brună* apăru din cala întunecată a navei,

doar cu câteva secunde înainte ca pântecele vehiculului spaţial să înceapă să se fragmenteze.

Moravecul continuă să menţină jeturile în acţiune şi văzu picături de metal topit împroşcate pe sărmana carapace avariată a lui Orphu.

– Iartă-mă, murmură Mahnmut, folosindu-şi ultimele crâmpeie de combustibil pentru a remorca submersibilul care se rostogolea prin spaţiu cât mai departe de nava muribundă.

– Pentru ce? întrebă Orphu.

– Nu contează, gâfâi Mahnmut. O să-ţi zic mai târziu.

Îl trase, îl împinse, îl smuci şi, în general, îl manipula în stilul moravec pe uriaşul ionian în cala de încărcătură utilă aproape goală. În întunericul de acolo era mai bine – alternanţa rapidă stele/ planetă/ stele/ planetă nu-i mai crea vertij lui Mahnmut. Îşi înghesui prietenul în principala nişă de încărcătură utilă şi activă clemele ajustabile.

Orphu se afla acum în siguranţă. Era foarte probabil ca toţi trei – *Doamna Brună* şi cei doi moraveci – să fie sortiţi pieirii, dar cel puţin aveau să-şi sfârşească existenţa împreună. Mahnmut ataşă racordurile de comunicaţii ale submersibilului la portul cablajului.

– Deocamdată n-ai probleme, icni el, simţind că părţile organice ale corpului i se apropiau de suprasarcină. O să întrerup momentan comunicarea mea prin cablaj.

– Ce… începu Orphu, însă Mahnmut reteză linia portabilă şi se trase, încet, mână după mână, spre ecluza pneumatică a calei de încărcătură utilă.

Ciclul acesteia mai funcţiona. Cu ultimele puteri, moravecul traversă coridorul interior vidat către nişa ambientală, trecu prin trapă, dar nu presuriză incinta, ci o conectă la racordul sistemului de susţinere biotică. Oxigenul se revărsă înăuntru. Comunicaţiile pârâiră static. Sistemele navei anunţară avarii, totuşi, nimic care să afecteze funcţionalitatea.

– Mai eşti acolo? întrebă Mahnmut.

– Unde te afli?

– În cabina mea de comandă.

– Care-i statutul?

– Nava s-a dezintegrat în urma rotirii. Submersibilul este mai mult sau mai puţin intact, inclusiv învelişul stealth şi jeturile prova şi pupa, dar nu ştiu cum să le controlez.

– Să le controlezi?

Apoi Orphu înţelese:

– Vrei să încerci să intri în atmosfera marţiană?

– Ce altă opţiune avem?

Urmă o secundă sau două de tăcere absolută, în timp ce Orphu căzu pe gânduri. În cele din urmă, spuse:

– Sunt de acord. Crezi că poţi zbura cu submersibilul tău prin atmosferă?

– Nici vorbă de aşa ceva, răspunse aproape vesel Mahnmut. O să-ţi descarc software-ul de comandă pe care l-a pus Koros şi-o să te las pe tine să ne pilotezi.

Prin cablaj se auzi sunetul acela ca un huruit strănutat, deşi lui Mahnmut îi venea extrem de greu să creadă că prietenul lui râdea tocmai în acest moment.

– Cred că *glumeşti!* Sunt orb – nu doar că nu mai am ochi şi videocamere, ci întreaga mea reţea optică este arsă. Sunt o ruină. În esenţă, sunt un fragment de creier într-un coş de gunoi spart. Haide, spune-mi că glumeşti!

Mahnmut descărcă programarea pe care memoriile submersibilului o aveau despre jeturile externe suplimentare, despre paraşute – tot melanjul acela criptic. Activă videocamerele de pe carcasa submersibilului, dar trebui să-şi ferească privirea. Rostogolirile erau la fel de teribile şi-i produceau acelaşi vertij ca înainte. Marte acoperea acum câmpul vizual – calotă polară, mare albastră, calotă polară, mare albastră, un pic de spaţiu negru calotă polară – şi vederea sa îl ameţea pe Mahnmut.

– Gata, rosti el, după ce se sfârşi descărcarea. Eu voi fi ochii tăi. Îţi voi da toate datele navigaţionale pe care submersibilul le poate obţine din software-ul reactiv. Tu ne stabilizezi şi ne cobori.

De data aceasta, râsetul huruit fu inconfundabil.

– Sigur, de ce nu, zise Orphu. Ce dracu', căderea în sine ne va ucide!

Inelele de jeturi de pe *Doamna Brună* începură să declanşeze la comanda sa.

15
Câmpiile Ilionului

Diomede, literalmente propulsat în bătălie de către Atena, îmbrăcată de luptă, învăluită într-un nor şi conducând caii, se năpusteşte să-l atace pe Ares.

N-am mai văzut niciodată aşa ceva. Mai întâi, Afrodita a fost rănită de argivul amplificat, fiul lui Tideus, pentru ca zeul războiului însuşi să fie chemat acum la duel de Diomede. *Aristeia* cu un zeu. Incredibil!

În stilul său obişnuit, Ares le promisese lui Zeus şi Atenei chiar în dimineaţa aceasta că-i va ajuta pe greci, iar acum, stârnit de zeflemelele lui Apollo şi de propria fire trădătoare, a început să-i atace pe argivi fără milă. Cu câteva minute în urmă, zeul războiului l-a ucis pe Perifas – fiul lui Ochesius, cel mai bun luptător din contingentul etolian al grecilor – şi tocmai se pregăteşte să-l despoaie, când ridică ochii şi zăreşte carul condus de Atena care năvăleşte spre el.

Zeiţa este ascunsă de o mantie camuflatoare de întuneric. Ares înţelege probabil că un zeu sau o zeiţă conduce carul, dar nu pierde timpul pentru a încerca să vadă prin norul camuflator; este prea doritor să-l omoare pe Diomede.

Zeul atacă primul, azvârlindu-şi lancea cu precizia pe care numai o divinitate o poate stăpâni. Suliţa zboară sus şi peste marginea carului, drept către inima lui Diomede, însă Atena se întinde din norul ei întunecat şi o loveşte, îndepărtând-o. Pentru o clipă, Ares nu poate decât să se holbeze neîncrezător la lancea lui făurită de zei care zboară în gol şi-şi împlântă vârful de aliaj de tungsten în solul stâncos.

Pe măsură ce carul zăngăne, apropiindu-se, este rândul lui Diomede; el se întinde mult în afară şi-şi repede propria lance de bronz amplificată energetic. Învelişul partajat de câmp Planck al Pallas Atenei permite armei doar să pătrundă mai întâi prin câmpul de forţă al zeului războiului, apoi prin centura sa de luptă, împodobită, iar apoi în măruntaiele divine ale lui Ares.

Atunci când soseşte, răcnetul de durere al lui Ares face ca urletul anterior al Afroditei, care zguduise lumea, să pară un simplu murmur. Îmi amintesc că Homer l-a descris ca „mai cumplit decât ar striga nouă sau zece mii de bărbaţi luptători, când setea de harţă-i aprinde”. Se dovedeşte că a fost o

afirmaţie cu totul modestă. Pentru a doua oară în ziua aceasta sângeroasă, ambele armate încremenesc în sumbra lor activitate de măcelărire, pur şi simplu de spaimă muritoare faţă de zgomotul divin. Până şi nobilul Hector, preocupat acum de nimic mai nobil decât să-şi hăcuiască drum prin argivi pentru a-l omorî pe Odiseu care se retrage, îşi opreşte asaltul şi întoarce capul către peticul de pământ însângerat unde a fost rănit Ares.

Diomede sare din carul său condus de Atena pentru a-l termina pe Ares, dar zeul războiului, încă zvârcolindu-se în dureri divine, se metamorfozează, creşte, se schimbă, pierde forma umană. Pe neaşteptate, văzduhul din jurul lui Diomede şi celorlalţi greci şi troieni care se luptau peste leşul uitat al lui Perifas este umplut de ţărână, resturi, bucăţi de ţesătură şi piele, când Ares îşi abandonează forma de zeu-om şi devine… altceva. Acolo unde, cu un minut în urmă stătuse înaltul zeu Ares, se ridică în prezent un ciclon răsucitor de energie plasmatică neagră, a cărei electricitate statică se descarcă în trăsnete aleatorii ce-i lovesc pe argivi şi troieni deopotrivă.

Diomede îşi opreşte atacul şi se ghemuieşte, cu setea de sânge tocită temporar de furia ciclonului.

După aceea Ares dispare, se TC cu măruntaiele menţinute în interior numai de propriile mâini însângerate de ichor, iar câmpul de bătălie rămâne aproape la fel de încremenit, de parcă zeii ar fi oprit iarăşi timpul. Totuşi, nu… păsările continuă să zboare, colbul continuă să se aşeze, aerul continuă să se mişte. Absenţa mişcării de acum este veneraţie copleşitoare; nici mai mult, nici mai puţin.

– Ai mai văzut vreodată aşa ceva, Hockenberry?

Glasul lui Nightenhelser mă face să tresar violent.

Uitasem că şi el era acolo.

– Nu, îi răspund.

Rămânem tăcuţi, încă un moment, până ce bătălia muritorilor reîncepe, până ce forma acoperită de mantie a Atenei dispare din carul năvalnic al lui Diomede, iar atunci mă îndepărtez de celălalt scoliast.

– Mă metamorfozez, să văd cum reacţionează familia regală de pe zidurile Ilionului, îi spun lui Nightenhelser înainte de a-i dispărea din vedere.

Mă metamorfozez, este adevărat, dar a fost doar un vicleşug pentru a-mi acoperi adevărata dispariţie. Ascuns de praful şi de

confuzia din rândurile troienilor, ridic peste cap Coiful Morţii şi, activând medalionul, mă TC după rănitul Ares, urmându-i siajul cuantic prin spaţiul contorsionat spre Olimp.

Ies din defazarea cuantică nu pe pajiştile ierboase ale Olimpului, nici în Sala Mare a zeilor, ci într-un spaţiu vast, care aduce mai degrabă cu incinta de control dintr-o clinică medicală de la sfârşitul secolului al douăzecilea, decât cu orice altă structură sau spaţiu interior pe care le-am văzut pe Olimp. În spaţiul cu aspect steril se văd grupuri de zei şi alte creaturi şi vreme de o jumătate de minut după decalarea fazică îmi ţin răsuflarea – din nou –, cu inima bubuind, aşteptând să văd dacă zeii aceştia şi favoriţii lor sunt capabili să-mi detecteze prezenţa.

În mod evident, nu sunt în stare de aşa ceva. Ares se găseşte pe un fel de masă de consult medical; trei entităţi sau constructe umanoide, dar nu tocmai umane, plutesc în jurul lui şi-l îngrijesc. Creaturile pot fi roboţi – deşi sunt mai subţiri şi au aspect mai organic şi mai *extraterestru* decât orice roboţi care au fost vreodată visaţi în epoca mea – şi văd că una dintre ele a instalat o perfuzie, în timp ce alta trece o rază ultravioletă strălucitoare peste pântecele sfârtecat al lui Ares.

Zeul războiului continuă să-şi apese măruntaiele înăuntru cu mâini însângerate. Ares pare suferind, speriat şi mânios. Pare, cu alte cuvinte, uman.

În lungul peretelui alb, cuve uriaşe se ridică la peste şase metri înălţime, pline cu fluid violet care bolboroseşte, cordoane ombilicale, filamente şi… zei: forme umane înalte, bronzate, perfecte, în diverse etape a ceea ce poate fi ori reconstruire, ori descompunere. Văd cavităţi deschise pentru organe, oase albe, carne roşie cu striaţiuni, străfulgerări oribile de ţeste curate. Nu recunosc celelalte forme de zei, dar la două cuve depărtare pluteşte Afrodita, goală, cu ochii închişi, părul despletit, cu corpul perfect, cu excepţia încheieturii şi mâinii ei perfecte aproape retezate de braţul ei perfect. Un norişor clocotitor de viermi verzi îi spiralează în jurul ligamentelor, tendoanelor şi oaselor, fie devorând, fie suturând, fie ambele. Îmi feresc privirea.

Zeus intră în încăperea lungă şi străbate spaţiul dintre monitoarele medicale fără cadrane, pe lângă roboţi înveliţi în piele sintetică, printre zei care-şi pleacă frunţile şi se retrag puţin pentru a-l cinsti. Pentru o clipă, capul măreţului zeu se roteşte în

direcţia mea, ochii pătrunzători de sub sprâncenele sure mă privesc direct şi ştiu c-am fost descoperit.

Aştept tunetul lui şi trăsnetul fulgerător. Nu se întâmplă însă nimic. Zeus se întoarce – oare a zâmbit? – şi se opreşte în faţa lui Ares, care continuă să stea pe masa de examinare, între maşinării ce plutesc şi creaturi robotice cu piele care-l îngrijesc.

Zeus stă înaintea zeului rănit cu braţele încrucişate, toga drapată, capul plecat; chipul pare a-i fi numai barbă sură ferchezuită şi sprâncene sure neferchezuite, pieptul dezvelit radiază lumină arămie şi forţă, expresia îi este feroce – aş spune că aduce mai mult cu un iritat director de şcoală, decât cu un tată îngrijorat.

Ares vorbeşte primul:

– Părinte Zeus, nu te mânii când vezi asemenea violenţă omenească, asemenea acte sângeroase? Noi suntem zeii veşnici, nemuritori, dar *la naiba!* suferim răni şi insulte – mulţumită divinelor noastre certuri şi înfruntări de voinţe – de fiecare dată când le arătăm puţină blândeţe acestor muritori împuţiţi. Şi nu-i îndeajuns de rău că trebuie să ne luptăm cu nemernicii ăştia de muritori nano-înnebuniţi, ci, de asemenea, trebuie să ne luptăm *cu tine,* stăpâne Zeus.

Trage aer în piept, face o grimasă de durere şi aşteaptă. Zeus nu spune nimic, ci rămâne încruntat, ca şi cum i-ar cântări cuvintele.

– *Şi Atena,* icneşte zeul rănit. Ai lăsat-o pe fata asta să meargă prea departe, o, fiu al lui Cronos! De când i-ai dat viaţă din propriul tău cap – copilei acesteia a *haosului* şi distrugerii –, i-ai îngăduit întotdeauna să facă după cum doreşte şi nu te-ai împotrivit nicicând voinţei ei nesăbuite. Iar acum l-a preschimbat pe muritorul Diomede într-o armă a ei, l-a îmboldit să se dezlănţuie împotriva noastră, a zeilor!

Ares este incitat şi furios. Stropi de salivă îi zboară de pe buze. Pot încă vedea colacii cenuşii-albaştri ai intestinelor scăldaţi în ceva ce pare a fi sânge auriu.

– Mai întâi l-a îndemnat pe… pe… *muritorul* acela să se repeadă asupra Afroditei, rănind-o la mână şi vărsându-i sângele divin. Asistenţii Vraciului mi-au spus că va sta-n cuvă o zi întreagă pentru a se reface. Apoi l-a aţâţat pe Diomede să mă atace pe mine – *pe mine, zeul războiului! –,* iar corpul lui nano-amplificat a fost îndeajuns de rapid ca să mă ţină pe mine însumi

în cuve timp de zile sau săptămâni ori poate chiar să am nevoie de resurecţie, dacă n-aş fi fost încă mai iute. Dacă mi-ar fi luat inima pe vârful suliţei, m-aş zvârcoli şi acum printre leşurile de acolo, simţind şi mai multe chinuri, încercând să continui lupta, dar doborât de simplul bronz al muritorilor, secătuit ca un spectru fără suflare din vechile noastre zile pe Pământ şi…

– *AJUNGE!!* urlă Zeus şi nu numai că opreşte diatriba lui Ares, ci-i încremeneşte locului pe toţi zeii şi roboţii. Nu mai vreau s-aud bolboroselile tale plângăcioase, Ares, mincinos cu două feţe, băşinică ipocrită, umbră jalnică de om, că de zeu nici nu poate fi vorba!

Ares clipeşte, auzindu-l, deschide gura, însă – cu înţelepciune, gândesc eu – alege să nu-l întrerupă.

– Stau să te-ascult cum scânceşti şi te miorlăi pentru o zgaibă! pufneşte Zeus desfăcându-şi braţele puternice şi întinzând o mână gigantică de parcă s-ar pregăti să-l spulbere pe zeul războiului printr-o poruncă. Pe tine… pe tine te urăsc cel mai mult dintre toţi viermii aleşi să devină zei când a sosit timpul Schimbării noastre, pe tine, făţarnic mizerabil! Pe tine, laş în adâncul inimii, dar iubitor de moarte, de bătălii crunte şi de secera sângeroasă a războiului. Ai moştenit răutatea mamei tale, Ares, şi pornirea ei spre gâlceavă… mărturisesc că abia o pot struni pe Hera, mai ales atunci când decide pentru un proiect drag inimii ei, aşa cum este măcelărirea aheilor până la ultimul.

Ares se încovoiază, ca şi când vorbele lui Zeus l-ar îndurera, totuşi suspectez că adevărata cauză a durerii este de fapt creatura-robot sferică ce pluteşte lângă el şi-i suturează abdomenul cu ceva ce pare a fi o maşină de cusut portabilă de putere industrială.

Zeus ignoră serviciile medicilor şi se plimbă înainte şi înapoi, apropiindu-se la doi metri de mine, înainte de a se răsuci şi a reveni pentru ca să se oprească în faţa lui Ares, care stă chircit, cu o grimasă întipărită pe faţă.

– Sper că îndemnurile maică-tii, poveţele Herei, te-au făcut să suferi într-atât, *O, Zeu Al Războiului…* (Îi aud limpede sarcasmul din voce.) Îmi vine să te las să mori…

Ares ridică ochii, cu adevărat şocat şi îngrozit.

Zeus izbucneşte în râs la expresia zeului războiului.

– Nu ştiai că noi putem să murim? Să murim dincolo de posibilitatea de reconstrucţie din cuve sau de resurecţia

recombinată? Putem, fiule, putem.

Ares coboară ochii, derutat. Maşinăria aproape că a terminat să îndese înapoi măruntaiele divine şi să prindă în copci muşchii şi carnea.

– Vraciule! bubuie Zeus şi ceva înalt şi foarte non-uman apare dinapoia cuvelor bolborositoare.

Creatura este mai degrabă miriapod decât maşină, cu multiple braţe, fiecare cu multiple articulaţii şi ochi roşii, ca de insectă, aflaţi la înălţimea de patru metri şi jumătate pe corpul său segmentat. Curele, dispozitive şi fragmente organice stranii atârnă din harnaşamente prinse în jurul corpului uriaş şi insectoid al Vraciului.

– Eşti totuşi vlăstarul meu, se adresează Zeus lui Ares, care are chipul schimonosit de durere.

Glasul Stăpânului Tunetului se îmblânzeşte:

– Eşti fiul meu, tot aşa cum eu sunt fiul lui Cronos. Mama ta te-a născut din sămânţa mea.

Zeul războiului ridică braţul însângerat, parcă dorind să prindă antebraţul lui Zeus, dar acesta îi ignoră gestul.

– Ascultă însă ce-ţi spun, Ares. Dacă ai fi fost zămislit de alt zeu şi ai fi ajuns un asemenea dezamăgitor mâncător de căcat, îţi spun cu toată sinceritatea că de mult te-aş fi aruncat în adâncul hrubei întunecoase de dedesubt, acolo unde Titanii se zvârcolesc şi-acum.

Zeus îi face semn Vraciului să se apropie, apoi se întoarce şi iese cu pas mare din sală.

Mă retrag puţin – aşa cum fac toţi ceilalţi zei din jur când Vraciul gigantic îl ridică pe Ares cu cinci dintre braţele sale, îl poartă până la cuva goală, îi ataşează diverse fibre, tentacule şi cordoane ombilicale, după care îl coboară în lichidul violet şi bolborositor. De îndată ce faţa îi ajunge sub nivelul suprafeţei, Ares închide ochii şi viermi verzi năvălesc prin orificii de sticlă şi încep să lucreze asupra abdomenului distrus al zeului războiului.

Decid că este timpul să plec.

Graţie acestui dispozitiv medalion, învăţ tehnica teleportării cuantice. Îţi imaginezi cât mai clar locul unde vrei să mergi şi dispozitivul te TC exact acolo. Îmi imaginez cât mai clar campusul universităţii mele din statul Indiana, în ultimii ani ai secolului al douăzecilea. Dispozitivul nu face nimic. Oftez o dată

şi-mi imaginez dormitorul scoliast de la poalele Olimpului.

Instantaneu medalionul mă decalează fazic până acolo. Mă materializez – deşi nu sunt vizibil, din cauza Cuşmei lui Hades – imediat lângă treptele roşii din faţa uşilor verzi ale barăcilor noastre de piatră roşie.

A fost o zi a dracului de lungă şi nu doresc altceva decât să-mi scot toate echipamentele, să mă trântesc în pat şi să dorm. Nightenhelser poate să-i raporteze şi singur Muzei.

Ca şi cum gândul meu ar fi chemat-o, o văd pe Muză materializându-se la doar doi metri de mine şi deschizând uşa barăcilor. Sunt uimit. Până acum, Muza n-a mai venit niciodată la barăci; întotdeauna noi suim la ea cu elevatorul de cristal.

Aflat în siguranţa tehnologiei-Hades care mă ascunde, o urmez în sala comună.

– Hockenberry! strigă ea cu puternicul glas de zeiţă.

Un scoliast tânăr pe nume Blix, un exeget homeric din secolul al douăzeci şi doilea, căruia i-a fost alocat schimbul de noapte în Ilion, apare de la etaj, frecându-se la ochi şi părând stupefiat.

– Unde-i Hockenberry? întreabă Muza mea.

Blix clatină din cap, cu maxilarul inferior atârnând deschis. Obişnuieşte să doarmă în şort şi un maiou pătat.

– Hockenberry! repetă nerăbdător Muza. Nightenhelser zice c-a plecat în Ilion, dar nu-i acolo. Nu mi-a raportat. Ai văzut să fi venit aici vreun scoliast din schimbul de zi?

– Nu, Zeiţă, răspunde sărmanul Blix, plecând capul într-un soi de semn de supunere.

– Du-te-napoi în pat, rosteşte Muza dezgustată.

Iese din barăci, priveşte în jos, la ţărmul unde oamenii verzi târăsc capetele de piatră din carieră, după care se TC cu un şuier uşor al aerului ce năvăleşte în locul pe care-l ocupase ea.

I-aş putea lua urma prin spaţiul decalărilor fazice, însă… de ce aş face-o? Neîndoielnic, ea doreşte înapoi coiful şi medalionul. Deoarece Afrodita este în cuvă, pentru ea sunt o armă fără stăpân – pun prinsoare că, în afară de Afrodita, numai Muza ştie că am fost echipat cu gadgeturile acestea de spion.

Şi poate că nici chiar Muza nu ştie cum plănuieşte Afrodita să mă folosească…

S-o spionez pe Atena şi apoi s-o ucid.

De ce? Chiar dacă vorbele aspre ale lui Zeus către fiul său, Ares, sunt adevărate – că zeii pot muri Moartea Adevărată –, este

posibil ca un biet muritor să-i omoare? Până acum, Diomede s-a străduit din răsputeri să ucidă doi zei.

Şi a izbutit să scoată din luptă doi zei, care actualmente plutesc în cuve, cu viermi verzi ce-i vindecă.

Scutur din cap. Brusc, mă simt foarte obosit şi foarte confuz. Strădania mea de a-i înfrunta pe zei, pe care am început-o cu douăzeci şi patru de ore în urmă, aproape că s-a încheiat. Până la ora aceasta, mâine, Afrodita mă va termina.

Unde să mă duc?

Nu mă pot ascunde de zei foarte mult timp şi, dacă devine evident că asta-i ceea ce fac, Afrodita îmi va purta intestinele ca jartiere încă şi mai devreme. De îndată ce Zeiţa Iubirii va reintra în acţiune mâine, ea mă va vedea… şi mă va găsi.

Pot să mă TC înapoi pe câmpul de bătălie de sub zidurile Ilionului şi să îngădui să fiu găsit de Muză. Ar putea fi şansa mea cea mai bună. Chiar dacă-mi va lua echipamentul, probabil că-mi va îngădui să trăiesc până ce Afrodita iese din cuvă. Ce am de pierdut?

O zi. Afrodita va sta o zi în cuvă şi nici unul dintre ceilalţi zei nu mă poate vedea sau găsi până la revenirea ei. *O zi.*

Practic, mai am doar o zi de trăit.

Cu gândul acesta, decid finalmente unde să merg.

16
Marea Polară de Sud

Cei patru călători deciseră în cele din urmă să mănânce.

Savi dispăru pentru câteva minute în unul dintre tunelurile ei iluminate şi reveni cu feluri calde – pui, orez încălzit, ardei umpluţi cu curry şi fâşii de carne de miel la grătar. Cei patru ciuguliseră câte ceva în Ulanbat cu numai două ore în urmă, dar acum mâncară cu entuziasm real.

– Dacă sunteţi obosiţi, spuse bătrâna, puteţi dormi aici peste noapte, înainte de a pleca. Unele încăperi din apropiere au paturi confortabile.

Toţi anunţară că nu se simţeau obosiţi – era abia spre sfârşitul după-amiezii, potrivit orei din Craterul Paris. Daeman privi în jur, înghiţi bucata de miel pe care o mesteca şi spuse:

– De ce locuieşti într-un…

Se întoarse către Harman:

– Cum i-ai spus?
– Aisberg, zise Harman.
Daeman încuviinţă, mestecă şi reveni la Savi.
– De ce locuieşti într-un aisberg?
Femeia surâse.
– Căminul acesta al meu poate fi rezultatul… să zicem… al nostalgiei unei bătrâne.
Când văzu că Harman o urmărea cu atenţie, adăugă:
– Mă găseam într-un fel de vacanţă, într-un aisberg foarte asemănător cu acesta, când faxarea finală a avut loc fără mine, acum paisprezece vieţi ce vă sunt acordate vouă.
– Crezusem că în decursul faxării finale au fost toţi stocaţi, zise Ada.
Îşi şterse degetele pe un şervet minunat din pânză de in arămie.
– Toate milioanele de oameni de stil-vechi.
Savi scutură din cap.
– N-au fost milioane, draga mea. Când post-ii au derulat faxarea finală, eram doar cu puţin mai mult de nouă mii. Din câte pot spune, nici unul dintre oamenii aceia – mulţi dintre ei, prieteni ai mei – n-a fost reconstituit după Hiat. Noi toţi, supravieţuitorii pandemiei, eram evrei, ştii, din cauza rezistenţei noastre la virusul rubicon.
– Ce sunt evreii? întrebă Hannah. Sau ce *au fost* evreii?
– În principal, răspunse Savi, un construct rasial teoretic. Un grup genetic semi-distinct, format în urma izolării culturale şi religioase pe o durată de câteva mii de ani.
Tăcu şi-i privi pe cei patru oaspeţi. Doar expresia lui Harman sugera că ar fi avut cea mai măruntă idee despre ce vorbea.
– De fapt, nu contează, adăugă ea încet. Însă acela este motivul pentru care ai auzit referiri la mine sub numele „Evreica Rătăcitoare”, Harman. Am devenit un mit. O legendă. Expresia „Evreica Rătăcitoare” a supravieţuit chiar şi după ce înţelesul său se pierduse.
Zâmbi din nou, dar fără umor vizibil.
– Cum ai ratat faxarea finală? întrebă Harman. De ce te-au abandonat post-oamenii?
– Nu ştiu. Vreme de secole mi-am pus eu însămi întrebarea asta. Poate că au făcut-o ca eu să pot sluji drept… martor.
– Martor? repetă Ada. La ce?

– Draga mea, atât după, cât şi înainte de faxarea finală, au existat multe schimbări stranii în ceruri şi pe Pământ. Poate că post-ii au considerat că cineva – fie chiar şi un singur om de stil-vechi – ar trebui să fie martor la toate schimbările acelea.

– Multe schimbări? se încruntă Hannah. Realmente, nu-nţeleg.

– Nu, draga mea, e firesc să nu-nţelegi, nu-i aşa? Tu şi părinţii tăi, şi părinţii părinţilor părinţilor tăi aţi cunoscut o lume care nu părea să se modifice deloc, cu excepţia unor indivizi... şi atunci numai în ritmul constant de un secol de persoană. Nu, schimbările despre care vorbesc n-au fost deloc vizibile, să fii sigură. Însă acesta nu-i Pământul pe care l-au cunoscut cândva oamenii de stil-vechi originali sau primii post-oameni.

– Şi care-i diferenţa? întrebă Daeman, pe un ton care le arăta tuturor cât de puţin l-ar fi putut interesa răspunsul.

Savi îşi întoarse spre el ochii albastru-cenuşii limpezi.

– În primul rând – un aspect mărunt, desigur, mărunt mai ales prin comparaţie cu toate celelalte, însă important pentru mine –, nu mai există alţi evrei.

Le arătă zonele de toalete private şi le sugeră să-şi scoată termopidermele pentru călătorie.

– Nu vom avea nevoie de ele? întrebă Daeman.

– Va fi frig până ajungem la sonie, răspunse Savi, dar o putem face. Iar după aceea nu veţi mai avea nevoie de ele.

Ada îşi scosese termopiderma şi revenise în încăperea principală, aşezându-se pe sofa, privind pereţii de gheaţă şi gândindu-se la toate câte se întâmplaseră până atunci, când Savi îşi făcu apariţia din altă odaie laterală. Bătrâna purta pantaloni mai groşi ca înainte, cizme mai robuste şi mai înalte, o mantie căptuşită şi o şapcă înfundată adânc pe cap, cu părul strâns la spate într-o coadă de cal sură. Avea o raniţă kaki-decolorat care părea grea. Ada nu văzuse niciodată o femeie care să se îmbrace în felul acela şi fu fascinată de stilul bătrânei. Îşi dădu seama că era fascinată de Savi în general.

Se părea că şi Harman era de asemenea fascinat, însă de arma încă vizibilă la centura lui Savi.

– Încă te gândeşti la posibilitatea de a-l împuşca pe unul dintre noi? o întrebă.

– Nu, zise Savi. Cel puţin, nu în clipa de faţă. Există însă alte chestii care trebuie împuşcate din timp în timp.

Suişul şi ieşirea din adânc, ca şi drumul pe suprafaţă până la sonie fură *într-adevăr* friguroase – vântul continua să urle şi zăpada să şfichiuiască –, dar vehiculul era cald sub cupola câmpului de forţă. Savi sui pe locul din faţă, pe care-l ocupase Harman anterior, iar Ada se instală în locul ei din dreapta, observând că, atunci când bătrâna trecuse palma peste capota neagră de sub mâner, se ivise un panou holografic de comenzi.

– *Asta* de unde-a apărut? întrebă Harman din locul său, în stânga lui Savi.

O indentaţie continua să fie goală între Daeman şi Hannah.

– N-ar fi fost o idee bună ca voi să încercaţi să pilotaţi sonie-ul la venirea încoace, spuse Savi.

Verifică dacă toţi erau instalaţi şi asiguraţi în poziţiile lor, apoi răsuci mânerul, maşinăria zumzăi profund şi se ridicară două sute cincizeci de metri pe verticală deasupra gheţii, efectuară un luping complet – câmpul de forţă îi menţinu apăsaţi pe locurile lor, dar *simţiră* ca şi cum n-ar fi existat nimic altceva decât aerul între ei şi moartea teribilă prin prăbuşirea spre gheaţa albastră şi marea neagră aflate atât de jos dedesubt –, apoi vehiculul redresă, viră la stânga şi sui abrupt către stele.

După ce maşinăria îşi stabilizase cursul spre nord-vest, cu viteză mare şi la altitudine, Harman întrebă:

– Ne-ar putea duce acolo?

Gesticulă cu mâna stângă, apăsând cu degetele în câmpul de forţă elastic de deasupra.

– Unde? făcu Savi, concentrată asupra displayurilor holografice din faţa ei.

Ridică ochii:

– La inelul-p?

Harman se întorsese aproape complet pe spate şi privea în sus către inelul polar, care se deplasa de la nord la sud pe cer – la altitudinea aceea, zecile de mii de componente individuale ardeau surprinzător de luminos în aerul rarefiat.

– Da, aprobă el.

Savi clătină din cap.

– Ăsta-i un sonie, nu un vehicul spaţial. Inelul-p este foarte sus. De ce ai dori să mergi acolo?

Harman îi ignoră întrebarea.

– Ştii unde am putea găsi un vehicul spaţial?

Bătrâna surâse din nou. Privind-o cu atenţie, Ada îi sesiza

varietatea expresiilor – zâmbetele cu căldură reală, cele lipsite de căldură şi cele de felul acesta, care sugerau răceală sau ironie în mod activ.

– Poate, spuse ea pe un ton care avertiza împotriva altor întrebări.

– Chiar ai întâlnit post-oameni? întrebă Hannah.

– Da, spuse Savi, ridicând uşor glasul pentru ca să se facă auzită peste zumzetul sonie-ului ce gonea spre nord. Chiar am întâlnit câţiva.

– Cum erau? continuă Hannah cu voce oarecum melancolică.

– În primul rând, răspunse Savi, toţi erau femei.

Harman clipi iute din ochi.

– Chiar aşa?

– Da. Mulţi dintre noi au suspectat că doar câţiva post-oameni au coborât vreodată pe Pământ şi că utilizau diverse forme. Toţi erau femei. Poate că n-au existat post-oameni bărbaţi. Poate că ei n-au mai păstrat sexele după ce şi-au controlat propria evoluţie. Cine ştie?

– Aveau nume? întrebă Daeman.

Savi încuviinţă încet.

– Cea pe care am cunoscut-o cel mai bine… mă rog, cea pe care am văzut-o cel mai des… se numea Moira.

– Şi cum erau? continuă Hannah cu întrebările. Ce personalităţi aveau? Cum arătau?

– Preferau să plutească, în loc să meargă, răspunse Savi criptic. Le plăcea să organizeze petreceri pentru noi, cei de stil-vechi. Aveau tendinţa de-a vorbi în ghicitori delfice.

Pentru un minut tăcură şi se auzi numai vântul care şuiera peste carcasa de policarbon şi cupola câmpului de forţă. În cele din urmă, Ada vorbi:

– Coborau des din inelele lor?

Savi clătină iarăşi din cap.

– Nu prea des. Iar spre sfârşit, în ultimii ani dinaintea faxării finale, foarte rar. Se zvonea însă că ar fi avut nişte instalaţii în Bazinul Mediteranean.

– Bazinul Mediteranean? repetă Harman.

Savi surâse şi Adei i se păru că era unul dintre zâmbetele ei amuzate.

– Cu sute de ani înaintea faxării finale, post-ii au secat o mare întinsă din sudul Europei – au zăgăzuit-o între stânca Gibraltar şi

extremitatea Africii de Nord – şi au interzis-o accesului celor de stil-vechi. O mare parte din ea a fost transformată în terenuri agricole – aşa ne-au spus post-ii –, dar eu m-am furişat totuşi acolo, până am fost descoperită şi evacuată, şi am descoperit că existau… ei bine, oraşe ar putea fi descrierea cea mai bună, dacă ceva semiconductor poate fi numit oraş.

– Semiconductor? făcu Hannah.

– Nu contează, copilă.

Harman revenise cu faţa în jos, rezemat în coate.

– N-am auzit niciodată de acest Bazin Mediteranean, zise el. Sau de Gibraltar. Sau de… cum ai spus? Africa de Nord.

– Ştiu că ai descoperit câteva hărţi, Harman, şi că ai învăţat cum să le citeşti… într-un fel, spuse Savi. Însă acelea erau hărţi lacunare. Şi vechi. Puţinele cărţi pe care post-oamenii le-au îngăduit să dăinuie în epoca asta post-alfabetizată sunt vagi… inofensive.

Harman se încruntă iarăşi. Zburară către nord în tăcere.

Sonie-ul îi purtă din noaptea polară în lumina după-amiezii, departe de oceanul întunecat şi peste sol la o înălţime pe care ei nu puteau decât s-o aproximeze şi cu o viteză la care nu puteau decât să viseze. Inelul-p dispăru treptat pe măsură ce bolta se înalbăstri şi inelul-e deveni vizibil către nord.

Traversară ţinuturi ascunse de nori albi înalţi, apoi zăriră piscuri uriaşe, acoperite de zăpadă şi văi glaciare hăt dedesubt. Savi coborî sonie-ul la est de vârfurile acelea şi zburară la peste şapte sute de metri deasupra pădurii tropicale şi a savanelor verzi, continuând să gonească atât de rapid, încât alte piscuri apăreau ca puncte deasupra orizontului şi creşteau după aceea, transformându-se în munţi, în numai două-trei minute.

– Asta-i America de Sud? întrebă Harman.

– A fost cândva, răspunse Savi.

– Ce-nseamnă asta?

– Înseamnă că continentele s-au schimbat destul de mult de când au fost desenate hărţile pe care le-ai văzut tu. În plus, de atunci au mai avut şi alte nume. Hărţile pe care le-ai văzut arătau că acest continent era legat de cel numit America de Nord?

– Da.

– Nu mai sunt legate.

Ea atinse simbolurile holografice, răsuci mânerul şi sonie-ul coborî mai mult. Ada se ridică pe coate, atingând câmpul de forţă cu părul, şi privi în jur. Silenţios, cu excepţia şuierului curentului de aer peste cupolă, sonie-ul zbura imediat deasupra vârfurilor copacilor – pe sub ei, fulgerau cicade, ferigi gigantice, arbori străvechi fără frunze. Spre vest, se ridicau poale de dealuri, în lungul piscurilor înalte. Mai departe către est, câmpii vălurite erau presărate cu alţi arbori primitivi. Animale mari înaintau greoi, aidoma unor bolovani mobili pe lângă râuri şi lacuri. Alte animale păşteau; aveau boturi neverosimile şi erau acoperite cu dungi albe, maro, arămii, roşii. Ada nu putu să identifice pe nici unul.

Pe neaşteptate, o turmă din animalele acelea rumegătoare goni la o sută de metri pe sub sonie, panicate, fugind pentru a-şi salva vieţile. După ele ţopăiau şase creaturi asemănătoare unor păsări – masive, înalte de minimum doi metri şi jumătate, aprecie Ada, cu penaj ce fâlfâia sălbatic îndărătul celor mai mari pliscuri şi mai hidoase capete pe care le văzuse femeia vreodată. Rumegătoarele alergau iute – cincizeci sau şaizeci de kilometri pe oră, bănui Ada în secundele înainte ca sonie-ul să le depăşească şi să le piardă din vedere –, dar păsările erau şi mai rapide, atingând poate chiar o sută de kilometri pe oră, de patru ori mai repede ca orice droşcă sau cariolă în care Ada sau ceilalţi trei călătoriseră vreodată.

– Ce… începu Hannah.

– Păsările Terorii, spuse Savi. *Phorusrhacos.* După rubicon, ARN-iştii au avut parte de câteva secole nebune, în care s-au jucat cu aşa ceva. Cumva, se potriveşte, fiindcă adevăratele Păsări ale Terorii au rătăcit pe câmpiile şi dealurile astea cu două milioane de ani în urmă, totuşi, genul ăsta de rahat recombinat – cum sunt şi dinozaurii voştri, mai la nord – dă peste cap ecologia. Post-ii au promis că vor curăţa totul în timpului Hiatului faxării finale, dar n-au făcut-o.

– Ce este un ARN-ist? întrebă Ada.

Animalele – Păsările Terorii cu ciocuri roşii, însă şi prada lor – dispăruseră în urmă. Spre vest, se zăreau acum turme mai întinse, alcătuite din animale mai mari, pe urmele cărora se furişau creaturi ce aduceau cu tigrii. Sonie-ul se înălţă în văzduh şi viră către poalele dealurilor.

Savi suspină, parcă obosită.

– Artişti ai ARN-ului. Liberi-profesionişti ai recombinaţiilor. Rebeli sociali şi farsori veseli cu secvenţatoare şi cuve ilegale de regenerare.

O privi pe Ada, apoi pe Harman, apoi se uită în spate, la Daeman şi Hannah.

– Nu contează, copii, adăugă ea.

Zburară alte cincisprezece minute peste păduri din care se înălţau aburi şi după aceea virară spre vest, într-un lanţ muntos. Norii se deplasau în jurul piscurilor muntoase de dedesubt şi printre acestea, iar zăpada şfichiuia în jurul sonie-ului, dar, cumva, câmpul de forţă, ţinea la depărtare elementele naturii.

Savi atinse o imagine strălucitoare; sonie-ul încetini, descrise un cerc, apoi porni către vest în direcţia soarelui de la sfârşitul după-amiezii. Se aflau foarte sus.

– Oho! rosti Harman.

În faţa lor, două piscuri ascuţite se ridicau de ambele părţi ale unei şei înguste, acoperite de terase ierboase şi ruine cu adevărat străvechi, ziduri de piatră fără acoperişuri. Un pod – tot din Epoca Pierdută, dar în mod vădit nu la fel de vechi ca ruinele de piatră – unea vârfurile ascuţite pe deasupra ruinelor. În afara podului acela suspendat nu exista nici o cale de acces – drumul se termina la ambele capete în pereţi de stâncă –, iar fundaţiile erau adânci în roca dintre ruinele de dedesubt.

Sonie-ul descria cercuri.

– Un pod suspendat… şopti Harman. Am citit despre ele.

Ada se pricepea la estimarea dimensiunilor şi bănui că deschiderea principală a podului avea lungimea de un kilometru şi jumătate, deşi fundaţia drumului fusese distrusă în vreo douăzeci de locuri, arătând bare de ranforsare ruginite şi hău. Bănuia că cele două turnuri – ambele vopsite de mult în oranj, însă presărate acum aproape peste tot de rugină – depăşeau două sute de metri înălţime, ridicându-se peste munţii din extremităţi. Turnurile erau verzi, acoperite de ceva ce părea iederă din depărtare; când sonie-ul se apropie în cercurile sale, Ada văzu că „vegetaţia” era artificială – bule verzi, scări şi globuri dintr-un material flexibil şi sticlos, care se înfăşurau în jurul turnurilor, se întindeau pe cablurile grele de suspendare, ba coborau chiar şi pe cablurile de susţinere, atârnând liber deasupra drumului distrus. Norii se deplasau dinspre vârfurile înalte şi se amestecau cu ceaţa care suia din canioanele adânci

de sub ruine, încolăcindu-se în jurul turnului sudic şi ocultând drumul şi cablurile ce atârnau acolo.

– Locul acesta are un nume? întrebă Ada.

– Golden Gate din Machu Picchu, spuse Savi şi atinse comenzile ca să se apropie mai mult.

– Ce înseamnă asta? întrebă Daeman.

– Habar nu am, răspunse Savi.

Sonie-ul ocoli turnul nordic – portocaliu mat şi roşu-ruginiu scabros în lumina solară puternică de aici, dincolo de nori – şi pluti încet, prudent, spre vârful turnului, asolizând fără sunet.

Câmpul de forţă dispăru. Savi aprobă în tăcere şi toţi coborâră, îşi întinseră braţele şi-şi scuturară picioarele şi priviră în jur. Aerul era rece şi foarte rarefiat.

Daeman se apropie de marginea ruginită a vârfului turnului şi se aplecă pentru a privi în jos. Crescut cu Craterul Paris ca locuinţă de bază, nu se temea de înălţimi.

– În locul tău, m-aş feri să cad, rosti Savi. Aici nu există salvarea firmeriei. Dacă mori departe de nodurile-fax, rămâi mort.

Daeman se trase îndărăt, cât pe-aici să alunece în graba sa de a se îndepărta de margine.

– Ce tot spui?

– Exact ce-ai auzit, zise Savi, ridicându-şi raniţa pe umărul drept. Aici nu există fax sau firmerie. Până ne-ntoarcem, încearcă să rămâi în viaţă.

Ada se uită către cer, unde ambele inele erau vizibile prin văzduhul senin şi rarefiat.

– Crezusem că post-oamenii ne pot faxa de oriunde, dacă… avem necazuri.

– La inele, rosti Savi cu glas sec. Acolo unde vă vindecă firmeria. Acolo unde suiţi după al Cincilea Douăzeci, ca să vă alăturaţi post-oamenilor.

– Da, spuse Ada cu voce slabă.

Savi clătină din cap.

– Când vi se întâmplă ceva rău, nu post-ii vă faxează pentru a vă reconstrui. Acela nu-i decât un mit. Sau, ca să fiu mai puţin politicoasă – un rahat.

Harman deschise gura ca să vorbească, însă Daeman i-o luă înainte.

– Eu am fost acolo, zise el pe un ton furios. În firmerie. În

inele.

– În firmerie, da, încuviinţă Savi. Dar n-ai fost vindecat de post-oameni. Dacă ei sunt acolo sus, nu le pasă câtuşi de puţin de tine. Şi nu cred că ei mai sunt acolo.

Cei patru stăteau pe vârful turnului ruginit, la o sută cincizeci de metri deasupra drumului ruinat, la două sute cincizeci de metri deasupra şeii ierboase şi a ruinelor de piatră. Vântul dinspre piscurile mai înalte îi zgâlţâia şi le flutura părul.

– După ultimul nostru Douăzeci, suim acolo ca să ne alăturăm post-oamenilor… începu Hannah cu glas stins.

Savi râse şi-i conduse către o globulă neregulată de sticlă, care se revărsa peste marginea vestică a turnului vechi.

Existau camere şi antecamere, scări ce coborau, escalatoare încremenite şi odăiţe ce se desprindeau din încăperile principale. Adei i se păru ciudat că cerul, turnurile oranj, cablurile ce atârnau şi imaginile întrezărite ale junglei şi drumului de dedesubt nu căpătau o nuanţă verzuie văzute prin material şi că nici razele soarelui ce pătrundeau aici nu deveneau verzi – cumva, sticla verde îngăduia trecerea culorilor naturale.

Savi îi conduse în jos şi cumva în spirală, trecând de la un modul verde la următorul, de pe o parte a turnului bifurcat la următoarea, prin tuburi subţiri care ar fi trebuit să se legene în curentul puternic de aer, totuşi rămâneau fixe. Unele camere ieşeau cu zece-doisprezece metri în afara turnului şi Ada nu avea nici un indiciu asupra felului în care globula verde era ataşată de beton şi oţel.

Unele încăperi erau goale. Altele conţineau… artefacte. Într-o cameră, schelete de animale se conturau pe linia munţilor. În altă sală, mai multe maşinării perfect identice se înşiruiau etalate pe tejghele şi atârnau de sârme. În alta, cuburi de plexiglas conţineau fetuşi a sute de creaturi; nici unul nu era uman, dar unii erau tulburător de apropiaţi de oameni. În altă odaie, holograme pale de câmpuri stelare şi câmpuri inelare se deplasau peste şi prin observatori.

– Ce-i locul ăsta? întrebă Harman.

– Un fel de muzeu, spuse Savi. Cred că exponatele cele mai importante lipsesc.

– Cine l-a creat? întrebă Hannah.

Savi strânse din umeri.

– N-aş crede că post-ii. Nu ştiu. Sunt totuşi destul de sigură că podul – sau originalul acestui pod, pentru că poate fi o copie – a existat cândva deasupra apei lângă un oraş din Epoca Pierdută pe fosta coastă de vest a continentului aflat la nord de noi. Ai auzit de aşa ceva, Harman?

– Nu.

– Poate că am visat eu, râse Savi cu regret. După atâtea secole de somn, memoria îmi joacă feste.

– Ai mai spus o dată că ai dormit multe secole, rosti Daeman pe un ton care Adei i se păru nepoliticos. Despre ce vorbeşti?

Savi îi condusese pe o lungă scară spirală, ce cobora prin tubul de sticlă verde care se întindea între cablurile de suspendare, iar acum arăta cu mâna un şir de sicrie de cristal.

– O formă de criosomn. Atât doar că nu-i congelare… ceea ce-i prostesc, fiindcă asta a-nsemnat „crio” la origine. Unii dintre coconii aceia încă funcţionează, însă încremenesc mişcarea moleculară. N-o fac prin intermediul frigului, ci printr-o microtehnologie alimentată energetic de la pod.

– De la pod? repetă Ada.

– Întregul ansamblu este un receptor de energie solară, explică Savi. Cel puţin, părţile verzi.

Ada se uită la sicriele de cristal prăfuite şi încercă să-şi imagineze cum ar fi fost să se culce în unul dintre ele şi să aştepte… ce? Ani înainte de trezire? Decenii? Secole? Se înfioră.

Savi o privea şi Ada se îmbujoră. Însă bătrâna se mulţumi să zâmbească. Unul dintre surâsurile ei sincer amuzate, aprecie Ada.

Suiau spre un cilindru lung de sticlă verde, care atârna de un cablu de susţinere ruginit şi cu aspect destrămat, mai gros decât înălţimea lui Harman. Ada se pomeni călcând grijuliu, încercând să-şi ridice greutatea prin pură voinţă şi temându-se ca nu cumva greutatea lor totală să prăbuşească cilindrul, cablul şi întregul pod. O zări din nou pe Savi urmărind-o cu privirea. De data aceasta, nu se mai înroşi însă, ci se încruntă, obosită de examinarea bătrânei.

Toţi patru se opriră pentru un minut, alarmaţi. Se părea că intraseră într-o sală de întruniri plină cu oameni – oameni care stăteau pe lângă pereţi, bărbaţi şi femei în veşminte ciudate, oameni aşezaţi la mese şi privind console de comenzi, oameni care nu se clintiră şi nici nu-şi întoarseră ochii în direcţia nou-

veniţilor.

– Nu sunt reali, spuse Daeman, apropiindu-se de un bărbat – îmbrăcat în costum albastru prăfuit, cu un fel de ţesătură la gât – şi atingându-i faţa.

Cei cinci trecură de la o formă la următoarea, privind bărbaţii şi femeile cu straie stranii, oameni cu părul aranjat în modele bizare şi cu neobişnuite podoabe personale – tatuaje, bijuterii fantasmagorice, păr şi piele vopsite.

– Am citit că, demult, servitorii aveau forma oamenilor… începu Harman.

– Nu, zise Savi. Aceştia nu sunt roboţi. Doar manechine.

– Ce? făcu Daeman.

Savi explică termenul.

– Ştii pe cine reprezintă ele? întrebă Hannah. Sau de ce se află aici?

– Nu, răspunse Savi şi rămase locului pe când ceilalţi explorară.

În capătul încăperii, aflat într-o nişă de sticlă, ca şi cum ar fi fost exponatul cel mai de preţ, un bărbat stătea pe un scaun de lemn împodobit şi piele. Chiar şi aşezat, era evident că era mai scund decât oricare manechin masculin din sală şi purta o tunică arămie ce semăna cu o rochie scurtă de bumbac sau lână grosolană, încinsă cu centură. În picioare avea sandale. Bărbatul cel scund ar fi putut să fie comic, dar trăsăturile sale – părul scurt, creţ şi înspicat cu fire sure, nasul acvilin şi ochii cenuşii aprigi ce priveau îndrăzneţ de sub sprâncenele dese – erau atât de puternice, încât Ada se pomeni apropiindu-se cu teamă. Antebraţele îi erau atât de musculoase şi acoperite de cicatrice, degetele butucănoase strângeau nepăsător, totuşi degajând forţă, braţele de lemn ale scaunului, totul emana o asemenea impresie de putere comprimată într-un arc – de voinţă, nu numai de forţă fizică –, încât Ada se opri la doi metri de el. În mod limpede, bărbatul era mai bătrân decât alegeau oamenii să arate în epoca aceasta – undeva între al Doilea Douăzeci al lui Daeman şi bătrâneţea lui Savi. Tunica îi era îndeajuns de decoltată pentru ca Ada să-i poată vedea părul sur de pe pieptul lat, arămiu.

Daeman păşi iute înainte.

– Îl ştiu pe bărbatul ăsta, rosti el, arătând cu braţul. L-am mai văzut.

– În drama turin, zise Hannah.

– Da, da, încuviinţă Daeman şi pocni din degete străduindu-se să-şi reamintească. Îl cheamă…

– Odiseu, spuse bărbatul din scaun.

Se ridică şi făcu un pas către Daeman care încremenise uluit.

– Odiseu, fiul lui Laertes.

17
Marte

– Se stabilizează, îi transmise Mahnmut lui Orphu prin cablaj. Rata de rostogolire, aproximativ o rotaţie la şase secunde. Tangajul şi ruliul se apropie de zero.

– O să-ncerc să reduc rostogolirea, spuse Orphu. Anunţă-mă când ai calota polară în reticul.

– Bine, nu… se abate. La naiba! Ce jale…

Mahnmut încerca să alinieze zigzagul de pe fluxul video cu ceaţa alburie a calotei polare marţiene prin viscolul de sfărâmături rostogolitoare şi plasma încă strălucitoare.

– Da, încuviinţă Orphu din cală. Sunt o jale.

– Nu mă refeream la tine.

– Ştiu. Sunt totuşi o jale. Aş renunţa la jumătate din biblioteca mea despre Proust, dacă mi-aş putea recăpăta măcar unul dintre cei şase ochi.

– O să te conectăm la un flux vizual, spuse Mahnmut. La naiba! Iar ne rostogolim.

– Las-o să se rostogolească până în clipa dinaintea pătrunderii în atmosferă, zise Orphu. Economiseşte combustibilul jeturilor. Şi – nu – nu vom reuşi să reparăm problema aceasta cu vederea. După ce m-ai conectat aici, am efectuat un control al avariilor şi nu lipsesc doar ochii şi videocamerele. Eu priveam către provă când nava a fost topită, iar fulgerul mi-a ars toate canalele până la nivelul organic. Nervii mei optici interni sunt scrum.

– Îmi pare rău, spuse Mahnmut.

Îi venea să vomite şi nu numai din cauza rostogolirilor.

După un minut, vorbi:

– Ni se diminuează considerabil toate consumabilele – apă, aer, combustibilul raniţelor cu jeturi. Eşti sigur că vrei să rămânem în interiorul acestui câmp de sfărâmături?

– Este şansa noastră cea mai bună. Pe radar, apărem ca alt fragment din nava spaţială distrusă.

– *Radar?* repetă Mahnmut. Ai văzut ce ne-a atacat? Un nenorocit de *car de luptă.* Crezi că un car de luptă are radar?

Orphu hurui un râset.

– Crezi că un *car de luptă* poate lansa o lance de energie precum cea care a vaporizat o treime din navă, inclusiv pe Koros şi Ri Po? Şi, da, Mahnmut, *am văzut* carul de luptă – a fost ultimul lucru pe care-l voi vedea vreodată. Dar nu cred nici măcar un moment că ar fi fost realmente un car de luptă cu un mascul şi o femelă umane uriaşe care-l pilotau în vidul cosmic. Nu. Este prea de tot… prea de tot de departe!

Mahnmut nu avu ce să-i răspundă. Îşi dorea ca Orphu să fi redus complet rostogolirea – submersibilul îşi reluase şi tangajul, şi ruliul –, însă tot ce-i înconjura în câmpul de sfărâmături se rostogolea, astfel încât era logic ca şi ei să se comporte la fel.

– Vrei să discutăm despre sonetele lui Shakespeare? întrebă Orphu de pe Io.

– Eh, căcat!

Moravecilor le plăceau vechile expresii colocviale omeneşti, iar cu cât erau mai scatologice, cu atât mai bine.

– Nici vorbă de căcat, prietene.

– Stai aşa… stai aşa! rosti Mahnmut. Sfărâmăturile încep să lucească. Şi noi la fel. Creşte ionizarea.

Era încântat că vocea îi rămânea calmă. În faţa lor, bucăţi mai mari din nava spaţială distrusă străluceau roşu-închis. Prova *Doamnei Brune* începuse de asemenea să sclipească. Senzorii ei externi anunţau creşterea temperaturii carcasei. Pătrundeau în atmosfera marţiană.

– E timpul s-o punem pe picioare, rosti Orphu, primind datele retransmise în cala submersibilului şi făcând tot ce putea cu descărcarea parţială a comenzilor lui Koros III, declanşând jeturile de direcţionare ale submersibilului şi realiniindu-i giroscoapele. Rostogolirea s-a oprit?

– Nu tocmai.

– Nu mai putem aştepta. O să răsucesc maldărul ăsta de fier vechi înainte să ardem.

– „Maldărul ăsta de fier vechi” se numeşte *Doamna Brună* şi ne-ar putea salva vieţile, replică rece Mahnmut.

– Aşa-i, aşa-i. Anunţă-mă când marcajul de dispersie de pe monitorul video pupa este centrat pe linia discului lui Marte, deasupra polului. Atunci voi începe diminuarea rostogolirii.

Dumnezeule, ce-aş da să am măcar un ochi! Scuză-mă, a fost ultima dată când am spus asta.

Mahnmut privi monitorul. Din cauza norului tot mai mare de sfărâmături, singurele repere valide pe care le putuse lua pentru Orphu în ultimele treizeci de minute proveneau chiar de pe Marte. Până şi cei doi micuţi sateliţi naturali ai planetei erau invizibili. Jeturile duduiră sec şi submersibilul avariat pivotă lent, cu videocamera prova pierzând imaginea planetei şi arătând plasmă strălucitoare, metal topit alb-sclipitor şi un milion de fragmente scânteietoare care fuseseră cândva nava lor spaţială şi camarazii de călătorie.

Forma oranj-roşu-maro-verde a lui Marte umplu obiectivul videocamerei pupa, iar marcajul de dispersie pe care Orphu îi ceruse să-l monitorizeze pluti în sus, tot mai sus, traversând coasta împestriţată de nori, apoi marea albastră, apoi albul…

– Calota polară! anunţă Mahnmut. Am ajuns la linia discului.

– Perfect, rosti Orphu şi toate jeturile bubuiră. Pe videocamera pupa vezi polul?

– Nu.

– Vreo stea cunoscută?

– Nu. Doar ionizarea carcasei.

– Merge şi-aşa, spuse ionianul. Voi folosi inelul de jeturi pupa ca rachete de decelerare.

– Koros III urma să folosească grupul reactiv mare de la prova pentru a decelera în vederea intrării în atmosferă, apoi să-l abandoneze imediat, spuse Mahnmut.

Pupa strălucea acum roşu mai intens.

– Eu voi păstra jeturile alea grele şi după pătrunderea în atmosferă, zise Orphu.

– De ce?

– O să vezi.

– Nu-i posibil să explodeze când se supraîncălzesc în contact cu atmosfera?

– Ba da, mârâi ionianul.

– Suntem destul de avariaţi, urmă Mahnmut. Sunt şanse să ne dezintegrăm dacă alea iau foc pe carcasă şi se smulg?

– Bineînţeles că sunt şanse, spuse Orphu şi declanşă jeturile grele cu ioni.

Pentru treizeci de secunde Mahnmut fu apăsat în cuşeta super-*g,* apoi presiunea dispăru, odată cu zgomotele şi vibraţiile.

Auzi bubuitul surd al ejectării în spaţiu a inelului pentru controlul orientării.

Un meteor licări pe lângă videocamera prova, deşi aceasta prezenta actualmente imagini din spatele lor, întrucât pătrundeau în atmosferă cu pupa înainte.

– Am intrat în mod clar în atmosferă, raportă Mahnmut observând că vocea nu-i era chiar la fel de calmă ca anterior. (Până atunci nu mai fusese niciodată într-o atmosferă planetară reală şi ideea tuturor acelor molecule strâns apropiate îi sporea neliniştea, pe lângă greaţa permanentă.) Grupul de reactoare abandonat tocmai a devenit alb-incandescent şi a izbucnit în flăcări. Văd că pupa începe să sclipească. La fel şi grupul principal de jeturi de la prova, deşi nu tot atât de rău. Majoritatea căldurii şi a undelor de şoc par să fie în jurul pupei. Oho – cădem în urma unui câmp de sfărâmături, dar totul arde mult în faţa noastră. Parcă am fi în toiul unei gigantice furtuni de meteori.

– E bine, zise Orphu. Ţin-te tare!

Fostul vehicul spaţial moravec lovi atmosfera marţiană densă aproape aşa cum îi descrisese Mahnmut lui Orphu – ca o furtună de meteori întinsă pe zeci de metri, ale cărei fragmente mai mari cântăreau câteva tone. O sută de fulgere globulare arcuiră prin cerul marţian albastru-deschis şi un huruit de bubuituri sonice zgudui liniştea din emisfera nordică. Meteorii traversară calota polară nordică aidoma unui stol de păsări de foc şi continuară către sud, peste Oceanul Tethys, lăsând în urmă lungi siaje de vapori de plasmă. În mod straniu, fragmentele păreau mai degrabă că zboară, nu că sunt în cădere liberă.

Vreme de sute de milioane de ani, Marte se lăudase cu o atmosferă neglijabilă de opt milibari, în majoritate bioxid de carbon, spre deosebire de presiunea de o mie paisprezece milibari la nivelul mării, a densei atmosfere terestre. În mai puţin de un secol, printr-un proces pe care nici unul dintre moraveci nu-l înţelegea, planeta fusese terraformată şi adusă la opt sute patruzeci de milibari foarte respirabili.

Meteorii brăzdară emisfera nordică aproximativ în formaţiune omogenă, lăsând în urmă boom-uri sonice. Unele bucăţi mai mici – îndeajuns de mari pentru a supravieţui violentei intrări în atmosferă, dar îndeajuns de mici pentru a fi deviate de aerul dens – începură să cadă la opt sute de kilometri sud de pol. Dacă

cineva ar fi privit din spaţiul cosmic, s-ar fi părut că o zeitate trăgea o salvă de gloanţe uriaşe – trasoare – în oceanul nordic de pe Marte.

Doamna Brună era unul dintre trasoarele acelea. Materialul stealth din jurul pupei şi a două treimi din carcasă arse se alătură siajului de plasmă ce se întindea în urma submersibilului care gonea. Antenele şi senzorii externi arseră. După aceea carcasa începu să se jupoaie, să se ştirbească şi să se defolieze.

– Ă-ă-ă… făcu Mahnmut de pe cuşeta super-*g,* n-ar trebui să deschidem paraşutele?

Cunoştea destule despre planul de amartizare al lui Koros ca să ştie că paraşutele de fibră de fulerenă trebuiau să se deplieze la cincisprezece mii de metri altitudine, pentru a-i coborî lin către suprafaţa oceanului. Ultima imagine a oceanului văzută de Mahnmut înainte ca instrumentele optice de la pupa să ardă îl convinsese că se aflau mai jos de cincisprezece mii de metri şi coborau *foarte* rapid.

– Nu încă, mormăi Orphu. (Ionianul nu avea cuşetă super-*g* în cală şi se părea că forţele cauzate de decelerare îl afectau.) Utilizează-ţi radarul ca să vezi ce altitudine avem.

– Nu mai avem radar.

– Sonarul tău ar funcţiona?

– O să-ncerc.

În mod uimitor, sonarul funcţionă, arătând o suprafaţă solidă – mai precis, de apă lichidă – care venea spre ei la distanţa de opt mii două sute de metri… opt mii de metri… şapte mii opt sute de metri…

Mahnmut îi comunică informaţia lui Orphu şi adăugă:

– Acum deschidem paraşutele?

– Restul sfărâmăturilor n-au paraşute.

– Şi?

– Chiar vrei să coborâm cu o paraşută care să apară clar pe toţi senzorii lor?

– *Ai cui* senzori? izbucni Mahnmut, dar înţelese ce voia Orphu să spună; totuşi… Cinci mii de metri, rosti el. Viteza, trei mii două sute de kilometri pe oră. Chiar vrei să lovim apa la viteza asta?

– Nu tocmai, răspunse Orphu. Chiar dacă am supravieţui impactului, am fi îngropaţi sub sute de metri de mâl. N-ai spus chiar tu că acest ocean nordic are adâncimea de numai câteva sute de metri?

– Ba da.

– Acum îţi voi roti nava, anunţă Orphu.

– *Poftim?*

Apoi însă Mahnmut auzi declanşarea grupului de jeturi masive – nu porniseră toate, ci doar o parte –, iar giroscoapele zumzăiră, deşi sunetul era mai degrabă un scrâşnet, decât un zumzet.

Doamna Brună începu o rostogolire dureroasă, pe lungime, aducându-şi prova din spate. Curenţii de aer şi frecarea trăgeau de blindaj, smulgându-i ultimii senzori mediani şi perforând o duzină de compartimente. Mahnmut decuplă alarmele ce urlau.

Cu prova orientată înainte, una dintre ultimele videocamere funcţionale arătă împroşcări în ocean – dacă puteai numi „împroşcări” trâmbele de impact de aburi şi plasmă, înalte de două mii de metri – şi moravecul bănui că în câteva secunde va fi rândul lor. Îi descrise lui Orphu impacturile şi spuse:

– Paraşute? Te rog?

– Nu, zise ionianul şi declanşă jeturile principale care ar fi trebuit să fi fost abandonate pe orbită.

Forţele de decelerare îl azvârliră pe Mahnmut spre înainte în centuri şi-l făcură să regrete gelul de accelerare pe care-l folosiseră în manevra de propulsie a tubului de flux Io. Alte coloane de abur se înălţară în jurul submersibilului, ca nişte coloane corintiene ce fulgeraseră pe lângă ei, iar oceanul acoperi ecranul vizualizator. Jeturile mugiră şi pivotară, reducându-le viteza. Mahnmut văzu grupul-inel desprinzându-se şi zburând în urma lor, în clipa în care acţiunea sa încetă. Se găseau la numai o mie de metri deasupra oceanului şi pentru ochii moravecului suprafaţa acestuia părea la fel de dură ca gheaţa de pe Europa.

– Para… începu Mahnmut, implorând acum şi fără a-i fi deloc ruşine.

Cele două paraşute uriaşe se depliară. Vederea lui Mahnmut deveni roşie, după aceea neagră.

Apoi izbiră Oceanul Tethys.

– Orphu? Orphu?

Mahnmut era în beznă şi tăcere şi se străduia să-şi reactiveze fluxurile de date. Nişa ambientală era intactă şi oxigenul continua să curgă. Uluitor. Ceasurile interne îl anunţau că din clipa impactului trecuseră trei minute. Viteza lor era zero.

– Orphu?

– Rraaghh, se auzi prin cablaj. De fiecare dată când încerc să aţipesc, mă trezeşti.

– Cum eşti?

– *Unde* sunt ar putea fi întrebarea mai potrivită, hurui Orphu. Am fost smuls din nişă. Nu sunt nici măcar sigur dacă mă mai aflu în *Doamna Brună.* În caz afirmativ, atunci blindajul este perforat aici – mă găsesc în apă. Apă sărată. Ia stai, poate că pur şi simplu m-am pişat pe mine.

– Continui să fii ataşat la cablaj, spuse Mahnmut ignorându-i comentariul final. Probabil că eşti tot în cală. Receptez date de la sonar. Suntem în mâlul de pe fund, dar la numai câţiva metri sub el, la optzeci de metri de suprafaţă.

– Mă-ntreb din câte bucăţi sunt format, reflectă ionianul.

– Rămâi pe loc, zise Mahnmut. O să mă decuplez de la cablaj şi o să cobor să te scot. Nu te clinti.

Orphu râse în stilul său gros şi huruit.

– Cum m-aş putea clinti, prietene? Toţi manipulatorii şi flagelii mei au dispărut în raiul moravec din cer. Sunt un crab fără cleşti. Şi nu sunt prea sigur nici în privinţa platoşei mele. Mahnmut... stai aşa!

– Ce-i?

Mahnmut se desfăcuse din centuri şi înlătura cordoanele ombilicale şi cablurile pentru control virtual.

– Dacă... cumva... ai putea ajunge la mine, presupunând că interiorul nu-i turtit şi că trapele din carcasă nu sunt complet deformate sau sudate din cauza temperaturii de intrare... ce vei face cu mine?

– Să văd cât de bine eşti, răspunse Mahnmut, deconectând cablurile de date optice.

Oricum, monitoarele erau complet întunecate.

– *Gândeşte,* vechiul meu prieten, zise Orphu. Mă târăşti afară de aici – dacă nu mă dezintegrez în mâinile tale – şi după aceea? Nu voi încăpea prin coridoarele de acces intern. Chiar dacă m-ai târî prin exteriorul submersibilului, nu am loc în nişa ta ambientală şi-n nici un caz nu mă pot fixa de carcasă. Vei merge o mie de kilometri pe fundul oceanului, purtându-mă şi pe mine?

Mahnmut şovăi.

– Eu încă funcţionez, urmă ionianul. Sau, cel puţin, încă mai comunic. Ba chiar îmi soseşte oxigen prin cordonul ombilical, la fel ca energia electrică. Probabil că sunt în cală, deşi este

inundată. De ce nu pui *Doamna Brună* în funcţiune, pentru a ne duce într-un loc mai confortabil înainte de a încerca să ne revedem?

Moravecul europan trecu pe aer extern şi inspiră profund de câteva ori.

– Ai dreptate, spuse în cele din urmă. Să vedem cum stau lucrurile.

Doamna Brună murea.

Mahnmut lucrase în submersibilul acesta, prin diversele lui iteraţii şi evoluţii, vreme de peste un secol terestru şi ştia că era rezistent. Bine pregătit, putea rezista la presiuni de multe tone pe centimetru pătrat, pe lângă tensiunile interne de trei mii *g* ale acceleraţiei din tubul de flux, totuşi, soliditatea micuţului şi rezistentului submersibil era egală cu cea a părţii sale cele mai slabe, iar tensiunile energetice cauzate de atacul de pe orbita marţiană depăşiseră toleranţele acelei părţi slabe.

Carcasa submersibilului avea fisuri de stres şi arsuri ireparabile. În prezent, erau îngropaţi cu prova în jos, cu majoritatea vehiculului în mai bine de trei metri de nămol şi fund marin mai dur, cu doar câţiva metri de pupă în afara mâlului; carcasa şi structura de rezistenţă fuseseră deformate, uşile compartimentului calei erau deformate, închise şi imposibil de accesat, iar zece dintre cele optsprezece rezervoare de balast fuseseră perforate. Pasajul interior dintre cabina de comandă a lui Mahnmut şi cală era inundat şi parţial colapsat. Pe exterior, două treimi din materialul stealth arsese şi purtase cu el toţi senzorii externi. Trei dintre cele patru matrice sonare nu mai funcţionau, iar a patra putea să emită ping-uri doar spre înainte. Numai unul dintre cele patru jeturi primare de propulsie era operabil, iar generatoarele de impulsuri pentru manevrare fuseseră transformate în ruină.

Pe Mahnmut îl îngrijorau într-o măsură mai mare stricăciunile suferite de sistemele energetice ale navei: reactorul principal fusese avariat de valul energetic al atacului şi opera cu opt procente din randament şi celulele de stocare trecuseră pe energia de rezervă. Era suficient pentru a menţine funcţionarea unui minimum de susţinere biotică, dar convertorul nutritiv fusese definitiv distrus şi mai aveau apă potabilă doar pentru câteva zile.

În sfârşit, convertorul de oxigen fusese scos din funcţie. Celulele de energie nu produceau aer. Cu mult înainte de a li se fi terminat apa sau hrana, Mahnmut şi Orphu aveau să fi rămas fără oxigen. Mahnmut deţinea rezerve interne de aer, însă numai pentru una-două zile-e fără reumplere. Tot ce putea spera era ca, deoarece Orphu lucra şi luni la rând în vidul cosmic, să nu fie afectat de un fleac ca lipsa oxigenului.

Decise să-l întrebe pe ionian mai târziu despre aspectul acesta.

Alte rapoarte de avarii sosiră de la sistemele IA care supravieţuiseră. Dacă ar fi beneficiat de minimum o lună-e, într-un doc de gheaţă din Conamara Chaos, cu vreo douăzeci de moraveci de service, *Doamna Brună* putea fi salvată. În caz contrar, zilele ei – indiferent dacă erau măsurate în soli marţieni, zile pământene sau săptămâni europane – erau numărate.

Menţinând legătura pe cablaj cu Orphu, care în majoritatea timpului păstra tăcerea – temându-se că prietenul său va înceta să mai existe, fără vreun avertisment –, Mahnmut oferi raportul cel mai pozitiv posibil şi lansă o baliză periscop. Baliza fu ridicată din secţiunea pupei aflată deasupra liniei nămolului, care continua să fie funcţionabilă.

Baliza în sine era mai mică decât mâna lui Mahnmut, totuşi conţinea o gamă vastă de senzori de imagini şi date. Informaţiile începură să curgă.

– Veşti bune, spuse el.

– Consorţiul Cinci Sateliţi a lansat o misiune de salvare, hurui Orphu.

– Nici chiar atât de bune.

În loc să descarce date non-vizuale, Mahnmut le rezumă, pentru a-şi obliga prietenul să asculte şi să vorbească:

– Baliza funcţionează. Încă şi mai bine, sateliţii de comunicaţii şi poziţionare pe care Koros III şi Ri Po i-au lansat pe orbită îşi păstrează poziţiile. Mă întreb de ce nu i-au doborât… persoanele care ne-au atacat?

– Am fost atacaţi de un Dumnezeu din Vechiul Testament şi de prietena lui, spuse Orphu. S-ar putea ca ei să nu catadicsească să bage în seamă sateliţii de comunicaţii.

– Cred că aduceau mai degrabă cu zeităţile greceşti decât cu cele din Vechiul Testament, zise Mahnmut. Vrei s-auzi datele pe care le recepţionez?

– Sigur că da.

– Sistemul de poziţionare mobil ne plasează în sudul regiunii Chryse Planitia din oceanul nordic, la numai trei sute patruzeci de kilometri de coasta lui Xanthe Terra. Suntem norocoşi. Partea aceasta din Acidalia şi Marea Chryse aduce cu un golf uriaş. Dacă traiectoria noastră ar fi fost cu două sute de kilometri mai spre vest, am fi căzut pe dealurile Tempe Terra. La aceeaşi distanţă în est se află Arabia Terra. Câteva secunde suplimentare de zbor către sud peste platoul înalt Xanthe Terra…

– Şi am fi devenit particule în atmosfera superioară, completă Orphu.

– Exact. Dacă însă putem scoate *Doamna Brună* de aici, putem naviga până în delta lui Valles Marineris, dacă va fi necesar.

– Tu şi Koros ar fi trebuit să amartizaţi pe cealaltă emisferă, rosti Orphu. La nord de Olympus Mons. Misiunea voastră era de recunoaştere şi de transportare a acestui dispozitiv din cală pe Olympus. Să nu-mi spui că submersibilul este în formă suficient de bună pentru ca să ne ducă în jurul peninsulei Tempe Terra…

– Nu, recunoscu Mahnmut.

De fapt, ar fi fost un noroc cu totul extraordinar dacă *Doamna Brună* ar fi rezistat şi ar fi funcţionat îndeajuns de mult pentru a-i duce pe uscatul cel mai apropiat, dar nu intenţiona să-i spună asta ionianului.

– Alte veşti bune? întrebă Orphu.

– Păi, la suprafaţă este o zi frumoasă. Apă lichidă pe toată distanţa pe care poate vedea baliza. Valuri moderate, sub un metru înălţime. Cer albastru. Temperaturi peste douăzeci şi cinci de grade…

– Ei ne caută?

– Poftim? făcu Mahnmut.

– Cei care ne-au distrus ne caută?

– Da, răspunse Mahnmut. Radarul pasiv a arătat câteva dintre maşinile acelea zburătoare…

– Care de luptă.

– … câteva dintre maşinile acelea zburătoare descriind şabloane tip grilă peste regiunea de două mii de kilometri pătraţi în care au căzut sfărâmăturile.

– Ne caută pe noi.

– Nu s-au înregistrat căutări radar sau neutrino, urmă

Mahnmut. Nu s-au înregistrat nici un fel de căutări pe spectrul energetic…

– Ne pot găsi? întrebă sec Orphu.

Mahnmut şovăi. Nu dorea să-şi mintă prietenul.

– Posibil. În mod aproape cert, dacă utilizează tehnologie moravec, dar nu pare să fie cazul. Pur şi simplu… *se uită.* Poate că utilizează doar ochii şi magnetometrele.

– Pe orbită, ne-au descoperit destul de uşor. Ne-au luat repede în colimator.

– Da.

În mod clar, carul de luptă sau ocupanţii săi dispuseseră de un dispozitiv de detecţie a ţintelor care funcţiona bine de la opt mii de kilometri depărtare.

– Ai retras baliza?

– Da, zise Mahnmut.

Urmară momente de tăcere, cu excepţia scârţâiturilor din carcasa avariată, şuierului ventilaţiei şi bufnetelor pompelor ce se străduiau zadarnic să golească secţiunile inundate.

– Unele detalii sunt în favoarea noastră, rosti Mahnmut finalmente. Mai întâi, în regiunea aceasta există nu ştiu câte tone de sfărâmături metalice provenite de la navă, iar zona are o formă alungită. Primele impacturi n-au fost chiar aşa departe de sudul calotei polare. În al doilea rând, am căzut cu prova înainte şi singura secţiune a submersibilului rămasă deasupra liniei mâlului, pupa, mai prezintă fâşii zdrenţuite de înveliş stealth. În al treilea rând, am redus într-atât toate sistemele, încât practic nu avem amprentă energetică. În al patrulea rând…

– Da?

Mahnmut se gândea la rezerva energetică, aflată pe ducă, la rezervele de aer şi apă ce se micşorau rapid şi la nesigurul sistem de propulsie.

– În al patrulea rând, ei tot nu cunosc motivul pentru care noi suntem aici.

Orphu hurui încetişor.

– Cred că nici noi nu-l ştim, vechiul meu prieten.

După un minut de absenţă completă a oricăror comunicaţii, ionianul zise:

– Ei bine, ai dreptate. Dacă nu ne vor găsi în următoarele ore, s-ar putea să avem o şansă. Sau mai ai şi alte veşti proaste?

Mahnmut şovăi.

– Avem o mică problemă cu rezerva de aer, spuse el în cele din urmă.

– Cât de serioasă este problema asta?

– Nu producem deloc aer.

– Da, asta *este* o problemă. Cât mai ajunge rezerva?

– În jur de optzeci de ore. Mai exact, pentru amândoi. Dacă-i numai pentru mine, minimum de două ori mai mult.

Orphu hurui uşor prin intercom.

– Numai pentru tine? Intenţionezi să-mi strangulezi tubul de aer, vechiul meu prieten? Părţile mele organice au şi ele nevoie de aer.

Pentru o clipă, Mahnmut nu putu să rostească nimic.

– Crezusem... eşti un moravec de vid cosmic... vreau să zic...

– Te-ai gândit că petrec multe luni în spaţiu fără să m-ating de atmosfera lui Io, suspină Orphu. Îmi produc oxigenul necesar din celulele interne de combustibil, pe care le alimentez cu fotovoltaicele de pe carapace.

Mahnmut simţi că pulsul îi încetineşte. Şansele lor de supravieţuire ar fi crescut simţitor dacă Orphu n-ar fi avut nevoie de aerul submersibilului.

– *Dar,* urmă încet ionianul, fotovoltaicele de pe carapacea mea au fost făcute scrum, iar celulele de combustibil n-au mai produs oxigen după atac. Supravieţuiesc pe baza rezervei navei tale. Îmi pare rău, Mahnmut.

– Nu-i nimic, vorbi Mahnmut repede şi apăsat. Oricum intenţionam să menţin alimentarea cu aer pentru amândoi. Nu-i o problemă. Am făcut calculele – la actuala rată de consum, dispunem cam de optzeci de ore. Şi pot reduce rata. Cabina de comandă şi nişa mea ambientală sunt pline de oxigen. Le voi goli, voi trimite oxigenul înapoi în rezervor şi-l voi raţionaliza. Optzeci de ore fără probleme, apoi vom ieşi la suprafaţă pentru aer. Până atunci, căutarea lor ar trebui să ia sfârşit.

– Eşti sigur că poţi scoate *Doamna Brună* din nămol? întrebă Orphu.

– Absolut pozitiv, minţi moravecul cu glas ferm.

– Eu propun să rămânem tăcuţi şi nemişcaţi aici timp de... să zicem... trei soli, trei zile marţiene, adică şaptezeci şi trei de ore, pentru a vedea dacă a fost anulată căutarea carelor de luptă. Sau timp de douăsprezece ore după ultimul nostru contact radar cu ele. Care dintre aceste termene va fi mai scurt. Vom avea

astfel destulă vreme ca să ieşim din mâl şi să ajungem la suprafaţă, rămânând totuşi cu ceva energie şi oxigen?

Mahnmut îşi privi peretele virtual de lumini roşii, de alarmă şi nefuncţionalitate.

– Şaptezeci şi trei de ore ar trebui să fie suficient. Însă dacă ei pleacă mai devreme, ar trebui să ieşim la suprafaţă şi să pornim către coastă. Cu reactorul la nivelul acesta, *Doamna* poate face cam douăzeci de noduri la suprafaţă, aşa că oricum vom avea nevoie de o zi şi jumătate să ajungem la uscat, mai ales dacă vom fi mofturoşi în privinţa locului de acostare.

– Va trebui să evităm să fim mofturoşi, zise Orphu. Bine, atunci se pare că singurul lucru care ar trebui să ne îngrijoreze pentru următoarele două zile este plictiseala. Să jucăm pocher? Ai adus cărţile virtuale?

– Da, spuse Mahnmut, înviorându-se.

– Sper că n-ai jefui un moravec orb, nu? făcu Orphu.

Mahnmut se opri brusc din descărcarea mesei acoperite cu pluş verde.

– *Am glumit,* ce mama naibii! rosti Orphu. Nodurile mele vizuale s-au dus, dar mai am memorie şi părţi din creier. Haide să jucăm şah.

Trei soli însemna şaptezeci şi trei virgulă opt ore, şi Mahnmut nu dorea să stea atâta timp pe fundul oceanului. Reactorul îşi pierdea puterea mai rapid decât estimase – pompele consumau mai multă energie decât planificase – şi întregul sistem de susţinere biotică cocheta cu avaria.

În timpul primei lor perioade de somn, Mahnmut comută pe energie internă, luă leviere şi echipamente de tăiere şi coborî prin coridoarele şi pasajele înguste către cală. Spaţiile interioare erau inundate şi pasajul vertical era cufundat în beznă absolută, fiind complet lipsit de energie. Mahnmut activă proiectoarele de pe umeri şi înotă mai jos. Apa de aici era mult mai caldă decât mările Europei. Grinzi şi traverse se îndoiseră, blocând ultimii zece metri ai drumului. Moravecul le tăie cu flacăra. Trebuia să verifice starea lui Orphu.

La doi metri de ecluza pneumatică a calei, Mahnmut se opri. Impactul îndoise peretele etanş de compartimentare pupa şi-l turtise aproape complet de cel prova. Coridorul şi aşa îngust fusese redus la un spaţiu cu lăţimea de nici zece centimetri.

Putea zări trapa spre cală – închisă, deformată, contorsionată –, dar nu putea ajunge la ea. Ar fi trebuit să taie prin unul sau prin ambii pereţi groşi de presiune şi după aceea să taie cu flacără şi prin trapă. Ar fi fost o operaţiune care ar fi durat şase-şapte ore şi care ridica o problemă esenţială – aparatul de tăiere cu flacără funcţiona pe bază de oxigen, la fel ca el şi Orphu. Oxigenul respectiv ar fi fost preluat direct din rezerva lor.

Pentru câteva minute, Mahnmut pluti cu capul în jos în beznă şi se uită la particulele de mâl ce se mişcau în faţa lentilelor sale în razele proiectoarelor de pe umeri. Trebuia să decidă *acum.* După ce ionianul se trezea şi-şi dădea seama ce dorea să facă, ar fi încercat să-l convingă să renunţe. Iar logica dicta să fie convins să renunţe. Chiar dacă ar fi trecut prin pereţii de presiune în şase-şapte ore, Orphu avusese dreptate – Mahnmut nu-l putea clinti pe moravecul uriaş cât timp continuau să fie împotmoliţi în fundul oceanului. Chiar şi măsurile de prim ajutor s-ar fi limitat la kiturile şi inputurile de sistem pe care Mahnmut le ţinea la bord pentru sine – exista posibilitatea ca ele nici măcar să nu funcţioneze cu moravecul de vid cosmic. Dacă Mahnmut reuşea cu adevărat să elibereze *Doamna Brună* din nămol şi s-o aducă la suprafaţă, *atunci* ar fi fost momentul cel mai potrivit de a ajunge la Orphu – deşi ar fi trebuit să taie prin uşile calei sau prin carcasa exterioară. Atunci ar fi avut destul oxigen. El l-ar fi putut deplasa pe ionian dacă ar fi fost nevoie, ar fi găsit vreo modalitate prin care să-l lege de carcasa superioară sub razele soarelui şi la aer.

Mahnmut se întoarse şi înotă în sus prin coridorul înclinat şi contorsionat, trecu prin ecluza pneumatică şi reveni în spaţiul său personal. Depozită echipamentele de tăiere. *Mai târziu.*

Abia se întorsese în cuşeta de accelerare, când glasul lui Orphu răsună prin comunicator:

– Te-ai trezit, Mahnmut?

– Da.

– Unde eşti?

– La comenzi. Unde altundeva aş putea fi?

– Da, spuse ionianul şi vocea lui groasă păru bătrână şi obosită prin cablaj. Am visat. Mi s-a părut c-am simţit o vibraţie. M-am gândit că s-ar putea să fii tu… nu ştiu.

– Culcă-te la loc, zise Mahnmut. (Moravecii dormeau numai pentru a visa.) O să te trezesc peste două ore, pentru verificarea

cu baliza.

Mahnmut ridica baliza-periscop pentru câteva secunde la fiecare douăsprezece ore, scana rapid cerul şi întinderea blândă de apă, apoi o retrăgea. Maşinile zburătoare continuară să brăzdeze bolta zi şi noapte după primele patruzeci şi nouă de ore, dar mai departe către nord, în apropierea polului.

Moravecul se simţea destul de confortabil. Cabina de comandă şi nişa ambientală adiacentă erau neavariate, calde şi doar puţin înclinate în jos, spre provă. Dacă dorea, se putea deplasa. Unele dintre celelalte cabine locuibile fuseseră inundate – inclusiv laboratorul ştiinţific şi fosta cabină a lui Urtzweil dar cu toate că pompele goliră repede spaţiile respective, Mahnmut nu se sinchisi să le mai umple cu aer. De fapt, după conversaţia iniţială cu ionianul îşi cuplase imediat cordonul ombilical de oxigen şi golise nişa ambientală şi cabina de comandă. Îşi spusese că o făcea pentru a economisi oxigen, însă ştia că o parte din motiv era faptul că se simţea vinovat să stea atât de confortabil în nişele lui comode, în timp ce Orphu suferea dureri – cel puţin de natură existenţială – şi plutea în cala inundată şi cufundată în beznă. Mahnmut nu putea deocamdată să întreprindă nimic în privinţa respectivă – trei pătrimi din submersibilul avariat se îngropaseră în fundul oceanului – totuşi intră în laboratorul ştiinţific, unde domnea acum vidul, şi asamblă unităţi de comunicare şi alte obiecte de care ar fi avut nevoie dacă reuşea să-l elibereze vreodată pe ionian.

Şi să mă eliberez pe mine, gândi Mahnmut, deşi separarea de *Doamna Brună* nu i se părea o libertate. Toţi crioboţii europani de adâncime purtaseră în ei sâmburele agorafobiei – teroarea reală de spaţiile deschise –, iar evoluaţii lor descendenţi moraveci îl moşteniseră. În a doua zi, după al optulea lor joc de şah, Orphu rostise:

– *Doamna Brună* are un dispozitiv de salvare în caz de pericol, nu?

Mahnmut sperase că Orphu nu ştia detaliul acela.

– Da, spusese el în cele din urmă.

– Ce sistem este?

– O capsulă de evacuare, răspunsese Mahnmut, care nu avea deloc chef să discute subiectul. Nu-i cu mult mai mare decât mine. În general, este concepută să reziste la presiunile din

adânc şi să mă ducă la suprafaţă.

– Dar are o baliză, propriul ei sistem de susţinere biotică, propulsie şi sisteme navigaţionale, nu? Apă şi alimente?

– Da, încuviinţase Mahnmut, şi ce dacă?

N-ai putea intra în ea şi nu te poate remorca.

– Nu contează, zise Orphu.

– Detest ideea de a părăsi *Doamna Brună,* recunoscuse Mahnmut. Şi nu trebuie să mă gândesc la aşa ceva acum. Nu trebuie s-o fac multe zile.

– Bine.

– Vorbesc serios.

– *Bine,* Mahnmut. Eram pur şi simplu curios.

Dacă Orphu ar fi huruit amuzat în clipa aceea, s-ar fi putut ca Mahnmut să fi intrat într-adevăr în capsula de evacuare şi să fi plecat. Era furios pe ionian că amintise subiectul respectiv.

– Mai vrei să jucăm o partidă de şah? întrebase Mahnmut.

– Nu în decursul acestei vieţi, zise Orphu.

La şaizeci şi una de ore după prăbuşire, pe radar se mai zărea un singur car de luptă, dar acesta descria cercuri la numai opt kilometri deasupra lor şi la zece kilometri spre nord. Mahnmut retrase cât putu de repede baliza-periscop.

Ascultă muzică prin intercom – Brahms – şi probabil că Orphu făcea la fel în cala inundată.

Brusc, ionianul întrebă:

– Te-ai întrebat vreodată de ce amândoi suntem umanişti?

– Ce vrei să spui?

– Umanişti… ştii tu… Toţi moravecii au evoluat fie în umanişti ca noi, cu straniul interes faţă de vechea rasă umană, fie în personalităţile mai interactive, aşa cum era Koros III. Ele sunt cele care făuresc societăţile moravecilor, Consorţiile Cinci Sateliţi, partidele politice… chestiile de felul ăsta.

– N-am sesizat niciodată.

– Glumeşti?

Mahnmut tăcu. Începea să înţeleagă că într-un secol şi jumătate de existenţă izbutise să rămână ignorant în privinţa aproape a tuturor lucrurilor importante. Cunoştea doar mările reci ale Europei – pe care n-avea să le mai revadă niciodată – şi submersibilul acesta, care se afla la ore sau zile depărtare de a înceta să mai existe ca entitate funcţională. Pe ele, sonetele şi

piesele lui Shakespeare.

Abia se abţinu să nu râdă pe cablaj. *Ce ar putea fi mai lipsit de utilitate?*

Ca şi cum i-ar fi citit din nou gândurile, Orphu rosti:

– Ce ar fi spus Bardul despre situaţia aceasta?

Mahnmut scana datele de energie şi afişajele de consum. Nu puteau aştepta cele şaptezeci şi trei de ore. Trebuiau să încerce să se desprindă din împotmolire cam în următoarele şase ore. Chiar şi atunci, dacă nu se puteau desprinde imediat, era posibil ca reactorul să înceteze complet să mai funcţioneze, să se supraîncarce şi…

– Mahnmut?

– Scuză-mă. Moţăiam. Ce-i cu Bardul?

– El trebuie să fi avut ceva de spus despre naufragii, zise Orphu. Ţin minte că în Shakespeare apar o mulţime de naufragii.

– Oh, da, încuviinţă Mahnmut, o mulţime. În *A douăsprezecea noapte, Furtuna…* lista este lungă. Mă îndoiesc totuşi ca în piesele lui să existe ceva care să ne ajute în situaţia de faţă.

– Povesteşte-mi despre unele dintre naufragiile acelea.

Mahnmut clătină din cap. Ştia că Orphu încerca doar să-i abată gândurile de la realitatea curentă.

– Mai bine, povesteşte-mi tu despre iubitul tău Proust, rosti el. Naratorul Marcel pomeneşte vreodată ceva despre o rătăcire pe Marte?

– Să ştii că da, răspunse Orphu, cu o foarte uşoară umbră de huruit.

– Glumeşti…

– Eu nu glumesc *niciodată* despre *À la recherche du temps perdu,* rosti Orphu pe un ton care aproape, deşi nu complet, îl convinse pe Mahnmut că ionianul era serios.

– Bine atunci, ce spune Proust despre supravieţuirea pe Marte?

Peste cinci minute, Mahnmut intenţiona să ridice iarăşi baliza-periscop şi să iasă la suprafaţă, chiar dacă un car de luptă ar fi plutit la zece metri deasupra lor.

– În volumul trei al ediţiei franceze, adică volumul cinci al traducerii în engleză pe care ţi-am descărcat-o, Marcel spune că dacă ne-am duce pe Marte şi ne-ar creşte aripi şi alt aparat respirator, n-ar însemna că n-am mai fi noi înşine, zise Orphu. Nu atâta timp cât ne vom utiliza aceleaşi simţuri. Nu atâta timp cât

suntem împotmoliţi în aceeaşi conştiinţă a noastră.

– Glumeşti.

– Eu nu glumesc *niciodată* despre percepţiile personajului Marcel în *À la recherche du temps perdu,* repetă Orphu pe un ton care-l anunţa pe Mahnmut că da, glumea, dar nu în legătură cu acea stranie referire la planeta Marte. Nu ai citit ediţiile pe care ţi le-am trimis la începutul călătoriei în sistemul interior?

– Ba da. Le-am citit cu adevărat. Atât că ultimele două mii de pagini numai le-am frunzărit.

– Asta nu-i ceva neobişnuit. Fii atent, acesta-i un pasaj care urmează după chestia aceea cu creşterea de aripi şi plămâni noi pe Marte. Îl vrei în franceză sau în engleză?

– În engleză, răspunse Mahnmut repede.

Aflat atât de aproape de o teribilă moarte prin sufocare, nu dorea tortura suplimentară a ascultării francezei.

– „Singura călătorie autentică, singura baie de Tinereţe, recită Orphu, n-ar fi să ne îndreptăm spre peisaje noi, ci să avem alţi ochi, să vedem universul cu ochii altuia, a o sută alţii, să vedem cele o sută de universuri pe care fiecare din ei le vede, care este fiecare din ei."

Pentru un minut, cât reflectă asupra celor auzite, Mahnmut uită realmente de iminenta lor asfixiere.

– Acesta este cel de-al patrulea şi ultimul răspuns al lui Marcel la puzzle-ul vieţii, nu-i aşa, Orphu?

Ionianul rămase tăcut.

– Ai spus, urmă Mahnmut, că primele trei au dat greş pentru Marcel. El a încercat să creadă în snobism. A încercat să creadă în prietenie şi iubire. Nici una dintre ele n-a funcţionat ca temă transcendentă. Aşadar aceasta este a patra. Această…

Nu putea găsi termenul sau frazarea potrivită.

– Conştiinţă care evadează din limitele conştiinţei, vorbi încet Orphu. Imaginaţie care depăşeşte hotarele imaginaţiei.

– Da, murmură Mahnmut. Înţeleg.

– Trebuie să înţelegi. Acum tu eşti ochii mei. Trebuie să văd universul prin ochii tăi.

Mahnmut tăcu pentru un minut în tăcerea întreruptă doar de susurul oxigenului ombilical. După aceea rosti:

– Să încercăm să ridicăm *Doamna Brună.*

– Baliza-periscop?

– Dă-i dracului, dacă ne aşteaptă sus. Aş prefera să mor

luptând, decât să mor sufocat în mâlul de-aici.

– Bine, spuse Orphu. Ai zis „să încercăm” să ridicăm *Doamna Brună.* Există vreo îndoială că ne-ai putea scoate din nămol?

– N-am nici cea mai vagă idee dacă ne putem elibera din rahatul ăsta, zise Mahnmut, deschizând comutatoare virtuale cu mintea, alimentând reactorul până în sectorul roşu, armând jeturi şi pirometre. Dar vom încerca în mod serios peste… optsprezece secunde. Ţin-te bine, prietene!

– Deoarece cârligele, manipulatoarele şi flagelii mei nu mai există, comentă Orphu, presupun că a fost un îndemn retoric.

– Ţin-te cu *dinţii,* rosti Mahnmut. Şase secunde.

– Sunt un moravec, spuse Orphu sunând uşor indignat. N-am dinţi. Ce cre…

Brusc, linia de comunicaţii fu copleşită de declanşarea tuturor jeturilor reactoare, de bubuitul pereţilor de compartimentare care pârâiau şi cedau şi de un geamăt uriaş, când *Doamna Brună* se luptă să scape din strânsoarea nămoloasă a planetei Marte.

18
Ilion

Oraşul acesta – Ilion, Troia, cetatea lui Priam, Pergam – este cel mai frumos noaptea.

Zidurile, toate mai înalte de treizeci de metri, strălucesc de torţe, sunt iluminate de coşurile cu jăratic de pe metereze şi luminate din spate de sutele de focuri ale armatei troiene, care îşi are tabăra pe câmpia de dedesubt. Troia este o cetate a turnurilor înalte, iar cele mai multe dintre ele sunt aprinse până târziu în noapte, au ferestrele încinse de lumină, curţile interioare sclipesc, terasele şi balcoanele sunt calde de lumânări, vetre şi alte torţe. Străzile Ilionului sunt late şi iscusit pavate cu dale – o dată, am încercat să-mi strecor lama cuţitului între lespezile de piatră şi n-am reuşit – şi majoritatea sunt iluminate de uşi deschise, torţe înfipte în suporturi din pereţi şi de focurile de gătit ale miilor şi miilor de soldaţi ne-troieni şi ale familiilor lor, care acum locuiesc aici, fiind aliaţii Ilionului.

Până şi umbrele sunt vii. Tineri şi tinere din clasele inferioare se iubesc în fundături întunecate şi pe terase umbrite. Câinii bine hrăniţi şi veşnic inteligentele pisici se furişează de la o umbră la alta, dintr-o ulicioară într-o curticică, sar peste marginile străzilor

late, unde fructe şi legume, peşti şi carne au căzut din cotigile negustorilor şi constituie actualmente hrana lor, după care revin tiptil în obscuritatea fundăturilor şi bezna de sub viaducte.

Locuitorii Ilionului nu se tem că ar putea flămânzi sau muri de sete. La prima alarmă a apropierii aheilor – cu multe săptămâni înainte de sosirea corăbiilor negre, cu peste nouă ani în urmă –, sute de vite şi mii de oi au fost aduse în oraş, golind terenurile agricole pe o suprafaţă de o mie de kilometri pătraţi în jurul cetăţii. Alte asemenea sosiri de cirezi se petrec cu regularitate, iar majoritatea cărnii ajunge în oraş în ciuda tentativelor lipsite de tragere de inimă ale grecilor de a le stopa. Legumele şi fructele curg cu uşurinţă în Ilion, aduse de aceiaşi ţărani şi negustori şireţi care vând hrană aheilor.

Troia a fost construită aici acum multe secole, în mare parte din cauza uriaşului acvifer de sub ea – oraşul are patru fântâni gigantice şi adânci, cu apă mereu proaspătă –, dar, ca să fie absolut sigur, Priam a poruncit demult ca un afluent al râului Simois din nordul Ilionului să fie deviat pentru a curge prin canale uşor de apărat şi conducte subterane în cetatea propriu-zisă. Grecii au mai multe probleme în a găsi apă proaspătă decât locuitorii practic asediaţi ai Ilionului.

Populaţia Ilionului – de departe, cel mai mare oraş de pe Pământ în epoca respectivă – s-a dublat de la începerea războiului. Primii care au intrat în cetate pentru protecţie au fost ţăranii, păstorii, pescarii şi alţi foşti locuitori nomazi ai câmpiilor Ilionului. După ei au urmat armatele aliaţilor Troiei – nu doar bărbaţii luptători, ci adesea şi nevestele şi copiii lor, părinţii, câinii şi vitele.

Aceşti aliaţi includ grupuri diferite: „troienii” care nu sunt din Troia în sine – dardanii şi alţii din aşezările mai mici şi regiunile foarte îndepărtate de Ilion, incluzându-i pe luptătorii loiali troienilor de la poalele muntelui Ida şi din Licia, aflată hăt în nord. De asemenea, acum sunt prezenţi cei din Adrasteia şi alţi războinici din aşezări aflate la multe leghe în estul Troiei, ca şi pelasgii din Larissa, din sud.

Din Europa au venit tracii, paionii şi ciconii. De pe ţărmurile sudice ale Mării Negre au sosit alizonii – locuitorii ai regiunii de lângă râul Halys şi înrudiţi cu legendarii făurari chalibes. În oraş se pot auzi cântece şi blesteme în jurul focurilor de tabără venind de la paflagoni şi eneţi, un popor mai din nordul Mării Negre,

care s-ar putea să fie stră-stră-strămoşul viitorilor veneţieni. Din partea de nord a centrului Asiei Mici au venit lăţoşii misieni – Ennomos şi Nastes sunt doi misieni cu care mi-am trecut timpul şi care, potrivit lui Homer, vor fi ucişi de Ahile în bătălia ce va urma în apropierea râului – un măcel atât de teribil, încât nu numai că apele lui Scamandros vor fi roşii multe luni de zile, ci râul în sine va fi zăgăzuit de leşurile bărbaţilor pe care Ahile îi va masacra acolo, iar printre cadavrele nerevendicate se vor număra şi cele ale lui Nastes şi Ennomos.

Tot aici, uşor de recunoscut după părul vâlvoi, armele de bronz cu forme ciudate şi miros sunt frigienii, maionii, carienii şi licianii.

Cetatea este ticsită, minunată şi gălăgioasă aproape tot timpul, cu excepţia a două-trei ore pe zi. Este oraşul cel mai frumos, mai măreţ şi mai impresionant din lume – în această epocă, în epoca mea sau în oricare altă epocă din istoria omenirii.

Mă gândesc aşa, pe când stau întins, în pielea goală, lângă Elena din Troia, în patul ei, cu aşternuturile mirosind a sex, în vreme ce briza răcoroasă umflă uşor perdelele. Un tunet huruie îndepărtat, vestind apropierea furtunii. Elena se foieşte şi-mi murmură numele:

– Hock-en-ber-iiii…

Am intrat în oraş la sfârşitul după-amiezii, după ce mă TC din spitalul zeilor de pe Olimp, ştiind că Muza mă căuta pentru a mă ucide, iar dacă nu mă găsea azi, atunci avea s-o facă Afrodita, la ieşirea din cuva de vindecare.

Mă gândisem să mă amestec printre soldaţii care priveau ultima bătălie a zilei acestea lungi – undeva afară, în praf, sub soarele târziu, Diomede continua să măcelărească troieni –, dar când l-am văzut pe Hector revenind în cetate cu doar câţiva dintre membrii obişnuiţi ai alaiului său, m-am metamorfozat în unul pe care-l cunoşteam – Dolon, suliţaş şi cercetaş de încredere, care în scurtă vreme avea să fie ucis de Odiseu şi Diomede – şi l-am urmat pe Hector. Nobilul războinic a intrat prin Poarta Scheiană (din Stânga) a cetăţii – principala intrare a Ilionului, construită din scânduri robuste de stejar, înalte cât zece bărbaţi de mărimea lui Aias – şi a fost imediat asaltat de nevestele şi fiicele Troiei, care întrebau despre soţii, fiii, fraţii şi

iubiţii lor.

Am privit înalta creastă roşie de troian a lui Hector deplasându-se prin gloata de femei, cu capul şi umerii înotând deasupra oceanului de feţe întrebătoare şi l-am văzut când s-a oprit până la urmă pentru a se adresa mulţimii care sporea.

– Rugaţi-vă zeilor, femei ale Troiei, a fost tot ce a spus el înainte de a se răsuci pe călcâie şi a porni spre palatul lui Priam.

Câţiva dintre soldaţii lui şi-au încrucişat lăncile înalte şi i-au acoperit retragerea, ţinând în loc masa tânguitoare de troiene. Am rămas alături de ultimii patru membri ai gărzi lui şi l-am însoţit în tăcere prin mândrul palat al lui Priam, cum spunea Homer, cu porticuri şi colonade de marmură lustruită şi strălucitoare.

Ne-am retras lângă pereţi – cu umbrele serii furişându-se deja în curţile şi iatacurile de aici – şi am rămas de pază, cât timp Hector a stat de vorbă cu mama sa.

– Nu vreau vin, mamă, a rostit el îndepărtând cupa adusă de un rob la porunca ei. Nu acum. Sunt prea obosit. Vinul mi-ar slăbi puţina tărie şi vlaga din piept pe care mi le-am păstrat pentru omorurile ce vor continua în seara aceasta. Şi apoi sunt acoperit de sânge, noroi şi murdăria luptei – m-aş ruşina să închin o cupă lui Zeus cu mâinile acestea.

– Fiul meu, a spus mama lui Hector, o femeie pe care de-a lungul anilor o văzusem purtându-se cu căldură şi inimă bună, de ce ai părăsit bătălia, dacă nu pentru a te ruga zeilor?

– Tu trebuie să te rogi, a zis Hector, lăsând coiful lângă el pe banchetă.

Războinicul era într-adevăr murdar – chipul îi era mânjit cu straturi de colb şi sânge, pe care sudoarea i le preschimbase în noroi roşcat – şi se aşeză aşa cum numai cei profund epuizaţi pot sta, cu antebraţele pe genunchi, cu capul plecat şi glas inexpresiv.

– Du-te la templul Atenei, adună pe cele mai nobile dintre nobilele femei ale Ilionului şi ia-ţi veşmântul cel mai mare şi mai ales pe care-l poţi găsi în palatul lui Priam. Aşterne-l pe genunchii statuii de aur a Atenei şi jură-i că vei jertfi douăsprezece juninci în vârstă de un an, dacă va cruţa Troia. Roagă-te asprei zeiţe să apere cetatea noastră, pe femeile troiene şi copiii noştri neajutoraţi de teroarea lui Diomede.

– S-a ajuns la asta? a şoptit mama lui Hector, aplecându-se

mai aproape şi prinzând în mâinile ei una dintre palmele însângerate ale fiului ei. S-a ajuns în cele din urmă la asta?

– Da, a spus Hector, s-a ridicat cu greu în picioare, şi-a luat coiful şi a părăsit odaia.

Alături de ceilalţi trei lăncieri l-am urmat pe eroul vlăguit, care a mers apoi prin cetate spre locuinţa lui Paris şi a Elenei, un complex mare, cu multe terase regale, turnuri rezidenţiale şi curţi interioare private.

Hector a trecut pe lângă gărzi şi robi, a suit trepte şi a deschis larg uşa iatacului lui Paris şi a Elenei. Mă aşteptasem pe jumătate să-l văd pe Paris în pat cu consoarta pe care o răpise – Homer cântase că perechea pasională suise în pat cu ore în urmă, imediat după ce Paris fusese luat de la duelul său cu Menelau –, însă prinţul a ridicat ochii de la armura şi armele sale pe care le lustruia, pe când Elena, aflată în apropiere, le îndruma pe roabe în broderiile lor.

– Ce pizda mă-sii faci? a răcnit Hector către bărbatul mai scund. Stai aici ca o muiere, ca un prunc care scânceşte, şi te joci cu armura, în vreme ce adevăraţii bărbaţi ai Ilionului mor cu sutele, în vreme ce duşmanul împresoară cetatea şi ne-asurzeşte urechile cu răcnetele lui de bătălie? Ridică-te, dezertor netrebnic! Ridică-te, înainte ca Troia să fie mistuită-n flăcări în jurul curului tău de laş!

În loc să sară în picioare de indignare, Paris s-a mulţumit să surâdă.

– Oh, Hector, îţi merit dojenile… Nimic din ce spui nu-i neadevărat.

– Atunci mişcă-ţi fundu-n armură, a rostit Hector apăsat, totuşi furia din ton îi pierise brusc, anulată fie de oboseală, fie de refuzul calm al fratelui său de a se dezvinovăţi.

– Aşa voi face, a zis Paris, dar mai întâi ascultă-mă. Dă-mi voie să-ţi spun ceva.

Hector a tăcut, clătinându-se uşor pe picioarele încălţate în sandale. Îşi purta coiful cu pene sub braţul stâng, iar în mâna dreaptă strângea o lance mult mai lungă decât cele obişnuite, pe care o luase de la comandantul micii noastre gărzi. Acum se folosea de mânerul lăncii acelea pentru a-şi păstra echilibrul.

– N-am rămas atâta timp în odăile mele, fiindcă aş fi fost mânios sau cu păreri de rău, a spus Paris, arătând spre Elena şi roabele ei ca şi cum ar fi făcut parte din mobilier. Ci am făcut-o

de mâhnire.

– Mâhnire? a repetat Hector.

Părea dispreţuitor.

– Mâhnire, a zis Paris încă o dată. Mâhnire pe propria-mi laşitate de azi – deşi zeii au fost cei care m-au purtat din înfruntarea cu Menelau, nu voia mea – şi mâhnire din cauza sorţii cetăţii noastre.

– Soarta aceea nu-i scrisă-n piatră, s-a răstit Hector. Îl putem opri pe Diomede şi pe oştenii lui înnebuniţi de mirosul bătăliei. Pune-ţi armura. Întoarce-te la luptă cu mine. A mai rămas o oră până la apus. Putem ucide mulţi greci în lumina sângerie a soarelui ce coboară şi alţi mulţi în înserarea rece.

Paris a surâs şi s-a ridicat.

– Ai dreptate. Acum lupta mi se pare şi mie – cel mai faimos iubăreţ al lumii, nu cel mai faimos luptător al ei – calea cea mai bună. Soarta şi victoria se mişcă, ştii şi tu, Hector – când într-o parte, când în alta –, precum un şir de oameni fără armură sub grindina săgeţilor duşmane.

Hector şi-a pus coiful şi a aşteptat, tăcut, necrezând în mod vădit promisiunea fratelui său de a se alătura bătăliei.

– Tu pleacă, a spus Paris. Trebuie să-mi îmbrac echipamentul de luptă. Pleacă şi te voi ajunge din urmă.

Hector a tăcut, nedorind să plece fără Paris, însă frumoasa Elena – şi era *cu adevărat* frumoasă – s-a ridicat de pe scaunul ei şi a traversat încăperea, pentru a-i atinge antebraţul mânjit de sânge. Sandalele ei au răsunat încetişor pe marmura rece.

– Dragul meu prieten, a rostit ea cu glas tremurător de emoţie, dragul meu cumnat, drag mie – aşa jigodie cum sunt, pizdă afurisită şi intrigantă ce sunt, femeie oribilă ce-ngheaţă sângele în vene –, oh, cât îmi doresc ca propria mamă să mă fi înecat în întunecata Mare Ioniană în ziua când am venit pe lume, în loc să fiu pricină pentru toate astea!

S-a întrerupt, a luat mâna de pe Hector şi a început să plângă.

Nobilul Hector a clipit la auzul acelor cuvinte, a ridicat mâna liberă ca şi cum ar fi vrut s-o mângâie pe păr, apoi şi-a retras-o iute şi şi-a dres glasul, stânjenit. Precum atâţia eroi, marele Hector se purta stângaci în prezenţa altor femei decât soţia sa. Înainte de a-i putea răspunde, Elena a continuat – fără să se oprească din plâns, suspinând cuvintele printre oftaturi sfâşietoare.

– Sau, nobile Hector, dacă într-adevăr zeii au menit toţi anii aceştia de teribilă vărsare de sânge pentru mine, măcar să fi fost soţia unui bărbat mai bun – un războinic, nu un iubăreţ, un bărbat care să voiască să facă mai multe pentru cetatea sa decât să-şi ducă nevasta în pat, în lungul amurg al pieirii oraşului său.

Paris a schiţat o jumătate de pas către Elena, gata parcă s-o pălmuiască, dar apropierea ei de înaltul Hector l-a făcut să se oprească. Noi, străjerii de lângă perete, am privit în gol şi ne-am prefăcut că n-am fi avut urechi.

Elena s-a uitat la Paris. Ochii îi erau înroşiţi şi sclipeau de lacrimi. A continuat să i se adreseze lui Hector, de parcă Paris – răpitorul ei şi prezumtivul al doilea soţ – n-ar fi fost în odaie.

– El… şi-a atras dispreţul arzător al bărbaţilor adevăraţi. El nu are nici tărie de spirit, nici curaj. Nici acum şi nici… vreodată.

Paris a clipit şi obrajii i s-au învăpăiat, ca şi când ar fi fost pălmuit.

– Dar el îşi va culege roadele laşităţii, Hector, a urmat Elena scuipând realmente cuvintele, cu saliva împroşcând pardoseala de marmură. Îţi jur că îşi va culege roadele slăbiciunii sale. Ţi-o jur pe numele zeilor!

Paris a părăsit încet încăperea.

Elena a revenit spre războinicul rămas în picioare şi mânjit de murdărie.

– Vino însă şi te aşază lângă mine, pentru a te odihni, dragă cumnate. Tu eşti cel mai lovit de toate luptele acestea… şi totul pentru mine, Hector, care nu sunt decât o târfă.

S-a aşezat pe bancheta capitonată şi a lovit uşor cu palma pe locul de alături.

– Hector, noi doi suntem legaţi laolaltă în această ursită. Zeus ne-a plantat în piepturi sămânţa unui milion de morţi, a pieirii vremurilor noastre. Dragul meu Hector… Noi suntem muritori. Amândoi vom muri. Dar tu şi eu vom trăi o mie de generaţii, pentru a fi cântaţi…

Parcă nedorind să audă mai multe, Hector s-a răsucit pe călcâie şi a ieşit din odaie, punându-şi coiful înalt, care a scânteiat în razele piezişe ale soarelui în amurg.

Uitându-mă pentru ultima oară la Elena, aşa cum stătea, cu capul plecat, pe bancheta capitonată, văzându-i braţele albe şi perfecte şi moliciunea sânilor vizibili prin veşmântul subţire, am ridicat lancea – lancea cercetaşului Dolon – şi i-am urmat pe

Hector şi ceilalţi trei lăncieri credincioşi ai săi.

Este important să povestesc toate astea. Elena se foieşte, şopteşte numele meu, dar lunecă înapoi în somn. Numele *meu.* Ea murmură „Hock-en-ber-iiii” şi simt ca şi cum o lance mi-ar străpunge inima.

Iar acum, întins alături de cea mai frumoasă femeie din lumea antică, poate cea mai frumoasă femeie din istorie – sau cel puţin femeia care a făcut ca în numele ei să fie ucişi cei mai mulţi bărbaţi –, îmi amintesc mai multe despre viaţa mea. Despre viaţa mea anterioară. Despre viaţa mea *adevărată.*

Am fost însurat. Pe soţia mea o chema Susan. Ne-am cunoscut ca studenţi la Colegiul Boston şi ne-am căsătorit la scurt timp după absolvire. Susan era consilier şcolar la liceu, însă a lucrat arar după ce ne-am mutat în Indiana, unde eu am început să predau literatura greco-romană antică la universitatea de acolo, în 1972. Nu am avut copii, dar nu pentru că n-am fi vrut să încercăm. Susan trăia, când eu m-am îmbolnăvit de cancer la ficat şi am fost internat în spital.

De ce Dumnezeu îmi amintesc toate astea acum? *După nouă ani lipsiţi aproape complet de amintiri personale, de ce mi-o reamintesc pe Susan acum? De ce să fiu spintecat şi blestemat de cioburile tăioase ale fostei mele vieţi tocmai acum?*

Nu cred în Dumnezeu cu „D” mare şi, în ciuda evidentei lor materialităţi, nu cred în divinităţile cu „d” mic. Nu ca forţe reale în univers. Dar cred în zeiţa-jigodie a Ironiei. Ea transcende timpul. Ea îi stăpâneşte pe oameni, zei şi Dumnezeu deopotrivă.

Şi Ea are un simţ al umorului teribil de răutăcios.

Precum Romeo întins lângă Julieta, aud tunetul apropiindu-se de noi dinspre sud-vest; sunetele reverberează în curtea interioară şi vântul mişcă perdelele teraselor aflate de ambele părţi ale dormitorului mare. Elena se foieşte, totuşi nu se trezeşte. Nu încă.

Închid ochii şi pretind că mai dorm câteva minute. Ochii mă usturăm, de parcă aş avea nisip sub pleoape. Sunt prea bătrân ca să mai rămân treaz atât de mult, mai ales după ce am făcut dragoste de trei ori cu cea mai frumoasă şi mai senzuală femeie din lume.

După ce i-am lăsat pe Elena şi Paris, l-am urmat pe Hector spre reşedinţa lui. Eroul care în viaţa sa nu fugise aproape

niciodată dinaintea unei lupte fugea de ispita pe care i-o oferise Elena – fugea acasă, la soţia lui, Andromaca, şi la fiul lor în vârstă de un an.

În cei nouă ani ai mei de observări şi plimbări prin Ilion, nu am vorbit niciodată cu soţia lui Hector, dar îi cunosc povestea. Toţi din cetate îi cunosc povestea.

Andromaca era frumoasă în felul ei – este adevărat, nu se compara cu Elena ori cu zeiţele, totuşi era frumoasă în felul ei propriu, mai omenesc – şi avea sânge albastru. Provenea din regiunea troiană Cilicia, iar tatăl ei era regele local, Eetion, admirat de cei mai mulţi, respectat de toţi. Micul lor palat se găsea la poalele muntelui Placos, într-o pădure faimoasă pentru lemnul ei; măreaţa Poartă Scheiană a Ilionului a fost făurită din lemn cilician, ca şi turnurile cu maşinării de asediu aflate la mai puţin de trei kilometri înapoia liniilor grecilor.

Ahile îl ucisese pe Eetion în luptă, când ucigaşul-de-oameni aheean cel iute de picior îşi condusese oamenii împotriva aşezărilor troiene îndepărtate la scurtă vreme după debarcarea grecilor. Andromaca avea şapte fraţi – şi nici unul dintre ei nu era războinic, ci erau păstori şi văcari –, iar Ahile îi omorâse în aceeaşi zi, căutându-i pe câmpuri şi urmărindu-i până la moarte prin dealurile stâncoase ce urmau pădurii. În mod vădit, planul lui fusese să nu lase în viaţă nici un urmaş de neam bărbătesc din familia regală ciliciană. În seara aceea, Ahile îşi pusese oamenii să îmbrace trupul lui Eetion în armură din bronz şi-l incinerase cu respect, ridicând un gorgan-mormânt deasupra cenuşii bătrânului rege. Însă leşurile fraţilor Andromacăi rămăseseră abandonate pe ţarine şi în păduri, hrană lupilor.

Deşi îmbogăţit cu prăzile din o duzină de cetăţi, Ahile ceruse o răscumpărare literalmente uriaşă pentru regina lui Eetion – mama Andromacăi – şi o primise. Pe atunci Ilion era încă bogat şi negocia cu invadatorii săi.

Mama Andromacăi revenise acasă, în sălile goale ale palatului lor pustiu din Cilicia, iar acolo – potrivit deselor relatări ale istoriei ei dureroase – „Artemis o trăsnise cu arcul”.

Se poate spune şi aşa…

Artemis, fiica lui Zeus şi Leto şi sora lui Apollo, este zeiţa vânătorii – am văzut-o chiar ieri pe Olimp – şi în acelaşi timp zeiţa care veghează asupra naşterilor. La un moment dat în *Iliada,* Apollo răcneşte înfuriat către sora sa în faţa tatălui lor

Zeus – „ţi-a-ngăduit să ucizi mame în chinurile facerii” – ceea ce înseamnă că Artemis este responsabilă cu trimiterea *morţii* în timpul naşterii, ca şi cu rolul de moaşă divină pentru femeile muritoare.

Mama Andromacăi a murit la nouă luni după ce fusese luată ostatică de Ahile, în ziua în care fusese ucis Eetion, tatăl Andromacăi. Mama Andromacăi a murit pe când năştea, pe când încerca să aducă pe lume pe copilul ucigaşului soţului ei.

Mai spuneţi-mi şi acum că zeiţa-jigodie a Ironiei nu conduce lumea…

Andromaca şi pruncul lor nu erau acasă. Hector a trecut iute dintr-o odaie în alta a palatului, iar noi cei patru lăncieri am rămas locului, păzind intrarea, dar fără a interveni. Indiscutabil, eroul era tulburat şi trăda mai multă agitaţie decât îl văzusem vreodată pe câmpul de bătălie. Revenit în pragul de la intrare, a oprit două slujnice care intrau.

– Unde-i Andromaca? A plecat la templul Atenei, cu celelalte soţii de nobili? Sau la casa surorilor mele? La cumnatele mele?

– Stăpâne, a răspuns cea mai vârstnică dintre slujnice, stăpâna noastră a suit pe ziduri. Toate femeile troiene au auzit de luptele teribile de azi, de urgia lui Diomede şi de nenorocul fiilor Ilionului. Soţia ta a mers la turnul porţii celei mari a Troiei să vadă ce poate vedea, să afle dacă stăpânul şi soţul ei mai trăieşte. A fugit ca o nebună, stăpâne, cu doica alergându-i în urmă şi purtându-ţi în braţe pruncul.

Abia am putut ţine pasul cu Hector, care a plecat în goana mare spre Poarta Scheiană şi, când am ajuns la o stradă depărtare de ziduri, mi-am dat seama că *n-ar fi trebuit* să rămân cu el. Evenimentul acesta – întâlnirea de pe metereze dintre Hector şi Andromaca – era prea important. Prea mulţi zei urmau să-l vizioneze. Era posibil ca şi Muza să fie acolo, căutându-mă.

La câteva sute de metri de poartă, m-am desprins de lângă ceilalţi lăncieri şi m-am retras în mulţimea de pe o uliţă lăturalnică. Umbrele se îndesiseră, aerul era mai rece, însă turnurile fără vârfuri din Ilion continuau să fie luminate de soarele roşu care cobora înspre vest.

Am ales unul dintre turnurile acelea şi am suit pe şerpuita lui scară interioară, rămânând metamorfozat ca lăncierul Dolon.

Turnul era construit cumva ca un minaret – deşi Islamul se

situa la milenii în viitor – şi eu eram singurul de pe balconul circular şi îngust, când am ieşit pe el. Soarele îmi bătea în ochi, dar, polarizându-mi filtrele vizuale şi amplificând focalizarea lentilelor de contact pe care le primisem de la zei, desluşeam clar reuniunea de pe ziduri.

Andromaca s-a repezit pe metereze şi s-a aruncat în braţele soţului ei, iar picioarele i s-au rotit prin aer când el a ridicat-o şi a îmbrăţişat-o. Coiful lustruit al lui Hector reflecta lumina bogată a serii. Alţi ostaşi şi soţii îngrijorate de pe ziduri s-au retras, îngăduind o oarecare intimitate căpeteniei lor şi nevestei sale. În apropierea celor doi a rămas doar doica Andromacăi, care îl ţinea în braţe pe fiul lor de un an.

Le-aş fi putut asculta conversaţia cu ajutorul microfonului direcţional, dar m-am mulţumit să-i privesc, să le văd buzele mişcându-se, să le studiez expresiile. După valul iniţial de uşurare, văzându-şi soţul luptător viu şi nevătămat, Andromaca s-a încruntat şi a început să vorbească repede, cu insistenţă. Din istoria relatată de Homer îmi aminteam liniile aproximative ale discursului ei – îşi repovestea propriile nefericiri, singurătatea ce urmase uciderii tatălui şi fraţilor ei de către Ahile. I-am putut realmente citi pe buze unele cuvinte, pe când spunea:

– *Tu* eşti acum tatăl meu, Hector, şi în acelaşi timp nobila mea mamă. Tu îmi eşti acum un frate, iubitule. Şi în acelaşi timp eşti soţul meu, tânăr, cald, viu şi viril! Fie-ţi milă de mine, soţul meu! Nu mă părăsi. Nu te-ntoarce pe câmpiile Ilionului, ca să mori acolo şi trupul să-ţi fie târât îndărătul unui car aheean, până ce carnea-ţi va fi smulsă de pe oase. Rămâi aici! Luptă *de aici.* Apără-ne cetatea, luptând pe metereze, *aici.*

– Nu pot, a răspuns Hector şi coiful i-a scânteiat când a clătinat încet din cap.

– Ba *poţi,* am văzut-o pe Andromaca rostind cu chipul contorsionat de iubire şi teamă. *Trebuie.* Adună-ţi oştile lângă smochinul acela sălbatic… îl vezi? Acolo este cea mai vulnerabilă iubita noastră cetate înaintea asaltului lor. De trei ori au încercat argivii să pătrundă pe acolo, sperând să copleşească Ilionul, de trei ori i-au condus luptătorii lor cei mai buni – cei doi Aias, cel mare şi cel mic, Idomeneu şi teribilul Diomede. Poate că vreun profet le-a spus despre slăbiciunea noastră de acolo. Luptă *de aici,* soţul meu! Apără-ne *de aici!*

– Nu pot.

– Ba *poţi!* a strigat Andromaca desprinzându-se din braţele lui. Însă *n-o vei face!*

– Da, l-am privit pe Hector rostind, n-o voi face.

– Ştii ce se va întâmpla cu *mine,* nobile Hector, când tu vei muri nobila-ţi moarte şi vei deveni hrană pentru câinii aheilor?

L-am văzut pe Hector făcând o grimasă, dar rămânând tăcut.

– Voi fi târâtă ca târfă a unei căpetenii greceşti asudate! strigă Andromaca, cu glas atât de puternic, încât am auzit-o de la o jumătate de stradă depărtare. Voi fi dusă în Argos ca trofeu, ca roabă pentru Marele Aias sau Micul Aias sau teribilul Diomede sau altă căpetenie mai măruntă, care să mă futĂ după cum îi este voia!

– Da, a spus Hector cu privire îndurerată, dar fermă. Eu însă voi fi mort şi ţărâna de peste mine îţi va înăbuşi strigătele.

– Da, oh, da! a strigat Andromaca, plângând şi râzând simultan. Nobilul Hector va fi mort. Iar fiul lui, căruia poporul Ilionului îi spune Astianax – „Domnul cetăţii” va fi un sclav al porcilor aheeni, vândut de la mama sa, roaba-târfă. *Aceea* va fi nobila ta moştenire, oh, nobile Hector!

Andromaca a chemat-o pe doică mai aproape şi a înhăţat copilul, ridicându-l ca pe un scut între ea însăşi şi Hector.

Am văzut durerea de pe faţa lui Hector, totuşi, el s-a întins către băieţaş, cu braţele deschise.

– Vino aici, Scamandrius, a spus el, rostind adevăratul nume al fiului său, nu porecla dată de locuitorii Troiei.

Copilul s-a retras speriat şi a început să plângă. I-am auzit scâncetele de pe balconaşul turnului meu, la şase-şapte acoperişuri depărtare.

Cauza era coiful. Coiful lui Hector. Aramă lustruită, strălucitoare, mânjită de sânge şi noroi, care reflecta lumina soarelui, parapetul distorsionat şi pe băiat însuşi. Coiful cu creasta roşu-înflăcărat de coamă de cal şi cu monstruoasele apărători metalice scânteietoare ce se curbau în jurul ochilor lui Hector şi-i acopereau nasul.

Băieţelul a zbierat şi s-a lipit de sânul mamei sale, temându-se de propriul tată.

Într-un asemenea moment te-ai fi aşteptat ca Hector să fie pustiit sufleteşte – să nu fie îmbrăţişat pentru ultima oară de fiul său? –, dar războinicul a hohotit, a lăsat capul pe spate şi a râs iarăşi, prelung şi din toată inima. După un minut, Andromaca a

început şi ea să râdă.

Hector şi-a smuls coiful de luptă de pe cap şi l-a aşezat pe zid, unde sclipea în razele soarelui aflat în amurg. Apoi şi-a luat fiul în braţe, l-a strâns la piept, l-a aruncat în aer şi l-a prins, din nou şi din nou, până ce băieţaşul ţipa, nu de groază, ci de încântare. Ţinându-şi feciorul pe braţul lui drept puternic, bărbatul a îmbrăţişat-o cu braţul stâng pe Andromaca.

Cu chipul destins într-un zâmbet larg, Hector şi-a ridicat capul spre cer.

– Zeus, ascultă-mă! Voi, nemuritorilor, ascultaţi-mă!

Toate străjile şi femeile de pe zid amuţiseră. Zgomotele de pe străzi s-au potolit într-un calm straniu. Auzeam glasul sonor al lui Hector de la multe străzi depărtare.

– Îngăduiţi-i acestui băiat, fiul meu, pe care-l iubesc atât de mult, să poată ajunge ca mine – primul în glorie printre troieni şi oameni! Puternic şi curajos ca mine, Hector, tatăl lui! Şi îngăduiţi, o, zei, ca Scamandrius, fiul lui Hector, să domnească într-o bună zi peste tot Ilionul, cu faimă şi voinicie, şi ca toţi oamenii să spună: „Este un viteaz mai mare decât tatăl lui!” Aceasta mi-e ruga, zeilor, şi alta nu vă cer.

După aceea, Hector a aşezat copilul înapoi în braţele Andromacăi, i-a sărutat pe amândoi şi a părăsit zidul, pornind către bătălie.

Recunosc că orele ce au urmat imediat după ce Hector şi-a luat rămas bun de la soţia sa au fost deprimante pentru mine. Starea sufletească nu mi-a fost ajutată de faptul că ştiam că în următorul an Andromaca va fi, într-adevăr, dusă din cetatea incendiată într-un regat unde urma să fie o roabă de lux pentru alţi bărbaţi. Nu m-a ajutat nici faptul că ştiam că aheul care o va captura – Piros, destinat să devină strămoşul regilor tribului moloşilor din Epir şi să-i fie închinat un mausoleu eroic în Delfi – îl va smulge pe copilul lui Hector, Scamandrius (poreclit Astianax, „Domnul cetăţii”, de către locuitorii Ilionului), de la sânul doicii şi-l va arunca de pe zidurile înalte spre o moarte sângeroasă. Acelaşi Piros îl va ucide pe tatăl lui Hector şi al lui Paris, regele Priam, la altarul lui Zeus din propriul său palat. Într-o singur noapte, dinastia lui Priam va fi definitiv extirpată. Gândul acela este sumbru.

Nu este o scuză pentru ceea ce am făcut în continuare, dar

poate fi o explicaţie parţială.

Am rătăcit pe străzile Ilionului până la căderea nopţii şi mai târziu, simţindu-mă tot mai singur şi mai demoralizat decât în cei nouă ani pe care-i petrecusem acolo ca scoliast. Nu mai eram metamorfozat ca Dolon, totuşi, continuam să fiu înveşmântat ca un lăncier troian – cu Cuşma lui Hades pregătită să mă acopere în orice clipă şi medalionul TC la îndemână pentru o evadare instantanee – şi în scurt timp m-am pomenit că revenisem lângă palatul Elenei. Mărturisesc că, de-a lungul anilor, ajunsesem adesea aici, ciugulind minute de la observaţiile mele scoliaste, pentru a pătrunde în taină în cetate şi a veni aici, pur şi simplu cu speranţa de a o putea zări pe ea... pe Elena, cea mai frumoasă şi mai ispititoare femeie din lume. De câte ori stătusem de cealaltă parte a străzii, vizavi de clădirea multietajată, privind în sus, aidoma unui puşti îndrăgostit, şi aşteptasem până ce luminile se aprindeau în apartamentele şi terasele de sus, sperând fără speranţă ca măcar s-o întrezăresc?

Pe neaşteptate, reveria mea cu minţile rătăcite a fost sfâşiată de o imagine mult mai înfricoşătoare – un car zburător ce trecea fără grabă peste străzi şi acoperişuri, invizibil pentru ochii muritorilor, dar perfect vizibil pentru vederea mea amplificată. Aplecată peste balustrada lui, Muza mea cerceta străzile. Până atunci n-o mai văzusem niciodată zburând atât de jos deasupra cetăţii sau câmpiilor Ilionului. Ştiam că mă căuta pe mine.

Am ridicat Cuşma lui Hades într-o clipă, ascunzându-mă – speram – de zei şi oameni. Probabil că tehnologia a funcţionat. Carul Muzei a plutit la mai puţin de treizeci de metri deasupra mea, fără să încetinească măcar o secundă.

După ce se îndepărtase şi începuse să descrie ocoluri peste piaţa centrală, aflată la o duzină de străzi către est, mi-am activat harnaşamentul de levitaţie. Toţi scoliaştii sunt echipaţi cu aceste harnaşamente, însă le folosim rareori. La capătul unei zile de încleştări confuze pe câmp, obişnuiam să-l utilizez pentru a mă ridica deasupra bătăliei, ca să-mi formez o imagine mai largă a situaţiei tactice, apoi zburam spre Ilion – mărturisesc, aici, la palatul Elenei – pentru câteva minute de privit cu speranţe înainte de a mă TC înapoi pe Olimp, la barăcile noastre.

Nu însă şi acum. M-am ridicat deasupra străzii, invizibil pe când zburam peste lăncierii ce păzeau intrarea principală în palatul lui Paris şi al Elenei, am trecut peste zidul înalt şi am

coborât pe unul dintre balcoanele curţii interioare din afara odăilor private ale perechii. Cu inima bubuind, am pătruns pe uşa deschisă, prin perdelele umflate de vânt. Sandalele îmi erau aproape neauzite pe pardoseala din piatră. Câinii din palat m-ar fi simţit – Cuşma lui Hades nu ascundea mirosurile –, dar toţi erau la parter şi în curtea exterioară, nu aici sus, unde locuia cuplul regal.

Elena se afla în baie. Trei slujnice o ajutau, iar picioarele lor desculţe lăsau urme umede când suiau cu apă caldă pe treptele de marmură ce duceau la bazinul îngropat în podea. Perdele de voal înconjurau bazinul în sine, dar pentru că tripodurile coşurilor cu jeratic şi lămpile suspendate se găseau în interiorul zonei pentru baie, materialul lor subţire nu ridica nici un obstacol în calea vederii. În continuare invizibil, am rămas imediat în afara ţesăturii care unduia lin şi am privit-o pe Elena în baie.

Aşadar, aceştia sunt sânii care-au pus în mişcare o mie de corăbii, mi-am spus şi imediat m-am admonestat pentru că mă comportam ca un idiot.

Ar trebui oare să v-o descriu? Ar trebui oare să explic de ce pârjolul frumuseţii ei, al frumuseţii ei dezgolite, poate stârni bărbaţi peste trei mii de ani şi mai bine?

Cred că nu – şi nu din motive de discreţie ori demnitate. Frumuseţea Elenei este mai presus de puterile mele de descriere. După ce aţi văzut sânii atâtor femei, aţi fi găsit ceva unic în pieptul plin şi voluptos al Elenei? Sau ceva mai perfect în triunghiul de păr întunecat dintre coapsele ei? Sau ceva mai aţâţător în coapsele-i albe şi musculoase? Sau ceva mai uimitor în fesele lăptoase, spatele puternic şi umerii înguşti?

Bineînţeles că da. Însă nu eu sunt bărbatul care să vă spună deosebirile. Eu eram un scoliast minor şi – în fanteziile din viaţa mea pierdută – poate un romancier. Ar fi fost necesar un poet mai presus de Homer, mai presus de Dante, chiar mai presus de Shakespeare, care să se ridice la înălţimea frumuseţii Elenei.

Am ieşit din încăperea pentru baie, în răcoarea unei terase pustii din exteriorul dormitorului ei şi am atins brăţara subţire care-mi îngăduia să mă metamorfozez. Afişajul de comenzi al brăţării doar a strălucit când l-am apelat, dar a răspuns prin simboluri şi imagini la apăsările degetului meu mare. Acolo aveam stocate datele de metamorfozare pentru toţi bărbaţii pe care-i înregistrasem în ultimii nouă ani. Teoretic, m-aş fi putut

metamorfoza şi în femeie, dar nu găsisem niciodată motivul pentru a o face şi cu certitudine n-aveam s-o fac în noaptea asta.

Ar fi cazul să aflaţi ceva despre metamorfozare; nu înseamnă remodelarea moleculelor, oţelului, cărnii şi oaselor în altă formă. N-am nici cea mai mică idee despre felul cum funcţionează metamorfozarea, deşi acum cinci-şase ani scoliastul Hayakawa din secolul al douăzeci şi unulea, care a trăit puţin printre noi, a încercat să-mi explice principiile teoretice. Hayakawa insista asupra conservării materiei şi energiei – indiferent ce anume ar fi însemnat –, însă eu băgasem prea puţin în seamă partea aceea a explicaţiei sale.

Neîndoios, metamorfozarea operează la nivelul cuantic. Ce oare funcţionează altfel la zeii aceştia? Hayakawa îmi ceruse să-mi imaginez că toate fiinţele omeneşti de aici, inclusiv el şi eu, ar fi unde staţionare de probabilitate. La nivel cuantic, spunea el, oamenii – şi totul din universul fizic – există de la o clipă la clipa următoare ca un fel de front de undă care colapsează – molecule, amintiri, cicatrice vechi, emoţii, mustăţi, răsuflare încărcată de izul berii, totul. Brăţările pe care ni le dăduseră zeii înregistrau undele de probabilitate şi ne îngăduiau să întrerupem şi să stocăm originalele – şi, pentru scurtă vreme, să ne contopim propriile unde de probabilitate cu cele stocate, să ne transportăm propriile amintiri şi voinţa într-un corp nou, atunci când ne metamorfozam. Nu ştiu de ce n-ar fi încălcat iubita conservare a masei şi energiei a lui Hayakawa… însă el insista că aşa stăteau lucrurile.

Uzurparea aceasta a formei şi acţiunilor altuia este motivul pentru care noi, scoliaştii, ne metamorfozăm aproape întotdeauna în personaje minore din bătălia pentru Troia; simpli lăncieri, ca necunoscutul străjer a cărui formă o preluasem după a lui Dolon. Dacă am fi devenit, de pildă, Odiseu, Hector, Ahile sau Agamemnon, am fi arătat exact ca ei, dar comportamentul ar fi fost al nostru – inferior caracterului eroic al persoanei reale – şi cu fiecare minut în care am fi populat forma respectivă, am fi purtat evenimentele reale tot mai departe de această realitate care se depliază treptat paralel cu *Iliada.*

Nu am habar ce se întâmplă cu persoana reală atunci când ne metamorfozăm în ea. Poate că unda ei de probabilitate pluteşte pur şi simplu în jur la nivelul cuantic, fără să mai colapseze în ceea ce noi numim realitate până am terminat cu forma şi glasul

ei. Poate că unda de probabilitate era stocată în brăţara pe care o purtam, ori într-o maşinărie sau microcip al zeilor de pe Olimp. Nu ştiu şi, să fiu sincer, nu-mi pasă. Îl întrebasem o dată pe Hayakawa, cu puţin timp înainte ca el s-o nemulţumească pe Muză şi să dispară pentru totdeauna, dacă am fi putut folosi brăţara de metamorfozare pentru a ne preschimba într-un zeu. El râsese şi-mi răspunsese:

– Zeii îşi protejează undele de probabilitate, Hockenberry. N-aş încerca să mă bag peste ei.

Am declanşat brăţara şi am derulat prin sutele de bărbaţi pe care-i înregistrasem, până l-am găsit pe cel pe care-l doream. *Paris.* Probabil că Muza ar fi pus sfârşit existenţei mele, dacă ar fi ştiut că-l scanasem pe Paris pentru o metamorfozare viitoare. Scoliaştii nu interacţionează.

Unde-i Paris în momentul ăsta? Cu degetul mare pe iconul de activare, am încercat să-mi reamintesc. Toate evenimentele din după-amiaza şi seara aceasta – confruntarea dintre Hector, Paris şi Elena, întâlnirea dintre Hector, soţia şi fiul lui pe ziduri – se petrecuseră spre sfârşitul Cântului al VI-lea din *Iliada.* Nu?

Realmente nu mă puteam concentra. Pieptul îmi era sfâşiat de singurătate. Mă simţeam ameţit, de parcă băusem toată după-amiaza.

Da, sfârşitul Cântului al VI-lea... Hector o părăseşte pe Andromaca, iar Paris îl ajunge din urmă, înainte ca Hector să fi ieşit din cetate – sau chiar când ieşea din cetate. Cum suna traducerea mea favorită? *„Nici Paris nu întârzie în casele-i înalte.”* Noul soţ al Elenei îşi încinsese armura, aşa cum făgăduise, şi se grăbise să i se alăture lui Hector, iar cei doi ieşiseră împreună prin Poarta Scheiană, pentru a se arunca în alte bătălii. Îmi amintesc că am scris o disertaţie pentru o conferinţă scoliastă în care analizasem metafora lui Homer, care spusese că Paris gonise ca un bidiviu care şi-a rupt căpăstrul în grajd, cu părul fluturându-i ca o coamă în spate peste umeri, dornic de luptă, bla-bla-bla.

Unde-i Paris acum? După căderea nopţii? Ce am ratat, pe când rătăceam pe străzi şi mă zgâiam la luminile Elenei şi la ţâţele Elenei?

Asta se-ntâmpla în Cântul al VIII-lea şi dintotdeauna apreciasem că acel cânt al *Iliadei* era un talmeş-balmeş confuz, alcătuit parcă din petice. El sfârşea lunga zi care începuse în

Cântul al II-lea, cu Paris ucigându-l pe aheul Menestius şi cu Hector retezând beregata lui Eioneus. Se terminase cu îmbrăţişările soţului şi răsfăţurile tatălui. Urmaseră apoi alte încleştări, după care Hector se luptase în duel individual cu Marele Aias şi…

Şi ce? Nu mare lucru. Aias câştiga – era un luptător mai bun –, dar apoi zeii începuseră să se certe din nou despre rezultat, avuseseră loc cuvântări ale grecilor şi troienilor, o sumedenie de lăudăroşenii, apoi o propunere de armistiţiu, iar Hector şi Aias făcuseră schimb de armuri şi se comportaseră ca prieteni vechi, pentru ca toţi să fie finalmente de acord cu armistiţiul, în timp ce îşi adunau morţii ca să-i ardă pe rug şi…

Unde dracu-i Paris în noaptea asta? Rămâne cu Hector şi oastea ca să supravegheze armistiţiul şi să cuvânteze la riturile funerare? Sau se comportă aşa cum îi este firea şi se întoarce în patul Elenei?

– Cui îi pasă? am rostit cu glas tare şi am apăsat iconul de activare de pe brăţară, pentru a mă metamorfoza în forma lui Paris.

Eram încă invizibil, echipat cu Cuşma lui Hades, harnaşamentul de levitaţie, totul.

Mi-am scos Coiful Morţii şi celelalte de pe mine, mai puţin brăţara de metamorfozare şi micul medalion TC ce-mi atârna în jurul gâtului şi le-am ascuns înapoia unui tripod din colţul balconului. Acum eram doar Paris, în echipamentul său de bătălie. Am desfăcut armura şi am lăsat-o tot pe balcon, apărând doar ca Paris în tunica lui moale. Dacă Muza ar fi coborât asupra mea, nu aveam altă apărare decât să mă TC.

Am trecut prin draperiile balconului şi am revenit în sala de baie. Elena a ridicat privirea surprinsă, când am dat perdelele în lături.

– Stăpâne? a spus ea şi i-am văzut mai întâi sfidarea din ochi, apoi căutătura plecată în ceva ce putea fi o cerere de iertare şi supunere pentru cuvintele ei aspre de mai devreme. Lăsaţi-ne! s-a răstit la slujnice, iar femeile s-au îndepărtat pe tălpi umede.

Elena din Troia a suit fără grabă treptele bazinului şi a venit spre mine, cu părul uscat, mai puţin câteva şuviţe ude lipite pe omoplaţi şi sâni, cu capul tot plecat, însă privindu-mă printre gene.

– Ce vei face cu mine, soţul meu?

A trebuit să încerc de două ori, înainte ca glasul să mă asculte ca lumea. În cele din urmă, cu vocea lui Paris, am spus:

– Vino în pat.

19
Golden Gate din Machu Picchu

Trecură de la o globulă verde la alta pe Golden Gate, coborâră escalatoare inerte şi traversară pasarele închise în sticlă verde ce legau cablurile gigantice care susţineau drumul aflat mult dedesubtul lor. Odiseu îi însoţea.

– Eşti cu adevărat Odiseu din drama turin? întrebă Hannah.

– N-am văzut niciodată drama turin, răspunse el.

Ada observă că bărbatul care-şi spunea Odiseu nici nu confirmase, nici nu infirmase, ci doar ocolise întrebarea.

– Cum ai ajuns aici? întrebă Harman. Şi *de unde* ai venit?

– Răspunsul este complicat, spuse Odiseu. Călătoresc de multă vreme, încercând să-mi găsesc drumul spre casă. Acesta este numai un popas, un loc unde să mă odihnesc, iar peste câteva săptămâni voi pleca mai departe. Dacă nu vă supără, aş prefera să vă spun povestea mea mai târziu. Poate când vom cina în seara asta. Poate că Savi *Uhr* m-ar putea ajuta să înţeleg părţi ale istoriei mele.

Adei i se părea foarte straniu să audă un om vorbind Engleza Comună ca şi cum n-ar fi fost graiul său natal; până atunci, nu mai auzise niciodată pe cineva cu accent. În lumea ei bazată pe faxări nu existau dialecte regionale, ci toţi locuiau peste tot… şi nicăieri.

Cei şase ieşiră pe vârful turnului, unde Savi coborâse cu sonie-ul ceva mai devreme. Apărură exact în clipa în care soarele atingea cel mai sudic dintre piscurile ascuţite ce ancorau podul. Vântul dinspre vest era puternic şi rece. Se apropiară de balustrada de la marginea platformei şi priviră în jos, către şaua ierboasă în pantă, cu ruinele terasate, aflate la două sute cincizeci de metri dedesubt.

– Ultima dată când am venit la Golden Gate, acum trei săptămâni, spuse Savi, Odiseu se găsea în unul dintre sarcofagele criotemporale în care dorm eu de obicei. Sosirea lui – şi însemnătatea ei – este motivul pentru care v-am contactat finalmente, motivul pentru care am lăsat instrucţiunile acelea pe

piatra din Valea Secată.

Ada, Harman, Hannah şi Daeman se holbară la bătrână, nepricepând în mod evident termenii sau înţelesul real al cuvintelor ei. Savi nu explică nimic.

Cei patru îl aşteptară pe Odiseu să spună ceva care să-i lămurească.

– Ce-avem la cină? întrebă Odiseu.

– Acelaşi lucru, răspunse Savi.

Bărbosul clătină din cap.

– Nu. Îndreptă un deget lat şi bont către Harman, apoi către Daeman: Voi doi. A mai rămas o oră până la înserare. Este un moment bun al zilei pentru vânătoare. Vreţi să veniţi cu mine?

– Nu! spuse Daeman.

– Da, răspunse Harman.

– Vreau şi eu să vin, zise Ada, surprinsă de tonul insistent al propriei ei voci. Te rog!

Odiseu o privi prelung.

– Bine, rosti el în cele din urmă.

– Ar trebui să mă alătur şi eu vouă, spuse Savi fără entuziasm.

– Ştiu cum să folosesc maşina ta, zise Odiseu arătând cu bărbia spre sonie.

– Ştiu, totuşi…

Savi îşi atinse arma neagră de la centură.

– Nu-i nevoie, spuse Odiseu. Eu caut doar hrană, nu război. Acolo jos nu vor fi voynicşi.

Bătrâna tot şovăia. Odiseu se uită la Ada şi Harman.

– Aşteptaţi aici. Mă duc să-mi iau lancea şi scutul şi mă-ntorc imediat.

Harman izbucni în râs, înainte de a-şi da seama că bărbatul cu piept lat în tunică albă nu glumea.

Odiseu ştia într-adevăr cum să piloteze sonie-ul. Decolară de pe vârful turnului, ocoliră şaua înaltă, ale cărei ruine proiectau umbre complicate sub razele soarelui mult lăsat la orizont şi coborâră cu viteză printr-o vale.

– Crezusem că vrei să vânezi sub pod, spuse Harman, străduindu-se să acopere şuieratul curentului de aer.

Odiseu clătină din cap. Ada observă că părul argintiu al bărbatului îi cădea pe gât aidoma unei coame cârlionţate.

– Acolo nu-s decât jaguari, veveriţe şi stafii, zise Odiseu. Pentru a găsi vânat, trebuie să ieşim pe câmpie. Şi am de gând

să urmărim o pradă anume.

Ieşiră cu viteză uriaşă prin gura canionului şi dintre munţi şi survolară câmpii cu iarbă înaltă presărate cu cicade cât turnurile şi arbori încununaţi de ferigi. Soarele cobora în apus, dar deocamdată se găsea deasupra munţilor, astfel că totul de pe câmpii proiecta umbre lungi. Dedesubt apăru o turmă – rumegătoare mari pe care Ada nu le putu identifica, cu piele maronie şi dosurile dungate cu alb. Sutele de animale aducea cu antilopele ca formă, însă erau de trei ori mai mari decât o antilopă obişnuită, cu picioare lungi şi straniu articulate, gâturi lungi şi flexibile şi râturi atârnătoare ce aduceau cu nişte furtunuri roz. Sonie-ul nu făcu nici un zgomot când le survolă şi nici una dintre rumegătoare nu ridică măcar ochii.

– Ce sunt? întrebă Harman.

– Comestibile, spuse Odiseu.

Descrise încă un cerc, mai jos, după care ateriză îndărătul unor tufe înalte de ferigi, aflate la treizeci de metri de turma de rumegătoare, astfel că vântul bătea dinspre ele. Soarele amurgea.

Pe lângă cele două lănci absurd de lungi – fiecare era aproape cât sonie-ul, iar mânerele lor ieşiseră cu mult înapoia cupolei câmpului de forţă şi pupei vehiculului –, Odiseu adusese un scut rotund, făcut din straturi complicat lucrate de bronz şi piele de bou, plus o spadă scurtă cu teacă şi un cuţit înfipt la centură. Pe Ada – care intrase sub ţesătura turinului mai frecvent decât îi mărturisise lui Harman –, alăturarea unui bărbat din drama turin fantastică a Troiei şi versiunea aceasta sălbatică a propriei ei lumi o ameţea. Se sculă şi dădu să-i urmeze pe Odiseu şi Harman, care se îndepărtau de sonie.

– Nu! se răsti Odiseu. Tu rămâi la vehicul.

– Pe dracu', spuse Ada.

Odiseu suspină şi le vorbi în şoaptă:

– Voi rămâneţi amândoi aici, în spatele tufişului ăsta. Nu vă clintiţi. Dacă se apropie ceva, suiţi în sonie şi activaţi câmpul de forţă.

– Nu ştiu cum să fac asta, şopti Harman.

– Am lăsat IA activă, zise Odiseu. Vă întindeţi pur şi simplu pe sonie şi spuneţi „activare câmp de forţă".

Purtând ambele lănci, Odiseu ieşi pe câmpia ierboasă şi se îndreptă silenţios şi încet către animalele ce păşteau. Ada auzea

cum grohăiau şi mestecau creaturile cu nasuri lungi şi moi, auzea iarba ce era retezată de dinţii lor şi le simţea izul pătrunzător. Ele nu fugiră speriate la apropierea omului, iar când cele de la marginea turmei ridicară în cele din urmă capetele, Odiseu se afla la doisprezece metri. Bărbatul se opri, lăsă jos o lance şi scutul şi ridică cealaltă lance lungă.

Animalele se opriseră din păscut şi îl priveau cu atenţie pe bipedul ciudat, totuşi nu păreau alarmate.

Corpul puternic al lui Odiseu se încordă, se arcui şi se destinse. Lancea zbură drept şi izbi animalul cel mai apropiat deasupra pieptului, străpungându-i gâtul lung şi gros. Rumegătorul se răsuci, emise un sunet sugrumat şi se prăbuşi greoi.

Celelalte animale pufniră, behăiră şi o luară la goană – alergând toate în zigzag, într-un fel pe care Ada nu-l mai văzuse niciodată, întrucât articulaţiile stranii ale picioarelor le permiteau modificări de direcţie aproape instantanee –, până ce întreaga turmă dispăru din vedere, în vacarmul tropăiturilor, printr-o vâlcea situată la doi kilometri spre nord.

Odiseu se lăsă într-un genunchi lângă animalul mort şi-şi scoase de la centură cuţitul scurt şi curbat. Din câteva tăieturi iuţi, îi deschise cavitatea abdominală, îi scoase organele şi măruntaiele – azvârlindu-le pe iarbă, cu excepţia unuia care părea să fie ficatul, pe care-l aşeză pe o folie mică de plastic întinsă alături –, apoi jupui pielea de pe o pulpă şi tăie o felie groasă de carne roşie, pe care o puse tot pe folie. După aceea reteză beregata rumegătorului mort, împrăştiind şi mai mult sânge pe iarbă, şi-şi scoase lancea din leş, îngrijindu-se să n-o rupă. Îi şterse cu atenţie mânerul şi vârful din bronz pe iarbă.

Rămasă tot îndărătul tufişului, Ada se simţi cuprinsă de alt val de ameţeală şi decise să se aşeze pe iarbă, ca să nu rişte să leşine. Nu văzuse niciodată un animal ucis de un om, cu atât mai puţin tranşat şi parţial jupuit cu atâta îndemânare. Era teribil de... *eficient.* Ruşinată de reacţia ei, dar nedorind să leşine, îşi coborî capul spre genunchi, până ce petele negre încetară să-i mai danseze în vederea periferică.

Harman o atinse pe spinare îngrijorat, însă când ea îi făcu semn să se îndepărteze, bărbatul porni către leş.

– Stai pe loc! strigă Odiseu.

Harman se opri, derutat.

– Au plecat. Nu vrei să te-ajut să duci…?

Odiseu ridică o palmă, pentru a-i face semn să rămână locului.

– Nu asta vânez. Asta-i… *Nu vă clintiţi!*

Harman şi Ada întoarseră ochii spre vest. Două forme bipede alb, negru şi roşu se apropiau cu o viteză foarte mare, mai repede chiar decât fugiseră rumegătorii. Ada simţi cum răsuflarea i se opreşte în gât şi-l văzu pe Harman înlemnind.

Creaturile goneau cu o sută de kilometri pe oră către stârvul însângerat şi Odiseu, care rămăsese în genunchi, pentru ca apoi să derapeze cumva, oprindu-se într-un norişor de praf. Ada văzu că erau păsările pe care le zăriseră din sonie – *Păsările Terorii,* le numise Savi –, totuşi, ceea ce din văzduh păruse foarte amuzant, creaturi de felul unor struţi ce păşeau aidoma unor pui stângaci de găină – se dovedeau terifiante în realitate.

Cele două Păsări ale Terorii se opriseră la cinci paşi de rumegător, cu ochii aţintiţi acum asupra lui Odiseu. Ambele erau înalte de trei metri, cu pene scurte şi albe pe corpurile musculoase, pene negre pe aripile vestigiale şi picioare puternice. Groase cât torsul Adei. Ciocurile lor mai lungi de un metru erau curbate înfricoşător, roşii în jurul gurii – ca pătate de sânge – şi controlate de muşchii extrem de puternici ai maxilarelor, care se reliefau sub cele şase pene lungi şi roşii ce li se înălţau pe partea dorsală a craniilor. Ochii le erau teribili, galbeni, răutăcioşi, înconjuraţi de cercuri albastre şi situaţi sub proeminenţe supraoculare sauriene. Pe lângă ciocurile de prădător pentru sfâşiere, păsările aveau şi gheare puternice la picioare – fiecare cât antebraţul Adei –, la care se adăugau gheare cu aspect şi mai ucigaş la cotul fiecărei aripi vestigiale.

Ada ştiu instantaneu că monştrii aceia nu erau simpli hoitari, ci prădători oribili.

Odiseu se ridică, cu o lance lungă în mâna stângă şi cu lancea însângerată în mâna dreaptă. Capetele Păsărilor Terorii se retraseră brusc, la unison, ochi galbeni clipiră spre ochi galbeni şi cele două animale se îndepărtară unul de celălalt aidoma unor dansatori cu o coregrafie perfectă, pregătindu-se să-l atace pe Odiseu din părţi opuse. Ada putea *mirosi* duhoarea de stârv a monştrilor. Nu avea nici o îndoială că picioarele acelea puternice şi lipsite de pene puteau repezi Păsările Terorii peste cei şase metri căre-i despărţeau de prada lor – Odiseu – dintr-un singur

salt, cu ghearele extinse şi sfârtecând în clipa în care fiarele grele de câte o tonă aterizau. Era de asemenea clar că perechea funcţiona perfect ca echipă de ucigaşi.

Odiseu nu le aşteptă să ajungă pe poziţiile dorite ori să atace. Cu o graţie letală, îşi azvârli prima lance – drept şi puternic – în pieptul musculos al Păsării Terorii din stânga sa, după care se roti să întâmpine a doua pasăre. Prima creatură emise un zbieret teribil care îngheţă răsuflarea Adei, dar care fu dublat peste o secundă de mugetul şi urletul lui Odiseu care sări peste leşul rumegătorului, trecu a doua lance ucigaşă din mâna stângă în cea dreaptă şi-i repezi vârful de bronz către ochiul drept al celei de-a doua Păsări a Terorii.

Prima pasăre se clătină spre îndărăt, lovi cu ghearele în lancea care-i ieşea din piept şi rupse mânerul gros de stejar. A doua eschivă lancea lui Odiseu, şfichiuind capul înapoi, ca o cobră. În mod vădit surprinsă de atacul bipedului mic şi lipsit de pene, monstrul ţopăi de două ori – retrăgându-se trei metri – şi dădu cu gheara către suliţa atacatoare.

Odiseu trebuia să-şi tragă iute suliţa greoaie după fiecare atac, pentru a evita să-i fie smulsă din mâini. Continuând să răcnească, bărbatul făcu un pas înapoi şi păru că se împiedică de stârvul însângerat al rumegătorului, căzând într-o parte…

Pasărea Terorii nerănită îşi zări ocazia şi profită de ea, sărind la o înălţime de doi metri în văzduh şi coborând spre Odiseu cu toate ghearele extinse.

Odiseu se rostogoli pe sol, se ridică într-un genunchi printr-o mişcare fluidă şi fixă mânerul lăncii în pământ cu un moment înainte ca Pasărea Terorii să coboare pe ea cu toată greutatea corpului, astfel încât vârful de bronz pătrunse în sus prin pieptul musculos, în inima aceea groaznică. Bărbatul trebui să se rostogolească din nou pentru a se feri din calea sa, când uriaşa creatură se prăvăli fără viaţă în locul unde stătuse îngenuncheat.

– Atenţie! răcni Harman şi o luă la goană către locul luptei.

Prima Pasăre a Terorii – cu sângele revărsându-se din rana făcută de lance şi cu mânerul rupt rămas înfipt în piept – se repezea către spatele lui Odiseu. Capul păsării şfichiui înainte pe doi metri de gât, aidoma unui şarpe acoperit cu pene, iar ciocul uriaş clămpăni în locul unde ar fi trebuit să ajungă capul lui Odiseu dacă s-ar fi retras. Însă războinicul se aruncase spre înainte, nu înapoi, rostogolindu-se iarăşi, dar cu mâinile goale de

data aceasta, când Pasărea Terorii trecu purtată de inerţie pe lângă el, pentru ca apoi să se întoarcă, răsucindu-se şi rotindu-se aproape imposibil de iute, la fel cum făcuseră rumegătoarele cu articulaţii stranii.

– Hei! strigă Harman şi aruncă o piatră în ea.

Capul Păsării Terorii zvâcni în sus, ochii galbeni clipiră spre impertinenţa aceea şi prădătorul uriaş se repezi la Harman.

Bărbatul derapă pe pământ şi ţipă:

– Futu-i!

Se întoarse şi alergă în direcţia din care venise. Brusc, Harman înţelese că nu putea fugi mai repede ca monstrul, aşa că se răsuci, cu picioarele depărtate şi pumnii ridicaţi, gata să întâmpine atacul Păsării Terorii cu mâinile goale.

Ada privi în jur, căutând un bolovan, un băţ, o armă de orice fel. Nu zări nimic. Sări în picioare.

Odiseu îşi ridică scutul şi – folosind cadavrul rumegătorului ca pe o trambulină – se avântă în spinarea Păsării Terorii, scoţându-şi în acelaşi timp sabia scurtă din teacă.

Creatura continua să alerge în direcţia lui Harman şi a Adei, dar acum gâtul îi era întors şi-şi repezea capul, izbind cu uriaşul cioc roşu în scutul lui Odiseu. De fiecare dată când maxilarele masive loveau, bărbatul era proiectat spre îndărăt, însă îşi strânsese puternic picioarele în jurul corpului păsării la doi metri deasupra solului şi, cu toate că se lăsa mult pe spate, aidoma unui călăreţ de circ în drama turinului, nu cădea niciodată. După care, când capul Păsării Terorii se roti spre înainte, căutându-l pe Harman cu ochii ei galbeni, Odiseu se aplecă în faţă şi trase spada de-a curmezişul gâtului cu pene albe al monstrului gigantic, retezându-i jugulara.

Sări apoi jos, ateriză în picioare şi alergă către Harman, iar Pasărea Terorii se nărui pe pământ şi rămase nemişcată la nici trei metri de ei. Sângele se ridică la un metru şi jumătate în aer, apoi fântâna arteziană roşie se diminuă şi dispăru, când inima uriaşă încetă să mai bată.

Gâfâind, mânjit de măruntaiele rumegătorului, de sângele Păsării Terorii, de iarbă şi noroi, continuând să-şi ţină ridicate sabia însângerată şi scutul, Odiseu rânji prin barbă şi spuse:

– N-am vrut decât una pentru cină, dar din a doua o să ne luăm mâine pentru o gustare.

Ada se apropie de Harman şi-l atinse pe braţ. Bărbatul nu se

întoarse. Ochii îi rămăseseră holbaţi.

Odiseu merse la pasărea cea mai apropiată, îi tăie capul uriaş, apoi îşi trecu cuţitul pentru jupuire în lungul pieptului ei, trăgând spre înapoi carnea, pielea şi penele cu uşurinţa cu care cineva ar fi ajutat la dezbrăcarea unui palton gros.

– O să am nevoie de mai mulţi saci de plastic, îi spuse el lui Harman şi Adei. Mai sunt câţiva într-un compartiment de depozitare lângă pupa sonie-ului. Ajunge să-i spuneţi maşinii „deschidere stocare” şi se va deschide. Dar grăbiţi-vă!

Harman se întorsese ca să plece spre sonie, însă se opri.

– De ce să ne grăbim?

Odiseu îşi şterse sângele din barbă cu dosul mâinii şi le arătă dinţii săi albi, strălucitori.

– Păsările Terorii simt mirosul de sânge de la mulţi kilometri depărtare… iar în amurg, pe câmpiile astea, sunt sute de perechi ieşite la vânătoare.

Harman se răsuci şi porni în goană către sonie, ca să aducă sacii.

Ada observă că Savi şi Daeman erau beţi încă înainte de începerea cinei.

Masa fu servită într-o încăpere de sticlă, ataşată de latura suportului superior al turnului sudic. Savi încălzea raţii semipreparate într-o bulă cu microunde obişnuită, însă Ada era fascinată – până atunci nu mai văzuse niciodată o masă care să fie pregătită exclusiv de o fiinţă omenească. Absenţa servitorilor în zonele rezidenţiale din Golden Gate era încă şi mai perceptibilă în timpul meselor.

Odiseu era afară, pe traversa lată de susţinere a podului, şi ridicase o structură stângace de piatră şi metal, în care ardea lemnul pe care-l adusese de pe câmpie. Începuse să plouă şi bărbatul trebuise să facă un foc zdravăn pentru a-i menţine arderea. Flăcările luminau rugina şi vopseaua portocalie decolorată de pe latura turnului.

Privind afară prin peretele verde translucid şi sorbind din paharul cu gin, Harman spuse:

– Acela este un fel de altar pentru zeii lui păgâni?

– Nu tocmai, răspunse Savi. Aşa-şi găteşte el hrana.

Aduse boluri şi farfurii la masa rotundă unde aşteptau ceilalţi, apoi i se adresă lui Harman:

– Vrei, te rog, să-l chemi înăuntru? Mâncarea ni se răceşte în timp ce el o carbonizează pe a lui, iar peste munţi vine o furtună cu fulgere. Nu-i o idee prea grozavă să fii afară, pe suprastructura podului, când trăsneşte.

După ce se aşezară în cele din urmă, cu Odiseu punând talerele de lemn pline de carne aburindă pe o masă din apropiere, astfel ca nimeni să nu fie nevoit să vadă bucăţile înnegrite de foc, Savi trecu în jurul mesei o carafă cu vin. Ea îşi umplu ultima paharul şi Ada o auzi murmurând:

– *Baruch atah adonai, elokeno melech ha olam, borai pri hagafen.*

– Ce-i asta? întrebă încet Ada.

Toţi ceilalţi râdeau de ceva ce spusese Daeman şi nu păruseră să fi observat şoaptele lui Savi. Singura dată când Ada auzise alt grai fusese în drama turinului; acolo luptătorii vorbeau în păsărească, dar, cumva, turinul traducea fiecare cuvânt, astfel că toţi cei aflaţi sub ţesătura lui pricepeau înţelesul, fără să asculte de fapt.

Savi clătină din cap, însă Ada nu-şi dădu seama dacă, în felul acela, îi răspunsese că nici ea însăşi nu cunoştea sensul cuvintelor stranii, ori că nu era dispusă să i-l destăinuie.

– Am explorat toate nivelurile podului şi bulele din jurul lui, vorbea Hannah surescitată. Metalul podului în sine este vechi şi ruginit, dar... uimitor! Iar în unele camere de dedesubt există forme ciudate de metal. Independente, pur şi simplu, care nu fac parte din nici o structură. Unele au forme de femei şi bărbaţi.

Savi lătră un râset. Îşi reumplea deja paharul cu vin. Nici un fel de alte cuvinte necunoscute nu-i însoţiră gestul.

– Acelea sunt statui, zise Odiseu. Sculpturi. N-ai mai văzut niciodată aşa ceva?

Hannah negă încet din cap. Deşi fata petrecuse ani de zile învăţând cum să topească şi să toarne metalul, Ada ştia că o şocase ideea de a face obiecte în formă de oameni sau de alte creaturi vii. Adei i se părea de asemenea un concept straniu.

– Ei n-au artă, rosti Savi brusc către Odiseu. N-au sculpturi, picturi, meşteşuguri, fotografii, holografii, nici chiar manipulare genetică. N-au muzică, dans, balet, sporturi şi nici cântece. Nici teatru, nici arhitectură, nici kabuki, nici piese No, absolut nimic. Sunt la fel de creativi ca nişte... păsări nou-născute. Ba nu, îmi

iau vorba asta înapoi… până şi păsările ştiu cum să cânte şi să construiască un cuib. Aceşti *eloi* ale ultimelor zile sunt cuci tăcuţi, care locuiesc în cuiburile altor păsări şi n-au nici măcar un cântec cu care să plătească.

Bătrâna începuse să-şi împleticească vorbele.

Odiseu se uită la Hannah, Ada, Daeman şi Harman, iar expresia sa era indescifrabilă. În acelaşi timp, cei patru musafiri o priveau pe Savi, întrebându-se de ce tonul ei era atât de furios.

– Dar apoi, continuă Savi privindu-l pe Odiseu în ochi, ei n-au nici literatură. Şi nici tu…

Odiseu îi zâmbi. Ada recunoscu surâsul pe care bărbatul îl afişase când decupase carne din flancul rumegătorului. Odiseu se îmbăiase înainte de cină, spălându-şi cu şampon până şi părul cârlionţat şi sur, însă Ada continua să-şi imagineze braţele, mâinile şi barba lui aşa cum fuseseră – mânjite de sânge şi năclăite de măruntaie. Nu era treaba ei, dar se gândi că Savi nu proceda cu înţelepciune tachinându-l în felul acela.

– Pre-literatule, fă cunoştinţă cu post-literaţii, nu se opri Savi, deschizând braţele, ca şi cum l-ar fi prezentat pe Odiseu celorlalţi patru.

După aceea, ridică un deget:

– Ah, l-am uitat pe prietenul nostru Harman! El este Balzac şi Shakespeare al actualelor gunoaie de omenire de stil-vechi. El citeşte cam la nivelul unui copil de şase ani din Epoca Pierdută, nu-i aşa, Harman *Uhr?* Mişti din buze când citeşti cuvintele, aşa-i?

– Da, încuviinţă Harman, surâzând uşor. Buzele mi se mişcă atunci când citesc. N-am ştiut că există şi alt mod în care o pot face. Şi am avut nevoie de peste patru Douăzeci ca să ajung la acest nivel de pricepere.

Adei i se păru că bătrânul de nouăzeci şi nouă de ani ştia că era insultat, totuşi nu-i păsa, arătând numai interes faţă de următoarele cuvinte ale lui Savi.

Ada îşi drese glasul.

– Ce animal era acela pe care l-ai… ucis… azi? îl întrebă pe Odiseu cu glas sonor şi simultan fragil. Nu Păsările Terorii, celălalt?

– Eu mă gândesc la el ca fiind rumegătorul cu trompă, răspunse Odiseu. Vrei să-ncerci?

Se întinse către masa din spate, luă platoul cu carne înnegrită

de foc şi-l aduse în faţa femeii.

Dorind să fie politicoasă, Ada luă cea mai mică bucăţică, manipulând-o precaut cu tacâmurile.

– O să iau şi eu, anunţă Harman.

Talerul făcu ocolul mesei. Hannah şi Daeman se strâmbară la carne, o mirosiră, zâmbiră politicos, însă nu luară nici o bucată. Când platoul ajunse la Savi, ea i-l trecu fără nici un cuvânt lui Odiseu.

Ada ciuguli din feliuţa cea mai subţire pe care o putuse tăia. Era delicioasă – la fel ca friptura, dar cu textură mai tare şi gust mai bogat. Izul fumului de lemne arse îi conferea o aromă diferită faţă de orice mâncare gătită în microunde pe care o încercase vreodată. Îşi tăie o felie mai mare.

Odiseu mânca folosindu-se doar de cuţitul scurt şi ascuţit pe care-l adusese la masă; tăia felii subţiri şi le muşca direct din vârful cuţitului. Ada încercă să nu se holbeze la el.

– *Macrauchenia,* rosti Savi, între o furculiţă de salată şi alta de orez preparat la microunde.

Ada ridică ochii, întrebându-se dacă era altă părticică din straniul ritual de limbaj al bătrânei.

– Poftim? făcu Daeman.

– *Macrauchenia.* Aşa se numeşte animalul pe care l-a omorât prietenul nostru grec şi pe care ceilalţi doi prieteni ai noştri îl mănâncă de parcă n-ar exista şi felul al doilea. A locuit pe câmpiile astea din America de Sud acum două milioane de ani, dar a dispărut înainte ca omenirea să fi apărut. A fost readus de ARN-işti în anii nebuni de după rubicon, înainte ca post-oamenii să stopeze reintroducerea de-a valma a speciilor dispărute. După ce-au readus *Macrauchenia,* unii ARN-işti s-au gândit însă c-ar fi inteligent să le readucă şi pe *Phorusrhacos.*

– Forus… cum? zise Daeman.

– *Phorusrhacos.* Păsările Terorii. Geniile ARN-iste au uitat că păsările alea au fost principalii prădători din America de Sud vreme de milioane de ani. Cel puţin până ce smilodonii au venit din America de Nord, după coborârea nivelului apelor şi apariţia punţii de uscat dintre continente. Ştiaţi că istmul Panama este din nou sub ape? Că s-au separat iarăşi continentele?

Privi în jur, evident ameţită de vin, beligerantă şi sigură că nici unul dintre ei nu avea habar despre ce vorbea.

Harman sorbi din vin.

– Dorim oare să ştim ce este un smilodon?

Savi strânse din umeri.

– O felină mare, dă-o-n pizda mă-sii, cu dinţi mari ca nişte cuţite. Halea Păsările Terorii la prânz şi se scobea-n dinţi cu ghearele rămase. Idioţii de ARN-işti i-au readus pe lume pe machairodus, dar nu aici. În India. E cineva de-aici care să ştie unde-i asta… unde-a fost? Oare ar trebui să ştiţi? Post-oamenii ar fi smuls-o din Asia şi-ar fi sfărâmat-o într-un căcat de-arhipelag, dacă nu i-ar fi oprit Khan Ho Tep.

Cei cinci o priveau fix.

– Mulţumesc că mi-ai reamintit, spuse Odiseu cu accentul lui cântat şi se ridică, ducându-se la masa alăturată. Felul următor – Pasărea Terorii!

Reveni la ei cu platoul cel mai mare.

– Aşteptasem de mult să gust delicatesa asta, însă până azi n-am avut timp să vânez una. Cine mai vrea?

Cu excepţia lui Daeman şi Savi, ceilalţi doriră să încerce o felie. Toţi îşi mai turnară vin. Afară furtuna se dezlănţuise şi fulgerele brăzdau noaptea în jurul structurii podului, luminând şaua şi ruinele aflate mult dedesubt, dar şi norii şi piscurile neregulate din ambele părţi.

Ada, Harman şi Hannah încercară câte o bucăţică din carnea albă, apoi băură o mulţime de apă şi vin. Odiseu mânca felie după felie din vârful cuţitului său.

– Îmi aminteşte de… pui, vorbi Ada în tăcerea care se lăsase.

– Da, spuse Hannah, aduce clar cu carnea de pui.

– Pui, totuşi cu un gust diferit, mai puternic şi mai amărui, completă Harman.

– Vultur, zise Odiseu. Mie-mi aminteşte de carnea de vultur.

Luă altă muşcătură mare, o înghiţi şi rânji:

– Dac-o să mai gătesc vreodată Pasărea Terorii, o să folosesc foarte mult sos.

Cinci dintre ei îşi mâncară în tăcere orezul gătit la microunde, pe când Odiseu continuă să înfulece din Pasărea Terorii şi *Macrauchenia,* ajutându-se cu sorbituri uriaşe de vin. Poate că tăcerea ar fi fost stânjenitoare în absenţa furtunii. Vântul sporise, fulgerele erau aproape necontenite – scăldând în rafale de lumină albă bula în care cinau, discret iluminată – şi tunetele ar fi acoperit oricum majoritatea conversaţiilor. Bula verzuie de cină

părea că se leagănă imperceptibil ori de câte ori vijelia urla şi cei patru musafiri se priveau între ei cu o nelinişte abia tăinuită.

– E-n regulă, spuse Savi, fără să mai pară furioasă şi parcă nici la fel de ameţită de băutură, ca şi cum vorbele ei aspre de mai devreme acţionaseră ca o supapă care-i redusese presiunea amărăciunii. Pariglasul nu conduce electricitatea şi suntem ferm prinşi – atâta vreme cât podul rezistă, nu vom cădea.

Îşi goli vinul din pahar şi zâmbi fără amuzament:

– Desigur, podu-i mai vechi decât lumea şi pământu', aşa că nu pot garanta că va rezista.

După ce toiul vijeliei trecu şi Savi oferi cafea şi ceai încălzite în containere de sticlă cu forme ciudate, Hannah spuse:

– Odiseu *Uhr,* ai promis că ne vei spune cum ai ajuns aici.

– Vreţi să vă cânt despre toate ocolişurile şi întorsăturile drumului meu, de pe care am fost abătut de nenumărate ori, din zilele în care tovarăşii mei şi cu mine am jefuit palatele sfinte ale Pergamului? replică încet bărbatul.

– Da, spuse Hannah.

– O voi face, încuviinţă Odiseu. Mai întâi însă, cred, Savi *Uhr* are ceva de discutat cu voi toţi.

Ei o priviră pe bătrână şi aşteptară.

– Am nevoie de ajutorul vostru, începu Savi. Timp de veacuri, am evitat să fiu văzută în lumea voastră – de voynicşi şi ceilalţi supraveghetori care-mi doresc răul –, dar Odiseu se află aici dintr-un motiv întemeiat şi scopurile lui le slujesc şi pe ale mele. Vă cer să-l luaţi cu voi – la una dintre locuinţele voastre, unde poate fi vizitat – şi să-i îngăduiţi să se întâlnească şi să stea de vorbă cu prietenii voştri.

Ada, Harman, Daeman şi Hannah schimbară uitături.

– De ce nu se faxează pur şi simplu acolo unde vrea să meargă? întrebă Daeman.

Savi clătină din cap.

– Odiseu nu se poate faxa, tot aşa cum nici eu nu pot.

– Asta-i o aiureală, replică Daeman. Oricine se poate faxa.

Savi suspină şi-şi turnă în pahar ultimele picături de vin.

– Băiete, zise ea, tu ştii ce este faxarea?

Daeman izbucni în râs.

– Bineînţeles. Este felul în care ajungi din locul unde eşti în locul în care vrei să fii.

– Totuşi, cum funcţionează? întrebă Savi.

Pe Daeman îl exaspera îngustimea bătrânei.

– Ce vrei să spui prin „cum funcţionează”? Funcţionează şi gata! Ca servitorii sau ca apa care curge. Foloseşti un faxportal ca să mergi dintr-un loc în altul, de la un nod-fax la următorul.

Harman ridică o mână.

– Daeman *Uhr,* cred că Savi *Uhr* se referă la funcţionarea maşinăriilor care ne îngăduie să ne faxăm.

– Şi eu m-am întrebat de câteva ori despre asta, zise Hannah. Ştiu cum se construieşte un cuptor-furnal care poate topi metalul. Dar cum se construieşte un faxportal care să ne trimită de aici până acolo, fără a fi nevoie să… păşim între cele două locuri?

Savi râse.

– Nu funcţionează aşa, copilaşi dragi. Faxportalurile voastre nu vă trimit nicăieri. Ele vă distrug. Vă dezintegrează atom cu atom. Nici măcar nu trimit atomii nicăieri, ci doar îi stochează, până sunt necesari următoarei persoane care soseşte prin faxare. Când sunteţi faxaţi voi *nu mergeţi* nicăieri. Muriţi şi îngăduiţi ca altă instanţă a voastră să fie construită altundeva.

Odiseu îşi bău vinul şi privi furtuna care se îndepărta, aparent neinteresat de explicaţiile bătrânei. Ceilalţi patru se holbară la ea.

– Păi, făcu Ada, asta-i… asta-i…

– O nebunie, spuse Daeman.

Savi surâse.

– Da.

Harman îşi drese glasul şi-şi lăsă din mână ceaşca de cafea.

– Savi *Uhr,* dacă am fi distruşi de fiecare dată când ne faxăm, cum se face că ne amintim totul când… ajungem… altundeva? Îşi ridică braţul drept. Iar această mică cicatrice… Am căpătat-o acum şapte ani, pe când aveam nouăzeci şi doi de ani. În mod normal, aceste probleme mărunte sunt înlăturate când mergem la firmerie la fiecare Douăzeci, dar…

Se opri, ca şi când ar fi înţeles brusc răspunsul.

– Exact, aprobă Savi. Minţile maşinilor aflate înapoia faxportalurilor ţin minte micile voastre imperfecţiuni, la fel cum vă ţin minte amintirile şi structura celulară a personalităţii, expediind informaţii – nu pe voi, ci *informaţii* – de la un nod-fax la altul, actualizându-vă şi reparându-vă celulele îmbătrânite la fiecare douăzeci de ani – ceea ce voi numiţi vizitele la firmerie –,

totuşi, de ce crezi că dispari la a o suta ta aniversare, Harman *Uhr?* De ce crezi că încetează să vă reînnoiască după ce ajungeţi la o sută de ani? Şi unde vei ajunge tu la următoarea ta aniversare?

Harman nu răspunse nimic, dar Daeman vorbi:

– În inele, femeie nebună! La al Cincilea Douăzeci, toţi suim în inele.

– Ca să deveniţi post-oameni, continuă Savi, stăpânindu-se să nu pufnească. Ca să suiţi la ceruri şi să staţi de-a dreapta lui… a cuiva.

– Da, zise Hannah, însă pe un ton întrebător.

– Nu, spuse Savi. Nu ştiu ce se-ntâmplă cu şabloanele voastre de memorie pe care vi le păstrează logosfera până împliniţi o sută de ani, dar ştiu că datele nu sunt trimise la inele. Poate că sunt stocate, însă eu bănuiesc că sunt distruse. Distorsionate.

Pentru a doua oară în ziua aceasta lungă, Ada simţi că îi venea să leşine. Cu toate acestea, fu prima care-şi regăsi glasul.

– Savi *Uhr,* de ce nu puteţi tu şi Odiseu *Uhr* să folosiţi nodurile-fax? Sau pur şi simplu optezi să n-o faci?

Optezi să nu fii distrusă, pentru ca atomii corpului tău să nu-ţi fie îmbucătăţiţi ca rumegătorul şi Pasărea Terorii pe care i-am mâncat în seara asta. Ada îşi afundă vârfurile degetelor în paharul ei cu apă, le scoase şi le atinse de obraz.

– Odiseu nu se poate faxa, fiindcă logosfera nu are nici o înregistrare a lui, rosti încet Savi. Prima lui încercare de a se faxa ar fi şi ultima.

– Logosfera? repetă Harman.

Savi clătină iarăşi din cap.

– Subiectul e complicat. Prea complicat pentru o bătrână care a băut prea mult azi.

– Dar o să ne explici în curând? insistă Harman.

– O să vă *arăt* totul mâine. Înainte de-a porni din nou pe drumurile noastre diferite.

Ada prinse căutătura lui Harman. Bărbatul abia îşi putea stăpâni surescitarea.

– Această logosferă… indiferent ce ar fi ea, spuse Hannah, are însă o înregistrare a ta? Pentru nodurile-fax? Astfel ca tu *să te poţi* faxa?

Savi îşi afişă zâmbetul nefericit.

– Oh, da! Mă ţine minte de acum mai bine de o mie patru sute

de ani, când faxam în fiecare zi a vieţii mele. Logosfera m-aşteaptă ca o invizibilă Pasăre a Terorii… şi m-ar recunoaşte instantaneu dac-aş încerca unul dintre faxportalurile voastre obişnuite. Aceea ar fi însă şi ultima mea încercare.

– Nu-nţeleg, se încruntă Hannah.

– Haideţi să lăsăm deocamdată deoparte toată vorbăria asta tehnică în doi peri, propuse Savi. Acceptaţi faptul că nici Odiseu, nici eu nu putem folosi grozavele voastre faxportaluri. Iar dacă v-aş vizita minunata societate, zburând pân-acolo, ar însemna sfârşitul vieţii mele.

– De ce? întrebă Harman. În lumea noastră nu există violenţă. Cu excepţia dramei turinului. Şi nici unul dintre noi nu crede că aceea ar fi reală.

Privi cu subînţeles către Odiseu, dar bărbatul cu păr sur nu reacţionă în nici un fel.

Savi sorbi din vin.

– Credeţi-mă pe cuvânt, când vă spun că a mă arăta în mod deschis, ar însemna moartea pentru mine. De asemenea, credeţi-mă că este imperativ ca lui Odiseu să-i fie îngăduit să se-ntâlnească cu oameni, să vorbească cu ei, să fie auzit. Dacă v-aş duce înapoi cu sonie-ul, l-ar putea găzdui unul dintre voi, în casa lui, pentru câteva săptămâni? Pentru o lună?

– Trei săptămâni, o întrerupse Odiseu părând iritat, de parcă îl nemulţumea să audă că se discuta despre el ca şi când n-ar fi fost prezent. Nu mai mult.

– Bine, zise Savi. Trei săptămâni. I-ar oferi vreunul dintre voi trei săptămâni de ospitalitate acestui străin într-o ţară străină?

– Odiseu n-ar fi în acelaşi pericol în care eşti şi tu? întrebă Daeman.

– Odiseu *Uhr* îşi poate vedea singur de grijă, răspunse Savi.

Cei patru tăcură pentru un minut, încercând să priceapă solicitarea şi circumstanţele ei. În cele din urmă, Harman rosti:

– Savi *Uhr,* eu l-aş găzdui cu plăcere pe Odiseu, însă doresc de asemenea să vizitez locul acesta unde spui că s-ar putea găsi nave spaţiale. Ţelul meu este să ajung în inele. Şi, aşa cum ai subliniat, mă apropii de Douăzeciul final… aşa că n-am timp de irosit. Aş prefera să-mi consum acel timp găsind marea secată în care spui că post-oamenii păstrează ceva care poate să zboare la inelele-e şi -p. Poate că dacă mi-ai arăta cum se pilotează sonie-ul…

Savi îşi frecă fruntea, ca şi cum ar fi durut-o capul.

– Bazinul Mediteranean? Harman *Uhr,* acolo nu poţi să zbori.

– Este interzis?

– Nu, zise Savi. Acolo *nu poţi s*ă zbori. Sonie-urile şi alte maşini zburătoare nu funcţionează deasupra Bazinului.

Se opri şi privi în jurul mesei:

– Pe de altă parte, poţi să intri în Bazin, mergând pe jos sau cu alt tip de vehicul. De-a lungul secolelor, eu am încercat şi n-am izbutit să intru, totuşi, te pot conduce acolo. *Dacă* unul dintre prietenii tăi este de acord să-l găzduiască trei săptămâni pe Odiseu.

– Eu vreau să merg cu tine şi Harman, rosti Ada.

– Şi eu, spuse Daeman. Vreau să văd bazinul ăla… cum îi zice.

Harman îl privi surprins.

– Ce dracu', urmă Daeman. Nu-s un laş. Pun prinsoare că sunt singurul de aici care-a fost mâncat de-un alozaur.

– O să beau pentru asta, vorbi Odiseu şi-şi deşertă vinul.

Savi o privi pe Hannah.

– În felul acesta, ai mai rămas doar tu, scumpo.

– L-aş găzdui cu plăcere pe Odiseu, răspunse tânăra, dar eu nu faxez mult şi nu merg la petreceri. Trăiesc cu mama şi nici ea nu primeşte grupuri prea frecvent.

– Mă tem că nu-i convenabil. Odiseu are la dispoziţie numai trei săptămâni şi trebuie să-ncepem cu un loc bine cunoscut, unde pot locui mulţi oameni, mai multe săptămâni la rând. De fapt, Palatul Ardis ar fi fost locul perfect.

Se uită la Ada.

– Savi *Uhr,* spuse Ada, de unde ştii despre Palatul Ardis? Şi, de fapt, de unde ştii despre lecturile lui Harman sau despre orice alte evenimente din lume, dacă nu poţi veni printre noi şi nici utiliza nodurile-fax?

– Privesc, răspunse bătrâna. Privesc şi-aştept, iar uneori zbor în locuri unde mă pot amesteca printre voi.

– Burning Man, zise Hannah.

– Da, printre altele.

Savi privi în jurul mesei şi rosti:

– Păreţi obosiţi. Ce-ar fi să vă conduc în camerele voastre, ca să vă puteţi culca? Vom continua dimineaţă. Lăsaţi vesela, o s-o strâng şi spăl mai târziu.

Ideea de a strânge sau de a spăla vesela nu le trecuse

niciodată musafirilor prin minte. O dată în plus, Ada se uită în jur şi simţi absenţa servitorilor şi voynicşilor.

Ar fi vrut să protesteze faţă de această oră impusă pentru culcare – nici măcar nu apucaseră să audă povestea lui Odiseu –, dar îşi privi prietenii – Hannah, trasă la faţă de oboseală, Daeman, beat şi abia izbutind să ţină capul ridicat, Harman, trădându-şi vârsta pe chip – şi simţi cum epuizarea o încearcă şi pe ea. Fusese o zi teribilă. Era timpul pentru somn.

Odiseu rămase la masă, pe când Savi îi conduse pe ceilalţi patru prin holuri iluminate doar de fulgerele care se diminuau, în sus, pe un escalator acoperit cu sticlă, care se încolăcea în jurul turnului lui Golden Gate, şi apoi în jos, pe un coridor lung, până la mai multe camere-bule aflate în punctul cel mai de sus al turnului nordic. Dormitoarele acelea nu erau ataşate fizic de vârful turnului, ci numai de coridorul de sticlă, care avea drept perete sudic podul de oţel, astfel că, în sine, cubiculumurile pentru dormit ieşeau, aparent nesigur, în spaţiu, precum ciorchinii de struguri verzi.

Savi le oferi tuturor bule separate pentru dormit şi-i făcu semn lui Hannah spre prima încăpere de pe coridor. Tânăra şovăi în pragul spaţiului micuţ. La interior, până şi podeaua era transparentă, aşa că Hannah înaintă un pas, după care sări îndărăt în soliditatea relativă a holului de acces mochetat.

– Este perfect sigură, rosti Savi.

– Bine, încuviinţă Hannah şi încercă din nou.

Patul era lipit de peretele opus faţă de uşă, iar lângă peretele comun cu coridorul exista o toaletă privată şi cu chiuvetă, partiţionată, care oferea intimitate din celelalte bule pentru dormit; în rest însă, pereţii curbi şi podeaua erau atât de transparente, încât puteai privi în jos două sute cincizeci de metri către stâncile luminate de fulgere şi coasta muntelui aflate imediat dedesubt.

Hannah păşi cu grijă pe podeaua transparentă şi se aşeză aproape recunoscător pe forma solidă a patului. Ceilalţi trei izbucniră în râsete şi o aplaudară.

– Dacă va trebui să mă duc la toaletă peste noapte, s-ar putea să n-am curajul să mai traversez o dată podeaua, zise femeia.

– Te vei obişnui, Hannah *Uhr,* spuse Savi. Poţi să-nchizi şi să deschizi uşa prin comandă verbală – este acordată doar la amprenta ta vocală.

– Uşă, închide-te, rosti Hannah.

Uşa se închise aidoma unui iris. Savi îi lăsă pe rând la cubiculumurile lor – primul, Daeman, care se împletici spre patul său fără vreo teamă aparentă faţă de spaţiul gol de sub tălpi, apoi Harman, care le ură amândurora noapte bună înainte de a porunci închiderea uşii sale, şi în cele din urmă Ada.

– Noapte bună, draga mea, zise Savi. Răsăritul este spectaculos aici şi sper să fii încântată de ceea ce vei vedea dimineaţă. Ne-ntâlnim la micul dejun.

Pe patul ei o aştepta împăturită o cămaşă de noapte nouă de mătase. Ada intră în zona pentru toaletă, făcu iute un duş fierbinte, îşi uscă părul, îşi lăsă hainele pe tejgheaua de lângă chiuvetă, se îmbrăcă în cămaşa de noapte de mătase şi reveni la pat. După ce se strecură sub pătură, se întoarse cu faţa la perete şi privi afară, la piscurile muntoase şi nori. Furtuna trecuse de acum către est, fulgerele iluminau pe dinăuntru norii ce se îndepărtau, iar vârfurile din apropiere şi şaua ierboasă erau luminate doar de razele lunii. Ada se uită în jos, la drumul şi ruinele de piatră aflate la distanţă atât de mare. Ce spusese Odiseu despre locul acesta? Că era locuit numai de jaguari, veveriţe şi stafii? Privind străvechile stânci gri-deschis sub lumina lunii, femeia fu cât pe-aici să creadă în stafii.

La uşa ei se auzi un ciocănit uşor.

Ada coborî din pat, traversă tiptil podeaua rece şi puse vârfurile degetelor pe metalul strâns în iris.

– Cine-i?

– Harman.

Inima Adei îi bubui în piept. Sperase, visase în tăcere, că Harman i se va alătura în noaptea aceasta.

– Uşă, deschide-te, şopti ea şi se retrase, observând în reflecţia peretelui cât de lăptoase îi păreau braţele şi cămaşa subţire în razele lunii.

Harman păşi înăuntru şi se opri, când Ada murmură comanda de închidere a uşii. Bărbatul purta doar o cămaşă de noapte de mătase albastră. Ea îl aşteptă s-o îmbrăţişeze, s-o ridice în braţe şi s-o poarte în patul moale de lângă peretele curbat, transparent. Cum ar fi, se întrebă Ada, să faci dragoste parcă plutind deasupra norilor aceştia, deasupra munţilor?

– Trebuie să vorbesc cu tine, rosti încet Harman.

Femeia încuviinţă în tăcere.

– Cred că este important ca Odiseu să fie în locul cuvenit în următoarele câteva săptămâni, zise el. Şi nu cred că locuinţa mamei lui Hannah este locul cuvenit.

Simţindu-se ridicol, Ada îşi încrucişă braţele peste sâni. Îşi închipui că prin sticla de sub tălpi putea simţi aerul rece al nopţii din munţii înalţi.

– Nu ştii ce vrea să facă Odiseu, sau de ce, şopti ea.

– Nu, dar dacă el este într-adevăr Odiseu, poate să fie *foarte* important. Şi Savi are dreptate… Palatul Ardis este locul perfect în care ar putea cunoaşte oameni.

Ada simţi iritarea strângându-se ghem în ea. Cine se credea bărbatul acesta ca să-i spună ce să facă?

– Dacă crezi că-i atât de important să fie găzduit undeva, îi replică, de ce nu-l inviţi la *tine* acasă, ca oaspete *al tău?*

– Eu n-am o casă, spuse Harman.

Ada clipi repede, încercând să înţeleagă. Nu izbuti. *Toţi* aveau o casă.

– Am călătorit mulţi ani, urmă el. Deţin doar ceea ce am asupra mea, cu excepţia cărţilor pe care le-am strâns şi pe care le-am depozitat într-un cubiculum gol din Craterul Paris.

Ada deschise gura ca să vorbească, însă nu ştiu practic ce să spună. Harman se apropie un pas, ajungând atât de aproape, încât îi putu simţi mirosul de săpun şi de masculinitate. Şi el făcuse duş înainte de a veni aici. *Vom face dragoste după conversaţia asta?* se întrebă ea, simţind cum iritarea i se destrăma la fel de iute pe cât sosise.

– Trebuie să merg în Bazinul Mediteranean cu Savi, spuse Harman. De peste şaizeci de ani, caut o cale de-a ajunge la inelele-e şi -p. Iar ca acum să fiu atât de aproape şi să… trebuie să merg!

Femeia simţi mânia renăscându-i.

– Dar vreau *să vin cu tine!* Vreau să văd Bazinul acela… să găsim o navă spaţială, să merg la inele. De aceea te-am ajutat în ultimele săptămâni.

– Ştiu, murmură Harman şi o atinse pe braţ. Şi eu vreau să vii cu mine. Însă chestia asta cu Odiseu poate fi importantă.

– Ştiu, totuşi…

– Iar Hannah pur şi simplu nu cunoaşte atât de mulţi oameni. Şi nici nu are spaţiul pentru a-i găzdui pe vizitatori.

– Ştiu, totuşi…

– Iar Palatul Ardis ar fi perfect, şopti Harman.

Dădu drumul braţului Adei, dar n-o slăbi din căutătura sa. Femeia fu brusc conştientă de stelele aflate dincolo de tavanul transparent şi curbat de deasupra lor.

– Ştiu că Palatul Ardis ar fi perfect, spuse ea.

Se simţea tristă şi sfâşiată între imperative şi oameni.

– Însă noi nu ştim măcar nici ce vrea acest Odiseu… sau cine este el de fapt.

– E-adevărat, şopti Harman, dar modul cel mai bun de a afla ar fi ca tu să-l găzduieşti, în timp ce eu caut o navă spaţială în Bazinul Mediteranean. Îţi promit că dacă voi găsi vreuna care să ne poată duce la inele, voi veni să te iau înainte de a pleca într-acolo.

Ada şovăi în a-i răspunde. Chipul îi era uşor ridicat spre al bărbatului şi avu senzaţia că dacă n-aveau să mai vorbească, el o va săruta.

Un fulger licări brusc şi tunetul dinspre furtuna care se îndepărta cutremură structura din sticlă verde.

– Bine, murmură femeia. Îl voi găzdui pe Odiseu şi-o voi lua pe Hannah să mă ajute la Palatul Ardis pentru trei săptămâni. Totuşi, *numai* dacă-mi promiţi că mă vei duce la inele, dacă vei găsi un mod de-a ajunge acolo.

– Îţi promit, zise Harman.

O sărută într-adevăr după aceea, dar numai pe obraz, şi doar aşa cum ar fi făcut-o tatăl ei, gândi Ada, dacă ea l-ar fi cunoscut vreodată.

Harman se întoarse parcă pentru a pleca, însă înainte ca femeia să-i poată comanda uşii să se deschidă, reveni la ea.

– Ce crezi despre Odiseu? o întrebă.

– Ce vrei să spui? Adică dacă cred că-i realmente Odiseu?

Ada era derutată de întrebare.

– Nu. Vreau să spun ce *crezi* despre el? Te interesează?

– Adică dacă mă interesează povestea lui? Este un personaj interesant. Trebuie totuşi s-aud ce zice, înainte de a decide dacă spune adevărul.

– Nu, eu…

Harman se opri şi-şi frecă bărbia. Părea stânjenit.

– Vreau să spun, dacă-l găseşti interesant? Dacă eşti atrasă de el?

Ada nu se putu abţine să nu izbucnească în râs. Undeva către

est, tunetul îndepărtat reverberă ca un ecou al râsetului.

– Prostule, spuse ea în cele din urmă şi, fără să mai aştepte, se apropie de Harman, îl cuprinse în braţe şi-l sărută pe buze.

Bărbatul rămase pasiv câteva secunde, după care o îmbrăţişă şi-i răspunse la sărutare. Prin mătasea subţire care-i despărţea, Ada îi simţea aţâţarea crescând.

Lumina lunii se revărsa peste chipurile şi braţele lor aidoma laptelui alb. O rafală puternică de vânt lovi pe neaşteptate podul şi bula cubiculumului pentru dormit li se legănă sub picioare.

Harman o ridică pe Ada şi o purtă spre pat.

20
Oceanul Tethys, pe Marte

– Cred că Falstaff este cel care m-a făcut să nu-l mai iubesc pe Bard.

– Cum? rosti Mahnmut prin cablaj.

Era preocupat; pilota cu abia cinciprezece kilometri pe oră submersibilul muribund către coasta încă nevăzută, se străduia să menţină funcţiile navei, privea cerul în căutarea carelor de luptă ostile prin baliza-periscop şi în general medita sumbru asupra improbabilităţii de a-şi continua supravieţuirea. Orphu tăcuse de mai bine de două ore în cala *Doamnei Brune.* Iar acum cuvintele acelea…

– Ce-ai spus despre Falstaff? întrebă Mahnmut.

– Spuneam că Falstaff a fost cel care m-a îndepărtat de Shakespeare şi m-a apropiat de Proust.

– Aş fi crezut c-o să-ţi placă Falstaff, zise Mahnmut. Este atât de amuzant…

– L-am iubit pe Falstaff, spuse Orphu. Ce dracu’, m-am identificat cu Falstaff! Am dorit să fiu Falstaff. Pentru o vreme, m-am gândit că semănam cu Falstaff.

Mahnmut încercă să-şi imagineze aşa ceva. Nu izbuti. Reveni cu atenţia la funcţiile navei şi privirea prin periscop.

– Ce te-a determinat să te răzgândeşti? întrebă în cele din urmă.

– Mai ţii minte scena din *Henric al IV-lea,* Partea I, când Falstaff găseşte trupul lui Henry Percy – Hotspur – pe câmpul de bătălie?

– Da, încuviinţă Mahnmut.

Periscopul şi radarul arătau un cer lipsit de care de luptă. În timpul nopţii, fusese silit să deconecteze reactorul avariat, iar acumulatorii ajunseseră la numai patru la sută, astfel că acum coborâseră la unsprezece kilometri pe oră şi energia era în scădere permanentă. Mahnmut ştia că în scurt timp va trebui să iasă din nou la suprafaţă cu *Doamna Brună:* la fiecare asemenea ieşire, el aspira aer marţian pentru propria sa supravieţuire, stocându-l în nişa ambientală şi respirându-l până se îmbâcsea, şi trimitea spre Orphu tot aerul produs de navă. Submersibilul nu fusese proiectat pentru a se deschide către „atmosfera” europană şi moravecul trebuise să introducă comenzi prioritare pentru o duzină de protocoale de securitate ca să îngăduie pătrunderea aerului marţian.

– Falstaff înjunghie leşul lui Hotspur în coapsă pentru a se asigura că-i mort, spuse Orphu. După aceea, ia cadavrul în spate, încercând să lase impresia că el l-a ucis.

– Exact, aprobă Mahnmut.

Sistemul de poziţionare mobil anunţa că erau la mai puţin de treizeci de kilometri de coastă, dar aceasta nu se zărea deloc prin periscop şi el nu voia să direcţioneze radarul spre uscat. Se pregătise să lepede rezervoarele cu balast şi să se ridice la suprafaţă, totuşi avea planurile de scufundare pregătite pentru un plonjon de urgenţă, dacă pe radar ar fi apărut ceva.

– *Cea mai bună latură a vitejiei este prudenţa,* cită el. *Prin această latură bună mi-am izbăvit zilele.* Toate comentariile shakespeareane pe care le-am citit – Bloom, Goddard, Bradley, Morgann, Hazlitt, chiar şi Emerson – afirmă că este posibil ca Falstaff să fie unul dintre cele mai măreţe personaje pe care le-a creat Shakespeare vreodată.

– Da, zise Orphu, apoi tăcu vreme de un minut, în timp ce submersibilul se cutremură şi hurui la eliberarea rezervoarelor cu balast.

Când nava redeveni tăcută, cu excepţia zgomotului produs de oceanul care se repezea peste carcasă, el urmă:

– Totuşi, Falstaff mi se pare condamnabil.

– Condamnabil?

Submersibilul ieşi la suprafaţă. Era imediat după zori şi soarele – mult mai mare decât steaua cu care Mahnmut crescuse pe Europa – tocmai se desprindea de orizont. Moravecul deschise prizele de aspiraţie şi respiră aerul proaspăt, sărat.

– *La ce-i îndemânatic? Numai la viclenii. La ce-i viclean? Numai la pungăşii. Şi de pungăşit pungăşeşte pretutindeni,* spuse Orphu.

– Dar prinţul Hal a glumit când a spus asta.

Mahnmut decise să navigheze la suprafaţă. Era mult mai periculos – cât timp stătuseră scufundaţi, radarul semnalase câte un car de luptă la fiecare una sau două ore –, însă la suprafaţă puteau atinge viteza de cincisprezece kilometri pe oră şi astfel să-şi prelungească rezervele energetice tot mai reduse.

– Oare? făcu Orphu. În *Henric al IV-lea,* Partea a II-a, el îl alungă pe bătrânul fanfaron.

– Iar Falstaff moare din cauza asta, zise Mahnmut, inspirând aerul curat şi gândindu-se la Orphu, aflat în cala întunecată şi inundată, conectat la viaţă doar prin tubul de oxigen şi intercom.

Prima dată când ieşiseră la suprafaţă, Mahnmut îşi dăduse seama că era imposibil să-l scoată din cală pe uriaşul ionian înainte de a atinge uscatul.

– *De rege i-a fost inima zdrobită,* spuse el, citând-o pe hangiţa Quickly.

– Am ajuns la concluzia că merita să fie alungat, zise Orphu. Când a primit ordin să recruteze soldaţi pentru războiul cu Percy, Falstaff a luat mită ca să nu-i ia pe cei buni şi a recrutat doar amărâţi. Bărbaţi pe care el îi numea „carne de tun”.

Simţind că *Doamna Brună* înainta mult mai rapid prin valurile joase, Mahnmut continuă să monitorizeze sonarul, radarul şi periscopul.

– Toţi spun că Falstaff este un personaj mult mai interesant decât Hal, rosti el. Amuzant, realist, antirăzboinic, spiritual – Hazlitt a scris că *„Esenţa lui Falstaff este beatitudinea libertăţii câştigate prin umor”.*

– Bun, dar ce fel de libertate este aceasta? Libertatea de a ironiza totul? Libertatea de a fi un hoţ şi un laş?

– Sir John *a fost* un cavaler, preciză Mahnmut.

Brusc, atenţia i se concentră asupra spuselor lui Orphu – Orphu, comentatorul cinic şi umoristic al nebuniilor din existenţa moravecilor.

– Vorbeşti de parc-ai fi Koros III, observă el.

Asta îl făcu pe Orphu să huruie.

– Eu nu voi fi niciodată un războinic.

– Koros a fost un războinic? Crezi c-a ucis moraveci în

misiunea din Centură? fu curios Mahnmut.

– Nu vom şti niciodată ce s-a întâmplat în Centură, iar Koros mă-ndoiesc să fi avut mai multă dorinţă de a lupta decât noi ceilalţi, moravecii paşnici. El însă a fost instruit pentru a conduce şi a-şi îndeplini datoria – acţiuni pe care Falstaff le batjocorea chiar şi la prea-iubitul său prinţ Hal.

– Şi crezi c-am fost trimişi aici ca să ne-ndeplinim datoria.

Spre sud se zărea o pâclă.

– Cam aşa ceva.

– Şi mai crezi că ar trebui să fii mai degrabă Hotspur decât Falstaff.

Orphu de pe Io hurui din nou.

– S-ar putea să fie prea târziu. *Ieri vremea mi-o pierdeam, iar astăzi vremea e-aceea ce mă pierde.*

– Ăsta nu-i Falstaff.

– Richard al doilea, se auzi glasul din cală.

– Crezi că eşti prea bătrân pentru ce se află în faţa noastră? rosti Mahnmut, întrebându-se ce se putea afla acolo.

– Păi, mă simt niţel cam bătrân, *sans* ochi, *sans* picioare, *sans* mâini, *sans* dinţi şi *sans* cochilie, zise ionianul.

– N-ai avut niciodată dinţi, comentă Mahnmut.

Misiunea lui Koros fusese de a întreprinde recunoaşteri lângă vulcanul cel mare, Olympus, şi de a aduce Dispozitivul din cala de cargo cât mai aproape de piscul acestuia. Însă *Doamna Brună* era în pragul morţii şi era posibil ca şi Orphu să fie pe moarte. Chiar dacă Orphu ar fi supravieţuit, n-ar fi fost în stare să vadă, să se mişte ori să aibă grijă de propria persoană dacă izbuteau să ajungă pe uscat. Cum ar fi putut Mahnmut transporta Dispozitivul cale de peste trei mii de kilometri pe uscat, ferindu-se în acelaşi timp de a fi detectat şi distrus împreună cu prietenul său de cei din carele de luptă?

Fă-ţi grijile astea după ce o aduci pe Doamnă *pe uscat şi după ce-l scoţi pe Orphu din cală,* gândi el. *Câte una pe rând.* Bolta senină era pustie de ameninţări, totuşi, se simţea teribil de expus în vreme ce submersibilul continua să înainteze încet spre sud, prin valuri. I se adresă lui Orphu:

– Amicul tău Proust are vreun sfat?

Orphu îşi drese glasul cu un huruit:

Bătrâneţea are încă onoarea şi strădania sa;

Moartea isprăveşte totul; dar în apropierea sfârşitului
O muncă de răsunet nobil mai poate fi făcută…
Nu-i prea târziu să cauţi o lume şi mai nouă…
Deşi multe se sting, rămân destule; şi deşi
Nu avem acum acea putere care-n vechime
Urnea cerurile şi pământul; noi suntem ceea ce suntem;
Aceeaşi răbufnire de inimi curajoase,
Slăbite de vârstă şi-ursită, dar puternice-n voinţa
De a lupta, a căuta şi-a nu capitula.

– Nu mă poţi convinge că ăsta-i Proust, spuse Mahnmut.

Ceaţa din sud începea să se destrame.

– Nu, zise Orphu. Este *Ulise* de Tennyson.

– Cine-i Ulise?

– Odiseu.

– Cine-i Odiseu?

Urmă o tăcere şocată. În cele din urmă, Orphu rosti:

– Ah, prietene, lacuna aceasta din educaţia ta, altminteri excelentă, cere să fie reparată! S-ar putea să fie nevoie să ştim cât mai multe despre…

– Aşteaptă, vorbi Mahnmut.

Apoi, după un minut:

– Aşteaptă!

– Ce este?

– Uscat. Pot vedea uscatul.

– Altceva? Vreun detaliu?

– Schimb grosismentul, spuse Mahnmut.

Orphu aşteptă, dar până la urmă întrebă:

– Şi?

– Capetele din piatră, răspunse Mahnmut. Văd capetele de piatră – în general, pe coama falezelor – întinzându-se până în depărtare, către est.

– Doar către est? Către vest, nu?

– Nu. Şirul de chipuri se sfârşeşte aproape în locul unde vom atinge ţărmul. Văd mişcare acolo. Sute de indivizi – sau lucruri – se mişcă pe faleze şi pe plajă.

– Ar fi mai bine să ne afundăm, propuse Orphu. Să aşteptăm lăsarea întunericului şi abia după aceea să debarcăm. Să găsim o peşteră submarină, sau aşa ceva, în care poţi aduce *Doamnă* fără a fi văzută, unde…

– Prea târziu, zise Mahnmut. Nu i-au rămas mai mult de patruzeci de minute de susţinere biotică şi propulsie. În plus, formele – oamenii – şi-au abandonat munca de transportare a capetelor de piatră spre vest. Coboară cu sutele pe plajă. Ne-au văzut.

21
Ilion

V-aş *putea* spune cum este să faci dragoste cu Elena din Troia. Dar n-o voi face. Şi nu doar pentru că ar fi complet bădăran din partea mea să procedez aşa. Pur şi simplu, detaliile nu fac parte din povestea mea aici. Pot însă spune cu mâna pe inimă că dacă răzbunătoarea Muză sau Afrodita cea înnebunită de mânie m-ar fi găsit la o clipă după ce Elena şi eu terminasem prima noastră repriză de drăgostire, să zic la un minut după ce ne rostogoliserăm unul de lângă celălalt pe cearşafurile umezite de transpiraţie, pentru a ne trage răsuflarea şi a simţi briza răcoroasă care sosea înaintea furtunii, şi dacă Muza şi zeiţa ar fi năvălit înăuntru şi m-ar fi ucis în chiar momentul acela – pot spune fără teamă de a fi contrazis că scurta a doua viaţă a lui Thomas Hockenberry ar fi fost una fericită. Cel puţin, s-ar fi încheiat cu o notă de extaz.

La un minut după secunda aceea de perfecţiune, femeia îmi apăsa un pumnal de abdomen.

– Cine eşti? a întrebat Elena.

– Soţul… am început, apoi am tăcut.

Ceva din ochii ei m-a făcut să-mi opresc minciuna despre Paris, înainte de a o putea vocaliza.

– Dacă-mi spui că eşti noul meu soţ, voi fi nevoită să-ţi afund tăişul ăsta-n măruntaie, a rostit ea sec. Dacă eşti un zeu, asta n-ar conta. Dar dacă nu eşti…

– Nu sunt, am izbutit să pronunţ.

Vârful cuţitului era îndeajuns de aproape pentru a-mi cresta pielea deasupra burţii. *De unde-a apărut cuţitul ăsta?* Fusese în perne, în timp ce noi ne iubeam?

– Dacă nu eşti un zeu, cum ai luat înfăţişarea lui Paris?

Mi-am dat seama că aceasta era Elena din Troia – fiica muritoare a lui Zeus –, o femeie care trăia într-un univers în care zeii şi zeiţele se culcau tot timpul cu muritorii; o lume în care cei

care-şi schimbau forma, divini sau de altă natură, umblau printre oamenii simpli; o lume în care conceptul cauzei şi efectului avea înţelesuri complet diferite. Am rostit:

– Zeii mi-au dat iscusinţa de a mă meta... de a-mi schimba înfăţişarea.

– Cine eşti? a întrebat ea. *Ce* eşti?

Nu părea furioasă, nici măcar prea şocată. Glasul îi era calm, iar trăsăturile frumoase nu fuseseră distorsionate de spaimă sau mânie. Totuşi, lama pumnalului nu se clintea de lângă abdomenul meu. Femeia dorea un răspuns.

– Mă numesc Thomas Hockenberry, am spus. Sunt un scoliast.

Ştiam că nimic din vorbele acelea nu aveau vreun sens pentru ea. Numele meu îmi suna straniu chiar şi mie, cu rezonanţă dură în tonurile mai blânde ale graiului lor străvechi.

– Tho-mas Hock-en-ber-iiii, a repetat Elena. Pare-a fi persan.

– Nu, i-am spus. De fapt este olandezo-germano-irlandez.

Am văzut-o încruntându-se şi am ştiut că nu-i lămurisem nimic prin cuvintele acelea, ba mai mult, că sunam de-a dreptul ca un nebun.

– Pune-ţi un veşmânt, mi-a zis. Vom sta de vorbă pe terasă.

Dormitorul cel mare al Elenei avea terase de ambele părţi, una către curtea interioară, cealaltă spre sud şi est, peste cetate. Harnaşamentul meu de levitaţie şi restul echipamentelor – mai puţin medalionul TC şi brăţara de metamorfozare pe care le purtasem în pat – erau ascunse înapoia perdelei de la terasa dinspre curtea interioară. Elena m-a condus pe terasa dinspre exterior. Amândoi purtam robe subţiri. Elena şi-a păstrat în mână cuţitul scurt şi ascuţit, când ne-am oprit lângă balustradă, în luminile reflectate dinspre cetate şi ocazionalele fulgere ale furtunii.

– Eşti un zeu? m-a întrebat.

Aproape că i-am răspuns „da” – ar fi fost modul cel mai simplu de a o convinge să nu-mi înfigă tăişul acela în pântece însă m-am simţit cuprins de imboldul brusc, inexplicabil şi copleşitor de a mai spune şi adevărul.

– Nu, am rostit, nu sunt un zeu.

Ea a încuviinţat din cap.

– Ştiam că nu eşti zeu. Dacă m-ai fi minţit, ţi-aş fi scos măruntaiele ca unui peşte.

A zâmbit sinistru:
– Nu faci dragoste ca un zeu.
Mda, am gândit, dar nu aveam nimic altceva de spus la aşa ceva.
– Atunci cum, m-a întrebat, poţi lua forma şi chipul lui Paris?
– Zeii mi-au dăruit iscusinţa asta, am răspuns.
– De ce?
Vârful pumnalului era la numai un centimetru de pielea mea goală pe sub robă.
Am strâns din umeri, dar apoi, dându-mi seama că gestul acela nu era folosit în Antichitate, am zis:
– Mi-au împrumutat iscusinţa aceasta în propriile lor scopuri. Eu îi slujesc. Privesc bătălia şi le povestesc ce văd. Este util să poţi lua înfăţişarea altor... oameni.
Elena nu a părut surprinsă de cuvintele acelea.
– Unde este iubăreţul meu troian? Ce i-ai făcut adevăratului Paris?
– N-a păţit nimic, i-am spus. Când voi abandona această asemănare, el va reveni la ceea ce făcea când eu m-am metamorfozat... când i-am luat forma.
– Unde va fi el? a întrebat Elena.
Mi s-a părut o întrebare ciudată.
– Acolo unde ar fi fost dacă nu i-aş fi împrumutat forma, am rostit în cele din urmă. Cred că tocmai a ieşit din cetate, ca să i se alăture lui Hector pentru luptele de mâine.
În realitate, când aveam să ies din forma lui Paris, el avea să fie exact unde ar fi fost dacă ar fi continuat în timpul cât îi preluasem identitatea – poate adormit într-un cort, sau în toiul bătăliei sau regulând o sclavă din bivuacul lui Hector. Era însă mai dificil să-i explic asta Elenei. Nu credeam că ea ar fi apreciat o disertaţie despre funcţiile undei probabilistice şi despre simultaneitatea cuantic-temporală. Nu-i puteam explica motivul pentru care nici Paris, nici cei din jurul său nu i-ar fi observat în mod necesar absenţa sau în ce fel evenimentele se puteau reconecta la *Iliada,* ca şi cum eu n-aş fi întrerupt colapsul undei probabilistice al acelei linii temporale. Continuitatea cuantică putea fi cusută imediat ce anulam funcţia de metamorfozare.
Rahat, eu însumi *nu înţelegeam a*proape nimic din toate astea!
– Părăseşte forma asta, a poruncit Elena. Arată-mi adevăratul

tău chip.

– Prinţesa mea, dacă aş… am început să protestez, dar mâna i s-a mişcat iute, lama a tăiat prin mătase şi piele şi mi-am simţit sângele curgând pe abdomen.

Arătându-i că mâna mea dreaptă avea să se deplaseze foarte, foarte lent, am deschis funcţiile strălucitoare şi am atins iconul de pe brăţara de metamorfozare.

Am fost din nou Thomas Hockenberry – mai scund, mai slab, mai scofâlcit, cu ochii uşor miopi şi părul mai rar.

Elena a clipit o dată şi a ridicat pumnalul iute – mai iute decât crezusem că s-ar putea mişca orice persoană. Am auzit zgomotul de sfâşiere şi de sfârtecare. Nu-mi spintecase însă muşchii stomacali, ci doar cordonul robei şi materialul de mătase în sine.

– Nu te clinti, a şoptit.

Elena din Troia mi-a deschis roba şi şi-a folosit mâna liberă pentru a mi-o împinge de pe umeri.

Am rămas gol şi alb în faţa acestei femei formidabile. Dacă un dicţionar ar fi avut vreodată nevoie de o definiţie perfectă pentru „jalnic”, ar fi fost suficientă o fotografie a acestui moment.

– Poţi să te-mbraci, a vorbit ea după un minut.

Mi-am ridicat roba. Cordonul îi fusese tăiat, aşa că am ţinut-o închisă cu mâna. Elena părea căzută pe gânduri. Vreme de câteva minute, am rămas pe terasă, tăcuţi. Deşi era târziu în noapte, turnurile din Ilion sclipeau de luminile torţelor. Focurile de veghe licăreau pe meterezele zidurilor îndepărtate. Mai spre sud, dincolo de Poarta Scheiană, ardeau rugurile cu cadavre. În sud-vest, fulgerele scăpătau în înalţii nori de furtună. Nu se zărea nici o stea şi în văzduh se simţea izul ploii care venea dinspre muntele Ida.

– De unde ai ştiut că nu sunt Paris? am întrebat în cele din urmă.

Elena a clipit, desprinzându-se din reverie şi a surâs scurt.

– O femeie poate să uite culoarea ochilor iubitului ei, tonul glasului, până şi amănuntele zâmbetului sau înfăţişării lui, dar nu poate să uite cum fute soţul ei.

A fost rândul meu să clipesc surprins şi nu numai din cauza limbajului ei vulgar. Homer cântase literalmente aspectul lui Paris – comparându-l cu un „bidiviu ferecat la iesle şi hrănit cu orz”, când îi descrisese goana pentru a i se alătura lui Hector în afara cetăţii în chiar seara aceasta, *tare-n picioarele-i repezi…*

capul şi-l poartă pe sus, iar pe umăr flutură coama-i în vânt, mândru în frumuseţea-i. În limbajul adolescenţilor din viaţa mea anterioară, Paris era bestial. Iar cât timp fusesem în patul Elenei, eu deţinusem părul ca o coamă al lui Paris, trupul său arămit de soare, abdomenul plat şi tare ca piatra, muşchii lucitori şi…

– Penisul tău este mai gros, a spus Elena.

Am clipit iarăşi. De data aceasta, de două ori. Desigur, ea nu folosise cuvântul „penis” – latina încă nu era o limbă adevărată –, iar cuvântul grecesc utilizat era un argou mai apropiat de „sculă”. Era însă lipsit de sens. Când făcusem dragoste, eu avusesem penisul lui Paris…

– Nu, nu acesta-i felul prin care am ştiut că nu eşti iubitul meu, a zis Elena, care părea că-mi citeşte gândurile. Este pur şi simplu o observaţie.

– Atunci cum…

– A fost *felul* în care ai făcut dragoste cu mine, Hock-en-ber-iiii.

N-am avut nimic de replicat la aşa ceva şi, chiar dacă aş fi avut, n-aş fi putut vorbi clar.

Elena a surâs încă o dată.

– Paris m-a avut prima dată nu în Sparta, unde m-a cucerit, nici în Ilion, unde m-a adus, ci pe insuliţa Kranae, pe drumul încoace.

Nu cunoşteam nici o insulă care să se fi numit Kranae, iar în greaca veche cuvântul însemna „piatră”, aşa că am dedus că Paris întrerupsese călătoria lor ca să acosteze pe o insuliţă stâncoasă şi fără nume, pentru a face dragoste cu Elena, departe de privirile echipajului corăbiei. Ceea ce ar fi însemnat că fusese… nerăbdător. *Aşa ai fost şi tu, Hockenberry,* se auzi glasul a ceva ce semăna foarte mult cu conştiinţa mea. Era prea târziu ca să ascult o conştiinţă.

– De atunci, el m-a avut – şi eu l-am avut pe el – de sute de ori, a spus Elena încet, dar niciodată ca în noaptea asta. Niciodată ca în noaptea asta…

Am fost cuprins de confuzie şi în acelaşi timp îngâmfat de mândrie. Asta era bine? Fusese un compliment? Ba nu, stai… e absurd! Homer cântă despre Paris ca fiind aproape zeiesc în frumuseţea lui fizică şi în şarm, un amant extraordinar, irezistibil pentru femei şi zeiţe deopotrivă, ceea ce ar trebui să însemne că Elena voia doar să spună…

– Tu ai fost, a spus ea întrerupându-mi gândurile tulburi, *tu* ai fost... *cinstit.*

Cinstit... Mi-am strâns mai tare marginile robei peste piept şi am privit către furtuna care se apropia pentru a-mi ascunde stânjeneala. Cinstit...

– Sincer, a urmat ea. Foarte sincer.

Dacă nu închidea cât mai repede gura şi nu înceta să mai caute sinonime pentru „jalnic”, m-am gândit că i-aş fi putut smulge pumnalul şi să-mi retez beregata cu el.

– Zeii te-au trimis la mine? a întrebat.

M-am gândit din nou să mint. Cu siguranţă, nici chiar femeia aceasta cu o voinţă puternică n-ar fi spintecat pe cineva venit cu o solie din partea zeilor. Am optat totuşi, iarăşi, să nu mint. Elena din Troia părea telepatică în abilitatea de a-mi citi gândurile. Iar mărturisirea după atâta vreme a adevărului mă făcea să mă simt bine.

– Nu, i-am răspuns. Nu m-a trimis nimeni.

– Ai venit aici doar pentru că voiai să te culci cu mine?

Cel puţin n-a folosit cuvântul f...

– Da, am spus. Adică, nu...

M-a privit cu atenţie. Undeva în cetate un bărbat a râs sonor, apoi o femeie l-a imitat. Ilionul nu dormea niciodată.

– Vreau să spun... eram singur... am urmat. Am fost aici, singur, de când a-nceput războiul şi n-am avut cu cine să vorbesc, n-am avut pe cine s-ating...

– M-ai atins destul pe mine, a zis Elena.

Din tonul ei nu-mi puteam da seama dacă fusese sarcasm sau acuzaţie.

– Da, am încuviinţat.

– Eşti însurat, Hock-en-ber-iiii?

– Da. Nu.

Am clătinat iarăşi din cap. Probabil că păream un idiot absolut.

– Cred c-am fost însurat, am spus, dar dac-aşa a fost, soţia mea este moartă.

– *Crezi* că ai fost însurat?

– Zeii m-au adus pe muntele Olimp peste timp şi spaţiu, am rostit, ştiind că ea nu va înţelege, dar nepăsându-mi. Cred că eu am murit în cealaltă viaţă a mea şi, cumva, ei m-au reînviat. Nu mi-au adus însă şi toate amintirile. Imagini din viaţa mea reală,

din fosta mea viaţă, apar şi dispar… ca visele.

– Înţeleg, a zis Elena.

Din tonul ei mi-am dat seama că, într-un fel necunoscut, uimitor, pricepea cu adevărat.

– Hock-en-ber-iiii, există un zeu sau o zeiţă anume pe care o slujeşti?

– Răspund faţă de una dintre muze, i-am spus, dar abia ieri am aflat că Afrodita îmi controlează soarta.

Elena a ridicat ochii cu un gest de surprindere.

– Aşa a controlat-o şi pe a mea, a murmurat ea. Chiar ieri, când l-a salvat pe Paris de furia lui Menelau şi l-a adus înapoi aici, în patul nostru, Afrodita mi-a poruncit să mă duc la el. Când am protestat, a izbucnit mânioasă şi-a ameninţat că-i va aprinde pe troieni şi pe ahei la o straşnică sfadă – acestea i-au fost vorbele – căreia eu îi voi cădea jertfă şi voi pieri de-o grozavă pieire.

– Zeiţa dragostei… am zis eu încet.

– Zeiţa pasiunii, a spus Elena. Iar eu ştiu multe despre pasiune, Hock-en-ber-iiii.

Din nou, n-am ştiut ce să replic.

– Mama mea se numea Leda şi era poreclită fiica Nopţii, a zis Elena pe ton conversaţional, iar Zeus a venit la ea şi-a futut-o întrupat ca un lebădoi – un lebădoi uriaş şi pasional. În casa mea exista o frescă, arătându-i pe cei doi fraţi ai mei mai mari, un altar al lui Zeus şi pe mine ca un ou, aşteptând să fie clocit.

Mi-a fost imposibil să mă abţin… şi am slobozit un râs. Apoi muşchii abdomenului mi s-au încleştat, aşteptând ca tăişul pumnalului să-i spintece.

Elena însă a zâmbit larg.

– Da, a spus ea. Ştiu despre răpiri şi ce-nseamnă să fii o jucărie a zeilor, Hock-en-ber-iiii.

– Da, am murmurat. Când Paris a venit în Sparta…

– Nu, m-a întrerupt Elena. Când aveam unsprezece ani, am fost dusă – răpită din templul lui Artemis Orthia – de către Tezeu, acela care a unit comunităţile din Atica în cetatea Atenei. Tezeu m-a lăsat însărcinată… i-am născut o fiică, Ifigenia, pe care n-o puteam privi cu drag şi de aceea i-am dat-o Clitemnestrei, s-o crească împreună cu soţul ei, Agamemnon, ca pe copilul lor. Am fost salvată din căsnicia aceea de fraţii mei şi readusă în Sparta. După aceea, Tezeu a plecat cu Hercule în războiul său împotriva

amazoanelor, timp în care a coborât în Infern, s-a însurat cu o războinică amazoană şi a explorat labirintul Minotaurului din Creta.

Capul mi se învârtea. Toţi grecii, troienii şi zeii aveau câte o poveste pe care trebuiau să şi-o istorisească fără nici un motiv limpede. Dar ce legătură avea asta cu…

– Eu ştiu despre pasiune, Hock-en-ber-iiii, a urmat Elena. Măreţul rege Menelau m-a cerut de soţie, deşi unor asemenea bărbaţi le plac virginele, le place sângele deflorării mai mult decât viaţa, iar eu eram deja spurcată într-o lume a bărbaţilor care iubesc atât de mult fecioarele. Iar apoi Paris – îndemnat de Afrodita – a sosit să mă răpească din nou, să mă ducă la Troia, pentru a fi… trofeul lui.

Elena s-a oprit din recitare şi a părut că mă studiază. Nu ştiam ce aş putea spune. Îndărătul cuvintelor ei reci, ironice, se căsca un hău de amărăciune fără fund. Ba nu, nu era amărăciune, am înţeles privind-o în ochi… ci tristeţe. O tristeţe teribilă şi obosită.

– Hock-en-ber-iiii, a continuat ea, crezi că sunt cea mai frumoasă femeie din lume? Ai venit să mă răpeşti?

– Nu, n-am venit să te răpesc. N-aş avea unde să te duc. Propriile mele zile sunt numărate de mânia zeilor – mi-am trădat Muza şi pe stăpâna ei, Afrodita, iar după ce Afrodita se va vindeca de rănile pe care i le-a făcut Diomede ieri, mă va şterge de pe faţa pământului la fel de sigur pe cât este faptul că stau acum aici lângă tine.

– Da? a întrebat Elena.

– Da.

– Vino în pat… Hock-en-ber-iiii.

Mă trezesc în ceasurile cenuşii dinaintea zorilor; am dormit numai câteva ore după ultimele noastre două reprize de drăgosteală, totuşi mă simt perfect odihnit. Sunt cu spatele la Elena, dar, cumva, ştiu că ea este de asemenea trează pe patul acesta mare cu stâlpii complicat sculptaţi ai baldachinului.

– Hock-en-ber-iiii?

– Da?

– Cum o slujeşti pe Afrodita şi pe ceilalţi zei?

Mă gândesc la întrebarea ei vreme de un minut, apoi mă rostogolesc. Cea mai frumoasă femeie din lume stă întinsă în lumina slabă, proptită într-un cot, cu părul lung şi negru, încâlcit

de iubirea noastră, plutind în jurul umărului gol şi al braţului, şi mă priveşte atentă, cu pupile negre şi dilatate.

– Ce vrei să spui? întreb, deşi ştiu prea bine.

– De ce te-au adus zeii peste timp şi spaţiu, aşa cum spui tu, ca să-i slujeşti? Ce le trebuie lor din ce ştii tu?

Închid ochii pentru o clipă. Cum i-aş putea explica? Ar fi o nebunie, dacă aş răspunde cinstit. Dar – aşa cum am recunoscut mai devreme – mă simt teribil de obosit de minciuni.

– Eu ştiu câte ceva despre războiul acesta, îi spun. Ştiu câte ceva despre evenimentele ce se vor întâmpla... ce *s-ar putea* întâmpla.

– Eşti preotul unui oracol?

– Nu.

– Atunci eşti un profet? Un preot căruia un zeu i-a dăruit vederea în viitor?

– Nu.

– Atunci nu-nţeleg, zice Elena.

Mă foiesc şi mă ridic în capul oaselor, mişcând pernele astfel ca să stau mai comod. Este încă întuneric, totuşi o pasăre începe să cânte în curte.

– În locul din care vin, îi spun în şoaptă, există un cântec, un poem despre războiul acesta. Se numeşte *Iliada.* Până acum, evenimentele din războiul adevărat sunt precum cele descrise în cântecul acela.

– Vorbeşti de parcă asediul şi războiul ar fi deja o poveste veche în tărâmul de unde ai venit tu, observă Elena. De parcă toate astea s-ar fi petrecut deja.

Să nu recunoşti în faţa ei. Ar fi o nebunie.

– Da, îi spun. Ăsta-i adevărul.

– Eşti una dintre Ursite, rosteşte ea.

– Nu. Sunt un bărbat obişnuit.

Elena surâde cu amuzament ştrengăresc. Atinge valea dintre sânii ei, unde m-am descărcat cu numai câteva ore în urmă.

– *Ştiu,* Hock-en-ber-iiii.

Mă înroşesc, îmi frec obrajii şi simt tuleiele bărbii. În dimineaţa asta nu mă voi bărbieri în barăcile scoliaştilor. *De ce să te mai sinchiseşti? Mai ai doar puţine ore de trăit.*

– Vei răspunde la întrebările mele despre viitor? întreabă Elena cu glas teribil de catifelat.

Ar fi o nebunie.

– De fapt, spun eu şiret, nu cunosc în amănunt viitorul vostru. Ştiu doar detaliile acestui cântec, iar între el şi evenimentele reale au existat multe discrepanţe…

– Vei răspunde la întrebările mele despre viitor?

Îşi pune mâna pe pieptul meu.

– Da, încuviinţez.

– Ilionul este sortit pieirii?

Vocea Elenei este egală, calmă şi moale.

– Da.

– Va fi cucerit prin forţă, ori prin viclenie?

Pentru numele lui Dumnezeu, nu-i poţi spune! mă gândesc.

– Prin viclenie, îi răspund.

Elena zâmbeşte.

– Odiseu… murmură ea.

Nu rostesc nimic. Îmi spun că dacă nu-i ofer amănunte, poate că revelaţiile acestea nu vor afecta evenimentele.

– Paris va fi ucis înainte de căderea Troiei? întreabă ea.

– Da.

– De mâna lui Ahile?

Fără amănunte! urlă conştiinţa mea.

– Nu, îi răspund.

Futu-i…

– Şi nobilul Hector?

– Moare, îi spun simţindu-mă ca un judecător nemilos ce anunţă condamnările la eşafod.

– De mâna lui Ahile?

– Da.

– Şi Ahile? Va pleca viu spre casă după războiul acesta?

– Nu.

Soarta îi este pecetluită de-ndată ce-l ucide pe Hector, iar el a ştiut dintru început… a ştiut dintr-o profeţie pe care a purtat-o cu el ca pe un cancer de mulţi ani. O viaţă lungă sau glorie? Homer a spus că era… că este… că va fi decizia pe care trebuie s-o ia. Însă, mai spune profeţia, dacă Ahile va alege o viaţă lungă, va rămâne cunoscut numai ca un simplu om, nu ca semizeul care va deveni dacă-l va ucide pe Hector în luptă. El poate totuşi să aleagă. Viitorul nu este definit!

– Şi regele Priam?

– Moare, şoptesc răguşit.

Înjunghiat în propriul palat, în templul lui Zeus. Sfârtecat în

bucăţi însângerate, aidoma unei viţele jertfite zeilor.

– Şi băieţelul lui Hector, Scamandrius, căruia oamenii îi spun Astianax?

– Moare, răspund.

Închid ochii înaintea imaginii lui Piros, care-l azvârle de pe zid pe pruncul care ţipă.

– Şi Andromaca, şopteşte Elena, soţia lui Hector?

– Roabă, îi răspund.

Dacă Elena continuă litania aceasta a întrebărilor, sunt sigur că voi înnebuni. Totul era în regulă din depărtare – din punctul de vedere al observatorului dezinteresat care este scoliastul. Însă acum vorbesc despre oameni pe care i-am cunoscut şi i-am întâlnit şi... cu care am dormit. Mă surprinde că Elena nu s-a interesat despre propriul ei destin. Poate că nici n-o va face vreodată.

– Iar eu voi muri o dată cu Ilionul? mă întreabă, cu glas tot calm.

Trag aer în piept.

– Nu.

– Dar Menelau mă va găsi?

– Da.

Mă simt ca o jucărie care fusese populară în copilăria mea – se numea Crazy-8 şi era o bilă neagră, căreia îi puneai întrebări, iar când se oprea din rotaţie îţi afişa un răspuns. De ce nu i-am răspuns aşa cum ar fi făcut-o ea? Ar fi fost mai degrabă ca Oracolul din Delfi – *Viitorul este înceţoşat.* Sau *Mai întreabă o dată.* Îmi dau aere în faţa acestei femei?

Acum este prea târziu.

– Menelau mă găseşte, totuşi, nu mă ucide? Supravieţuiesc mâniei sale?

– Da.

Mi-l amintesc pe Odiseu povestind episodul acesta în Odiseea – pe Menelau care a găsit-o pe Elena ascunsă în apartamentele lui Deifobos din marele palat regal, lângă altarul statuetei Palladion, şi cum soţul încornorat s-a repezit asupra ei cu spada scoasă, intenţionând s-o ucidă pe această superbă femeie. Elena îşi va dezgoli pieptul către soţul ei, parcă invitând lovitura, parcă dorind-o... iar apoi Menelau va arunca sabia din mână şi-o va săruta. Nu este clar dacă Deifobos, unul dintre fiii lui Priam, este ucis de Menelau înainte de acest episod sau după ce...

– Dar mă duce înapoi în Sparta? murmură Elena. Paris mort, Hector mort, toţi marii războinici ai Ilionului morţi, toate marile femei ale Troiei moarte ori târâte în robie, cetatea însăşi arsă, cu zidul străpuns, cu turnurile dărâmate şi distruse, cu pământul presărat cu sare, astfel ca nimic să nu mai crească vreodată aici… însă eu voi trăi şi voi fi dusă înapoi în Sparta de Menelau?

– Aşa ceva, îi răspund şi-mi dau seama cât de plângăcios îmi sună vocea.

Elena coboară din pat, se ridică şi merge, goală, spre terasa dinspre curte. Pentru un minut, îmi uit rolul de Casandra şi privesc pur şi simplu cu veneraţie părul întunecat care i se revarsă pe spate, fesele perfecte şi picioarele puternice. Rămâne goală lângă balustradă şi vorbeşte fără să se întoarcă:

– Şi ce va fi cu tine, Hock-en-ber-iiii? Ursitele ţi-au spus şi propriul destin în acest cântec al lor?

– Nu, îi mărturisesc. Eu nu sunt atât de important încât să fiu inclus în poem. Dar sunt destul de sigur că voi muri azi.

Ea se întoarce. Mă aştept ca Elena să fie plânsă după tot ce i-am spus – dacă mă crede –, dar ea surâde uşor.

– Doar „destul de sigur”?

– Da.

– Vei muri din cauza mâniei Afroditei?

– Da.

– Eu am simţit mânia aceea, Hock-en-ber-iiii. Dacă i se năzăreşte să te ucidă, o va face.

Asta-i încurajator. Pentru o vreme, nu spun nimic. Dinspre uşile deschise ale terasei care dă către oraş se aude un zumzet.

– Ce-i asta?

– Femeile troiene continuă s-o implore pe Atena pentru milă şi protecţie divină, prin incantaţii şi sacrificii la templul ei, aşa cum a poruncit Hector, rosteşte Elena.

Se întoarce din nou cu spatele la mine şi priveşte în curtea interioară, ca şi cum ar încerca să găsească solitara pasăre cântătoare.

Prea târziu pentru mila Atenei, îmi spun. Apoi, fără să mă gândesc, îi zic:

– Afrodita vrea s-o ucid pe Atena. Mi-a dăruit Cuşma lui Hades şi alte unelte, pentru a putea face asta.

Elena răsuceşte brusc capul şi, în ciuda luminii slabe, pot vedea expresia şocată de pe faţa ei, paloarea. Parcă a reacţionat

finalmente faţă de teribilele veşti ale oracolului meu. Goală, revine şi se aşază pe marginea patului, acolo unde eu stau rezemat într-un cot.

– *S-o ucizi* pe Atena? şopteşte cu glas mai scăzut ca oricând de la începutul discuţiei noastre.

Încuviinţez tăcut.

– Aşadar, zeii pot fi ucişi? întreabă Elena cu voce atât de înceată, încât abia dacă o pot auzi de la numai treizeci de centimetri.

– Cred că da, îi răspund. Chiar ieri l-am auzit pe Zeus spunându-i lui Ares că zeii pot muri.

Îi povestesc apoi despre Afrodita şi Ares, despre rănile lor şi locul straniu în care sunt vindecaţi. Explic cum Afrodita va ieşi din cuva ei în decursul zilei de mâine – şi este posibil s-o fi făcut deja, întrucât Olimp are aceeaşi succesiune zi-noapte ca Ilionul şi acolo este de asemenea „mâine” de acum.

– Poţi merge pe Olimp? murmură ea.

Elena pare pierdută în gânduri. Expresia i s-a transformat lent din şoc în… ce anume?

– Poţi să călătoreşti după voia ta între Ilion şi Olimp?

Şovăi. Ştiu că am spus deja prea multe. *Şi dacă Elena nu-i decât Muza mea metamorfozată?* Ştiu că nu-i aşa. Nu mă-ntrebaţi cum de ştiu. Iar dacă este… la dracu’!

– Da, răspund, şoptind şi eu, deşi slugile din palat încă nu s-au trezit. Pot merge pe Olimp oricând doresc şi pot sta acolo nevăzut de către zei.

Exceptând pasărea aceea singuratică, amăgită să creadă că se apropie zorile, cetatea şi palatul menţin o tăcere stranie. Ştiu că la intrarea din faţă există străji, dar nu le pot auzi hârşâitul sandalelor sau scrâşnetele cozilor lăncilor pe piatră. Străzile Ilionului, niciodată complet tăcute, par acum amuţite. Au încetat până şi incantaţiile femeilor din Templul Atenei.

– Hockenberry, Afrodita ţi-a dăruit mijloacele cu care s-o ucizi pe Atena? Vreo armă zeiască?

– Nu.

Nu-i spun despre Coiful Morţii, despre medalionul TC ori despre bastonul meu taser. Nici unul dintre ele n-ar putea ucide o zeiţă.

Pe neaşteptate, pumnalul scurt reapare în mâna Elenei, la câţiva centimetri de pielea mea. *Unde naiba îl ţine? Cum îl*

scoate în felul ăsta? Bănuiesc că toţi avem micile noastre secrete.

Pumnalul se apropie şi mai mult.

– Dacă te-aş ucide în clipa asta, şopteşte Elena, asta ar schimba cântecul Ilionului pe care-l cunoşti? Ar schimba viitorul… *acest* viitor?

Nu-i momentul să fii onest, Tommy, dragă băiete, mă avertizează partea sănătoasă a creierului meu. Cu toate acestea, rostesc adevărul:

– Nu ştiu. Nu văd cum ar putea. Dacă… ursita… mea este să mor azi, bănuiesc că nu prea contează dacă va fi de mâna ta sau a Afroditei. Oricum, eu nu sunt un actor în această dramă, ci doar un observator.

Elena aprobă, totuşi continuă să pară distrasă, de parcă întrebarea ei despre moartea mea ar fi oricum lipsită de importanţă. Ridică pumnalul, până ce vârful lui aproape că-i atinge carnea albă, fermă de sub bărbie.

– Dacă mi-aş lua viaţa chiar în clipa aceasta, cântecul se va schimba?

– Nu văd cum va salva Ilionul sau va schimba rezultatul războiului.

Nu este întru totul adevărat. Elena este un personaj central în *Iliada* şi habar n-am dacă grecii ar rămâne să termine asediul, dacă ea s-ar sinucide. Pentru ce ar mai lupta, dacă Elena este moartă? *Glorie, onoare, prăzi.* Pe de altă parte, dacă Elena ar dispărea ca trofeu pentru Agamemnon şi Menelau, iar Ahile ar fi tot îmbufnat în cortul lui, oare simplele prăzi ar fi îndeajuns pentru a menţine în bătălie zecile şi zecile de mii de alţi ahei? De aproape un deceniu, ei au prădat insulele şi aşezările troiene de pe coaste. Poate că le-a ajuns şi sunt în căutarea unui pretext pentru a pleca. Oare nu de aceea Menelau a acceptat duelul cu Paris, pentru a hotărî soarta războiului, înainte ca Afrodita să-l ia pe Paris? *Şi l-a adus în chiar patul acesta, unde a făcut sex cu Elena cu numai câteva ore în urmă.* Poate că sinuciderea Elenei va pune *într-adevăr* capăt războiului.

Ea coboară pumnalul.

– M-am gândit la sinucidere de zece ani, Hock-en-ber-iiii. Am însă prea multă pasiune pentru viaţă şi prea puţină iubire pentru moarte, deşi merit să mor.

– Nu meriţi să mori.

Zâmbeşte.

– Şi Hector merită? Sau pruncul lui? Şi măreţul Priam, care mi-a fost tatăl cel mai generos? Oare toţi oamenii aceia pe care-i auzi acum trezindu-se în cetate merită să moară? Chiar şi luptătorii – Ahile şi toţi ceilalţi care au coborât deja în îngheţatul Hades – merită să moară din pricina unei femei capricioase, care a ales pasiunea, vanitatea şi răpirea în schimbul fidelităţii? Şi ce ai spune despre miile de femei troiene care şi-au slujit cum au putut mai bine zeii şi soţii, dar care vor fi smulse de la casele lor şi de lângă copiii lor pentru a fi vândute ca roabe din cauza mea? Merită ele o asemenea ursită, Hock-en-ber-iiii, doar fiindcă eu aleg să trăiesc?

– Nu meriţi să mori, repet încăpăţânat.

Parfumul ei dăinuie încă pe pielea, degetele şi părul meu.

– Bine, rosteşte Elena şi strecoară pumnalul sub saltea. Mă vei ajuta atunci să trăiesc şi să rămân liberă? Mă vei ajuta s-opresc războiul? Sau cel puţin să-i schimb deznodământul?

– Ce vrei să spui?

Brusc, sunt precaut. N-am nici un interes în a-i ajuta pe troieni să câştige acest conflict. Şi n-aş putea, nici dacă aş încerca. Sunt în joc prea multe forţe, ca să nu mai amintesc de zei.

– Elena, rostesc, am vorbit serios când am spus că nu mai am timp. Azi, Afrodita va ieşi din cuva ei de recuperare şi dacă de ceilalţi zei m-aş putea ascunde pentru o vreme, ea are un mod prin care mă poate găsi atunci când doreşte. Chiar dacă nu mă va ucide imediat pentru neascultare, nu voi fi liber să acţionez în scurtul timp care mi-a mai rămas ca scoliast.

Elena trage cearşaful de pe jumătatea de jos a corpului meu. Lumina a sporit în intensitate şi o pot vedea mai bine decât în oricare alt moment, de când am privit-o în baie astă-seară. Îşi ridică un picior şi mă încalecă, cu o palmă pe pieptul meu, iar cu cealaltă căutând mai jos, găsind, încurajând…

– Ascultă-mă, spune, şi mă priveşte de deasupra sânilor. Dacă vrei să ne schimbi ursitele, trebuie să găseşti locul cel mai important, punctul unde se poate răsuci totul.

Iau asta ca pe o invitaţie şi încerc s-o pătrund.

– Nu, nu încă, şopteşte Elena. Ascultă-mă, Hock-en-ber-iiii. *Dacă vrei să ne schimbi ursitele, trebuie să găseşti pivotul.* Şi nu mă refer la ce faci acum.

Este dificil, totuşi, mă opresc suficient ca să ascult.

Peste o oră şi jumătate, cetatea revine la viaţă şi eu merg pe străzi, înveşmântat în echipamentul obişnuit de scoliast şi metamorfozat în lăncier trac. Soarele s-a ridicat şi oraşul se trezeşte complet, cu străzi aglomerate, tarabe negustoreşti ce se deschid, animale mânate, copii care aleargă şi războinici care se laudă, în timp ce mănâncă, înainte de a ieşi dintre ziduri pentru a ucide.

În apropierea pieţei îl găsesc pe Nightenhelser – metamorfozat ca străjer dardanian, dar vizibil ca Nightenhelser prin lentilele mele – care-şi ia micul dejun într-un local pe care obişnuim să-l frecventăm amândoi. Înalţă ochii şi mă recunoaşte.

Nu fug şi nici nu folosesc Cuşma lui Hades pentru a dispărea. Mă alătur lui la masa de sub un arbore scund şi comand pâine, peşte uscat şi fructe.

– Muza noastră te căuta la barăci azi-dimineaţă, înainte să se crape de ziuă, spune masivul Nightenhelser. Apoi din nou, mai târziu, lângă zidurile de-aici. Întreba de tine, folosindu-ţi numele. Pare doritoare să te găsească.

– Te-ngrijorează faptul că eşti văzut cu mine? Vrei să plec?

Nightenhelser strânge din umeri.

– Oricum, noi, toţi scoliaştii, trăim aici timp care ne-a fost împrumutat. Ce contează? *Tempus edax rerum.*

Gândesc de atâta vreme în greaca antică, încât am nevoie de o secundă să traduc din latină. *Timpul este un devorator.* Poate că aşa o fi, însă eu vreau mai mult. Rup pâinea proaspătă, fierbinte, şi mănânc, minunându-mă de gustul ei fabulos şi de vinul dulce. Totul se vede, miroase şi are gust mai precis, mai pur, mai nou şi mai încântător în dimineaţa aceasta. Poate că motivul este ploaia de peste noapte. Sau poate că altceva.

– Eşti suspect de parfumat în dimineaţa asta, comentează Nightenhelser.

La început, singurul meu răspuns este o îmbujorare – ar putea celălalt scoliast să-mi miroasă desfrâurile din timpul nopţii? –, dar după aceea îmi dau seama despre ce vorbeşte. Elena a insistat să mă îmbăiez cu ea înainte de plecare. Am aflat că roaba bătrână care dirijase aducerea apei fierbinţi în bazin era Aitra, fiica lui Piteus, soţia regelui Egeu şi mama faimosului Tezeu – conducătorul Atenei şi cel care a răpit-o pe Elena când avea unsprezece ani. În amintesc numele Aitra din zilele studenţiei,

când profesorul meu, dr. Fertig, un minunat erudit în Homer, insistase că numele fusese extras aleatoriu din stocul epic – probabil că „Aitra, fiica lui Piteus” sunase bine pentru Homer sau pentru vreun predecesor poetic care avea nevoie de un nume pentru o roabă simplă, spusese dr. Fertig, şi că mama nobilului Tezeu nu putea fi slujnica Elenei în Troia. Ei bine... *greşit,* dr. Fertig! Cu numai o jumătate de oră în urmă, întins în cada de marmură afundată, alături de Elena, ea a amintit că bătrâna roabă Aitra era într-adevăr mama lui Tezeu... că fraţii Elenei, Castor şi Polux, când o salvaseră din captivitatea lui Tezeu, o luaseră şi pe bătrână ca pedeapsă, iar Paris o dusese în Troia împreună cu Elena.

– Te gândeşti la ceva, Hockenberry? întreabă Nightenhelser.

Mă înroşesc din nou la faţă. În chiar clipa aceea mă gândeam la sânii catifelaţi ai Elenei, vizibili prin spuma din cadă. Mestec o bucată de peşte şi rostesc:

– Aseară n-am fost pe câmpul de bătălie. S-a-ntâmplat ceva interesant?

– Nu prea. Doar marele duel dintre Hector şi Aias. Exact spectacolul pe care-l aşteptam de când corăbiile aheilor au tras la ţărm. Nimic altceva decât Cântul al VII-lea *în totalitate.*

– Aha, încuviinţez.

Cântul al VII-lea era un duel palpitant între Hector şi gigantul aheu, dar nu se întâmpla *nimic.* Nici unul dintre bărbaţi nu-l rănea pe celălalt, deşi Aias era în mod evident luptătorul mai bun, iar când din cauza înserării se făcuse prea întuneric pentru a mai lupta, Aias şi Hector anunţaseră un armistiţiu, făcuseră schimb de daruri sub formă de armuri şi arme, apoi ambele tabere reveniseră la incinerarea morţilor. Nu am scăpat nimic crucial; nimic pentru care să fi renunţat în schimbul unui minut cu Elena.

– Ceva a fost totuşi ciudat, zice Nightenhelser.

Mănânc pâine şi aştept.

– Ştii că Hector ar fi trebuit să iasă din cetate însoţit de fratele lui, Paris, şi că amândoi ar fi trebuit să-i conducă pe troieni înapoi în luptă. Homer afirmă că Paris îl ucide pe Menestius la începutul luptei.

– Da.

– Şi ulterior, îţi aminteşti când sfetnicul regelui Priam, Antenor, şi-a povăţuit compatrioţii troieni s-o înapoieze pe Elena

şi toate bogăţiile jefuite din Argos – să le restituie şi să-i lase pe ahei să plece în pace?

– De aceea, Aias şi Hector sunt prieteni după ce nu izbutesc să se ucidă unul pe celălalt şi fac schimb de daruri pe câmpul de luptă, nu?

– Exact.

– Bun şi ce-i cu asta?

Nightenhelser îşi lasă cupa din mână.

– Ei bine, Paris ar fi trebuit să-i răspundă lui Antenor şi să-şi îndemne camarazii troieni să refuze s-o înapoieze pe Elena, oferind numai bogăţiile în schimbul păcii.

– Şi? întreb eu, înţelegând unde se va ajunge.

Brusc, simt o greutate în stomac.

– Ei bine, Paris n-a fost acolo astă-noapte – nici n-a ieşit prin Poarta Scheiană cu Hector, nici nu l-a ucis pe Menestius şi nici măcar n-a oferit propunerea de pace în amurg.

Dau din cap şi mestec.

– Şi?

– Păi asta-i una dintre cele mai mari discrepanţe pe care le-am văzut, nu-i aşa, Hockenberry?

Sunt nevoit să ridic iarăşi din umeri.

– Nu ştiu. În Cântul al VII-lea, aheii îşi construiesc zidul de apărare şi şanţul de lângă ţărm, dar noi ştim că liniile acelea defensive au existat acolo din prima lună după ce au debarcat. Uneori Homer mai încurcă cronologia.

Nightenhelser mă priveşte atent.

– Poate că da. Totuşi, absenţa lui Paris, care să respingă sugestia lui Antenor de a o ceda pe Elena a fost ciudată. În cele din urmă, regele Priam a vorbit în numele fiului său – spunând că el era sigur că Paris n-o va ceda niciodată pe femeie, dar că s-ar putea să renunţe la bogăţii. Însă fără Paris care să fie acolo în persoană, mulţi troieni din mulţime şi-au murmurat acordul. Hockenberry, a fost momentul cel mai apropiat de încheierea păcii pe care l-am văzut în toţi anii de când sunt aici.

Îmi simt pielea îngheţată. Plăcerile la care m-am dedat cu Elena, lunga mea întruchipare a lui Paris, au schimbat de acum ceva important din fluxul evenimentelor. Dacă Muza ar fi cunoscut detaliile *Iliadei* – pe care nu le cunoaşte –, ar fi priceput imediat că luasem locul lui Paris în patul Elenei.

– I-ai raportat Muzei discrepanţa? întreb încet.

Trebuie să fi ieşit din schimb odată cu căderea întunericului. Deoarece eu lipseam, era singurul scoliast de pe teren în seara trecută. Datoria lui era să raporteze orice anomalii de felul acela.

Nightenhelser îşi mestecă fără grabă ultima bucată de pâine.

– Nu, răspunde în cele din urmă. N-am dictat-o plăcuţei-cuvântătoare.

Expir prelung.

– Mulţumesc!

– Ar fi bine să plecăm.

Localul se umple cu troieni şi soţiile lor, care aşteaptă un loc. Pe când arunc monedele pe masă, Nightenhelser mă prinde de antebraţ.

– Ştii ce faci, Hockenberry?

Îl privesc în ochi. Vocea îmi este fermă, când răspund:

– În nici un caz.

După ce ies pe stradă, mă îndrept în direcţia opusă celei în care porneşte Nightenhelser. Păşind într-o fundătură pustie, ridic Cuşma lui Hades şi ating medalionul TC.

Este răsăritul soarelui pe piscul muntelui Olimp. Clădirile albe şi peluzele verzi reflectă lumină mai bogată aici, dar în acelaşi timp mai puţin intensă. Dintotdeauna m-am întrebat de ce soarele pare mai mic pe Olimp şi în jurul său, decât de pe cerul de deasupra Ilionului.

Vizualizasem carul de luptă de lângă clădirea Muzei şi exact acolo am ajuns. Îmi ţin răsuflarea când un car spiralează în jos din cerul dimineţii şi aterizează la şase metri de mine, însă Apollo coboară şi se îndepărtează fără să mă observe. Cuşma lui Hades continuă să funcţioneze.

Sui în car şi ating placa de aramă din partea de faţă. O urmărisem pe Muză cu atenţie, când zburasem peste lacul caldeirei, cu o zi în urmă. O tastatură strălucitoare, transparentă se materializează la câţiva centimetri deasupra aramei. Ating iconurile de acolo, în succesiunea pe care o utilizase Muza.

Carul se leagănă, se ridică, se leagănă din nou, apoi se stabilizează, când deplasez sclipitorul controler virtual de energie de lângă afişaje. Îl răsucesc spre stânga şi carul se înclină la stânga, la cincisprezece metri deasupra ierbii de pe pisc. Ating iconul cu săgeata spre înainte şi carul ţâşneşte, zburând către sud peste lacul albastru. Pentru orice zeu care l-ar privi, ar trebui

să pară un car de luptă gol, ce zboară de la sine putere, totuşi nu se vede nici un zeu curios.

După ce traversez lacul, mă ridic puţin şi încerc să găsesc clădirea cuvenită. *Iat-o – imediat înapoia Marelui Palat al zeilor.*

O zeiţă – n-o recunosc – strigă de pe treptele din faţă ale clădirii uriaşe şi arată carul meu de luptă aparent gol, dar este prea târziu – am identificat clădirea dorită: gigantică, albă, cu uşa deschisă.

Am început să mă obişnuiesc cu comenzile carului şi mă las la vreo şase metri de pământ, accelerând către clădire. Trebuie să întorc partea stângă a carului aproape perpendicular pe sol – nu cad, în vehicul există un tip de gravitaţie artificială –, când fulger printre coloanele uriaşe cu şaptezeci-optzeci de kilometri pe oră.

La interior, spaţiul este aşa cum mi-l reamintesc: cuve imense umplute cu fluid violet şi bolborositor, viermi verzi care roiesc în jurul zeilor ce plutesc lipsiţi de conştiinţă, vindecându-se. Vraciul – uriaşa creatură-miriapod cu braţe metalice şi ochii roşii – se află de cealaltă parte a cuvei de reconstrucţie a Afroditei şi bănuiesc că se pregăteşte s-o scoată dinăuntru; ochii lui roşii privesc spre mine şi numeroasele braţe tremură când carul de luptă năvăleşte în spaţiul tăcut, însă nu este între mine şi ţinta mea, şi accelerez, înainte ca el sau oricine altul să mă poată opri.

Abia în ultima secundă decid să sar din car, nu să rămân înăuntru. Probabil că motivul este amintirea Elenei, noaptea petrecută cu Elena – plăcerea vieţii, reînnoită în orele acelea cu Elena.

Protejat de Cuşma lui Hades, sar din carul ce goneşte, aterizez brutal, simt ceva învineţindu-se, poate chiar rupându-se în umărul meu drept, apoi mă rostogolesc până mă opresc pe podea, iar în acelaşi timp carul de luptă zboară direct în cuva de reconstrucţie, străpunge plasticul şi oţelul şi azvârle fluidul violet într-o jerbă înaltă de treizeci de metri prin sala gigantică. Ceva – fie o parte din car, fie un ciob uriaş din sticla cuvei – îl retează în două pe Vraciul miriapod.

Corpul zeiţei se prăvăleşte pe pardoseală într-un val de lichid violet şi o masă colcăitoare de viermi verzui care se zbat. Celelalte cuve – inclusiv cea care-l conţine pe Ares în cuibul său de viermi – se cutremură, însă nici nu se sparg, nici nu se răstoarnă.

Se declanşează ţiuituri, alarme şi sirene ce mă asurzesc.

Încerc să mă ridic, dar capul, piciorul stâng şi umărul drept mă dor teribil, aşa încât mă prăbuşesc înapoi pe podea. Mă târăsc spre o latură a sălii, străduindu-mă să mă feresc de fluidul violet, vâscos.

Mi-e frică de acţiunea substanţelor chimice, totuşi, mă tem şi mai mult ca nu cumva conturul trupului să-mi fie vizibil în lichid, dacă nu pot fugi din calea lui. Puncte negre îmi dansează în faţa ochilor şi înţeleg că sunt pe punctul să leşin. Zei şi maşinării-robot plutitoare năvălesc în uriaşa sală de vindecare.

În clipele dinainte de a-mi pierde cunoştinţa, îl văd pe măreţul Zeus intrând, cu mantia învolburată şi fruntea încruntată.

Indiferent ce se va întâmpla în continuare se va întâmpla fără mine. Îmi las fruntea pe podeaua răcoroasă, închid ochii şi îngădui beznei să mă învăluiască.

22
Coasta Chrysei Planitia

– L-am ucis pe prietenul meu, Orphu de pe Io, i-a spus Mahnmut lui William Shakespeare.

Cei doi se plimbau prin cartierul de pe malul Tamisei. Mahnmut ştia că era sfârşitul verii Anului Domnului 1592, deşi nu înţelegea cum de ştia. Fluviul era acoperit de barje, luntre şi ambarcaţiuni cu catarge scunde. Dincolo de locuinţele în stil Tudor şi casele dărăpănate, pe malul de nord se înălţau multe dintre bisericile Londrei şi câteva turnuri răsucite. O pâclă fierbinte atârna deasupra apei şi dincolo de mahalalele de pe ambele maluri.

– Ar fi trebuit să-l fi salvat pe Orphu, dar n-am putut, a zis Mahnmut.

Trebuia să meargă repede pentru a ţine pasul cu dramaturgul.

Shakespeare era un bărbat scund şi solid, care se apropia de treizeci de ani, cu glas blând şi îmbrăcat cu mai multă demnitate decât s-ar fi aşteptat Mahnmut din partea unui actor şi dramaturg. Faţa tânărului era un oval ascuţit, care arăta un început de chelie, favoriţi, un smoc de barbă şi o mustaţă subţire – de parcă Shakespeare ar fi experimentat într-o doară cu o barbă de natură mai permanentă. Părul îi era şaten, ochii verde-cenuşii şi purta un pieptar negru, din care era vizibil gulerul larg

şi moale al cămăşii albe, cu capetele şiretului care o încheia atârnând în jos. În urechea lui stângă se zărea un ineluş de aur.

Mahnmut voia să-i pună lui Shakespeare o mie de întrebări – ce scria acum? cum era viaţa în oraşul acesta, care în scurtă vreme urma să fie încercat de ciumă? care era structura ascunsă a sonetelor? –, însă nu reuşea să vorbească decât despre Orphu.

– Am încercat să-l salvez, a explicat el. Reactorul *Doamnei Brune* s-a oprit, apoi acumulatorii au murit la mai puţin de cinci kilometri de coastă. Eu încercam să găsesc o intrare într-una dintre multele grote din faleze – un loc în care să fi putut ascunde submarinul.

– *Doamna Brună?* a întrebat Shakespeare. Acesta este numele ambarcaţiunii tale?

– Da.

– Continuă, te rog.

– Orphu şi eu discutam despre capetele de piatră, a spus Mahnmut. Era noapte – ne apropiam de coastă noaptea, la adăpostul întunericului, dar eu foloseam obiectivul pentru vedere nocturnă şi-i descriam capetele. El era încă viu. Nava îi asigura suficient oxigen.

– Oxigen?

– Aer, a explicat Mahnmut. După cum spuneam, îi descriam capetele mari din piatră…

– Capete mari de piatră? Statui?

– Monoliţi de piatră, înalţi de douăzeci de metri, a spus Mahnmut.

– Ai recunoscut chipul statuilor? Era cineva cunoscut ţie, sau poate vreun rege ori cuceritor faimos?

– Erau prea departe ca să le pot distinge detalii ale feţelor, a răspuns Mahnmut.

Ajunseseră la un pod larg, cu multe arcade, acoperit de clădiri cu trei niveluri. Prin structurile acelea trecea un pasaj lat de patru metri, aidoma unui drum printr-un tunel, iar în chiar clipa aceea pedeştrii în straie multicolore se fereau de o masă de oi care era mânată spre nord, în oraş. Pe toată lungimea pasajului, capete de oameni – unele uscate şi mumificate, altele aproape cranii, cu excepţia unor smocuri de păr ori bucăţi de carne putredă, altele atât de şocant de recente, încât obrajii sau buzele le erau încă îmbujorate – fuseseră înfipte în stâlpi.

– Ce-s astea? a întrebat Mahnmut.

Părţile sale organice nu se simţeau în largul lor.

– Podul Londrei, a răspuns Shakespeare. Povesteşte-mi ce s-a întâmplat cu prietenul tău.

Obosit să privească în sus către dramaturg, Mahnmut s-a cocoţat iute pe un zid de piatră care slujea drept parapet. Spre est zărea un turn şi presupuse că era Turnul din *Richard al III-lea.* Ştiind că fie visa, fie murea el însuşi din cauza lipsei de aer, Mahnmut nu voia ca visul acesta să se sfârşească înainte de a-i pune lui Shakespeare una sau două întrebări.

– Maestre Shakespeare, ai început deja să-ţi scrii sonetele?

Dramaturgul a surâs şi a privit Tamisa puturoasă, după care şi-a întors ochii la oraşul rău-mirositor. Apele menajere netratate supurau la tot pasul, ca şi stârvurile de cai şi vite care putrezeau pe limbile de pământ noroios, în vreme ce o cascadă incredibilă de bucăţi însângerate de orătănii se revărsa din deversoarele deschise şi se rotea în apa stătătoare. Mahnmut îşi închisese aproape complet inputurile olfactive. Nu ştia cum putea să reziste omul acesta cu un nas care funcţiona permanent.

– De unde ştii despre experimentul meu cu sonetele? a întrebat Shakespeare.

Mahnmut a aproximat o ridicare din umeri omenească.

– O bănuială… Aşadar le-ai început?

– M-am gândit să mă joc puţin cu forma aceasta, a recunoscut dramaturgul.

– Şi cine este „tânărul” din sonete? a întrebat Mahnmut, abia mai reuşind să respire la gândul soluţionării acelui mister străvechi. Este oare Henry Wriothesley, contele de Southampton?

Shakespeare a clipit surprins şi l-a privit cu atenţie pe moravec.

– Pari să mă urmăreşti foarte îndeaproape în chestiunile acestea, micuţule Caliban.

Mahnmut a încuviinţat.

– Aşadar Wriothesley este „tânărul” din sonete?

– Înălţimea sa va împlini nouăsprezece ani în luna octombrie, a spus dramaturgul, şi se zice că tuleiele de pe buza-i de sus s-au îndesit. Nu-i tocmai un tânăr.

– Atunci William Herbert, a sugerat Mahnmut. El n-are decât doisprezece ani şi peste nouă ani va deveni al treilea conte de Pembroke.

– Cunoşti datele viitoarelor succesiuni şi accesiuni? a rostit Shakespeare pe un ton ironic. Oare signor Caliban navighează şi pe oceanul timpului cu aceeaşi iscusinţă ca pe acest ocean al lui Marte despre care povesteşte?

Mahnmut era prea aţâţat de rezolvarea acestui mister pentru a-i răspunde.

– Îţi vei dedica marele *Folio* din 1623 lui William Herbert şi fratelui său, iar când sonetele îţi vor fi tipărite le vei dedica „Domnului W.H.”.

Shakespeare l-a privit pe moravec de parcă ar fi fost un vis născut de febră. Mahnmut a vrut să-i spună *Nu,* tu *eşti visul unui creier muribund, Maestre Shakespeare. Nu eu.* Cu glas tare, a rostit:

– Mi se pare pur şi simplu interesant să ai ca iubit un tânăr sau un băiat.

Mahnmut a fost surprins de reacţia poetului. Shakespeare s-a răsucit, a scos un pumnal de la brâu şi l-a ţinut sub unitatea-cap a moravecului.

– Ai un ochi, Micuţule Caliban, în care să-mi pot îngropa tăişul?

Precaut să nu-şi coboare permicarnea mai mult pe vârful lamei, Mahnmut a clătinat foarte uşor din cap şi a răspuns:

– Îmi cer scuze. Nu cunosc oraşul vostru, ţara voastră şi nici rânduielile de aici.

– Vezi cele trei capete de pe stâlpii cei mai apropiaţi de pe pod? a întrebat Shakespeare.

Mahnmut şi-a deplasat punctul de observaţie fără să mişte capul.

– Da.

– Săptămâna trecută la ceasul acesta, nici ei nu cunoşteau rânduielile noastre, a şuierat poetul.

– Înţeleg.

Shakespeare şi-a strecurat pumnalul înapoi în teaca de piele. Mahnmut şi-a reamintit că bărbatul era un actor, predispus la înflorituri şi exagerări, deşi pumnalul nu fusese un obiect de recuzită. De asemenea, răspunsul său nu fusese o negaţie la întrebarea lui.

Amândoi au privit din nou fluviul. Soarele atârna imposibil de mare, de portocaliu şi de jos în pâcla Tamisei, spre vest. Glasul lui Shakespeare s-a auzit blând când a vorbit:

– Dacă voi scrie aceste sonete, Caliban, o voi face pentru a-mi explora propriile eşecuri, slăbiciuni, compromisuri, autoamăgiri şi triste ambiguităţi, în felul în care îţi încerci cu vârful limbii golul însângerat, căutând dintele pierdut după o încăierare în cârciumă. Cum ţi-ai ucis prietenul, pe acest Io de Orphu?

Mahnmut a întârziat o secundă, până a auzit întrebarea.

– N-am putut aduce *Doamna Brună* în golfuleţul grotei pe care-l văzusem pe coastă. Am încercat şi am dat greş. Reactorul submarinului a murit pe neaşteptate şi am rămas fără pic de energie. *Doamna* a eşuat la nici şapte metri adâncime, la trei kilometri de grotă. Am încercat să eliberez toate rezervoarele cu balast, ca s-o întorc pe o parte – pentru a elibera uşile calei, să ajung la prietenul meu –, dar era deja împotmolită.

S-a uitat la poet. Shakespeare părea să-i acorde atenţie. Pe podul dinapoia lui, clădirile erau înroşite de apus.

– Am ieşit din submarin, am trecut pe oxigen intern şi m-am scufundat ore la rând, a continuat Mahnmut. Am folosit răngi, ultimele rezerve de acetilenă şi degetele manipulatoare, dar n-am putut deschide uşile calei şi n-am putut evacua sfărâmăturile din pasajul de acces inundat. Orphu a fost un timp pe linia de comunicaţii, însă nu l-am mai auzit când sistemele interne au încetat să mai funcţioneze. N-a părut nici un moment îngrijorat, speriat, ci doar obosit… foarte obosit. Până când au încetat comunicaţiile. Era întuneric. Probabil că mi-am pierdut cunoştinţa.

Poate că-n clipa aceasta sunt pe fundul oceanului marţian, mort împreună cu Orphu, sau pe moarte, visând această conversaţie pe măsură ce ultimele celule ale creierului meu organic mor una câte una.

– Inima ta s-a-mbogăţit cu toate acele inimi ce tu le-ai pierdut, a rostit Shakespeare cu glas monoton. Domnesc în ea iubirile-ţi uitate, prieteniile rămase în trecut.

Mahnmut îşi recăpătă cunoştinţa şi se trezi pe plajă, în lumina slabă a dimineţii marţiene, înconjurat de zeci de omuleţi verzi. Erau aplecaţi peste el, privindu-l cu ochişorii negri de pe chipurile verzui, transparente, şi se retraseră un pas sau doi, când moravecul se ridică în capul oaselor cu un zumzet uşor al servomotoarelor.

Erau *într-adevăr* mici. Mahnmut abia depăşea un metru

înălţime. Aceste… persoane… erau şi mai scunde. Aveau formă umanoidă, într-o măsură mai mare decât Mahnmut, dar aspectul nu le era tocmai uman. Erau bipede, cu braţe şi picioare, însă nu aveau urechi, nasuri şi guri. Nu purtau haine şi aveau doar câte trei degete la fiecare mână, destul de asemănător cu personajele din filmele de desene animate pe care moravecul le văzuse în arhivele media din Epoca Pierdută. Erau asexuate, iar carnea – dacă era carne – le era transparentă, aidoma unui plastic moale, dezvăluind interiorul corpurilor fără organe sau vene, trupuri umplute cu globule verzui şi cocoloaşe, particule şi roiuri, ce pluteau toate şi bolboroseau într-un chip nu foarte diferit de interiorul iubitei lămpi lava a lui Mahnmut, abandonată acum în submersibilul eşuat.

Mai mulţi omuleţi verzi coborau pe o potecă săpată în faleza stâncoasă. Mahnmut putea zări ultimul dintre capetele de piatră ridicate în poziţie verticală la vreun kilometru către est. Altul era vizibil, orizontal, pe o platformă lungă din lemn cu role, mult deasupra lor, lângă marginea falezei, legată de jur-împrejur cu funii. Detaliile chipurilor nu se puteau desluşi.

La dracu' cu capetele. Mahnmut se roti şi cercetă oceanul şi plaja. Valuri leneşe mângâiau nisipul cu regularitatea unor metronoame. *Unde este* Doamna Brună?

Iat-o – la două sute de metri în larg, cu o parte din carcasa superioară şi superstructura de comandă clar vizibile. Sonda ultrasonică şi sonarul muriseră înaintea submersibilului şi Mahnmut comisese probabil cea mai veche şi mai dureroasă dintre jignirile căpitanilor maritimi – îşi eşuase nava pe uscat. El fusese pe oxigen intern, în vreme ce acţionase cu disperare ca să elibereze uşile calei pe fundul oceanului nisipos şi mâlos, însă înţelese că-şi pierduse probabil cunoştinţa, fiind purtat pe ţărm de valuri în timpul nopţii.

Orphu! Oare cât timp fusese lipsit de cunoştinţă, visându-l pe Shakespeare? Cronometrul intern al lui Mahnmut spunea că trecuseră patru ore.

S-ar putea să mai fie viu acolo, înăuntru. Dădu să pornească spre apă, intenţionând să coboare pe fund, la submersibilul eşuat.

O duzină de omuleţi verzi se deplasă între Mahnmut şi apă, blocându-i calea. Apoi douăzeci. Apoi cincizeci. Alţii o sută îl înconjurau pe plajă.

Mahnmut nu ridicase niciodată mâna sau manipulatorul de mânie, dar acum era gata să lupte, să lovească, să taie şi să-şi croiască drum prin gloată dacă ar fi fost nevoie. Totuşi mai întâi avea să încerce să le vorbească.

– Daţi-vă la o parte din calea mea! rosti el cu glasul amplificat la maximum şi răsunând sonor în aerul marţian. Vă rog!

Ochii negri de pe feţele verzi se holbau la el. Nu aveau însă nici urechi să-l audă, nici guri cu care să vorbească.

Mahnmut râse trist şi începu să se împingă prin ei, ştiind că oricât de puternic ar fi putut să fie prin comparaţie cu ei, îl puteau copleşi prin simplul lor număr – se puteau sui peste el şi să-l facă bucăţi. Gândul la asemenea violenţe, ale lui sau ale lor, făcu ca măruntaiele sale organice să se zgârcească de oroare.

Un omuleţ verde ridică o mână, de parcă i-ar fi spus „stop”. Mahnmut se opri. Toate capetele verzi se întoarseră la dreapta şi priviră pe plajă. Gloata se deschise ca prin farmec, când un omuleţ verde, identic cu toţi ceilalţi omuleţi verzi, se apropie, se opri în faţa moravecului şi întinse ambele braţe, ca şi cum ar fi ţinut un vas invizibil sau s-ar fi rugat.

Mahnmut nu înţelese. De asemenea, nu dorea să piardă timpul pentru a parlamenta prin limbajul semnelor, chiar dacă ar fi putut. Poate că Orphu mai trăia.

Dădu să treacă pe lângă omuleţ, dar alţi douăzeci strânseră rândurile în spatele emisarului, blocându-i calea. Trebuia ori să lupte *acum,* ori să fie atent la silueta verde care gesticula.

Mahnmut emise un oftat, nu mult diferit de un geamăt, şi se opri întinzând braţele într-o imitare a gestului omuleţului.

Emisarul clătină din cap, îi atinse braţul stâng – senzori organici şi moraveci îl anunţară că degetele verzi erau reci – şi i-l coborî, după care îi prinse braţul drept. Omuleţul trase mâna lui Mahnmut mai aproape, mai aproape, până ce degetele şi palma moravecului se lipiră de pielea rece, transparentă.

Omuleţul trase şi mai tare, înaintând el însuşi şi smucind mâna lui Mahnmut îndeajuns de puternic pentru ca palma moravecului să curbeze pieptul plat, apăsând carnea spre înăuntru, iar apoi… să pătrundă.

Mahnmut şi-ar fi retras mâna, şocat, dar omuleţul nu-şi slăbi nici strânsoarea, nici tragerea aceea care continua cu forţă. Mahnmut putu *să vadă* cum mâna lui neagră pătrunse în fluidul din pieptul emisarului, putu *să simtă* carnea transparentă

închizându-se în jurul antebraţului său ca o garnitură de vid.

Toţi omuleţii verzi îşi ridicară braţele la piepturi.

Degetele răşchirate ale lui Mahnmut întâlniră ceva dur, sferic. Putea să vadă un ghemotoc verde cam de mărimea unei inimi omeneşti aflată în centrul pieptului omuleţului. Palma sa îi percepea pulsaţiile.

Omuleţul îl trase din nou şi moravecul pricepu. Îşi închise degetele organice în jurul organului.

CE
ÎŢI
TREBUIE?

Şocat, Mahnmut aproape că-şi smulse mâna, eliberând-o. Se sili să-şi păstreze locului degetele, învăluind ghemotocul-inimă al omuleţului. *Simţise* întrebarea curgându-i spre creier în impulsuri, pulsaţii, vibraţii. Nu în cuvinte, în tot cazul nu în engleză, franceză, rusă, chineză, primară sau orice alt grai pe care Mahnmut îl utilizase vreodată. Nu ştia cum să-i răspundă în mod similar, aşa că rosti:

– Trebuie să-l salvez pe prietenul meu, care-i prins în nava de acolo.

O sută cincizeci de capete se întoarseră la unison ca să se uite la submersibil. Trei sute de ochi negri priviră câteva secunde, apoi reveniră la Mahnmut.

SPUNE-NE
CU
GÂNDURILE
TALE
UNDE
ESTE
EL

Mahnmut închise ochii şi formă o imagine a lui Orphu în cala blocată, o imagine a uşilor de acces, o imagine a coridorului interior. Răspunsul-vibraţie îi pulsă în sus prin braţ:

AŞTEAPTĂ

Mâna lui Mahnmut fu brusc eliberată şi el şi-o scoase din carnea strânsă a omuleţului cu un clefăit audibil. Omuleţul colapsă după aceea pe nisip, se rostogoli pe o parte şi rămase nemişcat; cocoloaşele verzi din corpul său încetară să mai plutească, ochii negri fură acoperiţi de o ceaţă albă şi rămaseră holbaţi orbeşte, iar degetele îi zvâcniră o dată, apoi nu se mai clintiră. Ceilalţi peste o sută patruzeci omuleţi verzi se întoarseră şi porniră eficienţi să-l salveze pe Orphu.

Mahnmut se prăbuşi pe nisip lângă ceea ce era în mod clar cadavrul emisarului. *Maica Domnului,* gândi moravecul. *Comunicarea îi ucide.*

Mai mulţi omuleţi verzi continuau să coboare pe poteca pieptişă de pe faleză. Două sute. Trei sute. Şase sute. Mahnmut încetă să mai încerce să-i numere şi – ignorând cererea emisarului mort de a aştepta – intră în apă şi apoi vâsli prin valurile mici către submersibilul eşuat. Intră prin ecluza turelei în nişa sa ambientală uscată şi verifică dacă vreunul dintre acumulatori revenise la viaţă. Nici vorbă. Trecu prin ecluza spre interior în coridorul inundat ce ducea la cală şi înotă până la carcasa ce se prăbuşise acolo. În felul acesta, era imposibil să ajungă la Orphu. Se întoarse în cabina de comandă şi încercă încă o dată cablajul de comunicaţii. Tăcere. Învelindu-şi ediţia legată a sonetelor într-un ambalaj impermeabil, Mahnmut îndesă alte echipamente într-o raniţă – dispozitivul pentru telecomunicaţii pe care-l concepuse pentru Orphu, dacă-l putea scoate, discurile cu jurnalul de bord al navei, hărţi fizice, un pistol cu rachete de semnalizare, baterii – şi sui către vârful turelei.

Omuleţii verzi coborâseră colaci uriaşi de cabluri negre de la capul de piatră de pe faleză. Aduseseră de asemenea zeci de cilindri-role similari celor pe care se deplasa platforma imensă. Lucrau cu o eficienţă incredibilă – unii înotau spre submersibil şi ataşau cabluri atât deasupra, cât şi dedesubtul suprafeţei apei, alţii afundau cilindri adânc în nisip şi băteau alţii în peretele falezei, continuând să improvizeze troliuri şi să întindă cabluri de la ţărm la submersibil şi înapoi la ţărm.

Nava era grea – mai ales fiindcă avea reactorul plin de apă, iar cala şi coridoarele inundate – şi lui Mahnmut îi era dificil să-şi imagineze că omuleţii verzi aveau s-o clintească realmente.

Dar o făceau.

În douăzeci de minute, sute de cabluri stabiliseră legătura între submersibil şi ţărm, iar pe fiecare cablu erau mulţi omuleţi verzi. Ei înţeleseseră că era o misiune de salvare; prima lor acţiune fu să tragă îndeajuns de tare de pe ţărm – cu cablurile întinzându-se aidoma unei plase negre de păianjen înapoi pe plajă către est pentru a înclina submarinul pe partea sa dreaptă.

Instinctiv, Mahnmut s-ar fi dus să dea o mână de ajutor la trasul cablurilor, totuşi ştia că ar fi fost inutil. De aceea rămase pe carcasa *Doamnei Brune* – mişcându-se după cum se mişca submersibilul – şi, de îndată ce uşile calei ieşiră din mâl, plonjă în apa puţin adâncă, purtând o rangă alimentată de baterii şi comutând la intensitate maximă lămpile de pe umeri.

Uşile exterioare ale calei fuseseră contorsionate şi parţial topite în urma intrării în atmosferă, iar Mahnmut nu izbuti să le deschidă cu mai mult de câţiva centimetri înainte de a se bloca definitiv. Dorind să poată plânge de frustrare, lovind în carcasă cu furie impotentă, simţi brusc că nu era singur şi se răsuci în apa tulburată de mâl.

Şase omuleţi verzi stăteau pe fundul oceanului în apropiere şi-l priveau. Nu păreau să aibă nevoia de a respira.

Nedorind să mai „comunice” cu preţul uciderii unuia dintre ei, Mahnmut arătă secţiunea îndoită spre sus a uşii, indică apoi spre suprafaţă, făcu un gest care spera că sugera descolăcirea cablului şi înfăşurarea sa în jurul bucăţii deformate de metal, după care mimă acţiunea de tragere.

Toţi şase omuleţii încuviinţară din capete şi se propulsară către suprafaţa aflată la trei metri deasupra.

După un minut, reveniră şaizeci de omuleţi verzi, unii trăgând cabluri, alţii cu tijele negre ce glisau din rolele cilindrice pe care le foloseau la deplasarea capetelor de piatră. Lucrară din nou cu o eficienţă incredibilă, unii în echipă pentru a mai răsuci în afară câţiva centimetri din uşile de la capetele opuse ale compartimentului calei, alţii aducând şi ducând cabluri, ca şi cum ar fi cusut cu ace gigantice. În câteva minute, zeci de mănunchiuri de cablu puternic treceau pe sub uşile înţepenite ale calei. Bătură iarăşi din picioare pentru a se ridica la suprafaţă şi-i făcură semne lui Mahnmut să-i urmeze.

Moravecul respiră din nou aer, simţi lumina soarelui pe polimerul şi epiderma sa şi stătu pe carcasa *Doamnei Brune,* în vreme ce sute de omuleţi verzi trecură cablurile printr-un sistem

de troliuri montate în stânca falezei şi traseră. Şi traseră iarăşi.

Submersibilul trosni, carcasa gemu, mâlul îi înconjură şi *Doamna Brună* se mai roti cu treizeci de grade spre tribord şi se răsuci până ce pântecele îi ajunse în aer, iar pupa fu îndreptată către plajă. Uşile de aliaje ale calei se îndoiră, dar nu se deschiseră.

Mahnmut atacă încă o dată uşile cu ranga alimentată cu baterii. Metalul torturat şi răsucit nu voia să cedeze. Arzătorul lui cu acetilenă nu mai avea nici oxigen, nici combustibil.

Omuleţii verzi îl îndepărtară cu blândeţe de lângă munca aceea lipsită de orice succes. Mahnmut se eliberă şi se împletici din nou peste carcasa lunecoasă către cală, decis să forţeze uşile deformate şi blocate până ce propriii acumulatori aveau să se descarce, însă apoi văzu că OV nu-şi încheiaseră eforturile.

Înnodau şi matisau cabluri, transformând cele cincizeci de fire într-unul singur. După aceea trecură cablul prelungit în sus, pe faleză, printr-o serie de troliuri supradimensionate, conectate la o reţea de tije de susţinere pe care le bătuseră cumva în rocă. În cele din urmă, aduseră cablul la uriaşul cap de piatră şi-l trecură de o duzină de ori în jurul gâtului înainte de a-i lega extremităţile laolaltă.

Cinci omuleţi verzi veniră şi-l împinseră pe Mahnmut în apă, îndepărtându-l de submersibil.

Lui Mahnmut nu-i venea să-şi creadă ochilor. Presupusese că imensele capete de piatră erau sacre pentru ei, că poziţionarea lor şi ridicarea pe coastă constituia un imperativ religios sau psihologic, care le solicita tot timpul, energia şi dedicarea – că reprezentau unica lor prioritate. Indiscutabil, se înşelase.

Sute de siluete verzi răsuciră capul pe platforma sa, trecură îndărătul lui, împinseră şi-l aruncară de pe faleză.

Capul de piatră – întors acum cu faţa la peretele falezei – căzu şaizeci de metri, lovi bolovanii de la poale şi se sparse într-o duzină de bucăţi, dar cablul vui prin troliuri, tijele zburară din rocă şi extremităţile legate smulseră uşile calei, azvârlindu-le la douăzeci de metri în văzduh, înainte de a târî metalul contorsionat în sus pe faleză, de unde se prăbuşi iarăşi.

Sute de omuleţi verzi înotară spre submersibil, totuşi Mahnmut ajunse acolo primul şi-şi reaprinse proiectoarele de căutare.

Văzu cele trei obiecte pe care le lăsase în cală, printre care

Dispozitivul mare, pe care ar fi trebuit să-l ducă pe Mons Olympus. Înghesuit în batiu, îndoit, rupt şi tăcut se afla Orphu de pe Io.

Moravecul utiliză ultimele fărâme de energie ale răngii pentru a rupe flanşele limitatoare şi cablurile de fixare. Corpul masiv al lui Orphu fu eliberat şi se destinse, plescăind în apa sărată. Însă cala era deschisă către cer, cu submersibilul răsturnat cu partea ventrală în sus, şi era imposibil ca Mahnmut să-l poată scoată vreodată pe ionian din puţul parţial inundat în care se transformase cala de stocare.

Alţi doisprezece omuleţi săriră înăuntru alături de Mahnmut, găsiră prize de apucare pe carapacea zgâriată şi fisurată a lui Orphu şi strecurară braţe şi picioare verzi sub forma mătăhăloasă a moravecului de vid. Toţi laolaltă găsiră puncte de sprijin şi ridicară. Lucrând în tăcere, fără să-l scape ori să-l lunece, îl ridicară pe Orphu din cală, trecură cu blândeţe alte cabluri în jurul lui, îl lăsară uşor peste curbura fuzelajului *Doamnei Brune,* îl coborâră în apă, vârâră sub el cilindri plutitori, îi legară laolaltă într-o plută şi, încet, îl propulsară spre plajă.

Omuleţii verzi – pe plajă erau acum cu siguranţă minimum o mie – se retraseră şi-i făcură loc lui Mahnmut, care se strădui să afle dacă Orphu era mort sau viu. Ionianul zăcea inert pe nisipul roşu, precum un trilobit imens, deteriorat de furtună, purtat de valuri pe ţărm într-o înceţoşată eră preistorică a Pământului.

Privind atent cerurile după vehiculele de luptă zburătoare, despre care Mahnmut era sigur că întârziaseră, moravecul îşi goli raniţa şi genţile impermeabile, scoţând tot ce salvase din *Doamna Brună.* Mai întâi, înşiră cinci acumulatori mici, dar puternici, îi conectă în serie şi duse cablul la unul dintre conectorii de input ai lui Orphu care supravieţuiseră. Nu obţinu nici un răspuns din partea uriaşului ionian, însă indicatorul virtual arăta că energia dispărea undeva. Mahnmut se deplasă apoi în sus pe carapacea lui Orphu – minunându-se când îi văzu pentru prima dată în mod clar, sub lumina puternică a dimineţii, stricăciunile fizice – şi cuplă receptorul radio în mufa cablajului. Testă conexiunea – recepta bâzâitul unei unde purtătoare – şi activă propriul microfon.

– Orphu?

Nici un răspuns.

– Orphu?

Tăcere. Zecile de omuleţi verzi continuau să-l privească impasibil.

– Orphu?

Mahnmut petrecu cinci minute, apelând la fiecare douăzeci de secunde, folosind toate frecvenţele de comunicaţii şi reverificând conexiunile receptorului. Unitatea de comunicaţii îi recepta transmisia. Orphu era cel care nu răspundea.

– Orphu?

De fapt, nu era exact tăcere. Prin senzorii săi externi, Mahnmut putea auzi mai mult zgomot ambiental decât oricând în viaţa sa: clipocitul valurilor pe nisip, şuieratul vântului care biciuia faleza, foielile lente ale omuleţilor verzi, care, la răstimpuri, îşi schimbau poziţia, şi miile de nuanţe de vibraţii într-o atmosferă planetară atât de densă. Numai linia de comunicaţii şi Orphu erau moarte.

– Orphu?

Moravecul îşi controlă cronometrul. Încerca de peste treizeci de minute. Şovăielnic, aproape în ralanti, lunecă pe carapacea prietenului său, merse cincisprezece paşi pe plajă şi se aşeză în nisipul ud, acolo unde se rostogoleau valurile. Omuleţii verzi îi făcură loc, după care îl înconjurară din nou, la o distanţă respectuoasă. Mahnmut îi privi – privi zidul de trupuşoare verzi, chipuri inexpresive şi ochi negri ce nu clipeau.

– Voi n-aveţi treabă de făcut? întrebă el şi glasul îi răsună straniu şi sugrumat în propriile sale inputuri audio.

Poate că de vină era acustica atmosferei marţiene.

OV nu se clintiră. Capul de piatră zăcea transformat în sfărâmături la piciorul falezei, dar omuleţii verzi îl ignorau. Douăzeci de cabluri continuau să fie întinse către submersibilul care stătea inert în valurile mici.

Mahnmut simţi cum un talaz brusc şi nemăsurat de înalt de pierdere şi dor de casă se rostogoli peste el. În decursul existenţei sale de trei decenii jupiteriene – peste trei sute de ani marţieni –, avusese trei relaţii strânse. Mai întâi, *Doamna Brună,* care fusese o maşină doar semiraţională, însă pentru care fusese el conceput şi în care se potrivea perfect; *Doamna* murise. Apoi partenerul lui de explorare, Urtzweil, ucis cu optsprezece ani-J în urmă, jumătate din viaţa lui Mahnmut. Iar acum, Orphu.

Se găsea actualmente la sute de milioane de kilometri

depărtare de casă, singur, nepregătit, neantrenat şi neinstruit pentru această misiune în care îl trimiseseră. Cum ar fi trebuit să străbată cei cinci mii de kilometri până la Olympus Mons ca să implanteze Dispozitivul? Şi după aceea? Poate Koros III ar fi ştiut ce să facă, odată ajuns acolo – obiectivul real al acestei misiuni –, dar modestul Mahnmut, fost din *Doamna Brună,* n-avea nici cel mai vag indiciu.

Termină cu autocompătimirea, idiotule! gândi. Se uită la OV. Cu certitudine, aparenţa aceea generală de deprimare, chiar de tristeţe, trebuia să fie o iluzie. Dacă nu jeliseră moartea unuia dintre ei, cum ar fi putut dovedi emoţia respectivă faţă de sfârşitul unui moravec, o maşină conştientă pe care nu şi-o imaginaseră niciodată?

Mahnmut ştia că va trebui să comunice încă o dată cu omuleţii, totuşi detesta gândul de a-şi vârî mâna în pieptul unei creaturi, de a o ucide prin comunicare. Nu, n-avea să facă asta decât dacă urma să fie realmente nevoit.

Se ridică, reveni la cadavrul lui Orphu şi începu să deconecteze acumulatorii.

– Hei, rosti Orphu pe banda de comunicaţii, n-am terminat de mâncat.

Mahnmut fu atât de surprins, încât sări îndărăt în nisip.

– Iisuse, eşti viu!

– În măsura în care noi, moravecii, suntem „vii”.

– Lua-te-ar naiba! spuse Mahnmut, simţind că-i venea să râdă şi să plângă simultan, însă că cel mai mult ar fi dorit să lovească în uriaşul crab-potcoavă deteriorat. De ce nu mi-ai răspuns când te-am apelat? Şi iar? Şi iar?

– Ce vrei să spui? zise Orphu. Eram în hibernare. Aşa am fost din clipa în care s-au terminat aerul şi energia din *Doamnă.* Te-aştepţi să stau la palavre cu tine, în timp ce sunt în hibernare?

– Ce-i rahatul ăsta cu hibernare? întrebă Mahnmut, dându-i ocol lui Orphu. N-am auzit niciodată de moraveci care să intre în hibernare.

– Voi, moravecii europani, n-aveţi aşa ceva? rosti Orphu.

– Evident, nu.

– Păi... ce-ţi pot spune? Pentru că lucrăm singuri în torul de radiaţii al lui Io, sau oriunde în spaţiul jupiterian, noi, moravecii de vid, întâlnim câteodată situaţii în care trebuie pur şi simplu să închidem totul pentru o vreme, până când cineva poate să

ajungă la noi pentru a ne repara şi reîncărca. Se mai întâmplă. Nu-i ceva frecvent, dar se mai întâmplă.

– Şi cât timp ai fi putut sta în această... hibernare? întrebă Mahnmut, cu furia preschimbându-i-se în ceva similar ameţelii.

– Nu mult, răspunse Orphu. În jur de cinci sute de ore.

Mahnmut îşi extinse degetele prin tampoanele manipulatoare, ridică o piatră şi o aruncă în cochilia lui Orphu de unde ricoşă.

– Ai auzit ceva? întrebă ionianul.

Mahnmut suspină, se aşeză pe nisip lângă extremitatea lui Orphu în care se aflaseră ochii moravecului şi începu să descrie situaţia lor curentă.

Orphu îl convinse pe Mahnmut că trebuia să comunice din nou cu OV prin intermediul unui translator. Ionianul detesta la fel de mult ca Mahnmut să cauzeze moartea unui omuleţ – mai ales pentru că OV îl salvaseră –, dar susţinea că misiunea depindea de comunicarea cu ei, cât mai rapid. Mahnmut încercase încă o dată să le vorbească, încercase limbajul semnelor, încercase să deseneze în nisip – arătând hărţi ale coastei unde se găseau ei şi vulcanul unde trebuiau să ajungă –, ba chiar încercase varianta idiotului de a vorbi o limbă străină: răcnise. Toţi OV îl priviseră calm, însă nu răspunseseră. În cele din urmă un omuleţ luase iniţiativa, înaintase, prinsese mâna lui Mahnmut şi o trăsese către pieptul său.

– S-o fac? îl întrebă Mahnmut pe Orphu prin linia de comunicaţii.

– Trebuie.

Moravecul se crispă când mâna îi trecu prin carnea care se deschise, când degetele îi cuprinseră şi apoi strânseră ceea ce nu putea fi altceva decât o inimă verde pulsatorie în fluidul cald şi vâscos din corpul omuleţului.

CUM
VĂ
PUTEM
AJUTA?

Mahnmut ar fi dorit să pună o sută de întrebări, însă Orphu îl ajută să le clasifice în ordinea priorităţii.

– Submersibilul, spuse Orphu. Trebuie să-l ascundem înainte

ca vreun car de luptă să zboare peste el.

Printr-o combinaţie de limbaj şi imagini, Mahnmut transmise ideea deplasării submersibilului cu un kilometru spre vest, de a-l remorca în grota submarină din promontoriul stâncos de acolo.

DA

Zeci de omuleţi se apucară de treabă, chiar în timp ce Mahnmut stătea cu braţul vârât adânc în pieptul translatorului. Începură să bată tije în nisip, să ducă alte cabluri la *Doamna Brună* şi să improvizeze troliuri. Translatorul aşteptă, cu mâna lui Mahnmut în jurul inimii sale.

– Vreau să-l întreb despre capetele de piatră, zise Mahnmut prin linia de comunicaţii. Să-l întreb cine sunt ei şi de ce fac asta.

– Mai întâi să găsim o cale de a ajunge la Olympus, insistă Orphu.

Mahnmut oftă şi comunică solicitarea de ajutor pentru a ajunge la vulcanul cel mare. Transmise imagini ale lui Olympus Mons aşa cum îl văzuse de pe orbită şi întrebă dacă exista vreun mod în care OV i-ar fi putut ajuta să călătorească fie pe uscat, peste platoul înalt Tempe Terra, fie spre est, în lungul coastei Oceanului Tethys, cale de mai bine de patru mii de kilometri, după aceea către sud, în lungul coastei lui Alba Patera, până la Olympus Mons.

**ASTA
NU
ESTE
POSIBIL**

– Ce vrea să spună? întrebă Orphu, când Mahnmut îi anunţă răspunsul. Vrea să spună că nu-i posibil să ne ajute, ori să călătorim spre est în felul acela?

Mahnmut simţise ceva apropiat de uşurare, când translatorul OV pronunţase practic încheierea misiunii lor, dar acum înaintă cererea de clarificare a lui Orphu.

**NU
ESTE
POSIBIL**

SĂ
CĂLĂTORIŢI
ÎN
SECRET
SPRE
EST
FIINDCĂ
LOCUITORII
OLIMPULUI
V-AR
VEDEA
ŞI
V-AR
UCIDE

– Întreabă-l dacă există altă cale, spuse Orphu. Poate că am putea merge pe uscat, în lungul lui Kasei Valles.

NU,
VEŢI
MERGE
LA
LABIRINTUL
NOCTIS
CU
FELUCA

– Ce-i o felucă? întrebă Orphu, când Mahnmut îi comunică răspunsul. Sună ca un desert italienesc.

– Este o ambarcaţiune cu două catarge şi vele latine, spuse Mahnmut, a cărui instruire pentru oceanele submarine întunecate ale Europei indusese tot ce se putea descărca despre navigaţia pe mările lichide ale Pământului. Cu milenii în urmă, era utilizată pe Marea Mediterană.

– Întreabă-i când putem pleca.

– Când putem pleca? spuse Mahnmut şi simţi întrebarea ca o vibraţie prin degete şi o furnicătură în minte.

BARJA
PIETRELOR

SOSEŞTE DIMINEAŢĂ. FELUCA O VA ÎNSOŢI. PUTEŢI PLECA PE EA.

– Vom avea nevoie şi de alte lucruri din submersibilul nostru, zise Mahnmut.

Expedie imaginile Dispozitivului şi ale celorlalte două obiecte din cală, vizualizându-le aduse pe ţărm şi transportate la grota submarină. După aceea, trimise o imagine cu OV care-l rostogoleau pe Orphu către aceeaşi grotă.

Parcă răspunzându-i, zeci de omuleţi începură să înoate înapoi spre navă. Alţii se apropiară de Orphu şi fixară role cilindrice la o platformă de dimensiunea moravecului.

– Nu cred că-i mai pot ţine mult timp inima, rosti Mahnmut către Orphu, prin linia de comunicaţii. Este ca şi cum aş strânge în mână un conductor electric neizolat.

– Atunci dă-i drumul, spuse ionianul.

– Dar…

– Dă-i drumul.

Mahnmut îi mulţumi translatorului – le mulţumi tuturor – şi desfăcu degetele. Ca şi primul translator, omuleţul căzu pe nisip, se zbătu, şuieră, se uscă şi muri.

– Oh, Doamne… murmură Mahnmut.

Se dădu înapoi şi se rezemă de carapacea lui Orphu. Omuleţii verzi ridicau deja corpul ionianului, strecurând role sub el.

– Ce fac?

Mahnmut descrise trupul translatorului şi activităţile din jurul său – pregătirile pentru a-l transporta pe Orphu, Dispozitivul şi alte obiecte care erau de acum scoase din navă, cablurile ce erau ataşate de submersibil, sutele de OV care trăgeau de cabluri de pe ţărm, remorcând *Doamna Brună* către vest, spre grota oceanică unde avea să fie ferită de cercetările aeriene.

– Voi veni cu tine la grotă, anunţă Mahnmut inexpresiv.

Corpul translatorului era ca o păstaie cafenie, uscată şi zbârcită pe nisipul roşu. Toate organele interioare se veştejiseră şi fluidul cursese din el, făcând ca noroiul de dedesubt să pară sânge roşu. Ceilalţi omuleţi ignorau cadavrul şi porniseră deja să-l ruleze pe Orphu pe nisip, înspre vest.

– Nu, zise Orphu. Ştii ce ai de făcut.

– Ţi le-am descris doar, când le-am văzut de pe ocean.

– Atunci a fost noapte şi le-ai văzut prin baliza-periscop, spuse Orphu. Trebuie să vedem unul sau două dintre ele la lumina zilei.

– Cel de la poalele stâncii s-a spart, rosti Mahnmut, simţindu-se pe punctul de a scânci. Următorul se află la un kilometru către est. Sus de tot, pe faleză.

– Dă-i drumul, zise Orphu. Vom păstra legătura în timp ce ei mă duc la grotă. Pe majoritatea drumului nostru, vei putea să vezi cum se descurcă cu *Doamna Brună.*

Mahnmut se conformă fără chef şi porni spre est, îndepărtându-se de mulţimea de OV care-i remorca submersibilul în lungul coastei şi simultan îl rostogolea pe Orphu către umbra răcoroasă a grotei oceanice.

Capul prăbuşit se spărsese în prea multe fragmente pentru a-i mai putea reconstitui trăsăturile. Mahnmut se chinui să suie poteca pieptişă pe care omuleţii verzi coborâseră aparent fără efort. Cărarea era îngustă şi înfricoşător de abruptă, acoperită cu gresii alunecoase.

Când ajunse în vârf, moravecul se opri o secundă, pentru a-şi reîncărca acumulatorii şi a privi în jur. Oceanul Tethys se întindea în nord, cât putea să vadă cu ochii. Către sud, spre interiorul uscatului, solul roşu, pietros, era treptat înlocuit de dealuri scunde, tot roşii, pentru ca apoi – la alţi kilometri către sud – să se zărească verdele pădurilor de arbuşti de pe poalele munţilor. Ceva iarbă exista şi în lungul potecii pe care el o urma spre est, pe creasta falezei.

Mahnmut se opri să se uite la platforma şi gaura săpată pentru capul pe care omuleţii îl sacrificaseră, aruncându-l din înălţimi ca să deschidă uşile calei. Fusese pregătită meticulos – tija de la baza gâtului uriaşului cap de piatră intra în gaura din rocă şi se autobloca acolo. Omuleţii verzi erau pietrari şi lucrători extrem de iscusiţi.

Moravecul merse către est. Vedea de acum următorul cap profilându-se pe orizontul estic. Mahnmut nu fusese conceput

pentru mers – rolul lui principal era de a sta într-un submersibil de explorare, uneori de a înota – şi când obosi să fie biped, îşi modifică funcţionarea articulaţiilor şi şirei spinării şi continuă o vreme aidoma unui câine.

Când ajunse la următorul cap de piatră, se opri lângă baza lui lată şi văzu că gaura din piatră în care intra tija gâtului fusese umplută cu un material similar cimentului. Se uită către est, la cărarea pe care rolele şi miile de omuleţi o creaseră pe coama falezei, după aceea spre vest, acolo unde gloata verde trăsese submersibilul şi-l împinsese pe Orphu aproape până la grota din promontoriu.

– Mai eşti acolo? se auzi glasul lui Orphu.

– Da. Mă reazem de cap.

– Cum este faţa lui?

– De aici, de jos, unghiul nu-i prea bun, răspunse Mahnmut. Văd doar buzele, bărbia şi nările.

– Întoarce-te pe plajă. Dintr-un motiv necunoscut nouă, feţele acestea trebuie văzute de pe ocean.

– Dar... începu Mahnmut, privind în jos, la stânca abruptă care cobora cel puţin o sută de metri până la nisip.

Pe piatra lunecoasă se întrezărea o potecă aproximativă, la fel ca în locul pe care-l vizitase mai devreme.

– Dacă-mi rup gâtul coborând, transmise el, să ştii c-o să fie numai vina ta.

– Am înţeles. Aici pot simţi vibraţiile în timp ce sunt deplasat, totuşi n-am habar cât mai avem până la grotă. Tu poţi să vezi?

Mahnmut îşi amplifică vederea şi privi spre vest.

– Mai sunt doar două sute de metri până la promontoriu. Încep coborârea. Eşti sigur că vrei să mă uit şi la următorul cap? Mai e un kilometru până la el, iar de pe orbită toate capetele arătau la fel.

– Cred c-ar trebui să verificăm.

– Grăi ’vecul făr-de picioare, mormăi Mahnmut.

Începu lunga şi abrupta coborâre către plajă.

Merse cât putu mai departe, retrăgându-se până ce valurile mici îi clipociră în jurul picioarelor. Faţa era clară, dar nefamiliară. Fără să spună nimic, pierdut în propriile-i gânduri, merse încă un kilometru spre est, pe lângă apă. Chipul următor era identic cu primul: mândru, poruncitor, impresionant, privind

intens către ocean, piatra sculptată arăta faţa unui bătrân, aproape complet chel în vârful capului, însă cu păr lung ce cobora de o parte şi cealaltă a feţei cutate, cu ochi mici sub dungile perfect conturate ale sprâncenelor descendente, cu riduri în colţuri, pometi înalţi săpaţi în stâncă, o bărbie mică, totuşi fermă, buze subţiri, curbându-se într-o încruntătură, şi aceeaşi expresie severă.

– Este un bătrân, anunţă Mahnmut. În mod clar, un mascul uman vârstnic, dar nu-l recunosc din băncile de date istorice.

Pentru câteva secunde se auziră doar paraziţi.

– Fascinant, comentă Orphu. De ce oare un bătrân de pe Pământ ar merita mii de asemenea capete de piatră în lungul coastei oceanului marţian?

– Habar n-am.

– Este vreunul dintre cei aflaţi în carul de luptă? Seamănă cu un zeu?

– În nici un caz cu un zeu grec. Mai mult ca orice altceva, aduce cu un bătrân puternic, dar dispeptic. Acum mă pot întoarce? Înainte ca vreuna dintre bărbile sure în togi din carele de luptă să apară zburând şi să mă vadă aici, holbându-mă ca un turist?

– Da, rosti Orphu. Cred c-ar trebui să te întorci.

23
Pădurea de sequoia din Texas

Odiseu nu relată povestea călătoriilor sale în dimineaţa aceea, la micul dejun din bula verde, aflată în vârful lui Golden Gate de la Machu Picchu. Nimeni nu-şi reaminti să-l întrebe. Adei i se păru că toţi erau gânditori şi în scurt timp pricepu motivul.

Ada era gânditoare fiindcă dormise puţin, dar petrecuse cea mai frumoasă noapte din viaţa ei cu Harman. Mai „făcuse sex" până atunci – ce femeie de vârsta ei nu făcuse? –, dar îşi dăduse seama că nu *făcuse dragoste* niciodată. Harman fusese extrem de tandru, însă în acelaşi timp pasional de insistent, atent la nevoile şi răspunsurile ei, fără a fi totuşi controlat de ele, sensibil, dar plin de forţă. Dormiseră puţin – îmbrăţişaţi pe patul îngust de lângă fereastra curbată de sticlă –, însă se treziseră des, cu trupurile reînnoind făcutul dragostei, chiar înainte ca minţile să fie pe deplin treze. Când soarele se înălţase peste

turnul din estul lui Machu Picchu, Ada se simţise altă persoană – nu, nu era o exprimare corectă, înţelese ea, se simţise ca o persoană *mai completă,* mai împlinită, mai conectată.

I se păru că şi Hannah se purta ciudat în dimineaţa aceea – îmbujorată, hiperalertă, atentă la toate comentariile bărbatului care-şi spunea Odiseu, privind-o ocazional pe Ada, pentru ca apoi să-şi ferească ochii, aproape roşind. *Dumnezeule,* pricepu Ada, când micul dejun era pe sfârşite şi se pregăteau să plece, să zboare împreună spre nord, către Palatul Ardis, *Hannah s-a culcat cu Odiseu!*

Vreme de un minut, Ada nu-i veni să creadă, fiindcă în decursul prieteniei lor, Hannah nu comentase niciodată despre probleme sexuale, ori despre însoţirile ei cu alţi bărbaţi, totuşi, după aceea observă uităturile pe care tânăra le arunca bărbosului şi semnele fizice – Hannah stătea vizavi de Odiseu, însă corpul continua să-i reacţioneze la fiecare mişcare a acestuia, mâinile i se agitau nervos şi se apleca înainte – şi înţelese că fusese o noapte agitată în domiurile de pe Golden Gate.

În mod vizibil, Daeman şi Savi aveau alte stări sufleteşti. Tânărul nu era într-o dispoziţie mai bună decât fusese în seara trecută; punea întrebări răstite despre Bazinul Mediteranean şi era doritor să pornească în aventura cu Harman şi Savi, dar în acelaşi timp îl neliniştea. Savi părea retrasă, mâhnită şi nerăbdătoare să plece.

Harman era tăcut şi – i se păru Adei – încă indiscutabil focalizat asupra ei, fără a fi însă evident pentru ceilalţi. Ea îi prinse căutătura o dată sau de două ori şi ceva cald îi fâlfâi prin piept, când bărbatul îi surâse. O dată, îşi puse palma pe exteriorul piciorului Adei, pe sub masă, şi o bătu uşor de două ori.

– Deci care-i planul? întrebă Daeman, pe când îşi terminau micul dejun de croasanţi fierbinţi – Ada urmărise uimită cum Savi copsese aluatul mai devreme –, unt, fragi, suc proaspăt de fructe şi cafea aromată.

– Planul este ca Odiseu, Hannah şi Ada să zboare la Palatul Ardis – suntem în întârziere, dacă dorim să-i aducem acolo înainte de lăsarea întunericului –, după care tu, Harman şi eu să mergem la Bazinul Mediteranean, răspunse Savi. Mai vrei să mergi în expediţia aceea, Daeman *Uhr?*

– Da.

Tonul lui nu i se părea defel doritor Adei; suna obosit sau mahmur, sau ambele.

– Atunci să ne băgăm lucrurile-n genţi şi fundurile-n viteză, rosti bătrâna.

Zburară pe acelaşi sonie cu care veniseră, deşi Hannah îi spusese Adei că în una dintre bulele ataşate de turnul sudic al podului existau şi alte maşini zburătoare. Micul sonie avea în spate un număr surprinzător de mare de compartimente pentru raniţa lui Savi şi celelalte echipamente ale lor, totuşi, Odiseu avea cele mai multe bagaje – printre care o sabie scurtă cu teacă, scutul, schimburi de straie şi cele două lănci cu care vânase Păsările Terorii. Savi se instală în adâncitura centrală din faţă şi manipulă comenzile virtuale strălucitoare, cu Ada în stânga şi Harman în dreapta. Daeman, Odiseu şi Hannah ocupară cele trei concavităţi din spatele lor; Ada aruncă o privire înapoi şi-şi zări prietena uitându-se cu drag la bărbos.

Zburară spre est, peste munţii înalţi, apoi coborâră şi cotiră iar, către nord, trecând peste o junglă deasă şi un râu maroniu şi lat, despre care Savi spuse că se numea Amazon. Jungla în sine era coronamentul aproape solid al unei păduri tropicale, întrerupt pe alocuri de câteva piramide de sticlă albastră, cu vârfurile înalte de trei sute de metri, care pătrundeau în norii joşi de ploaie ce se târau pe cer. Savi nu le spuse ce puteau fi piramidele şi ceilalţi păreau prea obosiţi sau preocupaţi de propriile lor gânduri pentru ca s-o întrebe.

La o jumătate de oră după ce ultima piramidă dispăruse în urmă, Savi viră strâns sonie-ul la stânga şi zburară spre vest–nord-vest, din nou peste munţi înalţi. Aerul era atât de rarefiat aici, încât cupola câmpului de forţă se activă, în ciuda altitudinii lor aparente de numai o sută cincizeci de metri deasupra solului, iar aerul de sub cupolă se presuriză la un conţinut mai mare de oxigen.

– Nu ne abatem din drum? întrebă Harman după lunga tăcere.

Savi încuviinţă din cap.

– A trebuit să ocolesc pe departe Monoliţii Zorin, din lungul platformei continentale care a fost cândva Peru, Ecuador şi Columbia, rosti ea. Unii sunt încă înarmaţi şi automaţi.

– Ce sunt Monoliţii Zorin? se interesă Hannah.

– Nimic care să ne îngrijoreze în prezent, spuse Savi.
– Cât de repede zburăm? întrebă Ada.
– Încet, răspunse Savi şi privi displayul virtual care-i înconjura încheieturile şi mâinile. În clipa de faţă, cu cinci sute de kilometri pe oră.
Ada încercă să-şi imagineze viteza. Nu izbuti. Înainte de primul lor drum în acest sonie, nu călătorise niciodată în ceva mai rapid decât droşca trasă de voynix şi habar n-avea cât de repede se deplasa o droşcă. Se gândi că probabil nu atingea cinci sute de kilometri pe oră. În tot cazul, munţii şi văile de dedesubt rămâneau în urmă mult mai iute decât o făceau peisajele familiare ei, în timpul drumului făcut cu droşca sau cariola între faxportal şi Palatul Ardis.
Zburară încă o oră. La un moment dat, Hannah spuse:
– Mi-a amorţit gâtul tot întinzându-mă să mă uit peste marginea sonie-lui şi cupola este prea joasă ca să-mi îngăduie să stau în capul oaselor. Păcat că…
Zbieră apoi necontrolat. Ada, Daeman şi Harman ţipară la fel de puternic.
Savi îşi mişcase mâna prin panoul virtual de comandă şi sonie-ul solid de sub ei dispăruse pur şi simplu.
În cele câteva secunde înainte ca Ada să închidă ochii strâns, privise în jur la iluzia perfectă a şase oameni, bagajele lor şi lăncile lui Odiseu zburând prin văzduh, nesusţinuţi de nimic, doar de aer.
– Avertizează-ne, dacă mai vrei să faci ceva de felul ăsta, vorbi zguduit Harman către Savi.
Bătrâna murmură ceva.
Ada petrecu aproape două minute atingând metalul rece al capotei din faţa ei, simţind soliditatea moale, ca de piele, a indentaţiei de sub coapsele, pântecul şi pieptul ei, înainte de a cuteza să redeschidă ochii. *Nu cad, nu cad, nu cad,* îşi repetă. *Ba da, CAZI!* o anunţau ochii şi urechea internă. Închise ochii iarăşi, deschizându-i în clipa când ieşiră de deasupra platoului şi urmară o peninsulă ce urca spre nord-vest dinspre masa continentală.
– Crezusem că vrei să vezi asta, i se adresă Savi lui Harman, ca şi cum ceilalţi n-ar fi ştiut despre ce vorbeau ei doi.
În faţa lor, oceanul trecea prin istm, vizibil pe o lăţime de minimum o sută cincizeci de kilometri. Savi înălţă sonie-ul şi viră către nord, deasupra apelor nemărginite.

– Hărţile pe care le-am văzut arată că istmul ce leagă America de Nord şi America de Sud este complet deasupra nivelului mării, rosti Harman, ridicându-se puţin pentru a privi în urmă.

– Hărţile pe care le-ai văzut sunt inutile, zise Savi.

Degetele i se mişcară şi sonie-ul acceleră şi sui mai mult.

Trecuse de amiază, când se zări altă linie de coastă. Savi reduse altitudinea şi în scurtă vreme survolau mlaştini ce lăsară loc iute unei păduri parcă nesfârşite de sequoia – bătrâna numea fiecare specie de arbore –, dintre care cei mai înalţi se ridicau o sută de metri în aerul umed.

– Vrea cineva să-şi destindă picioarele pe pământ solid, cât timp ne oprim pentru prânz? întrebă Savi. Sau să beneficieze de puţină intimitate, pentru „chemarea naturii”?

Patru dintre cei cinci pasageri răspunseră afirmativ în cor. Odiseu surâse uşor. El moţăise.

Prânziră într-un luminiş, pe o movilă nu prea înaltă, înconjuraţi de arbori gigantici, cât o catedrală. Inelele-e şi -p se deplasau alburiu prin crâmpeiul de cer albastru vizibil deasupra.

– Pe-aici nu sunt dinozauri? întrebă Daeman, mijind ochii spre umbrele de sub copaci.

– Nu, răspunse Savi. În general, preferă partea de mijloc şi cea nordică a continentului.

Daeman se relaxă lângă un trunchi căzut şi ciuguli din porţia sa de fructe, felii de friptură şi pâine, pentru ca după aceea să se îndrepte brusc, când Odiseu rosti:

– Poate că Savi *Uhr* spune de fapt că pe-aici există prădători mai feroci, care-i ţin la depărtare pe dinozaurii recombinaţi.

Savi se încruntă la Odiseu şi clătină din cap, ca şi cum ar fi oftat înaintea unui copil incorigibil. Daeman privi din nou în umbrele amiezii de sub sequoia şi se mută mai aproape de sonie pentru a-şi termina masa.

Hannah, care rareori îşi desprindea ochii de la Odiseu, îşi găsi totuşi timp să-şi scoată ţesătura turin dintr-un buzunar şi s-o aşeze peste ochi. Se lăsă pe spate pentru câteva minute, pe când ceilalţi mâncau tăcuţi în liniştea şi căldura de la umbră. În cele din urmă, Hannah se ridică în capul oaselor, îndepărtă ţesătura brodată cu microcircuite şi spuse:

– Odiseu, vrei să vezi ce se-ntâmplă cu tine şi cu tovarăşii tăi, în războiul pentru oraşul cu ziduri?

– Nu, răspunse grecul.

Cu dinţii săi albi, rupse o bucată de carne rece de Pasărea Terorii şi mestecă încet, apoi bău din burduful de piele plin cu vin pe care-l adusese cu el.

– Zeus este mânios şi a înclinat balanţa spre troienii conduşi de Hector, continuă Hannah ignorându-i reticenţa. I-au împins pe greci înapoi, prin liniile lor de apărare – şanţul şi parii – şi luptă în jurul corăbiilor negre. Se pare că tabăra ta va pierde. Toţi marii regi – inclusiv tu – au fugit. Numai Nestor a rămas să lupte.

– Moşul ăla guraliv, mormăi Odiseu. A rămas fiindcă i-a fost doborât calul de sub el.

Hannah o privi pe Ada şi zâmbi. Era clar că ţelul ei fusese să-l atragă pe Odiseu în conversaţie şi era la fel de clar că tânăra crezuse că reuşise să câştige. Ada tot nu credea că acest bărbat perfect real – arămit de soare, ridat, brăzdat de cicatrice, atât de diferit faţă de bărbaţii reînnoiţi în firmerie pe care-i cunoşteau ei toţi – era aceeaşi persoană cu Odiseu din drama turinului. Precum majoritatea oamenilor inteligenţi pe care-i ştia, Ada credea că ţesătura turin asigura un divertisment virtual, probabil scris şi înregistrat în Epoca Pierdută.

– Îţi mai aminteşti lupta de lângă corăbiile negre? insistă Hannah.

Odiseu pufni iarăşi.

– Îmi amintesc ospăţul din noaptea zilei ăleia mizerabile. Treizeci de corăbii sosiseră din Lemnos, aducând vin – o mie de măsuri, îndeajuns pentru a îneca în el oştile troiene, dacă nu i-am fi găsit o întrebuinţare mai potrivită. Eueneus, fiul lui Iason, îl trimisese ca dar pentru atrizi – Agamemnon şi Menelau.

Miji ochii către Hannah şi ceilalţi:

– Ehei, însă călătoria lui Iason, aceea *cu adevărat* este o poveste ce merită auzită!

Toţi, cu excepţia lui Savi, îl priviră inexpresiv pe bărbatul cu piept masiv, în tunică încinsă cu centură.

– Iason şi argonauţii lui, repetă Odiseu, uitându-se de la unul la altul. Nu se poate să nu fi auzit povestea *aceea.*

Savi întrerupse tăcerea stânjenitoare.

– Ei n-au auzit nici o poveste, fiu al lui Laertes. Aşa-zişii noştri oameni de stil-vechi, aici de faţă, nu au trecut, nu au mituri, nu au nici un fel de poveşti… cu excepţia turinului. Ei sunt post-literaţi la fel de perfecţi, pe cât tu şi semenii tăi aţi fost pre-

literaţi.

– Noi n-aveam nevoie de zgârieturi pe coajă de copac, pergament sau lut pentru a face din noi bărbaţi de care trebuie să ţii seama, mârâi Odiseu. Scrierea a fost încercată într-o epocă dinaintea noastră şi-a fost abandonată ca inutilă.

– Chiar aşa, comentă sec Savi. „Oare scula analfabetului stă mai puţin băţoasă?” Mi se pare că Horaţiu a spus asta.

Odiseu se mulţumi s-o fulgere din priviri.

– Vrei să ne povesteşti despre acest Iason şi... ă-ă-ă... aceşti... nu-ştiu-cum ai lui? întrebă Hannah, îmbujorându-se într-un chip care o convinse pe Ada că prietena ei se culcase într-adevăr cu Odiseu în noaptea trecută.

– Ar-go-na-uţi, rosti Odiseu lent, subliniind fiecare silabă de parcă ar fi vorbit cu un copil. Nu, nu vreau să vă povestesc.

Ada se trezi că se uita la Harman şi mintea îi rătăcea spre amintirile din lunga lor noapte. Ar fi dorit să se plimbe cu bărbatul şi să discute între patru ochi despre ceea ce împărtăşiseră sau – dacă nu se putea – să închidă pur şi simplu ochii în căldura umedă a poieniţei împestriţate de soare şi să picotească, poate chiar să viseze cum făcuseră dragoste. *Sau şi mai bine,* gândi Ada, privindu-l pe Harman printre genele coborâte, *ne-am putea furişa în umbra pădurii şi să ne iubim din nou, în loc doar de a visa.*

Harman nu păru să-i observe însă ocheadele şi în mod evident îşi decuplase recepţia telepatică a iubitei sale. Părea amuzat şi interesat de comentariile lui Odiseu.

– Vrei să ne spui o poveste despre războiul vostru din ţesătura turin? îl întrebă pe bărbos.

– S-a numit Războiul Troiei şi mă fut în zdreanţa voastră de turin, zise Odiseu; totuşi băuse întruna din burduful cu vin şi părea să se fi îmblânzit. Vă pot spune însă o poveste pe care n-o ştie grozavul vostru scutec turin.

– Da, te rog, zise Hannah apropiindu-se de războinic.

– Ocroteşte-ne, Doamne, de povestitori, murmură Savi.

Se ridică, îşi puse pachetul cu mâncare în compartimentul de depozitare din sonie şi pătrunse în pădure.

Daeman o privi cu nelinişte vizibilă.

– Chiar crezi că există prădători mai răi decât dinozaurii? întrebă el, fără să se adreseze cuiva anume.

– Savi poate avea grijă şi singură de sine, spuse Harman. Are

arma aceea.

– Totuşi, dacă ceva de acolo ar mânca-o, rosti Daeman, continuând să privească spre pădure, cine va pilota sonie-ul?

– Taci, făcu Hannah şi atinse încheietura lui Odiseu cu degetele ei lungi şi arămii. Spune-ne povestea pe care turinul n-o ştie. Te rog!

Odiseu se încruntă, dar Ada şi Harman încuviinţară, susţinând solicitarea tinerei, aşa că îşi scutură firimiturile din barbă şi începu.

– Povestea asta n-a fost şi nu va fi arătată de zdreanţa voastră turin. Ce vă voi istorisi acum s-a-ntâmplat după moartea lui Hector şi Paris, dar înainte de calul de lemn.

– Paris moare? îl întrerupse Daeman.

– Hector moare? întrebă Hannah.

– Cal de lemn? rosti Ada.

Odiseu închise ochii, îşi trecu degetele prin barba scurtă şi spuse:

– Pot continua fără să fiu întrerupt?

Toţi, cu excepţia absentei Savi, aprobară din capete.

– Întâmplările pe care vi le voi istorisi acum s-au petrecut după moartea lui Hector şi Paris, dar înainte de calul de lemn. Pe atunci se ştia că, printre comorile sale cele mai de preţ, cetatea Ilion avea o imagine zeiască ce căzuse din cer – voi i-aţi spune meteorit –, însă era o statuie de piatră croită de Zeus însuşi cu generaţii înaintea războiului nostru, ca însemn al consimţământului Părintelui Zeilor faţă de ctitorirea cetăţii în sine. Această statuie de metal a fost numită Palladion, fiindcă avea forma lui Pallas… ar trebui să explic că nu era vorba despre Pallas Atena, aşa cum îi spunem noi zeiţei noastre, ci despre Pallas, tovarăşa Atenei în copilărie. Această altă Pallas – numele în sine poate fi accentuat în mod diferit în graiul nostru, astfel ca să aibă înţeles feminin sau masculin, dar aici este apropiat de cuvântul latin *virago,* care înseamnă „fecioară bravă” – fusese ucisă într-o luptă din joacă cu Atena. Iar Ilios, numit uneori şi Ilus, tatăl lui Laomedon, care la rândul său avea să fie tatăl lui Priam, Titonus, Lampus, Clitius şi Hicetaon, a găsit piatra din stele în faţa cortului său într-o dimineaţă şi a recunoscut ce era.

Această Palladion străveche, multă vreme o sursă secretă a bogăţiei şi puterii Ilionului, era înaltă de vreun metru jumate,

purta o lance în mâna dreaptă, o furcă de tors şi fus în mâna stângă şi era asociată cu zeiţa morţii şi ursitei. Ilios şi ceilalţi strămoşi ai actualilor apărători ai Troiei porunciseră să fie făurite mai multe cópii ale lui Palladion, de mărimi diferite, şi ascunseseră şi păziseră aceste statui false, ca şi cum ar fi procedat cu cea adevărată, fiindcă toţi ştiau că supravieţuirea Ilionului în sine depindea de deţinerea lui Palladion. Zeii înşişi mi-au relevat adevărul acesta în vise, în ultimele săptămâni de asediu ale Ilionului, aşa că i-am povestit lui Diomede planul meu de a intra în cetate şi a găsi adevărata Palladion, astfel ca noi doi să putem după aceea reveni acolo, s-o furăm şi să pecetluim soarta Troiei.

Mai întâi, m-am îmbrăcat în zdrenţe, deghizându-mă în cerşetor şi mi-am pus propriul servitor să mă biciuiască şi astfel m-am desfigurat cu răni şi crestături. Trebuie să ştiţi că cetăţenii Ilionului erau binecunoscuţi pentru slăbiciunea de care dădeau dovadă faţă de disciplinarea slugilor lor – mai degrabă îşi răsfăţau sclavii, decât să-i pedepsească şi nici un servitor troian care slujea o familie bună n-ar fi fost lăsat să plece în lume cu straie zdrenţuite şi acoperit de răni ce supurau –, aşa că am gândit că jerpeliturile acelea, mirosul şi, cel mai important, urmele însângerate de bici îi vor face să-şi ferească privirile stânjeniţi la vederea mea – camuflarea perfectă pentru o iscoadă, nu credeţi?

Am preferat să întreprind eu însumi misiunea, fiindcă eram cel mai viclean şi mai abil dintre toţi aheii, dar şi pentru că mai fusesem între zidurile Troiei, cu peste zece ani în urmă, trimis acolo pentru a conduce o solie împuternicită cu negocierea paşnică a eliberării Elenei, înainte de sosirea corăbiilor noastre negre şi de începerea războiului. Neîndoios, negocierile au eşuat – noi toţi, adevăraţii argivi, sperasem că ele vor eşua, fiindcă aveam chef de luptă şi eram flămânzi după pradă –, totuşi, îmi aminteam bine dispunerea cetăţii dintre zidurile şi porţile uriaşe.

În visele mele, zeii – cel mai probabil, Atena, întrucât ea susţinea cauza noastră mai mult ca oricare dintre ceilalţi – îmi dezvăluiseră că Palladion şi multele sale cópii erau ascunse în palatul regal al lui Priam, dar nu mi-au spus unde anume şi nici în ce fel aş fi putut deosebi adevărata Palladion de numeroasele ei imitaţii.

Am aşteptat orele cele mai înaintate din noapte, când focurile

de pe metereze sunt mocnite şi simţurile oamenilor amorţite, iar atunci am folosit cârligul şi funia pentru a trece peste zidurile uriaşe. Am ucis un străjer în cale şi i-am pitit trupul sub baloturile de nutreţ, stivuite la mare înălţime între ziduri, pentru cavaleria tracă. Ilionul era mare – cea mai mare cetate din lume – şi am avut nevoie de ceva vreme ca să-i străbat uliţele şi străzile până la palatul lui Priam. În două rânduri am fost oprit de santinele înarmate, însă am mormăit şi am scos sunete sugrumate, gesticulând în acelaşi timp fără noimă din braţele-mi brăzdate de rănile lăsate de bici, iar ele m-au considerat un sclav idiot, biciuit pe bună dreptate pentru neghiobia sa, şi m-au lăsat să trec.

Palatul lui Priam era vast – avea cincizeci de dormitoare, câte unul pentru fiecare dintre cei cincizeci de fii ai săi – şi era păzit de elita trupelor de elită troiene, cu străji la toate uşile şi în faţa fiecărei ferestre aflate la nivelul străzii, iar multe alte gărzi se aflau în curţile interioare şi pe zidurile palatului – nici o santinelă pe jumătate adormită nu mi-ar fi făcut aici semn în silă să trec mai departe, indiferent cât de târziu în noapte ar fi fost, indiferent cât mi-ar fi sângerat rănile, sau cât de imbecile mi-ar fi fost mormăielile –, aşa că m-am abătut cu câteva străzi spre sud, către palatul Elenei, care era de asemenea bine păzit, dar nu chiar aşa, după ce am înjunghiat al doilea troian din noaptea aceea şi i-am pitit trupul pe cât am putut de bine.

După ce Paris murise într-un duel de arcaşi, Elena fusese dată de soţie altuia dintre fiii lui Priam, Deifobos, pe care oamenii din Ilion îl numeau „spintecătorul duşmanului”, dar căruia noi, aheii, îi spuneam pe câmpul de luptă „buci de bou”, însă noul ei soţ nu era acasă în noaptea aceea şi Elena dormea singură. Am deşteptat-o.

Nu cred c-aş fi ucis-o pe Elena, dacă ar fi strigat după ajutor – trebuie să ştiţi că o cunoşteam de mulţi ani, atât în rolul meu de oaspete în nobila casă a lui Menelau, cât şi dinainte, deoarece m-am numărat printre primii ei peţitori, când ajunsese la vârsta măritişului, deşi aceea fusese o simplă formalitate, întrucât eu eram chiar de pe atunci însurat şi fericit cu Penelopa. Eu sfătuisem ca Tindareos să-i silească pe peţitori să jure că vor accepta alegerea Elenei, evitând astfel multă vărsare de sânge din partea nemulţumiţilor. Cred că Elena a apreciat mereu sfatul acela.

Elena n-a strigat după ajutor în noaptea aceea, când am

deşteptat-o din somnu-i agitat în locuinţa ei din Ilion. M-a recunoscut imediat, m-a îmbrăţişat şi m-a întrebat despre sănătatea adevăratului ei soţ, Menelau, şi a fiicei ei, aflată atât de departe. I-am spus că toţi erau sănătoşi – deşi nu i-am mărturisit că până atunci, Menelau fusese rănit serios de două ori pe câmpul de luptă şi de şase ori mai superficial, răni dintre care făcea parte săgeata primită recent în şold, şi avea o dispoziţie dintre cele mai proaste. În loc de aşa ceva, i-am spus cât de mult îi duceau dorul soţul, fiica şi familia ei din Sparta şi că voiau să se întoarcă sănătoasă acasă.

Elena a râs atunci.

– Stăpânul şi soţul meu Menelau îmi vrea moartea şi tu ştii prea bine, Odiseu. Sunt sigură că o va face el însuşi, când zidurile măreţe şi Poarta Scheiană a Ilionului se vor nărui în curând, aşa cum a profeţit Casandra.

Nu cunoşteam oracolul acela – Delfi şi Pallas Atena sunt singurii profeţi ai viitorului la care îmi plec urechea –, dar nu mă puteam certa cu ea; părea probabil că Menelau i-ar fi retezat într-adevăr beregata după anii ei amari de neloialitate în braţele şi paturile duşmanilor lui. Nu i-am spus însă Elenei. Ci că voi interveni pe lângă Menelau, fiul lui Atreu, convingându-l să-i cruţe viaţa, dacă nu mă va trăda în noaptea aceea, mă va ajuta să găsesc o cale de intrare în palatul lui Priam şi mă va învăţa să aleg adevărata Palladion.

– Nu te-aş trăda oricum, Odiseu, fiul lui Laertes, sfătuitor loial şi şiret.

Mi-a explicat apoi cum să trec de străjile palatului şi cum să recunosc adevărata Palladion, când o voi vedea printre copiile sale.

Însă aproape se iveau zorii. Era prea târziu să-mi închei misiunea în noaptea aceea. Am ieşit, am pornit pe stradă şi am trecut peste zid, coborându-l prin breşa pe care o lăsasem ucigând străjerul, şi am dormit până târziu în ziua următoare, după care m-am îmbăiat, am mâncat, am băut şi i-am cerut lui Machaon, fiul lui Asclepios şi cel mai iscusit tămăduitor aflat în solda oştii, să-mi îngrijească rănile de bici şi să-mi aplice o pomadă vindecătoare.

În noaptea următoare, ştiind că voi avea nevoie de un aliat, întrucât nu puteam să mă lupt şi în acelaşi timp să port greaua Palladion, l-am atras pe Diomede în planul meu. Împreună, în

ceasul cel mai adânc al nopţii, fiul lui Tideus şi eu am escaladat zidul – ucigând santinela cu o săgeată bine plasată. Am înaintat apoi iute pe uliţe şi străzi – fără a ne mai preface în sclavi biciuiţi şi nătângi, ci, dimpotrivă, ucigând în tăcere şi eficient pe oricine ne-ar fi oprit –, pentru a pătrunde în cele din urmă în palatul lui Priam printr-un canal de scurgere ascuns, pe care Elena mă învăţase cum să-l găsesc.

Lui Diomede, un bărbat mândru, ca atât de mulţi dintre eroii aceia cu ţeastă groasă din Argos, nu i-a plăcut să plescăie printr-un canal de mizerii, indiferent pentru ce motiv, nici chiar pentru a asigura prăbuşirea Ilionului. A mormăit şi s-a plâns, s-a enervat şi a gemut şi era cu adevărat arţăgos, până ce, ca insultă supremă, a trebuit să suim printr-o gaură din latrinele cu zece locuri din subsolul palatului, acolo unde comorile lui Priam se găseau în mijlocul cazărmilor oştenilor săi de elită.

Ne-am furişat neauziţi, dar duhoarea noastră ne-o lua înainte şi a trebuit să-i ucidem pe primii douăzeci de străjeri pe care i-am întâlnit pe coridoarele acelea; al douăzeci şi unulea ne-a arătat cum să deschidem uşile vistieriei fără să declanşăm alarme sau capcane, după care Diomede i-a retezat şi lui beregata.

Pe lângă tonele de aur, munţii de pietre preţioase, maldărele de perle, stivele de ţesături brodate cu fir de aur, sipetele cu diamante şi mare parte din restul avuţiilor fabulosului Orient din tezaurul acela, existau vreo patruzeci de statui Palladion, în tot atâtea firide. Toate semănau leit între ele, atât doar că difereau ca mărime.

– Elena a spus s-o luăm pe cea mai mică, i-am zis lui Diomede, şi am făcut ca atare, învelind-o în mantia roşie luată de la ultimul străjer pe care-l ucisesem.

Aveam pierirea Ilionului în mâinile noastre. Acum nu mai trebuia decât să fugim.

Acela a fost momentul în care Diomede a decis că dorea să jefuiască vistieria lui Priam chiar atunci, în noaptea aceea, neîntârziat. Ispita prăzii a fost prea mult pentru ticălosul lacom şi fără minte. Diomede ar fi fost gata să schimbe zece ani de sânge şi sudoare din partea noastră pentru câteva sute de kilograme de aur.

Eu l-am… convins să renunţe. Nu voi descrie lupta pe care am dus-o între noi, după ce am aşezat pe pardoseală statuia învelită

în roşu şi mi-am tras spada pentru a-l opri pe fiul lui Tideus, rege al Argosului, din a ne duce misiunea de râpă prin lăcomia sa. Lupta s-a sfârşit iute, câştigată prin viclenie. Bine, dacă insistaţi, vă voi spune – n-a fost un duel plin de nobleţe. N-a fost o *aristeia* glorioasă. Am propus să ne scoatem tunicile urât mirositoare înainte de a ne înfrunta şi, în vreme ce dobitocul cel voinic se dezbrăca, am azvârlit o bucată de aur de un talant în el şi l-am trimis în lumea viselor.

În cele din urmă, am sfârşit prin a fugi din palatul lui Priam cu Palladion grea strânsă cu un braţ şi cu mai greul Diomede, dezbrăcat, pus pe un umăr.

Nu l-aş fi putut trece peste zid în felul acela, aşa că eram pregătit, dispus şi pe punctul de a-l abandona lângă cloaca în care se vărsa canalul cel mare de scurgere, în apropiere de locul unde râul trecea pe sub zidurile Ilionului, însă Diomede şi-a recăpătat cunoştinţa chiar atunci şi a fost de acord să părăsească cetatea odată cu mine. Am făcut-o în linişte. În tăcere. El n-a mai vorbit cu mine în ziua aceea şi nici în săptămâna aceea, nici după căderea şi prădarea Ilionului şi nici în timpul pregătirilor de navigare spre casă.

Nici eu n-am mai vorbit cu Diomede de atunci.

Ar trebui să adaug că la scurt timp după ce adusesem Palladion în tabăra argivilor noştri, unde am ascuns-o bine, convinşi acum că Troia îşi trăia ultimele ore, am început lucrul la giganticul cal de lemn. Calul avea trei scopuri – primul, ca vicleşug, desigur, pentru a ne duce în cetate pe mine şi un grup ales cu grijă dintre cei mai de nădejde luptători ai mei; al doilea, ca mijloc de a-i determina pe troienii înşişi să îndepărteze uriaşul buiandrug de piatră de deasupra Porţii Scheiană, pentru ca ofranda să fie adusă în cetatea lor, fiindcă profeţia spunea că acestea erau cele două lucruri ce trebuiau să se întâmple înainte de căderea Ilionului – pierderea lui Palladion şi distrugerea buiandrugului Porţii Scheiană; iar în al treilea, şi cel din urmă rând, noi făurisem calul cel mare ca un dar pentru Atena, ca să compenseze pierderea statuetei Palladion a ei, deoarece era cunoscută de asemenea ca Hippia, „zeiţa cailor”, fiindcă îl înşeuase şi-l îmblânzise pe Pegas pentru Bellerofon şi-i plăcea tare mult să călărească şi să-şi dreseze propriii cai cu fiecare ocazie.

Aceasta, prieteni, este scurta mea istorie a furtului statuii

Palladion şi a căderii Ilionului. Sper că povestea v-a plăcut. Există întrebări?

Ada prinse căutătura lui Harman. *Asta a fost* scurta *lui istorie?* se întrebă femeia şi-l văzu pe iubitul ei prinzându-i gândul ca pe o sărutare suflată din palmă.

– Da, eu am o întrebare, rosti Daeman.

Odiseu încuviinţă în tăcere.

– De ce uneori îi spui Troia, iar alteori Ilion? întrebă tânărul durduliu.

Odiseu clătină încet din cap, se ridică, îşi luă teaca şi sabia scurtă din sonie şi se adânci în pădure.

24
Ilion, Indiana şi Olimp

Zeus este mânios. L-am mai văzut pe Zeus mânios, dar de data aceasta este foarte, foarte, foarte mânios.

Când Părintele Zeilor pătrunde în ruinele sălii medicale de pe Olimp, examinează stricăciunile, priveşte corpul zeiţei Afrodita care zace dalb într-un cuib de viermi verzi ce se zvârcolesc pe pardoseala udă şi apoi se întoarce pentru a se uita în direcţia mea, sunt convins că mă vede – că priveşte drept prin dispozitivul de camuflare din Cuşma lui Hades şi mă vede. Totuşi, deşi se uită direct la mine pentru câteva secunde şi clipeşte din ochii săi cenuşii şi glacial de reci, ca şi cum ar fi ajuns la o decizie, îşi întoarce după aceea ochii şi eu, Thomas Hockenberry, fost la Universitatea Indiana şi, mai recent, fost în patul Elenei din Troia, capăt permisiunea de a-mi continua existenţa.

Braţul drept şi piciorul stâng îmi sunt rău învineţite, însă nu mi-am fracturat nimic şi – ferit prin Cuşma lui Hades de vederea zecilor de zei care năvălesc în sala medicală – scap din clădire şi mă TC în unicul loc la care mă pot gândi, altul decât dormitorul Elenei, unde mă pot odihni şi unde-mi pot reveni – barăcile scoliaştilor de la poalele Olimpului.

Din reflex, merg la propriul meu cubiculum, la propriul meu pat gol, dar păstrez Cuşma lui Hades activată când mă trântesc în pat şi dorm fără vise. Au fost o zi, o noapte şi o dimineaţă ale dracului de lungi. Omul Invizibil doarme.

Mă trezesc în zgomotele ţipetelor şi bubuiturilor de la parter.

Până ce ies în grabă pe hol, scoliastul Blix apare în fugă – de fapt, aproape că intră în mine, fiindcă sunt invizibil pentru el – şi-i explică, cu răsuflarea întretăiată, altui scoliast, pe nume Campbell:

– Muza-i aici şi-i ucide pe toţi!

Este adevărat. Mă ghemuiesc într-un colţ al scării, când Muza – Muza noastră, cea căreia Afrodita îi spusese Melete – îi loveşte pe puţinii scoliaşti rămaşi vii, care aleargă prin barăcile înflăcărate. Zeiţa foloseşte fulgere de energie pură trimise de palmele ei – nesofisticat, de-a dreptul un clişeu, dar îngrozitor de eficient asupra muritoarei cărni omeneşti. Blix este sortit pieirii, însă nu mă pot gândi la nimic ce aş putea face pentru el, ori pentru ceilalţi.

Nightenhelser... Scoliastul greoi fusese singurul meu prieten adevărat în ultimii ani. Gâfâind, alerg spre camera lui din barăci. Marmura este scrijelită, lemnul arde, sticla ferestrei s-a topit, însă aici nu se zăreşte nici un corp carbonizat, aşa cum sunt cele care presară coridoarele şi sălile comune. Nici unul dintre acele trupuri arse nu păruse îndeajuns de mare pentru a fi mătăhălosul Nightenhelser. Brusc, se aud zbierete finale de la nivelul al treilea, apoi tăcere, cu excepţia vuietului crescător al văpăilor. Privesc afară pe o fereastră şi văd Muza plecând în carul ei, cu caii holografici în galop întins. Panicat, înecându-mă zgomotos cu fumul – dacă Muza ar mai fi fost în barăci, m-ar fi auzit acum –, mă silesc să vizualizez Ilionul şi taverna în care l-am văzut ultima dată pe Nightenhelser. După aceea, prind în mână medalionul TC, îl răsucesc şi evadez de acolo.

Nu-l găsesc în localul unde ne întâlnisem mai devreme, de dimineaţă. Mă materializez pe câmpul de bătălie; nu este în locul lui obişnuit, pe colina de deasupra liniilor troiene. Rămân acolo doar atât cât să observ că Hector şi Paris conduc trupele troienilor într-un atac încununat de succes împotriva argivilor care fug, după care mă TC într-un loc umbros dinapoia liniilor grecilor, în apropiere de şanţul şi linia lor de pari, acolo unde mă mai lovisem de Nightenhelser în trecut.

Este acolo, deghizat în Dolops, fiul lui Clitius, căruia i-au mai rămas câteva zile până va fi ucis de Hector, dacă Homer are dreptate. Fără să mă mai sinchisesc să mă metamorfozez în orice altă formă decât slăbănogul Hockenberry, îmi dau jos Cuşma lui Hades şi alerg către celălalt scoliast.

– Hockenberry, ce…

Nightenhelser este şocat de comportamentul meu neprofesional şi de reacţia altor ahei din preajmă. Atragerea atenţiei asupra sa este ultimul lucrul pe care şi-l doreşte un scoliast. Exceptând, poate, de a fi transformat în tăciuni de o Muză răzbunătoare. Habar n-am de ce Muza noastră îi elimină pe toţi scoliaştii azi, dar bănuiesc că, într-un fel, eu sunt cauza acestui măcel al inocenţilor.

– Trebuie să plecăm de-aici! răcnesc peste hărmălaia războinicilor care se năpustesc pentru a-şi ajuta camarazii, nechezăturile cailor şi huruiturile carelor de luptă.

Din acest foişor înecat în praf, pare că întregul centru al liniilor greceşti a cedat.

– Ce tot spui? Asta-i o zi importantă. Hector şi Paris sunt…

– Mă fut în ei de Hector şi Paris! rostesc în engleză.

Muza s-a materializat la modul vizibil în aer, deasupra liniilor troiene, în locul unde Nightenhelser şi eu staţionăm frecvent; o altă muză pilotează carul zburător, iar ea se apleacă peste margine şi scanează trupele cu vederea amplificată. Metamorfozarea nu ne va salva azi pe noi, scoliaştii muritori.

Parcă vrând să demonstreze, Muza numită Melete – Muza „mea” – îşi ridică palmele şi lansează un fascicul coerent de energie spre pământ, lovindu-l pe pedestrul troian Dius, care ar trebui să fie viu şi muştruluit în Cântul al XXIV-lea, potrivit lui Homer, dar care moare azi într-o volbură de flăcări şi un vârtej de fum şi căldură. Alţi troieni se trag îndărăt, iar unii fug înapoi către cetate, neînţelegând furia acestei zeiţe într-o zi de victorie sorocită de Zeus, totuşi Hector şi Paris sunt la o jumătate de kilometru spre sud-est, conducându-şi atacul şi nici măcar nu privesc în urmă.

– Acela n-a fost Dius, icneşte Nightenhelser. A fost Houston.

– Ştiu, spun, readucându-mi vederea amplificată la spectrul normal.

Houston era cel mai tânăr şi mai recent dintre scoliaşti. Abia dacă schimbasem două-trei vorbe cu el. Azi probabil că se afla în liniile troiene, fiindcă eu dispărusem.

Carul Muzei se apleacă brusc şi zboară direct spre noi. Nu cred că jigodia ne-a văzut deocamdată – stăm printre sute de bărbaţi şi cai înghesuiţi laolaltă –, însă ne va vedea în câteva secunde.

Ce să fac? Îmi pot pune Cuşma lui Hades şi fugi din nou ca un laş, lăsându-l pe Nightenhelser să moară, la fel cum i-am abandonat pe Blix şi pe ceilalţi. Este imposibil ca acest acoperământ unic să ne poată ascunde pe amândoi de vederea divină a zeiţei. *Sau putem fugi… spre corăbiile negre.* N-am parcurge mai mult de douăzeci de metri.

Carul coboară încă şi mai mult şi se camuflează, astfel că este ascuns de ochii luptătorilor greci şi troieni de dedesubt. Cu ochii noştri nano-modificaţi, Nightenhelser şi eu îl putem însă vedea cum se apropie.

– Ce dracu'? răcneşte Nightenhelser, aproape scăpându-şi bagheta înregistratoare, când îl îmbrăţişez, cuprinzându-l cu ambele braţe şi cu un picior, aidoma unui pedestru slăbănog care încearcă să siluiască acest bărbat mătăhălos ca un urs.

Cu braţele în jurul gâtului scoliastului voinic, înhaţ medalionul TC şi-l răsucesc.

Nu am habar dacă voi avea succes. N-ar trebui. În mod evident, medalionul este conceput pentru a transporta doar persoana care-l poartă. Totuşi hainele mele mă însoţesc atunci când mă TC, şi nu numai o dată am purtat ceva dintr-un loc în altul prin spaţiul Planck, de aceea poate câmpul cuantic stabilit pentru teleportare include lucruri cu care corpul meu este în contact sau pe care le cuprind cu braţele.

Chiar aşa, ce dracu'! Merită o încercare.

Revenim în spaţiul fizic, ne materializăm în beznă, ne rostogolim în jos pe coasta unui deal şi ne despărţim unul de celălalt. Privesc sălbatic în jur, încercând să determin unde ne aflăm. Nu avusesem vreme să vizualizez în mod corespunzător o destinaţie – pur şi simplu, dorisem să fiu altundeva şi ne teleportasem cuantic pe amândoi… undeva.

Unde?

Luna este pe cer, aşa că lumina este suficientă pentru a-l vedea pe Nightenhelser holbându-se la mine alarmat, ca şi când aş putea iarăşi să sar pe el, dintr-o clipă în alta. Îl ignor şi privesc cerul – stele, ţandăra de lună, Calea Laptelui –, apoi terenul din jur: arbori înalţi, panta ierboasă a unui deal, un râu ce curge în apropiere.

Suntem în mod clar pe Pământ – cel puţin, Pământul antic al Ilionului –, totuşi, nu pare a fi Peloponezul sau Asia Mică.

– Unde suntem? întreabă Nightenhelser, ridicându-se în

picioare şi scuturându-şi hainele. Ce se-ntâmplă? De ce-i noapte?

De cealaltă parte a lumii antice, gândesc, şi îi răspund:

– Cred că suntem în statul Indiana.

– *Indiana?*

Nightenhelser se mai îndepărtează un pas de mine.

– Indiana, în jurul anului 1200 î.Hr., îi spun. Plus-minus vreun secol.

Rostogolirea pe pantă mi-a redeşteptat durerile din braţ şi picior.

– Cum am ajuns aici?

Nightenhelser fusese dintotdeauna un tip tolerant, uşor ţâfnos în comportamentul lui mormăit şi mârâit de urs, dar nu-l văzusem niciodată realmente înfuriat, indiferent de motiv. Acum sună înfuriat.

– Ne-am TC.

– Ce dracu' tot vorbeşti, Hockenberry? Eram hăt departe de portalul TC.

Îl ignor şi mă aşez pe un bolovan mic, frecându-mi braţul dureros. În Indiana nu sunt multe dealuri, nici chiar în cealaltă viaţă a mea trăită acolo, totuşi existau zone colinare, împădurite, stâncoase în jurul lui Bloomington, acolo unde locuiam cu Susan. Cred că, în panica mea, am vizualizat… ei bine, *acasă.* Îmi doresc din tot sufletul ca medalionul TC să ne fi deplasat şi prin timp, nu numai prin spaţiu, şi să ne fi debarcat în Indiana de la sfârşitul secolului al douăzecilea, dar ceva din întunericul pur al cerului nopţii şi din aroma perfect curată a văzduhului îmi spune altceva.

Cine trăieşte aici în 1200 î.Hr.? Indienii. Ar fi o ironie a sorţii ca medalionul TC să ne fi scăpat de la moartea iminentă din mâinile Muzei noastre – literalmente – doar pentru a ne aduce în Lumea Nouă, unde să fim scalpaţi de indieni. *Majoritatea triburilor nu-şi scalpau victimele înainte de sosirea albilor,* intervine partea pedantă a creierului meu profesoral. *Deşi parcă-mi amintesc că am citit undeva că, uneori, le luau urechile ca dovezi ale uciderii.*

Eh, asta mă face să mă simt mai bine. Întotdeauna poţi avea încredere că un ucigaş va avea un stil bun în proză, asta-i o vorbă de-a noastră, şi că un profesor îţi va spune ceva deprimant când eşti deja deprimat.

– Hockenberry? zice Nightenhelser, care s-a aşezat pe un bolovan de mărimea unui taburet – nu prea aproape de mine, observ – şi-şi freacă genunchii şi coatele.

– Mă gândesc, mă gândesc, rostesc cu cea mai bună imitaţie a unui celebru comic american din timpul meu.

– Când termini de gândit, poate-mi spui şi mie de ce Muza tocmai l-a ucis pe tânărul Houston.

Asta mă readuce cu picioarele pe pământ, însă nu ştiu sigur cum să-i răspund.

– Cu zeii se-ntâmplă fel de fel de chestii, vorbesc în cele din urmă. Comploturi… Intrigi… Pacte…

– Ia povesteşte-mi, face el, simultan ironic şi serios.

Ridic ambele mâini cu palmele în sus.

– Afrodita a-ncercat să se folosească de mine pentru a o asasina pe Atena.

Nightenhelser se holbează la mine. Izbuteşte – cu greu – să nu rămână cu gura căscată.

– Ştiu ce te-ntrebi. De ce tocmai eu? De ce să-l folosească pe Hockenberry? De ce să-i dea lui puterea de a se TC singur şi Cuşma lui Hades sub care să se ascundă? Şi sunt de acord – aparent, nu există nici o logică.

– Nu mă-ntrebam asta, spune Nightenhelser.

Un meteor brăzdează cerul plin de stele de deasupra noastră. Undeva, în pădurea dindărătul dealului, o cucuvea scoate ţipătul ei caracteristic.

– Mă-ntrebam care-i prenumele tău.

E rândul meu să mă holbez.

– De ce?

– Fiindcă zeii au interzis folosirea prenumelor şi noi ne temeam să punem întrebări despre trecutul altora, întrucât scoliaştii erau mereu… dispăreau şi erau înlocuiţi, rosteşte bărbatul voinic, care aduce cu un urs chiar şi în semiîntunericul nopţii. De aceea voiam să-ţi ştiu prenumele.

– Thomas, îi răspund după o secundă. Tom. Al tău care este?

– Keith, spune omul pe care l-am cunoscut vag vreme de patru ani.

Se scoală şi priveşte pădurea întunecată:

– Ce facem acum, Tom?

Insecte, broaşte şi alte creaturi produc zgomote în pădurea întunecată. Asta dacă nu cumva sunt realmente indieni care se furişează spre noi.

– Tu ştii cum să… vreau să spun, ai fost în drumeţii… adică…

– Vrei să ştii dacă voi muri, dacă mă laşi singur aici? întreabă

Nightenhelser… Keith.

– Da.

– Nu ştiu. Probabil. Bănuiesc totuşi că şansele mele sunt mult mai bune aici decât acolo, pe câmpiile Ilionului. Cel puţin cât timp Muza este pornită pe distrugere…

Presupun că şi Keith a devenit obsedat de indieni.

– În plus, am toate jucărelele tehnologice şi echipamentul meu de scoliast. Pot să aprind focul, să folosesc harnaşamentul de levitaţie pentru a zbura, dacă va fi cazul, să mă metamorfozez într-un indian dacă va fi necesar, ba chiar să folosesc arma taser. De aceea cred c-ar trebui să te TC înapoi acolo unde trebuie să te duci şi să faci ceea ce trebuie să faci, spune Nightenhelser. O să-mi poveşteşti detaliile ulterior… dacă o să mai existe un „ulterior”.

Încuviinţez şi mă ridic. Mi se pare straniu… incorect… să-l las pe celălalt scoliast aici, singur, dar nu văd altă opţiune.

– Îţi poţi găsi drumul înapoi? *Aici,* vreau să spun. Ca să mă recuperezi.

– Aşa cred.

– Aşa crezi? *Crezi?*

Nightenhelser îşi trece mâna prin părul vâlvoi.

– Sper că n-ai fost şeful catedrei tale, Hockenberry.

Bănuiesc că epoca folosirii prenumelor a luat sfârşit.

În tot universul nu există un loc în care mi-aş dori mai puţin să fiu decât pe Olimp. Când ajung, locuitorii acestui pisc de munte sunt adunaţi în Marele Palat al zeilor. Asigurându-mă că Cuşma lui Hades este bine strânsă şi că nu proiectez nici o umbră, mă strecor în uriaşa clădire în stil Partenon.

În cei peste nouă ani ai mei ca scoliast, n-am văzut niciodată atâţia zei într-un singur loc. De o parte a prelungii concavităţi holografice stă Zeus, aşezat pe tronul său de aur, mai mare decât l-am văzut vreodată. Aşa cum am menţionat, zeii sunt de obicei înalţi de peste doi metri, cu excepţia cazurilor când îşi asumă forma muritorilor, iar Zeus se ridică în general deasupra lor cu peste un metru, aidoma unui adult divin peste copiii săi cosmici. Dar azi Zeus este înalt de şapte-opt metri şi antebraţele sale musculoase au lungimea trunchiului meu. Mă întreb într-o doară ce se întâmplă cu conservarea masei şi energiei despre care a încercat să mă înveţe celălalt scoliast, cu ani în urmă;

totuşi, nu asta este important acum. Să stau cu spatele lipit de perete, departe de adunarea zeilor, şi să nu fac nici un sunet, mişcare sau altceva ce m-ar putea trăda acestor simţuri rafinate de supererou – *asta* este important.

Crezusem că-i cunosc după nume pe toţi zeii şi zeiţele, dar aici sunt câteva zeci pe care nu-i recunosc. Cei pe care-i ştiu, zeii care au fost implicaţi în cea mai mare măsură în luptele de sub zidurile Troiei, se desprind din mulţime precum starurile de cinema la o reunire de politicieni minori, dar până şi cel mai neînsemnat dintre ei este mai înalt, mai puternic, mai arătos şi, cumva, mai perfect decât orice star de cinema pe care mi-l reamintesc din cealaltă viaţă a mea. Cel mai aproape de Zeus, vizavi de el, de cealaltă parte a concavităţii holografice – care divide sala precum şanţul cu apă al unei cetăţi – îi văd pe Pallas Atena, Ares, zeul războiului (ieşit din cuva de vindecare, care n-a fost afectată când am distrus-o pe a Afroditei), fraţii mai tineri ai lui Zeus – Poseidon, zeul mării (care vine rareori pe Olimp), şi Hades, zeul morţilor. Hermes, fiul lui Zeus, stă lângă concavitatea holografică, iar uriaşul mesager şi ucigaş este zvelt şi chipeş ca statuile ce-l reprezintă şi pe care le-am văzut. Alt fiu al lui Zeus, Dionisos, zeul eliberării extatice, stă de vorbă cu Hera şi – contrar imaginii sale publice – nu are în mână un pocal cu vin. Pentru un zeu al eliberării extatice, Dionisos mi se pare palid, slab şi mohorât – ca un om aflat abia în a treia săptămână a unui program de dezalcoolizare. Dincolo de ei, părând mai bătrân ca timpul însuşi, este Nereus, adevăratul zeu al mării, Bătrânul Mării. Degetele de la mâini şi picioare îi sunt unite prin pieliţe, iar mai jos de subsuorile lui se văd branhii.

Ursitele, Moire cum le spuneau grecii, şi Erinii, sau Furii, sunt toate aici, înghesuite, accidental sau deliberat, printre zei. Ele sunt tot zei – mă rog, un fel de divinităţi –, totuşi uneori au puteri reglementatoare asupra celorlalţi. Nu au aspect omenesc, ca zeii şi zeiţele obişnuite, şi mărturisesc că nu ştiu mai nimic despre ele, decât că nu locuiesc pe Olimp, ci pe unul dintre cei trei vulcani aflaţi departe în sud-est, în apropiere de sălaşul muzelor.

Muza mea, Melete, este aici, alături de surorile ei Mneme şi Aoide. Muzele mai „moderne” sunt de asemenea în mulţime – adevăratele Caliope, Polimnia, Urania, Erato, Clio, Euterpe, Melpomene, Terpsihora şi Talia. Imediat dincolo de muze se află principalele zeiţe. Afrodita nu se zăreşte printre ele – este primul

lucru pe care-l remarc. Dacă ar fi fost acolo, aş fi fost tot atât de vizibil pentru ea, pe cât sunt divinităţile acestea pentru mine. Însă mama ei, Diona, este aici, vorbind cu Hera şi Hermes şi părând extrem de serioasă. În apropierea grupului lor stau Demeter – zeiţa recoltelor – şi fiica ei, Persefona, soţia lui Hades. Dincolo de ele, o pot zări pe Pasiteea, una dintre Graţii. Şi mai în spate, potrivit rangului lor minor, sunt Nereidele, goale până la brâu, frumoase şi cu chipuri perfide.

Meta-zeiţa numită Noaptea stă singură. Rochia şi voalul ei au o culoare purpurie atât de întunecată, încât pare negru, iar ceilalţi zei şi zeiţe o ocolesc pe departe. Nu ştiu nimic despre Noapte, decât zvonuri că până şi Zeus se teme de ea, iar pe Olimp n-am mai văzut-o niciodată până acum.

Mă simt ca un fan cu gura larg căscată în mulţimea dinafara sălii unde se acordă premiile Oscar, încercând să separe superstarurile de zeii mărunţi. Uite-o colo, de pildă, pe Hebe, stând lângă bărbaţi – ea este zeiţa tinereţii, fiica lui Zeus şi Hera, dar numai o servitoare a zeilor –, iar dincolo, cu părul roşu ca focul, este Hefaistos, marele zeu al focului, care discută cu soţia sa, Charis, care nu-i decât una dintre Graţii. Nu pentru prima dată îmi dau seama că ierarhia zeilor şi zeiţelor este o chestie complicată.

Brusc, zeiţa Iris, mesagera lui Zeus, zboară înainte – da, zboară! – şi bate din palme.

– Părintele va vorbi, rosteşte ea cu glas limpede şi vioi ca un solo de flaut.

Instantaneu, zecile de conversaţii şoptite încetează şi sala uriaşă şi răsunătoare amuţeşte.

Zeus se ridică.

Tronul de aur şi treptele de aur ce suie spre el degajă o strălucire care-l scaldă în lumină divină.

– Ascultaţi-mă, voi toţi, zei, şi zeiţe deopotrivă, rosteşte Zeus cu glas blând, însă atât de intens, încât îi simt vibraţia prin pereţii înalţi de marmură. Astăzi, un zeu sau o zeiţă a încercat s-o rănească pe Afrodita, care acum se vindecă în sala noastră tămăduitoare, şi – deşi va trăi – a fost aproape de moarte şi va avea nevoie de multe alte zile pentru a-şi reveni. *Un zeu sau o zeiţă a încercat azi să ucidă un nemuritor – a încercat să ucidă unul dintre noi, care nu suntem ursiţi morţii.*

Murmure şi conversaţii şocate încep aidoma unor zumzete,

după care se ridică la nivelul unui muget în sala uriaşă.

– **TĂCERE!!** răcneşte Zeus şi de data aceasta vocea lui este atât de sonoră, încât mă răstoarnă din picioare şi mă trimite lunecând peste pardoseala de marmură ca pe un scaiete în furtună.

Din fericire nu mă lovesc de nici un zeu, iar zgomotul pe care-l produc este acoperit de ecourile urletului lui Zeus.

– Ascultaţi-mă cu luare aminte, zei şi zeiţe, continuă el, cu glasul amplificat ca printr-un sistem incredibil de difuzoare. Nici o preafrumoasă zeiţă şi nici un zeu să nu cuteze a-mi înfrunta porunca straşnică. Vă veţi supune toţi voinţei mele – **PE DATĂ!**

De data asta, sunt pregătit pentru forţa de uragan a vocii sale şi mă prind de o coloană, până ce energia ei a trecut.

– Ascultaţi-mă, rosteşte Zeus aproape în şoaptă şi senzaţia puterii sale este chiar mai teribilă graţie tonului blând. Orice zeu care-mi va încălca porunca şi-i va ajuta pe troieni sau pe ahei, aşa cum s-a petrecut în luna aceasta, va fi biciuit de fulgerele mele şi şfichiuit de tunetul meu, de-a pururi dizgraţiat şi de-a pururi alungat de pe Olimp. Înfruntaţi-mă şi veţi afla ce-nseamnă să fiţi aruncaţi în noaptea Tartarului, la jumătate de univers depărtare în spaţiu şi timp, în hăurile cele mai adânci care se cască sub fiinţele noastre cuantice.

În vreme ce vorbeşte, lunga concavitate holografică bolboroseşte şi clocoteşte, devine neagră ca noaptea, apoi se transformă în altceva decât o hologramă; concavitatea dreptunghiulară – care aduce cu o duzină de bazine olimpice înşiruite cap la cap, umplute cu ulei negru ce fierbe învolburat – emite pe neaşteptate un muget şi se preface într-o gaură ce se deschide către un loc întunecos, fierbinte şi teribil de adânc. Dinăuntru se înalţă o duhoare de pucioasă, iar zeii şi zeiţele de lângă margine se retrag în grabă.

– Iată Tartarul, strigă Zeus, adâncurile cele mai afunde ale Casei lui Hades, tot atât de jos aflat sub infern, pe cât casa lui Hades se află dedesubtul pământului însuşi! Mai ţineţi minte – voi, zeii şi zeiţele mai vârstnice dintre noi – când m-aţi urmat în războiul de zece ani cu Titanii, care au stăpânit înaintea noastră? Mai ţineţi minte că i-am azvârlit pe Cronos şi Rhea – pe propriii mei părinţi – dincolo de porţile acestea de fier şi pragurile de aramă – da, şi pe Iapetus, de asemenea, în ciuda puterilor sale zeieşti?

Sala este tăcută, cu excepţia mugetelor înăbuşite, ţipetelor şi vuietelor ce răzbat dinspre Puţul Tartarului.

Nu am nici o îndoială că aceasta este o deschidere spre infern, nu o hologramă, care se cască la nici zece metri de locul în care tremur.

– **DACĂ MI-AM AZVÂRLIT PENTRU ETERNITATE PROPRIII PĂRINŢI ÎN ACEST PUŢ AL PUŢURILOR,** rage Zeus, **VĂ MAI ÎNDOIŢI CĂ NU AŞ ARUNCA PE DATĂ ŞI SUFLETELE VOASTRE TÂNGUITOARE TOT ACOLO?**

Zeii şi zeiţele nu răspund, ci doar se mai retrag cu câţiva paşi dinaintea hăului urât mirositor.

Zeus surâde teribil.

– Haideţi, nemuritorilor, puneţi-mă la-ncercare pentru ca toţi să poată afla.

Un uriaş cablu de aur cade din plafonul sălii, de o parte şi cealaltă a deschiderii către infern. Zeii şi zeiţele se grăbesc să se ferească din calea lui. Loveşte marmura cu bubuit răsunător. Este mai gros decât otgonul unei corăbii şi pare împletit din mii de şuviţe de aur pur, groase de doi centimetri. Trebuie să cântărească multe tone.

Zeus coboară treptele de aur ale tronului şi ridică frânghia aceea, ţinând-o cu uşurinţă în mâinile sale gigantice.

– Apucaţi capătul, rosteşte el încântat.

Zeii şi zeiţele schimbă priviri între ei şi nu se clintesc.

– **APUCAŢI CAPĂTUL!**

Sute de nemuritori şi slujitorii lor nemuritori se grăbesc să se supună, străduindu-se să prindă cablul lung, aidoma unor copii care se întrec la trasul frânghiei la un picnic. Peste un minut, Zeus se găseşte singur de o parte a Puţului Tartarului, ţinând nepăsător cablul, iar de cealaltă parte se înghesuie nenumăraţi zei şi zeiţe, ale căror puternice mâini zeieşti strâng aurul cu putere.

– Trageţi, spune Zeus. Trageţi-mă din ceruri, pe glie, la Hades, şi mai afund, în hăurile puturoase ale Tartarului. Trageţi, vă spun!

Nici măcar un singur zeu nu-şi clinteşte un muşchi bronzat.

– **TRAGEŢI-MĂ, VĂ PORUNCESC!**

Zeus prinde cablul de aur şi începe să tragă. Sandalele zeilor lunecă, scârţâie şi hârşâie pe marmură. Sute de zei şi zeiţe, înşiruiţi în lungul cablului din aur, sunt traşi mai aproape de puţ,

unii împiedicându-se, alţii căzând în genunchi.

– **TRAGEŢI, FIR-AŢI BLESTEMAŢI SĂ FIŢI!** rage Zeus. **TRAGEŢI SAU VEŢI FI TRAŞI ÎN TARTARUL PUTUROS PÂNĂ CE TIMPUL ÎNSUŞI VA PUTREZI DE PE OSEMINTELE UNIVERSULUI!**

Zeus trage din nou şi douăzeci de metri de cablu de aur se încolăcesc în spatele lui. Şirul conga de zei, zeiţe, graţii, furii, nereide, nimfe şi tot-ce-mai-doriţi aflat de cealaltă parte – toţi trăgând, cu excepţia Nopţii înveşmântate în purpuriu – lunecă şi hârşâie către puţ. Atena se află cel mai în faţă, iar când ajunge la numai zece metri de marginea deschiderii strigă:

– Trageţi, zeilor! Băgaţi-l înăuntru pe nemernicul bătrân!!

Ares, Apollo, Hermes, Poseidon şi restul zeilor de seamă pun osul serios la bătaie. Zeii nu mai alunecă pe pardoseală. Cablul se întinde, scârţâind şi destrămându-se sub încordare. Zeiţele ţipă şi trag la unison, iar Hera – soţia lui Zeus – trage chiar mai puternic decât celelalte. Cablul de aur se întinde şi pârâie.

Zeus râde. Îi ţine pe toţi în frâu, trăgând cu o singură mână. Acum prinde cablul cu cealaltă mână şi trage iarăşi.

Zeii ţipă ca nişte copii în *montagne-russe.* Atena şi cei care ţin de cablu lângă ea lunecă pe marmură ca şi cum ar fi pe gheaţă, mai aproape şi tot mai aproape de Puţul vuitor al Tartarului, în timp ce zeci de nemuritori mărunţi cedează şi se îndepărtează de cablu. Atena însă nu abandonează. Zeiţa cu ochi oţelii este trasă nemilos către marginea deschiderii spre iad, din care răbufnesc vălătuci de aburi. S-ar părea că întregul şir de nemuritori care se încordează, asudă şi blestemă se va prăbuşi în adânc.

Zeus hohoteşte şi dă drumul cablului. Zeci şi zeci de zei şi zeiţe zboară înapoi şi aterizează fără ceremonie pe dosurile lor nemuritoare.

– Voi, zei şi zeiţe, copii, fraţi, surori, fii, fiice, veri şi servitori – voi nu mă puteţi doborî, spune Zeus.

Revine la tronul său şi se aşază.

– Nici chiar dacă v-aţi smulge braţele din umeri, nici dacă aţi trage până aţi crăpa, tot nu m-aţi putea clinti, dacă eu n-aş vrea. Eu sunt Zeus, cel mai puternic dintre zei.

Ridică un deget uriaş.

– Dar… dacă eu aş alege să vă trag cu adevăratele mele puteri, v-aş ridica de pe acest Olimp, v-aş legăna în hăul negru de deasupra Tartarului, aş adăuga pământul şi marea

deopotrivă, i-aş încolăci capătul în jurul piscului acestui deluşor numit Olimp şi v-aş lăsa să spânzuraţi acolo, în beznă, până ce soarele se va răci.

Dacă n-aş fi văzut ceea ce tocmai văzusem, aş fi gândit că bătrânul afurisit trăgea o cacealma. Acum însă ştiu mai bine.

Atena se ridică în picioare, la nici un metru de marginea Tartarului şi rosteşte:

– Părintele nostru, fiu al lui Cronos, care şezi pe cel mai înalt tron al cerurilor, noi îţi cunoaştem puterea, Stăpâne. Cine ţi-ar putea sta împotrivă? Nu noi…

Toţi nemuritorii par să-şi ţină răsuflarea. Temperamentul Atenei este legendar, calităţile diplomatice îi lipsesc adesea – dacă va spune lucrul nepotrivit…

– Noi însă, urmează fiica lui Zeus, cea cu ochi oţelii, îi compătimim pe aceşti muritori, pe lăncierii mei argivi sortiţi pieirii, care-şi joacă rolurile mărunte pe scena lor măruntă, care-şi mor morţile teribile, înecându-se în propriul sânge, la capătul vieţilor mărunte.

Mai avansează doi paşi, astfel că vârfurile sandalelor îi trec peste marginea puţului negru. Undeva la mii de metri sub ea, în bezna străpunsă de fulgere a Tartarului, ceva uriaş zbiară de durere şi frică.

– Da, Zeus, continuă Atena, vom rămâne departe de război, aşa cum ne porunceşti. Acordă-ne, totuşi, măcar îngăduinţa de a le oferi favoriţilor noştri muritori tactici care i-ar putea salva, astfel ca să nu cadă toţi răpuşi sub trăsnetele mâniei tale nemuritoare.

Zeus îşi priveşte îndelung fiica, iar eu unul nu-i pot descifra căutătura. Furie? Amuzament? Iritare?

– Tritogeneia – al treilea născut –, copilă dragă, rosteşte el, curajul tău mi-a dat dintotdeauna dureri de cap. Nu descuraja însă, căci nimic din lecţia pe care v-am dat-o azi nu este născut din mânie, ci caută doar să le arate tuturor celor adunaţi aici consecinţele nesupunerii lor.

Terminând de vorbit, Zeus coboară de pe tron, iar carul lui de luptă zboară printre pilaştrii gigantici şi perechea de telegari cu copite de bronz – reali, îmi dau seama, nu holograme – coboară lângă el, cu coamele de aur fluturând în urmă. Zeus îşi încinge armura de aur şi-şi ridică biciul de la locul lui, apoi suie în car, şfichiuieşte din bici, iar eu văd cum perechea de cai şi carul

gonesc pe marmură şi după aceea se înalţă, dau ocol sălii o dată, la treizeci de metri deasupra capetelor zeilor şi zeiţelor, înainte de a porni printre pilaştri şi a dispărea într-un bubuit de tunet cuantic.

Încetişor, zeii, zeiţele şi cei de rang mai mic ies pe rând din sală, murmurând şi complotând între ei, fiindcă nici unul – sunt sigur – nu intenţionează să-l asculte pe stăpânul şi regele lor.

Cât despre mine... rămân locului o vreme – invizibil şi mulţumit că sunt aşa. Falca îmi atârnă uşor şi gâfâi repede şi scurt, ca un câine bătut într-o zi fierbinte. Simt că printr-un colţ al gurii îmi curge un firicel de salivă.

Uneori, aici sus pe Olimp, este greu să crezi complet în cauză şi efect şi în metoda ştiinţifică.

25
Pădurea de sequoia din Texas

Daeman rămăsese complet singur acum, doar el şi sonie-ul în poieniţa din pădure, iar asta nu-i plăcea defel.

După plecarea lui Savi, Odiseu îşi spusese povestea nesfârşită şi lipsită de sens, apoi intrase şi el în pădure. Hannah aşteptase un minut, apoi îl urmase pe bătrân. (Daeman ştiuse imediat în dimineaţa aceea că Hannah şi bărbosul dormiseră împreună peste noapte – radarul lui sexual se înşela rareori.) Peste alte câteva minute, Ada şi celălalt bătrân, Harman, anunţaseră că mergeau să se plimbe şi dispăruseră sub copaci în direcţia opusă. (Daeman ştia că şi ei făcuseră sex în timpul nopţii. În mod vădit, el şi bătrâna vrăjitoare, Savi, erau singurii care nu avuseseră parte de distracţie.)

Aşa se făcea că Daeman era singur în luminiş, rezemat de carcasa sonie-ului, ascultând frunzele ce foşneau şi rămurelele ce trosneau în întunericul pădurii şi nefiind deloc încântat. Dacă apărea un alozaur, era pregătit să sară în sonie... dar apoi? Nu ştia nici măcar cum să acceseze comenzile holografice, cu atât mai puţin să activeze cupola de câmp de forţă ori să zboare. Ar fi fost un *hors d'oeuvre* pe un platou pentru dinozaur.

Daeman se gândi să strige spre pădure, s-o cheme pe Savi sau pe oricare dintre ceilalţi, totuşi se răzgândi imediat. Dacă dinozaurii şi ceilalţi prădători erau atraşi de zgomote? Nu intenţiona să experimenteze ca să afle răspunsul. Între timp, se

simţea realmente inconfortabil – nu numai din pricina anxietăţii, cât şi din nevoia acută de a merge la toaletă. Poate că ceilalţi se împrăştiaseră în pădure cu şerveţelele oferite de Savi, însă Daeman era un om civilizat; el nu mersese niciodată la toaletă fără… mă rog… fără o toaletă şi nu intenţiona să înceapă acum. Desigur, nu ştia câte ore aveau să treacă până ajungeau la Palatul Ardis, iar Savi vorbea ca şi când nici n-ar fi intenţionat să se oprească acolo, ci doar să-i lase pe Hannah, Ada şi ridicolul impostor care-şi spunea Odiseu, pentru ca după aceea să se îndrepte către Bazinul Mediteranean, oriunde ar fi fost acela. Daeman ştia că nu putea să aştepte *atât* de mult.

Îşi dădu seama că era mai degrabă descurajat, decât înspăimântat. Toţi păruseră surprinşi ieri, când se oferise voluntar pentru a-i însoţi pe bătrână şi Harman în absurda lor expediţie, dar nici unul nu ghicise adevăratul lui motiv pentru alegerea acelei alternative. În primul rând, se temea de dinozaurii din jurul Palatului Ardis. Nu se mai întorcea acolo. În al doilea rând, toate discuţiile acelea despre faxare ca fiind un fel de distrugere şi reconstruire a oamenilor îl tulburaseră într-o măsură foarte mare. La urma urmelor, cine n-ar fi fost tulburat, la aşa scurt timp după ce s-ar fi trezit în firmerie şi ar fi ştiut că adevăratul său corp fusese distrus? Daeman se faxase în aproape fiecare zi a vieţii sale, însă gândul de a păşi în clipa aceasta printr-un faxportal, ştiind că avea să-i descompună muşchii, oasele, creierul şi memoria, iar apoi să construiască o copie altundeva – dacă bătrâna spunea adevărul –, ei bine, ideea îl nelinişte al naibii de mult.

Aşa că optase pentru călătoria pe sonie pentru alte câteva zile, fără a fi nevoit să se confrunte nici cu dinozaurii de la Ardis, nici cu distrugerea prin faxare a atomilor săi, sau a moleculelor, sau a orice altceva.

Acum nu-şi dorea decât o toaletă şi un servitor, sau pe mama lui, care să-i pregătească cina. Poate că avea să-i ceară bătrânei să-l lase la Craterul Paris, după ce opreau la Ardis. Nu era chiar aşa departe, nu? Deşi întrezărise mâzgăliturile lui Harman – „harta” sa –, Daeman nu avea conceptul de geografie a lumii. Totul era la fel de departe ca orice altceva – la un pas prin faxportal.

Bătrâna ieşi din pădure, îl văzu pe Daeman singur, rezemat de sonie-ul care plutea deasupra solului, şi întrebă:

– Unde-s ceilalţi?

– Asta mă-ntrebam şi eu. Primul a plecat barbarul. Apoi l-a urmat Hannah. După aceea, Ada şi Harman au plecat *într-acolo…*

Gesticulă spre arborii înalţi din partea opusă a poieniţei.

– De ce nu-ţi foloseşti palma? rosti Savi şi surâse, de parcă propriile ei cuvinte ar fi amuzat-o.

– Am încercat deja. Pe chestia aia a ta de gheaţă… La pod… Aici… Nu merge.

Ridică palma stângă, gândi funcţia depistare şi arătă dreptunghiul alb şi gol care plutea acolo.

– Aceea nu-i decât funcţia de localizare imediată, spuse Savi. O simplă săgeată călăuzitoare, o dată ce eşti aproape de ceva, ca şi cum ai fi într-o bibliotecă şi ai căuta un volum, dar ai fi luat-o pe un culoar greşit printre rafturi. Foloseşte farnet sau proxnet.

Daeman se holbă la ea. De când o văzuse prima dată, se îndoise de sănătatea ei mentală.

– Ah, nu-i nimic, rosti Savi, continuând să-şi afişeze zâmbetul lipsit de amuzament. Aţi uitat toţi funcţiile. Generaţie după generaţie…

– Despre ce vorbeşti? Vechile funcţii, cum e citirea, nu mai merg. Ele au dispărut când au plecat post-oamenii.

Arătă inelele care se încrucişau pe peticul de cer albastru de deasupra.

– Prostii.

Se apropie, se rezemă de sonie lângă el şi-l prinse de braţul stâng, întorcându-i palma către ea:

– Vizualizează trei cercuri roşii, fiecare având în centru un pătrat albastru.

– Poftim?

– M-ai auzit.

Femeia continua să-l ţină de încheietură.

Ce idioţenie, îşi spuse Daeman, totuşi vizualiză trei cercuri roşii cu pătrate albastre plutind în centrul fiecăruia.

În locul dreptunghiului mic de lumină alb-gălbuie pe care o genera funcţia depistare, la cincisprezece centimetri deasupra palmei sale plutea acum un oval mare de lumină albastră.

– Uau! exclamă el şi-şi trase brusc mâna din strânsoarea femeii, agitând-o disperat, de parcă acolo ar fi aterizat o insectă uriaşă.

Ovalul albastru pâlpâi, urmându-i mişcările.

– Calmează-te, spuse Savi. Este gol. Vizualizează pe cineva.

– Pe cine?

Lui Daeman nu-i plăcea realmente senzaţia aceea – corpul lui făcea ceva despre care el nu ştia că poate.

– Pe oricine. O persoană care să-ţi fie apropiată.

Daeman închise ochii şi vizualiză chipul mamei sale. Când redeschise ochii, ovalul albastru era acoperit de semne. Grile de străzi, un râu, cuvinte pe care nu le putea citi – o vedere aeriană a cercului negru, care putea să fie doar craterul din inima Craterului Paris. Imaginea transfocă şi, pe neaşteptat, ajunse într-o structură stilizată, la nivelul al cincilea, un domi din spate, lângă crater – nu era locuinţa lui. Două figuri umane stilizate, ca nişte desene animate, dar cu chipuri reale, omeneşti, erau în pat, femeia deasupra bărbatului, şi se mişcau…

Daeman strânse palma în pumn, închizând ovalul.

– Scuze. Am uitat că-n ziua de azi nimeni nu foloseşte inhibitori de urmărire. Era prietena ta?

– Mama, spuse Daeman, simţind gust de fiere în gură.

Fusese complexul de domiuri al lui Goman, aflat de cealaltă parte a craterului – cunoştea dispunerea camerelor încă din copilărie, când se jucase în odăile interioare, în perioada în care mama sa convieţuise cu bărbatul înalt, cu piele neagră şi glas mieros ca vinul. Lui Daeman nu-i plăcea Goman şi nu ştiuse că mama lui continua să se vadă cu el. Potrivit spuselor anterioare ale lui Harman, în Craterul Paris era deja noapte.

– Să-ncercăm să vedem unde sunt Hannah, Ada şi ceilalţi, rosti Savi şi chicoti. Deşi poate că şi ei îşi doresc să-şi fi activat inhibitorii farnet.

Daeman nu dorea să-şi descleşteze pumnul.

– Reiniţializează-l.

– Cum?

– Cum scăpai de săgeata pentru depistare?

– Gândeam simplu „închidere”, răspunse Daeman, adăugând mental *„proasto”.*

– Fă la fel.

Daeman gândi şi ovalul albastru dispăru.

– Pentru a activa proxnetul, vizualizează un cerc galben cu un triunghi verde în el, rosti Savi.

Îşi privi propria palmă şi un dreptunghi galben strălucitor se ivi deasupra ei.

Daeman procedă la fel.

– Gândeşte-te la Hannah, zise Savi.

El o ascultă. Ambele lor palme arătară un continent – America de Nord, cu toate că Daeman nu-l putu identifica –, apoi transfocare spre secţiunea centrală din sud, transfocare spre nordul coastei, transfocare la o serie complexă de cuvinte indescifrabile şi hărţi topografice, transfocare pe sub arbori stilizaţi, la o formă feminină stilizată, care avea capul lui Hannah pe un corp de desen animat şi care mergea singură – ba nu, nu singură, îşi dădu seama Daeman, pentru că alături de ea mergea un semn de întrebare.

Savi chicoti iarăşi.

– Proxnetul nu ştie cum să-l proceseze pe Odiseu.

– Nu-l văd pe Odiseu, spuse Daeman.

Savi introduse un deget în cubul lui holografic galben şi atinse semnul de întrebare. Arătă două forme roşii la marginea cubului.

– Ăştia suntem noi, zise ea. Ada şi Harman trebuie să fie în afara grilei, către nord.

– Şi de unde ştim că-i ea? întrebă Daeman, deşi îi întrezărise creştetul capului.

– Gândeşte „prim-plan”, rosti Savi.

Îi arătă cubul din palma ei, care transfocase mai jos, se stabiliză orizontal şi o privea pe Hannah stilizată cu chipul real al lui Hannah, care mergea printre copaci stilizaţi, în lungul unui pârâu stilizat.

Bărbatul gândi „prim-plan” şi se minună de claritatea imaginii. Putea zări umbrele arborilor pe trăsăturile ei. Vorbea animată cu simbolul – Savi îi spusese „semn de întrebare” – care plutea lângă ea. Daeman fu bucuros că n-o găsise în mijlocul unui act sexual.

Probabil că Savi îi vizualizase pe Ada şi Harman, deoarece cubul galben din palma ei se schimbă şi arătă două siluete ce păşeau pe simboluri topografice undeva la nord de punctele roşii staţionare, despre care bătrâna spusese că ar fi fost Savi şi Daeman.

– Toţi sunt vii şi nimeni n-a fost mâncat de dinozauri. Mi-aş dori însă al naibii de mult să se-ntoarcă pentru a putea pleca. Se face târziu. Dac-am fi fost în zilele de altădată, i-aş fi apelat pur şi simplu pe palmele lor şi le-aş fi spus să-şi mişte fundurile-ncoace.

– Poţi folosi asta pentru comunicaţii? întrebă Daeman, ridicându-şi palma goală.

– Bineînţeles.

– Şi noi de ce nu ştim?

Îşi auzi glasul sunând aproape furios.

Savi strânse din umeri.

– Oricum, voi nu mai ştiţi aproape nimic – voi, aşa-zişii oameni de stil-vechi.

– Ce vrei să spui prin „aşa-zişii oameni de stil-vechi”? se încruntă Daeman.

Era furios.

– Tu chiar crezi că oamenii din Epoca Pierdută, stilurile-vechi, aveau în celulele şi corpurile lor toate nano-maşinile astea modificate genetic?

– Da, răspunse Daeman, deşi îşi dădu seama că nu ştia absolut nimic despre stilurile-vechi din Epoca Pierdută şi că-i păsa încă şi mai puţin.

Savi rămase tăcută pentru un minut. În ochii lui Daeman, părea obosită, dar poate că toţi bătrânii pre-firmerie arătau aşa rău – nu putea să ştie adevărul în privinţa asta.

– Ar trebui să mergem şi să-i chemăm, spuse ea în cele din urmă. Eu mă duc după Hannah şi Odiseu, tu ocupă-te de Ada şi Harman. Setează-ţi palma pe proxnet, activează-ţi depistarea ca de obicei şi te va duce la ei. Spune-le că autobuzul pleacă.

Bărbatul habar nu avea ce însemna „autobuz”, dar era lipsit de importanţă.

– Mai există şi alte funcţii? întrebă el, înainte ca femeia să se poată îndepărta.

– Sute.

– Arată-mi una, o provocă Daeman.

N-o credea – în nici un caz nu puteau să fie sute –, totuşi măcar una sau două în plus l-ar fi făcut popular la petreceri şi mai interesant pentru tinere.

Savi suspină şi se rezemă de sonie. Se stârnise un vânticel care mişca ramurile de sequoia mult deasupra lor.

– Îţi pot arăta funcţia care i-a alungat finalmente pe post-oameni de pe Pământ, vorbi ea încet. Allnet.

Daeman închise din nou pumnul şi-şi trase mâna îndărăt.

– Nu vreau, dacă-i periculos.

– Nu este. Nu pentru noi. Uite, o să-ncep eu.

Îi coborî braţul, îi deschise, degetele şi-i atinse palma într-un chip pe care el îl găsi aproape excitant. După aceea, puse propria palmă stângă lângă a bărbatului.

– Vizualizează patru dreptunghiuri albastre deasupra a trei cercuri roşii, deasupra a patru triunghiuri verzi, murmură ea.

Daeman se încruntă – asta era dificil, formele fugeau chiar la marginea capacităţii sale de a păstra imaginea –, dar reuşi în cele din urmă, cu ochii închişi.

– Deschide ochii, rosti Savi.

El o ascultă şi peste o secundă se prinse disperat cu ambele mâini de sonie, străduindu-se să nu cadă.

Nu exista nici un paralelipiped palmar. Nici o hartă indescifrabilă sau figuri desprinse din desenele animate.

Însă tot ce se afla în raza sa vizuală fusese transformat. Arborii din apropiere, pe care-i ignorase, cu excepţia cazului când le folosise umbra, erau acum complexităţi uriaşe – straturi transparente peste straturi transparente de ţesut viu, pulsator, scoarţă moartă, vezicule, vene, material mort interior, care arăta vectori structurali şi cercuri cu coloane de date ce se derulau, verde şi roşu mişcător de viaţă – cetină, xilem, floem, apă, zaharuri, energie, lumină solară.

Ştia că dacă ar fi putut citi datele ce rulau, ar fi înţeles exact hidrologia miracolului viu care era un copac, ar fi ştiut exact câţi pascali de presiune erau necesari pentru a ridica prin osmoză toată apa aceea de la rădăcini – Daeman putea să privească în jos şi *să vadă* rădăcinile din sol, să vadă schimbul de energie al apei din sol în rădăcini şi călătoria lungă, de zeci de metri, de la rădăcini la tubuleţele verticale ce ridicau apa – zeci de metri pe verticală! Aidoma unui gigant care ar fi supt printr-un pai – şi apoi mişcarea laterală a apei, molecule de apă în conducte cu lăţimi de ordinul moleculelor, spre exterior, prin ramuri largi de cincisprezece, douăzeci de metri, îngustându-se, îngustându-se mereu, vieţi şi substanţe nutritive în apa aceea, energie de la soare…

Daeman înălţă ochii şi văzu lumina soarelui sub forma ploii fine de energie care era – lumina soarelui atingea acele pinilor şi era absorbită, lumina soarelui atingea humusul de sub tălpile sale şi încălzea bacteriile de acolo. Putea să numere bacteriile ce forfoteau ocupate! Lumea din jurul său era un torent de informaţii, un talaz de date, un milion de microecologii care

interacţionau simultan, de la energie la energie. Până şi moartea făcea parte din dansul complex al apei, luminii, energiei, vieţii, reciclării, creşterii, sexului şi foamei care curgeau de jur-împrejurul său.

Daeman putea să vadă un şoarece mort, îngropat în humusul de cealaltă parte a luminişului, acum doar cu puţin mai mult de oscioare şi păr, totuşi continuând să fie un far energetic de lumină roşie, pe măsură ce bacteriile se ospătau şi ouăle muştelor incubau în viermi în lumina soarelui de după-amiază şi lenta descâlcire a complexelor molecule de proteine continua la nivel molecular, şi…

Icnind, pe punctul de a se sufoca, bărbatul se roti, încercând să nu mai vadă imaginile acelea, dar complexitatea exista peste tot – fluxul şi refluxul etichetat şi protoplasmatic de energie care era transferată, substanţe nutritive ce erau absorbite, celule ce erau hrănite, molecule ce dansau în arborii transparenţi, solul care respira şi cerul sclipitor cu ploaia sa şi potopul de lumină solară şi mesaje radio dinspre stele.

Daeman îşi acoperi ochii cu mâinile, însă era prea târziu; o privise pe Savi – bătrâna, de asemenea o galaxie de viaţă. Viaţa era cuibărită în neuronii licăritori ai creierului ei îndărătul craniului care rânjea şi declanşa ca fulgerul pe şirul de şocuri din lungul nervului ei optic şi în miliardele şi miliardele de forme de viaţă din măruntaiele ei, toate preocupate şi indiferente, şi – încercând să-şi ferească privirea, Daeman făcu greşeala să privească în jos, spre propriu-i corp, în sine, pe lângă sine, la conexiunea lui cu aerul şi solul şi cerul…

– Închidere! rosti Savi şi mintea lui Daeman repetă comanda aidoma unui ecou.

Strălucitoarea lumină solară a miezului zilei, care ricoşa din arbori şi din solul acoperit cu cetină, îi păru brusc bărbatului la fel de întunecată ca toiul nopţii.

Picioarele nu-i mai funcţionară. Horcăind, Daeman lunecă pe lângă carcasa sonie-ului şi colapsă pe pământ, rostogolindu-se pe stomac, cu braţele întinse, degetele palmelor răşchirate, cu faţa apăsată în acele de pini.

Savi se ghemui lângă el şi-l bătu uşor pe umăr.

– Va dispărea într-un minut, vorbi ea încet. Rămâi aici. Mă duc eu să-i caut pe ceilalţi.

Ada şovăise să meargă, atunci când Harman sugerase să facă o plimbare – se temea că Savi va fi furioasă sau alarmată de absenţa tuturor când va reveni în poieniţă –, dar Hannah fugise deja în căutarea lui Odiseu şi Ada nu dorea să rămână acolo, lângă sonie, singură cu Daeman. În plus, nu ştia dacă va avea altă ocazie să vorbească în intimitate cu noul ei iubit, înainte ca să revină la Ardis şi el să zboare cu Savi în Bazinul Medi-nu-ştiu-cum.

Suiră un deluşor, apoi urmară un pârâu coborând pe versantul opus. Pădurea era însufleţită de cântecele păsărilor, însă nu văzură nici un animal mai mare decât veveriţele. Harman părea preocupat, pierdut în gânduri, şi o atinse pe Ada o singură dată, când îi întinse mâna ca s-o ajute să traverseze pârâul de deasupra unei cascade înalte de trei metri. Femeia se întrebă dacă nu cumva noaptea pe care o petrecuseră împreună fusese o eroare, o greşeală de apreciere din partea ei, totuşi când se opriră ca să se odihnească la baza cascadei, văzu că ochii lui Harman se concentrară asupra ei, îi zări afecţiunea şi tandreţea din privire şi fu bucuroasă că deveniseră iubiţi.

– Ada, rosti el, tu-ţi cunoşti tatăl?

Ea clipi repede. Întrebarea nu era tocmai şocantă – bineînţeles, oamenii ştiau că aveau taţi, teoretic –, dar aşa ceva se întreba rareori.

– Dacă ştiu, adică, cine a fost?

Harman clătină din cap.

– Nu, vreau să spun dacă-l *cunoşti.* L-ai întâlnit?

– Nu, răspunse femeia. Mama mi-a spus cândva numele lui, dar cred că el a… ajuns la al Cincilea Douăzeci cu nişte ani în urmă.

Fusese cât pe-aici să spună *a suit la inele,* eufemismul cel mai comun pentru trecerea trupească în edenul post-oamenilor. Inima îi bubuia, când se întrebă de ce Harman îi pusese întrebarea stranie. Oare credea că ar fi existat o şansă ca *el* să-i fi fost tată? Se mai întâmpla, desigur. Femei tinere făceau dragoste cu bărbaţi mai vârstnici, care ar fi putut să fi fost anonimii lor taţi donatori de spermă – nu existau tabuuri în privinţa incestului, deoarece era imposibil ca un copil să se poată naşte în urma unei asemenea uniri şi nu existau fraţi sau surori, întrucât fiecare femeie putea să nască doar o dată –, însă în mod ciudat o tulbura să se gândească la asta.

– Eu nu ştiu cine a fost tatăl meu, zise Harman. Savi a spus că, la un moment dat – chiar după Epoca Pierdută –, taţii erau aproape tot atât de importanţi pentru copii, pe cât sunt mamele în prezent.

– Asta-i greu de imaginat, rosti Ada încă derutată.

Ce încerca să-i spună? Că era prea bătrân pentru ea? Era o prostie.

– Dacă voi fi vreodată tată, continuă Harman, doresc să fiu cunoscut de copil. Doresc să fiu alături de copil când va creşte… la fel ca o mamă.

Ada era prea şocată ca să-i răspundă.

Reluă mersul şi femeia îl urmă pe sub arbori. La umbră era mai răcoare, însă aerul era mai apăsător. Cascada susura în urmă. Deodată, Ada privi în jur, alarmată.

– Ai auzit ceva? întrebă Harman, oprindu-se.

– Nu. Atât numai că… ceva e-n neregulă.

– Nu există servitori. Nu există voynicşi.

Asta era, înţelese Ada. Erau singuri. În ultimele două zile, absenţa omniprezenţilor servitori şi voynicşi fusese ca un zgomot de fundal care lipsea, dar inexistenţa lor era mult mai evidentă acum, când rămăseseră singuri, doar ei doi.

Fără nici un motiv aparent, se înfioră brusc.

– Poţi să găseşti drumul înapoi la sonie?

Harman încuviinţă.

– Am fost atent la teren şi am urmărit şi soarele.

Înălţă ramura pe care o folosea drept toiag de mers:

– Luminişul este imediat după dealul acela.

Ada surâse, fără a fi însă total convinsă. Îşi verifică depistatorul palmar, dar era alb, aşa cum fusese de când părăsiseră domiul din Antarctica. Mai colindase şi până atunci prin păduri – de obicei, pe domeniul Ardis –, totuşi niciodată fără un servitor care să plutească în apropiere, să-i arate drumul spre casă, sau fără un voynix, s-o protejeze. Era însă doar o tensiune de fundal pentru tulburarea principală, legată de întrebarea stranie a lui Harman şi de comentariile sale.

– De ce vorbeşti despre taţi?

Harman o privi pe când coborau mai departe pe deal, afundându-se în pădurea de sequoia. Umbra era aproape crepusculară aici, deşi raze de lumină pătrundeau pieziş prin liniştea de catedrală.

– Din cauza unui lucru pe care mi l-a spus Savi azi dimineaţă. Mi-a spus că sunt îndeajuns de bătrân pentru a-ţi fi bunic. Mi-a spus că această căutare a firmeriei de către mine – şi relaţia cu tine – reprezintă un soi de negare al Douăzeciului meu Final.

Prima reacţie a Adei fu de furie, urmată imediat de un fior de gelozie. Furia fusese pricinuită de remarca stupidă a lui Savi – nu era treaba bătrânei cu cine se culca Ada sau cât de bătrâni erau bărbaţii cu care o făcea; gelozia provenea din faptul că Harman părăsise patul lor în dimineaţa aceea, la răsăritul soarelui, pentru a coborî şi flecări cu Savi. Ada îl sărutase când el coborâse din pat, făcuse duş şi se îmbrăcase, simţindu-se uşor dezamăgită că noul ei iubit nu mai dorea să petreacă încă o oră cu ea, înainte ca toţi să se scoale pentru micul dejun, totuşi îi respectase opţiunea, imaginându-şi că obişnuia pur şi simplu să se scoale devreme dimineţile.

Însă ce putuse fi atât de important pentru el, ca s-o părăsească în zori şi să stea de vorbă cu Savi? N-avea să petreacă oricum următoarele zile împreună cu bătrâna, în căutarea idioată a navei spaţiale? De fapt, pricepu Ada, Savi lua locul *ei* în căutarea aceea.

Studie chipul lui Harman – cu aspect mult mai tineresc decât ridurile şocante şi părul sur ale lui Odiseu – şi văzu că el nu-i observase fulgerul de furie şi gelozie. Harman continua să fie preocupat, adâncit indiscutabil în propriile gânduri, şi Ada se întrebă dacă nu cumva atenţia şi sensibilitatea pe care o manifestase faţă de ea în ultimele zile – culminând cu minunata lor noapte de dragoste – nu fuseseră decât aberaţii, numai parte a unui preludiu la partida de sex, iar nu comportamentul lui obişnuit. Nu credea, totuşi, nu putea fi sigură. Dacă apropierea pe care o simţise faţă de Harman nu era decât o iluzie, ceva autogenerat de ea din orbirea faţă de bărbat?

– Ştii cum alegi să rămâi însărcinată? întrebă Harman, zgâriind preocupat solul cu toiagul.

Ada încremeni şocată. Întrebarea era… uimitoare.

Harman se opri şi o privi, de parcă nu spusese nimic neobişnuit.

– Vreau să spun, ştii cum funcţionează mecanismul? urmă el, părând orb faţă de caracterul necuvenit al întrebării.

Bărbaţii şi femeile nu discutau asemenea lucruri.

– Dacă vrei să-mi ţii o prelegere despre păsări şi albine, rosti

sec Ada, este niţel cam târziu.

Harman râse amuzat. În ultimele două săptămâni, râsetul acela o încântase pe Ada. Acum o irită într-un hal fără de hal.

– Nu mă refer la sex, draga mea, spuse el, şi Ada observă că era prima dată că i se adresa cu un termen dezmierdător, însă nu avea dispoziţia de a-l aprecia. Mă refer la momentul când primeşti aprobarea să rămâi însărcinată, poate peste câţiva Douăzeci – şi alegi donorul de spermă.

Ada se înroşise la faţă şi o enerva faptul că nu-şi putea opri îmbujorarea după voie. Se învăpăie şi mai tare.

– Nu ştiu despre ce vorbeşti.

De fapt, ştia, bineînţeles. Bărbaţii erau cei despre care se presupunea că n-ar fi trebuit să ştie ori să discute asemenea lucruri. Cele mai multe femei optau să solicite să rămână însărcinate în jurul celei de-al Treilea Douăzeci. De obicei, aşteptai între unu şi doi ani primirea acceptului – trimis de post-oameni prin intermediul servitorilor. În clipa aceea, femeia respectivă înceta contactele sexuale, lua dezinhibitorul de sarcină şi decidea care dintre anteriorii ei parteneri va fi tatăl donor de spermă al copilului. În câteva zile rămânea gravidă şi restul era la fel de vechi ca şi… omenirea în sine.

– Vorbesc despre mecanismul prin care decizi care dintre pachetele de spermă stocate să fie ales de corpul tău, continuă Harman. Adevăratele femei de stil-vechi nu dispuneau de opţiunea aceasta…

– Prostii! i-o reteză Ada. *Noi* suntem stilurile-vechi. Aşa a fost dintotdeauna.

Harman clătină din cap încet, aproape cu tristeţe.

– Nu. Chiar şi pe vremea lui Savi, cu numai o mie patru sute de ani în urmă, sarcina era mai degrabă un hazard. Ea spune că stocarea spermei şi mecanismul de selectare au fost clădite în noi – în femei – de către post-oameni, bazate pe o structură genetică împrumutată de la molii.

– Molii! exclamă Ada, care nu era doar şocată, ci de acum profund indignată: era ceva pe atât de absurd, pe cât de înjositor. Despre ce dracu' vorbeşti, Harman *Uhr?*

El ridică brusc capul şi păru să-i observe reacţia pentru prima dată, ca şi cum revenirea femeii la formula onorifică de adresare fusese o palmă pe obraz, care-l readusese la realitate.

– Este adevărat. Îmi pare rău dacă te tulbur, însă Savi spune

că post-ii au structurat genetic capacitatea aceasta de a alege sperma tatălui la ani de zile după contactul sexual din genele unei specii de molii numite…

– Ajunge! strigă Ada.

Mâinile îi erau încleştate în pumni. În viaţa ei, nu lovise pe nimeni şi nici nu dorise, dar în secunda aceasta era pe punctul de a-i trage una lui Harman.

– Savi spune asta, Savi spune aia! M-am săturat de jigodia aia bătrână. Nici măcar nu cred că *este* atât de bătrână… sau de înţeleaptă. E realmente nebună. Eu mă-ntorc la sonie.

Se afundă în pădure.

– Ada! strigă Harman.

Ea îl ignoră şi sui dealul, lunecând pe cetină şi humusul umed.

– Ada!

Femeia continuă, decisă să-l lase în urmă.

– Ada, ai pornit în direcţia greşită.

Hannah îl ajunsese din urmă pe Odiseu la câteva sute de metri de luminiş. Când o auzi trosnind prin tufişuri, bărbatul se răsuci şi puse mâna pe spadă, dar se destinse după ce văzu cine era.

– Ce vrei, fato?

– Vreau să-ţi văd spada, rosti Hannah, îndepărtându-şi şuviţele de păr negru de pe faţă.

Odiseu izbucni în râs.

– De ce nu?

Scoase teaca de piele de la brâu şi-i întinse arma:

– Fii atentă cu tăişurile. M-aş putea bărbieri cu lama asta, dacă aş alege vreodată să mă bărbieresc.

Hannah scoase spada scurtă şi o cântări experimental în mână.

– Savi mi-a spus că tu lucrezi cu metale, zise Odiseu.

Se aplecă lângă un izvor, îşi făcu mâna căuş şi sorbi.

– A mai spus că eşti probabil singura persoană, bărbat sau femeie, din toată această bravă lume nouă, care ştie cum să toarne bronzul.

Hannah strânse din umeri.

– Mama ştia poveşti vechi despre turnarea metalelor. Când a fost tânără, s-a jucat cu cuptoarele deschise. Eu continui experienţele acelea.

Ridică spada deasupra umărului şi o abătu în jos.

– Ne-ai văzut luptând în turinul vostru.

Ea dădu din cap.

– Şi?

– Foloseşti spada aşa cum se cuvine. Spinteci, nu împungi. Asta a fost croită pentru retezarea membrelor şi revărsarea măruntaielor, nimic mai rafinat.

Hannah făcu o grimasă şi-i restitui arma.

– Asta-i spada pe care ai folosit-o pe câmpiile Ilionului? întrebă ea încet. Şi în aventura în care ai furat statueta Palladion?

– Nu.

Bărbatul ridică tăişul vertical, până ce o parte din lumina care se furişa printre ramurile din înălţimi dansă pe suprafaţa lui:

– Spada aceasta mi-a fost dăruită de… o femeie… în călătoriile mele.

Hannah aşteptă mai multe explicaţii, însă în loc să spună altă poveste, Odiseu rosti:

– Vrei să vezi de ce este o spadă deosebită?

Femeia încuviinţă.

Odiseu ciocăni de două ori cu degetul mare în garda spadei şi, pe neaşteptate, lama păru să pâlpâie uşor. Hannah se aplecă mai aproape. Dinspre lamă se auzea un bâzâit slab, totuşi persistent. Întinse o mână spre metal, dar braţul lui Odiseu ţâşni iute, înhăţând-o de încheietură.

– Dacă o atingi acum, rămâi fără degete.

– De ce?

Nu se strădui să-şi elibereze încheietura şi după câteva clipe Odiseu îi dădu drumul.

– Vibrează, zise el, ţinând-o perfect orizontal, imediat sub nivelul ochilor.

Hannah observă din nou că ea avea exact aceeaşi înălţime ca bărbatul. În noaptea trecută, ea îl auzise pe coridorul bulei verzi de pe pod după ce ceilalţi se culcaseră, i se alăturase pentru o plimbare, revenise în domiul lui şi vorbiseră ore în şir, apoi se culcase pe podea lângă patul lui. Hannah ştia că Ada credea că ei deveniseră amanţi; lucrul acesta n-o deranja şi nu vedea vreun motiv pentru care s-o convingă de neadevărul ideii respective.

– Parcă ar cânta, comentă ea, întorcându-se puţin, să audă mai bine zumzetul ascuţit.

Odiseu hohoti sonor, cu toate că Hannah nu înţelese care ar fi

fost cauza.

– Nu te speria. Nu mi-a fost aruncată de vreo Doamnă a Lacului, deşi n-ar fi chiar departe de adevăr.

Râse încă o dată.

Hannah îl privi pe bărbos. Nu avea nici cea mai vagă idee despre ce vorbea. Se întrebă dacă el însuşi ştia.

– De ce vibrează?

– Dă-te înapoi, zise bărbatul cu piept lat.

Cei mai mulţi sequoia din jurul lor erau groşi de doi-trei metri, unii poate chiar mai groşi, însă un arbore mai mic – poate un pin galben sau un brad Douglas – creştea într-un petic însorit, la câţiva metri în stânga. Avea treizeci, poate patruzeci de ani, cu trunchiul gros de o jumătate de metru.

Odiseu îşi depărtă puţin tălpile, prinse spada cu o mână şi o roti leneş spre copac, cu o lovitură de rever lipsită de efort.

Tăişul se deplasă atât de lin în arcul pe care-l descrise, încât păru că bărbatul îşi ratase complet ţinta. Nu se auzi nici cel mai mic zgomot de impact. După două-trei secunde, arborele înalt se cutremură, se clătină şi căzu cu zgomot pe pământ.

Odiseu atinse iarăşi mânerul cu degetul mare şi bâzâitul slab al vibraţiei încetă.

Hannah se apropie să cerceteze ciotul înalt până la piept şi copacul prăbuşit. Secţiunile trunchiului păreau secţionate chirurgical, nu retezate. Aşeză palma pe partea superioară a ciotului. Nu exista nici sevă, nici rumeguş. Lemnul era atât de neted, de parcă fusese sigilat în plastic, cumva cauterizat. Se întoarse către Odiseu.

– Trebuie să fi fost utilă în asediul Troiei.

– N-ai fost atentă, fato.

Vârî spada înapoi în teacă şi o prinse la centura lată.

– Este un dar pe care l-am primit la ani buni după ce plecasem de la război şi-mi începusem călătoriile. Dac-aş fi avut asta la Ilion… spuse, rânjind înspăimântător. Acum n-ar mai fi rămas nici un troian, zeu sau zeiţă cu capetele pe umeri. Îmi dau cuvântul.

Hannah se pomeni surâzând la rândul ei. Nu erau amanţi, nu încă, dar tânăra intenţiona să rămână la Palatul Ardis cât timp Odiseu se afla în vizită acolo şi cine ştia ce s-ar fi putut întâmpla?

– Aici eraţi, rosti Savi, coborând panta spre ei. Închise pumnul şi ceva ce părea a fi un câmp depistator palmar dispăru.

– E timpul să plecăm? întrebă Odiseu, adresându-i-se lui Savi,

însă privind către Hannah, ca şi când ar fi fost nişte conspiratori vechi.

– Da, încuviinţă bătrâna.

26
Între Eos Chasma şi Coprates Chasma, la est de centrul lui Valles Marineris

După trei săptămâni de călătorie către vest pe fluviul – mai degrabă, marea interioară – Valles Marineris, Mahnmut era pe punctul de a-şi pierde mintea de moravec.

Feluca lor, cu un echipaj de patruzeci de omuleţi verzi, nu era decât una dintre multele ambarcaţiuni ce navigau spre est ori spre vest în canionul inundat, ori pe direcţia nord-sud, prin estuarul care se deschidea în marea Chryse Planitia, ce făcea parte din oceanul nordic Tethys. Pe lângă zeci de alte feluci conduse de omuleţi verzi, trecuseră zilnic pe lângă cel puţin trei barje lungi de o sută de metri, fiecare transportând câte patru blocuri uriaşe de piatră, din care urmau să fie cioplite capetele, toate mergând către est, de la cariera de pe latura sudică a lui Noctis Labyrinthus situat în extremitatea vestică a lui Valles Marineris, aflat încă la două mii opt sute de kilometri înaintea felucii lui Mahnmut.

Orphu de pe Io fusese rostogolit la bord şi fixat pe puntea mediană mai joasă, ascuns sub o prelată de cercetările din văzduh, legat alături de principalele piese de încărcătură şi alte obiecte recuperate din *Doamna Brună.* Simpla amintire a submersibilului său – lăsat în urmă în grota marină puţin adâncă de pe coasta Chrysei Planitia, la o mie cinci sute de kilometri în urmă – îl deprima pe Mahnmut.

Până la acest voiaj, moravecul nu ştiuse că era capabil de deprimare – capabil să simtă o asemenea teribilă anxietate emoţională şi un sentiment de lipsă de speranţe, care să-l văduvească aproape complet de voinţă şi, într-o măsură chiar mai mare, de ambiţie –, însă despărţirea violentă de nava sa îi arătase cât de indispus putea fi. Orphu – orbit, schilodit, suit la bord ca un balast inutil – părea în dispoziţie bună, deşi Mahnmut afla treptat cât de atent şi de rar îşi arăta prietenul său adevăratele-i sentimente.

Feluca venise, aşa cum le fusese promis, dis-de-dimineaţă, a

doua zi după sosirea lor pe coastă şi, în timp ce OV îl încărcau pe bietul Orphu, Mahnmut coborâse de câteva ori în submersibilul inundat, demontând toate sursele de energie amovibile, celulele solare, echipamentele de comunicaţii, discurile de jurnale şi instrumentele de navigaţie pe care le putea căra.

– Ai înotat dezbrăcat până la epavă şi ţi-ai ticsit buzunarele cu pesmeţi înainte de a înota înapoi? rostise Orphu în dimineaţa aceea, după ce Mahnmut îi povestise despre eforturile sale de salvare.

– Poftim?

Mahnmut se întrebase dacă ionianul deteriorat nu-şi pierduse finalmente minţile.

– O mică eroare de continuitate în *Robinson Crusoe* de Daniel Defoe, uruise Orphu. Dintotdeauna mi-au plăcut erorile de continuitate.

– N-am citit cartea, replicase Mahnmut.

Nu avea chef de pălăvrăgeli. Abandonarea *Doamnei Brune* îl sfâşia.

Discutară despre reacţia sa în primele trei săptămâni ale voiajului, fiindcă la bordul felucii nu aveau mare lucru de făcut decât să discute fel şi fel. Emiţătorul-receptor radio pe distanţe scurte pe care Mahnmut îl conectase la jackul pentru linia de comunicaţii a lui Orphu funcţiona bine.

– Suferi de agorafobie în aceeaşi măsură ca şi de depresie, spuse Orphu.

– Cum aşa?

– Ai fost proiectat, programat şi instruit să fii parte din submersibil, ascuns sub gheţurile europane, înconjurat de întuneric şi adâncuri strivitoare, simţindu-te confortabil în spaţiile tale strâmte. Nici chiar scurtele tale incursiuni la suprafaţa de gheaţă a Europei nu te-au pregătit pentru aceste peisaje vaste, orizonturi îndepărtate şi ceruri albastre.

– Cerul nu-i albastru acum, fu singurul răspuns al lui Mahnmut.

Era dimineaţă devreme şi, ca în majoritatea dimineţilor, Valles Marineris era plină de nori joşi şi ceaţă deasă. OV strânseseră pânzele felucii şi înaintau doar cu ajutorul vâslelor – treizeci de omuleţi vâsleau, câte cincisprezece de fiecare parte, aparent neobosiţi –, ori de câte ori vântul nu clintea ambarcaţiunea cu două catarge şi vele latine. Felinare străluceau la provă, pe

catargul din faţă, de ambele părţi şi la pupa, iar feluca abia dacă avansa. Secţiunea aceasta din Valles Marineris avea lăţimea de peste o sută douăzeci de kilometri, iar cea în care urmau să intre era lată de peste două sute de kilometri – o mare interioară, mai degrabă decât un fluviu, de pe care, chiar şi în zilele senine, stâncile înalte de pe malurile de nord sau de sud erau invizibile în depărtări –, totuşi traficul navelor OV continua îndeajuns de susţinut prin aceste canale pentru a justifica precauţiile luate în ceaţă.

Mahnmut îşi dădu seama că ionianul avea dreptate – că agorafobia era o parte din problema sa, întrucât simţea deprimarea în modul cel mai acut în zilele senine, când vederea îi era nelimitată –, însă în acelaşi timp ştia că era ceva mai complicat decât simpla lui separare de nişa ambientală sigură şi de jackurile senzoriale ale submersibilului. Moravecul era – fusese dintotdeauna – un căpitan de navă şi ştia din propria sa programare istorică, precum şi din lecturile ulterioare, că nimic nu-i durea pe căpitani mai mult decât pierderea ambarcaţiunii lor. Peste toate astea, el fusese însărcinat cu o misiune importantă – să-l aducă pe Koros III la poalele dinspre ocean ale lui Olympus Mons – şi eşuase jalnic. Koros III era mort, ca şi Ri Po, care ar fi trebuit să rămână pe orbită pentru a recepţiona, interpreta şi retransmite importantele date culese de Koros.

Cui? Cum? Când? Mahnmut nu avea nici cel mai mic indiciu.

Vorbiră şi despre asta în săptămânile de voiaj liniştit. Era încă şi mai liniştit noaptea, deoarece OV intrau în hibernare imediat după apusul soarelui şi după ce asigurau feluca printr-o ancoră complexă – Mahnmut efectuase câteva sondări acustice şi determinase că fundul apei se afla la peste şase kilometri sub ei –, pentru ca să nu se mai clintească până ce lumina soarelui nu le atingea pielea verde, transparentă, în dimineaţa următoare. Părea evident că OV obţineau energie exclusiv de la soare, chiar şi de la razele ce străbăteau difuz prin ceţurile dimineţilor. În tot cazul, Mahnmut nu-i văzuse niciodată pe omuleţii verzi mâncând sau eliminând reziduuri digestive. I-ar fi putut întreba în privinţa aceasta, dar, deşi Orphu emisese ipoteza că un OV individual nu „murea” realmente în urma comunicării – că omuleţii erau mai degrabă o conştiinţă agregată decât un ansamblu de indivizi reali –, Mahnmut nu se încredea în ipoteza aceea îndeajuns pentru a-şi vârî mâna în pieptul altui omuleţ, pentru a prinde posibila lui

inimă şi pentru a pune întrebări ce puteau fi amânate până altădată.

În acelaşi timp însă, nu avea rezerve în a-i pune întrebări lui Orphu.

– De ce ne-au trimis pe noi? întrebase în a zecea zi. Nu cunoaştem misiunea şi nu suntem adecvaţi pentru a o îndeplini, chiar dacă am şti ce ar trebui să facem. A fost o nebunie să trimită aici un ignorant ca mine.

– Administratorii moraveci obişnuiesc să împartă sarcinile şi să atribuie specialităţi, răspunsese Orphu. Tu erai cel mai bun pe care l-au putut găsi pentru a-l duce pe Koros cu submersibilul la vulcan. Eu am fost cel mai bun moravec pe care l-au putut găsi pentru a asigura întreţinerea navei spaţiale. Nu s-au gândit nici o clipă la posibilitatea ca noi doi să formăm echipa rămasă pentru a îndeplini sarcinile celorlalţi doi.

– De ce nu? Trebuie să fi ştiut că misiunea era periculoasă.

Orphu uruise încetişor.

– Au crezut probabil că era o situaţie de tipul sau/sau – că vom muri toţi, dacă se ajungea la cazul extrem cel mai rău.

– Aproape c-am murit, şoptise Mahnmut. Probabil c-o să şi murim.

– Descrie-mi ziua, îi ceruse Orphu. Ceaţa s-a ridicat?

Zilele şi peisajele şi nopţile erau frumoase. Cunoştinţele lui Mahnmut despre planetele cu atmosferă respirabilă proveneau exclusiv din băncile sale de date despre Pământ, iar Marte terraformată reprezenta o abatere interesantă.

Cerul varia de la albastru-deschis strălucitor la amiază, la roşu-trandafiriu la apus, îndreptându-se uneori spre nuanţe de aur curat ce infuzau totul cu radianţă. Soarele în sine arăta mult mai mic decât cel văzut de pe Pământ în vechile videoînregistrări, totuşi era imens mai mare, mai luminos şi mai cald decât orice soare cunoscut de moravecii galileeni în ultimii două mii de ani-e. Briza era blândă şi mirosea a sare marină şi – uneori, şocant – a vegetaţie.

– Te-ai întrebat vreodată de ce ne-au dat simţul acesta? întrebase Orphu, când Mahnmut descrisese izul de vegetaţie pe care-l percepuse după ce pătrunseseră din Tethys în vastul estuar Valles Marineris.

– Care anume?

– Mirosul.

Moravecul europan trebui să se gândească. Dintotdeauna, considerase simţul mirosului ceva de la sine înţeles, deşi era inutil sub apă ori pe suprafaţa Europei şi aproape inutil în nişa ambientală din *Doamna Brună* – cu alte cuvinte, oriunde trăise.

– Pot simţi vaporii toxici în submersibil sau în cubiculumurile presurizate din Conamara Chaos, spusese în cele din urmă, ştiind că nu era un răspuns satisfăcător.

Pentru astfel de pericole, moravecii dispuneau de alarme încorporate mult mai bune.

Orphu huruise încetişor.

– Când ajungeam pe suprafaţa lui Io, aş fi putut mirosi sulful, dar cine ar dori aşa ceva?

– Tu ai miros? întrebase Mahnmut. Pare oarecum lipsit de sens pentru un moravec de vid.

– Exact. Ca şi faptul că petrec… petreceam… mare parte a timpului privind lucrurile în spectrul de lumină vizibilă pentru oameni şi că procedam aşa ori de câte ori era posibil.

Mahnmut se gândise şi la revelaţia aceea. Era adevărat; el proceda similar, deşi i-ar fi fost foarte simplu să vadă în domeniile infraroşu şi ultraviolet ale spectrului. Mahnmut ştia că vederea lui Orphu încorpora vizualizări ale frecvenţelor radio şi liniilor de câmp magnetic, ceva deloc comun oamenilor de stil-vechi, însă mult mai raţional pentru un moravec care lucra în câmpurile de radiaţii dure ale spaţiului galilean. De ce atunci alegea ionianul mai frecvent lungimile de undă „vizibile” pentru oameni, care erau mai limitative?

– Cred că designerii noştri şi toate generaţiile de moraveci ce au urmat au dorit în secret să fie oameni, spusese ionianul, răspunzând întrebării nedeclarate a lui Mahnmut cu un huruit însoţitor de ironie sau amuzament. S-a dovedit a fi Efectul Pinocchio.

Mahnmut nu era de acord, totuşi se simţea prea deprimat pentru a-l contrazice.

– Ce miroşi acum? întrebă Orphu.

– Vegetaţie putredă, zise Mahnmut, când feluca pornise pe canalul cel mai sudic din estuarul vast. Miroase ca Tamisa lui Shakespeare la reflux.

În prima săptămână de navigare în amonte, pentru a nu înnebuni din cauza inactivităţii, Mahnmut dezasamblă şi inspectă

– pe cât putu mai bine – celelalte trei piese de încărcătură recuperată, a patra fiind Orphu.

Artefactul cel mai mic, un ovoid neted, nu cu mult mai mare decât trunchiul compact al lui Mahnmut, era Dispozitivul – cel mai important element din misiunea lui Koros III. Mahnmut şi Orphu nu ştiau despre Dispozitiv decât că ganimedanul trebuia să-l ducă la Olympus Mons şi, în prezenţa anumitor circumstanţe, pe care nu le destăinuise lui Mahnmut sau Orphu, să-l activeze.

Mahnmut testă Dispozitivul cu sonarul şi desprinse o bucăţică minusculă din învelişul lui reflectiv de transaliaje. Funcţia sa nu-i fu relevată. Maşina, dacă era într-adevăr o maşină, era macromoleculară – în esenţă, o singură moleculă ajustată nanometric, cu un miez central fibros de energie enormă, restricţionat doar de câmpurile interne ale moleculei. Unicul „dispozitiv-dispozitiv" pe care Mahnmut îl putu găsi asociat învelişului fu un iniţiator de activare ce funcţiona cu curent electric. Dacă în locul potrivit de pe înveliş se aplicau treizeci şi doi de volţi se… întâmpla ceva… cu macromolecula dinăuntru.

– Ar putea fi o bombă, speculă Mahnmut, pe când punea cu grijă la loc centimetrul pătrat de înveliş metalic.

– Ditamai bomba, murmură Orphu. Dacă macromolecula este în majoritate o găoace de ou cu rol liant, ăsta-i un distrugător de planete. Gălbenuşul s-ar revărsa peste noi.

Prefăcându-se că n-auzise gluma slabă, pentru a păstra prietenia lor şi a nu fi nevoit să-l azvârle pe Orphu peste balustradă, Mahnmut se uită la pereţii canionului prin care treceau – navigau la trei kilometri de înaltele faleze sudice care străjuiau în ziua aceea vasta mare interioară – şi-şi imagină că n-ar fi existat nimic din toată frumuseţea aceea de stânci roşii, terasate şi striate. Se gândi la mangrovele-periscop ce creşteau în ţinuturile mlăştinoase din partea inferioară a estuarului marţian, la tufele pe care natura le tăiase precum un arhitect peisagist, vizibile pe înalţii pereţi stâncoşi ai văii, chiar şi la fragilul cer albastru cu unduieli de ciruşi deasupra rocilor – şi încercă să-şi închipuie totul distrus de o explozie cuantică îndeajuns de uriaşă pentru a sfârteca o planetă. Nu părea defel corect.

– Poţi să-ţi imaginezi că ar putea fi şi altceva decât o bombă? îl întrebă pe Orphu.

– Nu aşa, pe nepregătite, zise ionianul. Însă ceva care să

conţină atâta energie cuantică de implozie controlată este mai presus de înţelegerea mea tehnologică. Ţi-aş sugera să tratezi Dispozitivul cu gingăşie, să pui nişte perne sau altceva sub el, cu toate că dacă a supravieţuit atacului celor din carul de luptă şi intrării în atmosferă care m-a prăjit pe mine şi ţi-a distrus nava, nu poate fi prea delicat. Dă-i un şut şi treci mai departe. Care-i următoarea piesă de încărcătură?

Următoarea piesă de încărcătură era doar cu puţin mai mare decât Dispozitivul, dar mai lesne de priceput.

– Este un model de comunicator în rafale, spuse Mahnmut. În forma actuală, este pliat, totuşi îmi dau seama că dacă-l activez se va deplia pe propriul lui trepied, va îndrepta o antenă mare spre cer şi va emite o rafală serioasă de… ceva. Energie codificată în bandă îngustă, maser-k sau poate chiar gravitaţie modulată.

– De ce ar fi avut nevoie Koros de aşa ceva? întrebă Orphu. Sateliţii de comunicaţii sunt tot pe orbită şi nava ar fi putut expedia orice soi de fascicul îngust sau semnal radio către spaţiul galilean. Ce dracu’, până şi submarinul ar fi putut stabili contact cu casa noastră.

– Poate că nu avea scopul de a emite spre spaţiul jupiterian, sugeră Mahnmut.

– Şi atunci… încotro?

Mahnmut nu avea sugestii.

– Cum urma Koros să codifice mesajul? întrebă ionianul.

– Există mufe virtuale pentru jackuri, zise Mahnmut, după ce inspectă cu atenţie maşinăria compactă de sub învelişul de nanocarbon. Am putea descărca tot ce am văzut şi am învăţat, apoi să încriptăm datele şi să activăm comunicatorul. Doar dacă nu necesită un cod de activare sau aşa ceva. Vrei să mă conectez şi să verific?

– Nu. Nu încă.

– Atunci o să-l închid.

– Ce sursă de energie are comunicatorul? întrebă Orphu, înainte ca Mahnmut să-l fi putut închide.

Moravecul nu era familiarizat cu tehnologia, dar descrise containerul magnetic şi schemele câmpului de forţă.

– Oho-ho! făcu Orphu. Ăsta-i *felschenmass* cevkovian. Antimaterie artificială de tipul utilizat de Consorţiu pentru alimentarea primei sonde interstelare. Acolo există suficientă

energie pentru a ne ţine-n viaţă alte câteva secole terestre, dacă am găsi un mod prin care s-o accesăm.

Mahnmut îşi simţise inima organică oprindu-se pentru o clipită.

– Nu l-am fi putut utiliza pentru a înlocui reactorul de fuziune din *Doamna Brună?*

Orphu tăcu secunde bune.

– Nu, nu cred, zise el în cele din urmă. Prea multă energie eliberată prea rapid şi prea greu de îmblânzit. Este posibil ca noi doi să-i putem accesa intermitent câmpul, însă nu cred c-am fi putut alimenta *Doamna Brună,* chiar dacă submersibilul ar fi putut să fie reparat. Iar tu spuneai că nu l-ai putea repara de unul singur, nu?

– Ar fi fost nevoie de docurile de gheaţă de la Conamara Chaos, rosti Mahnmut, simţind o stranie combinaţie de regret şi uşurare la vestea că aceasta n-ar fi fost o soluţie pentru sărmana *Doamnă.*

Oricât de mult l-ar fi deprimat moartea navei sale, îl deprima şi mai mult ideea de a se întoarce şi de a naviga cei peste două mii de kilometri până la ea.

Ultima piesă de cargo era cea mai mare, cea mai grea şi cea mai dificil de înţeles de către Mahnmut.

Containerul era o ladă de bambus înaltă de un metru şi jumătate şi cu baza având latura de doi metri, învelită în transpolimer transparent. O cercetare succintă arătă că era plină cu sute de metri pătraţi de polietilenă compozită stealth microsubţire, în care erau înglobate benzi de celule solare de înaltă performanţă, douăzeci şi patru de segmente conice de titan articulate, interconectate, parţial îmbucate, patru canistre presurizate conţinând, aşa cum indicau senzorii săi, heliu, un amestec oxigen-azot şi metanol, opt propulsoare atmosferice prin impulsuri cu controlere conectate şi douăsprezece cabluri de câte cincisprezece metri de fulerenă pliate, ataşate de cele patru laturi ale lăzii de bambus.

– Renunţ, spuse Mahnmut, după câteva minute în care se gândise, scotocise şi reîmpăturise. Ce dracu’ este?

– Un balon, explică Orphu.

Mahnmut îşi clătină capul moravec. În atmosfera lui Jupiter existau atât creaturi vii, cât şi moraveci-baloane, altele, mai multe, înotau în supa lui Saturn, dar ce ar fi putut face Koros III

cu un balon artificial pe Marte?

Orphu trimise răspunsul chiar în clipa în care Mahnmut îl auzi în propria sa minte.

– Misiunea lui Koros era de a ajunge pe piscul lui Olympus Mons, în locul perturbaţiilor cuantice, şi în felul acesta n-ar fi trebuit să escaladeze vulcanul. Care sunt dimensiunile acestui... balon?

Mahnmut îi spuse ionianului.

– Umflat cu heliu aici, la altitudine zero, nivelul mării marţiene, ar însemna un diametru de şaizeci de metri şi înălţimea de treizeci şi cinci de metri, ceea ce ar trebui să ridice cu uşurinţă nacela, pe tine, Dispozitivul şi radioul până la limita spaţiului cosmic... sau pe piscul lui Olympus, spuse Orphu.

– Nacela? repetă Mahnmut, străduindu-se să absoarbă conceptul.

– Lada în care a venit. În mod clar este vehiculul în care plănuia Koros să călătorească. Are o capotă de transpolimer – un fel de acoperiş presurizabil?

– Da.

– Asta este, atunci.

– Dar Olympus Mons are un escalator ce suie pe versantul lui sudic, rosti Mahnmut prosteşte.

– Koros şi moravecii care au plănuit misiunea nu ştiau.

Mahnmut îşi luă privirea de la balon pentru un minut, ca să se gândească. Faleza sudică a lui Valles Marineris era doar o dungă roşie şi subţire pe orizontul verde-albastru, pe măsură ce feluca avansa în canalele centrale ale râului estuar.

– Nacela este prea mică pentru a te transporta pe tine.

– Evident...

– Aşa că voi construi una mai mare, îl întrerupse Mahnmut.

– Crezi realmente că vom sui pe piscul lui Olympus Mons? întrebă încetişor Orphu.

– Nu ştiu. Ştiu numai că vom mai avea de străbătut încă cel puţin două mii de kilometri până la vulcan, atunci când... dacă... vom ajunge la capătul vestic al lui Valles Marineris cu ambarcaţiunea asta micuţă. N-am absolut nici o idee în ce fel vom străbate învălmăşeala din Noctis Labyrinthus şi cum vom traversa Platoul Tharsis spre Olympus, totuşi acest... balon... s-ar putea să funcţioneze. Este posibil.

– Am putea începe chiar acum. Ar fi mai rapid decât această...

cum i-ai spus?

– Felucă, spuse Mahnmut, ridicând ochii la şarturile şi velele ce se conturau precis pe cerul trandafiriu-albastru.

Câţiva omuleţi verzi treceau fără efort de la o parâmă la alta.

– Şi nu, nu cred că ar trebui să-ncercăm balonul, decât atunci când vom fi nevoiţi. Utilizează material cameleonic de tip stealth, chiar şi pe nacelă, dar nu sunt atât de convins că n-ar putea fi urmărit de cei din carele de luptă zburătoare. Îl vom lansa când ajungem la Noctis Labyrinthus. Şi aşa va fi o călătorie aeriană lungă şi destul de dificilă, fiindcă între noi şi Olympus vor fi trei dintre cei mai înalţi vulcani de pe Marte.

Orphu hurui aproape de subsonice.

– *Ocolul planetei în optzeci de zile,* da?

– Nu chiar ocol, preciză Mahnmut. Punând la socoteală şi călătoria aceasta cu ambarcaţiunea, va trebui să străbatem doar cu puţin mai mult de un sfert din circumferinţa lui Marte.

Mahnmut încercă să-şi treacă timpul şi să-şi alunge indispoziţia, citind sonetele lui Shakespeare din cartea materială pe care o salvase din *Doamna Brună.* Nu avu succes. Dacă în anii trecuţi se pierduse în analize, dibuind structuri ascunse, conexiuni verbale şi conţinut dramatic, sonetele i se păreau acum triste. Triste şi desul de obscene.

Moravecului nici că putea să-i pese mai puţin de ceea ce „Will”, „poetul” din sonete, îi făcea „tânărului” sau ce aştepta să i se facă – Mahnmut nu avea nici penis, nici anus şi nu ducea dorul unuia –, dar abundentele măguliri şi flagrantele intimidări ale îngustului la minte, însă bogatului „tânăr”, de către poetul mai vârstnic i se păreau oprimante, la limita perversităţii. Dădu iute paginile până la sonetele „Doamnei Brune”, însă acestea erau chiar şi mai cinice şi perverse. Mahnmut era de acord cu analiza potrivit căreia interesul poetului faţă de această femeie era focalizat exact asupra promiscuităţii ei – femeia cu păr negru, ochi negri, sâni oacheşi şi sfârcuri întunecate era, dacă se putea avea încredere în poet, nu o prostituată, ci o târfă ordinară.

Mahnmut descărcase demult eseul lui Freud din 1910, *Un tip special de alegere de obiect făcut de bărbaţi,* în care vraciul din Epoca Pierdută prezentase cazuri de masculi umani ce puteau fi aţâţaţi sexual numai de femei binecunoscute pentru

promiscuitatea lor. Shakespeare nu ezitase în a descrie vaginul unei femei ca fiind *golful tuturor* şi zeflemisise sarcastic – *dor viclean* – moravurile uşoare ale Doamnei Brune, iar Mahnmut petrecuse ani fericiţi în căutarea de niveluri mai adânci şi structuri dramatice înapoia acelor vulgarităţi, dar în ziua aceasta – cu soarele gata să coboare drept în jos în uriaşa mare interioară şi falezele strălucind roşu-trandafiriu spre nord – vedea sonetele doar ca pe nişte rufe murdare, confesiunile intime ale unui poet grobian.

– Îţi citeşti sonetele? întrebă Orphu.

Mahnmut închise cartea.

– Cum ţi-ai dat seama? Ai devenit telepat, acum, după ce ţi-ai pierdut ochii?

– Nu încă, hurui ionianul.

Uriaşa lui formă de crab era legată de punte la zece metri de locul unde Mahnmut stătea lângă provă.

– Atâta doar că unele dintre tăcerile tale sunt mai literare decât altele.

Mahnmut se ridică şi se întoarse către apusul de soare. Omuleţii verzi strângeau parâmele şi derulau lanţul ancorei, pregătind ambarcaţiunea pentru somnul lor.

– De ce i-ar fi programat pe unii dintre noi să aibă o predispoziţie pentru cărţile oamenilor? Cu ce ar fi utilă trăsătura aceasta unui moravec, acum, când este posibil ca întreaga rasă umană să se fi sfârşit?

– M-am întrebat eu însumi. Koros III şi Ri Po nu erau afectaţi de slăbiciunea noastră, dar tu trebuie să fi cunoscut şi alţi obsedaţi de literatura oamenilor.

– Vechiul meu partener, Urtzweil, citea şi recitea traducerea în engleză a *Bibliei* realizată pe timpul regelui Iacob. A studiat-o vreme de decenii.

– Da. Ca eu şi Proust al meu.

Fredonă nişte măsuri din *Eu şi umbra mea:*

– Mahnmut, ştii ce au în comun toate aceste opere de care suntem noi atraşi?

Cel întrebat se gândi câteva clipe.

– Nu, răspunse în cele din urmă.

– Sunt inepuizabile.

– Inepuizabile?

– Este imposibil să fie înţelese în mod complet. Dacă noi am fi

fost oameni, piesele şi romanele acestea ar fi fost aidoma unor locuinţe în care descoperi întruna încăperi noi, scări ascunse, mansarde necunoscute… genul acesta de lucruri.

– Mda, făcu Mahnmut, fără să fie convins de metaforă.

– Azi nu pari încântat de Bard, observă Orphu.

– Cred că inepuizabilitatea lui m-a epuizat, recunoscu Mahnmut.

– Ce se întâmplă pe punte? Multă activitate?

Mahnmut întoarse spatele apusului. Trei sferturi din echipajul de OV alerga silenţios, legând, fixând, coborând ancora şi asigurând-o. Mai rămăseseră numai trei-patru minute de lumină solară utilizabilă, înainte ca omuleţii să intre în hibernare – să se aşeze, să se ghemuiască şi să se „decupleze” pentru noapte.

– Ai simţit vibraţiile din punte? îşi întrebă Mahnmut prietenul.

Cu excepţia mirosului, era ultimul simţ care-i rămăsese ionianului.

– Nu, am ştiut pur şi simplu că era acel moment al zilei. De ce nu-i ajuţi?

– Pardon?

– Să-i ajuţi, repetă Orphu. Eşti un matelot apt de muncă şi cel puţin deosebeşti o saulă de o sulă. Dă-le o mână de ajutor… sau cel mai apropiat echivalent moravec al tău.

– I-aş încurca.

Mahnmut privi acţiunile iuţi şi precizia perfectă a omuleţilor verzi. Se deplasau pe parâme şi se cocoţau pe catarge precum maimuţele pe care le văzuse în videouri.

– Noi n-avem telepatie, adăugă el, dar sunt aproape sigur că ei o au. N-au nevoie de ajutorul meu.

– Prostii. Fă-te util. Eu mă întorc la lectura despre *monsieur* Swann şi infidela lui prietenă.

Moravecul şovăi o secundă, dar apoi îşi strecură nepreţuitul volum de sonete în raniţă, merse pe mijlocul punţii şi se alătură la fixarea velei latine ce fusese deja coborâtă. La început, OV se opriră din activitatea lor sincronizată şi rămaseră privindu-l – ochii ca nişte nasturi negri de antracit se holbau de pe feţele verzi şi lipsite de trăsături însă după aceea îi făcură loc şi Mahnmut, privind soarele care apunea şi respirând aerul marţian curat, se apucă hotărât de treabă.

În următoarele săptămâni, dispoziţia lui Mahnmut se schimbă

din deprimare, în satisfacţie, iar apoi în ceva similar cu echivalentul bucuriei moravece. Muncea în fiecare zi cu OV, conversând cu Orphu chiar în timp ce cârpea vele, matisa parâme, spăla punţile, ridica ancora şi făcea de cart la timonă. Feluca înainta cam cu patruzeci de kilometri pe zi, ceva ce părea foarte puţin, până ţineai seama de faptul că avansau în amonte, navigau cu vânturi neregulate, vâsleau în mare parte a timpului şi se opreau complet peste noapte. Deoarece Valles Marineris era lungă de patru mii de kilometri – aproape pe cât de lată fusese naţiunea Statele Unite din Epoca Pierdută –, Mahnmut se resemnase că o vor străbate în aproximativ o sută de zile marţiene. Dincolo de ţărmul vestic al mării interioare, îşi reamintea el în mod frecvent şi Orphu îi reamintea când uita, se întindeau peste o mie opt sute de kilometri ai Platoului Tharsis.

Mahnmut nu se grăbea. Plăcerile ambarcaţiunii – nu avea nici un nume, din câte putuse înţelege moravecul, şi nu intenţiona să ucidă vreun omuleţ pentru a întreba – erau simple şi reale, peisajul copleşitor, soarele cald ziua şi văzduhul delicios de răcoros în timpul nopţii, iar graba disperată a misiunii lor pălea sub ciclul liniştitor al rutinei.

Spre sfârşitul celei de-a şasea săptămâni petrecute pe apă, Mahnmut lucra la catargul prova al felucii, când un car de luptă apăru la nici un kilometru drept în faţa lor, zburând jos – la maximum treizeci de metri deasupra pânzelor ambarcaţiunii –, astfel că moravecul nu mai avu vreme să se ascundă. Era singur la intersecţia celor două segmente ale catargului – velele unei feluci sunt triunghiulare, iar cele două catarge sunt segmentate, cu secţiunea superioară înclinată aerodinamic către înapoi – şi nici un omuleţ verde nu se găsea pe greement. Mahnmut era complet expus privirii oricui ar fi fost în carul de luptă.

Vehiculul zburător trecu peste el cu câteva sute de kilometri pe oră şi atât de jos, încât Mahnmut putu să vadă că cei doi cai care-l trăgeau erau holograme. Unicul ocupant era un bărbat înalt, într-o tunică arămie, care ţinea hăţurile virtuale. Avea pielea aurie, era chipeş şi cu aspect puternic, iar părul lung şi blond îi flutura în urmă. Nu se sinchisi să privească în jos.

Moravecul profită de oportunitate pentru a studia vehiculul şi pe ocupantul său cu toate filtrele vizuale, frecvenţele şi lungimile de undă de care dispunea, expediind datele lui Orphu pe fascicul îngust, în eventualitatea în care zeul din car îl zărise şi decisese

să-l fulgere pe Mahnmut de pe catarg printr-un gest al mâinii. Caii, hăţurile şi roţile erau holograme, însă carul era perfect real – construit din titan şi aur. Mahnmut nu putu detecta siaje de rachete, pulsaţii ionice sau jet, însă carul emitea energie pe tot spectrul electromagnetic – îndeajuns pentru a îneca discuţia radio dintre moraveci, dacă n-ar fi fost pe fascicul îngust. Încă mai ameninţător, maşina zburătoare lăsa în spate filamente cvadri-dimensionale de flux cuantic. O parte din profilul energetic al vehiculului era capturat într-un câmp de forţă pe care Mahnmut îl putu distinge clar în infraroşu – un scut energetic amplasat în faţa aparatului de zbor pentru a-l proteja de curentul propriei sale goane prin văzduh şi o bulă defensivă mai mare, care-l înconjura complet. Mahnmut fu fericit că nu aruncase o piatră spre car, ori că nu trăsese în el – dacă ar fi avut o piatră sau o armă energetică, pe care nu le avea. Acel câmp de forţă, calculă Orphu, ar fi ferit pilotul de orice, cu excepţia unei explozii nucleare de forţă redusă.

– Ce-l face să zboare? întrebă ionianul, pe când carul se îndepărta către est. Marte nu are un câmp magnetic destul de puternic pentru a propulsa vreun aparat de zbor electromagnetic.

– Cred că fluxul cuantic, răspunse Mahnmut, din locul unde era cocoţat pe catarg.

Era o zi vântoasă şi feluca se legăna într-o parte şi cealaltă, pe măsură ce descria volte, iar valurile înspumate o izbeau dinspre sud.

Orphu emise un sunet nepoliticos.

– Distorsiunea cuantică direcţionată poate dezintegra continuumul spaţio-temporal – alături de fiinţe şi planete totuşi, nu văd cum ar putea mişca un aparat prin aer.

Mahnmut strânse din umeri, în ciuda faptului că prietenul său, invizibil sub prelata fixată de mijlocul punţii, nu-l putea zări.

– Ei bine, nu avea elice. O să-ţi descarc datele, dar mie mi s-a părut că făcea surfing pe o creastă de distorsiune cuantică.

– Straniu, zise Orphu. Totuşi, nici chiar o mie de asemenea maşini zburătoare nu ar putea să explice abundenţa de distorsiuni cuantice pe care Ri Po le-a înregistrat pe Olympus Mons.

– Nu, aprobă Mahnmut. Cel puţin acest… zeu… nu ne-a văzut.

În conversaţie urmă o pauză şi Mahnmut ascultă loviturile

provei felucii în valuri şi plesnetele straiurilor velei latine, când pânzele mari se umflară iarăşi de vânt. În locul unde se afla moravecul se auzea zumzet slab de vânt prin greement şi lui îi plăcea sunetul. Îi plăceau de asemenea ruliul şi tangajul deloc line ale ambarcaţiunii, pe care le compensa cu uşurinţă, ţinându-se cu o mână de catarg şi cu cealaltă mână de o parâmă întinsă. De acum înaintaseră mult în cea mai largă secţiune a văii de rift inundate, o regiune numită Melas Chasma, cu uriaşa mare secundară Candor Chasma deschizându-se către nord, cu fundul la mai mult de opt kilometri sub ei, dar şi cu stânci ce aparţineau unor insule uriaşe – unele lungi de sute de kilometri şi late de treizeci-patruzeci de kilometri –, vizibile pe orizontul sudic.

– Poate că te-a văzut şi s-a mulţumit să anunţe Olympus pentru întăriri, sugeră Orphu.

Mahnmut emise echivalentul static radio al unui suspin.

– Mereu optimist…

– Realist, îl corectă Orphu, însă tonul următoarelor sale cuvinte fu serios. Înţelegi că nu peste multă vreme va trebui să vorbeşti din nou cu omuleţii verzi. Avem prea multe întrebări care necesită răspunsuri.

– Ştiu, încuviinţă Mahnmut.

Gândul respectiv îl îngreţoşa vag, într-un fel în care nu reuşeau niciodată tangajul şi raliul felucii.

– Poate că ar trebui să umflăm şi să lansăm balonul mai curând, decât mai târziu, propuse Orphu.

Moravecul petrecuse câteva zile înjghebând o nacelă mare din bambusul primei şi din scânduri împrumutate dintr-un perete despărţitor mai puţin important al felucii. Omuleţii nu păruseră deranjaţi de faptul că le luase scândurile.

– Tot nu cred că ar trebui să-l lansăm deocamdată. Nu avem nici măcar certitudinea vânturilor prevalente în luna aceasta, iar propulsoarele cu impulsuri nu ne vor oferi cine ştie ce posibilităţi de dirijare, după ce balonul se ridică în zona curenţilor atmosferici marţieni. Ar fi mai bine să ne apropiem cât mai mult de Olympus, înainte de a risca balonul.

– De acord, spuse Orphu după o tăcere, dar este timpul să vorbim încă o dată cu OV. Eu am o teorie, că ei nu utilizează telepatie – nici când comunică cu tine, nici când transmit informaţii între ei.

– Nu?

Mahnmut privi în jos, la o duzină de omuleţi care ieşiră din puntea vâslaşilor şi începură să lucreze eficient la greementul prova.

– Nu-mi imaginez ce altceva ar putea să fie. În tot cazul, nu au guri sau urechi şi nu transmit date pe nici o frecvenţă radio, fascicul îngust, maser sau lumină.

– Cred că informaţiile sunt în particulele din corpurile lor. Nanopachete de informaţii codificate. De aceea ei insistă să-ţi foloseşti mâna pentru a apuca organul acela intern, este un fel de centrală telegrafică, iar mâna ta este organică spre deosebire de, să zicem, manipulatoarele tale generale. Prin osmoză, maşini moleculare vii pot să intre în fluxul tău sangvin şi să ajungă la creierul tău organic, unde aceiaşi nanobytes ajută la traducere.

– Şi atunci cum comunică între ei? se încruntă Mahnmut nesigur.

Lui îi plăcuse teoria telepatiei.

– În acelaşi mod. Prin atingere. Epidermele lor sunt semipermeabile şi probabil că datele circulă înainte şi înapoi la fiecare atingere întâmplătoare.

– Nu ştiu… Mai ţii minte că echipajul acesta părea să ştie totul despre noi, când a sosit feluca? Spre ce destinaţie ne îndreptam? Am avut senzaţia că prezenţa noastră fusese difuzată telepatic în toată reţeaua psihică a omuleţilor verzi.

– Da, aprobă Orphu, aşa mi se păruse şi mie, dar pe lângă faptul că nici ştiinţa umană, nici cea moravecă n-a stabilit vreodată măcar un cadru de lucru teoretic pentru telepatie, briciul lui Occam ar dicta că echipajul felucii a aflat despre noi prin simplul contact fizic cu OV din locul unde ne aflam noi… sau de la alţii care fuseseră acolo.

– Nanopachete de date în fluxul sangvin, zici? repetă Mahnmut, îngăduind scepticismului să i se audă în ton. Însă unul dintre ei tot va trebui să moară, dacă voi pune mai multe întrebări.

– Regretabil, spuse ionianul, fără să-i mai repete argumentul anterior potrivit căruia individul OV nu avea probabil o personalitate mai autonomă decât celulele epidermei omeneşti.

Câţiva omuleţi suiau acum pe catargul prova, lângă Mahnmut, legând parâme şi lunecând pe vela latină cu uşurinţa unor acrobaţi. Încuviinţau amabil din capetele verzi, de câte ori treceau pe lângă el, în sus ori în jos.

– Cred c-o să mai aştept înainte de a-i întreba, zise moravecul. În momentul ăsta, la orizontul sudic este un nor maroniu-roşcat imens şi vor avea nevoie de toate perechile de mâini disponibile ca să pregătească ambarcaţiunea pentru furtuna care se apropie.

27
Câmpiile Ilionului

Troienii îi masacrează pe greci. Studenţii din cealaltă viaţă a mea ar fi spus că-i „decimează” pe greci, utilizând termenul pentru distrugere totală atât de îndrăgit de ziariştii leneşi şi comentatorii TV analfabeţi de la sfârşitul secolului al douăzecilea şi începutul secolului al douăzeci şi unulea, dar, întrucât „a decima” era un termen foarte precis – romanii ucideau fiecare al zecelea om dintr-o aşezare, ca represalii faţă de revolte – şi asta ar duce la numai zece procente victime, este corect să spun că troienii fac mult mai rău decât a-i decima pe greci.

Troienii îi *masacrează* pe greci.

După ultimatumul pe care l-a adresat celorlalţi zei, Zeus se TC pe Pământ în carul său de aur, coboară pe pantele muntelui Ida, cel mai înalt munte vizibil din Ilion, şi-şi ocupă tronul uriaş de pe vârful de acolo, privind în jos şi în depărtare spre zidurile înalte ale cetăţii şi sutele de corăbii de război aheene trase pe plajă şi ancorate în larg. Ceilalţi zei sunt prea intimidaţi ca să coboare pentru a interveni, după demonstraţia lui de forţă pură, aşa că Părintele Zeilor îşi scoate balanţa de aur şi cântăreşte sorţile morţii pentru bărbaţii de dedesubt – o greutate este modelată în forma unui călăreţ troian, iar cealaltă ca un lăncier argiv în platoşă de aramă.

Zeus ridică balanţa sacră, ţinându-i cumpăna de mijloc, iar ziua de pierire a aheilor coboară, în vreme ce norocul Troiei se înalţă spre cer. Zeus surâde văzând asta, iar eu sunt destul de aproape ca să-l zăresc pe bătrânul nemernic că apasă cu degetul mare pe un talger.

Troienii se revarsă prin porţile cetăţii lor, aidoma viespilor dintr-un cuib zgândărit. Cerul este jos, sur şi clocotitor de energie întunecată, iar fulgerele lui Zeus lovesc frecvent câmpul de bătălie – şi de fiecare dată printre argivi şi aheii cu plete lungi. Zărind limpede semnele de nemulţumire ale Stăpânului Zeilor,

grecii se năpustesc totuşi înainte pentru a lupta – ce altceva pot face? – şi câmpiile Ilionului răsună de izbiturile pavezelor ce se ciocnesc, de hârşâiturile suliţelor, de huruiturile carelor de luptă şi de urletele oamenilor şi cailor ce mor.

Lucrurile merg prost pentru ahei din capul locului. Fulgerele lovesc în rândurile lor, arzându-i ca pe nişte pui înveliţi în bronz dintr-o rotiserie. Hector se repede înainte precum o forţă a naturii şi omul calm pe care-l admirasem pe zidurile Ilionului alături de soţia şi pruncul său a dispărut, înlocuit de un dement însângerat, care-i retează pe duşmani ca pe firele de iarbă şi răcneşte către cei care-l urmează, cerând mai mult sânge, mai mult carnaj. Aceştia îl ascultă, întreaga armată troiană şi aliaţii săi urlă ca dintr-un singur gâtlej şi năvăleşte înainte în masă, rostogolindu-se peste aheii ce se retrag aidoma unui tsunami de bronz şi piele.

Paris – pe care-l etichetasem drept un filfizon în descrierea întâlnirii sale cu Hector cu doar o zi în urmă, şi pe care îl încornorasem după aceea – se află alături de Hector şi pare de asemenea o maşină de ucis posedată de diavol. Este un arcaş iscusit şi săgeţile lui lungi par să nu dea greş astăzi. Ahei şi argivi deopotrivă cad cu săgeţile sale înfipte în beregate, inimi, vintre şi ochi. Fiecare proiectil atinge o ţintă.

Hector îşi croieşte drum prin toate pâlcurile de rezistenţă greacă, retezând gâturi ca pe tulpinile de margarete, neoferind milă şi neascultând nici o rugăminte de cruţare în surzenia freneziei sale ucigaşe. Când aheii izbutesc să se ralieze, ici şi colo, împotriva măcelului troian într-un grup brav de potrivnicie, un fulger de energie albastră din norii clocotitori explodează printre ei ca o grenadă cosmică şi tunetul care urmează se amestecă cu zbieretele oamenilor ce mor.

Idomeneu şi măreţul rege Agamemnon lovesc şi fug. Apoi Marele şi Micul Aias, participanţi la o mie de bătălii îşi pierd curajul şi părăsesc câmpul de luptă. Odiseu, „ce multe-ndurase”, nu poate îndura şi acest masacru şi decide că partea cea mai importantă a valorii trebuie să fie la adăpostul sigur al corăbiilor sale de pe plajă. Fuge al naibii de iute pentru un bărbat cu picioare scurte. Singurul care nu se întoarce ca să scape este bătrânul Nestor, şi asta numai fiindcă soţul Elenei a trimis o săgeată prin ţeasta calului său din frunte, încurcându-i pe ceilalţi în panica lor. Nestor le retează harnaşamentele cu spada, având

intenţia vădită de a părăsi cât mai rapid bătălia, însă carul lui Hector se năpusteşte înainte, luptătorii din jurul lui Nestor cad răpuşi, cu săgeţile lui Paris ieşindu-le din piepturi şi gâturi, iar caii fug chiar mai iute decât eroii greci de acum îndepărtaţi, lăsându-l pe bătrânul Nestor în carul fără bidivii, cu Hector apropiindu-se iute.

Când Odiseu sprintează, fără măcar a-i arunca o privire, Nestor strigă:

– Oare unde fugi aşa grăbit, fecior al lui Laertes, o, prea-iscusitule tactician?

Sarcasmul îi este însă irosit în van. Odiseu dispare în norul de praf al retragerii panicate, fără a încetini pentru vechiul lui prieten.

Diomede, care dintotdeauna s-a temut mai mult să fie numit laş, decât s-a temut de durere sau moarte, se întoarce în tumult cu carul său de luptă, având intenţia vădită de a-l recupera pe Nestor şi de a-l alunga pe Hector. Îl ridică pe Nestor ca pe un sac boţit de rufe, iar bătrânul vizitiu prinde ambele hăţuri şi-i mână carul, nu pentru a-l *feri d*e şarja lui Hector, ci *îndreptându-l* către acesta. Diomede se apropie îndeajuns de mult pentru a-şi azvârli suliţa spre Hector, dar arma grea îl ucide pe vizitiul său, Eniopeus, fiul lui Tebaeus, şi pentru o clipă, când leşul vizitiului se prăbuşeşte îndărăt, peste pedeştrii surprinşi, iar caii lui Hector cabrează scăpaţi de sub control, totul se schimbă.

Citisem că în multe lupte există un asemenea moment, când totul atârnă în balanţă. În timp ce Hector se luptă să-şi stăpânească telegarii şi troienii care-l însoţesc se opresc în derută, grecii întrezăresc o posibilă răsturnare a sorţii şi năvălesc în breşă, urmându-i pe bătrânul Nestor şi pe Diomede. Pentru o secundă, aheii recâştigă iniţiativa, urlând provocator şi sfârtecându-i pe cei care conduc asaltul troienilor.

Atunci Zeus intervine din nou. Tunetul bubuie. Trăsnetul spintecă pământul şi caii dispar într-o străfulgerare de lumină şi în duhoarea de pucioasă şi copite arse. Lângă Diomede şi Nestor, care de luptă aheene explodează într-un vălmăşag de bucăţi de cai şi corpuri aruncate în aer. Bronzul se topeşte şi scuturile de piele izbucnesc în flăcări. Până şi pentru încăpăţânatul Diomede este vădit că Zeus nu-l iubeşte astăzi.

Nestor încearcă să întoarcă bidiviii care cabrează, însă aceştia au metaforicele zăbale în boturile lor perfect reale şi nu pot fi

stăpâniţi. Carul lor – singur, întrucât ceilalţi ahei au dat bir cu fugiţii – înaintează în hopuri spre zece mii de troieni furioşi.

– Iute, Diomede, prinde hăţurile şi ajută-mă să-ntorc armăsarii! strigă Nestor. A lupta mai mult azi înseamnă a muri azi!

Diomede ia hăţurile din mâinile bătrânului, dar nu întoarce carul.

– Vrednice bătrâne, de voi fugi azi, Hector se va lăuda soldaţilor săi: „Când a fugit Diomede spre corăbiile sale, de mine-a fost gonit!”

Nestor îl prinde pe Diomede de gâtul musculos.

– Eşti un copil de şase ani? Întoarce-n pizda mă-sii carul, idiotule, altfel Hector ne va purta intestinele ca jartiere înainte să vină ora ceaiului în Troia!

Sau alte cuvinte de genul acesta. Mă aflu la o sută de metri depărtare faţă de scenă şi este posibil ca microfonul direcţional de pe bastonul meu să nu funcţioneze corect. De asemenea, deoarece sunt metamorfozat ca pedestru aheean, fug împreună cu ceilalţi, privind totul peste umăr, în vreme ce săgeţile lui Paris cad în jurul nostru şi printre noi.

Diomede se luptă cu dilema două-trei clipe, apoi preferă să se lupte cu caii, întorcându-le capetele şi conducându-i către corăbiile negre şi siguranţă.

– Ha! răcneşte Hector peste vacarm. (Are alt vizitiu – Archeptolemus, chipeşul fiu al lui Ifitus – şi se avântă iarăşi în bătălie cu vigoarea reînnoită a unui bărbat cu adevărat îndrăgostit de meseria sa.) Ha! Te-am pus pe fugă, Diomede! Laşule! Copiliţă fricoasă! Sticlete cu paiete! Băşinuţă de vrăbiuţă!

Diomede se răsuceşte în car, clocotind de furie şi ruşine, dar Nestor a preluat hăţurile acum şi caii înşişi au înţeles în ce direcţie se află adăpostul. Carul trece peste bolovani, făgaşe de roţi şi pedeştri greci ce fug, purtat de galopul sălbatic al telegarilor spre plajă şi scăpare, iar singurul fel în care Diomede s-ar mai putea lupta cu Hector ar fi dacă ar sări jos din car şi ar înfrunta de jos miile de troieni. Alege să nu procedeze aşa.

– Dacă vrei să ne schimbi ursitele, trebuie să găseşti pivotul, îmi spusese Elena de dimineaţă.

Mă întrebase apoi despre cât de bine cunoşteam *Iliada* – deşi ea considera poemul ca fiind perceperea mea oraculară a

viitorului – şi insistase să găsesc pivotul evenimentelor, punctul unic din războiul de zece ani pe care se rotea totul. Articulaţia Ursitei, ca să zic aşa.

Şovăisem de dimineaţă, distrăgând-o pe ea şi pe mine cu o ultimă repriză de sex, dar în orele nebuneşti ce se derulaseră de atunci mă gândisem la cuvintele acelea.

Dacă vrei să ne schimbi ursitele, trebuie să găseşti pivotul.

Aş pune la bătaie postul meu de scoliast homeric că pivotul acestei tragice istorii se apropie rapid – solia la Ahile.

Deocamdată evenimentele continuă – mai mult sau mai puţin – să urmărească poemul, ba chiar cu Afrodita şi Ares scoşi din luptă din cauza rănilor. Zeus a sacrificat legea şi a intervenit de partea troienilor. N-am de gând să mă TC înapoi pe Olimp, decât dacă voi fi nevoit, dar bănuiesc că naraţiunea lui Homer se derulează şi acolo. Hera se agită pentru că argivii ei sunt snopiţi în bătaie şi se străduieşte să-l convingă pe Poseidon să intervină de partea lor, totuşi zeul „cutremurător-al-pământului” este şocat de sugestia ei – nu intenţionează să se războiască cu Zeus. Apoi, când grecii sunt bătuţi încă şi mai rău în cursul zilei, Atena se va despuia complet, după care se va îmbrăca în armura ei de luptă cea mai bună, cu pieptar strălucitor – mărturisesc că pentru *aşa ceva* ar merita să mă TC pe Olimp –, însă va fi oprită prompt de mesagera lui Zeus, Iris. Mesajul lui Zeus va fi scurt:

– Dacă tu şi Hera veniţi să vă împotriviţi mie cu armele, fiica mea cu ochi-oţelii, vă voi rupe genunchii telegarilor, vă voi azvârli pe voi amândouă din carul vostru, voi sfărâma carul şi vă voi răni pe amândouă atât de teribil cu fulgerele mele, încât veţi zăcea în cuvele de vindecare zece ani lungi, ce vor trece-ncet, înainte ca viermii verzi să vă coasă la loc.

Atena va rămâne pe Olimp. După câteva ore de contraatac încununat de succes, grecii vor suferi pierderi şi mai grele şi se vor retrage îndărătul propriilor fortificaţii – o tranşee care a fost săpată acum zece ani, la scurtă vreme după debarcare, şi o mie de pari ascuţiţi, toate apărările fiind recent refăcute la porunca lui Agamemnon –, dar chiar şi înapoia liniilor defensive, aheii intraţi în panică vor pierde speranţele şi vor vota să plece spre casă.

Agamemnon va încerca să-i revigoreze, oferind un ospăţ îmbelşugat pentru căpeteniile sale – chiar în timp ce Hector şi miile lui de troieni se organizează pentru asaltul final, despre

care ei ştiu că se va sfârşi prin incendierea corăbiilor negre ale aheilor şi încheierea o dată pentru totdeauna a acestui război –, iar la cina regelui grec, Nestor va susţine că unica lor şansă stă în împăcarea lui Agamemnon cu Ahile.

Agamemnon va fi de acord să-i plătească lui Ahile o răscumpărare regească – *mai mult* decât o răscumpărare regească – şapte trepiede de foc, zece talanţi de aur, douăzeci de cazane strălucitoare, o duzină de armăsari, şapte roabe frumoase, şi nu-mi mai amintesc ce altceva… Cel mai important însă, darurile aveau s-o includă pe Briseis, fiica lui Briseus – roaba de la care plecase toată sfada lor. Pentru a lega cu fundă roşie cadoul acela, Agamemnon va jura de asemenea că el nu se culcase niciodată cu Briseis. Ca stimulent final, el mai adaugă şi şapte cetăţi, regate greceşti – Cardamile, Enope, Hire, Antea, Ferae, Aepea şi Pedasus. Bineînţeles, Agamemnon nici nu deţine, nici nu conduce aceste cetăţi – el face cadou pământurile vecinilor săi –, totuşi bănuiesc că gestul contează.

Unicul lucru pe care Agamemnon nu i-l va oferi lui Ahile sunt scuzele sale. Fiul lui Atreu este prea mândru ca să se plece.

– El să mi se plece mie! va striga peste numai câteva ore spre Nestor, Odiseu, Diomede şi celelalte căpetenii. Eu sunt regele mai măreţ, eu sunt mai vârstnic şi declar că eu sunt cel mai de seamă!

În ciuda aroganţei lui Agamemnon, Odiseu şi ceilalţi vor vedea o cale de ieşire. Ei înţeleg că dacă vor transmite mesajul readucerii lui Briseis şi a tuturor celorlalte daruri regeşti – şi vor omite ca din întâmplare partea cu „eu sunt bărbatul mai de seamă” –, există o posibilitate ca Ahile să se realăture luptei. Cel puţin această solie oferă o rază de speranţă.

Aici începe partea complicată – aici trebuie căutat pivotul, placa turnantă, reazemul pârghiei evenimentelor.

Ca scoliast, ştiu că solia este inima şi pivotul *Iliadei.* Decizia lui Ahile, după aflarea ofertei emisarilor, va determina fluxul tuturor evenimentelor viitoare – moartea lui Hector, moartea lui Ahile şi căderea Ilionului.

Aici urmează însă partea delicată. Homer îşi alege cu multă grijă cuvintele – poate cu mai multă grijă decât oricare alt povestitor din istorie. El ne spune că Nestor va numi cinci bărbaţi – Fenix, Marele Aias, Odiseu, Odius şi Euribates. Ultimii doi sunt simpli crainici, heralzi, elemente decorative de protocol, şi ei nu

vor veni la cortul lui Ahile alături de adevăraţii emisari şi nici nu vor lua parte la discuţiile de acolo.

Problema este că Fenix reprezintă o alegere stranie – el n-a mai apărut până acum în poveste şi este mai degrabă un tutore şi slujitor mirmidon al lui Ahile, decât un comandant, şi pare puţin logic să fie trimis pentru a-şi convinge stăpânul. În plus, când emisarii merg pe malul mării – „unde rândurile de luptă ale valurilor se izbesc şi se prăbuşesc” – către cortul lui Ahile, forma verbului utilizată de Homer este duală – un verb grecesc conjugat între singular şi plural, care este întotdeauna asociată la *doi oameni* – în cazul acesta, Aias şi Odiseu. Homer utilizează alte şapte cuvinte care, în greaca din vremea sa – din vremea aceasta – sunt asociate pentru *doi oameni,* nu pentru trei.

Unde este Fenix în decursul drumului din tabăra lui Agamemnon spre partea taberei ocupată de Ahile? Poate oare să fie deja în cortul lui Ahile, aşteptându-i pe soli? Nu pare logic.

Mulţi scoliaşti, înainte şi după existenţa mea pe pământ, au afirmat că Fenix nu ar fi decât o adăugire stângace la epopee, un personaj introdus peste secole, ceea ce ar explica forma duală a verbului, însă teoria lor ignoră faptul că Fenix va oferi argumentaţia cea mai lungă şi mai complexă dintre cei trei emisari. Discursul lui este atât de minunat digresiv şi complicat, încât radiază pur şi simplu stilul lui Homer.

Este ca şi cum poetul orb însuşi ar fi fost nesigur dacă la Ahile au fost doi sau trei soli şi care, exact, fusese rolul lui Fenix în conversaţia care avea să decidă ursitele tuturor?

Dispun de puţine ore pentru a mă gândi la asta. *Dacă vrei să ne schimbi ursitele, trebuie să găseşti pivotul.*

Dar asta se va întâmpla peste câteva ore în viitorul meu. Aici este abia mijlocul după-amiezii, iar troienii se opresc de partea dinspre Ilion a şanţului aheean, în vreme ce grecii se înghesuie ca furnicile îndărătul zidului lor de bolovani şi pari ascuţiţi. Încă metamorfozat în lăncier aheean asudat, izbutesc să mă apropii de Agamemnon, când regele îşi mustră mai întâi oamenii şi apoi imploră ajutorul lui Zeus în ceasul lor cel mai întunecat.

– Ruşine să vă fie! răcneşte fiul lui Atreu spre oastea sa murdară.

Doar o sutime dintre soldaţi îl poate auzi, desigur, acustica antică fiind aşa cum este, totuşi Agamemnon are un glas

puternic, iar cei din rândurile din spate îi transmit cuvintele către ceilalţi.

– Ruşine! Dezonoare! Vă-nveşmântaţi ca războinici măreţi, dar i-o laudă neadevărată! Aţi jurat să treceţi cetatea asta prin foc şi pară, însă v-aţi îmbuibat cu cărnuri de boi – cumpărate pe socoteala mea! – şi aţi băut urcioare rase cu vin – cumpărate şi aduse aici pe socoteala mea! – şi-acum, priviţi-vă! O gloată bătută! Vă lăudaţi că fiecare dintre voi poate să-nfrunte singur o sută de troieni – ba chiar şi două sute! –, iar acum nu ţineţi piept unui singur muritor – Hector. Dintr-o clipă în alta, Hector va fi aici cu hoardele sale, nimicindu-ne corăbiile cu foc pârjolitor, iar această oaste fanfaroană de… *eroi…* – Agamemnon mai că nu scuipă cuvântul – va fugi acasă, la neveste şi copii… *pe socoteala mea!*

Agamemnon renunţă la imprecaţiile adresate oamenilor săi şi ridică braţele spre cerul sudic, către muntele Ida, de unde veniseră furtunile, tunetele şi fulgerele.

– Părinte Zeus, cum îmi poţi răpi astfel gloria? Cum te-am jignit? Nici o dată – îţi jur, nici măcar o singură dată! – nu am trecut pe lângă un altar al tău, nici chiar în călătoria noastră pe mări până aici, ci m-am oprit şi am ars grăsimile de tauri şi pulpele lor pentru faima *ta.* Ruga noastră a fost simplă – să radem de pe faţa pământului zidurile Ilionului, să-i ucidem eroii, să-i siluim femeile şi să-i înrobim poporul. Oare am cerut prea mult? Părinte, împlineşte-mi ruga aceasta: îngăduie oamenilor mei să scape cu viaţă – încaltea atât. Nu-l lăsa pe Hector şi pe troienii aceştia să ne bată ca pe nişte catâri de-nchiriat!

L-am auzit pe Agamemnon ţinând discursuri mult mai elocvente – ce dracu’, *toate* discursurile pe care le-am auzit din partea lui au fost mai elocvente decât ăsta şi înţeleg nevoia lui Homer de a rescrie totul –, dar în momentul acela se petrece o minune. Cel puţin aheii o privesc ca pe o minune.

Ca din senin apare un vultur, zburând dinspre sud, un vultur uriaş, care poartă în gheare un pui de căprioară.

Gloata care se împinsese către corăbii şi către siguranţa oferită de mări, şi care se oprise numai în treacăt să-l asculte pe Agamemnon, încremeneşte locului şi arată într-acolo.

Vulturul se înalţă, dă un ocol, coboară şi sloboade din gheare puiul de căprioară, care încă zvâcneşte din picioare, de la treizeci de metri înălţime spre o movilă de nisip aflată chiar la baza

altarului de piatră pe care aheii îl ridicaseră în cinstea lui Zeus după ce debarcaseră cu atâta vreme în urmă.

Este suficient. După cincisprezece secunde de tăcere stupefiată, un muget se înalţă din mijlocul oamenilor – oameni care fuseseră bătuţi şi transformaţi în laşi cu zece minute mai devreme, dar care s-au preschimbat acum în luptători, cu inimile şi braţele întărite de acest semn clar de iertare şi aprobare din partea lui Zeus – şi fără întârziere, cincizeci de mii de ahei şi argivi şi toţi ceilalţi se năpustesc înapoi în formaţii îndărătul comandanţilor lor, caii sunt reînhămaţi la care, carele sunt mânate peste podurile de pământ ce încă traversează tranşeele defensive şi bătălia reîncepe.

Este ora arcaşului.

Deşi Diomede conduce contraatacul, susţinut îndeaproape de atrizi, Agamemnon şi Menelau, urmaţi la rândul lor de Marele Aias şi Micul Aias, şi deşi aceşti eroi pricinuiesc pierderi grele troienilor cu lănci şi încleştări între spade, lupta îl are în centru acum pe arcaşul aheean Teucer, fiul nelegitim al lui Telamon şi frate vitreg cu Marele Aias.

Teucer fusese dintotdeauna considerat un maestru arcaş şi de-a lungul anilor îl văzusem săgetând zeci de troieni, dar aceasta este pentru el ziua de sub luminile reflectoarelor. El şi Aias intră într-un ritm în care Teucer se ghemuieşte sub zidul pavezei fratelui său vitreg – Marele Aias foloseşte un gigantic scut dreptunghiular despre care istoricii militari susţin că nici măcar n-ar fi existat în timpul războiului troian – şi când Aias ridică scutul, Teucer trage pe dedesubt în rândurile troienilor, aflaţi la şaizeci de metri depărtare. Azi se pare că nu poate să rateze nici o ţintă.

Îl ucide mai întâi pe Orsilocius, expediind o săgeată cu ghimpi în inima bărbatului scund. După aceea îl ucide pe Ofesteles, trimiţând vârful săgeţii în ochiul drept al comandantului, când troianul aruncă o privire peste scutul său de piele netăbăcită. Apoi Daetor şi Cromius cad, răniţi mortal de două lovituri rapide, perfect plasate. De fiecare dată când Teucer trage, troienii slobod propriile lor săgeţi şi lănci în încercarea zadarnică de a-l ucide pe arcaş, însă Marele Aias se ghemuieşte şi scutul lui masiv îi acoperă pe amândoi şi deviază toate proiectilele.

Valul troienilor se opreşte, Aias ridică pavăza şi Teucer îl

săgetează pe Licofontes, prinţ al îndepărtatei sale cetăţi, însă doar îl răneşte. Când comandanţii lui Licofontes sar în ajutorul acestuia, Teucer trimite o a doua săgeată în ficatul bărbatului căzut.

Fiul lui Polimaion, Amopaon, cade următorul, cu săgeata lui Teucer ieşindu-i prin gât. Sângele ţâşneşte la un metru şi jumătate în văzduh şi puternicul Amopaon încearcă să se ridice, dar săgeata l-a ţintuit de pământ şi el se goleşte de sânge în mai puţin de un minut, cu trupul zvâcnind şi convulsionându-se tot mai slab. Aheii ovaţionează. Îl cunosc… l-am cunoscut… pe Amopaon. Troianul obişnuia să mănânce pe terasa micii taverne unde mie şi lui Nightenhelser ne plăcea să ne întâlnim şi am pălăvrăgit de multe ori despre fel de fel de fleacuri. Cândva mi-a spus că tatăl lui, Polimaion, îl cunoscuse pe Odiseu în vremuri mai prietenoase şi că odată, pe când călătorise în Itaca şi se alăturase grecilor prietenoşi la o vânătoare, Polimaion ucisese un mistreţ sălbatic care străpunsese adânc piciorul lui Odiseu şi l-ar fi ucis, dacă lancea azvârlită de Polimaion şi-ar fi greşit ţinta. Amopaon mi-a spus că Odiseu mai are şi acum cicatricea.

Aias se ghemuieşte, ţinându-şi masiva pavăză metalică deasupra sa şi a fratelui său vitreg ca pe un acoperiş, iar săgeţile troiene răpăie pe ea. Aias se ridică, înalţă scutul şi Teucer îl ucide pe Melanippus – aflat la optzeci de metri depărtare – cu o săgeată care pătrunde în vintrele bărbatului şi-i iese prin anus o dată cu prăbuşirea troianului. Camarazii săi se îndepărtează, strâmbându-şi feţele, iar Melanippus se zvârcoleşte pe pământ şi moare. Aheii ovaţionează din nou.

Agamemnon îşi întoarce carul şi-i răcneşte încurajări lui Teucer, promiţându-i arcaşului că va fi primul care va putea alege, după el însuşi, trepiede sau perechi de cai de prăsilă – dacă Zeus şi Atena îi vor îngădui vreodată să prade vistieriile Troiei, precizează el –, apoi îi făgăduieşte o frumoasă troiană cu care să-mpartă culcuşul, poate chiar pe soţia lui Hector, Andromaca.

Teucer este înfuriat de oferta lui Agamemnon.

– Fiu al lui Atreu, crezi că mă voi strădui mai mult decât până acum, îndemnat de spusele tale despre prăzi? Trag pe-atât de iute şi de precis pe cât pot. Opt săgeţi – opt morţi!

– Săgetează-l pe Hector! strigă Agamemnon.

– *Am tras* spre el! răcneşte Teucer învăpăiat la chip. De

fiecare dată – Hector a fost ţinta mea. Pur şi simplu nu-l pot atinge pe puiul de căţea!

Agamemnon amuţeşte.

Parcă răspunzând provocării, Hector îşi mână brusc carul în faţa liniilor troienilor, străduindu-se să-şi îmbărbăteze oamenii descurajaţi de măcelul arcaşului grec.

Aias nu se mai sinchiseşte să înalţe scutul de data aceasta, fiindcă Teucer se ridică, întinde complet arcul, îl ţinteşte cu grijă pe Hector şi dă drumul săgeţii.

Săgeata trece la un lat de palmă de inima lui Hector, lovindu-l pe Gorgition, când acesta iese dinapoia carului lui Hector. Bărbatul cel voinic se opreşte, pare surprins, coboară ochii către coada săgeţii şi penele ei, ca şi cum ar fi ţinta vreunei glume de bivuac, dar apoi capul pare să-i devină prea greu pentru gâtul masiv şi cade inert pe umăr, de parcă ar fi tras în jos de greutatea coifului; după care Gorgition se prăbuşeşte mort în nisipul îmbibat de sânge.

– La naiba! mormăie Teucer şi trage încă o dată.

Hector este acum cel mai apropiat dintre troieni, întors complet cu trunchiul spre arcaş.

Săgeata îl loveşte pe Archeptolemus, vizitiul lui Hector, drept în piept. Caii – deşi sunt dresaţi pentru război – cabrează şi sar, când sângele lui Archeptolemus ţâşneşte ca un gheizer pe flancurile lor, iar tânărul se înclină pe spate şi cade apoi în colb.

– Cebriones! răcneşte Hector, prinzând hăţurile şi strigându-şi fratele – alt bastard al prolificului Priam – să-i fie vizitiu.

Cebriones suie în car, în chiar clipa când Hector sare jos. Cuprins de furie, clocotind de mânia stârnită de moartea credinciosului Archeptolemus, Hector aleargă în fâşia neutră – o ţintă perfectă pentru Teucer – şi culege bolovanul cel mai mare şi mai ascuţit pe care-l poate ridica în mână.

Hector pare să fi uitat toate rafinamentele războiului, despre care s-a lăudat de atâtea ori, şi să fi revenit la tactica locuitorilor peşterilor, ridicând bolovanul şi ducând mult în spate braţul stâng, semănând leit – aşa mi se pare – cu un jucător de baseball care se pregăteşte să lanseze mingea. Până azi nu observasem că Hector este ambidextru.

Teucer îşi zăreşte şansa, înhaţă altă săgeată din tolbă şi întinde arcul la maximum, ţintind inima lui Hector, convins că poate lansa o săgeată, poate chiar două înainte ca troianul să

azvârle.

Se înşală. Hector aruncă puternic, rapid, în linie dreaptă şi precis.

Piatra îl izbeşte pe Teucer în claviculă, imediat sub gât, cu o clipită înainte să fi slobozit săgeata. Oasele trosnesc. Tendoanele se rup. Braţul lui Teucer cade inert, struna arcului se rupe şi săgeata îşi îngroapă vârful între sandalele arcaşului.

Hector se năpusteşte înainte, împrăştiindu-i pe ahei ca pe pleavă, iar arcaşii troieni trag săgeată după săgeată spre Teucer care a căzut, dar Marele Aias nu-şi abandonează fratele; îl acoperă cu scutul său cât un zid, în vreme ce alţi ahei se luptă cu pedeştrii troieni. La chemarea lui Aias – un adevărat muget –, Menestius şi Alastor înaintează iute şi-l poartă pe arcaşul aheean care geme semiconştient înapoi peste podul şanţului, la relativa siguranţă din umbra corăbiilor.

Însă cele cincisprezece minute de faimă ale lui Teucer s-au sfârşit.

Apoi situaţia se înrăutăţeşte foarte rapid pentru greci. Hector îşi vede supravieţuirea ca pe alt semn al iubirii şi aprobării lui Zeus şi-şi conduce oamenii în şarjă după şarjă împotriva aheilor care se retrag demoralizaţi.

Agamemnon, Menelau şi celelalte căpetenii care luptaseră în fruntea oamenilor cu numai câteva ore în urmă sunt acum bătuţi cu adevărat. La început, aheii sunt prea striviţi pentru a-şi apăra măcar liniile defensive din lungul şanţului, parilor ascuţiţi şi zidului improvizat, şi unicul lucru care-i opreşte pe troieni să nu dea foc imediat corăbiilor este apusul soarelui şi pogorârea bruscă a beznei.

În timp ce aheii se învălmăşesc în derută, cu unii dintre ei pregătindu-şi deja corăbiile pentru plecare, iar cu alţii încremeniţi în stare de şoc, cu ochii holbaţi, Hector îşi joacă rolul din *Henric al V-lea,* mergând neobosit înainte şi înapoi prin faţa şirurilor de troieni, îmboldindu-şi oamenii la alt măcel o dată cu venirea zorilor, trimiţând luptători înapoi în cetate ca să aducă vite pentru sacrificii şi ospăţ, poruncind raţii de vin îndulcit cu miere, cerând căruţe cu pâine proaspăt coaptă pe care înfometaţii troieni le atacă de parcă ar fi Agamemnon însuşi şi ordonând să se aprindă sute de focuri de veghe, imediat în faţa liniilor de apărare aheene, pentru ca grecii îngroziţi să nu închidă ochii în noaptea aceasta. Îmi pun Cuşma lui Hades şi merg invizibil

printre troieni.

– Mâine, răcneşte Hector către trupele sale care-l aclamă, o să-l despic pe Diomede ca pe-un peşte scos din apă în faţa oamenilor lui, dacă alege să fugă în toiul nopţii! Îi voi rupe spinarea cu vârful lăncii şi vom ţintui căpăţâna lăudărosului deasupra Porţii Scheiană!

Troienii urlă. Focurile de veghe ridică scântei care plutesc spre stelele ce ard nepăsătoare. Invizibil pentru zei şi oameni deopotrivă, traversez din nou podul peste şanţ, mă strecor printre parii ascuţiţi şi revin printre grecii descurajaţi.

Pentru mine, este momentul adevărului sau al consecinţelor. Agamemnon şi-a chemat deja căpeteniile la sfat şi acestea argumentează căile de acţiune imediată – să fugă, ori să trimită o solie la Ahile?

De acum nu mai există cale de întoarcere. Mă metamorfozez în Fenix, credinciosul tutore şi prieten mirmidon al lui Ahile, şi pornesc peste nisipul care se răceşte treptat, pentru a mă alătura consiliului.

Dacă vrei să ne schimbi ursitele, trebuie să găseşti pivotul.

28
Bazinul Mediteranean

Savi urmă Breşa Atlantică peste ocean, zburând uneori mai jos decât suprafaţa apei, ridicând şi coborând sonie-ul la fiecare câţiva kilometri, pentru a evita conurile de curent ce traversau Breşa aidoma unor conducte transparente printr-un lung coridor verde.

Întins cu faţa în jos în stânga ei – şi văzându-l pe Harman stând în locul din dreapta bătrânei –, Daeman era conştient de expresia încruntată a celuilalt bărbat şi de locurile pentru pasageri goale din spatele lor. Daeman se gândi la ultimele douăzeci şi patru de ore.

Harman şi Ada păruseră certaţi, când plecaseră din locul cu copaci înalţi. La început, asta îl încântase pe Daeman. Nu ştia desigur care fusese subiectul disputei, dar fusese vizibil că amândoi erau frământaţi după plimbarea prin pădure – Ada părea rece şi distantă, totuşi clocotea la interior, iar Harman era vizibil derutat. Însă după orele de zbor către Ardis şi evenimentele de acolo – şi decizia lui Daeman de a continua cu

căutarea aceasta lipsită de sens –, tensiunea dintre Harman şi Ada părea doar unul dintre multele probleme îngrijorătoare.

Ajunseseră la Ardis spre sfârşitul după-amiezii. Domeniul şi împrejurimile păreau diferite din văzduh, cel puţin pentru Daeman, deşi dispunerea dealurilor, pădurii, pajiştilor şi râului erau exact aşa cum şi le reamintea. Ori de câte ori se gândea la picnicul de pe malul râului – la demonstraţia prostească a turnării de metal oferită de Hannah –, îşi amintea de atacul dinozaurului şi inima începea să-i bubuie.

– Spre sfârşitul Epocii Pierdute, zona asta se numea Ohio, spusese Savi, pe când descriseseră un ocol şi începuseră să coboare. Aşa cred…

– Eu crezusem că se numea America de Nord, zisese Harman.

– Şi aşa, încuviinţase bătrâna. Aveau un surplus de denumiri pentru locuri.

Aterizaseră la o jumătate de kilometru de Palatul Ardis, într-o pajişte aflată la nord de un şir de arbori care le slujea ca paravan. Daeman avea nevoie să folosească toaleta, dar în nici un caz nu intenţiona să străbată pe jos toată distanţa aceea până la domeniu, dacă exista posibilitatea ca dinozaurii să hălăduiască pe acolo.

– Este un loc sigur, vorbise Ada pe neaşteptate, văzându-l cum şovăia, fiind singurul care nu coborâse de pe sonie. Voynicşii patrulează pe un perimetru situat la trei-patru kilometri de palat.

– Cât de departe a fost picnicul cu metalul fierbinte? întrebase Daeman.

– La peste cinci kilometri, răspunsese Hannah.

Tânăra stătea lângă Odiseu, în spatele sonie-ului.

Ada se întorsese către Savi.

– Eşti sigură că nu vrei să vii la palat?

– Nu pot, zisese bătrâna.

Întinsese mâna şi, după o secundă, Ada i-o prinsese. Până atunci, Daeman nu mai văzuse niciodată două femei strângându-şi mâinile.

– O să-i aştept aici pe Harman şi Daeman, adăugase Savi.

Ada îl privise pe Harman.

– Vii la Ardis pentru un minut, nu?

– Numai ca să-mi iau rămas-bun.

Cei doi se priviseră ochi în ochi cu intensitate.

– Nu putem pleca o dată? rostise Daeman şi-şi auzise scâncetul din glas.

Nu-i păsa. Trebuia să plece.

Toţi, cu excepţia lui Savi, porniseră atunci spre casa îndepărtată, prin iarba înaltă până la brâu, pe lângă ocazionalele vaci – Daeman le ocolea pe departe, deoarece nu se simţea în largul său în preajma animalelor mari –, când, pe neaşteptate, un voynix singuratic ieşise din liziera din faţa lor.

– Era şi timpul, spusese Daeman. Mersul ăsta pe jos e ridicol. Tu! gesticulase el către forma de fier şi piele. Du-te la palat şi adu două cariole mari, să ne transporţi de aici.

În mod incredibil, voynixul îl ignorase şi continuase să înainteze spre cei cinci oameni – sau, mai precis, spre Odiseu.

Bătrânul bărbos o împinsese de lângă el pe Hannah, când voynixul fără ochi se apropiase încet.

– Este pur şi simplu curios, rostise Ada, deşi vocea nu-i era convinsă. Probabil că niciodată n-a…

Voynixul ajunsese la nici doi metri de Odiseu, când bărbatul îşi trăsese spada de la centură, activase cu degetul mare lama zumzăitoare şi rotise sabia cu ambele mâini, coborând-o pieziş prin presupusa cochilie impenetrabilă a pieptului voynixului şi peste braţul său stâng. Pentru o clipă, voynixul rămăsese locului, aparent la fel de şocat ca şi cei patru oameni de comportamentul lui Odiseu, după care jumătatea superioară a corpului creaturii lunecase, se înclinase şi căzuse pe sol, cu braţele zvâcnind. Jumătatea inferioară a torsului şi picioarele mai rămăseseră verticale pentru câteva momente, apoi se rostogoliseră în iarbă.

Vreme de un minut, nu se auzise nici un sunet, doar vântul prin iarba înaltă. După aceea, Harman răcnise:

– De ce dracu-ai făcut asta?

Fluid albastru, gros ca sângele, stropise peste tot.

Odiseu indicase braţul drept al voynixului, încă ataşat de partea inferioară a torsului. Îşi ştersese sabia pe iarbă şi anunţase:

– Avea lamele de ucidere extinse.

Era adevărat. Când cei patru se strânseseră în jurul voynixului căzut, putuseră vedea că lamele – utilizate pentru a-i apăra pe oameni de ameninţări de felul dinozaurilor – erau extinse acolo unde se aflau de obicei perniţele manipulatoarelor.

– Nu-nţeleg… spusese Ada.

– Nu te-a recunoscut, zisese Hannah, îndepărtându-se cu încă un pas de bărbos. Poate a crezut că eşti o ameninţare pentru noi.

– Nu, răspunsese Odiseu, vârându-şi spada scurtă în teacă.

Daeman se holbase cu o fascinaţie îngrozită la secţiunea transversală a voynixului – organe albe, moi, o abundenţă de tubuleţe albastre, grămăjoare de ceva ce semănau cu nişte struguri roz, în tot cazul, nici urmă de mecanismele şi roţile dinţate pe care şi le imaginase dintotdeauna că s-ar fi găsit în interiorul unui voynix. Viteza cu care se consumase actul acela violent şi măruntaiele albe, vizibile acum, aproape că-l făcuseră să-şi piardă controlul sfincterelor şi aşa nerăbdătoare.

– Haideţi, spusese el şi pornise iute către Palatul Ardis.

Ceilalţi îi confundaseră acţiunea cu preluarea conducerii grupului şi-l urmaseră.

Abia după ce folosise toaleta, făcuse duş, se bărbierise, poruncise celui mai apropiat servitor din Ardis să-i aducă haine noi şi curate şi intrase în bucătărie, pentru a căuta ceva de mâncare, Daeman îşi dăduse seama că ar fi fost o nebunie să plece mai departe cu Harman şi bătrâna dementă. De ce ar fi făcut-o?

În ciuda absenţei Adei – sau poate tocmai de aceea –, Palatul Ardis se umpluse cu prieteni care faxaseră aici ca să viziteze şi să petreacă. Servitorii îi menţinuseră binedispuşi cu mâncare şi băutură. Tinerii – în rândul cărora Daeman văzu câteva femei frumoase, pe care le cunoştea de la alte petreceri şi din alte locuri, din viaţa lui fericită dinainte de apariţia lui Harman şi de toate aiurelile acestea – jucau jocuri cu mingi şi cercuri pe pajiştea mare, care cobora lin. Seara era minunată, umbrele se prelungeau pe iarbă, râsetele răsunau în văzduh aidoma zurgălăilor şi servitorii pregăteau cina pe masa lungă de sub ulmul gigantic.

Daeman înţelese că ar fi putut rămâne aici, să mănânce o cină ca lumea şi să doarmă zdravăn peste noapte sau – încă şi mai bine – să cheme un voynix pentru scurta călătorie cu cariola până la faxportal şi să doarmă în propriul pat din Craterul Paris în noaptea asta, după o cină târzie pregătită de mama sa. Daeman îi ducea dorul mamei; de peste două zile, nu avusese nici un fel de contact cu ea. Privi voynixul de pe aleea largă de acces de pe o latură a clădirii vaste şi simţi un fior de nelinişte – felul în care

Odiseu îl distrusese pe cel de pe câmp fusese inexplicabil şi dement. Nu avariai sau distrugeai voynicşi, tot aşa cum nu incendiai o droşcă sau nu-ţi făceai praf propriul dormitor. Era lipsit de raţiune şi alt motiv pentru care ar fi trebuit să plece imediat de lângă oamenii aceştia.

Când ieşi pe alee, îi văzu pe Harman şi Ada vorbind încet, dar animat. Ceva mai departe pe pajiştea unduitoare, Hannah îl prezenta pe Odiseu câtorva musafiri curioşi. Voynixul păstra distanţa faţă de bărbos, însă Daeman nu ştia dacă era o coincidenţă sau o acţiune deliberată. Oare voynicşii comunicau între ei? Şi dacă da, cum anume? Daeman nu-l auzise niciodată pe vreunul scoţând un sunet.

Făcu un gest unui voynix să aducă o cariolă tocmai când conversaţia dintre Ada şi Harman luă sfârşit – Ada intră în casă şi Harman se răsuci brusc pe călcâie şi porni peste alee, spre câmpuri şi sonie-ul care îi aştepta. Se apropie de Daeman şi expresia chipului bătrânului era atât de încruntată, încât Daeman se retrase instinctiv o jumătate de pas.

– Vii cu noi?

– Eu… ă-ă-ă… nu, se bâlbâi Daeman.

Voynixul apăru în trap trăgând cariola cu o roată, cu tapiseria strălucind în lumina serii şi giroscoapele zumzăind.

Harman se întoarse fără alt cuvânt şi porni pe câmpul dinapoia casei.

Daeman sui în mijlocul de transport şi-i comandă voynixului:

– La faxportal!

După aceea se lăsă pe spate, iar cariola bâzâi pe alee, cu scoicile albe trosnindu-i sub roată. Una dintre tinerele de pe peluză – i se părea că o chema Oelleo – îi strigă la revedere. Cariola înaintă spre drum, cu voynixul tăcut alergând între hulube.

– Stop, rosti Daeman.

Voynixul se opri imediat, fără să dea drumul hulubelor. Giroscopul intern zumzăi încetişor.

Daeman privi în spate către Palatul Ardis, dar Harman dispăruse deja printre copaci. Fără vreun motiv anume, bărbatul încercă să-şi amintească unde o întâlnise pe Oelleo – la o petrecere în Bellinbad, cu două veri în urmă? La a Patrulea Douăzeci al Vernei, în Chom, acum numai câteva luni? La una dintre propriile petreceri, ce includeau şi dormitul, din Craterul

Paris?

Nu-şi putea reaminti. Oare se culcase cu Oelleo? Avea o imagine a fetei în pielea goală, însă aceea s-ar fi putut să fi provenit de la o petrecere de scăldat sau de la una dintre expoziţiile de artă vie care fuseseră în vogă iarna trecută. Nu-şi putea aminti dacă făcuse dragoste cu ea. Fuseseră atât de multe femei…

Daeman încercă să-şi amintească petrecerea de la al Doilea Douăzeci al lui Tobi din Ulanbat, care avusese loc cu doar trei zile în urmă. Era o pâclă – o pată neclară de râsete, sex şi băuturi – care se contopea cu toate celelalte petreceri de lângă toate celelalte noduri-fax. Însă când încercă să-şi reamintească Valea Seacă din… cum se numea? Antarctica?… sau aisbergul, sau podul Golden Gate de deasupra lui Machu Picchu, sau chiar idioata aia de pădure de sequoia… totul era clar, distinct şi precis conturat.

Coborî din cariolă şi începu să meargă spre câmp. *Asta-i o nebunie,* îşi spuse. *Nebunie, nebunie, nebunie!* După ce parcursese jumătate din distanţa până la lizieră, porni într-o fugă greoaie, stângace.

Îşi pierduse complet răsuflarea şi asuda copios când ajunse în capătul opus al câmpului. Sonie-ul plecase, lăsând numai o adâncitură în iarba înaltă de lângă un zid din piatră.

– La dracu'! zise Daeman şi ridică ochii către bolta serii, pustie cu excepţia inelului-ecuatorial şi inelului-polar ce se roteau. La dracu'!

Se aşeză istovit pe zidul de piatră năpădit de muşchi alunecos. Soarele apunea îndărătul lui. Dintr-un motiv pe care nu l-ar fi putut explica, îi venea să plângă.

Sonie-ul apăru peste arborii dinspre nord, descrise un ocol şi se opri plutind la trei metri deasupra solului.

– M-am gândit că s-ar putea să te răzgândeşti! îi strigă Savi. Vrei să vii?

Daeman se sculă în picioare.

Zburaseră spre est, pătrunzând în beznă, dar suind îndeajuns de sus pentru ca stelele şi inelele orbitale să lumineze vârfurile norilor, care sclipeau deja de la fulgerele ce unduiau ca peristaltice vizibile prin interioarele lăptoase. În noaptea aceea se opriră în apropiere de coastă şi dormiră într-o ciudată locuinţă

arboricolă, alcătuită din mici case-domi separate, conectate prin platforme şi scări spiralate. Existau instalaţii de apă, însă nici servitori, nici voynicşi, iar în jur nu se zăreau alte locuinţe ori oameni.

– Ai multe locuri ca ăsta în care să poposeşti? o întrebă Harman pe Savi.

– Da, răspunse bătrâna. Dacă vă-ndepărtaţi de cele trei sute de noduri-fax ale voastre, majoritatea Pământului este pustiu. Cel puţin, pustiu de oameni. Am unele locuri favorite, ici-colo.

Stăteau în exterior, pe un soi de platformă pentru cină, amplasată la jumătatea copacului uriaş. Dedesubt, licuricii se aprindeau şi se stingeau într-un luminiş ierbos care conţinea o mulţime de maşinării ruginite, imense şi vechi, ce fuseseră în cea mai mare parte acoperite de iarbă, ferigi şi pământ. Lumina dinspre inele pătrundea printre frunze şi zugrăvea iarba înaltă în alb delicat. Furtunile peste care zburaseră nu ajunseseră încă atât de departe în est, iar noaptea era caldă şi senină. Deşi aici nu existau servitori, erau refrigeratoare cu alimente şi Savi supraveghease prepararea de tăiţei, carne şi peşte. Daeman aproape că se obişnuise cu ideea stranie de a-ţi pregăti hrana pe care o mâncai.

Brusc, Harman o întrebă pe Savi:

– Ştii de ce post-oamenii au părăsit Pământul şi n-au mai revenit?

Daeman îşi aminti strania viziune ticsită de date pe care o avusese în poiana dintre sequoia, mai devreme în aceeaşi zi. Simpla amintire a episodului acela îi stârnea greaţă.

– Da, spuse Savi, cred că ştiu.

– O să ne spui? întrebă Harman.

– Nu chiar acum, răspunse bătrâna.

Se sculă şi sui scara în spirală spre un domi iluminat, aflat la zece metri mai sus pe trunchiul arborelui.

Harman şi Daeman schimbară priviri în lumina blândă, dar nu avură nimic ce să-şi spună şi în cele din urmă merseră în domiurile lor să se culce.

Urmară Breşa peste Atlantic cu viteză mare, virară spre sud înainte de a ajunge la uscat şi merseră în paralel cu ceva ce Savi numea Mâinile lui Hercule.

– Uimitor! rosti Harman, ridicându-se aproape în genunchi şi

privind în stânga în timp ce se îndreptau către sud.

Daeman nu putu decât să fie de acord. Între un munte înalt, cu versantul, ca o lespede verticală, din nord – căruia Savi îi spuse Gibraltar –, şi un munte mai scund aflat la cincisprezece kilometri spre sud, oceanul se oprea pur şi simplu, împiedicat să intre în bazinul adânc care se întindea către est de o serie de uriaşe mâini omeneşti aurii ce se ridicau din adânc. Fiecare mână era înaltă de peste o sută cincizeci de metri, iar degetele răşchirate opreau zidul de apă al Atlanticului să pătrundă în aridul Bazin Mediteranean, care cobora ca o râpă adâncă în norii şi ceţurile din est.

– De ce sunt nişte mâini? întrebă Daeman când ajunseră deasupra uscatului, pe latura sudică a Bazinului învăluit în pâcle, şi reveniră pe un curs de zbor spre est. De ce n-au folosit post-oamenii câmpuri de forţă pentru a opri oceanul, aşa cum au făcut în Breşă?

Bătrâna clătină din cap.

– Mâinile lui Hercule existau aici înainte să mă fi născut eu şi post-ii nu ne-au spus niciodată de ce au procedat aşa. Bănuisem dintotdeauna c-a fost un simplu capriciu din partea lor.

– Un capriciu… repetă Harman.

Ideea părea să-l tulbure.

– Eşti sigură că nu putem zbura direct peste Bazin? întrebă Daeman.

– Sunt sigură, răspunse Savi. Sonie-ul ar cădea din cer ca un bolovan.

În tot decursul după-amiezii zburară peste mlaştini, lacuri, păduri de ferigi şi râuri late, deasupra unui ţinut căruia Savi îi spunea Sahara de Nord. În scurtă vreme, mlaştinile se împuţinară, apoi dispărură, iar terenul deveni mai arid, mai pietros. Cete de animale mari şi dungate – nu dinozauri, dar la fel de mari – se deplasau cu sutele peste savane şi platouri muntoase.

– Ce-s alea? întrebă Daeman.

– Habar n-am, spuse Savi.

– Dacă Odiseu ar fi aici, probabil c-ar vrea să ucidă unul şi să-l mănânce la cină, comentă Harman.

Femeia se mulţumi să mormăie.

Abia spre sfârşitul după-amiezii, reîncepură să coboare, dădură ocol unui oraş straniu, înconjurat de ziduri şi aflat pe un

platou muntos, la numai patruzeci de kilometri de Bazinul Mediteranean, apoi aterizară pe o câmpie stâncoasă din vestul aşezării.

– Ce-i locul ăsta? se interesă Daeman.

Nu mai văzuse niciodată ziduri sau clădiri atât de vechi, şi chiar din depărtare erau tulburătoare.

– Se numea Ierusalim, răspunse Savi.

– Crezusem c-o să coborâm în Bazin, să căutăm navele spaţiale, zise Harman.

Bătrâna coborî din sonie şi-şi dezmorţi braţele şi picioarele. Părea foarte obosită, dar, gândi Daeman, la urma urmelor pilotase sonie-ul timp de două zile aproape fără întrerupere.

– O să mergem, şi-acolo. De aici ne asigurăm transportul. În plus, vreau să v-arăt ceva la apusul soarelui.

Ceva din cuvintele ei i se păru neliniştitor lui Daeman, totuşi o urmă împreună cu Harman pe câmpia pietroasă, trecând peste sfărâmăturile unor probabile suburbii sau peste secţiuni mai recente ale străvechiului oraş cu ziduri, însă care acum nu erau decât o câmpie înaltă pavată cu pietre tasate în sol şi mărunţite la dimensiunile prundişului. Savi îi conduse la o poartă din zid, prin care intrară, povestind în tot acel timp lucruri în general lipsite de noimă. Aerul era uscat şi începuse să se răcorească, iar lumina soarelui ce cobora în apus scălda clădirile.

– Asta se numea Poarta Jaffa, zise Savi, de parcă numele acela ar fi însemnat ceva pentru ei. Asta-i strada David şi separa cartierul creştin de cel armenesc.

Harman îi aruncă lui Daeman o căutătură. Lui Daeman îi era limpede că până şi bătrânul cel atât de mândru de capacitatea sa inutilă de a citi n-auzise niciodată cuvintele „creştin” sau „armenesc”. Savi însă continua să bată câmpii, arătând către ceva numit Biserica Sfântului Mormânt în ruinele năruite din stânga lor şi nimeni n-o întrerupse, până ce Daeman rosti:

– Pe-aici nu există voynicşi sau servitori?

– În prezent, nu, răspunse Savi. Dar când prietenii mei Pinchas şi Petra au fost aici în ultimele minute dinaintea faxării finale, acum o mie patru sute de ani, zeci de mii de voynicşi s-au activat brusc lângă Zidul de Apus. Nu ştiu motivul.

Se opri din mers şi-i privi pe rând.

– Înţelegeţi, nu-i aşa, că voynicşii au apărut din norul temporalclastic cu două secole înaintea faxării finale, dar ei erau

imobili – statui de fier şi rugină –, nu slujitorii obedienţi pe care-i aveţi actualmente? Asta-i important de ţinut minte.

– Bine, rosti Harman cu un glas ce trăda iritarea de a fi tratat cu superioritate; femeia bătea câmpii. Ai spus însă că la faxarea finală te găseai într-un aisberg lângă Antarctica. De unde ştii unde erau prietenii tăi şi ce făceau voynicşii?

– Din înregistrările farnet, proxnet şi allnet, răspunse bătrâna.

Se întoarse şi porni mai departe pe stradă.

Harman se uită din nou la Daeman, parcă pentru a-şi împărtăşi îngrijorarea despre cuvintele ei lipsite de sens, însă bărbatul mai tânăr simţi valul unei emoţii – mândrie? superioritate? –, când îşi dădu seama că el ştia exact la ce se referise Savi când vorbise despre farnet şi proxnet. Îşi privi palma şi tastă funcţia depistare, dar strălucirea era mată. Ce s-ar fi întâmplat, se întrebă el, dacă ar fi vizualizat cele patru dreptunghiuri albastre deasupra a trei cercuri roşii, deasupra a patru triunghiuri verzi, pentru a apela funcţia de date complete, aşa cum îl învăţase bătrâna ieri, în luminişul din pădure?

Savi se opri şi vorbi ca şi cum i-ar fi citit gândurile:

– Daeman, să nu-ţi treacă prin cap să invoci aici funcţia allnet. Nu vei fi imersat virtual în interacţiunile microclimat-energie, aşa cum s-a-ntâmplat în pădure... în nici un caz aici, în Ierusalim. Ai avea de-a face cu cinci mii de ani de durere, teroare şi antisemitism virulent.

– Antisemitism? repetă Harman.

– Ura faţă de evrei, spuse Savi.

Harman şi Daeman se priviră cu expresii întrebătoare. Ideea era lipsită de sens.

Lui Daeman începuse să-i pară rău că se răzgândise şi venise în călătorie. Îi era foame. Soarele apunea în spatele lor. Nu ştia unde avea să doarmă peste noapte, dar suspecta că va fi ceva incomod.

– Haideţi, zise Savi şi-i conduse dincolo de altă intersecţie, prin intrări de piatră, pe o alee îngustă, din care ieşiră într-un spaţiu dominat de un perete înalt şi orb.

– Asta am venit să vedem? întrebă Daeman dezamăgit.

Era o fundătură – o curte interioară, înconjurată de ziduri mai scunde, clădiri de piatră şi acest unic perete mare în vârful căruia abia se zărea un fel de structură metalică rotundă. Era imposibil de ajuns la ea.

– Răbdare, zise Savi şi miji ochii către soarele care dispărea. Azi este Tisha B’Av, exact cum a fost în ziua faxării finale.

Parcă sătul să mai repete silabe lipsite de sens, Harman spuse:

– Tisha B’Av?

– A noua zi a lunii Av, răspunse bătrâna. O zi de doliu. În Tisha B’Av au fost distruse Primul şi al Doilea Templu şi cred că voynicşii au construit blasfematorul al Treilea Templu în a noua zi a lunii Av, în ziua faxării finale.

Arătă jumătatea de dom de metal negru ce se zărea dinapoia zidului.

Brusc, se auzi un huruit atât de profund, încât Daeman simţi că-i clănţănesc dinţii în gură. El şi Harman se retraseră speriaţi un pas, aerul se umplu cu iz de ozon şi electricitate statică atât de densă, încât părul de pe capul lui Daeman se ridică şi undui aidoma ierburilor înalte sub un vânt puternic şi – cu bubuitura unei explozii, mai rapid şi mai sonor decât un trăsnet – o coloană compactă de lumină albastră, orbitoare, cu diametrul de douăzeci de metri, ţâşni din jumătatea de dom metalic, străpunse văzduhul serii şi dispăru ca o săgeată în spaţiu, ratând de puţin inelul-e orbital aflat în eterna sa rotaţie către est.

29
Candor Chasma

Vreme de opt zile şi opt nopţi marţiene, furtuna de praf ridică valuri înalte de zece metri, urlă prin greement şi îmbrânci micuţa felucă spre nord, către ţărmul bătut de vijelie şi moartea întregului echipaj şi a celor doi moraveci.

Omuleţii verzi de la bord erau marinari competenţi, însă încetau să mai funcţioneze noaptea şi acum erau inerţi în mare parte a zilei, când norii de praf de deasupra ascundeau soarele. Atunci când OV îşi găseau colţişoarele întunecate de sub punţi şi se ghemuiau în nişe, pentru a nu se rostogoli, Mahnmut se simţea ca şi când ar fi navigat într-o corabie a morţilor, ca *Dracula* lui Bram Stoker, când vaporul soseşte în port condus doar de cadavre.

Pânzele felucii erau de polimer dur şi foarte uşor, nu de pânză, însă ferocitatea vântului care sufla dinspre sud-est şi particulele şi pietricelele pe care le purta le zdrenţuiră în fâşii.

Puntea nu mai era defel un loc sigur şi, în decursul unui scurt interval de lumină solară, douăzeci de OV îl ajutară pe Mahnmut să taie o gaură în puntea mijlocie şi să-l coboare pe Orphu pe puntea de mai jos, unde moravecul construi un adăpost de lemn şi prelate pentru ionian, care să-l ferească de vântul şfichiuitor. Mahnmut însuşi simţea cum particulele de nisip purtate de vânt îi pătrundeau în etanşări şi articulaţii, dacă petrecea prea mult timp ajutându-i pe OV pe puntea de sus, aşa că ori de câte ori putea se ghemuia pe puntea inferioară, lângă Orphu, asigurându-se că prietenul său era bine legat şi ancorat, deoarece feluca se înclina cu câte patruzeci de grade spre fiecare bord, iar apa – amestecată cu nisipul roşu purtat de vânt şi părând la fel de roşie ca sângele – pătrundea prin fiecare crăpătură. O duzină dintre cei patruzeci de omuleţi de la bord acţiona pompe manuale în fiecare oră cât erau conştienţi, golind santina şi puntea inferioară, iar Mahnmut lucra singur cu o pompă în nopţile lungi.

OV folosiseră cu pricepere vântul în avantajul lor, înainte să se strice velele, greementul şi ancora, trăgând din greu, efectuând volte strânse, înaintând contra vijeliei, cu valurile spărgându-se peste provă, numai pentru a avansa cât mai adânc în marea interioară centrală, îngrijoraţi în mod limpede de stâncile înalte de un kilometru aflate îndărătul lor, către nord, şi în primele două zile ale furtunii parcurseseră sute de kilometri. Acum se aflau undeva între Coprates Chasma şi insulele din Melas Chasma, iar giganticul complex de canioane inundate Candor Chasma se găsea undeva la tribord, în faţa lor.

Apoi vijelia se înrăutăţise, cerurile se întunecaseră şi mai mult, OV se ghemuiseră şi se legaseră în locuri sigure sub punţi, intrând în hibernare în crepusculul furtunii de nisip, şi atât ancora de furtună de la prova, cât şi cea de la pupa – două forme complexe de prelată polimerică, remorcate de cabluri la sute de metri sub navă – se rupseseră în aceeaşi zi. Din cele văzute înainte, Mahnmut ştia că în nordul lor erau faleze înalte de un kilometru şi – pe undeva – se afla deschiderea largă spre canioanele inundate Candor Chasma, dar sarcinile electrostatice din furtuna de nisip îi copleşeau receptorul GPS şi trecuseră două zile de când nu mai izbutise să zărească vreo stea sau soarele. Din câte ştia, stâncile şi pieirea lor puteau fi la doar o jumătate de oră depărtare.

– Există vreo posibilitate să ne putem scufunda? întrebă Orphu în după-amiaza aceea, în cea de-a patra zi.

– Probabilitatea este destul de bună, spuse Mahnmut.

Nu dorea să-şi mintă prietenul, aşa că încercă să formuleze răspunsul pe cât mai ambiguu era în stare.

– Poţi să înoţi pe furtuna asta? întrebă Orphu.

Înţelesese că probabilitatea „bună” din propoziţia aceea era o veste proastă pentru ei amândoi.

– Nu tocmai, zise Mahnmut, însă pot înota *pe sub* valuri.

– Eu m-aş duce la fund ca proverbiala coadă de topor, hurui încetişor Orphu. Ce adâncime spuneai că are aici Valles Marineris?

– N-am spus nimic.

– Atunci, spune.

– Şapte kilometri, zise Mahnmut, care sondase acustic fundul cu numai o oră mai devreme.

– Ai fi strivit la adâncimea aceea?

– Nu. Am lucrat la presiuni mult mai mari. Sunt conceput pentru aşa ceva.

– Eu aş fi strivit?

– Păi… nu ştiu.

Nu ştia, într-adevăr, totuşi ştia că linia de moraveci din care făcea parte Orphu fusese proiectată pentru presiunea zero din spaţiul cosmic şi pentru ocazionalele incursiuni în zonele superioare ale unei gigantice gazoase, ori în puţurile de sulf de pe Io – nu pentru presiunile zdrobitoare ale unei mări saline cu adâncimea de şapte mii de metri. Cel mai probabil, prietenul lui avea să fie strivit ca o banală cutie de conserve sau avea pur şi simplu să facă implozie cu mult înainte să fi coborât trei kilometri în adânc.

– Există vreo şansă de a acosta la ţărm? se interesă Orphu.

– Nu cred. Falezele pe care le-am văzut erau enorme, perfect verticale, cu stânci uriaşe la poale. Probabil că acum talazurile se sparg acolo la înălţimi de cincizeci sau chiar o sută de metri.

– Interesantă imagine. Există vreo posibilitate ca OV să ne aducă la liman?

Mahnmut privi în jur prin spaţiul semiîntunecat de pe puntea inferioară. OV erau ghemuiţi şi legaţi de punte ca tot atâtea manechine de clorofilă, cu braţele şi picioarele verzi fluturând sub ruliul şi tangajul sălbatic al ambarcaţiunii.

– Nu ştiu, răspunse el, lăsând ca tonul vocii să-i transmită scepticismul.

– Atunci va trebui ca tu să ne scapi din chestia asta, anunţă Orphu.

Mahnmut se strădui din răsputeri să-i salveze. În ziua a cincea, când cerul era negru-sângeriu şi vântul urla prin velele zdrenţuite, cu OV stivuiţi ca nişte scurtături de lemne pe puntea inferioară şi cu timona dublă de pe puntea pupa legată pentru a ţine cârma pe poziţie, Mahnmut coborî ceea ce mai rămăsese din pânze şi scoase sfoara şi acele uriaşe cu care-i văzuse pe OV cârpind prelata polimerică; atât doar că acum el cosea în vreme ce nava se bălăngănea într-o parte şi alta, lovită din lateral de valuri înalte de cincisprezece metri, care răsuceau feluca şi se revărsau peste puntea mijlocie.

Improviză mai întâi o ancoră de furtună mai mică şi o ataşă de cablul ancorei prova, pentru a readuce prova spre vânt, încercând să se îndepărteze de nevăzutul, dar omniprezentul ţărm dinapoia lor. Începuse să cârpească vela triunghiulară principală, când cablurile de sub punte ale cârmei plesniră. Feluca se clătină, încasă câteva talazuri gigantice de apă roşie, rupse cârma, apoi se răsuci şi fu iarăşi împinsă din spate de vânt, cu valuri înalte spărgându-se peste puntea pupa. Numai ancora de furtună improvizată îi împiedică să nu se răstoarne, când rămaseră fără cârmă. Mahnmut merse la provă şi acolo – când norii roşii se îndepărtară pentru doar o clipă şi când feluca se ridică pe creasta următorului val mânat de vânt – putu zări faleza înaltă de pe latura nordică a lui Valles Marineris, vizibilă prin spume şi pâclă. Ambarcaţiunea avea să ajungă acolo în mai puţin de o oră, dacă nu repara cât mai repede cârma.

Moravecul se prinse cu o parâmă şi trecu peste pupa, ca să verifice dacă mai era ataşată cârma – era, însă se legăna liberă pe masiva ei articulaţie cardanică –, după aceea sui pe frânghia udă printre valurile ce se prăbuşeau peste el, traversă puntea mijlocie, se lăsă să lunece pe scară până la puntea a doua, găsi centrul de cârmire de urgenţă – o simplă platformă cu vinciuri, de unde OV puteau cârmi feluca, trăgând fizic de cablurile echei, dacă mecanismul de cârmire era avariat deasupra, descoperi că cele două cabluri mari de acolo erau detensionate, coborî pe altă scară în bezna din puntea a treia, îşi aprinse proiectoarele de pe

piept şi umeri ca să-şi lumineze calea, îşi schimbă manipulatoarele în lame tăietoare şi tăie prin punte, către locul unde bănuia că se rupseseră funiile echei. Moravecul habar n-avea dacă aşa fuseseră construite străvechile feluci pământene – bănuia că nu –, dar această felucă marţiană mare era cârmită prin intermediul unei timone duble de pe puntea pupa înaltă, care bobina două funii groase de cânepă ce se despărţeau, mergeau de o parte şi cealaltă a flancurilor navei printr-un sistem de vinciuri, după care se reuneau şi treceau prin ghidajul acesta lung de lemn până la echea fizică ce rotea cârma. În decursul săptămânilor de voiaj, moravecul se plimbase prin ambarcaţiune şi învăţase toate parâmele, ca şi dispunerea sistemelor de cabluri. Dacă unul sau ambele cabluri groase se rupseseră pur şi simplu – destrămate de tensiunile furtunii –, le-ar fi putut matisa, totuşi trebuia să fie în stare să ajungă la ele. Dacă se rupseseră mult mai în spate, spre eche, unde nu erau accesibile, toţi de la bord erau sortiţi pieirii. Avea oare să sară în ultima secundă, să încerce să înoate pe sub surful zdrobitor, în lungul falezei, căutând un liman calm undeva pe coasta de mii de kilometri a lui Candor Chasma, unde să iasă din mare? De un lucru era sigur – nu-l putea lua cu el pe Orphu de pe Io. După ce sparse ghidajul funiei echei, comută proiectoarele la intensitate maximă şi privi către prova şi către pupa. Nu zări cablurile.

– Totul merge bine? întrebă Orphu.

Mahnmut tresări la auzul glasului în urechi.

– Da, spuse el. Fac nişte mici reparaţii la cârmă.

Uite-le! Cablurile gemene se rupseseră, iar segmentele pupa erau la şase metri depărtare în lăcaşul îngust de ghidare, pe când cele prova abia se zăreau la zece metri mai în faţă. Mahnmut alergă înainte şi înapoi, sparse prin puntea din lemn tare şi scoase din lăcaşul lor secţiunile cablului gros cât coapsa, trăgându-le apoi spre centru cu fiecare erg de energie din sistemul său.

– Eşti sigur că totul e-n regulă? insistă Orphu.

Moravecul îşi retrase lamele tăietoare şi-şi extinse toate manipulatoarele, setând controlul motor fin la poziţia *extra fin.* Începu să matiseze firele groase de cânepă atât de rapid, încât degetele sale metalice deveniră o ceaţă în razele proiectoarelor cu halogeni ce străbăteau bezna de pe puntea a treia. Apa plescăia încoace şi încolo pe lângă el şi peste el, odată cu nava

care se lăsa pe spate, suind pe fiecare val teribil, şi apoi luneca în jos pe spatele acestuia, prăbuşindu-se. După aceea Mahnmut se încorda pentru următorul talaz care se izbea iarăşi în pupa cu bubuitul şi impactul unei ghiulele de tun. Ştia că fiecare val însemna că feluca se mai apropiase puţin de falezele şi stâncile ce o aşteptau.

– Totu-i bine, spuse el, cu degetele zburând, ţesând fire, folosind laserele de putere mică de la încheietură pentru a suda prin puncte fibrele metalice care treceau prin cânepa zdrenţuită. Acum am niţică treabă.

– Mai revin peste câteva minute, sugeră Orphu.

– Da, încuviinţă Mahnmut, gândind *dacă nu pot reface sistemul de cârmire, ne vom izbi de stânci în treizeci de minute. O să-i spun cu cincisprezece minute mai devreme.* Da, repetă el, revino peste câteva minute.

Nu era *Doamna Brună* – feluca nu avea nici un nume dar era iarăşi navigabilă şi putea fi cârmită. Revenit sus, pe puntea pupa, proptit bine în picioare împotriva ruliului şi tangajului, cu faleza biciuită de furtună clar vizibilă la nici un kilometru drept în faţă şi cu zdrenţele de prelată pe care le însăilase în vele ridicate pe ambele catarge, Mahnmut prinse zdravăn timona. Cablul echei rezistă şi cârma răspunse. Se luptă cu ambarcaţiunea, răsucind-o din nou împotriva vântului, şi-l apelă pe Orphu ca să-l informeze despre situaţie. Îi spuse adevărul – probabil că dispuneau de maximum cincisprezece minute înainte ca nava să fie izbită de stânci, însă el avea să piloteze copaia asta, scoţând din ea tot ce putea să dea.

– Îţi apreciez onestitatea, rosti Orphu. Te-aş putea ajuta cu ceva?

Lăsându-şi toată greutatea pe timona mare şi virând feluca spre valul care se apropia, astfel ca să n-o răstoarne, Mahnmut răspunse:

– Apreciez orice sugestii.

Norul de praf nu dădea nici un semn că s-ar ridica şi nici vântul nu slăbise. Scotele zbârnâiră, prelata polimerică pocni şi prova dispăru într-un zid de spumă albă care-l izbi pe Mahnmut şi împinse nava cu douăzeci de metri înapoi. Orphu rosti:

– Ce? Iar aţi venit? Ce vreţi să faceţi aici pe punte? Vreţi să oprim orice încercare de mântuire şi să ne ducem la fund? Ţineţi cu orice preţ să vă înecaţi?

Mahnmut avu nevoie de câteva secunde ca să localizeze replica. Trecând ca în stare de imponderabilitate peste următorul talaz, privind în urmă şi văzând şi mai aproape faleza înaltă de o mie de metri, moravecul aduse *Furtuna* în memoria secundară şi strigă:

– Lovi-te-ar ciuma, câine lătrător şi turbat, nemilos şi ticălos ce eşti!

– Atunci faceţi voi toate trebile care se cuvin?

– Du-te de te spânzură, javră, du-te şi te spânzură, fiu de târfă ce eşti, obraznicule! urlă Mahnmut peste vânt şi bubuitul valurilor, deşi legătura radio nu necesita să strige pentru a fi auzit. Nu ştii decât să faci gălăgie! Nouă ne este mai puţină frică să ne scufundăm decât ţi-este ţie.

– Pun chezăşie că ăsta nu are să se înece, hurui Orphu, chiar dacă ar fi ajuns corabia o biată coajă de nucă, curgând ca o muiere pe roşu… Mahnmut? *Ce anume* este o „muiere pe roşu”?

– O femeie aflată la menstruaţie, răspunse Mahnmut, luptându-se cu timona şi apăsând-o practic cu tot corpul pentru a înclina feluca la babord.

Tone de apă se revărsară peste el. De acum nu mai putea zări stâncile din spate din cauza ceţii roşii care se învolbura şi a talazurilor înalte, dar le putea *simţi* înapoia sa.

– Aha, făcu Orphu. Jenant… Unde rămăsesem?

– Lăsaţi corabia în voia vântului, îi suflă Mahnmut.

– Lăsaţi corabia în voia vântului! Să înainteze în bătaia vântului, în cele două pânze mai mici, spre larg, să nu ne izbim de ţărm! Îndreptaţi corabia spre larg!

– Suntem pierduţi! recită Mahnmut. Să cădem în genunchi şi să ne rugăm lui Dumnezeu! Totul e pierdut… Ia stai aşa!

– Nu-mi amintesc vreun „Ia stai aşa!”, comentă Orphu.

– Nu, *stai aşa!* În faleza din faţă este o breşă – o deschidere în linia coastei.

– Destul de mare ca să putem trece? întrebă Orphu.

– Dacă-i deschiderea către Candor Chasma, răspunse Mahnmut, atunci este o-ntindere de apă mai mare decât Conamara Chaos de pe Europa!

– Nu-mi amintesc cât de mare era Conamara Chaos, recunoscu Orphu.

– Mai mare decât toate cele trei Mari Lacuri Nord-americane, plus Golful Hudson. În esenţă, Candor Chasma este o altă uriaşă

mare interioară ce se deschide spre nord… ar trebui să fie mii de kilometri pătraţi pe care să manevrez. Nici un ţărm apropiat!

– Şi asta-i bine? întrebă Orphu, în mod evident nedorind să-şi facă prea multe speranţe.

– Este o şansă pentru supravieţuire, spuse Mahnmut şi trase de scotă pentru a umple cu vânt ceea ce mai rămăsese din vela principală.

Aşteptă până ce suiră pe următorul val şi roti timona, întorcând greoi la tribord nava, cotind prova către deschiderea care se căsca tot mai mult în faleză.

– Este o şansă pentru supravieţuire, repetă el.

Vijelia se sfârşi în după-amiaza celei de-a opta zile. Cu o oră în urmă, norii de praf erau tot jos şi goneau neobosiţi, vântul continua să şfichiuiască, iar apele din uriaşul bazin Candor Chasma erau înspumate şi sălbatice; peste o oră, după o ultimă ploaie însângerată, cerul era albastru, marea devenise placidă şi omuleţii verzi se foiră în nişele lor şi suiră pe punte, ca nişte copii ce se sculaseră după un somn odihnitor.

Mahnmut se simţea vlăguit. În ciuda unui firicel de reîncărcare de la celulele solare portabile şi a şocurilor ocazionale de la cuburile energetice aproape golite, era epuizat organic, mental, cibernetic şi emoţional.

OV părură că se minunează de ceea ce mai rămăsese din velele cârpite, de cablurile matisate ale echei şi de celelalte reparaţii pe care moravecul le făcuse în ultimele trei zile. Se apucară apoi de treabă, deservind pompele din santină, spălând punţile roşii ca sângele, reparând şi mai multe prelate, călăfătuind scândurile deformate din bordaj şi pereţii de compartimentare, reparând catargele crăpate, descâlcind şarturile şi navigând feluca. Mahnmut merse pe puntea mediană şi supraveghe ridicarea lui Orphu de pe puntea inferioară plină cu apă, ajută la fixarea prietenului său şi-l acoperi cu prelata, după care îşi găsi un locşor cald şi însorit pe puntea mediană, unde să nu stea în drumul nimănui, cu un perete din lemn în spate şi un colac de frânghie în faţă, ca să amelioreze puţintel agorafobia, şi acolo îşi îngădui să plutească într-o semiamorţeală. Când închise ochii, putu încă vedea talazurile înalte ce se apropiau, putea simţi puntea înclinându-se sub el şi putea auzi urletul vântului, în ciuda mării calme care-l înconjura

acum. Aruncă o privire scurtă. Feluca naviga din nou spre sud, făcând volte în vântul slab ce sufla din sud-vest şi revenind către deschiderea largă în care Candor Chasma trecea în Valles Marineris prin locul numit Meles Chasma. Mahnmut îşi închise iarăşi vederea şi-şi îngădui să moţăie.

Ceva îi atinse umărul şi tresări, trezindu-se instantaneu. Unul câte unul cei patruzeci OV treceau pe lângă el şi fiecare formă verde îi atingea umărul. Îi raportă totul lui Orphu, utilizând canalul de subvocalizare.

– Poate că-şi exprimă recunoştinţa fiindcă i-ai salvat, spuse ionianul. Eu, unul, ştiu că aşa aş face dacă mi-ar fi rămas picioare sau braţe cu care să te bat pe umăr.

Mahnmut nu spuse nimic, totuşi îi venea greu să creadă că acela ar fi fost motivul pentru contact. Nu-i văzuse pe OV manifestând vreodată emoţii – nici chiar atunci când translatorii lor se veştejiseră şi muriseră după ce comunicaseră cu el – şi-i venea greu să creadă că toţi erau recunoscători, deşi erau marinari destul de buni ca să priceapă că ambarcaţiunea s-ar fi scufundat dacă n-ar fi intervenit moravecul.

– Sau poate cred pur şi simplu că eşti norocos şi încearcă să ia şi ei ceva din norocul acela, adăugă Orphu.

Înainte ca Mahnmut să-şi fi putut exprima opinia despre ideea aceea, ultimul OV din rând ajunsese la el, dar, în loc să-i atingă umărul de fibre de carbon şi să treacă mai departe, omuleţul verde se lăsă în genunchi, ridică mâna dreaptă a lui Mahnmut şi şi-o lipi de piept.

– Ah, nu, mormăi Mahnmut către Orphu. Vor să comunicăm iar în felul ăla al lor.

– Asta-i bine, zise ionianul. Avem întrebări de pus.

– Întrebările nu merită moartea încă unuia dintre omuleţii ăştia verzi.

Mahnmut îşi trăgea mâna pe cât putea de tare spre înapoi, însă OV cu ochi negri insista să şi-o lipească de pieptul verde.

– S-ar putea să merite, sugeră Orphu. Chiar dacă unitatea OV nu are parte de nimic similar de ceea ce înţelegem noi prin moarte, ceea ce mă-ndoiesc. În plus, este iniţiativa lui. Lasă-l să stabilească contact.

Mahnmut încetă să se mai opună şi-l lăsă pe OV să-i tragă mâna pe piept – *în* piept.

Percepu încă o dată senzaţia şocantă, neplăcută, a alunecării

degetelor sale prin carne şi imersarea în soluţia călduţă, salină şi vâscoasă, a palmei sale contactând şi în cele din urmă cuprinzând organul pulsatoriu de mărimea unei inimi umane.

– Încearcă de data asta să n-o mai strângi prea tare, propuse Orphu. În cazul în care comunicarea se derulează realmente prin intermediul unor pachete moleculare de nanobytes organici, o suprafaţă mai mică de contact le-ar putea reduce volumul gândurilor.

Mahnmut încuviinţă, îşi dădu seama că Orphu nu-i putea vedea gestul şi apoi se focaliză exclusiv asupra vibraţiilor stranii de la palmă, care-i treceau prin braţ şi-i ajungeau în minte, când omuleţul verde începu conversaţia.

ÎŢI OFERIM
RECUNOŞTINŢĂ PENTRU
SALVAREA
NAVEI NOASTRE.

– Cu plăcere, spuse Mahnmut cu glas tare, focalizându-şi gândurile prin limbaj vorbit în acelaşi timp în care partaja dialogul cu Orphu pe banda de fascicul îngust. Cine *sunteţi* voi? întrebă el. Cum vă spuneţi?

ZEKI.

Cuvântul nu însemna nimic pentru Mahnmut. Simţi organul de comunicare OV pulsându-i în palmă şi avu imboldul nebunesc de a-l elibera, de a-şi smulge pumnul din pieptul acestei persoane sortite morţii – dar asta nu i-ar fi ajutat acum pe nici unul dintre ei. *Cunoşti cuvântul acesta – „zeki”?* îl întrebă pe Orphu.

O clipă, îi trimise ionianul. *Accesez memoria de nivelul al treilea. Uite – din* O zi din viaţa lui Ivan Denisovici. *Era un termen argotic asociat cuvântului rusesc „şaraşka” – „institut ştiinţific sau tehnic special în care lucrau prizonieri” – prizonierii acestor lagăre de muncă sovietice erau numiţi zeki.*

Ei bine, răspunse Mahnmut, *nu cred că OV marţieni bazaţi pe clorofilă sunt prizonierii vreunui regim pământean de scurtă durată, care a existat cu mai bine de două mii de ani în urmă.* Întregul dialog cu Orphu nu durase nici două secunde. I se adresă omuleţului verde:

– Vrei să ne spui de unde sunteţi?

De data aceasta, răspunsul nu fu în cuvinte, ci în imagini – câmpuri verzi, cer albastru, un soare mult mai mare decât cel vizibil pe cerul lui Marte, un lanţ muntos îndepărtat, ceţos în aerul dens.

– Pământul? rosti Mahnmut, şocat.

NU STEAUA DIN CERUL NOPŢII DE AICI

fu răspunsul OV.

UN ALT PĂMÂNT.

Mahnmut reflectă asupra acelei afirmaţii, dar nu ştiu cum să formuleze o întrebare clarificatoare, decât în mod stângaci:

– Atunci, care Pământ?

Omuleţul verde se mulţumi să răspundă prin aceleaşi imagini de câmpii verzi, munţi îndepărtaţi, vederea Soarelui de pe Pământ. Mahnmut simţea cum energia OV se diminua, cum organul de tip inimă pulsa cu mai puţină vitalitate. *Îl ucid,* gândi el panicat.

Întreabă-l despre capetele de piatră, se făcu auzit Orphu pe linia de comunicaţii.

– Cine este bărbatul reprezentat în capetele de piatră? întrebă el docil.

MAGUL.
CEL DIN CĂRŢI.
STĂPÂNUL FIULUI LUI SYCORAX,
CARE NE-A ADUS AICI.
MAGUL DOMNEŞTE PÂNĂ ŞI PESTE
SETEBOS,
ZEUL MAMEI
DOMNULUI NOSTRU.

Mag! trimise Mahnmut spre Orphu.

Este similar cu magician, însă şi vrăjitor – ca în cei trei magi de la răsărit…

La dracu'! expedie Mahnmut feroce, furios – irosea timpul persoanei verzi care murea. Organul-inimă pulsa tot mai slab cu

fiecare moment care trecea. *Ştiu ce-nseamnă „mag”, dar nu cred în magie şi nici tu nu crezi.*

Se pare însă că OV crede, răspunse Orphu. *Întreabă despre cei care locuiesc pe Olympus.*

– Cine sunt cei din carele de luptă de pe Olympus? întrebă docil Mahnmut, simţind că punea numai întrebări greşite. Pe de altă parte, nici el nu se putea gândi la altele mai bune.

SIMPLI ZEI,

răspunse omuleţul verde prin rafale de nanobytes, cu imagini decoerate în cuvinte.

**ŢINUŢI ÎN ROBIE AICI
DE O INIMĂ HAINĂ CE-ŞI ADASTĂ
CLIPA ŞI MUŞCĂ.**

– Cine este... începu Mahnmut, dar prea târziu – omuleţul se răsturnase brusc pe spate şi mâna moravecului ţinea acum doar un înveliş deshidratat, nu o inimă pulsatoare.

OV începu să se usuce şi contracte, imediat ce corpul îi atinse puntea. Un fluid incolor curse peste scânduri, când ochii de antracit se afundară în chipul verde, care colapsa şi care deveni apoi maroniu, pe măsură ce pielea îşi schimbă culoarea, se boţi spre interior şi încetă să mai aibă forma unui om. Alt OV se apropie şi îndepărtă păstaia de piele cafenie şi mumificată.

Mahnmut începu să tremure necontrolat.

– Trebuie să găsim alt comunicator şi să încheiem conversaţia aceasta, spuse Orphu.

– Nu acum, replică Mahnmut printre cutremurături.

– *„O inimă haină ce-şi adastă clipa şi muşcă”,* cită Orphu. Cred c-ai recunoscut.

Mahnmut clătină ameţit din cap, îşi aminti că prietenul lui era orb şi răspunse:

– Nu.

– Parcă tu erai exegetul lui Shakespeare!

– Asta nu-i din Shakespeare.

– Nu, încuviinţă Orphu. Este Browning. *Caliban despre Setebos.*

– N-am auzit niciodată de aşa ceva, zise Mahnmut.

Izbuti să se ridice în picioare – în două picioare – şi se împletici până la balustrada copastiei. Apa care se învolbura pe lângă flancurile felucii şi rămânea în urmă era mai degrabă albastră, decât roşie. Moravecul ştiu că dacă ar fi fost om, ar fi vomitat peste bord.

– Caliban! aproape că răcni Orphu prin linia de fascicul îngust. *„O inimă haină ce-şi adastă clipa şi muşcă?”.* Creatura deformată, parţial animal marin, parţial om, avea o mamă care era vrăjitoare – Sycorax –, iar zeul ei era Setebos.

Mahnmut îşi aminti că OV care murise folosise cuvintele acelea, însă nu se putea concentra asupra înţelesului lor. Întreaga conversaţie fusese ca prefirarea de mărgele însângerate pe un tendon de ţesut viu.

– S-ar putea ca OV să ne fi auzit recitând din *Furtuna* cu trei zile în urmă, când ai recăpătat controlul felucii? întrebă Orphu.

– Să ne fi auzit? repetă Mahnmut. Nu au urechi.

– Atunci noi, nu ei, suntem ecoul acestei realităţi noi şi stranii, hurui ionianul, dar cu un vuiet mai ameninţător decât râsul lui obişnuit.

– Despre ce vorbeşti?

Stânci roşii deveniseră vizibile în vest, înălţându-se la şapte-opt sute de metri deasupra deltei largi a lui Candor Chasma.

– Se pare că am fi într-un vis nebun, zise Orphu. Totuşi logica de aici este consecventă… în propriul ei fel nebun.

– Despre *ce* vorbeşti? repetă Mahnmut.

Nu avea dispoziţia pentru puzzle-uri.

– Acum cunoaştem identitatea chipului de piatră, spuse Orphu.

– Da?

– Da. Este magul. Cel din cărţi. Stăpânul fiului lui Sycorax.

Mintea lui Mahnmut nu voia să lucreze şi să conecteze punctele acelea evidente. Sistemul lui continua să fie umplut cu năvala străină de nanobytes, cu o claritate paşnică, dar muribundă care-i era străină, însă bine-venită… foarte bine-venită.

– Cine este? îl întrebă pe Orphu, fără să-i pese dacă prietenul lui îl credea obtuz.

– Prospero, zise ionianul.

30
Tabăra aheilor. Coasta Ilionului

Deocamdată, seara s-a desfăşurat exact aşa cum a spus Homer că va fi.

Troienii şi-au aprins sutele de focuri de veghe imediat dincolo de şanţul aheilor – ultima linie defensivă a grecilor aici, pe plajă –, dar aheii, bătuţi atât de teribil pe toată durata lungii zile şi apoi a serii, până-n noapte, au uitat până şi de focurile de gătit. M-am metamorfozat în forma bătrânului Fenix şi m-am alăturat adunării din apropierea cortului lui Agamemnon, unde înlăcrimatul fiu al lui Atreu – înlăcrimat! acest rege al regilor greci plânge! – îşi îndeamnă căpeteniile să-şi ia oamenii şi să fugă.

L-am mai văzut pe Agamemnon utilizând strategia aceasta – prefăcându-se că doreşte să fugă, astfel ca să-şi ralieze oamenii în semn de protest –, însă de data asta este neîndoielnic că regele vorbeşte serios. Cu părul vâlvoi, cu armura însângerată, cu obrajii înnoroiţi brăzdaţi de lacrimi, Agamemnon doreşte ca oamenii lui să fugă pentru a-şi salva viaţa.

Diomede i se ridică împotrivă, aproape numindu-l laş pe regele lor şi promiţând că dacă toţi ceilalţi vor fugi, el va rămâne cu Stenelus să lupte „până la prăbuşirea sorocită a Troadei”. Ceilalţi ahei răcnesc, susţinându-i fanfaronada, după care ia cuvântul bătrânul Nestor, amintindu-şi vârsta ca temei pentru a vorbi, care le sugerează tuturor să se calmeze, să mănânce ceva, să pună santinele, să trimită oameni care să vegheze şanţul şi meterezele şi să discute problema înainte de a porni în fugă spre corăbii, mare şi cămine.

Şi aşa fac, exact cum a descris Homer.

După aceea, cei şapte comandanţi ai străjerilor, conduşi de Trasimedes, feciorul de vârstă mijlocie al lui Nestor, îşi iau fiecare cei o sută de luptători pentru a amplasa noi poziţii defensive între şanţ şi metereze şi pentru a-şi aprinde focurile de cină. Mâna de focuri greceşti – la care se adaugă în scurt timp focul de ospăţ al lui Agamemnon – pare jalnică pe lângă sutele de focuri de veghe troiene aflate imediat dincolo de şanţ, ale căror scântei se înalţă mult către norii joşi ce huruie cu tunete îndepărtate.

Aici, la cina de sfat a lui Agamemnon, la care participă toate

căpeteniile şi comandanţii aheilor, discuţiile continuă exact aşa cum le-a prezentat Homer. Nestor vorbeşte primul, lăudând curajul şi înţelepciunea lui Agamemnon, dar spunându-i, în esenţă, că a dat rău cu bâta-n baltă, când a ales să i-o fure lui Ahile pe roaba Briseis.

– Aici nu minţi, bătrâne, este răspunsul cinstit al lui Agamemnon. Am fost nebun. Nebun şi orb ca să-l ofensez pe Ahile în felul acesta.

Măreţul rege se opreşte, totuşi nici unul dintre zecii de comandanţi ghemuiţi în jurul focului central pe care se pregăteşte mâncarea nu se ridică pentru a-l contrazice.

– Orb şi nebun am fost, continuă Agamemnon, şi nici chiar eu n-o voi tăgădui. Zeus îl iubeşte pe tânărul acela, aşa că Ahile merită un întreg batalion… ba nu, o-ntreagă oaste!

Nici acum nu-l contrazice nimeni.

– Şi pentru că propria mânie m-a orbit şi m-a împins spre nesocotinţă, voi îndrepta lucrurile chiar acum, plătind o răscumpărare regească pentru a-l readuce în rândurile aheilor.

De data aceasta căpeteniile, printre care şi Odiseu, mormăie afirmativ, cu gurile pline cu carne de vită şi pui.

– Aici, în faţa voastră, tuturor celor adunaţi, voi înşirui darurile mele în toată splendoarea lor, pentru a căpăta iubirea tânărului Ahile! strigă Agamemnon. Şapte trepiede de flăcări neatinse, zece talanţi de aur, douăzeci de căldări strălucind minunat, doisprezece cai foarte-bine-hrăniţi, ce-n multe alergări au fost biruitori…

Şi bla, şi bla, şi bla-bla. Exact cum a scris Homer. Exact cum v-am prezis mai devreme. Şi, tot cum am prezis, Agamemnon jură s-o restituie pe Briseis, neatinsă de el, plus douăzeci de femei troiene – dacă şi după ce zidurile Ilionului vor cădea, desigur – şi, ca un fel de *pièce de résistance,* pe oricare dintre cele trei fiice ale sale, Crisotemis, Laodice şi Ifianassa – şi, ca un scoliast inveterat, notez eroarea de continuitate de aici cu istorii anterioare şi posterioare, mai ales absenţa Electrei şi posibila confuzie a numelui Ifigeniei, dar asta nu-i important în chiar momentul de faţă – pentru ca apoi, ca desert, Agamemnon să arunce „şapte cetăţi” puternice şi bogate.

Şi, la fel cum spusese Homer, Agamemnon le oferă pe toate în schimbul unei scuze.

– Toate acestea am hotărât să i le dau, de-şi pune frâu

mâniei! strigă fiul lui Atreu către căpeteniile care-l ascultă.

Tunetul huruie şi fulgerele licăresc deasupra ca şi cum Zeus ar fi nerăbdător.

– Însă Ahile va trebuie să mi se plece! Numai Hades, zeul morţii, este la fel de nemilos şi neabătut ca acest trufaş. Să mi se plece-Ahile! Îl întrec ca vârstă şi ca putere regească. Afirm că eu sunt bărbatul mai de seamă!

S-a zis şi cu scuzele...

Plouă. O răpăială monotonă, întreţesută cu fulgerele lui Zeus şi răcnetele de beţivi dinspre liniile troienilor, aflate la nici o sută de metri, ce plutesc peste şanţul umplut de ploaie şi peste meterezele înnoroite. Vreau să fie aleasă solia pentru Ahile, ca să pot merge pe plajă cu Odiseu şi Aias şi să terminăm odată. Este noaptea cea mai importantă din viaţa mea – cel puţin din această a doua viaţă de scoliast – şi repet întruna ce-i voi spune lui Ahile.

Dacă vrei să ne schimbi toate ursitele, trebuie să găseşti pivotul.

Cred că l-am găsit. Sau, cel puţin, *un* pivot. Cu certitudine însă, nimic nu va mai fi la fel pentru greci şi zei şi troieni – sau pentru mine –, dacă voi duce la capăt ce plănuiesc. Când bătrânul Fenix va vorbi în solia la Ahile, nu va fi doar pentru a-i linişti furia, ci pentru a-i uni cauza cu a lui Hector – pentru a-i întoarce pe greci şi troieni împotriva zeilor înşişi.

Brusc, Nestor strigă:

– Fiu al lui Atreu, domn al oştirii şi stăpân al oamenilor, Agamemnon al nostru – nici un om, nici chiar Prinţul nostru al Oamenilor, fiul lui Peleus, Ahile, n-ar putea nesocoti asemenea daruri! Să-i trimitem o solie mică, formată din oameni aleşi cu grijă, care să ducă aceste ofrande şi dragostea noastră la cortul lui Ahile în seara aceasta. Iute, cei pe care se vor opri ochii mei vor porni în această sarcină!

Întrupat în forma lui Fenix, păşesc spre marginea cercului lângă Marele Aias, făcându-mă vizibil pentru Nestor.

– Mai întâi, strigă Nestor, fie ca Aias cel Mare să purceadă în această misiune! Iar alături de Marele Aias, regele nostru sclipitor şi plin de tact, Odiseu, să-şi adauge sfaturile. Dintre crainici – îi aleg pe Odius şi Euribates, care să ne însoţească solia. Să ne spălăm toţi pe mâini acum! Şi o clipă de tăcere în care toţi să ne rugăm lui Zeus, fiecare în felul său – ca măreţul

zeu să ne arate milă şi să-i îngăduie lui Ahile să zâmbească spre rugămintea noastră!

Rămân şocat, în timp ce sunt administrate abluţiunile şi căpeteniile îşi pleacă frunţile în rugă tăcută.

Nestor pune capăt tăcerii, îmboldind solia – solia de numai patru oameni, nu de cinci! – şi strigând după cei care pleacă:

– Străduiţi-vă din răsputeri! Înduplecaţi-l şi faceţi-l să-i fie milă de noi, invincibilului şi nemilosului nostru Ahile!

Apoi cei doi emisari şi cei doi crainici părăsesc cercul luminat de foc şi pornesc pe plajă.

N-am fost ales! Fenix n-a fost ales! Nici măcar n-a fost menţionat! Homer s-a-nşelat! Evenimentele acestui Ilion tocmai s-au abătut masiv de la evenimentele din *Iliada* şi brusc sunt la fel de orb faţă de viitor ca Elena şi ceilalţi jucători de aici, orb ca zeii de deasupra, orb ca Homer însuşi, blestemaţi să-i fie ochii fără de vedere!

Împleticindu-mă pe picioarele mele bătrâne şi slăbănoage – pe picioarele bătrâne şi slăbănoage ale inutilului *Fenix –,* îmi croiesc drum afară prin cercul de comandanţi greci şi alerg în lungul talazurilor ce se sparg de mal pentru a încerca să-i prind din urmă pe Marele Aias şi Odiseu.

Îi ajung pe cei doi pe plaja întunecată, la jumătatea distanţei spre tabăra lui Ahile. Aias şi Odiseu sunt singuri şi vorbesc încetişor, înaintând pe nisipul ud. Se opresc, când mă apropii de ei.

– Ce este, Fenix, fiul lui Amintor? întreabă Marele Aias. Am fost surprins să te văd la ospăţul regelui, întrucât se vorbea că în ultimele luni te-ai ţinut aproape de tămăduitorii tăi mirmidoni. Te-a trimis Agamemnon după noi cu vreo ultimă povaţă?

Gâfâind, ca şi cum aş fi într-adevăr bătrân ca Fenix, rostesc:

– Vă salut, nobile Aias şi rege Odiseu – adevărat este, regele Agamemnon m-a trimis să mă alătur vouă în solia la Ahile.

Marele Aias pare stupefiat de cuvintele mele, iar Odiseu este de-a dreptul bănuitor.

– De ce te-ar fi ales Agamemnon pe tine pentru această misie, venerabile? Mai mult chiar, de ce ai fi tu însuţi în tabăra lui Agamemnon în seara aceasta periculoasă, când troienii pândesc dincolo de şanţul nostru aidoma dulăilor flămânzi?

Nu am ce răspunde la a doua întrebare, aşa că încerc să-i

păcălesc prin prima.

– Nestor a sugerat să mă alătur vouă, pentru a vă ajuta să-l convingeţi pe Ahile, iar lui Agamemnon i s-a părut o propunere înţeleaptă.

– Vino atunci, spune Marele Aias. Alătură-te nouă, Fenix.

– Dar să nu scoţi o vorbă până nu-ţi spun eu, rosteşte Odiseu continuând să mijească ochii la mine ca la un impostor ce sunt. Poate că Nestor şi Agamemnon au întrevăzut vreun motiv pentru care tu să vizitezi cortul lui Ahile, însă n-ai nici un motiv pentru care să şi vorbeşti.

– Dar… încep eu.

Nu am nici un argument. Dacă nu mi se va îngădui să vorbesc, după Odiseu, însă înaintea lui Aias, aşa cum spune Homer, pierd tot efectul de pârghie, pierd pivotul evenimentelor, eşuez. Dacă nu sunt lăsat să vorbesc, evenimentele acestei nopţi se vor abate de la *Iliada.* Însă, îmi dau seama, ele s-au abătut deja. Fenix ar fi trebuit să fi fost ales de Nestor, iar prezenţa lui în solie să fie aprobată de Agamemnon. *Ce se-ntâmplă aici?*

– Dacă te alături nouă în cortul lui Ahile, bătrâne Fenix, mă avertizează Odiseu, trebuie s-aştepţi afară cu crainicii, Odius şi Euribates, şi să intri ori să grăieşti numai la porunca mea. Acestea sunt condiţiile mele.

– Dar… încep din nou, şi înţeleg inutilitatea oricărui protest.

Dacă Odiseu devine şi mai suspicios şi mă alungă înapoi la tabăra lui Agamemnon, şiretlicul meu va da greş şi, odată cu el, întregul plan de a-i întoarce pe muritori împotriva zeilor.

– Bine, Odiseu, rostesc şi încuviinţez din cap ca bătrânul călăreţ şi tutore Fenix. Cum îţi va fi porunca.

Odiseu şi Marele Aias merg pe lângă marea care vuieşte, iar eu îi urmez.

M-am referit la cortul lui Ahile şi poate că vi l-aţi imaginat ca fiind un fel de cort de camping, dar fiul lui Peleu locuieşte într-un complex de prelată, mai apropiat ca mărime de cortul principal al unui circ ambulant pe care mi-l reamintesc din copilărie… îmi reamintesc din ceea ce *încep să-mi amintesc* din copilărie. Thomas Hockenberry a avut o viaţă, se pare, şi după aproape un deceniu petrecut aici, unele amintiri mi se infiltrează înapoi în minte.

În noaptea aceasta, sutele de corturi şi de focuri de tabără din jurul cortului principal al lui Ahile zugrăvesc o scenă la fel de

haotică precum restul taberei aheene, lungă de peste un kilometru şi jumătate, cu unii dintre mirmidonii loiali ai lui Ahile pregătindu-i de plecare corăbiile negre, cu alţii privind spre metereze pentru a-şi apăra zona de plajă, în eventualitatea în care troienii vor ataca înainte de zori şi cu alţii strângându-se în jurul focurilor, la fel cum făcuseră oştenii lui Agamemnon.

Odius şi Euribates anunţaseră sosirea noastră comandanţilor străjii, iar garda personală a lui Ahile ia poziţie de drepţi şi ne îngăduie să intrăm în tabără. Ieşim de pe plajă şi suim duna joasă către movila pe care este amplasat cortul principal al lui Ahile. Îi urmez înăuntru pe cei doi ahei – Marele Aias se pleacă, pentru a trece prin intrarea interioară scundă, iar Odiseu, cu treizeci de centimetri mai scund decât camaradul său, pătrunde cu fruntea sus. Odiseu se întoarce şi-mi face semn către un loc din anticamera de lângă intrare. Dacă rămân aici, pot să văd şi să aud ce se petrece înăuntru, însă nu voi juca nici un rol în desfăşurarea evenimentelor.

Ahile, aşa cum a descris Homer, cântă la liră şi din glas un cânt epic despre eroi străvechi, nu prea diferit de *Iliada* în sine. Ştiu că lira aceea a fost o pradă de război, câştigată de el când cucerise Teba şi-l ucisese pe Etion, tatăl Andromacăi. Soţia lui Hector crescuse ascultând aceeaşi liră de argint la care se cânta în căminul lor regesc de-acolo. Acum Patrocle, prietenul cel mai drag al lui Ahile, stă vizavi de el, aşteptându-l să-şi încheie partea din cânt, pentru a interpreta versurile rămase.

Ahile se opreşte din ciupitul corzilor şi se ridică surprins la intrarea lui Aias şi Odiseu. Patrocle se scoală de asemenea.

– Fiţi bine-veniţi! strigă Ahile şi-i face semn lui Patrocle: Priveşte, au venit prieteni dragi – cumplită nevoie trebuie să aibă de mine, pentru a veni aici – şi, în pofida mâniei care m-a cuprins, recunosc că-mi sunteţi prietenii cei mai dragi dintre toţii aheii.

Îi conduce pe cei doi soli spre sofale joase şi întinde covoare purpurii peste pernele acestora. Apoi i se adresează lui Patrocle:

– Haide, vlăstar al lui Menoitios, adu-ne un crater mai mare de vin. Aici… pune-l aici. Vom amesteca un vin mai tare. Câte o cupă pentru fiecare dintre nobilii mei oaspeţi – căci bărbaţii aceştia care mi-au păşit azi pragul sunt cei pe care-i iubesc cel mai mult.

Urmăresc derularea acestor ritualuri de ospitalitate eroică

surprinzător de elegante. Patrocle aduce lângă foc un butuc mare de măcelărie şi întinde o spinare de oaie şi una de capră, alături de o spată de porc vârstată de grăsime. Automedan, prieten şi vizitiu al lui Ahile şi Patrocle, ţine bucăţile de carne, în vreme ce Ahile taie feliile cele mai bune, le sărează şi le înfige în ţepuşe. Patrocle aţâţă focul pentru un minut, după aceea împrăştie jarul şi aşază frigările peste partea cea mai fierbinte a focului, sărându-le din nou.

Îmi dau seama că sunt mort de foame. Dacă aş fi chemat să iau cuvântul acum – chiar dacă toate ursitele noastre ar depinde de asta –, n-aş putea, în aşa hal salivez.

Parcă auzindu-mi ghiorăitul stomacului, Ahile priveşte în anticameră şi aproape că încremeneşte de surpriză.

– Fenix! Onorat mentor şi nobil călăreţ! Crezusem că în ultimele săptămâni ai zăcut bolnav în cortul tău. Intră, intră!

Vorbind astfel, tânărul erou iese în anticameră, mă îmbrăţişează şi mă aduce în centrul luminat de foc al sălaşului său, unde miroase a fripturi de oaie şi porc. Odiseu îmi aruncă pumnale din ochi, avertizându-mă fără cuvinte să tac în timpul discuţiilor.

– Ia loc, iubite Fenix, spune Ahile, fostul elev al acestui bătrân.

Mă aşază însă pe perne roşii, nu purpurii, şi mai departe de foc decât Odiseu şi Aias. Ahile le este loial vechilor săi prieteni, dar înţelege protocolul.

Patrocle aduce coşuri de răchită pline cu pâine proaspătă, iar Ahile scoate carnea de pe ţepuşe şi pune porţii aburinde pe platouri de lemn.

– Să aducem jertfă zeilor, dragi prieteni, rosteşte Ahile şi-i face semn din bărbie lui Patrocle care azvârle în flăcări bucăţile de carne alese ca ofrande. Iar acum, mâncaţi, porunceşte el şi toţi atacăm cu entuziasm pâinea, vinul şi cărnurile.

Chiar în timp ce mestec şi mă bucur de mâncare, gândurile îmi gonesc: Cum reuşesc să ţin discursul pe care trebui să-l spun pentru a schimba ursitele tuturor celor de aici şi a zeilor înşişi? Cu o oră în urmă, părea foarte simplu, dar Odiseu nu s-a lăsat convins de afirmaţia mea că Agamemnon mă trimisese ca emisar. În epopee, Odiseu va vorbi în curând – transmiţându-i lui Ahile oferta lui Agamemnon –, apoi Ahile îi va răspunde prin discursul pe care l-am prezentat studenţilor mei că ar fi cel mai frumos şi mai puternic din *Iliada,* apoi Fenix va oferi lungul lui

monolog din trei părţi – pe de o parte autobiografie, pe de o parte parabola „Rugilor” şi pe de o parte alegoria situaţiei lui Ahile în mitul lui Meleagru – o *paradeigma* în care un erou legendar aşteaptă prea mult ca să accepte darurile oferite şi să lupte pentru prietenii săi. Una peste alta, discursul lui Fenix este de departe cel mai interesant al celor trei emisari trimişi să-l convingă pe Ahile. Şi, potrivit *Iliadei,* argumentul lui este cel care-l convinge pe mâniosul Ahile să renunţe la jurământul său de a pleca a doua zi dimineaţă. Până ce va vorbi Aias, după mine, Ahile va fi de acord să rămână încă o zi, să vadă ce fac troienii şi, dacă va fi necesar, să-şi apere corăbiile împotriva inamicului.

Planul meu este să repet din memorie lungul discurs al lui Fenix şi apoi să mă abat de la el pentru a-mi introduce propriile sugestii. Îl văd însă pe Odiseu încruntându-se către mine din partea opusă a cortului şi ştiu că nu voi căpăta ocazia.

Şi dacă voi vorbi, totuşi? M-am gândit la faptul că zeii vor monitoriza această întrunire – la urma urmelor, este unul dintre elementele-cheie ale *Iliadei,* deşi poate că numai Zeus ştia dinainte. Însă chiar şi fără a şti dinainte, unii zei urmăresc cu certitudine această discuţie în video-bazinele şi pe tabulele lor de imagini. Zeus le-a poruncit să nu intervină azi şi cei mai mulţi îi respectă ultimatumul, dar asta trebuie să le sporească şi mai mult curiozitatea legată de solia la Ahile. Dacă Ahile acceptă oferta de împăcare făcută de Agamemnon şi puterea de convingere a lui Odiseu din seara aceasta, atunci poate că atacul lui Hector şi – cine ştie? – chiar şi voinţa lui Zeus vor fi zădărnicite. Ahile este egal cu o întreagă oştire.

De aceea, dacă-l corup la erezie în seara asta, aşa cum plănuisem, dacă încerc să-l raliez pe Ahile războiului împotriva zeilor, nu va interveni pe dată Zeus, distrugând cortul şi pe ocupanţii săi? Şi chiar dacă Zeus şi-ar înfrâna mânia, mi-i pot imagina pe Atena, Hera sau Apollo, sau oricare altă parte interesată coborând pentru a-l nimici pe acest… „Fenix”… pentru că a sugerat un curs de acţiune atât de potrivnic ţelurilor lor. Mi-am imaginat, bineînţeles, toate posibilităţile acestea, dar m-am încrezut că voi fi salvat de medalionul TC şi de Cuşma lui Hades.

Şi dacă, pentru a mă salva, voi fugi iarăşi, însă aceşti eroi vor sfârşi ucişi sau convinşi de către zei să renunţe la acţiunea lor? Întregul plan va fi fost în zadar, iar existenţa mea va fi revelată

tuturor zeilor. Cuşma lui Hades şi medalionul TC nu-mi vor mai fi atunci de folos – mă vor urmări până la capetele pământului, până-n Indiana preistorică dacă va fi nevoie. Şi cu asta, cum se spune, basta!

Poate că Odiseu mi-a făcut un bine, neîngăduindu-mi să vorbesc.

Atunci de ce mă aflu aici?

După ce toţi ne-am ospătat bine, platourile goale au fost împinse în lături, în coşuri au rămas doar coji de pâine şi suntem pregătiţi pentru a treia noastră cupă de vin, îl văd pe Aias încuviinţând foarte uşor din cap spre Odiseu.

Marele strateg înţelege aluzia şi-şi ridică pocalul într-un toast pentru Ahile.

– În sănătatea ta, Ahile!

Bem toţi, iar tânărul erou îşi înclină capul blond în semn de mulţumire.

– Văd că nu ne-a lipsit nimic la ospăţul acesta, continuă Odiseu cu glas surprinzător de scăzut şi blând, aproape mieros.

Dintre toate căpeteniile aheene, bărbosul acesta vorbeşte cel mai domol şi este cel mai şiret:

– Nu ne-a lipsit nimic nici în tabăra lui Agamemnon, nici aici în casa fiului lui Peleu. Dar gândul în noaptea asta tulburată nu ne este la mâncăruri gustoase – nu, ci la un prăpăd teribil pus la cale de zei, pe care-l vedem cum se apropie şi de care ne temem.

Odiseu continuă, încetişor, lin, fără să se grăbească şi căutând rareori efecte retorice. Descrie înfrângerea din cursul după-amiezii, victoria troienilor, panica aheilor şi dorinţa de a fugi, şi complicitatea lui Zeus.

– Obraznicii troieni şi lăudăroşii lor aliaţi şi-au ridicat corturile la o aruncătură de băţ de corăbiile noastre, Ahile, continuă el.

Vorbeşte de parcă Ahile n-ar fi aflat deja totul de la Patrocle, Automedan şi ceilalţi prieteni ai săi. Sau de n-ar fi privit pur şi simplu de pe colina de afară.

– Nimic nu le mai poate ţine piept acum. Aşa se laudă ei şi-n noaptea asta, iar lauda le este întărită de mii de focuri de veghe. Ei gândesc s-aducă vâlvătăile acelea la corăbiile noastre la primul ceas al zorilor, după care să dea năvală la bordurile lor negre şi să-i măcelărească pe cei scăpaţi cu viaţă. Iar Zeus, fiul

lui Cronos, le trimite semne de-ncurajare, fulgere ce-au lovit aripa noastră stângă, în vreme ce Hector s-a dezlănţuit furios, îmbătat de propria putere. El nu se teme de nimeni, Ahile, nici de oameni, nici de zei. Este ca un câine turbat, cuprins de nebunie, şi demonii lui *katelepsis* l-au înhăţat în ghearele lor.

Odiseu face o pauză. Ahile nu spune nimic. Chipul său nu trădează nimic. Prietenul lui, Patrocle, îi priveşte tot timpul faţa, dar eroul nici măcar nu-şi întoarce ochii la el. Ahile ar fi un jucător de pocher al dracului de bun.

– Hector abia aşteaptă să se ivească zorile, continuă Odiseu, cu voce încă şi mai înceată, fiindcă, la prima geană de lumină, ameninţă să reteze coarnele de la pupele corăbiilor noastre, să le dea pradă flăcărilor şi cu toţi camarazii noştri prinşi lângă copastiile învăpăiate să-i alerge, să-i ucidă şi să-i măcelărească până la unul pe ahei. Un coşmar, Ahile – mă tem de el din toată inima. Mă tem că zeii îi vor oferi lui Hector mijloacele de-a-mplini aceste ameninţări şi că ursita ne va fi să pierim aici, pe câmpiile Ilionului, departe de colinele hrănitoare-de-cai ale Argosului.

Ahile nu rosteşte nimic, când Odiseu tace din nou. Tăciunii din jarul muribund trosnesc. Undeva, la câteva corturi depărtare, cineva cântă încet la liră un cântec funebru. Din direcţia opusă răsună râsetul beat al unui soldat care se crede în mod vădit sortit pieirii.

– De aceea, ridică-te, Ahile, spune Odiseu şi glasul îi creşte în cele din urmă. Ridică-te *acum* cu noi, fie-n ceasul din urmă, dacă vrei să-i scapi pe feciorii năpăstuiţi ai aheilor de la măcelul troian.

Apoi îi cere lui Ahile să-şi ţină în frâu mânia şi îi descrie oferta lui Agamemnon, folosind aceleaşi cuvinte pe care le alesese acesta, pentru a-i enumera trepiedele neatinse de foc, duzina de armăsari de curse şi aşa mai departe. Cred că prelungeşte niţel prea mult descrierea lui Briseis, care n-a fost întinată de nimeni, a fecioarelor troiene care aşteaptă să fie siluite şi a celor trei fiice frumoase ale lui Agamemnon, însă încheie printr-o peroraţie pasională, reamintindu-i lui Ahile de sfatul propriului său tată, de povaţa lui Peleu de a preţui prietenia mai presus de certuri.

– Dar dacă-l urăşti prea mult pe fiul lui Atreu în inima ta pentru a primi aceste daruri, încheie Odiseu, cel puţin ai milă de noi toţi ceilalţi, de restul aheilor. Alătură-te luptei noastre şi salvează-ne şi te vom slăvi ca pe un zeu. Şi nu uita că dacă

mânia te-mpiedică să lupţi – dacă dispreţul te trimite spre casă peste marea-ntunecată ca vinul înainte de a se sfârşi acest război cu Troia –, atunci nu vei şti niciodată dacă l-ai fi putut ucide pe Hector. Aceasta este ultima ta şansă pentru *aristeia,* Ahile, fiindcă nebunia ucigaşă a lui Hector îl va aduce mâine în luptă de-aproape, după toţi anii în care s-a ţinut deoparte, îndărătul zidurilor înalte ale Ilionului. Rămâi şi luptă cu noi, nobile Ahile, şi acum, pentru întâia oară, îl poţi întâlni pe Hector în înfruntare directă.

Trebuie să recunosc că discursul lui Odiseu a fost o performanţă dată dracului. Eu m-aş fi putut lăsa convins, dacă aş fi fost tânărul semizeu tolănit pe perne la doi metri de mine în cort. Toţi tăcem nemişcaţi, până ce Ahile îşi lasă cupa de vin şi răspunde.

– Nobile fiu al lui Laertes, sămânţa lui Zeus, iscusit tactician, drag Odiseu – trebuie să-ţi spun fără ocol şi pe faţă ce port eu în suflet şi ce voi făptui, pentru ca să nu-mi staţi pe cap, un sol după altul, pentru a mă convinge şi a murmura rând pe rând, ca un şir de porumbiţe ce uguiesc. Pe cât de mult urăsc porţile Morţii, porţile negre ale lui Hades, pe atât de mult urăsc bărbatul care una vorbeşte şi alta tăinuieşte în suflet.

Clipesc repede, auzindu-l. Să fie oare vorba despre o aluzie directă la Odiseu, „iscusitul tactician”, cunoscut de toţi aheii ca fiind un individ gata să deformeze adevărul atunci când îi slujeşte ţelurilor? Poate că da, însă Odiseu nu reacţionează în nici un chip, aşa că menţin neutră expresia lui Fenix.

– Voi spune limpede, continuă Ahile. Oare Agamemnon mă va câştiga, mă va îndupleca prin aceste… *daruri?*

Eroul mai că nu scuipă acel ultim cuvânt.

– Nu. Pentru nimic în lume. Nici toate oştile şi căpeteniile aheilor nu m-ar putea convinge să mă-ntorc, fiindcă recunoştinţa lor este prea măruntă şi sosită prea târziu… Unde a fost recunoştinţa aheilor în nenumăraţii ani pe care i-am petrecut luptând cu duşmanii lor, bătălie după bătălie, războindu-mă zilnic, fără a întrevedea sfârşitul? Douăsprezece cetăţi am pustiit, pornind de pe corăbiile mele; unsprezece am revendicat, adăpând lutul mănos al Ilionului cu sânge troian. Iar din toate aceste cetăţi am adus maldăre de prăzi, munţi de averi, hoarde

plângătoare de femei frumoase şi întotdeauna i-am dat ce era mai bun din pradă lui Agamemnon – acelui *fiu al lui Atreu* aflat la adăpost în iuţile lui corăbii negre sau mult înapoia războinicilor. Iar el lua totul… totul şi mai mult. Oh, da… uneori împărţea resturi, ţie şi celorlalte căpetenii, dar întotdeauna şi-a păstrat partea leului. Vouă tuturor, de a căror credinţă avea nevoie pentru a-i susţine domnia, el *dăruieşte* – numai de la mine *ia* – inclusiv pe roaba care mi-ar fi fost mireasă. Ei bine, mă fut, mă fut în el şi mă fut în ea, dragi tovarăşi de arme. *Îl las* pe Agamemnon să-i facă felul lui Briseis… până la cotor, dacă bătrânul mai poate.

Cu nemulţumirea răbufnită din nou, Ahile începe să întrebe de ce trebuie ca mirmidonii săi, aheii şi argivii să ducă acest război.

– Pentru Elena, cu pletele-i strălucitoare? întreabă el dispreţuitor, spunând că Menelau şi fratele său Agamemnon nu sunt singurii bărbaţi de aici lipsiţi de neveste, reamintindu-i lui Odiseu de propria lui soţie, Penelopa, rămasă singură în aceşti zece ani.

Iar eu mă gândesc la Elena, ridicată în capul oaselor în pat acum doar două nopţi, cu pletele-i strălucitoare curgându-i peste umeri, cu sânii albi ca zăpada sub lumina stelelor.

Este greu să fiu atent la cuvintele lui Ahile, deşi acest discurs este pe atât de minunat şi de surprinzător pe cât l-a amintit Homer. În scurta-i cuvântare, Ahile subminează însuşi codul eroic care face din el un supererou, codul de comportament care face din el un zeu în ochii supuşilor şi ai egalilor săi.

Ahile spune că el nu are ambiţia de a se lupta cu gloriosul Hector – nu doreşte nici să-l ucidă, nici să moară ucis de mâna lui.

Ahile spune că el îşi va lua oamenii şi va pleca în zori, lăsându-i pe ahei în voia sorţii – lăsându-i la mila lui Hector, când troianul şi hoardele sale vor traversa şanţul şi meterezele, mâine.

Ahile spune că Agamemnon este un câine împlătoşat în josnicie şi că nu s-ar însura cu una dintre fiicele bătrânului rege nici dacă, cumva, ar fi la fel de frumoasă ca Afrodita şi la fel de îndemânatică precum Atena.

Apoi Ahile spune ceva realmente uimitor – mărturiseşte că mama sa, zeiţa Thetis, i-a spus că două ursite îl vor purta spre

ziua morţii sale: una în care rămâne aici, asediază Troia, îl ucide pe Hector, însă peste puţine zile moare el însuşi. Ursita aceea, îi spusese mama, îi va aduce slava eternă în amintirea oamenilor şi zeilor deopotrivă. Cealaltă ursită este fuga – navigarea spre casă, pierderea mândriei şi gloriei, dar ducerea unei vieţi lungi şi fericite. Cu ani în urmă, mama i-a spus că el trebuie să-şi aleagă ursita.

Şi, ne spune Ahile, acum, că el alege să trăiască. Aici acest... acest... erou, această masă de muşchi şi testosteron, acest semizeu legendă vie... alege viaţa în locul gloriei. Este îndeajuns pentru a-l face pe Odiseu să mijească ochii neîncrezător şi pe Aias să icnească.

– Aşa că, Odiseu şi Aias, amândoi fraţi ai mei, spune Ahile, întoarceţi-vă la marile căpetenii ale aheilor. Duceţi-mi răspunsul. Este datoria *lor* să cumpănească cum să salveze corăbiile şi pe oamenii care vor fi împinşi până lângă bordurile lor, ce mâine la ora aceasta vor fi în flăcări. Cât despre tăcutul Fenix...

Tresar zece centimetri de pe perna roşie, când se întoarce către mine. Eram atât de pierdut în pregătirea celor ce trebuia să spun şi a implicaţiilor morale, încât uitasem că aici se purta o discuţie.

– Fenix, continuă Ahile, zâmbind îngăduitor, în vreme ce Odiseu şi Aias trebuie să ducă răspunsul *stăpânului* lor, tu eşti liber să rămâi peste noapte aici, cu Patrocle şi cu mine, şi să călătoreşti spre casă alături de noi în zori. Însă numai dacă doreşti... n-aş sili niciodată pe nimeni să plece.

Aceasta este ocazia mea de a vorbi. Ignorând grimasa dispreţuitoare a lui Odiseu, privesc în jur, mă ridic stângaci şi-mi dreg glasul, pentru a începe lungul discurs al lui Fenix. Cum începe? Îl predasem şi-l studiasem atâţia ani... învăţasem nuanţele fiecărui cuvânt grecesc... dar acum mintea îmi este pustie.

Aias se scoală în picioare.

– Până ce nătărăul ăsta bătrân încearcă să decidă dacă să fugă sau nu cu tine, Ahile, o să-ţi spun că eşti un prost la fel de mare ca moş Fenix!

Ahile, ucigaşul-de-oameni, care nu accepta nici o insultă adresată persoanei sale, eroul care îngăduie mai degrabă ca toţi prietenii săi ahei să fie ucişi, decât să sufere insulte din partea lui Agamemnon din pricina unei roabe, se mulţumeşte să surâdă şi

arcuieşte o sprânceană către jignirea directă a lui Aias.

– Să renunţi la glorie şi la douăzeci de femei frumoase pentru una singură pe care nici măcar n-o poţi avea… ha! strigă Aias şi se întoarce. Haidem, Odiseu, băiatul ăsta de aur n-a supt niciodată de la ţâţa prieteniei între oameni. Lasă-l în voia mâniei lui şi să ne întoarcem cu cruntul răspuns la aheii care ne-aşteaptă. Răsăritul soarelui va sosi iute, iar eu, unul, am nevoie de somn înainte de luptă. De va fi să mor mâine, nu vreau să mor somnoros.

Odiseu încuviinţează din cap, se ridică, dă din cap către Ahile şi-l urmează pe Marele Aias afară din cort.

Eu continui să stau în picioare, cu gura deschisă, gata să rostesc lungul discurs din trei părţi al lui Fenix – discursul acela atât de inteligent! –, cu propriile mele amendamente iscusise şi cu planurile ascunse.

Patrocle şi Ahile se scoală, se întind şi schimbă priviri. Indiscutabil, se aşteptaseră la solia aceasta şi amândoi ştiau dinainte care va fi răspunsul şocant al lui Ahile.

– Fenix, părinte încărcat de ani şi iubit de zei, vorbeşte Ahile cu căldură. Nu ştiu ce te-a adus de fapt aici în noaptea asta furtunoasă, dar îmi amintesc bine când eram doar un copil, iar tu mă luai în braţe şi mă purtai în pat după lecţii. Înnoptează aici, Fenix. Patrocle şi Automedan îţi vor pregăti un pat moale. În zori, noi vom pleca spre casă şi tu poţi să vii… sau nu.

Face un gest şi pleacă în iatacul său din partea îndepărtată a cortului, iar eu rămân locului, ca un idiot ce sunt, amuţit din toate punctele de vedere, stupefiat de această abatere totală de la direcţia de desfăşurare a acţiunii din *Iliada.*

Ahile trebuie să fie convins să rămână, chiar dacă nu se alătură luptei, astfel ca *Iliada* să se desfăşoare după cum a fost relatată de Homer – troienii câştigă din nou, iar grecii se retrag cu toate marile lor căpetenii rănite – Odiseu, Agamemnon, Menelau, Diomede, toţi –, apoi, din simpatie pentru prietenii săi şi ştiind în acelaşi timp că Ahile nu se va alătura niciodată luptei, Patrocle îi va îmbrăca armura de aur şi-i va respinge pe troieni, până ce, în duel individual cu Hector, va fi ucis, iar corpul îi va fi batjocorit şi pângărit. *Asta* îl va scoate pe Ahile din cort, îl va umple de mânia-i ucigaşă şi astfel va pecetlui soarta lui Hector, a Ilionului, Andromacăi, Elenei şi a noastră a tuturor.

Oare într-adevăr pleacă? Pur şi simplu, nu pot pricepe ce se

întâmplă. Nu numai că n-am găsit pivotul şi n-am schimbat lucrurile, ci întreaga *Iliada* s-a abătut de pe făgaş. Mai bine de nouă ani am fost un scoliast aici, privind, observând şi raportând Muzei şi nici măcar o dată n-a existat o discrepanţă importantă între evenimentele din acest război şi consemnările lui Homer din poem. Iar acum... *asta.* Dacă Ahile pleacă, ceea ce pare foarte clar că va face în zori, aheii vor fi înfrânţi, corăbiile lor arse, Ilionul salvat şi Hector, nu Ahile, va fi cel mai de seamă erou al epopeii. Pare improbabil ca *Odiseea* lui Odiseu să se mai petreacă vreodată... şi în nici un caz în felul în care este cântată în prezent. Totul s-a schimbat. *Doar fiindcă adevăratul Fenix n-a fost aici ca să-şi ţină adevăratul discurs? Sau oare zeii au intervenit asupra acestui pivot înainte ca eu să fi avut posibilitatea?* Nu voi şti niciodată. Ocazia mea de a-i convinge pe Ahile şi Odiseu cu ocazia întâlnirii, planul meu inteligent, este pierdut pe vecie.

– Haide, bătrâne Fenix, rosteşte Patrocle, luându-mă de braţ ca pe un copil şi ducându-mă spre o odăiţă laterală din cortul cel mare, acolo unde mi-au fost întinse perne şi aşternuturi. E vremea de culcare. Mâine este altă zi.

31
Ierusalim

– Ce este asta? întreabă Harman.

El şi Daeman stăteau în umbra Zidului de Apus din Ierusalim, la doar câţiva paşi îndărătul lui Savi şi toţi trei priveau în sus la coloana compactă de lumină albastră ce pătrundea vertical în cerul care se întuneca.

– Cred că sunt prietenii mei, răspunse bătrâna. Toţi cei nouă mii o sută treisprezece prieteni ai mei – toţi cei de stil-vechi care au fost târâţi în sus în faxarea finală.

Daeman se uită la Harman şi înţelese că amândoi aveau îndoieli faţă de starea mentală a femeii.

– Prietenii tăi? repetă Daeman. Asta-i o lumină albastră.

Savi îşi desprinse ochii de la fascicul – acum ilumina vârful vechilor clădiri şi zidurile din jur, scăldând totul în strălucire albastră, pe măsură ce lumina zilei pălea tot mai mult – şi-i privi cu un surâs ce putea fi melancolic.

– Da. Raza asta de lumină albastră. Prietenii mei...

Le făcu semn s-o urmeze şi-i conduse afară din curtea interioară, departe de zid, pe acelaşi drum pe care veniseră, îndepărtându-se de baza coloanei de lumină albastră.

– Post-ii ne-au spus că faxarea finală era o modalitate prin care să ne stocheze, până ce aveau să cureţe lumea, continuă Savi cu glas încet, dar care trezea totuşi ecouri pe străduţele înguste. Ne-au explicat că planul era de a ne reduce codurile – chiar pe atunci, prieteni, pentru post-oameni noi toţi eram numai nişte coduri pentru faxare –, de a ne reduce codurile şi a ne trece într-o buclă neutrino continuă timp de zece mii de ani, până ce puneau în ordine planeta.

– Ce-nseamnă asta? spuse Harman. Că „puneau în ordine planeta”?

Mergeau pe sub o arcadă lungă şi Daeman abia putu să întrezărească faţa lui Savi, când bătrâna zâmbi iarăşi.

– Spre sfârşitul Epocii Pierdute, lucrurile au cam luat-o razna. Ba chiar mai rău încă după rubicon. Apoi au sosit Vremurile Demente. ARN-iştii liber profesionişti reînviau dinozaurii, Păsările Terorii şi forme botanice dispărute de mult, afectând ecologia planetei, tocmai când biosfera şi datasfera începuseră să se contopească în noosfera conştientă de sine – logosfera. Post-oamenii se refugiaseră deja în inelele lor – noosfera conştientă a Pământului nu mai avea încredere în ei – dintr-un motiv perfect valabil, post-ii experimentau cu teleportarea cuantică, deschizând portaluri în locuri pe care nu le înţelegeau, deschizând uşi pe care n-ar fi trebuit să le deschidă.

Harman se opri când ieşiră pe o stradă mai largă.

– Poţi să vorbeşti mai pe înţelesul nostru? Nu pricepem nici două treimi din cuvintele tale.

– Cum aţi putea? replică femeia, privindu-l cu o expresie fie de durere, fie de neplăcere profundă. Cum aţi putea înţelege ceva, orice? Nu aveţi istorie. Nu aveţi tehnologie. Nu aveţi cărţi.

– Avem cărţi, rosti Harman pe un ton de apărare.

Savi izbucni în râs.

– Ce legătură au dinozaurii şi noosferele cu raza albastră? întrebă Daeman.

Savi se aşeză pe un zid scund. Briza se intensificase şi şuiera printre olanele sparte de pe acoperişuri. Aerul se răcorea iute.

– Ei trebuiau să ne înlăture din cale, cât făceau curăţenie, repetă Savi. Un tor de neutrino, aşa ne-au spus. Fără masă. Fără

casă. Fără lume suspicioasă. Zece mii de ani de care aveau nevoie pentru a face curăţenie pe Pământ. Mai puţin de un clipit din ochi pentru noi, cei de stil-vechi. Aşa ne-au spus.

– Dar pe tine te-au lăsat să rămâi, spuse Harman.

– Da.

– Accidental?

– Mă-ndoiesc. Foarte puţine dintre acţiunile post-ilor erau accidentale. Poate că aveau un obiectiv pentru mine. Poate că mă pedepseau, fiindcă scormoneam în istorii ce ar fi fost mai bine să fi rămas îngropate. Ştiţi, asta eram – o istorică. Istorică a culturilor.

Râse încă o dată, dintr-un motiv pe care Daeman nu şi-l putu imagina.

– Aşadar neutrino sunt albaştri? spuse el.

Era decis să insiste până la obţinerea unui răspuns concret.

Femeia mai râse o dată.

– Mă-ndoiesc tare mult. Nu cred că neutrino ar avea vreo culoare… sau „farmec”. Însă raza aceea albastră apare la fiecare *Tisha B'Av,* la fiecare a noua zi a lunii Av, şi ceva îmi spune că restul oamenilor de stil-vechi – toţi prietenii mei – sunt stocaţi şi codificaţi în ea. Nu cred că maşina aceea generează raza. Cred că în fiecare an, când ajunge în punctul său de pe orbită, Pământul trece prin fasciculul de neutrino, iar maşina aceea face posibilă doar vizualizarea razei.

– Dar încă n-au trecut zece mii de ani, observă Harman. Ai spus că de la faxarea finală n-au trecut decât o mie patru sute de ani.

Savi aprobă printr-un gest obosit.

– Iar lucrurile n-au prea fost puse la locul lor după faxarea finală, nu-i aşa, prieteni?

Se sculă, îşi ridică raniţa şi porni pe străduţa îngustă, însă încremeni după numai un pas.

– Un voynix! exclamă Daeman. Nu va mai trebui să mergem pe jos până la sonie. O să-i cerem să ne-aducă o cariolă şi…

Voynixul, o siluetă de fier şi piele, aflată în arcada vestică din faţa lor, îşi retrase brusc manipulatoarele şi în locul lor îşi extinse lamele tăietoare care clicăiră. Apoi se repezi drept spre ei, alergând pe latura clădirii pe toate patru membrele ca un păianjen cuprins de frenezie.

Din clipa exclamaţiei lui Daeman, Savi scotocise cu disperare

prin raniţă, iar acum scoase dispozitivul negru de plastic şi metal – pistol îi spusese – şi-l aţinti către voynixul care ataca.

Daeman era prea şocat ca să se clintească. El se găsea cel mai aproape de voynixul care gonea, aflat încă la doi metri înălţime pe zid şi alergând pe toate patru membrele, totuşi creatura părea focalizată asupra lui Savi şi trecu pe lângă bărbat. Brusc, văzduhul serii fu sfâşiat de un zgomot – RRRHHPPPPPPPPPP –, de parcă padele de lemn ar fi fost târâte peste muchiile unor lespezi de piatră suprapuse, iar zidul se dezintegră într-o jerbă de aşchii de piatră, voynixul fu azvârlit în spate şi căzu pe caldarâm, iar Savi înaintă un pas, ţinti şi trase din nou.

Zeci de găuri de mărimea unui vârf de deget apărură în carapacea şi învelişul metalic al creaturii. Braţul drept al acesteia se ridică, parcă pregătindu-se să arunce cu ceva în ei, dar fu lovit de mai multe fleşete şi fu desprins din articulaţie, rupt şi proiectat îndărăt. Voynixul se ridică cu greu în picioare, iar o lamă tăietoare continua să zumzăie.

Savi îl împuşcă încă o dată, retezându-l de la brâu. Fluidul lui intern, lăptos-albăstrui, fu împroşcat pe ziduri şi pe dalele străduţei. Ce mai rămăsese din voynix căzu, se zbătu şi rămase nemişcat.

Harman şi Daeman se apropiară precaut, încercând să nu păşească în fluidul albastru ori pe bucăţi din creatură. Era al doilea voynix pe care-l vedeau distrus în două zile.

– Haideţi! spuse Savi, scoţând din armă încărcătorul pe care-l golise de fleşete de cristal şi înlocuindu-l cu altul. Dacă mai sunt şi alţii-n jur, am dat serios de bucluc. Va trebui s-ajungem la sonie. Şi cât mai repede.

Savi îi conduse pe o străduţă îngustă, coti pe alta încă şi mai îngustă, apoi coti iarăşi, în ceva care nu putea fi numit nici măcar străduţă – era practic o crăpătură între două clădiri de piatră. Ieşiră într-o curte interioară largă şi prăfoasă, trecură pe sub o arcadă de piatră şi ajunseră într-o curte mai mică.

– Repede, murmură bătrâna.

Îi conduse în sus, pe o scară exterioară, traversară o terasă de pe acoperiş, acoperită cu vălurele de nisip aidoma unor dune miniaturale, şi suiră o scară de lemn putred, pe lângă ferestre sparte, către un acoperiş mai înalt.

– Ce facem? şopti Harman, când ajunseră în aerul răcoros al nopţii de pe terasa clădirii. Nu trebuie să ne-ntoarcem la sonie?

– O să-l chem să vină la noi, spuse Savi.

Se lăsă într-un genunchi lângă parapetul scund al terasei de pe acoperiş şi activă funcţia proxnet, ferind strălucirea de deasupra palmei. Harman se ghemui alături.

Daeman rămase în picioare. Aici, sus, aerul era de-a dreptul rece după dogoarea străzilor şi aleilor înguste cu caldarâm, iar vederea era interesantă de la înălţime. În dreapta, se ridica raza albastră, scăldând toate domurile, acoperişurile şi străzile în lumina sa palidă. Se întunecase de acum şi stelele erau vizibile pe cer. În oraş nu ardeau lămpi, însă cupolele, turlele străvechi şi unele arcade sclipeau în lumina albastră. Savi le spusese că complexul cu ziduri de pe colină, unde ardea raza, se numea Haram esh-Sharif, sau Muntele Templului, iar cele două structuri cu domuri de la baza maşinii care emitea fasciculul de lumină albastră erau Domul Stâncii şi Moscheea Al-Aksa.

– *Itbah al-Yahud!* se auzi pe neaşteptate un strigăt ascuţit, amplificat, de pe străduţele din urma lor.

Strigătul fu repetat în labirintul de străzi înguste din vestul oamenilor, care se întindea între ei şi sonie.

– *Itbah al-Yahud!*

Savi ridică ochii de la afişajul din palmă.

– Ce-i *asta?* întrebă Harman într-o şoaptă agitată. Voynicşii nu vorbesc.

– Nu, încuviinţă Savi. Este chemarea la rugăciune a străvechiului muezin automat, care se aude în difuzoarele de pe toate moscheile.

– *Itbab al-Yahud!* răsună glasul tremurător, dar insistent, care năştea ecouri din tot oraşul întunecat. *Al-jihad!* strigă vocea amplificată. *Itbab al-Yahud!*

– La dracu'! făcu Savi privindu-şi displayul palmar. Nu-i de mirare că nu răspunde la telecomenzi.

– Ce-i?

Daeman şi Harman se apropiară în acelaşi timp şi se ghemuiră ca să vadă displayul dreptunghiular ce plutea la câţiva centimetri deasupra palmei femeii. Vederea era de pe botul sonie-lui, din locul unde aterizaseră. Câmpia pietroasă şi oraşul înconjurat de ziduri luceau verzui în imaginea cu lumină slabă. Mai aproape, ridicându-se deasupra obiectivului camerei

transmiţătoare, zeci de voynicşi se strângeau în jurul sonie-lui, aruncându-se cu corpurile peste vehicul, lovindu-l cu pietre şi îngrămădind deasupra lui bolovani uriaşi.

– Au străpuns câmpul de forţă şi au defectat ceva, şopti Savi. Sonie-ul nu mai vine la noi.

– *Allahu akbar!* urlară vocile amplificate, tremurătoare, reverberate din toate punctele oraşului cu acoperişuri joase. *Itbab al-Yahud! Itbab al-Yahud!*

Cei trei se apropiară de marginea acoperişului. Pentru o secundă, Daeman avu impresia că străzile pietruite, clădirile şi curţile cu ziduri tremurau, se năruiau şi se dizolvau sub reflexiile luminii albastre, dar apoi înţelese că peste pietre, domuri, ziduri şi acoperişuri se târau creaturi. Mii de creaturi – ca o invazie de gândaci care înaintau nebuneşte spre lumina albastră. După aceea însă, Daeman îşi dădu seama cât de departe erau clădirile tremurătoare şi furnicătoare şi mai pricepu că creaturile acelea care se târau şi înaintau către ei nu erau gândaci sau păianjeni, ci voynicşi.

– *Itbah al-Yahud!* răcni glasul metalic care venea de peste tot.

Silabele reverberară din Muntele Templului, fără a-şi pierde îndemnul de insistenţă dementă.

Savi privea voynicşii scăldaţi în lumină albastră care se apropiau întruna, cocoţându-se peste acoperişuri şi înaintând prin labirintul de străduţe înguste şi şerpuite. Valul de forme insectoide uriaşe ajunsese acum la nici două străzi depărtare, suficient de aproape pentru ca toţi să audă scrâşnetele şi râcâiturile lamelor tăietoare şi manipulatoarelor ascuţite pe piatră şi gresie. Femeia se întoarse lent. În lumina albastră pulsatorie, faţa ei părea mai bătrână ca oricând.

– *Itbah al-Yahud,* repetă ea încet. *Ucideţi jidanii.*

32
Cortul lui Ahile

Trebuie să-l ucid pe Patrocle.

Înţelegerea respectivă îmi soseşte ca o şoaptă în noapte, în vreme ce zac aici, în tabăra mirmidonilor, în cortul lui Ahile, în învelişul care este trupul bătrân al lui Fenix.

Trebuie să-l ucid pe Patrocle.

N-am ucis niciodată pe nimeni. Iisuse Hristoase, am protestat

faţă de războiul din Vietnam, pe când eram student la colegiu, n-am putut eutanasia câinele familiei – soţia mea a trebuit să-l ducă la veterinar – şi m-am considerat un pacifist majoritatea vieţii mature. Ce Dumnezeu, n-am *lovit* niciodată alt om!

Trebuie să-l ucid pe Patrocle.

Este singura cale. Avusesem convingerea că retorica va rezolva situaţia – retorica revizuită a bătrânului Fenix –, că retorica îl va convinge pe ucigaşul-de-oameni Ahile să-l întâlnească pe Hector, să sfârşească acest conflict, să îngroape securea războiului.

Da, drept în moalele capului meu.

Decizia lui Ahile de a pleca – de a reveni la o viaţă lungă de plăceri, dar cu prea puţină glorie – este profund şocantă pentru scoliastul care vă vorbeşte, pentru orice individ care studiază *Iliada,* totuşi este raţională. Onoarea continuă să fie mai importantă decât viaţa pentru Ahile, însă după insultele lui Agamemnon, el nu vede nici o onoare în a-l ucide pe Hector, pentru ca apoi să fie omorât la rândul său. Odiseu – acel retoric desăvârşit – a fost elocvent în explicaţia sa şi în evocarea felului în care aheii în viaţă şi nenumăratele generaţii ce le-au urmat vor onora amintirea lui Ahile, dar lui Ahile nu-i pasă de onoarea *lor.* Tot ce contează aici este simţul onoarei *sale* şi pentru el nu există actualmente nici o onoare în a-i ucide pe inamicii lui Agamemnon şi a muri pentru ţelurile lui Agamemnon şi Menelau. Numai onoarea lui Ahile contează, şi el ar prefera să plece spre casă peste câteva ore şi să ducă viaţa unui muritor de rând, ignorându-şi ocazia de a face parte din această frăţie, cu douăzeci de veacuri înaintea prinţului Hal şi a bătăliei de la Agincourt, decât să-şi compromită şi mai mult onoarea aici, pe câmpiile însângerate ale Ilionului.

Acum înţeleg. De ce nu pricepusem mai devreme? Dacă Odiseu nu l-a putut convinge pe Ahile să lupte – Odiseu, maestrul şiretlicurilor şi al limbii iscusite –, de ce am crezut eu că voi avea succes? Am fost un prost. Homer m-a prostit, totuşi eu am fost prostul.

Trebuie să-l ucid pe Patrocle.

La scurtă vreme după ce Odiseu şi Marele Aias au plecat, imediat ce torţele şi focurile din trepiede au fost stinse în sala principală a cortului lui Ahile, am auzit cum au fost aduse roabe

pentru plăcerile lui Ahile şi Patrocle. Nu văzusem niciodată pe vreuna dintre roabele acelea, dar le cunoşteam numele – Homer nu lasă pe nimeni nenumit în *Iliada.* Fata lui Ahile (n-aş fi putut utiliza cuvântul acela pe când predam la Universitatea Indiana în cealaltă viaţă a mea, fiindcă Poliţia Corectitudinii Politice m-ar fi lăsat fără slujbă, însă aici nu mi se pare cuvenit să numesc „femei” aceste jucării sexuale chicotitoare) se numea Diomede, fiica lui Forbas din insula Lesbos – deşi ea nu era lesbiană. Cea a lui Patrocle se numea Ifis. Aproape că am izbucnit în râs, când le-am întrezărit prin pliurile uşii cortului – Ahile, care este înalt, blond, statuar şi cu muşchi dăltuiţi, o prefera pe micuţa Diomede, îndesată, brunetă şi cu sâni mari; Patrocle, care este mult mai scund şi cu părul negru, optase pentru înalta Ifis, blondă, subţirică şi cu bust micuţ. Vreme de vreo jumătate de oră sau cam aşa, am putut auzi chicotele femeilor, conversaţia vulgară a bărbaţilor şi apoi gemetele şi strigătele tuturor patru în iatacul lui Ahile. În mod vădit, eroul şi amicul lui nu aveau prejudecăţi despre a face sex în aceeaşi încăpere, ba chiar îşi comentau performanţele, ceea ce mă duce cu gândul mai degrabă la agenţii de vânzări sau la membrii frăţiilor din Bloomington, Indiana, care-şi fac de cap într-un weekend în marele oraş, decât la războinicii nobili ai acestei epoci eroice. *Barbari.*

După aceea fetele au plecat – tot chicotind – şi s-a lăsat tăcere, cu excepţia unor replici înăbuşite schimbate între străjerii din faţa cortului şi a trosnetelor flăcărilor din coşul de cărbuni la care se încălzeau. Atât, plus sforăituri monstruoase din iatacul lui Ahile. Nu-l auzisem pe Patrocle plecând, astfel că se părea că fie el, fie eroul de aur avea o deviaţie serioasă de sept.

Acum zac întins aici şi-mi analizez opţiunile. Ba nu, mai întâi mă metamorfozez, ieşind din forma bătrână a lui Fenix – dă-le dracu’ de consecinţe! –, stau pe spate ca Thomas Hockenberry şi-mi analizez opţiunile.

Ţin mâna pe medalionul TC. Pot sări iarăşi în iatacul Elenei – şi ştiu cu certitudine că Paris este afară, dincolo de şanţul aheean, la kilometri de cetate, aşteptând zorii pentru a i se alătura lui Hector în masacrul final al grecilor şi incendierea corăbiilor aheilor. S-ar putea ca Elena să se bucure că mă vede. Sau s-ar putea să nu mai aibă altă utilitate sau plăcere de la vizitatorul nocturn numit Hockenberry – ce straniu ca o altă persoană de

aici, cu excepţia scoliaştilor, să-mi cunoască numele! – şi s-ar putea să cheme gărzile. Asta n-ar fi o problemă; mă pot oricând TC într-o clipită.

Spre ce destinaţie?

Pot să renunţ la acest plan nebunesc de a schimba cursul Iliadei, să-mi abandonez obiectivul – conturat în seara în care Agamemnon şi Ahile s-au certat prima dată – de a-i sfida pe zeii nemuritori, să mă TC pe Olimp, să-mi cer scuze Muzei şi Afroditei, când o vor decanta, să solicit o audienţă personală la Zeus şi să implor iertare.

Cum să nu! Care-i probabilitatea ca ei să ierte şi să uite, Hockenbush? Tu ai furat Cuşma lui Hades, medalionul TC şi tot echipamentul tău de scoliast şi le-ai folosit în propriile-ţi scopuri. Ai fugit de Muză. Iar cel mai rău dintre toate este că ai deturnat un car de luptă zburător şi ai încercat s-o ucizi pe Afrodita în cuva ei de vindecare.

Principala mea speranţă după ce mi-aş cere iertare ar fi ca Zeus, Afrodita sau Muza să mă omoare pe loc, în loc să mă jupoaie de viu, ori să mă azvârle în hăul tenebros al Tartarului, unde probabil că aş fi devorat de viu de Cronos şi de alţi Titani barbari surghiuniţi acolo de Zeus.

Nu, mi-am uns singur untul pe pâine şi-acum trebuie să mă-ntind în el. Sau, mă rog, cum sună expresia aceea. Ai intrat în horă, trebuie să joci. Nu dezarma, orice s-ar întâmpla. Mai bine ferit, decât jelit. Totuşi în timp ce mă străduiesc pentru un clişeu convenabil, orice clişeu, o înţelegere capitală coboară peste mine într-o formulare profund neprofesorală, dar absolut convingătoare…

Dacă nu mă gândesc la ceva, şi cât mai repede, am belit-o rău de tot.

Aş putea să mă duc să discut cu Odiseu.

Odiseu este aici individul cu capul pe umeri, omul civilizat, tacticianul înţelept. Odiseu poate fi răspunsul în noaptea asta. Aş avea o şansă mai bună de a-l convinge pe Odiseu că sfârşirea acestui război cu troienii şi ralierea împotriva zeilor cât-se-poate-de-umani constituie o opţiune. Ca să vă spun adevărul, dintotdeauna mi-a plăcut mai mult să le predau studenţilor mei *Odiseea,* decât *Iliada;* sensibilităţile lui Fitzgerald în *Odiseea* sunt mult mai umane decât agresivitatea grosolană din *Iliada* tradusă de Mandelbaum, Lattimore, Fagles, ba chiar şi de Pope. Am

greşit, crezând că aş putea găsi pivotul evenimentelor, dacă voi veni aici cu solia la Ahile. Nu Ahile este omul care să fie abordat în noaptea aceasta, câtă a mai rămas, ci Odiseu, fiul lui Laertes, un bărbat care ar putea înţelege pledoaria unui cărturar şi raţiunea convingătoare a păcii.

Ba chiar mă ridic în capul oaselor, pregătit să merg şi să-l caut pe Odiseu pentru a-mi susţine argumentaţia. Există doar o mică problemă care mă împiedică să mă TC în căutarea lui Odiseu: dacă Homer spune adevărul, atunci eu ştiu ce se întâmplă altundeva, în timp ce zac în cortul acesta şi reflectez. Agamemnon şi Menelau nu pot dormi, fiindcă se gândesc ei înşişi la desfăşurarea evenimentelor, şi de acum, sau poate în ultima oră, fratele mai vârstnic şi mai regal dintre ei doi îl cheamă pe Nestor şi-i cere idei care ar putea stăvili masacrul ce pare iminent. Nestor recomandă un consiliu de război cu Diomede, Odiseu, Micul Aias şi alte căpetenii aheene. După ce aceştia sosesc, Nestor propune ca grecul cel mai îndrăzneţ dintre ei să se furişeze înapoia liniilor troiene şi să afle intenţiile lui Hector – oare troienii şi aliaţii lor vor încerca să incendieze corăbiile peste câteva ore? Sau este posibil ca Hector să se fi mulţumit cu sângele şi victoria de până acum şi să-şi conducă hoardele înapoi în cetate pentru a sărbători înainte de redeschiderea ostilităţilor?

Diomede şi Odiseu sunt aleşi să plece şi, întrucât cei doi au venit la întrunire direct din pat, fără propriile lor arme, primesc armament de la gărzi, printre care un coif de piele de bivol pentru Diomede şi un faimos coif micenian cu colţi de mistreţ pentru Odiseu. Cu blana de leu pe care Diomede şi-a aruncat-o pe umeri şi cu coiful de piele neagră presărat de jur-împrejur cu colţi albi al lui Odiseu, cei doi războinici au cu adevărat un aspect fioros.

Ar trebui să mă TC la întrunirea aceea şi s-o observ?

Nu am nici un motiv. Este posibil ca Diomede şi Odiseu să fi plecat deja în raidul lor de comando. Sau poate că Homer a minţit, ori a fost indus în eroare cu privire la acţiunea aceasta, la fel ca în cazul discursului lui Fenix. În plus, nu mă va ajuta cu nimic la problema pe care o am chiar în clipa de faţă. Nu mai sunt un scoliast, ci pur şi simplu un bărbat care încearcă să găsească o cale de supravieţuire şi să pună capăt acestui război – sau cel puţin să-l întoarcă împotriva zeilor.

Îmi amintesc însă de alt eveniment care se va întâmpla în

noaptea aceasta, altundeva, şi simt că-mi îngheaţă sângele în vine. Când Diomede şi Odiseu pornesc dincolo de liniile troiene, îl descoperă pe Dolon – suliţaşul al cărui corp l-am împrumutat cu numai două seri în urmă, când l-am urmat pe Hector la întâlnirea sa cu Elena şi Paris –, care fusese trimis de Hector să spioneze înapoia liniilor aheilor. Dolon are un arc rotund şi poartă o cuşmă de blană de vidră şi se furişează cu precauţie în noapte pe câmpul plin de morţi, căutând o cale de trecere peste şanţ şi dincolo de străjile greceşti, dar Odiseu cel cu privire ageră îl zăreşte venind prin întuneric şi împreună cu Diomede se întind printre leşuri, îl surprind pe Dolon şi-l dezarmează.

Troianul îşi cerşeşte viaţa. Odiseu îi va spune – dacă n-a şi făcut-o deja – să nu aibă „gândul Morţii în suflet” – şi apoi, calm, discret, îl stoarce pe tânărul suliţaş de informaţii precise privind dispunerea troienilor lui Hector şi a aliaţilor săi.

Dolon spune totul – poziţiile carienilor, paionilor, lelegilor şi cauconilor, locul unde dorm pelasgii guralivi, licienii puternici şi credincioşi şi misienii semeţi, dispunerea taberei faimoşilor strunitori de cai frigieni şi a vizitiilor maioni –, spune totul şi imploră să-i fie cruţată viaţa. Chiar sugerează să-l lege şi să-l ţină prizonier până vor verifica dacă informaţiile sunt corecte.

Odiseu va zâmbi, poate că a făcut-o deja, şi-l va bate încurajator pe umăr pe Dolon, care tremură îngrozit – îmi amintesc echilibrul musculos al corpului său din momentele când am fost metamorfozat în el –, apoi fiul lui Laertes şi Diomede îi vor lua cuşma, arcul şi blana de lup – cu Odiseu spunându-i încetişor flăcăului terifiat că-l dezarmează înainte de a-l aduce ca prizonier în tabără –, după care Diomede îi va reteza capul printr-o lovitură sălbatică a spadei. Capul lui Dolon încă va implora iertare, când se rostogoleşte pe nisip.

Odiseu va ridica apoi lancea, arcul, cuşma de vidră şi blana de lup a tânărului şi le va oferi lui Pallas Atena, strigând: „Priveşte şi te bucură, Zeiţă! Sunt ale tale! Acum călăuzeşte-ne către tabăra tracilor, pentru a putea ucide şi mai mulţi luptători şi a le fura caii! Şi prăzile acelea tot ţie-ţi fi-vor închinate.”

Barbari. Mă aflu printre barbari. Până şi zeii de aici sunt barbari. Un lucru este sigur – în noaptea aceasta, nu voi putea sta de vorbă cu Odiseu.

Dar de ce trebuie să moară Patrocle?

Pentru că am avut dreptate de la început – Ahile *este* cheia, pivotul, placa turnantă prin care pot schimba ursitele tuturor, zei şi oameni deopotrivă.

Nu cred că Ahile va pleca peste câteva ore, când Aurora îşi va întinde degetele trandafirii. Nţţ! Cred că Ahile va rămâne şi va privi, aşa cum face şi în povestea lui Homer, pentru a se bucura de alte nefericiri pentru greci. „Cred că aheii de-acum o să-mi cadă smeriţi la picioare”, va spune Ahile după următoarea zi îngrozitoare, când toate marile căpetenii – Agamemnon, Menelau, Diomede şi Odiseu – sunt rănite. Iar asta va fi *după* solia de aseară la Ahile, când ei *deja* s-au umilit pentru a-l aduce înapoi. Ahile va fi încântat de înfrângerea camarazilor săi argivi şi ahei, şi numai faptul că Hector îl va omorî pe prietenul lui, Patrocle, care sforăie în odaia vecină, îl va readuce pe ucigaşul-de-oameni pe câmpul de bătălie.

Prin urmare, Patrocle trebuie să moară pentru a schimba direcţia evenimentelor.

Mă scol în picioare şi inventariez lucrurile pe care le port şi pe care le am asupra mea. O sabie scurtă, da, pentru a mă amesteca printre luptători, dar n-am folosit niciodată blestemăţia şi ştiu că nici măcar nu-i ascuţită. Muza mi-a dat-o ca obiect de recuzită, nu ca armă. Pentru apărare reală în aceşti ultimi nouă ani, am fost echipat cu stratul ultrauşor al armurii de impact – îndeajuns ca să oprească tăişul unei săbii sau aleatoria lance ori săgeată, aşa ni s-a spus în barăcile scoliaştilor, deşi n-am fost nevoit niciodată s-o testez – şi taserul de cincizeci de mii de volţi vârât în capătul bastonului cu microfon direcţional pe care-l purtăm toţi. Arma era concepută doar pentru a ameţi un agresor timp suficient ca să ne refugiem la un portal TC. Alte dispozitive sunt lentilele care-mi amplifică văzul, filtrele care-mi sporesc auzul, Cuşma lui Hades, aidoma unei glugi, care-mi stă pe umeri, medalionul TC pe lanţ în jurul gâtului şi brăţara de metamorfozare de pe încheietură.

Un plan – sau cel puţin o parte dintr-un plan – începe să mi se formeze brusc în mintea obosită.

Acţionez înainte de a-mi pierde cutezanţa. Îmi pun pe cap Cuşma lui Hades, dispărând din ochii muritorilor şi zeităţilor şi simţindu-mă ca Frodo sau Bilbo sau gollumul când îşi puneau inelul care le adună pe toate, şi mă strecor în vârful picioarelor din anexa pentru dormit în care au întins pernele lui Fenix, până

în iatacul lui Ahile.

Ahile şi Patrocle dorm laolaltă, goi, roabele au plecat de mult, iar braţul lui Patrocle este trecut peste umerii ucigaşului-de-oameni.

În lumina palidă, imaginea aceea mă încremeneşte locului. *Ahile este homo? Asta-nseamnă că idiotul ăla de asistent de la catedră, care era obsedat de homosexuali şi lesbiene, avea dreptate – că lucrările lui bombastice au fost exacte – că toate aiurelile alea corecte politic erau adevărate!*

Clatin din cap. Asta nu-nseamnă nimic, decât că sunt la trei mii de ani depărtare de Indiana din secolul al douăzeci şi unulea şi că nu ştiu *ce* văd. Aceşti doi bărbaţi tocmai au avut relaţii sexuale cu sclave timp de două ore şi au adormit acolo unde i-a doborât somnul. În plus, cui îi pasă de viaţa sexuală secretă a lui Ahile?

Declanşez brăţara de metamorfozare şi apelez scanarea pe care am făcut-o acum două zile în palatul zeilor de pe Olimp. Nu ştiu dacă va funcţiona – ceilalţi scoliaşti râdeau de ideea mea.

Undele probabilistice comută prin straturi cuantice pe care nu le pot percepe. Aerul pare să tremure, încremeneşte, apoi tremură din nou. Îmi dau jos Cuşma lui Hades şi devin vizibil.

Vizibil sub forma lui Pallas Atena, Tritogeneia, a Treia Născută Din Zei, apărătoarea aheilor. Înalt de peste doi metri şi jumătate, radiind propria-mi lumină divină, mă apropii de pat în clipa în care atât Ahile, cât şi Patrocle se deşteaptă brusc.

Pot simţi instabilitatea fiecărui atom din forma aceasta metamorfozată. Brăţara de metamorfozare *nu* a fost concepută ca noi să adoptăm formele zeilor, dar, deşi forma îmi zumzăie ca o harpă lovită cu putere, folosesc scurtul răgaz pe care mi-l va oferi această substituţie cuantică. Mă străduiesc să ignor nu numai senzaţia de a avea brusc sâni şi vagin – până acum nu m-am mai metamorfozat niciodată în forma unei femei –, ci şi senzaţia de a fi zeiţă.

Forma este instabilă. În adâncul inimii, ştiu că nu am preluat şi puterile Atenei, ci doar i-am împrumutat învelişul cuantic pentru aceste câteva secunde. Simţindu-mă ca şi cum va urma o reacţie nucleară, o estompare a metamorfozării, dacă nu abandonez rapid forma de undă cuantică a Atenei, vorbesc repede:

– Ahile! Trezeşte-te! Scoală!

– Zeiţă! strigă ucigaşul-de-oameni cel iute de picior, rostogolindu-se de pe perne pe podea. Ce te-aduce aici în toiul nopţii, fiică a lui Zeus?

Frecându-se la ochi, Patrocle se străduieşte de asemenea să se ridice în picioare. Ambii bărbaţi sunt dezbrăcaţi, trupurile le sunt mai sculpturale şi mai frumoase decât cele mai minunate statui greceşti, iar penisurile necircumcise li se leagănă pe coapsele musculoase şi bronzate.

– TACI! rag eu.

Vocea Atenei răsună amplificată, supraumană. Ştiu că-i trezesc pe ceilalţi din cortul lui Ahile şi că probabil alertez străjerii de afară. Dispun de mai puţin de un minut. Parcă pentru a-mi confirma bănuiala, braţul auriu al Atenei tremură, se preschimbă în braţul albicios şi păros al profesorului Thomas Hockenberry, apoi se metamorfozează iarăşi în al zeiţei. Văd că privirea lui Ahile este plecată şi că n-a observat. Patrocle se holbează cu ochii larg căscaţi, derutat.

– Zeiţă, dacă te-am jignit… începe Ahile, ridicând ochii, dar păstrând fruntea plecată.

– TĂCERE!! rag eu. O FURNICĂ CE SE TÂRĂŞTE-N ŢĂRÂNĂ POATE JIGNI UN OM? CEL MAI NEÎNSEMNAT ŞI MAI HÂD PEŞTE DIN ADÂNCURILE MĂRII POATE JIGNI CORĂBIERUL ALE CĂRUI GÂNDURI SUNT ÎNDREPTATE ALTUNDEVA?

– O furnică? repetă Ahile şi chipul său arătos, ca sculptat, trădează descumpănirea unui copil dojenit.

– PENTRU ZEI, VOI TOŢI NU SUNTEŢI NICI MĂCAR CÂT O FURNICĂ! urlu şi mă apropii un pas, astfel că razele Atenei pâlpâie peste ei aidoma unei lumini radioactive. NE-AŢI DESFĂTAT CU MORŢILE VOASTRE, AHILE… FIUL LUI PELEU ŞI COPIL IDIOT AL LUI THETIS.

– Copil idiot, repetă Ahile şi văpaia i se ridică în pometii înalţi. Zeiţă, în ce fel…

– TACI, LAŞULE!

Am amplificat vocea Atenei până ce insulta putea fi auzită în tabăra lui Agamemnon, la un kilometru şi jumătate depărtare pe plajă.

– NOUĂ NU NE PASĂ DE VOI. NU NE PASĂ DEFEL DE NICI UNUL DINTRE VOI. MORŢILE VOASTRE NE AMUZĂ… DAR NU ŞI LAŞITATEA TA, AHILE *CEL IUTE DE PICIOR!*

Şuier aceste ultime cuvinte, preschimbând titlul onorific al rapsodului într-o insultă batjocoritoare.

Ahile încleştează pumnii şi înaintează o jumătate de pas, ca şi când s-ar apropia de un duşman.

– Zeiţă, Pallas Atena, apărătoare a aheilor, ţi-am adus întotdeauna cele mai de seamă ofrande…

– OFRANDA UNUI LAŞ NU-NSEAMNĂ NIMIC PENTRU NOI, PE OLIMP! mugesc eu.

Simt că unda de probabilitate care este adevărata zeiţă Atena se apropie de colapsul critic. Mai dispun doar de câteva momente în această formă pe jumătate metamorfozată.

– DE-ACUM ÎNAINTE, NE VOM LUA SINGURI OFRANDELE ŞI LE VOM JERTFI, rostesc şi braţul Atenei se întinde spre Patrocle, cu bastonul ascuns sub antebraţul meu, cu degetul pe activator. DACĂ DOREŞTI LEŞUL PRIETENULUI TĂU, LUPTĂ-TE S-AJUNGI LA PALATELE OLIMPULUI, CA SĂ-L CAPEŢI, LAŞULE AHILE!

Declanşez taserul pe Patrocle, în centrul pieptului său bronzat şi spân, iar electrozii aproape invizibili şi sârmele invizibile descarcă în el cincizeci de mii de volţi.

Patrocle se prinde de piept de parcă ar fi fost lovit de un trăsnet, răcneşte, se zbate şi zvâcneşte ca în ghearele unei crize de epilepsie, urinează pe el şi colapsează.

Înainte ca Ahile să poată reacţiona – războinicul cel iute de picior stă locului, gol-puşcă, cu pumnii strânşi şi ochii holbaţi, prea şocat ca să se mişte –, o fac pe Atena să înainteze doi paşi, să-l prindă de plete pe Patrocle cel prăbuşit şi aparent mort şi să-l tragă brutal peste podea.

Ahile îşi revine din încremenire, mârâie şi-şi scoate spada din teaca de pe scaun.

Continuând să-l târăsc de păr pe Patrocle cel inert, cu forma Atenei pâlpâind şi ieşind din stabilitatea metamorfozării cuantice şi la fel de întreruptă de paraziţi ca o transmisie TV deficitară, ating medalionul de la gât şi mă teleportez cuantic cu Patrocle cu tot cât mai departe de cortul lui Ahile.

33
Ierusalim şi Bazinul Mediteranean

Savi îi coborî pe Daeman şi Harman de pe acoperiş, pe scări şi trepte, într-o străduţă îngustă. Stelele şi strălucirea albastră

dinspre fasciculul de neutrino de pe Muntele Templului ofereau doar atâta lumină cât să nu se lovească de ziduri, ori să cadă în puţuri, în timp ce alergau, deşi umbrele erau negre ca smoala în deschiderile uşilor şi în ferestrele fără geamuri. În scurtă vreme, Daeman rămase în urmă, gâfâind. Nu fugise niciodată, nici chiar în copilărie. Era o acţiune absurdă.

Răpăiturile a sute de voynicşi grăbiţi se auzeau mai aproape acum, la mai puţin de o intersecţie în labirintul de clădiri cu acoperişuri plate şi străduţe întortocheate.

Itbah al-Yahud! scrâşnea glasul din difuzoarele puternice, cărora Savi le spusese „muezin”.

Traversară o străduţă pietruită, apoi alta, îngustă şi întunecată, o zonă mică, deschisă, în care străluceau oseminte umane, după care ajunseră într-o curte interioară, încă mai întunecoasă decât străduţa. Tropăiturile pozilor şi scrâşnetele manipulatoarelor voynicşilor care goneau cu viteză pe ziduri se apropiaseră şi mai mult.

Itbah al-Yahud! Răcnetul amplificat părea şi mai insistent.

Dintre noi, numai Savi este jidancă, indiferent ce ar însemna asta, gândi Daeman cu plămânii arzându-i şi împleticindu-se, dar ţinând pasul. *Dacă Harman şi cu mine o lăsăm să plece singură, voynicşii ne-ar da pace, ba poate chiar ne-ar ajuta s-ajungem acasă. Nu există nici un motiv pentru care ar trebui să-i împărtăşim soarta.*

Harman alerga susţinut în urma bătrânei, când aceasta traversă curtea şi se aplecă, trecând pe sub o arcadă joasă pentru a intra în ruinele unei clădiri străvechi. *Sau eu îmi pot vedea singur de soarta mea,* gândi Daeman. *Harman n-are decât să rămână cu ea, dacă doreşte.*

Se opri brusc pe caldarâmul prăfuit. Din dreptunghiul negru al unei uşi, Harman îl îndemnă printr-un gest din braţ. Daeman privi peste umăr, către sunetele dinapoia lor – aidoma unor gheare sau oscioare goale ce zornăiau pe piatră –, şi, în lumina razei albastre, văzu pe primul dintre cei zece voynicşi ce pătrunseră în strada pe care ei tocmai o traversaseră.

Daeman simţi că i se opreşte inima în piept – nu era obişnuit cu sentimentul spaimei şi constată că în clipa aceea ideea de a face orice de unul singur era opţiunea cea mai îngrozitoare –, apoi fugi prin deschiderea întunecoasă după Harman şi bătrână.

Savi coborî pe trepte tot mai înguste, cu fiecare palier mai

vechi şi mai tocit decât cel anterior. După patru paliere, scoase din raniţă o lanternă şi o aprinse, când ultima lumină reflectată dispăru din crepusculul vag albăstrui de deasupra. Raza îngustă lumină peretele din capătul palierului cel mai îngust de trepte şi Daeman simţi din nou că i se opreşte inima. După aceea, zări ceva ce părea o prelată murdară care atârna peste o gaură despre care fu convins că era prea mică pentru a-i îngădui să treacă.

– Iute! şopti Savi.

Trase în lături materialul grosolan, asemănător cu o pânză de sac, şi se strecură prin gaură. Daeman auzi ecouri ca dintr-un puţ. Harman o urmă iute în beznă.

Daeman distinse tropăituri în clădirea ruinată de deasupra lor, dar pe scări nu se auziră paşi de voynicşi. Nu deocamdată.

Se aplecă în gaura micuţă, îşi împinse umerii înguşti prin ea, descoperi că atârna deasupra unui cerc cu puţin mai larg de un metru, însă al cărui fund nu putea fi zărit în întuneric, după care braţele lui care se agitau dezordonat descoperiră trepte de fier în peretele opus şi, icnind, îşi trase trunchiul şi coapsele prin deschidere, julindu-şi pielea de mortarul străvechi, până ce picioarele îi fură eliberate şi atârnară în gol. Apoi reuşi să atingă cu tălpile treptele de metal ruginit şi coborî către zgomotele înăbuşite scoase de Savi şi Harman, aflaţi sub el.

De jos urca un curent de aer pe care-l simţea răcoros pe obraji. Degetele şi tălpile bărbatului se deplasară şovăielnic de pe o treaptă rece pe următoarea treaptă rece, auzi murmure de dedesubt şi, pe neaşteptate, nu mai găsi nici o treaptă sub picioare, aşa că-şi dădu drumul să cadă vreun metru şi jumătate până la o pardoseală de cărămidă.

Mâinile lui Harman îl prinseră şi-l ajutară să-şi recâştige echilibrul. Văzu cercul lanternei lui Savi luminând un tunel rotund construit din pietre sau cărămizi străvechi.

– Pe-aici, şopti ea şi începu iarăşi să alerge, aplecată, pentru a nu se lovi de tavanul scund.

Harman şi Daeman porniră după ea, străduindu-se să evite cărămizile neregulate din podeaua curbă, privind mai degrabă spotul de lumină al lanternei ei decât propriile picioare.

Ajunseră la o bifurcaţie a tunelului. Femeia îşi examină funcţia palmară sclipitoare şi alese ramificaţia din stânga.

– N-aud voynicşii în spatele nostru, zise Harman.

Vorbise încet, totuşi glasul îi reverberă din cărămizile curbate. Fiind cel mai înalt dintre ei trei, Harman trebuia să se aplece cel mai mult în timp ce alerga.

– Sunt deasupra noastră, răspunse Savi. Ne urmăresc pe străzi.

– Ei folosesc proxnetul? întrebă Daeman.

– Da.

Bătrâna se opri la altă răspântie şi alese pasajul central dintre cele trei deschideri mici din faţa lor. Aici toţi fură nevoiţi să se aplece mult.

Harman îl privi din nou pe Daeman, în mod evident intrigat de comentariul despre proxnet, însă nu întrebă nimic.

– Ar trebui să ştiţi că vă urmăresc pe *voi,* spuse Savi, oprindu-se ca să se uite mai întâi la Daeman şi după aceea la Harman.

Raza puternică a lanternei făcea ca faţa să-i pară chiar mai îmbătrânită şi mai scheletică.

– Nu pe tine? întrebă Daeman surprins.

Ea clătină din cap.

– Eu nu figurez pe nici o reţea. Voynicşii nici măcar nu ştiu că eu sunt aici. Voi doi apăreţi în afara graniţelor, pe scanările lor farnet şi proxnet. Cred că faxportalul cel mai apropiat este Mantua. Ei ştiu că n-aţi mers pe jos o asemenea distanţă.

– Şi unde mergem acum? şopti Harman. La sonie?

Savi scutură iarăşi din cap. Părul sur îi era ud de transpiraţie sau de condens şi i se lipise de ţeastă.

– Tunelurile astea nu trec de oraşul vechi. Iar voynicşii au scos deja din funcţie sonie-ul. Mergem la tractor.

– Tractor? repetă Daeman, dar în loc să-i explice, Savi se întoarse şi reîncepu să-i conducă prin tuneluri.

După aproximativ o sută de paşi, tunelul rotund de cărămizi deveni un coridor îngust; după încă treizeci de paşi coridorul se transformă într-o scară, apoi fură opriţi de un perete.

Daeman îşi simţea inima încercând să-i iasă prin piept.

– Ce facem? întrebă el. Ce facem? Ce facem?

Se răsuci cu spatele la lumină şi ascultă concentrat în beznă, căutând să distingă orice zgomote ale voynicşilor.

– Suim.

Daeman se întoarse înapoi şi o văzu pe Savi dispărând în sus în alt puţ vertical – mai îngust decât cel prin care coborâseră –, apoi lumina pieri când lanterna se ridică deasupra lor.

Harman sări către treapta cea mai de jos, o rată, înjură în şoaptă, sări din nou, o prinse şi se trase în sus. Daeman abia dacă distinse conturul braţului bărbatului mai vârstnic când se aplecă după el.

– Haide, Daeman! Repede! Voynicşii sunt probabil deja sus, aşteptându-ne.

– Atunci de ce suim?

– Haide!

În beznă, Harman prinse antebraţul lui Daeman şi-l trase în sus.

Voynicşii trecură prin peretele clădirii, aproape imediat după ce oamenii suiseră pe tractor.

Vehiculul uriaş ocupa mare parte din spaţiul central al structurii despre care Savi spuse că fusese cândva o biserică mare. Când urcaseră pe scara din subsol, cu lanterna femeii întorcându-se într-o parte şi alta, Daeman se oprise pe trepte, nesigur de ceea ce vedea. Tractorul umplea locul aidoma unui păianjen uriaş, cu cele şase roţi – fiecare înaltă de cel puţin trei metri şi jumătate – legate prin contrafişe subţiri şi articulate, iar sfera pentru pasageri strălucind lăptos în centrul tuturor traverselor ca un ou alb în mijlocul unei plase.

Loviturile în uşile şi pereţii bisericii începură chiar înainte ca Savi să fi suit scara metalică subţire de acces ce atârna din traverse.

– Grăbiţi-vă, spuse ea, fără să se mai sinchisească să vorbească în şoaptă.

Daeman, care era al treilea în şir – din nou –, se gândi că bătrâna era maestra imperativelor inutile. O fereastră bătută în scânduri, aflată la douăzeci de metri înălţime, explodă spre interior şi cinci voynicşi apărură în cadrul ei, cu manipulatoarele cu tăişuri lovind în piatră ca nişte spărgătoare de gheaţă. Domurile ruginii şi lipsite de ochi de deasupra carapacelor se întoarseră fără grabă în jos şi se fixară asupra tractorului şi a celor trei oameni care se străduiau să ajungă la sfera pentru pasageri. Pietre răbufniră din peretele opus şi alţi şase voynicşi pătrunseră pe acolo, mergând în două picioare.

Savi atinse un cerc roşu decolorat de pe partea ventrală a sferei, tastă câteva cifre într-un mic diskey galben ce apăru şi o secţiune a globului de sticlă glisă şi se deschise cu un hârşâit

audibil. Ea se târî în sus şi înăuntru, Harman o urmă şi Daeman îşi aduse picioarele în interior exact în clipa în care cel mai apropiat voynix se repezi către el peste lespezile colbuite.

Fanta din sferă se închise. În centrul ei se găseau şase scaune automodelante de piele crăpată, iar cei doi bărbaţi se aruncară pe locurile laterale, în vreme ce Savi îşi trecu palma peste un triunghi metalic neted care ieşea deasupra locului din faţă. În jurul ei se materializă proiecţia unei console de comandă uşor sclipitoare, mult mai complicată decât cea a sonie-ului. Femeia atinse un cadran virtual roşu, împinse un cerc galben-strălucitor în lungul unei linii verzi şi-şi strecură mâna într-un controler care se mulă după forma ei.

– Şi dacă nu porneşte? întrebă Harman, pe care Daeman îl nominaliză acum ca maestru al întrebărilor retorice puse în momentele cele mai neinspirate.

O duzină de voynicşi se cocoţară pe roţile înalte şi negre armate metalic şi ţopăiră aidoma unor lăcuste pe vârful sferei de sticlă. Daeman se înfioră şi-şi trase capul între umeri.

– Dacă nu porneşte, murim, spuse Savi şi trase controlerul virtual spre dreapta.

Nu se auzi nici un vuiet de motor sau zumzet de giro, ci doar un bâzâit, atât de slab, încât putea fi aproape subsonic. Însă faruri îşi proiectară razele în faţa tractorului şi se ivi o duzină de alte displayuri virtuale.

Cei şase voynicşi de pe sfera pentru pasageri care loveau şi zgâriau sticla cu ghearele, lunecară brusc şi căzură pe solul aflat la şase metri mai jos. Nu erau răniţi sau avariaţi – toţi se ridicară imediat şi săriră către sferă –, însă căzură iarăşi, nemaizbutind să găsească prize pe suprafaţa de care se agăţaseră cu numai câteva secunde în urmă.

– Este un câmp de forţă cu grosimea de un micron, murmură Savi, cu atenţia îndreptată asupra desenelor şi iconurilor sclipitoare ce apăreau pe toată consola virtuală. Coeficient de frecare zero. A fost conceput pentru a împiedica acumularea zăpezii sau ploii pe cupolă, dar se pare că-i ţine la depărtare şi pe voynicşi.

Daeman se răsuci şi privi cei douăzeci de voynicşi care suiau pe roţile uriaşe, loveau în armăturile metalice şi trăgeau de traverse şi contrafişe.

– Ar trebui să plecăm, zise el.

– Da.

Savi împinse înainte controlerul virtual şi tractorul trecu prin peretele bisericii străvechi, căzu patru metri înainte ca roţile supraarticulate să facă tracţiune pe zid şi pe sol, după care acceleră. Strada era ceva mai îngustă decât vehiculul, dar asta nu-l încetinea defel. Ziduri vechi de mii de ani colapsară de ambele părţi, până ce tractorul ieşi clătinându-se pe strada David, iar Savi îl viră la stânga, spre vest, îndepărtându-se de fasciculul albastru care continua să străpungă cerul în urma lor.

Nenumăraţi voynicşi porniră în urmărire, în vreme ce alţi zeci săreau în faţa tractorului care-şi sporise viteza şi încercau să ajungă la sfera pentru pasageri. Accelerând întruna, tractorul trecu peste cei din stradă care nu izbutiseră să se ferească şi-i depăşi pe ceilalţi. Şase voynicşi mai insistenţi continuau să fie agăţaţi de contrafişe şi loveau în metal, trăgând cu ghearele de roţile aflate în mişcare.

– Îl pot avaria? întrebă Harman.

– Nu ştiu, răspunse Savi. Ne apropiem de Sho'or Yafa – Poarta Jaffa. Să vedem dacă putem scăpa de ei.

Viră tractorul care nu se oprise din accelerare şi-l lovi de zidul din stânga şi apoi din dreapta străzii David, pentru ca în cele din urmă să treacă printr-o arcadă mai scundă decât vehiculul, dărâmând-o. Vibraţiile şi bucăţile de zidărie îi scuturară pe voynicşi, totuşi, când se întoarse, Daeman, îi văzu pe cei mai mulţi ridicându-se dintre năruituri şi alăturându-se urmăritorilor. După aceea tractorul ieşi prin poartă, părăsi oraşul vechi şi goni în jos pe dealul acoperit de pietriş către locul unde lăsaseră sonie-ul, însă unicul semn al maşinii lor zburătoare era o movilă de bolovani înaltă de zece metri, înconjurată de patruzeci-cincizeci de voynicşi. Imediat, creaturile părăsiră movila şi se repeziră să intercepteze tractorul. Savi trecu peste câţiva, îi ocoli pe alţii şi găsi o şosea veche care pleca spre vest din oraş.

– Solidă maşină, comentă Harman.

– Spre sfârşitul Epocii Pierdute, au construit maşini puternice, încuviinţă Savi. Cu nano-întreţinere, ar trebui să dureze aproape de-a pururi.

Scosese din raniţă lentilele pentru vedere nocturnă ale termopidermei ei şi pilota cu farurile tractorului stinse. Pe Daeman îl tulbura efectul produs de goana prin beznă, auzind cum roţile mari striveau artefacte ruginite de pe drum – probabil

vehicule străvechi abandonate. Apoi îşi dădu seama că traversară un pod şi huruiră printr-o trecătoare între dealuri. În beznă nu mai putea să vadă voynicşii – ci doar lama de lumină albastră, tot mai îndepărtată, ce ţâşnea perfect vertical din colina întunecată a Ierusalimului –, dar ştia că voynicşii erau tot acolo, că îi urmăreau în continuare.

Savi le spusese că se găseau la cincizeci de kilometri de coasta fostei Mări Mediterane. Parcurseră distanţa în mai puţin de zece minute.

– Priviţi, rosti femeia încetinind.

Îşi scoase ochelarii pentru vedere nocturnă şi aprinse farurile frontale, farurile de ceaţă şi proiectoarele.

O masă de cinci-şase sute de voynicşi se dispuseseră în formaţiune triunghiulară în apropierea locului în care terenul cobora în Bazinul Mediteranean secat.

– Ne-ntoarcem? întrebă Harman.

Savi clătină din cap şi acceleră. Ulterior, Daeman gândi că sunetul vehiculului care izbise aşa mulţi voynicşi cu o viteză aşa mare semănase cumva cu cel al unei grindine pe care o auzise pe un acoperiş de metal din Ulanbat, cu mulţi ani în urmă. Atât doar că acum fusese o grindină foarte mare.

Tractorul ajunse la fosta linie a ţărmului, Savi le răcni să se ţină bine şi vehiculul zbură practic zece secunde prin văzduh, sărind de pe coastă pe fostul fund al mării. Apoi cele şase roţi uriaşe loviră solul, traversele absorbiră majoritatea şocului şi-i stabilizară, după care înaintară în Bazin, cu farurile şi proiectoarele continuând să împungă bezna cu conuri albe.

Daeman privi îndărăt şi văzu voynicşii supravieţuitori, conturaţi de îndepărtatul fascicul albastru, înşiruiţi pe linia ţărmului dinapoia lor.

– Nu ne vor urmări? întrebă el.

– În Bazin? făcu Savi. Niciodată.

Încetini tractorul la o viteză mai rezonabilă, dar înainte ca ea să-şi fi pus ochelarii şi să fi stins farurile, Daeman văzu că urmau un drum neted de lut roşu printre câmpuri de culturi luxuriante. Cruci negre de metal se ridicau deasupra grâului, porumbului, florii-soarelui şi inului şi pe toate crucile păreau să fie ţintuite corpuri omeneşti goale, albicioase, care se zbăteau.

34
Coasta Ilionului. Indiana

Ahile urlă, mugi şi rupse peretele cortului pe unde dispăruse zeiţa Atena, târând trupul lui Patrocle. Apoi ucigaşul-de-oameni înnebuni.

Gărzile sale se năpustiră înăuntru. Încă în pielea goală, Ahile îl ridică pe primul bărbat şi-l azvârli în capul celui de-al doilea. Al treilea străjer auzi un răget şi se trezi de asemenea zburând prin aer şi trecând prin peretele din pânză al cortului. Al patrulea îşi aruncă lancea pe jos şi alergă să-i trezească pe mirmidoni, pentru a-i anunţa că stăpânul şi căpetenia lor fusese posedat de spiritul unui demon.

Ahile îşi adună ţesătura din jurul coapselor, tunica, pieptarul, scutul, apărătorile de bronz pentru picioare, sandalele şi lancea, le înfăşură într-un cearşaf, după care, luându-şi spada, îşi croi drum afară, tăind prin trei pereţi de pânză ai cortului. Când ieşi, răsturnă trepiedul mare ce fusese lăsat să ardă în centrul taberei sale şi alergă pe lângă corturile negre – spre marea întunecată, departe de toţi oamenii, către mama lui, zeiţa Thetis.

Valurile se spărgeau de ţărm şi numai spuma albă a crestelor era vizibilă în bezna de aici, departe de focuri. Ahile se plimba înainte şi înapoi pe nisipul umed. Era tot în pielea goală, cu armura şi armele împrăştiate pe plajă. În timp ce mergea, se trăgea de părul lung şi gemea sonor, strigând la răstimpuri, neliniştit, numele mamei sale.

Iar Thetis, fiica zeului mării Nereus, Bătrânul Mării, răspunse chemării lui Ahile şi apăru din adâncurile verzi şi sărate, ridicându-se ca o pâclă din surful care se rostogolea, dar solidificându-se după aceea în forma înaltă a nobilei zeiţe. Ahile alergă spre ea aidoma unui copil rănit şi se lăsă într-un genunchi în nisipul umed. Thetis îi lipi capul de pieptul ei ud, în vreme ce tânărul suspina.

– Copilul meu, de ce plângi? Care-i suferinţa ce-ţi macină inima?

Ahile icni:

– Doar ştii, trebuie să ştii, mamă, nu mă mai face să-ţi spun ceea ce cunoşti.

– Eram cu tatăl meu în străfundul mării verzi şi sărate, murmură Thetis, mângâindu-i părul auriu. Deoarece muritorii şi

zeii dormeau deopotrivă la ceasul acesta târziu, nu am văzut ce s-a petrecut. Istoriseşte-mi totul, fiule.

Şi Ahile o făcu, suspinând de durere şi înecându-se de mânie. Povesti despre apariţia lui Pallas Atena, despre insultele şi batjocurile ei. Descrise aparenta ucidere a prietenului său Patrocle.

– I-a luat trupul, mamă! răcni Ahile, care nu mai putea fi alinat. I-a luat trupul, pentru ca nici măcar să nu-i mai pot îndeplini cuvenitele rituri funerare.

Thetis îl bătu pe umăr şi izbucni ea însăşi în plâns.

– Oh, fiul meu, suferinţa mea! Naşterea ta a-nsemnat amărăciune. Tot ce-am zămislit a fost hărăzit pieirii. De ce te-am mai crescut, dacă voia lui Zeus este să te doboare?

Ahile îşi ridică chipul brăzdat de lacrimi.

– Aşadar, *este* vrerea lui Zeus? A fost *cu-adevărat* Pallas Atena cea care tocmai l-a ucis pe Patrocle, nu o imagine mincinoasă a zeiţei?

– A fost voia lui Zeus, plânse mama sa. Şi cu toate că n-am văzut-o, ştiu că Atena însăşi a fost zeiţa care te-a batjocorit şi ţi-a ucis prietenul în noaptea aceasta. Câtă năpastă să fi fost sortit nu doar unei vieţi scurte, Ahile, ci şi uneia atât de pline de restrişti!

Ahile se trase îndărăt şi se ridică.

– De ce m-ar jigni în felul acesta nemuritorii zei, mamă? De ce m-ar abandona tocmai acum Atena, care a susţinut atâţia ani cauza argivilor – şi mai cu seamă cauza mea?

– Zeii sunt nestatornici, zise Thetis, cu apa prelingându-se încă de pe pletele-i lungi pe sâni. Poate că tu însuţi ai văzut asta deja.

Ahile umblă înainte şi înapoi prin faţa ei, încleştându-şi în mod repetat pumnii, apoi descleştându-i în degete răşchirate cu care împungea aerul.

– Este absurd! M-au adus pân-aici, m-au ajutat atât de des în cuceririle mele, numai pentru ca Atena şi zeiescul ei tată să mă înjosească?

– Le este ruşine de tine, Ahile.

Ucigaşul-de-oameni se opri brusc şi întoarse către ea un chip palid şi încremenit. Arăta de parcă tocmai fusese pălmuit.

– Ruşine de mine? *Ruşine* de Ahile cel iute de picior, fiul lui Peleu şi al zeiţei Thetis? Ruşine de nepotul lui Eac?

– Da. Zeus şi ceilalţi zei, inclusiv Atena, i-au dispreţuit dintotdeauna pe oamenii muritori, chiar şi pe eroii voştri. De la înălţimile lor de pe Olimp, voi toţi nu sunteţi nici cât nişte furnici pentru ei, vieţile vă sunt crude, brutale şi scurte, şi înseşi existenţele voastre sunt îndreptăţite doar pentru a-i desfăta cu morţile voastre. De aceea, rămânând îmbufnat în cortu-ţi, în vreme ce soarta războiului este pecetluită, ai învrăjbit-o pe a Treia Născută a lui Zeus şi pe stăpânul Părinte Zeus însuşi.

– Ei *l-au ucis* pe Patrocle! urlă Ahile şi se retrase dinaintea zeiţei, lăsând urmele picioarelor sale desculţe pe nisipul umed.

Urme ce fură şterse de următorul val care spălă plaja.

– Ei cred că eşti prea laş pentru a-i răzbuna moartea. I-au lăsat leşul pradă corbilor şi vulturilor pe înălţimile Olimpului.

Ahile gemu şi căzu în genunchi. Îşi înfipse mâinile în nisipul ud al plajei, ridică pumnii şi-i izbi de pieptul său dezgolit.

– Mamă, de ce-mi spui toate astea abia acum? Dac-ai ştiut de dispreţul zeilor faţă de mine, de ce nu mi-ai spus din vreme? Dintotdeauna m-ai povăţuit să-l slujesc şi să-l cinstesc pe Zeus. S-o ascult pe zeiţa Atena.

– Am nutrit mereu speranţă că ceilalţi zei vor fi miloşi faţă de vlăstarele noastre muritoare. Dar inima rece a stăpânului Zeus şi firea războinică a Atenei au învins. Soarta oamenilor nu-i mai preocupă de-acum. Nici măcar ca amuzament. Iar noi, puţinii nemuritori ce vă susţinem cauza, nu suntem feriţi de mânia lui Zeus.

Ahile se ridică şi se apropie trei paşi de zeiţa Thetis.

– Mamă, tu eşti nemuritoare. Zeus nu-ţi poate face nici un rău.

Thetis râse trist.

– Fiul meu, Părintele poate să ucidă pe oricine şi orice doreşte. Chiar şi pe un nemuritor. Mai rău încă, el ne poate surghiuni în tenebrele Tartarului, ne poate arunca în hăul de infern, aşa cum a făcut cu însuşi tatăl său, Cronos, şi cu înlăcrimata-i mamă, Rhea.

– Aşadar, tu însăţi eşti în primejdie, rosti încet Ahile.

Se clătina aidoma unui om care băuse prea mult sau a unui matroz de pe puntea mişcătoare a unei corăbii mici prinse de furtună.

– Aceasta-mi este ursita. Iar ursita ta, copilul meu, este pierirea… doar dacă nu vei face ceea ce nici un muritor – nici

chiar cutezătorul Heracle – n-a încercat vreodată.

– Ce-anume, mamă?

Sub lumina stelelor, chipul lui Ahile cunoştea schimbări tulburătoare, urmându-i simţirile, ce treceau de la deznădejde la mânie şi după aceea la ceva mai presus decât mânia.

– Să-i dobori pe zei, şopti Thetis.

Vorbele abia dacă se auziră peste bubuiturile talazurilor. Ahile se apropie şi mai mult, cu capul plecat, parcă nevenindu-i să creadă.

– Să-i dobori pe zei, repetă ea în şoaptă. S-ataci Olimpul. S-o ucizi pe Atena. Să-l răstorni pe Zeus.

Ahile se împletici spre îndărăt.

– Se poate înfăptui una ca asta?

– Nu, dacă vei fi singur.

Valuri înspumate în alb se încolăciră în jurul picioarelor ei.

– Dar dacă-ţi vei aduce cu tine războinicii argivi şi ahei...

– În noaptea asta, Agamemnon şi cu fratele său îi conduc pe ahei, pe argivi şi pe aliaţii lor, o întrerupse Ahile.

Privi în urmă, către focurile ce ardeau pe kilometri de plajă, apoi întoarse capul, să se uite la mult mai numeroasele focuri de veghe troiene, ce pâlpâiau imediat după şanţul lor de apărare.

– Iar în noaptea asta, mamă, argivii şi aheii sunt pe punctul de a fi zdrobiţi. Se prea poate ca până la răsăritul soarelui, corăbiile negre să fie cuprinse de flăcări.

– Poate. Victoriile troienilor de ieri nu sunt decât alt semn al toanelor lui Zeus. Însă argivii şi aheii te vor urma *pe tine* spre victorie chiar şi împotriva zeilor, Ahile. În chiar noaptea aceasta, Agamemnon le-a spus lui Odiseu şi Nestor şi celorlalţi strânşi în tabăra sa la miez de noapte că *el* este cel mai de seamă – mai înţelept, mai puternic şi mai cutezător decât Ahile. Arată-i că nu-i aşa, fiule. Arată-le tuturor că nu-i aşa.

Ahile îi întoarse spatele. Privea către îndepărtatul Ilion, unde torţele ardeau luminos pe zidurile înalte.

– Nu mă pot lupta în acelaşi timp cu zeii şi cu troienii.

Thetis îi ţinu mâna pe umăr, până ce el se răsuci.

– Ai dreptate, copilul meu, Ahile, tu cel cu picioare iuţi. Trebuie să sfârşeşti războiul acesta nesăbuit cu Troia, care-a fost început din cauza căţelei de soţii a lui Menelau. Cui îi pasă unde doarme muritoarea Elena sau dacă atrizii – Menelau şi înfumuratul său frate Agamemnon – sunt încornoraţi ori nu? Pune

capăt războiului. Fă pace cu Hector. El însuşi are pricină să-i urască pe zei în noaptea aceasta.

Ahile o privi întrebător pe Thetis, dar zeiţa nu explică. Tânărul reveni cu ochii la torţe şi la cetatea îndepărtată.

– Aş dori să pot vedea Olimpul în chiar noaptea asta, ca s-o pot ucide pe Atena, să-l dobor pe Zeus şi să iau trupul lui Patrocle pentru funeralii.

Vocea îi era înceată, totuşi teribilă în hotărârea sa nebunească.

– Voi trimite un bărbat să-ţi arate calea, rosti Thetis.

Ahile se răsuci brusc pe călcâie.

– Când?

– Mâine, după ce vei vorbi cu Hector, după ce te vei însoţi cu luptătorii troieni şi după ce vei dobândi conducerea argivilor şi aheilor de la mincinosul Agamemnon.

Ahile clipi iute la auzul cutezanţelor acelea ameţitoare.

– Cum îl voi găsi pe Hector, fără ca el să mă ucidă, ori fără ca eu însumi să-l ucid?

– Voi trimite pe cineva care să-ţi arate şi calea aceasta, rosti Thetis.

Se retrase un pas. Fluxul dinaintea zorilor se sparse, lovindu-i dosul picioarelor.

– Mamă, rămâi! Eu…

– Mă voi duce la palatele Părintelui Zeus ca să-mi aflu ursita, şopti mama sa, cu glasul aproape complet acoperit de şuierăturile valurilor. Îţi voi apăra încă o dată cauza, fiul meu, totuşi mă tem că neizbânda şi surghiunul îmi vor fi răsplata. Fii brav, Ahile! Fii cutezător! Soarta ţi-a fost menită, însă nu şi statornicită. Poţi încă alege între moarte şi faimă, sau viaţă îndelungată, dar te poţi bucura de asemenea de viaţă şi glorie… şi ce mai glorie, Ahile! Nici un muritor n-a visat vreodată atâta glorie! Răzbună-l pe Patrocle.

– Mamă…

– Zeii pot muri, copilul meu. Zeii… pot… *muri.*

Făptura ei se undui, tremură, deveni o pâclă şi dispăru.

Ahile rămase privind marea multe minute, rămase uitându-se până ce lumina rece a Aurorii începu să se furişeze dinspre răsărit, apoi se întoarse, îşi îmbrăcă straiele, sandalele, armura şi apărătoarele pentru picioare, îşi ridică scutul cel mare, îşi vârî spada în teaca de la brâu, luă lancea şi porni spre tabăra lui

Agamemnon.

După spectacolul acesta, mă prăbuşesc. Pe tot timpul dialogului, brăţara de metamorfozare mi-a piuit în ureche cu glasul de IA: „Zece minute de energie până la închiderea automată. Şase minute de energie până la…” şi tot aşa.

Echipamentul de metamorfozare este aproape complet descărcat energetic şi habar n-am cum se reîncarcă. Mi-au mai rămas maximum trei minute de timp pentru metamorfozări, dar voi avea nevoie de ele pentru a vizita familia lui Hector.

Nu poţi să răpeşti un prunc, se aude glăsciorul tot mai firav care mi-a mai rămas din conştiinţă. *Trebuie,* soseşte unicul răspuns pe care-l am.

Trebuie.

De acum sunt băgat adânc. Am gândit totul. Patrocle a fost secretul lui Ahile. Scamandrius şi Andromaca – fiul şi soţia lui Hector – sunt secretul convingerii lui Hector. Nu există altă cale.

Ai intrat în horă, trebuie să joci.

Ceva mai devreme, când mă TC pe colina despre care speram să fie în Indiana, scăldată în soarele după-amiezii, ţinându-l în braţe pe Patrocle lipsit de cunoştinţă, nu văzusem nici urmă de Nightenhelser. Îl trântisem iute pe Patrocle în iarbă – nu sunt homofob, totuşi târârea unui bărbat gol-puşcă îmi creează o senzaţie stranie – şi strigasem numele lui Keith Nightenhelser spre râu şi pădure, dar nu primisem nici un răspuns. Poate că străvechii băştinaşi americani îl scalpaseră deja, sau îl adoptaseră în tribul lor. Sau poate că era pur şi simplu pe celălalt mal al râului, în pădure, culegând alune şi zmeură.

Patrocle gemuse şi se foise.

Este etic să las în felul acesta un bărbat în pielea goală, ameţit, ca străin într-o lume străină? Oare un urs l-ar omorî? Improbabil. Mult mai probabil ar fi fost ca Patrocle să-l găsească şi să-l omoare pe sărmanul Nightenhelser, deşi grecul era dezbrăcat şi neînarmat, iar Keith purta încă armura de impact, bastonul taser şi spada de recuzită. Da, eu unul aş fi mizat banii pe Patrocle. Este etic să las un Patrocle foarte iritat în acelaşi hectar de pădure bogată în zmeură în care lăsasem un cărturar iubitor de pace?

N-avusesem vreme să-mi fac griji. Controlasem energia brăţării de metamorfozare – descoperisem că era pe ducă – şi mă

TC înapoi pe coasta Ilionului. Din experienţa cu Atena, învăţasem câte ceva despre ce însemna să fiu zeiţă, iar metamorfozarea în Thetis nu avea să necesite la fel de multă energie ca fiica lui Zeus. Mă gândisem că, având puţin noroc, echipamentul de metamorfozare va funcţiona îndeajuns pentru a-mi îngădui scena cu Ahile şi pentru a-mi lăsa şi ceva pentru familia lui Hector.

Aşa se întâmplase. Şi mi-a mai rămas şi ceva timp. Mă pot metamorfoza pentru ultima dată.

Familia lui Hector... În ce m-am transformat?

Într-un fugar, îmi spun, apoi îmi trag pe cap Cuşma lui Hades şi pornesc pe plajă. Un om disperat.

Oare şi medalionul TC va rămâne fără energie? Oare taserul mai are o încărcătură, dacă voi avea nevoie de el în Ilion?

Voi afla în curând. N-ar fi o ironie a sorţii dacă aş reuşi să-i raliez pe Ahile şi Hector cauzei mele, pentru ca după aceea să nu mai am energia de teleportare cuantică necesară pentru a-i purta pe ei sau pe mine pe Olimp?

Îmi voi face griji mai târziu. Îmi voi face griji despre toate mizeriile astea mai târziu.

În clipa de faţă, am o întâlnire la ora patru noaptea, cu soţia şi pruncul lui Hector.

35
La douăsprezece mii de metri deasupra platoului Tharsis

– Ce spune Proust despre baloane?

– Nu mare lucru, spuse Orphu de pe Io. În general, nu se dădea în vânt după călătorii. Shakespeare ce spune despre baloane?

Mahnmut preferă să nu răspundă.

– Îmi pare rău că nu poţi să vezi toate astea.

– Şi mie-mi pare rău, zise Orphu. Descrie-mi totul.

Mahnmut ridică ochii.

– Suntem destul de sus pentru ca bolta de deasupra să se vadă aproape neagră, trecând treptat în albastru-închis, apoi în albastru mai deschis spre orizont, care este curbat în mod vizibil. Pot să văd în ambele direcţii banda pâcloasă a atmosferei. Sub noi, continuă să fie înnorat – lumina zorilor face norii să strălucească auriu şi trandafiriu. Dedesubt, plafonul noros este

întrerupt şi pot zări apa albastră şi stâncile roşii ale lui Valles Marineris întinzându-se către orizontul estic. Spre vest, în direcţia în care călătorim, norii acoperă în mare parte Platoul Tharsis – par a atinge solul în lungul terenului care se ridică –, dar cei trei vulcani mai apropiaţi străpung norii aurii. Arsia Mons este cel mai îndepărtat, în stânga, apoi Pavonis Mons, după aceea Ascraeus Mons, mult mai îndepărtat, în dreapta, către nord. Toţi sunt de un alb sclipitor, zăpadă şi gheaţă scânteind în lumina dimineţii.

– Poţi vedea şi Olympus?

– Oh, da. Deşi este cel mai îndepărtat, Olympus Mons este cea mai înaltă formă de relief vizibilă, înălţându-se peste curba vestică a planetei. Se află între Pavonis şi Ascraeus, dar în mod clar mult mai departe. Este şi el alb de gheaţă şi de câmpurile de zăpadă, totuşi piscul nu este înzăpezit şi luceşte roşu în răsărit.

– Poţi vedea Noctis Labyrinthus, unde i-am părăsit pe zeki?

Mahnmut se aplecă peste marginea nacelei pe care o construise şi privi în jos şi înapoi.

– Nu, plafonul noros continuă să fie compact acolo. Dar pe când ne ridicam spre nori, am putut vedea cariera, docurile şi întregul labirint al lui Noctis. Dincolo de port şi de carieră, vălmăşagul de canioane şi stânci prăbuşite se întinde pe sute de kilometri către vest şi pe zeci de kilometri spre nord şi sud.

Plouase în ultimele zile ale călătoriei lor cu feluca, plouase când trăseseră la docurile aglomerate ale carierei OV din Noctis Labyrinthus şi plouase încă şi mai violent când Mahnmut asamblase finalmente nacela improvizată, umflase balonul cu heliul din propriul său rezervor şi se ridicase deasupra oraşului omuleţilor verzi. Un OV – sau zeki, aşa cum îşi spuneau ei – îşi oferise inima pentru comunicare, însă moravecul clătinase din cap în semn de refuz. Poate că ei nu mureau ca indivizi, aşa cum susţinea Orphu, totuşi senzaţia de a *consuma* alt omuleţ verde depăşea capacitatea de a suporta a lui Mahnmut. Zekii adunaţi înţeleseseră imediat ce făcea el cu nacela improvizată şi acţionaseră prompt pentru a-l ajuta să conecteze cablurile de ancorare, să întindă ţesătura balonului de mare presiune cu o singură anvelopă, în vreme ce se umfla lent, şi să asigure cablurile de sol împotriva vântului, lucrând cu eficienţa unei echipe de service profesionistă.

– Cum arată balonul? întrebă Orphu.

Moravecul de vid era ancorat în mijlocul nacelei lărgite, fixat

cu mulţi metri de cablu şi introdus într-un cadru conceput şi realizat de Mahnmut. În apropiere, acoperite şi bine priponite, se găseau transmiţătorul şi mai micul Dispozitiv.

– Este ca un dovlecel gigantic deasupra noastră.

Orphu hurui pe fasciculul îngust.

– Tu ai văzut vreodată un dovlecel în realitate?

– Bineînţeles că nu, dar amândoi am văzut imagini. Este un ovoid portocaliu, cu lungimea mai mare decât înălţimea, lung de şaizeci şi cinci de metri şi înalt de cincizeci de metri. Are nervuri verticale aidoma unui dovlecel… şi este portocaliu.

– Crezusem că era învelit în material stealth, rosti surprins Orphu.

– Aşa este. Material stealth portocaliu. Bănuiesc că designerii moraveci n-au ţinut seama de faptul că oamenii de care trebuie să ne apropiem pe furiş ar putea avea şi ochi, nu numai radare.

De data aceasta huruitul lui Orphu sună ca tunetul profund.

– Tipic, comentă ionianul. Tipic.

– Mănunchiul de cabluri de fulerenă, continuă Mahnmut, este prins de partea inferioară a balonului. Nacela noastră atârnă la patruzeci de metri sub ţesătură.

– Sper că este fixată zdravăn.

– Pe cât de zdravăn am reuşit, deşi poate c-am uitat să leg vreo două noduri.

Orphu hurui din nou şi amuţi. Mahnmut privi o vreme panorama.

Când Orphu restabili contactul, era noapte. Stelele ardeau rece, totuşi, Mahnmut vedea mai multe pâlpâiri atmosferice decât zărise vreodată în viaţa lui. Satelitul Phobos gonea jos pe cer, iar Deimos abia răsărise. Norii şi vulcanii reflectau lumina stelelor. Spre nord, oceanul sclipea.

– N-am ajuns încă? întrebă Orphu.

– Nu tocmai. Ar mai fi cam o zi, o zi şi jumătate.

– Vântul continuă să ne împingă în direcţia cuvenită?

– Mai mult sau mai puţin.

– Defineşte „mai puţin”, vechiul meu prieten.

– Ne îndreptăm către nord-nord-vest. S-ar putea să ratăm de puţin Olympus Mons.

– Asta ar necesita ceva iscusinţă, comentă Orphu. Să ratezi un vulcan de mărimea Franţei…

– Acesta este un *balon,* îi reaminti Mahnmut. Sunt convins că Koros III plănuia să-l lanseze din apropierea poalelor vulcanului, nu de la o mie două sute de kilometri depărtare.

– Ia stai aşa. Parcă-mi amintesc că Oceanul Tethys era la nord de Olympus.

Mahnmut oftă.

– De aceea am şi construit nacela asta nouă, în forma unei bărci deschise.

– N-ai menţionat niciodată lucrul acesta cât timp ai construit-o.

– La momentul acela nu părea relevant.

O vreme, plutiră în tăcere. Se apropiau de vulcanii Tharsis şi Mahnmut se gândi că ar fi putut trece de cel mai nordic dintre ei, Ascraeus, până a doua zi la amiază. Dacă vântul continua să-şi schimbe direcţia, ar fi scăpat complet de versanţii săi, trecând la zece-douăzeci de kilometri mai la nord. Moravecul nu trebuia nici măcar să-şi comute vederea pe modul de amplificare a luminii pentru a se minuna de frumuseţea luminii sateliţilor şi de strălucirea stelelor pe zonele superioare îngheţate ale celor patru vulcani.

– M-am gândit la chestia asta cu Prospero şi Caliban, vorbi Orphu pe neaşteptate, făcându-l pe Mahnmut să tresară uşor; fusese adâncit în gânduri.

– Da?

– Bănuiesc că şi tu analizezi aceleaşi direcţii ca mine – că statuile lui Prospero şi cunoaşterea *Furtunii* de către OV sunt rezultatul interesului faţă de Shakespeare al unui dictator om sau post-om.

– Nu ştim nici măcar dacă acele capete de piatră ar trebui să-l reprezinte pe Prospero, observă Mahnmut.

– Bineînţeles că nu. Dar OV au sugerat că asta ar fi şi nu cred că zekii ne-au minţit vreodată. Poate că ei *nu pot* minţi – nu atunci când comunică cu tine prin intermediul pachetelor moleculare de nanodate, aşa cum procedează.

Mahnmut nu comentă nimic, dar aceea fusese şi impresia lui.

– Cumva, continuă Orphu, miile de capete de piatră care încercuiesc oceanul nordic…

– Şi Bazinul Hellas inundat, din sud, spuse Mahnmut, amintindu-şi de imaginile orbitale.

– Da. Cumva, miile de capete de piatră au o legătură cu

personajele lui Shakespeare.

Mahnmut încuviinţă din cap, ştiind că Orphu cel orb avea să-i interpreteze tăcerea ca pe o încuviinţare din cap.

– Şi dacă dictatorul este chiar Prospero? zise Orphu. Şi nu un om sau un post-om.

– Nu înţeleg.

Mahnmut era derutat. Verifică fluxul de oxigen de la rezervoarele depozitate lângă Dispozitiv. Atât el, cât şi Orphu erau conectaţi ferm şi căpătau flux integral.

– Cum adică, „dacă dictatorul este chiar Prospero”? Vrei să spui că un post-om a jucat rolul bătrânului vrăjitor şi că a uitat că nu era de fapt decât un rol imaginar?

– Nu. Vreau să spun – *dacă e chiar Prospero?*

Moravecul simţi o împunsătură de alarmă. Orphu fusese lovit şi orbit, mitraliat de cantităţi uriaşe de radiaţii ionizante şi zguduit în căderea navei în oceanul nordic. Poate că raţiunea i se pierdea.

– Nu, nu sunt nebun, zise Orphu pe un ton dezgustat. Ascultă-mă ce spun.

– Prospero este un personaj literar, rosti încet Mahnmut. O construcţie ficţională. Ştim de existenţa lui doar din băncile de memorii despre cultura şi istoria umană, care au fost trimise împreună cu primii moraveci acum două milenii-e.

– Da, spuse Orphu. Prospero este o construcţie ficţională şi zeii greci sunt un mit. Iar prezenţa lor aici se datorează numai faptului că sunt oameni sau post-oameni deghizaţi. *Dar dacă nu sunt?* Dacă ei sunt realmente Prospero… realmente zei greci?

Mahnmut simţi o alarmă reală. El înfruntase cu bravură teroarea de a continua această misiune singur, dacă ionianul ar fi murit, însă nu se gândise niciodată la alternativa mai groaznică de a avea un Orphu de pe Io orb, schilod, *nebun,* ca tovarăş în această ultimă etapă a misiunii. Ar fi fost oare în stare să-l abandoneze pe Orphu după ce asolizau?

– Cum s-ar putea ca zeii – sau ce or fi persoanele acestea în togi şi care de luptă zburătoare – să nu fie mituri sau post-oameni rătăciţi în jucarea unor roluri? întrebă Mahnmut. Vrei să sugerezi că ar fi… extratereştri spaţiali? Marţieni antici, care, cine ştie cum, n-au fost observaţi în explorarea acestei planete în Epoca Pierdută? Aşa-i?

– Eu spun doar *ce-ar fi ca zeii greci să fie chiar zei greci,*

răspunse încet Orphu. Ce-ar fi ca Prospero să fie chiar Prospero. Sau Caliban chiar Caliban? În cazul în care l-am întâlni, ceea ce sper că nu se va întâmpla.

– Mda. Interesantă teorie.

– La dracu', izbucni Orphu, nu mă trata de sus! Ştii ceva despre teleportarea cuantică?

– Numai teoria de la bază. Şi faptul că planeta aceasta este ciuruită de activitate cuantică.

– Găuri, spuse Orphu.

– Poftim?

– Sunt aidoma găurilor-de-vierme. Când evenimentele de decalări cuantice sunt menţinute în felul acesta, fie şi numai pentru câteva nanosecunde, capeţi un efect de singularitate de tip gaură-de-vierme stabilă. Ştii ce este o singularitate, da?

– Da, zise Mahnmut iritat de felul în care îi vorbea prietenul său. Cunosc definiţiile găurilor-de-vierme, singularităţilor, găurilor negre şi teleportării cuantice – şi felul în care toate stările respective, mai puţin ultima dintre ele, deformează continuumul spaţio-temporal. Dar ce legătură are cu zeii în togi şi carele de luptă zburătoare? Pe Marte avem de-a face cu post-oameni. Poate cu post-oameni demenţi, care au autoevoluat dincolo de sănătatea mentală, totuşi, post-oameni.

– Poate că ai dreptate, dar să examinăm şi o alternativă.

– Care anume? Că personajele ficţionale au înviat brusc?

– Ştii de ce inginerii moraveci au abandonat dezvoltarea teleportării cuantice ca mod de călătorie spre stele? întrebă Orphu.

– Pentru că teleportarea cuantică nu este stabilă. Există dovezi ale unui accident petrecut pe Pământ, acum o mie cinci sute de ani. Oamenii sau post-oamenii s-au jucat cu găuri-de-vierme cuantice, care n-au funcţionat şi s-au declanşat cumva împotriva lor.

– Mulţi observatori moraveci consideră că s-au declanşat împotriva lor tocmai pentru că *au funcţionat.*

– Nu înţeleg…

– Teleportarea cuantică este o tehnologie veche, zise ionianul. Oamenii de stil-vechi au experimentat-o încă din secolul al douăzecilea sau al douăzeci şi unulea, înainte ca post-ii să fi evoluat măcar din specia umană. Înainte ca totul să se ducă dracului pe Pământ.

– Şi?

– Esenţa teleportării cuantice era faptul că nu puteai expedia obiecte mari, nimic cu mult mai mare decât un foton, şi de fapt nici pe acela. Ci doar *starea cuantică* completă a fotonului respectiv.

– Şi care-i diferenţa dintre starea cuantică completă a unui obiect sau persoană şi respectivul obiect sau persoană în sine? întrebă Mahnmut.

– Nici una, răspunse Orphu. Asta-i partea frumoasă. Dacă teleportezi cuantic un foton sau un armăsar din rasa Percheron, vei obţine un duplicat perfect la destinaţie. Un duplicat atât de complet încât, din toate punctele de vedere şi pentru toate scopurile, el este *chiar* fotonul respectiv.

– Sau armăsarul Percheron, adăugă Mahnmut.

Îi plăcuse dintotdeauna să se uite la imagini de cai. Din câte ştiau moravecii, caii adevăraţi dispăruseră de milenii de pe Pământ.

– Dar chiar dacă ai teleporta un foton dintr-un loc în altul, continuă Orphu, regulile fizicii cuantice cer ca particula teleportată să nu poată aduce nici o informaţie cu ea. Nici chiar informaţii despre propria-i stare cuantică.

– Pare cam inutilă atunci, nu?

Phobos îşi terminase cursa rapidă peste cerul nopţii marţiene şi apusese înapoia curburii îndepărtate a planetei. Deimos înainta cu o viteză mai mică.

– Aşa au crezut oamenii în secolul al douăzecilea sau al douăzeci şi unulea. După aceea însă, post-oamenii au început să se joace cu teleportarea cuantică. Iniţial pe Pământ, apoi în oraşele lor orbitale sau ce or fi obiectele acelea de pe orbita din apropierea Pământului.

– Şi ei au avut mai mult succes? Noi ştim totuşi că s-a întâmplat ceva acum o mie patru sute de ani, cam pe când Pământul a prezentat nivelul acela uriaş de activitate cuantică.

– S-a întâmplat ceva, încuviinţă Orphu, dar n-a fost un eşec al teleportării cuantice. Post-oamenii – sau maşinile lor gânditoare – au dezvoltat o linie de transport cuantic bazată pe particule cuplate, *entangled.*

– Acţiune fantomă la distanţă, cită Mahnmut.

Nu fusese niciodată foarte interesat de fizica nucleară, de astrofizică ori de fizica particulelor – ce dracu', de nici o formă de

fizică –, însă îi plăcuse dintotdeauna formularea aceea afurisită prin care Einstein atacase mecanica cuantică. Einstein avusese o limbă a naibii de ascuţită când era vorba să-şi şfichiuiască colegii sau teoriile care nu-i plăceau.

– Da. (În mod limpede, ionianului nu-i plăcea să fie întrerupt.) Ei bine, acţiunea fantomă la distanţă funcţionează la nivel cuantic, iar post-oamenii au început să trimită obiecte tot mai mari prin portalurile cuantice.

– Armăsari Percheron? făcu Mahnmut.

Nu-l încânta să i se ţină prelegeri.

– În privinţa asta nu există arhive, totuşi caii de pe Pământ par să fi dispărut undeva, aşa că, de ce nu? Uite care-i treaba, Mahnmut, eu vorbesc foarte serios – m-am gândit la asta încă de când am părăsit spaţiul jupiterian. Pot să termin fără să am parte de sarcasme?

Mahnmut clipi, metaforic vorbind. Orphu nu mai părea aşa nebun, dar părea serios... şi jignit.

– Bine, îmi cer scuze. Spune mai departe.

– Noi ştim că post-oamenii şi-au accelerat cercetările cuantice – de fapt, s-au jucat prosteşte cu ele – cam în momentul când moravecii le-au abandonat, acum o mie patru sute de ani tereştri. Ei ciuruiau peste tot continuumul spaţio-temporal.

– Scuză-mă, rosti Mahnmut, întrerupându-l pe cât putu mai blând. Crezusem că asta pot face numai găurile negre, găurile-de-vierme sau singularităţile goale.

– Şi tunelurile cuantice lăsate activate, preciză Orphu.

– Crezusem însă că teleportarea cuantică era instantanee, zise Mahnmut, străduindu-se din răsputeri să înţeleagă. Că *trebuie* să fie instantanee.

– Aşa şi este. În cazul perechilor, particulelor sau structurilor complexe cuplate, decalarea stării cuantice a unui membru al setului de gemeni cuantici modifică instantaneu starea cuantică a partenerului său.

– Atunci cum pot exista tuneluri activate, dacă... efectul tunel... este instantaneu?

– Crede-mă pe cuvânt. Când teleportezi ceva mare, să zicem o feliuţă de brânză, simplul volum al datelor cuantice aleatorii care sunt transmise face praf continuumul spaţio-temporal.

– Dar câte date cuantice brute pot exista într-o feliuţă de brânză de... să zicem, trei grame?

– Zece la puterea douăzeci şi patru biţi, răspunse prompt Orphu.

– Şi într-un om?

– Fără să ţinem seama de memoria persoanei, ci exclusiv de atomii săi, zece la puterea douăzeci şi opt kilobytes de date.

– Păi asta înseamnă numai cu patru zerouri mai mult decât o felie de brânză, comentă Mahnmut.

– Doamne iartă-mă! scrâşni Orphu. Aici vorbim despre *ordine de mărime,* ca să nu mai spun că amesteci biţii cu bytes şi kilobytes şi...

– Ştiu ce-nseamnă. A fost iar o glumă proastă de-a mea. Continuă!

– Prin urmare, acum o mie patru sute de ani pe Pământ, post-oamenii – post-oamenii trebuie să fi fost, întrucât sondele noastre automate de atunci erau sigure că mai existau doar vreo mie de oameni de stil-vechi, aproape ca speciile animale aflate în pragul extincţiei, ţinute în grădini zoologice – au început să teleporteze cuantic oameni, maşini şi alte obiecte.

– Unde? Vreau să zic, unde i-au trimis? Pe Marte? În alte sisteme stelare?

– Nu, fiindcă pentru teleportarea cuantică ai avea nevoie şi de un receptor, nu numai de un emiţător. Ei i-au trimis pur şi simplu de undeva de pe Pământ în alt loc de pe Pământ – sau în oraşele lor orbitale –, dar au avut parte de o mare surpriză când obiectele s-au materializat.

– Are vreo legătură cu o muscă? întrebă Mahnmut.

Viciul lui secret erau filmele vechi, începând din secolul al douăzecilea, până la sfârşitul Epocii Pierdute.

– O muscă? repetă Orphu. Nu. De ce?

– Nu contează. Care a fost marea surpriză de care au avut parte când au teleportat obiectele acelea?

– În primul rând, teleportarea cuantică a funcţionat. Mai important însă a fost faptul că atunci când persoana, animalul sau obiectul a ajuns la destinaţie, purta şi informaţii. Informaţii despre propria sa stare cuantică. Informaţii despre tot ce n-ar fi trebuit să aibă informaţii. Inclusiv memoria, în cazul fiinţelor umane.

– Mi s-a părut că ai spus că regulile mecanicii cuantice interzic asta.

– Aşa-i, încuviinţă Orphu.

– Iar este vorba despre magie? întrebă Mahnmut, simţind un fior de alarmă în privinţa direcţiei spre care se îndrepta ionianul. Iar vorbim despre Prospero şi zeii greci?

– Da, dar nu în privinţa la care te-ai referit cu sarcasm. La momentul respectiv, savanţii noştri s-au gândit că post-oamenii făceau de fapt schimb de perechi cuplate cu obiecte… sau persoane… identice din alt univers.

– Alt univers? repetă inexpresiv Mahnmut. Adică un univers paralel?

– Nu tocmai. Nu-i ca vechea teorie a unui număr infinit, sau aproape infinit, de universuri paralele, ci doar câteva – un număr clar finit – de universuri decalate fazic cuantic care coexistă cu universul nostru sau în apropierea lui.

Mahnmut habar nu avea despre ce vorbea prietenul lui, dar nu comentă.

– Şi nu numai universuri cuantice coexistente, continuă moravecul de vid, ci universuri *create.*

– Create? De un Dumnezeu?

– Nu, zise Orphu, ci prin acte de geniu, de către genii.

– Nu înţeleg.

Deimos apusese. Vulcanii marţieni erau vizibili sub lumina stelelor, cu mase de nori târându-se pe versanţii lor lungi aidoma unor amibe alb-cenuşii. Mahnmut îşi controlă cronometrul intern. Până la răsăritul marţian mai era o oră. I se făcuse frig.

– Ştii bine ce-au descoperit oamenii când au studiat mintea umană, cu milenii în urmă, spuse Orphu. Demult, înainte ca post-oamenii să fi fost măcar un factor. Propriile noastre minţi de moraveci sunt construite la fel, deşi conţin atât materie artificială, cât şi organică.

Mahnmut se strădui să-şi amintească.

– Cercetătorii umani au folosit calculatoare cuantice în secolul al douăzeci şi unulea, rosti el, pentru a analiza cascadele biochimice din sinapsele omeneşti. Ei au descoperit că mintea omului – nu creierul, ci *mintea* – nu semăna cu un calculator, nu semăna cu o maşinărie de memorie chimică, dar semăna exact cu…

– Cu starea cuantică a unui front de undă staţionară, completă Orphu. Conştiinţa omenească există în primul rând ca stare cuantică a unui front de undă staţionară, la fel ca restul universului.

– Şi tu spui că conştiinţa însăşi ar fi creat aceste alte universuri?

Mahnmut urmărea logica, dacă putea fi numită aşa, însă era şocat de implicaţiile ei absurde.

– Nu simpla conştiinţă. Tipurile excepţionale de conştiinţă, care sunt aidoma unor singularităţi goale, deoarece pot curba continuumul spaţio-temporal, afectează organizarea acestui continuum şi colapsează undele de probabilitate în alternative distincte. Vorbesc aici despre Shakespeare… Proust… *Homer…*

– Dar asta-i o… o… o… se bâlbâi Mahnmut.

– Idee solipsistă?

– Tâmpenie.

Plutiră în tăcere pentru câteva minute. Mahnmut bănui că era posibil să-i fi jignit sentimentele prietenului său, totuşi, nu era important în clipa de faţă. După o vreme, vorbi prin fasciculul îngust:

– Prin urmare, te aştepţi să găsim fantomele adevăraţilor zei greci când vom ajunge la Olympus Mons?

– Nu fantomele. Dar ai văzut şi tu indicaţiile cuantice. Indiferent cine ar fi cei de pe Olympus, ei au făcut o mulţime de găuri cuantice în jurul acestei planete, centrate pe vulcan sau în jurul său. Găurile acelea merg *undeva.* Vin de *altundeva.* Realitatea cuantică a acestei zone este atât de instabilă, încât poate realmente să implodeze şi să poarte cu ea o halcă din sistemul nostru solar.

– Crezi că pentru asta a fost construit Dispozitivul? Ca să implodeze câmpurile cuantice de aici înainte de a putea atinge masa critică?

– Nu ştiu, răspunse Orphu. Poate.

– Şi crezi că asta-i ceea ce a distrus Pământul şi i-a trimis pe post-oameni către oraşele lor orbitale acum o mie patru sute de ani? Un eşec cuantic?

– Nu. Eu cred că ce s-a întâmplat pe Pământ, indiferent despre ce ar fi fost vorba, s-a datorat unui *succes* de teleportare cuantică, nu al unui eşec.

– Ce vrei să zici?

Pentru o secundă, Mahnmut nu fu convins că dorea să audă răspunsul.

– Cred că au sfredelit tuneluri cuantice în una sau mai multe dintre aceste realităţi alternative. Şi că au permis să pătrundă

ceva.

Plutiră în tăcere până la răsăritul soarelui.

Soarele atinse mai întâi vârful balonului, zugrăvind în lumina ireală ţesătura portocalie şi făcând să strălucească toate cablurile de fulerenă. Apoi ajunse la cei trei vulcani Tharsis, scânteie pe gheaţa lor şi înaintă auriu către flancurile lor estice, aidoma unei magme lente. După aceea scăldă norii destrămaţi în trandafiriu şi auriu şi ilumină marea interioară din Valles Marineris, până la orizontul estic, precum o fisură lapislazuli în planetă. Olympus Mons fu atins de razele soarelui peste încă un minut şi Mahnmut privi piscul uriaş care părea să se înalţe deasupra orizontului vestic ca un galion cu vele roşii şi galbene.

După care soarele scăpără pe ceva aflat mai aproape şi mai sus.

– Orphu! trimise moravecul. Avem musafiri.

– Un car de luptă?

– Deocamdată este prea departe ca să-mi dau seama. Chiar şi cu amplificare vizuală, îl acoperă lucirea soarelui.

– Putem face ceva dacă sunt carele de luptă? Ai găsit vreo armă şi nu mi-ai spus?

– Nu putem azvârli în ei decât cu înjurături, zise Mahnmut şi continuă să privească punctuleţul sclipitor; se mişca foarte repede şi în scurt timp avea să ajungă la ei. Sau poate vrei să declanşez Dispozitivul?

– Ar putea fi cam devreme.

– Pare ciudat că Koros III a venit în misiunea aceasta fără armament.

– Nu ştim ce ar fi putut avea în modulul de comandă, zise Orphu. Însă îmi aminteşte ceva la care m-am gândit.

– Ce anume?

– Ţii minte că am discutat despre misiunea secretă de acum câţiva ani a lui Koros în centura de asteroizi.

– Da?

Soarele continua să scânteieze dinspre aparatul de zbor care se apropia, dar Mahnmut putea să vadă că era un car de luptă, cu caii holografici în plin galop.

– Dacă n-a fost o misiune de spionaj? întrebă Orphu.

– Ce vrei să spui?

– Vreau să spun că moravecii de roci deţin ceva ce noi,

modelele de pe cei cinci sateliţi, nu ne-am sinchisit niciodată să dobândim.

– Agresiune? Beligeranţă?

– Exact. Ce-ar fi dacă Koros III n-ar fi fost trimis ca spion, ci ca…

– Scuză-mă, îl întrerupse Mahnmut, dar musafirul nostru a ajuns. Un umanoid mare într-un car de luptă.

Bubuituri sonice detunară în jurul moravecului, unduind ţesătura balonului uriaş de deasupra. Carul de luptă continua să decelereze. Dădu ocol balonului la o distanţă de o sută de metri.

– Acelaşi care ne-a întâmpinat pe orbită? întrebă Orphu.

Glasul îi era perfect calm. Mahnmut privi cochilia neajutorată fixată de punte, care nu avea nici măcar un ochi pentru a privi ce se întâmpla.

– Nu, îi răspunse. Zeul acela grec avea o barbă sură. Acesta este mai tânăr şi bărbierit. Pare să aibă trei metri înălţime.

Mahnmut ridică mâna, cu palma orientată spre exterior în străvechiul semn de salut, arătând că nu avea nici o armă.

– Cred că vrea…

Carul de luptă se apropie mai mult. Bărbatul care ţinea hăţurile îşi întinse mâna dreaptă, cu pumnul închis, şi o deplasă de la dreapta la stânga.

Balonul explodă deasupra lor, heliul răbufni şi învelitoarea luă foc. Mahnmut se prinse de balustrada de lemn a nacelei ca să nu fie aruncat afară, când masa răsucitoare de ţesătură în flăcări, cabluri de fulerenă şi nacela în formă de barcă se prăbuşiră către Platoul Tharsis, aflat la treisprezece kilometri dedesubt. Micul moravec era în *g* negativă, cu picioarele deasupra capului, conectat de nacelă doar prin strânsoarea sa disperată de balustradă.

Carul cu caii spectrali zbură drept spre ţesătura în flăcări a balonului de deasupra şi trecu prin ea. Bărbatul – zeul – se întinse şi prinse cablul negru de buckycarbon într-un pumn uriaş. În mod imposibil, absurd, în loc să-i smulgă braţul din articulaţie, nacela se smuci şi se opri, cu bărbatul ţinând câteva tone într-o mână. El îşi îndemnă caii cu hăţurile, utilizând cealaltă mână.

Remorcând nacela înclinată şi conţinutul ei la patruzeci de metri în urma şi dedesubtul său, carul de luptă se întoarse şi zbură către vest, spre Olympus Mons.

36
Bazinul Mediteranean

Savi pilotă încă o oră pe drumul de lut roşu, pătrunzând mai adânc în câmpurile şi cutele Bazinului Mediteranean. Acum era întuneric şi ploua zdravăn, cu fulgere licărind şi tunete vibrând sfera de sticlă a cabinei pasagerilor. Profitând de un fulger strălucitor, Daeman arătă spre crucile cu forme umane.

– Ce sunt aceia? Oameni?

– Nu, răspunse Savi. *Calibani.*

Înainte ca femeia să poată explica, Daeman spuse:

– Trebuie să oprim.

Savi se conformă, aprinse farurile şi lumina din cabină, apoi îşi scoase ochelarii pentru vedere nocturnă.

– Ce s-a-ntâmplat?

În mod evident, distingea tulburarea de pe chipul bărbatului.

– Mor de foame, răspunse el.

– Am în raniţă două batoane de...

– Mor de sete.

– Am şi o sticlă cu apă. În plus, putem deschide sfera şi să colectăm apă de ploaie proaspătă şi rece...

– Trebuie să merg la toaletă. Neapărat.

– Ah, bun, făcu Savi. Tractorul are multe dotări utile, dar nu şi o toaletă. Probabil că un popas ar fi util pentru noi toţi.

Atinse două butoane virtuale şi câmpul de forţă încetă să mai respingă apa de pe sticlă, iar fanta din partea laterală a sferei se deschise. Aerul era proaspăt şi mirosea a vegetaţie udă.

– Afară? spuse Daeman, străduindu-se să-şi ascundă oroarea. În loc deschis?

– În lanul de porumb, zise Savi. Acolo este mai privat.

Scotoci în raniţă şi scoase un sul de şerveţele, rupse câteva şi i le întinse lui Daeman.

El le privi şocat.

– Eu mă pot folosi de popasul ăsta, anunţă Harman acceptând două şerveţele străvezii. Haide, Daeman! Bărbaţii în dreapta tractorului. Doamnele în stânga.

Ieşi prin fanta din sferă şi coborî încet pe scara fixată de traverse. Daeman îl urmă, ţinând şerveţelele ca pe un talisman, iar bătrâna veni după el, demonstrând mult mai multă graţie.

– Va trebui să merg şi eu tot în dreapta, vorbi Savi. Poate pe

alt şir de porumb, însă nu prea departe.

– De ce? începu Daeman şi îi văzu arma neagră din mână. Ah…

Ea vârî pistolul la brâu şi toţi trei ieşiră de pe drum, traversară un şanţ puţin adânc, apoi o porţiune noroioasă a câmpului, după care pătrunseră în lanul de porumb înalt. Ploaia cădea şi mai puternic.

– O să ne ude până la piele, comentă Daeman. Nu mi-am luat haine cu autouscare…

Savi ridică ochii spre cer în clipa în care fulgerul sări de la un nor la altul, spintecându-i pe amândoi, iar tunetul reverberă din bazinul larg.

– Am în raniţă termopidermele voastre. Când ne-ntoarcem în tractor, le puteţi purta până vi se usucă celelalte haine.

– În raniţa aceea fermecată mai există şi altceva despre care ai vrea să ne spui? întrebă Harman.

Savi clătină din cap.

– Câteva batoane alimentare. Încărcătoare de fleşete. O lanternă şi nişte hărţi pe care le-am desenat chiar eu. Termopidermele noastre. Sticla cu apă. Un pulover suplimentar pe care-l port cu mine. Cam asta-i…

Oricât de doritor ar fi fost Daeman să ajungă în intimitatea lanului de porumb, se opri la marginea acestuia pentru a privi în jur.

– Nu sunt pericole pe-acolo? întrebă el.

Bătrâna strânse din umeri.

– Nu există voynicşi.

– Dar ăia… cum le-ai zis?

– *Calibani,* spuse Savi. Nu trebuie să vă faceţi griji în privinţa lor în noaptea asta.

Bărbatul încuviinţă şi păşi în primul rând de porumb. Tulpinile se ridicau cu o jumătate de metru deasupra capului său, ba pe alocuri cu un metru întreg. Ploaia răpăia sonor pe frunzele late. El se retrase.

– Da-i întuneric rău de tot acolo…

Harman dispăruse deja în porumb şi Savi mergea în direcţia opusă, totuşi se opri, se răsuci, reveni la Daeman şi-i înmână lanterna.

– Pentru mine este destulă lumină ca să văd.

Daeman îşi croi drum printre tulpinile înalte, înaintând zece

rânduri, încercând să se îndepărteze destul de mult de marginea lanului pentru a fi complet invizibil. După aceea mai merse alte opt-nouă rânduri, pentru siguranţă. Găsi un rând ce părea mai puţin noroios decât celelalte, se uită în jur, rezemă lanterna de o tulpină astfel ca raza să fie orientată doar în sus – îi reamintea de fasciculul albastru din Ierusalim –, apoi îşi coborî pantalonii, se lăsă pe vine şi săpă cu mâinile o gropiţă. *Cum i-a zis Savi la asta?* se întrebă. *Camping?*

După ce termină – o uşurare incredibilă, în ciuda circumstanţelor barbare –, făcu ce putu mai bine cu şerveţelele ude leoarcă din mână, constată că nu era suficient, azvârli şerveţelele în groapa plină de noroi, apoi pipăi proeminenţa din buzunarul tunicii. Trase afară cei şaptezeci de centimetri de material împăturit pe care-l purta mereu asupra sa. Ţesătura turin. În lumina lanternei reflectată de tulpinile de porumb de deasupra, studie inul fin şi broderia minunată a circuitelor imprimate ce aduceau drama turin direct în creier. De mulţi ani Daeman se uita ocazional la războiul dintre troieni şi ahei, dar după ce-l întâlnise pe adevăratul Odiseu – dacă bătrânul bărbos *era* adevăratul Odiseu, ceea ce nu părea defel probabil –, nu mai păstrase prea mult interes faţă de drama turin. Nu numai că Odiseu se culcase cu una dintre fetele pe care Daeman plănuise s-o seducă, Hannah, ci mersese la Palatul Ardis cu principala lui ţintă, Ada. Rămase totuşi cu frumoasa ţesătură de in în mână, de parcă ar fi cântărit-o.

S-o ia dracu'! Daeman o utiliză – simţind o neaşteptată plăcere în a-l trata astfel, fie şi în mod indirect, pe arogantul Odiseu –, o aruncă în groapă, împinse cu piciorul noroi peste ea, îşi ridică pantalonii şi-şi netezi tunica, încercă să-şi şteargă palmele de tulpinile de porumb ude de ploaie, apoi ridică lanterna şi străbătu cele două duzini de rânduri pentru a ieşi din lan.

Dar lanul nu se mai termina. După ce merse treizeci şi cinci de rânduri, fu convins că apucase în direcţia greşită. Se răsuci de jur-împrejur, străduindu-se s-o determine pe cea corectă – nu trebuia decât să revină pe propriile sale urme noroioase în direcţia opusă –, însă rotirea îl dezorientase, aşa că nu mai putea spune din ce parte venise. Iar urmele nu i se mai zăreau nicăieri. Fulgerele se intensificaseră de acum şi ploua şi mai violent.

– Ajutor! strigă Daeman.

Aşteptă o secundă, nu auzi nici un răspuns şi strigă din nou:
– Ajutor! M-am rătăcit!
Tunetele îi acoperiră ambele strigăte.
Se mai întoarse o dată, şi încă o dată, decise că aceea trebuia să fie direcţia bună pentru întoarcere şi începu să alerge prin porumbul înalt, îndoind tulpinile într-o parte şi alta, lovindu-le cu lanterna mică. Uită să mai numere rândurile, dar probabil că străbătuse patruzeci-cincizeci înainte de a se opri iarăşi.
– Ajutor! Sunt aici!
De data aceasta nici un tunet nu-i mai înăbuşi strigătul, însă nu primi vreun răspuns; nu se auzea decât răpăitul puternic al ploii şi lipăitul pantofilor săi îmbibaţi de apă.
Porni să se deplaseze în lungul unui rând, privind în ambele părţi în căutare de lumină sau mişcare, negândindu-se că s-ar fi putut îndepărta şi mai mult de tovarăşii săi. După câteva minute fu silit să se oprească pentru a-şi trage răsuflarea.
– Ajutor!
Un trăsnet lovi la nici un kilometru şi jumătate depărtare şi tunetul se deplasă peste porumbul înalt aidoma unei unde de şoc. Daeman clipi repede, alungând imaginile remanente ale fulgerului, şi observă că porumbul părea mai puţin des în faţa şi în dreapta sa. Probabil că acolo era marginea lanului.
Alergă ultimele cincisprezece rânduri şi ieşi în loc deschis.
Nu era însă marginea lanului pe unde intrase el, ci un luminiş lat de şase metri şi adânc de nouă metri. În mijlocul lui, o cruce mare de metal se înălţa cu doi metri şi jumătate mai sus decât porumbul. Daeman purtă raza lanternei de la baza crucii până în vârful ei.
Forma nu era pe cruce, ci mai degrabă cuibărită *în* forma metalică scobită, cu torsul despuiat înfipt ca o pană în coloana verticală, cu braţele dezgolite extinse pe bara orizontală. Raza lanternei tremură sub potopul de ploaie, în timp ce Daeman se holba.
Nu era un om – cel puţin nu un fel de om pe care Daeman să-l fi văzut vreodată. Creatura-om era goală şi cu aspect slinos, cu solzi şi verzuie – nu ca peştii, ci o nuanţă de verde pe care Daeman şi-o imaginase dintotdeauna ca fiind a leşurilor, înainte ca firmeria să fi pus sfârşit acelor barbarii. Solzii mici şi numeroşi sclipeau sub raza lanternei. Creatura era musculoasă, dar muşchii păreau *anormali* – braţele prea lungi, antebraţele prea

subţiri, încheieturile mâinilor prea puternice, articulaţiile degetelor mult prea mari, gheare galbene în loc de unghii, coapse prea puternice, labe ale picioarelor cu trei degete straniu răşchirate. Era un mascul – penisul şi scrotul se distingeau obscen, ca şi rozul ţipător de sub stomacul plat ca o scândură şi abdomenul musculos, din nou cumva *anormal,* ca o broască ţestoasă sau un rechin cu aparat genital aproape omenesc –, însă partea superioară groasă a trunchiului, gâtul ca un şarpe şi ţeasta spână reprezentau aspectele cel mai puţin umane ale creaturii. Ploaia curgea peste muşchi, solzi şi benzile de ligamente, răpăind pe metalul negru şi grosolan al crucii.

Ochii erau afundaţi sub arcade similare în mod simultan cu ale maimuţelor şi peştilor, iar chipul se profila în exterior ca un bot sau rât, nu ca un nas. Sub rât, gura era întredeschisă şi Daeman se holbă la dinţii lungi şi galbeni – nici de om, nici de animal, ci parcă de peşte, dacă peştii ar fi fost monştri – şi la limba vineţie mult prea lungă, care se mişcă chiar pe când privea. Bărbatul ridică puţin raza lanternei şi fu cât pe-aci să urle iarăşi.

Ochii creaturii-om se deschiseseră – ochi de pisică galbeni şi alungiţi, fără a avea însă asocierea elegantă a pisicilor cu omenirea –, cu fante mici şi negre în centru. Creatura – cum îi spusese Savi, *calibani?* – se foi în nişa crucii, pumnii se descleştară în degete extinse, cu ghearele lungi reflectând lumina, iar picioarele şi trunchiul se cutremurară, ca şi cum s-ar fi trezit şi se întindea.

Nu era legată cu nimic. Nu exista nimic care s-o oprească să sară jos, asupra lui Daeman, în chiar momentul acela.

Daeman încercă să fugă, dar descoperi că nu se putea întoarce cu spatele la creatură. Aceasta se mişcă încă o dată, iar mâna dreaptă şi cea mai mare parte a braţului se eliberară din nişa crucii. Picioarele, văzu abia acum bărbatul, aveau de asemenea gheare galbene la capătul degetelor unite între ele printr-o pieliţă.

Înapoia lui Daeman se auzi un muget şi o bubuitură – mai mulţi *calibani,* deja eliberaţi de pe crucile lor, era sigur de asta – şi el se răsuci să le întâmpine atacul, ridicând lanterna ca pe o ghioagă şi pierzându-i lumina.

Apoi însă lunecă, sau poate picioarele îi cedară, şi căzu în genunchi în noroiul din luminiş. Simţi că izbucneşte în plâns, însă

probabil că n-o făcu în puţinele secunde înainte ca tractorul să răbufnească din lan, ridicându-se aidoma unui păianjen monstruos peste Daeman, porumb, cruce şi acel *caliban* nemişcat. Cele opt faruri ale tractorului se aprinseră, orbindu-l. Îşi ridică braţul în faţa ochilor, dar, înţelese mai târziu, mai degrabă pentru a-şi ascunde lacrimile, decât pentru a-şi proteja ochii de lumină.

Îmbrăcaţi în termopiderme, cei doi bărbaţi lăsaţi pe spate în fotoliile de piele scorojită şi bătrâna întinsă pe curbura interioară a sferei de sticlă, mâncară batoanele alimentare, îşi trecură din mână în mână sticla de apă şi priviră furtuna în tăcere pentru o vreme. Daeman îi ceruse lui Savi să se îndepărteze de lan, cruce şi creatură, aşa că ea pilotase trei kilometri pe drumul de lut roşu înainte de a se opri şi a decupla toate instalaţiile, cu excepţia câmpului de forţă al tractorului şi a consolelor virtuale slab iluminate.

– Ce era chestia aia? întrebă Daeman în cele din urmă.

– Unul dintre *calibani,* răspunse Savi.

Părea că stă realmente comod, întinsă pe peretele din sticlă, cu raniţa sub cap.

– Ştiu cum le-ai spus, izbucni Daeman, dar ce *sunt?*

Femeia oftă.

– Dacă aş începe să vă explic un lucru, atunci ar trebui să explic tot restul. Sunt multe pe care voi, *eloii,* nu le ştiţi – de fapt, nu ştiţi aproape nimic.

– De ce nu începi prin a ne explica de ce ne spui *eloi?* vorbi Harman şi glasul îi sună aspru.

– Bănuiesc că termenul a început ca o formă de insultă, rosti Savi.

Fulgere licăriră, iluminându-i trăsăturile, totuşi furtuna se îndepărtase destul de mult pentru ca tunetul să se audă mai târziu, hăt departe.

– Deşi, urmă ea, ca să fiu sinceră şi alor mei le spuneam la fel, înainte de a vă boteza pe voi aşa.

– Şi ce-nseamnă? întrebă Harman.

– Este un cuvânt dintr-o poveste foarte veche, dintr-o carte foarte veche. Despre un bărbat care călătoreşte prin timp spre viitorul îndepărtat şi descoperă că omenirea a evoluat în două rase – una blândă, leneşă, lipsită de griji, răsfăţându-se sub

soare, *eloii,* iar cealaltă hâdă, monstruoasă, productivă, tehnologică, dar ascunzându-se în grote şi beznă, *morlocii.* În cartea aceea veche, *morlocii* asigurau hrană, adăpost şi îmbrăcăminte pentru *eloi,* până ce oamenii cei blânzi se îngrăşau binişor. După aceea *morlocii* îi mâncau.

Fulgerele străluciră din nou peste ogoare, însă era o lumină palidă, care se îndepărta.

– Aşa-i lumea noastră? întrebă Daeman. Noi suntem *eloi,* iar *calibanii* şi voynicşii sunt *morloci?* Ei ne mănâncă?

– Aş fi vrut eu să fi fost atât de simplu, spuse Savi.

Râse încet şi lipsită de orice voioşie.

– Ce sunt *calibanii?* întrebă Harman.

În loc să-i răspundă, bătrâna spuse:

– Daeman, arată-i lui Harman una dintre şmecheriile pe care le faci cu palma.

– Care dintre ele? Proxnet sau farnet? şovăi el.

– Scumpule, vorbi sarcastic femeia, ştim cu toţii *unde* suntem. Arată-i farnetul.

Daeman făcu o grimasă, dar se conformă. Îi spuse lui Harman să vizualizeze trei pătrate albastre în centrele a trei cercuri roşii şi, brusc, un oval albastru pluti deasupra palmelor lor.

– Gândeşte-te la cineva, zise Daeman şi încercă o senzaţie stranie; până atunci nu mai învăţase pe nimeni ceva, dacă nu punea la socoteală tehnicile sexuale. La oricine, adăugă el. Pur şi simplu, vizualizează persoana.

Harman păru neîncrezător, totuşi se concentră. O reprezentare de sus a lui Ardis umplu ovalul său, apoi o diagramă a planului Palatului Ardis. O siluetă feminină stilizată stătea cu un grup de bărbaţi şi femei stilizate pe veranda frontală a clădirii.

– Ada, rosti Daeman. Te-ai gândit la Ada.

– Incredibil, spuse Harman. Privi imaginea un moment, după care anunţă: O să-l vizualizez pe Odiseu.

Imaginea se schimbă, mări amplificarea, căută, dar nu arătă nimic.

– După cum spune Savi, explică Daeman, farnetul nu-l recunoaşte pe Odiseu. Întoarce-te însă la Ada. Uită-te unde este ea.

Harman se încruntă, totuşi se focaliză. Silueta stilizată a Adei mergea pe câmp, la o sută de metri în spatele Palatului Ardis.

Zeci de alte siluete umane erau reprezentate aşezate în faţa şi în jurul unui spaţiu gol. Ada se alătură mulţimii.

Daeman privi imaginea din palma lui Harman.

– Mă-ntreb ce se-ntâmplă acolo? Dacă Odiseu se află în locul acela gol, s-ar părea că bătrânul barbar se adresează unei mulţimi.

– Şi Ada îl ascultă sau îl priveşte, spuse Harman şi ridică ochii de la ovalul din palmă. Savi, ce legătură are asta cu întrebarea mea? Cine sunt *calibanii?* De ce încearcă voynicşii să ne ucidă? Ce se-ntâmplă?

– Cu câteva secole înainte de faxarea finală, rosti ea, împreunându-şi degetele, post-oamenii au ajuns mult prea deştepţi pentru propriul lor bine. Ştiinţa lor era impresionantă. Aparent, părăsiseră Pământul, refugiindu-se în inelele lor orbitale în decursul teribilei epidemii de rubicon. Rămăseseră însă stăpânii Pământului. Credeau că sunt şi stăpânii universului. Echipaseră tot Pământul cu forma limitată de transmisii şi recuperări de energie şi date pe care o numiţi faxare şi începuseră să experimenteze – mai precis să se joace – cu călătoria temporală, teleportarea cuantică şi alte chestii periculoase. Mare parte din ce făceau fusese prezis de ştiinţe străvechi, încă din secolul al nouăsprezecelea – fizica găurilor negre, teoria găurilor-de-vierme, mecanica cuantică –, dar ei se bazau cel mai mult pe o descoperire făcută în secolul al douăzecilea, potrivit căreia, în esenţă, totul este informaţie. Date… Conştiinţă… Materie… Energie… Totul este informaţie.

– Nu înţeleg, spuse Harman şi păru furios.

– Daeman, i-ai arătat lui Harman funcţia farnet. De ce nu-i arăţi allnet?

– Allnet? repetă bărbatul cu glas alarmat.

– Mai ţii minte – patru dreptunghiuri albastre deasupra a trei cercuri roşii, deasupra a patru triunghiuri verzi.

– Nu! făcu Daeman.

Gândi închiderea propriei sale funcţii palmare. Strălucirea albastră se stinse. Savi îl privi pe Harman.

– Dacă vrei să-ncepi să-nţelegi de ce suntem aici în noaptea asta, de ce post-oamenii au părăsit Pământul pentru totdeauna şi de ce există *calibanii* şi voynicşii, vizualizează patru dreptunghiuri albastre deasupra a trei cercuri roşii, deasupra a patru triunghiuri verzi. Pe măsură ce vei practica, îţi va fi tot mai

uşor.

Harman se uită suspicios spre Daeman, însă apoi închise ochii şi se concentră.

Daeman se sili *să nu vizualizeze* formele acelea. Se strădui să şi-o reamintească pe Ada goală în adolescenţă, să-şi amintească ultima fată cu care se culcase, să-şi amintească pe propria mamă dojenindu-l…

– *Dumnezeule!* strigă Harman.

Daeman îl privi. Bărbatul se ridicase, împleticindu-se, de pe scaun şi se învârtea, mişcându-şi capul sacadat, holbându-se cu gura larg deschisă.

– Ce vezi? întrebă încet Savi. Ce auzi?

– Dumnezeule… Dumnezeule… gemu Harman. Văd… Iisuse Hristoase! Totul. Totul. Energie… stelele cântă… porumbii din lan vorbesc, între ei, cu Pământul. Văd… tractorul este plin de microbi micuţi care-l repară, îl răcesc… văd… Dumnezeule, mâna mea!

Harman îşi studia mâna cu o expresie de totală oroare şi revelaţie.

– Ajunge pentru început, spuse Savi. Gândeşte cuvântul „închidere”.

– Nu… încă… icni Harman.

Înaintă nesigur până lângă peretele de sticlă al sferei pentru pasageri şi-l zgârie slab cu degetele, parcă încercând să evadeze.

– I-atât de… de frumos… aproape că pot…

– Gândeşte *închidere!* răcni Savi.

Harman clipi, căzu lângă perete şi întoarse în direcţia lor un chip palid, cu ochii larg deschişi.

– *Ce* a fost asta? Am văzut… totul. Am auzit… *totul.*

– Şi n-ai înţeles nimic, zise femeia. Dar nici eu nu-nţeleg când sunt pe allnet. Poate că nici chiar post-oamenii nu pricepeau totul.

Harman se bălăbăni spre scaunul lui şi colapsă în el.

– De unde provine?

– Cu milenii în urmă, adevăraţii oameni de stil-vechi aveau o ecologie rudimentară de informaţii căreia îi spuneau Internet. Au decis după aceea să îmblânzească Internetul şi au creat ceva numit Oxigen, dar nu gazul cu acelaşi nume, ci inteligenţe artificiale ce pluteau în Internet, deasupra şi dedesubtul lui,

direcţionându-l, conectându-l, etichetându-l şi conducând oamenii prin el, atunci când căutau alţi oameni sau informaţii.

– Proxnet? întrebă Daeman.

Mâinile îi tremurau, iar el nici măcar nu accesase farnetul sau allnetul în noaptea aceasta.

Savi încuviinţă încet.

– Ceea ce a dus la proxnet. Finalmente, Oxigen a evoluat în noosferă, o logosferă, o datasferă de mărimea unei planete. N-a fost totuşi îndeajuns pentru post-oameni. Ei şi-au conectat această noosferă super-Internet la biosferă, la componentele vii ale Pământului. Toate plantele, animalele şi ergii de energie de pe planetă, care – prin conectare la noosferă – au creat o ecologie informaţională completă şi totală, care atingea totul de pe Pământ, de deasupra şi din interiorul lui, ca un fel de omnisferă inteligentă, dar lipsită de conştiinţă de sine şi de identitate. Apoi, în mod prostesc, post-oamenii i-au acordat conştiinţa de sine – nu doar concepând o inteligenţă artificială prioritară, ci îngăduindu-i să-şi evolueze propria personalitate. Această super-noosferă s-a autointitulat Prospero. Numele ăsta înseamnă ceva pentru vreunul dintre voi?

Daeman ridică din umeri şi se uită la Harman, care, deşi ştia cum să citească în cărţi, scutură din cap.

– Nu contează, urmă Savi. În mod brusc, post-oamenii au avut un… oponent… pe care nu-l puteau controla. Şi lucrurile încă nu se terminaseră. Post-oamenii utilizau programe autoevolutive şi proiecte de alte feluri, permiţând calculatoarelor lor cuantice să-şi urmărească propriile ţeluri. Oricât ar fi de imposibil de crezut, ei au obţinut găuri-de-vierme stabile, au realizat călătoria temporală şi au transportat oameni – oameni de stil-vechi pe post de cobai, deoarece nu şi-ar fi riscat niciodată propriile vieţi nemuritoare – prin continuumul spaţio-temporal cu ajutorul teleportării cuantice.

– Şi ce legătură are asta cu *calibanii?* insistă Harman, străduindu-se încă în mod vizibil să-şi alunge din minte imaginile din allnet.

Savi zâmbi.

– Entitatea Prospero din noosferă fie are un set avansat de ironie, fie nu are deloc aşa ceva. Pe biosfera conştientă a botezat-o Ariel – un fel de spirit al Pământului – şi împreună, Prospero şi Ariel, au creat *calibani.* Ei au făcut să evolueze o

tulpină a omenirii – nu de stil-vechi, nu post-oameni, nu *eloi* – în monstrul pe care l-aţi văzut pe cruce.

– De ce? întrebă Daeman, abia izbutind să croncănească cele două silabe.

Savi ridică din umeri.

– Ca forţă de ordine. Prospero este o entitate paşnică, sau cel puţin aşa îi place să creadă. Însă *calibanii* sunt monştri. Ucigaşi.

– De ce?

Fusese rândul lui Harman să întrebe.

– Pentru a-i opri pe voynicşi, spuse bătrâna. Pentru a-i alunga pe post-oameni de pe Pământ înainte să poată face mai mult rău. Pentru a impune orice capriciu pe care elementele Prospero şi Ariel ale trinităţii noosferei îl doresc.

Daeman încercă să înţeleagă. Nu izbuti. În cele din urmă, spuse:

– De ce era pe o cruce?

– Nu era pe cruce, răspunse Savi. Era *în* cruce. E suportul de reîncărcare.

Harman era atât de palid, încât Daeman se gândi că i se făcuse rău.

– De ce i-au creat post-ii pe voynicşi?

– Oh, dar nu ei au creat voynicşii, zise Savi. Voynicşii au venit de altundeva, slujesc pe altcineva, au propriile planuri.

– Dintotdeauna crezusem că erau maşini, spuse Daeman. Ca şi ceilalţi servitori.

– Nu, răspunse femeia.

Harman privi afară, în noapte. Ploaia se oprise, iar fulgerele şi tunetele dispăruseră dincolo de orizont. Câteva stele apăreau printre zdrenţele norilor.

– *Calibanii* îi împiedică pe voynicşi să intre în Bazin, rosti el.

– Ei sunt unul dintre lucrurile care-i ţin departe, aprobă Savi.

Suna încântată, cu un ton profesoral al glasului, de parcă unul dintre studenţii ei se dovedise a nu fi un cretin absolut.

– Dar de ce *calibanii* nu ne-au omorât? întrebă Harman.

– Din cauza ADN-ului nostru, răspunse femeia.

– Ce-i aia? făcu Daeman.

– Nu contează, scumpilor. Ajunge să spun că am împrumutat câte o şuviţă din părul vostru, al fiecăruia, şi ele, alături de o şuviţă din propriul meu păr ne-au salvat pe toţi. Am făcut un pact cu Ariel, pricepeţi? El ne îngăduie să trecem doar de data asta,

iar eu i-am promis să salvez sufletul Pământului.

– Te-ai întâlnit cu entitatea Ariel a Pământului? întrebă Harman.

– Nu m-am întâlnit cu el *în carne şi oase.* Am stat de vorbă cu el prin interfaţa noosferă-biosferă. Am căzut la o înţelegere.

Daeman ştiu atunci că bătrâna era realmente nebună. Prinse privirea lui Harman şi zări aceeaşi concluzie.

– Nu contează, spuse Savi.

Îşi lovi raniţa de jur-împrejur ca pe o pernă, se lăsă pe spate şi închise ochii.

– Haide, dormiţi niţel, dragii mei tineri. Mâine trebuie să fiţi odihniţi. Cu puţin noroc, mâine vom zbura sus, sus, sus, la nivelul orbital.

Adormi şi sforăia deja înainte ca Harman şi Daeman să fi putut schimba alte căutături îngrijorate.

37
Ilion şi Olimp

Se dovedeşte că nu pot. N-am sânge sau coaie sau cruzime sau – poate – curaj. Nu-l pot răpi pe pruncul lui Hector, nici chiar pentru a salva Ilionul. Nici chiar pentru a-l salva pe prunc însuşi. Nici chiar pentru a-mi salva propria viaţă.

Încă nu s-au ivit zorile, când mă TC în locuinţa uriaşă a lui Hector, din Ilion. Am fost aici cu numai două nopţi în urmă, când – metamorfozat pe atunci ca lăncierul Dolon, acum decapitat – l-am urmat pe Hector în căutarea soţiei şi fiului său. Întrucât cunosc interiorul din vizita aceea, mă TC direct în iatacul copilului, nu departe de al Andromacăi. Fiul lui Hector, care încă n-a împlinit un an, se află într-un leagăn frumos sculptat, acoperit cu plase împotriva ţânţarilor. În apropiere, doarme doica pe care am întâlnit-o pe meterezele Troiei, alături de Andromaca, în seara când, accidental, Hector şi-a speriat pruncul cu reflexiile coifului său lustruit. Întinsă pe un culcuş din apropiere, femeia doarme buştean, purtând un veşmânt subţire şi diafan, drapat cu toată complexitatea unei litografii de Aubrey Beardsley. Până şi această cămaşă de noapte îi este strânsă sub sâni în stilul caracteristic grecilor şi troienilor, arătând mărimea şi albeaţa pieptului doicii, vizibil în lumina reflectată dinspre trepiedele cu foc ale străjerilor de pe terasa de afară. Mai devreme, bănuisem

că ea îl alăptează pe prunc. Este un fapt relevant, întrucât planul meu se bazează pe posibilitatea de a răpi copilul *şi* doica, lăsând-o pe Andromaca – după ce „Afrodita” îi apare şi-i spune că pruncul a fost răpit de zei drept pedeapsă pentru slăbiciuni nenumite ale troienilor, iar dacă Hector îşi doreşte fiul îndărăt, n-are decât să suie pe Olimp ca să-l ia, bla-bla-bla.

În primul rând, trebuie să iau pruncul în braţe şi apoi s-o prind pe doică – bănuiesc că s-ar putea ca ea să fie mai puternică decât mine, şi cu siguranţă mai pricepută în încăierări, aşa că voi folosi taserul dacă va fi nevoie, chiar dacă nu doresc –, după care îi voi TC pe ei doi pe deluşorul care se populează rapid din Indiana antică, îl voi găsi pe Nightenhelser – încă n-am decis ce voi face cu Patrocle – şi-l voi convinge pe scoliast să aibă grijă de copil şi de doică până voi reveni să-i recuperez.

Oare Nightenhelser se va ridica la înălţimea sarcinii de a o struni pe doica troiană pe durata zilelor, săptămânilor sau lunilor până se va termina totul?

Dacă ar trebui să pariez la o înfruntare între un mascul, profesor de literatură clasică din secolul al douăzecilea, şi o doică troiană din anul 1200 î.Hr., aş miza banii pe doică. Şi le-aş oferi oponenţilor mei cote mari. Ei bine, asta-i problema lui Nightenhelser. Treaba mea este să găsesc modul de a-l manipula pe Hector, mijlocul prin care să-l conving că *trebuie* să lupte cu zeii – tot aşa cum „moartea” lui Patrocle a fost felul cel mai bun prin care să-l înrolez pe Ahile în această cruciadă sinucigaşă –, iar modul acela doarme acum chiar în faţa mea.

Micuţul Scamandrius, căruia locuitorii Ilionului îi spun cu drag „Astianax, domnul cetăţii”, smiorcăie încetişor în somn şi-şi freacă pumnişorii minusculi de obrajii înroşiţi. Deşi sunt invizibil sub Cuşma lui Hades, încremenesc şi mă uit la doică. Continuă să doarmă, deşi ştiu că un plânset adevărat din partea pruncului o va trezi aproape cu certitudine.

Nu ştiu de ce-mi cobor gluga Cuşmei lui Hades, dar o fac, devenind vizibil. Aici nu mai este nimeni altcineva decât cele două victime ale mele, iar peste câteva secunde ele vor fi la cincisprezece mii de kilometri depărtare, fără a putea să mă descrie vreunui poliţai troian.

Mă apropii în vârful picioarelor şi îndepărtez de pe copil plasa împotriva ţânţarilor. O briză suflă dinspre marea îndepărtată şi fâlfâie atât perdelele terasei, cât şi ţesătura delicată din jurul

leagănului. Fără un sunet, băieţaşul îşi deschide ochii albaştri şi se uită direct la mine. Apoi îmi surâde, mie, răpitorului, deşi crezusem că pruncii se tem de străini, cu atât mai mult de străinii apăruţi în dormitorul lor în toiul nopţii. Însă cât mă pricep eu la prunci? Soţia mea şi cu mine n-am avut copii şi toţi studenţii cărora le-am predat de-a lungul anilor erau de fapt adulţi parţial sau necorespunzător formaţi, deşiraţi, plini de coşuri, hirsuţi, stângaci în societate şi cu aspect de nătărăi. Nici măcar nu v-aş fi putut spune că un prunc de nici un an *poate* să surâdă.

Dar Scamandrius îmi zâmbeşte. Într-o clipă va începe să emită zgomote şi va trebui să-l înhaţ, să înhaţ doica, să mă TC dracu' de-aici – oare pot să TC alte două persoane cu mine? Vom afla într-un moment. După aceea va trebui să mă-ntorc şi să-mi folosesc ultimele trei minute de timp de metamorfozare rămase pentru a fura forma Afroditei şi a-mi transmite ultimatul Andromacăi.

Oare soţia lui Hector va fi isterică? Va plânge şi va ţipa? Mă îndoiesc. La urma urmelor, în ultimii ani l-a văzut pe Ahile ucigându-i tatăl şi pe cei şapte fraţi, a văzut-o pe mama ei devenind trofeul prăduit de Ahile şi murind după ce a încercat să-l nască pe bastardul violatorului ei, şi-a văzut locuinţa ocupată şi pângărită şi totuşi a făcut faţă – nu numai că a făcut faţă, ci i-a născut un fiu sănătos soţului ei, Hector. Iar acum trebuie să-l vadă pe Hector plecând zilnic la bătălie, ştiind în sufletul ei că ursita iubitului soţ a fost deja pecetluită de voinţa crudă a zeilor. Nu, aceasta nu-i o femeie slabă. Chiar metamorfozat ca Afrodita, ar fi bine să fiu foarte atent la mânecile Andromacăi, pentru a mă asigura că nu are pumnale cu care să întâmpine vestea răpirii.

Întind mâna către prunc şi unghiile mele murdare ajung la doar câţiva centimetri de pielea lui trandafirie, dar apoi mi-o retrag.

N-o pot face.

N-o pot *face.*

Stupefiat de propria-mi impotenţă, chiar în faţa pieirii – pieirea tuturor, fiindcă până şi grecii vor fi pedepsiţi prin victoria lor –, mă împleticesc afară din iatac, fără să mă mai sinchisesc măcar să ridic Cuşma lui Hades.

Pun mâna pe medalionul TC, însă mă opresc. Unde să mă duc? Indiferent ce ar face Ahile, nu mai prea contează. El nu

poate cuceri Olimpul de unul singur şi nici chiar cu oastea aheilor, dacă troienii mai sunt în război cu ei. De fapt mica mea şaradă cu ucigaşul-de-oameni poate să fi fost zadarnică – este posibil ca Hector şi hoardele lui să-i învingă pe ahei în chiar dimineaţa aceasta, în vreme ce Ahile încă îşi smulge părul din cap şi urlă de suferinţă din cauza aparentei morţi a lui Patrocle. În chiar clipa de faţă, pe Ahile nu-l interesează absolut deloc troienii. Iar când Hector şi misteriosul bărbat despre care Thetis i-a promis – că-l va duce la Hector, aşa i-a promis, că-i va arăta cum să ajungă pe Olimp – nu vor veni cu el, îşi va da oare seama că scena pe care am jucat-o n-a fost decât o farsă? Probabil că da. Atunci adevărata Atena îl va vizita pe Ahile să afle ce s-a întâmplat şi-şi va susţine nevinovăţia înaintea ucigaşului-de-oameni cel iute de picior şi poate că – poate că – *Iliada* va reveni pe făgaş.

Nu contează.

Acest întreg plan idiot este terminat. Ca şi Thomas Hockenberry, doctor în filozofie. La trecut, probabil.

Dar unde să mă duc până mă vor găsi în cele din urmă Muza violentă sau retrezita Afrodita? Să-i vizitez pe Nightenhelser şi pe foarte iritatul Patrocle? Să văd de cât timp vor avea nevoie zeii pentru a-mi urmări siajul cuantic o dată ce vor înţelege ce am făcut… ce am încercat să fac?

Nu. N-ar însemna nimic altceva decât pieirea lui Nightenhelser. Mai bine să rămână acolo, în statul Indiana din anul 1200 î.Hr. şi să procreeze cu frumoasele fecioare indiene, poate chiar să pună bazele unei universităţi şi să predea clasicii – deşi majoritatea poveştilor clasice încă nici măcar nu s-au petrecut –, şi multă baftă lui şi lui Patrocle, pe care n-am nici un chef să-l mai ameţesc iarăşi cu taserul doar pentru a-l readuce în cortul lui Ahile. „Păcăleală de-ntâi aprilie!” Aş putea folosi cele trei minute de metamorfozare ce mi-au mai rămas, pentru a o pune pe Atena să anunţe: „Ia-ţi prietenul înapoi, Ahile. Fără resentimente, da?”

Ba nu, îi voi lăsa singuri acolo, în Indiana.

Unde să merg? Pe Olimp? Gândul Muzei care mă vânează acolo, al revenirii lui Zeus şi a ochilor săi de radar, al trezirii Afroditei… ei bine, nu, nu pe Olimp. Nu în noaptea asta.

Mă gândesc la un loc, îl vizualizez, ating medalionul TC, îl răsucesc şi merg acolo înainte de a mă putea răzgândi.

Sunt vizibil şi Elena mă zăreşte de îndată în lumina slabă a lumânărilor. Se ridică într-un cot pe perne şi rosteşte:

– Hock-en-ber-iiii?

Stau în iatacul ei şi nu spun nimic. Nu ştiu de ce mă aflu aici. Dacă îşi cheamă gărzile sau dacă vine pur şi simplu spre mine cu pumnalul, mă simt prea obosit ca să mă lupt, prea obosit până şi pentru a fugi prin TC. Nici măcar nu mă gândesc să mă-ntreb din ce motiv dormitorul ei este iluminat de lumânări la ora patru dimineaţa.

Ea vine spre mine, dar nu cu pumnalul. Uitasem cât este de frumoasă Elena din Troia – sub cămaşa transparentă, silueta ei zveltă şi cu rotunjimi face ca doica pieptoasă a lui Scamandrius să pară scundă şi dolofană.

– Hock-en-ber-iiii? repetă încet, cu acea pronunţare dulce a numelui meu, atât de dificil de articulat în greaca veche.

Aproape că izbucnesc în plâns, când înţeleg că ea este singurul om de pe Pământ, cu excepţia lui Nightenhelser, care poate să fie mort de acum, care-mi cunoaşte numele.

– Eşti rănit, Hock-en-ber-iiii?

– Rănit? izbutesc să rostesc. Nu, nu sunt rănit.

Elena mă conduce în camera de baie de lângă iatacul ei. Aici am văzut-o pentru prima dată în seara aceea. Lumânări ard şi în locul acesta, un bazin este plin cu apă şi-mi văd reflexia – cu ochii injectaţi, neras, vlăguit. Îmi dau seama că n-am mai dormit de… de cât timp? Nu mai ţin minte.

– Stai jos, spune Elena şi mă prăvălesc pe marginea unei căzi de marmură. De ce ai venit, Hock-en-ber-iiii?

Împleticindu-mă în vorbe, rostesc:

– Am încercat să găsesc pivotul, apoi explic inutila mea şaradă cu Ahile, răpirea lui Patrocle, planul de a-i ralia pe eroii războiului împotriva zeilor pentru a salva… pe toţi, totul.

– Dar nu l-ai omorât pe Patrocle? zice Elena, fixându-mă atentă cu ochii ei negri.

– Nu. L-am dus… altundeva.

– Folosind modul de călătorie al zeilor.

– Da.

– Însă nu l-ai putut duce în acelaşi fel pe Astianax, fiul lui Hector?

Clatin din cap în tăcere.

O văd pe Elena gândind, cu frumoşii ei ochi negri pierduţi în reverie. Cum poate să creadă în explicaţiile mele? Oare cine dracu' crede că sunt? De ce m-a favorizat înainte – „favoriza" fiind un evident eufemism pentru acea lungă noapte pasională – şi ce va face acum cu mine?

Parcă răspunzând la acea ultimă întrebare, Elena se scoală cu o privire încruntată şi iese din sala de baie. O aud strigând nume pe hol şi ştiu că străjerii i se vor alătura în mai puţin de un minut, aşa că-mi duc mâna la medalionul TC greu.

Habar n-am unde altundeva m-aş putea duce.

Mai am încărcătură în bastonul taser, însă nu mă-ntind către el, când Elena revine însoţită. Dar nu de gărzi… ci de servitoare. Roabe.

După un minut, ele mă dezbracă, îngrămădindu-mi lângă perete hainele împuţite, iar alte tinere aduc carafe înalte pline cu apă fierbinte, ce abureşte, pentru baie. Le las să-mi scoată brăţara de metamorfozare, dar păstrez medalionul TC. N-ar trebui să-l ud, totuşi doresc să-mi fie permanent la îndemână.

– O să te îmbăiezi, Hock-en-ber-iiii, spune Elena din Troia şi ridică un brici scurt şi sclipitor. Iar după aceea te voi bărbieri cu mâna mea. Ia, bea asta. Îţi va readuce vlaga şi voioşia.

Îmi întinde un pocal în care se află un lichid dens.

– Ce este? o întreb.

– Băutura favorită a lui Nestor, râde Elena. Sau aşa era pe vremea când bătrânul netot obişnuia să-l viziteze pe soţul meu Menelau. Te revigorează.

O adulmec, ştiind că sunt mojic.

– Ce conţine?

– Vin, brânză rasă şi orz, spune Elena şi apropie pocalul de buzele mele, ridicându-mi palmele ţinute în căuş. Degetele ei par foarte albe pe pielea mea murdară şi arămită de soare. I-am adăugat însă şi miere ca s-o-ndulcesc.

– Aşa face şi Circe, zic eu şi râd prosteşte.

– Cine, Hock-en-ber-iiii?

– Nu contează. E-n *Odiseea.* E lipsit de importanţă. E irili… irele… irelevant şi imaterial.

Beau. Lichidul mă loveşte precum copita unui catâr de Missouri. Mă întreb într-o doară dacă în Missouri existau catâri în anul 1200 î.Hr.

Tinerele roabe m-au dezbrăcat gol-puşcă, ridicându-mă

pentru a-mi scoate tunica şi lenjeria. Nici măcar nu mă gândesc să fiu stânjenit. Sunt prea istovit, iar băutura mi-a provocat un zumzet distinct în creier.

– Îmbăiază-te, Hock-en-ber-iiii, zice Elena şi-mi oferă braţul, ca să mă ţin de el când păşesc în cada adâncă, din care se înalţă aburi. Te voi bărbieri în baie.

Apa este atât de fierbinte, încât mă ghemuiesc aidoma unui copil, lăsându-mă cu grijă în jos, ezitând în a îngădui apei fierte să-mi atingă scrotul. O fac totuşi – sunt prea ostenit ca să mă lupt cu gravitaţia –, iar când mă reazem cu spatele de marginea piezişă de marmură a căzii, cu roabele săpunindu-mi obrajii şi gâtul acoperite de ţepi, nici măcar nu-mi fac griji despre Elena care mânuieşte lama briciului atât de aproape de ochii şi de jugulara mea. Am încredere în ea.

Simţind că băutura lui Nestor mi-a redat energie şi decizând că dacă Elena îmi va oferi patul îi voi cere cu siguranţă să-l împartă cu mine în această ultimă oră ce a mai rămas până în zori, închid ochii pentru un moment. Doar pentru câteva secunde.

Când mă trezesc, este cel puţin mijlocul dimineţii – o lumină puternică pătrunde prin ferestrele mici, aflate sus pe perete. Sunt bărbierit, curat, ba chiar şi parfumat. Stau întins pe o pardoseală rece de piatră într-o odaie pustie, nu în patul înalt al Elenei. Şi sunt gol – complet gol, nici chiar medalionul TC nu-mi este la îndemână. Pe măsură ce conştiinţa îmi revine în creier ca apa şovăielnică într-un bazin fisurat, observ că o mulţime de curele de piele mă leagă de inele de fier aflate în pereţi şi pe pardoseală. Legături de piele merg de la încheieturile mele – prinse laolaltă deasupra capului – până la perete. Curelele fixate de gleznele picioarelor mele răşchirate se întind până la alte două inele de fier din podea.

Postura aceasta şi situaţia ar fi stânjenitoare şi alarmante chiar dacă aş fi singur, dar nu sunt. Cinci femei stau în picioare lângă mine şi mă privesc de sus. Nici una nu pare amuzată. Trag de curele, când, cu o mişcare instinctivă, încerc să-mi acopăr organele genitale, însă legăturile sunt scurte şi mâinile nu-mi coboară nici măcar la nivelul umerilor. Nici curelele de la glezne nu-mi îngăduie să-mi strâng picioarele laolaltă. Acum văd că toate femeile poartă pumnale, deşi unele par îndeajuns de lungi pentru a fi numite săbii.

Le cunosc pe femei. În afară de Elena, care se află în mijloc, celelalte sunt Hecuba, regina lui Priam şi mama cu păr sur, totuşi atrăgătoare, a lui Hector şi Paris. Lângă Hecuba, stă Laodice, fiica reginei şi soţia războinicului Helicaon. În stânga Elenei este Teano, fiica lui Cisses, soţia călăreţului troian Antenor şi în acelaşi timp – posibil mai relevant pentru situaţia mea curentă – principala preoteasă a Ilionului, care o slujeşte pe zeiţa Atena. Nu pot să cred că Teano va fi încântată să audă că acest simplu muritor a luat forma şi a folosit glasul zeiţei pe care ea a venerat-o toată viaţa. Mă uit la expresia ei încruntată şi bănuiesc c-a aflat deja veştile.

Cea din urmă este Andromaca, soţia lui Hector, femeia al cărui copil intenţionam să-l răpesc şi să-l port departe în exil, în Indiana. Expresia ei este cea mai aspră dintre toate femeile. Loveşte de palmă un pumnal lung, ascuţit ca briciul, şi pare iritată.

Elena se aşază pe o banchetă joasă, lângă mine.

– Hock-en-ber-iiii, trebuie să ne spui tuturor povestea pe care mi-ai zis-o mie. Cine eşti tu… De ce ai urmărit războiul… Cum sunt zeii şi ce ai încercat să faci în timpul nopţii…

– O să-mi daţi drumul mai întâi?

Îmi simt limba ca pe o bucată de lemn. Elena m-a drogat.

– Nu. Acum povesteşte. Spune numai adevărul. Teano a căpătat de la Atena darul de a deosebi adevărul de minciuni, chiar din partea cuiva al cărui accent este aşa de barbar ca al tău. Povesteşte. Nu nesocoti nimic.

Şovăi. Poate că şansa mea cea mai bună ar fi să-mi ţin gura.

Teano se lasă într-un genunchi lângă mine. Este o tânără frumoasă, cu ochi de un cenuşiu deschis, ca zeiţa ei. Are un pumnal scurt, lat, cu două tăişuri şi foarte rece. Ştiu că este rece, fiindcă tocmai i-a pus lama sub testiculele mele şi le-a ridicat, parcă oferindu-le pe un cuţit de servire de argint. Vârful pumnalului înţeapă o picătură de sânge în perineul meu sensibil şi întregul meu trup încearcă să se contracte şi să se ridice, deşi izbutesc, la limită, să nu ţip.

– Spune totul, şopteşte înalta preoteasă a Atenei, nu minţi nimic. La prima minciună, te voi hrăni cu ouşorul tău stâng. La a doua minciună, îl vei mânca pe cel drept. La a treia minciună, îmi voi hrăni dulăii cu ce mai rămâne.

Aşa că, nici o problemă, spun totul. Cine sunt. Cum m-au

reînviat zeii pentru misiunea scoliastă. Impresiile mele despre Olimp. Revolta împotriva Muzei, atacul împotriva lui Ares şi Afrodita, complotul de a-i ralia pe Ahile şi Hector împotriva zeilor… totul. Vârful pumnalului nu se clinteşte nici o clipă, iar metalul de sub mine nu se încălzeşte.

– Ai luat forma zeiţei Atena? şopteşte Teano. Ai tu puterea aceasta?

– Puterea este a uneltelor pe care le port, îi spun. Mai precis, a fost.

Aproape că închid ochii şi strâng din dinţi, aşteptând tăietura, retezarea, pleoscăitul.

Elena rosteşte:

– Spune-le lui Teano, Hecuba, Laodice şi Andromaca viziunea ta despre viitorul apropiat. Despre ursitele noastre.

– Nu-i un profet, căruia zeii să-i fi hărăzit asemenea viziuni, zice Hecuba. Nu-i nici măcar civilizat. Ascultaţi-l cum vorbeşte. Bar bar bar bar.

– Recunoaşte că vine de la mare depărtare, spune Elena. Este un barbar, însă nu-i vina lui. Ascultă totuşi ce vede în viitorul nostru, nobilă fiică a lui Dimas. Spune-ne, Hock-en-ber-iiii.

Îmi umezesc buzele. Ochii lui Teano sunt gri-transparent, ca Marea Nordului, ochii unei adevărate preacredincioase, ochii unui ofiţer din Waffen-SS. Ochii Hecubei sunt negri şi nu dovedesc la fel de multă inteligenţă ca ai Elenei. Privirea Laodicei este adumbrită; a Andromacăi este luminoasă, aprigă şi puternic de periculoasă.

– Ce vreţi să ştiţi?

Orice voi spune va fi despre soarta vieţilor acestor femei, a soţilor, cetăţii şi copiilor lor.

– Tot ce-i adevărat. Tot ce crezi că ştii, zice Elena.

Ezit atunci doar o clipă, încercând să ignor lama feministă a lui Teano lipită de zonele mele inferioare.

– Aceasta nu-i o viziune a viitorului, ci mai degrabă amintirea unei istorii care este povestită despre viitorul vostru, care este trecutul meu.

Ştiind că ceea ce tocmai am spus nu poate fi logic pentru nici una dintre ele şi întrebându-mă dacă măcar mă pot face înţeles prin accentul meu barbar – accent? nu cred că vorbesc greceşte cu accent –, le povestesc despre zilele şi lunile ce vor urma.

Le spun că Ilionul va cădea, că sângele va curge pe străzi şi

că toate casele lor vor fi date pradă focului. Îi spun Hecubei că soţul ei, Priam, va fi ucis la picioarele statuii lui Zeus în templul lor privat. Îi spun Andromacăi că soţul ei, Hector, va fi ucis de Ahile, când nimeni din cetate nu are curajul să iasă şi să lupte alături de iubitul ei, şi că leşul lui va fi târât în jurul cetăţii de către carul de luptă al lui Ahile, după care va fi dus în tabăra aheilor, unde grecii vor urina pe el, iar câinii lor îl vor terfeli. Îi mai spun că peste numai câteva săptămâni, fiul ei, Scamandrius, va fi aruncat din punctul cel mai înalt al zidului cetăţii şi creierii îi vor fi împrăştiaţi pe stâncile de dedesubt. Îi spun Andromacăi că suferinţa ei nu se va sfârşi însă atunci, fiindcă va fi condamnată să trăiască, va fi dusă în insulele greceşti ca roabă şi-şi va încheia zilele servind masa bărbaţilor care l-au ucis pe Hector, i-au ars oraşul şi i-au omorât băiatul. Că îşi va încheia zilele, ascultându-le glumele şi rămânând tăcută, în vreme ce eroii aheeni îmbătrâniţi vor relata istorii despre vremurile glorioase de siluiri şi jafuri.

Le descriu lui Laodice şi Teano, violarea Casandrei şi siluirea a mii de femei şi fete troiene, ca şi felul în care multe alte mii vor alege sabia în locul acelei ruşini. Îi spun lui Teano cum Odiseu şi Diomede vor fura sacra piatră Palladion din templul secret al Atenei, apoi vor reveni în timpul cuceririi pentru a pângări şi a distruge templul în sine. Îi spun preotesei cu tăişul lipit de testiculele mele că Atena nu va face nimic – nimic – pentru a stopa violurile, jafurile şi profanările.

Şi îi repet Elenei detaliile morţii lui Paris şi propria ei înrobire de către fostu-i soţ, Menelau.

Şi după ce le-am spus tot ce cunosc din *Iliada* şi explic din nou că nu ştiu dacă toate acestea *se vor împlini,* dar explic că foarte mare parte din poem s-a *împlinit* în cei nouă ani cât am lucrat aici, mă opresc. Le-aş putea povesti despre hălăduirile lui Odiseu, sau despre asasinarea lui Agamemnon la revenirea acasă, ori chiar despre *Eneida* lui Vergiliu, cu triumful final al Troiei în întemeierea Romei, însă nu le-ar păsa despre nimic din acelea.

Când îmi închei litania de dezastre, amuţesc. Nici una dintre cele cinci femei nu plânge. Nici una nu trădează vreo expresie care să nu fi fost pe faţa ei când am început să le descriu destinul.

Epuizat, golit, închid ochii şi-mi aştept propriul destin.

Ele îmi îngăduie să mă îmbrac şi Elena le porunceşte slujnicelor să-mi aducă tunică şi lenjerie curate. Elena ridică fiecare instrument – medalionul TC, bastonul taser, Cuşma lui Hades şi brăţara de metamorfozare – şi întreabă, pe rând, dacă sunt parte a „puterii mele împrumutate de la zei”. Mă gândesc să mint – doresc mai cu seamă să recapăt Cuşma lui Hades –, dar în cele din urmă spun adevărul despre fiecare obiect.

– Care va funcţiona pentru una dintre noi dacă am încerca să-l folosim? întreabă Elena.

Aici şovăi, fiindcă realmente nu ştiu. Oare zeii au legat bastonul şi brăţara de metamorfozare de amprente, pentru a nu funcţiona în mâinile grecilor şi troienilor, în eventualitatea în care noi am fi căzut pe câmpul de luptă? Destul de posibil. Nici unul dintre scoliaşti n-a întrebat vreodată. Pe de altă parte, dispozitivul de metamorfozare şi medalionul TC vor necesita o anumită instruire şi le spun femeilor asta. Cuşma lui Hades va funcţiona aproape cu certitudine pentru toţi, deoarece este un artefact furat. Elena păstrează toate instrumentele, lăsându-mi doar armura de impact care este ţesută în mantia mea şi în pieptarul de piele tăbăcită. Pune nepreţuitele daruri ale zeilor într-un săculeţ brodat, celelalte femei încuviinţează, şi plecăm.

Părăsim locuinţa Elenei – cele cinci femei şi cu mine – şi străbatem străzile cetăţii, la mijlocul dimineţii, mergând spre Templul Atenei.

– Ce-o să se-ntâmple? întreb, pe când ne grăbim pe străzi şi uliţe aglomerate, cinci femei cu chipuri împietrite în mantii negre, foarte similare burcilor musulmane din secolul al douăzecilea, şi un bărbat derutat.

Mă uit întruna către acoperişuri, aşteptându-mă ca Muza să apară dintr-o clipă în alta în carul ei de luptă.

– Taci! şuieră Elena. Vom vorbi când Teano va ridica tăcerea în jurul nostru, astfel ca nici zeii să nu ne poată auzi.

Înainte să intru în templu, Teano scoate o robă neagră şi insistă s-o îmbrac. Acum arătăm toţi ca nişte femei înveşmântate în mantii ce pătrund în templu printr-o uşă din spate, înaintând pe coridoare pustii, cu toate că una dintre femei poartă sandale de luptă.

N-am mai fost niciodată în templu şi imaginile din sala centrală, pe care le întrezăresc prin uşile deschise, nu mă

dezamăgesc. Spaţiul este uriaş, în majoritate întunecat, iluminat de coşuri cu cărbuni suspendate şi lumânări votive. Mi se pare că miroase şi se simte ca într-o biserică catolică – arome de tămâie într-un spaţiu cavernos, unde până şi ecourile sunt înăbuşite. Dar în locul unui altar catolic şi a statuetelor Fecioarei Maria şi Pruncului, spaţiul acesta este dominat de o uriaşă statuie a Atenei – înaltă de minimum zece metri, sculptată în piatră albă, însă vopsită ţipător cu buze roşii, obraji îmbujoraţi, piele trandafirie, ochii cenuşii ai zeiţei par să fie făcuţi din sidef –, cu un scut complex de aur adevărat, pieptar de aramă lustruită, cu inserţii de aur, o eşarfă diagonală lapislazuli şi o lance de doisprezece metri de bronz real. Este impresionantă şi mă opresc în uşa deschisă, privind în sanctuar. Acolo, chiar acolo, lângă sandalele din picioarele sacre ale Atenei, Marele Aias o va încolţi şi o va viola pe Casandra, fiica lui Priam.

Elena se întoarce, mă prinde de braţ şi mă smuceşte brutal pe coridor. Mă întreb dacă sunt primul bărbat care a văzut vreodată sanctuarul interior al Templului Atenei din Ilion. Statueta Palladion şi templul în sine nu sunt oare vegheate de fecioare tinere? Ridic ochii, o văd pe preoteasa Teano fulgerându-mă din priviri şi mă grăbesc să le ajung din urmă. Teano nu este o virgină – este apriga soţie a lui Antenor şi o făptură temperamentală şi greu de strunit.

Le urmez pe femei şi coborâm o scară aflată în penumbră, până la un subsol larg, luminat numai cu câteva lumânări. Aici Teano priveşte în jur, trage o tapiserie în lături, scoate dintr-un buzunar al mantiei o cheie cu formă stranie, o introduce în peretele aparent solid şi o lespede masivă pivotează din zid, deschizându-se spre o scară încă şi mai abruptă, iluminată de torţe. Teano ne zoreşte pe toţi să coborâm.

Un coridor duce la patru odăi din acest subsol aflat mai jos de subsol, iar eu sunt îmboldit în ultima încăpere, un loc mic, judecând după standardele templului, cam şase metri pe şase, mobilat doar cu o masă centrală de lemn, patru trepiede pentru foc, care abia dacă strălucesc – câte unul în fiecare colţ – şi o singură statuie a Atenei, mai grosolană şi mai mică decât toate cele de la nivelurile superioare. Această Atena abia dacă depăşeşte un metru înălţime.

– Aceasta este adevărata Palladion, Hock-en-ber-iiii, şopteşte Elena, referindu-se la statueta sfântă cioplită dintr-o piatră

căzută din cer, care dovedise astfel binecuvântarea Atenei adusă cetăţii Ilion.

Când Palladion va fi furată, aşa spune legenda veche de un veac, Troia se va prăbuşi.

Teano şi Hecuba o fulgeră cu privirile pe Elena, cerându-i să tacă. Fosta mea amantă – în fine… fosta mea parteneră de o noapte – deşartă conţinutul săculeţului pe masă şi toţi ne aşezăm pe taburete de lemn, holbându-ne la Cuşma lui Hades, brăţara de metamorfozare, bastonul taser şi medalionul TC. Numai medalionul arată ca şi cum ar preţui ceva. Probabil că pe lângă restul obiectelor aş trece nepăsător printr-un talcioc.

Hecuba i se adresează Elenei:

– Spune-i acestui… bărbat… că trebuie să vedem dacă povestea lui poate fi adevărată. Dacă jucăriile acestea ale lui au vreo putere.

Mama lui Hector şi a lui Paris ridică brăţara de metamorfozare.

Ştiu că n-o poate activa, totuşi îi spun:

– Mai are în ea doar puţine minute de energie. Ai grijă!

Bătrâna îmi aruncă o privire pârjolitoare. Laodice ia bastonul taser şi-l răsuceşte în mâinile ei albe.

– Aceasta este arma cu care l-ai ameţit pe Patrocle? mă întreabă.

Este prima dată că a vorbit în prezenţa mea.

– Da.

– Cum funcţionează?

Îi spun care sunt cele trei puncte pe care trebuie să le apăs şi răsucesc pentru activare. Sunt convins că obiectul este conceput să funcţioneze numai când este ţinut de mine. Cu certitudine, zeii n-ar fi atât de nesăbuiţi ca să permită utilizarea armei de către alţii, dacă aş fi pierdut-o, deşi apăsarea dublă simultan cu răsucirea înseamnă un fel de mecanism de protecţie, încep să-i explic Laodicei şi celorlalte că doar eu pot să folosesc uneltele zeilor.

Laodice îndreaptă taserul spre pieptul meu şi apasă din nou pe mânerul bastonului.

Odată, pe când eram în excursie cu Susan prin Brown County, în statul Indiana, traversam o păşune din vârful unui deal, când trăsnetul a lovit la numai zece paşi de mine, trântindu-mă pe jos, orbindu-mă şi lăsându-mă fără cunoştinţă timp de câteva

minute. Obişnuiam să glumim despre asta – despre probabilitatea foarte redusă a unui asemenea eveniment –, însă amintirea şocului de atunci îmi usca gura de fiecare dată.

Ce se întâmplă acum este mult mai rău.

Simt ca şi când cineva m-ar fi lovit în piept cu un vătrai încins. Zbor de pe taburet, aterizez inert pe pardoseala de piatră şi-mi reamintesc că sunt cuprins de spasme ca un epileptic – zvâcnesc incoerent din braţe şi din picioare – înainte de a-mi pierde cunoştinţa.

Când mi-o recapăt, cu urechile zumzăind şi capul fulgerat de dureri, cele patru femei mă ignoră – toate privesc spre un colţ gol al încăperii.

Patru femei? Parcă fuseseră cinci. Mă scol în capul oaselor şi scutur din cap, străduindu-mă să-mi refocalizez privirea. *Lipseşte Andromaca.* Poate că a plecat după ajutor, să aducă un vraci. Poate că femeile m-au crezut mort.

Brusc, Andromaca devine vizibilă în spaţiul gol la care priveau celelalte. Soţia lui Hector îşi ridică de pe umeri şi cap Cuşma lui Hades.

– Coiful Morţii slujeşte aşa cum spun vechile istorii, anunţă ea. De ce i l-ar fi dat zeii unuia ca el?

Indică din bărbie în direcţia mea şi aruncă pe masă şalul-coif de piele şi metal.

Teano ia medalionul TC.

– Pe acesta nu-l putem face să lucreze, spune ea. Arată-ne.

Am nevoie de un moment de neclaritate pentru a-mi da seama că preoteasa mi se adresează.

– De ce aş face-o? rostesc, ridicându-mă în picioare şi rezemându-mă de masă. De ce ar trebui s-o ajut pe vreuna dintre voi?

Elena ocoleşte masa şi-şi pune mâna pe antebraţul meu. Mi-l eliberez.

– Hock-en-ber-iiii, toarce ea. Nu ştii că zeii te-au trimis la noi?

– Ce tot vorbeşti?

Privesc în jurul încăperii.

– Nu, zice Elena, zeii nu ne pot auzi aici. Pereţii acestei odăi sunt căptuşiţi cu plumb. Zeii nu pot nici vedea, nici auzi prin plumb gros. Asta este ştiut de veacuri.

Mijesc ochii, uitându-mă în jur. Ce dracu'… De ce nu? Nici

ochii cu raze X ai lui Superman nu puteau străpunge plumbul. Totuşi de ce ar fi trebuit să existe o încăpere anti-zei în templul Atenei?

Andromaca se apropie un pas.

– Prieten al Elenei, Hock-en-ber-iiii, noi, femeile din Troia şi Elena, plănuiam de mulţi ani să punem capăt acestui război. Însă bărbaţii – Ahile, argivii, propriii noştri soţi şi taţi troieni – au puteri mai mari ca ale noastre. Ei răspund doar în faţa zeilor. Acum zeii ne-au auzit rugile cele mai tainice şi te-au trimis pe tine să ne fii unealtă. Cu ajutorul tău şi cu planurile noastre, vom schimba cursul evenimentelor aici, salvându-ne nu numai cetatea, vieţile noastre şi vieţile copiilor noştri, dar şi destinul omenirii – eliberându-ne de domnia crudelor şi arbitrarelor divinităţi.

Clatin iarăşi din cap şi izbucnesc realmente în râs.

– În logica voastră, doamnă, există o mică eroare. De ce m-ar trimite zeii pe mine pentru a vă fi unealtă, dacă scopul vostru este de a-i răsturna pe zei? Este lipsit de sens.

Cele cinci troiene mă privesc fix pentru o clipă, după care Elena spune:

– Hock-en-ber-iiii, sunt mii şi mii de zei, nevisaţi de-a ta filozofie…

Mă holbez la ea pentru o secundă, apoi decid că trebuie să fie o coincidenţă. Fie asta, fie n-am auzit eu corect şi mi s-a părut că-l parafrazează pe Hamlet. Pieptul încă mă doare, iar muşchii îmi mai zvâcnesc de la spasmele cauzate de taser.

– Daţi-mi uneltele, rostesc eu, testându-le.

Femeile împing spre mine Cuşma lui Hades, bastonul taser, brăţara de metamorfozare şi medalionul TC. Ridic bastonul, de parcă le-aş ţine pe toate la depărtare.

– Care-i planul vostru?

– Soţul meu nu m-ar fi crezut niciodată, dacă i-aş fi spus că zeiţa Afrodita ar fi apărut şi i-ar fi răpit pe Scamandrius şi pe doică, ca să-i ţină drept răscumpărare, spune Andromaca. Hector i-a slujit toată viaţa pe zei. El nu este obsedat de propria persoană, ca Ahile, ucigaşul-de-oameni. Hector s-ar fi gândit că orice act al zeilor ar fi doar un mod de a-l testa pe el. Cu excepţia cazului în care Afrodita sau alt zeu ne-ar fi ucis fiul în faţa martorilor, ori în faţa lui Hector însuşi. Iar atunci furia lui n-ar cunoaşte margini. De ce nu mi-ai ucis fiul?

N-am cuvinte ca să răspund la aşa ceva. De aceea Andromaca

răspunde în locul meu.

– Eşti un prost sentimental, se răsteşte ea. Spui că Scamandrius va muri zdrobit de stânci, dacă nu schimbi planurile zeilor.

– Da.

– Şi totuşi ai refuzat să omori copilul care este deja sortit morţii, în ciuda faptului că întregul tău plan de a sfârşi acest război şi de a câştiga propria-ţi bătălie cu zeii depindea de el. Eşti slab, Hock-en-ber-iiii.

– Da, încuviinţez.

Hecuba îmi face semn să mă aşez, dar rămân în picioare cu bastonul taser în mână.

– Care-i planul vostru de a sfârşi războiul?

Aproape că-mi este frică să pun întrebarea. Oare Andromaca şi-ar ucide propriul fiu pentru ca evenimentele să se desfăşoare după voia ei? O privesc în ochi şi frica-mi sporeşte.

– Îţi vom spune care ne este planul, rosteşte bătrâna regină Hecuba, însă mai întâi trebuie să ne dovedeşti că aceste ultime două jucărele ale zeilor lucrează.

Indică brăţara de metamorfozare şi medalionul.

Privindu-le pe toate cu atenţie, îmi pun brăţara. Indicatorul îmi spune că mi-au rămas mai puţin de trei minute de timp real de metamorfozare. Îi utilizez funcţia de scanare asupra Hecubei, după care declanşez funcţia de metamorfozare.

Adevărata Hecuba dispare, întrucât eu îi preiau spaţiul de undă de probabilitate cuantică.

– Acum mă credeţi? rostesc cu glasul Hecubei.

Ridic braţul – braţul Hecubei – şi le arăt brăţara de metamorfozare. Scot bastonul taser din veşmântul ei. Cele patru femei rămase, inclusiv Elena, icnesc şi se retrag un pas, la fel de şocate ca şi când aş fi spintecat-o cu sabia scurtă pe respectabila bătrână. Probabil chiar mai şocate – ele cunosc prea bine moartea adusă de săbii.

Ies din metamorfozare şi Hecuba reapare în colţul ei. Clipeşte, deşi ştiu că ea n-a perceput trecerea timpului, şi cele cinci femei discută între ele. Mă uit la indicatorul virtual al brăţării. Au mai rămas două minute şi douăzeci şi opt de secunde de timp de metamorfozare.

Pun medalionul TC în jurul gâtului. Cel puţin dispozitivul acesta nu pare să aibă limitări energetice.

– Vreţi să mă TC afară din locul acesta şi după aceea să revin, pentru a vă arăta că şi el funcţionează?

Hecuba şi-a recăpătat stăpânirea de sine.

– Nu, spune ea. Toate planurile noastre – al tău *şi* al nostru – vor atârna de posibilitatea ca tu să ajungi neobservat pe Olimp şi să te-ntorci de-acolo. O poţi lua şi pe una dintre noi cu tine?

Şovăi, din nou.

– Pot, rostesc în cele din urmă, dar Cuşma lui Hades asigură invizibilitate pentru o singură persoană. Dacă aş lua pe Olimp pe una dintre voi, ar fi văzută.

– Atunci trebuie să ne aduci ceva care să dovedească faptul că ai călătorit pe Olimp, zice Hecuba.

Desfac braţele, cu palmele în sus.

– Ce vreţi? Oala de noapte-a lui Zeus?

Toate cinci se trag iarăşi un pas îndărăt, ca şi cum aş fi rostit ceva obscen. Îmi amintesc că – din motive perfect îndreptăţite – împroşcatul cu blasfemii nu este activitatea relaxată din vremea mea, la sfârşitul secolului al douăzecilea. Zeii aceştia sunt cât se poate de reali şi insultarea lor atrage consecinţe. Mă uit la pereţi şi sper că plumbul ne protejează realmente de ochii Olimpului – nu din cauza glumiţei cu oala de noapte, ci fiindcă se pare că aici noi plănuim deicid.

– Când am fost cu Afrodita, în timpul judecăţii zeiţelor, vorbeşte încet Elena, am observat că îşi peria părul strălucitor cu un pieptene minunat, făcut din argint de vreun zeu al făurarilor. Intră în iatacul ei de pe Olimp şi adu-l aici.

Mă pregătesc să le reamintesc ceea ce le spusesem deja – că în clipa de faţă Afrodita pluteşte într-o cuvă de vindecare însă apoi înţeleg că nu contează defel. Pieptenele nu ar fi cu ea în cuvă.

– Bine, încuviinţez. Apuc medalionul şi ridic Cuşma lui Hades. Nu plecaţi cât timp lipsesc.

Îmi pun Coiful Morţii înainte să declanşez medalionul, aşa că glasul meu trebuie să le fi răsunat dintr-un loc aparent pustiu în secunda dinainte de a mă TC.

Nu ştiu în mod sigur unde sunt încăperile Afroditei, probabil că are una dintre reşedinţele acelea de mărimea unor temple albe de pe malul lacului din craterul de aici, însă îmi reamintesc că atunci când mi-a vorbit, aproape seducându-mă, când mi-a

spus că trebuie s-o ucid pe Atena, Muza mă adusese Afroditei într-o odaie din Marele Palat al zeilor. Dacă nu era chiar locuinţa ei privată, părea cel puţin un apartament pe care-l avea în Palatul acela, un fel de cabinet de lucru olimpian.

Mă materializez în Marele Palat şi-mi ţin respiraţia.

Numeroasele mezanine sunt pustii, sala este în semiîntuneric, iar giganticul bazin de vizualizare holografică arată doar paraziţi tridimensionali. Totuşi, aici sunt câţiva zei, inclusiv Zeus, despre care crezusem că era plecat pe muntele Ida pentru a privi carnajul de pe câmpul de bătălie al Ilionului. Stăpânul zeilor stă pe înaltul lui tron de aur. Alături, se găsesc alţi câţiva zei masculi, printre care şi Apollo. Toţi sunt înalţi de cel puţin trei metri. Eu mă aflu la doisprezece metri depărtare, şi invizibil sub Cuşma lui Hades, dar aproape că mă TC, într-atât sunt de speriat că mi-ar putea auzi răsuflarea. Însă atenţia le este îndreptată altundeva.

În faţa tronului şi mai jos de acesta, în centrul cercului de interes al zeilor, părând cu totul distonant aici, ca să nu zic mai multe, se află o gigantică formă de crab metalic, fisurată şi corodată, de mărimea unui jeep Ford Expedition, două dispozitive cu aspect futurist şi un robot mic, strălucitor, vag umanoid. Robotul vorbeşte – în engleză. Zeii ascultă, dar nu par încântaţi.

38
Atlantida şi orbita Pământului

– Nu înţeleg, spuse Harman, de ce post-oamenii i-au spus „Atlantida” acestui loc spre care ne îndreptăm.

Aflată la comenzile tractorului, Savi răspunse:

– Nu pot zice că am înţeles vreodată vasta majoritate a acţiunilor post-ilor.

Daeman ridică ochii de la treimea sa din ultimul baton de raţie, pe care-l mesteca încet.

– Şi ce-i atât de ciudat la numele „Atlantida”?

– Pe hărţile Epocii Pierdute, răspunse Harman, Oceanul Atlantic este întinderea mare de apă aflată la vest de noi, dincolo de Mâinile lui Hercule. Noi ne aflăm în bazinul fostei Mări Mediterane. Aşadar, „Atlantida” nu este în Atlantic.

– Nu? făcu Daeman.

– Nu.

– Şi?

Harman strânse din umeri în tăcere, dar Savi interveni:

– Este posibil ca post-ii să-şi fi botezat baza de aici ţinând seama de vreun capriciu. Eu ţin totuşi minte că un scriitor dinaintea Epocii Pierdute, pe nume Platon, vorbea despre un oraş sau regat numit Atlantida, din regiunile acestea, pe timpurile când erau acoperite de ape.

– Platon… repetă Harman. Am întâlnit referiri la el în cărţile pe care le-am citit. O dată numele îi era însoţit de un desen straniu. Un câine…

Savi aprobă din cap.

– Multe dintre înţelesurile iconografiei Epocii Pierdute s-au pierdut pentru vecie.

– Ce este un câine? întrebă Daeman.

Sorbi din sticla de apă a femeii. Treimea de baton de raţie nu fusese îndeajuns pentru a-i domoli foamea, dar în tractor nu mai exista nimic de mâncare.

– Un mamifer mic, foarte răspândit, ţinut ca animal de companie, spuse Savi. Nu ştiu de ce post-ii au îngăduit dispariţia lui. Poate că virusul rubicon ţintea şi câinii.

– Aşa cum au fost caii? întrebă Daeman.

Până recent, crezuse că animalele uriaşe şi înfricoşătoare din drama turin fuseseră pure fantezii.

– Mai mici şi cu mai mult păr decât caii, răspunse bătrâna. Însă care au dispărut la fel de total ca şi ei.

– Dar de ce post-ii i-au readus la viaţă pe dinozauri, zise Daeman şi se înfioră realmente, şi nu pe caii aceia minunaţi din turin sau pe chestiile astea – câini?

– După cum am spus, repetă Savi, mare parte din comportamentul post-ilor era greu de priceput.

Se treziseră cu puţin înaintea zorilor şi merseseră toată ziua spre nord-vest, înaintând pe drumul de lut roşu ce străbătea câmpuri bogate, cu tot felul de culturi cu care Daeman era familiar, dar şi cu foarte multe pe care nu le văzuse niciodată. În două rânduri ajunseseră la râuri puţin adânci, iar o dată la un canal de permbeton adânc şi gol; tractorul le traversase pe toate cu uşurinţă, graţie roţilor uriaşe şi a traverselor multiarticulate.

Pe câmpuri, lucrau mulţi servitori şi aspectul lor comun îl liniştise pe Daeman, până îşi dăduse seama că mulţi erau uriaşi –

înalţi de până la patru metri şi jumătate şi laţi de doi metri, mult mai mari decât maşinăriile cu care era el obişnuit – şi, pe măsură ce se afundau mai mult în Bazin, atât culturile, cât şi servitorii deveneau tot mai stranii.

Tractorul înainta greoi printre ziduri înalte şi verzi de trestie-de-zahăr, aşa cum o numise Savi; drumul nu era îndeajuns de larg pentru vehicul şi tulpinile erau zdrobite sub cele şase roţi, când Harman observă formele umanoide cenuşiu-verzui ce se strecurau pe câmpuri de ambele părţi. Siluetele se mişcau atât de fluid şi de rapid, încât nici nu clinteau trestiile strâns alăturate, lunecând aidoma unor spectre printre tulpinile înalte.

– *Calibani,* zise Savi. Nu cred că vor ataca.

– Mi se păruse că ai spus c-ai aranjat lucrurile astfel ca să n-o facă, spuse Daeman. Ştii tu, chestia aia cu A şi N din părul pe care l-ai furat de la Harman şi mine.

Savi surâse.

– Înţelegerile cu Ariel nu sunt niciodată sigure. Dacă aceşti *calibani* ar fi intenţionat totuşi să ne oprească, bănuiesc c-ar fi făcut-o în noaptea trecută.

– Câmpul de forţă din jurul sferei nu i-ar ţine la depărtare? întrebă Daeman.

Bătrâna strânse din umeri.

– *Calibanii* sunt mai inteligenţi decât voynicşii. Ne-ar fi putut surprinde.

Daeman se înfioră şi privi câmpurile, întrezărind doar imagini fugare ale siluetelor albicioase. Tractorul ieşi de pe făgaşul dintre plantaţiile de trestie-de-zahăr şi sui un deluşor scund. Drumul continua printre culturi întinse de grâu de toamnă, cu tulpinile înalte de cel mult patruzeci de centimetri, lanuri întregi unduind sub briza din vest. *Calibani,* câte o duzină pe fiecare parte a drumului, ieşiră din trestia-de-zahăr în spatele lor şi alergară prin grâu, păstrându-se la o distanţă de şaizeci de metri. În spaţiul deschis, se deplasau în patru labe.

– Nu-mi place cum arată, comentă Daeman.

– Probabil că ţi-ar plăcea şi mai puţin Caliban, zise Savi.

– Crezusem că ăştia sunt *calibani,* se încruntă Daeman.

Spusele bătrânei nu păreau niciodată să-şi menţină logica prea multă vreme.

Savi zâmbi, conducând tractorul peste un şir de şase conducte ce transportau ceva dinspre vest în est, sau invers.

– Se spune despre *calibani* că ar fi fost clonaţi din Caliban, care este unic şi în acelaşi timp al treilea element al Treimii Gaia, alături de Ariel şi Prospero.

– *Se spune,* repetă batjocoritor Daeman. La tine, toate sunt bârfe. N-ai nici un fel de informaţii directe? Poveştile astea vechi sunt absurde.

– Unele sunt, încuviinţă Savi. Şi chiar dacă eu trăiesc de peste o mie cinci sute de ani, asta nu-nseamnă că am fost *prezentă* în tot acel timp. De aceea trebuie să povestesc lucruri pe care le aud şi le citesc la mâna a doua.

– Cum adică n-ai fost prezentă în tot acel timp? întrebă Harman, pe un ton foarte interesat.

Savi râse, totuşi lui Daeman nu i se păru că discerne prea mult amuzament în râsetul acela.

– Sunt mai bine nano-concepută pentru reparaţii decât voi, *eloii.* Nimeni însă nu trăieşte pe vecie. Sau vreme de o mie patru sute de ani. Nici chiar o mie. Îmi petrec mare parte din timp aidoma lui Dracula, dormind în sarcofagele criotemporale din locuri ca Golden Gate Bridge. La răstimpuri, ies, încerc să văd ce se-ntâmplă şi încerc să găsesc o cale de a-mi scoate prietenii din raza albastră. După care revin în frig.

Harman se aplecă în faţă.

– Câţi ani ai fost... trează?

– Mai puţin de trei sute. Dar şi durata aceea este îndeajuns pentru a obosi un trup. Şi o minte. Şi un spirit.

– Cine-i Dracula? întrebă Daeman.

Savi nu-i răspunse şi pilotă tractorul mai departe, spre nord-nord-vest.

Le spusese că locul spre care se îndreptau se afla la cinci sute de kilometri de ţărmul pe unde pătrunseseră în Bazin din tărâmul care se numise Israel – un cuvânt pe care Daeman nu-l auzise niciodată. Însă precizarea „cinci sute de kilometri” însemna prea puţin pentru Harman şi absolut nimic pentru Daeman, deoarece călătoriile cu cariola sau droşca trase de voynicşi nu depăşeau niciodată trei kilometri. Pe orice distanţă mai mare de atât, Daeman s-ar fi faxat. Oricine s-ar fi faxat.

Acoperiră totuşi jumătate din distanţa respectivă până la mijlocul zilei, după care drumul de lut roşu se termină, terenul deveni accidentat şi tractorul înaintă mai lent, făcând uneori cale

întoarsă pe mulţi kilometri înainte de a reveni pe cursul său. Savi menţinea direcţia aceea cu ajutorul unui instrument mic din raniţa ei şi verifica distanţele pe o hartă desenată manual, care fusese de multe ori împăturită şi despăturită.

– De ce nu foloseşti funcţia palmară de depistare? o întrebă Daeman.

– Farnetul şi allnetul funcţionează în Bazin, răspunse femeia, dar nu şi proxnetul, iar locul către care ne îndreptăm nu figurează în nici o bancă de date. Folosesc o hartă şi un obiect străvechi numit busolă. El funcţionează însă perfect.

– Cum anume? se interesă Harman.

– Magie.

Răspunsul era suficient pentru Daeman.

Continuau să coboare, cu topografia Bazinului rămânând deasupra şi în urma lor, iar şirurile ordonate de culturi erau înlocuite acum de câmpii de bolovani, şanţuri şi ocazionale pâlcuri de bambuşi sau ferigi înalte. *Calibanii* nu mai erau vizibili, dar începu să plouă la scurt timp după ce ajunseseră în zona accidentată şi se putea ca făpturile să fi fost imediat înapoia perdelelor de apă revărsate din cer.

Tractorul trecu pe lângă artefacte stranii – corpuri a numeroase ambarcaţiuni de lemn şi oţel, o aşezare de coloane ionice răsturnate, obiecte străvechi de plastic strălucind în sedimentele cenuşii, osemintele înălbite a numeroase creaturi marine şi câteva cisterne uriaşe, ruginite, pe care Savi le numea „submarine”.

Spre după-amiază, ploaia se mai domoli şi cei trei zăriră o mesa ridicându-se în nord-est. Era înaltă, largă şi cu laturile mai degrabă înclinate decât verticale, mai mult munte decât mesa, verde în vârf şi presărată pe flancuri cu stânci abrupte, brăzdate în diagonală.

– Acolo mergem? întrebă Daeman.

– Nu, zise Savi. Aia-i Cipru. Acolo mi-am pierdut virginitatea – marţea viitoare se-mplinesc o mie patru sute optzeci şi doi de ani de-atunci.

Daeman schimbă uitături furişe cu Harman. Ambii bărbaţi avură înţelepciunea să nu comenteze.

Până la sfârşitul după-amiezii, terenul deveni mai puţin înalt şi mai mocirlos, iar culturile agricole reîncepură să apară de ambele părţi ale unui drum de ţară de lut roşu. Servitori cu forme

stranii lucrau pe ogoare, însă nici unul nu ridică privirea ca să se uite la tractorul ce trecea pe lângă ei. Majoritatea maşinăriilor nu păreau să aibă ochi. Într-un rând, drumul le fu blocat de un râu lat de cel puţin două sute de metri. Savi etanşă uşa-fantă, închizând accesul aerului proaspăt de care beneficiaseră, se asigură că activase câmpul de forţă al sferei şi coborî tractorul în albie. Apa era adâncă – în apropiere de centrul canalului avea peste doisprezece metri – şi până şi proiectoarele tractorului aveau dificultăţi în a străbate mâlul şi umbrele. Curentul era mai puternic decât şi-ar fi imaginat Daeman pentru un râu atât de adânc şi de lat, iar vehiculul le fu zguduit îndeajuns de violent pentru ca Savi să fie nevoită să activeze comenzile virtuale şi să se căznească să-l readucă pe cursul cuvenit. Daeman bănui că o maşină cu roţi mai mici, cu articulaţii mai puţin flexibile sau cu putere mai mică a motorului ar fi fost purtată de ape către vest.

Când ieşiră pe malul nordic, cu tractorul azvârlind noroi la zece metri în urma lor şi cu apa revărsându-se ca o cascadă de pe traversele articulaţiilor, Harman rosti:

– Nu ştiusem că tractorul putea fi pilotat pe sub apă.

– Nici eu nu ştiusem, replică Savi.

Se reorientă pe cursul nord-nord-vest şi conduse mai departe.

Primele construcţii energetice apărură la scurtă vreme după aceea şi Harman le observă cel dintâi.

Primul dispozitiv pâlpâia şi se metamorfoza la treizeci de metri în stânga drumului de pământ, într-o deschidere dincolo de un pâlc de bambuşi. Savi se opri, pentru ca toţi să poată coborî şi să se uite, deşi Daeman privea chiorâş îndepărtarea de tractor, în ciuda faptului că de câteva ore nu văzuseră nici un *caliban.* Harman dorea totuşi să-l vadă de aproape şi Daeman nu voia să rămână singur în sferă, aşa că sfârşi prin a-i urma pe ceilalţi doi pe scara de traverse şi peste câmp, spre obiectul sclipitor. După ce stătuse nemişcat atâtea ore, Daeman încercă o senzaţie ciudată să meargă din nou pe jos.

Prima construcţie energetică era mică – lungă de şase metri şi înaltă de cel mult trei metri, galbenă-portocalie cu vene verzi mişcătoare, aproximativ sferică, cu pseudopode ce creşteau din partea de sus, cea de jos şi din extremităţi, pentru a se contopi în forme proprii şi a fi apoi reasorbite de masa centrală. Obiectul plutea la un metru deasupra solului şi Daeman nu vru să se apropie la mai puţin de douăzeci de paşi de el, cu toate că

Harman şi Savi o făcură.

– Ce este? întrebă Harman, iar capul şi umerii îi dispărură pentru un minut îndărătul obiectului care se transforma lent.

– Aici suntem în suburbiile Atlantidei, răspunse Savi, chiar mai avem de parcurs o sută de kilometri. Post-ii şi-au construit staţiile terestre din materialul acesta.

– Ce material? rosti Harman şi întinse mâna către ovoidul galben. Pot să-l ating?

– Unele forme transmit şocuri. Altele nu. Nici una nu ucide. Dă-i drumul şi-ncearcă. N-o să-ţi topească mâna.

Harman puse degetele pe curba formei strălucitoare. Mâna îi dispăru înăuntru. Când şi-o retrase iute, picături topite, galbene şi portocalii, îi curseră de pe palmă şi reveniră în forma-mamă.

– Este rece, spuse el. Foarte rece.

Îşi flexionă degetele şi făcu o grimasă.

– În esenţă, zise Savi, este doar o singură moleculă, mare. Deşi nu ştiu în ce fel este posibil aşa ceva.

– Ce este o moleculă? întrebă Daeman.

Se retrăsese câţiva paşi când mâna lui Harman dispăruse şi acum trebui să ridice glasul pentru a se face auzit. De asemenea, privea întruna peste umăr. Savi avea arma la centură, dar pădurea de bambuşi era prea aproape pentru ca Daeman să se simtă în largul său. Se apropia înserarea.

– Moleculele sunt chestiile micuţe din care sunt făcute toate lucrurile şi fiinţele, spuse Savi. Nu le poţi vedea fără lentile speciale.

– Pe asta o pot vedea destul de uşor, zise Daeman.

Uneori, se gândi el, discuţiile cu Savi aduceau cu discuţiile cu un copil mic, chiar dacă Daeman nu zăbovise niciodată în preajma copiilor mici.

Cei trei reveniră la tractor. Lumina bogată a soarelui în amurg se reflecta din sfera pentru pasageri şi sclipea pe traversele articulaţiilor înalte. Părţile superioare ale norilor stratocumulus, aflaţi departe în estul lor, către muntele numit Cipru, păreau poleite cu aur.

– În cea mai mare parte, rosti bătrâna, Atlantida este alcătuită din această energie macromoleculară încremenită. Face parte din aiurelile cuantice cu care s-au jucat mereu post-ii. Aici există şi materie reală – ceva ce savanţii din Epoca Pierdută numeau „materie exotică” dar nu ştiu în ce raport şi nici felul în care

funcţionează. Ştiu numai că face ca oraşele lor – staţiile lor –, indiferent ce ar fi ele, să-şi schimbe constant forma, intrând şi ieşind din realitatea noastră cuantică.

– Nu-nţeleg, zise Harman scutindu-l pe Daeman de necesitatea de a o spune el.

– În curând, veţi vedea cu ochii voştri. Ar trebui să zărim oraşul când vom trece de ridicătura aceea mare de la orizont. Şi vom ajunge acolo până se-ntunecă.

Suiră în tractor şi-şi ocupară locurile. Însă, înainte ca femeia să fi putut porni vehiculul cel mare, Harman rosti:

– Tu ai mai fost aici.

Nu fusese o întrebare.

– Da.

– Mai devreme însă, ai spus că n-ai fost niciodată în inelele orbitale. Acela a fost motivul pentru care ai mai fost aici?

– Da. Continui să cred că răspunsul pentru eliberarea prietenilor mei din fasciculul neutrino se află acolo sus.

Indică din cap spre inelele-p şi -e, care licăreau puternic pe cerul amurgului.

– Dar anterior n-ai reuşit. De ce?

Savi se roti în scaun şi-l privi.

– O să-ţi spun de ce şi cum am dat greş, dacă-mi vei spune şi tu care-i motivul pentru care vrei, de fapt, să ajungi sus. De ce ai petrecut atâţia ani, încercând să găseşti un drum spre inele.

Harman o privi fix un minut, apoi îşi feri ochii.

– Sunt curios.

– Nu, zise Savi şi rămase aşteptând.

Harman se uită din nou la ea şi Daeman îşi dădu seama că pe chipul bărbatului mai vârstnic se citeau mai multe emoţii decât văzuse vreodată la el.

– Ai dreptate, aprobă răstit Harman. Nu-i o simplă curiozitate. Vreau să găsesc firmeria.

– Pentru ca să poţi trăi mai mult, zise bătrâna încet.

Harman îşi încleştă mâinile în pumni.

– *Da.* Ca să pot trăi mai mult. Ca să pot continua să exist dincolo de căcatu’ ăsta de Douăzeci Final. Fiindcă sunt lacom după viaţă. Fiindcă vreau ca Ada să aibă copilul meu şi vreau să fiu acolo şi să-l văd crescând, chiar dacă taţii nu fac asta. Fiindcă sunt un tip lacom – sunt lacom după viaţă. Eşti mulţumită?

– Da, spuse Savi şi-l privi pe Daeman. Şi care ar fi motivele

tale pentru a veni în călătoria asta, Daeman *Uhr?*

Daeman ridică din umeri.

– Aş pleca spre casă într-o secundă, dacă ar exista prin apropiere un faxportal.

– Nu există, făcu Savi. Îmi pare rău.

El îi ignoră sarcasmul şi spuse:

– De ce ne-ai luat şi pe noi, bătrâno? Ştiai drumul încoace. Ştiai cum să găseşti tractorul. De ce ne-ai luat şi pe noi?

– O întrebare corectă, încuviinţă ea. Ultima dată când am intrat în Atlantida, am venit pe jos. Dinspre nord. A fost acum un secol şi jumătate şi am adus cu mine doi *eloi* – iertaţi-mă, este un termen insultător –, două femei tinere. Erau pur şi simplu *curioase.*

– Şi ce s-a întâmplat? întrebă Harman.

– Au murit.

– Cum? întrebă Daeman. *Calibanii?*

– Nu. *Calibanii* i-au omorât şi i-au mâncat pe bărbatul şi femeia care mă însoţiseră mai devreme, cu aproape trei secole în urmă. Pe atunci nu ştiam cum să contactez biosfera Ariel şi nu ştiam nici despre ADN.

– De ce aţi venit de fiecare dată câte trei? întrebă Harman.

Lui Daeman i se păru o întrebare ciudată. Se pregătea să ceară mai multe detalii despre toţi acei tovarăşi de călătorie care muriseră. Femeia voia să spună că erau *permanent* morţi? Sau doar morţi şi reparaţi de firmerie?

Savi izbucni în râs.

– Pui întrebări bune, Harman *Uhr.* Vei vedea în curând. Vei vedea de ce am venit cu alţi doi, după acea primă vizită solitară a mea în Atlantida, acum mai bine de un mileniu. Şi nu numai în Atlantida, ci şi în alte staţii ale lor. În Himalaya. În Insula Paştelui. Una chiar la Polul Sud. *Acelea* au fost călătorii interesante, fiindcă sonie-ul nu se poate apropia la mai puţin de cinci sute de kilometri de ele.

Pe Daeman nu-l interesau toate lucrurile acelea. El dorea să audă mai multe despre omorâre şi mâncare.

– Dar n-ai găsit niciodată o navă spaţială, o navetă, care să te suie acolo? spuse Harman. După toate încercările acestea?

– *Nu există* nave spaţiale.

Activă comenzile virtuale, porni tractorul şi se îndreptă către nord-nord-vest, în vreme ce apusul soarelui îşi revărsa culorile

sângerii peste întregul cer vestic.

Oraşul post-oamenilor se lăbărţa mulţi kilometri pe fundul secat al mării, cu turnuri strălucind de energie ce se ridicau şi coborau pe înălţimi de sute de metri. Tractorul avansa între obeliscuri energetice, sfere plutitoare, scări energetice roşii care nu duceau nicăieri, rampe albastre ce apăreau şi dispăreau, piramide albastre care se pliau în sine, un gigantic tor verde ce se deplasa înainte şi înapoi în lungul unor tije galbene pulsatoare şi nenumărate cuburi şi conuri de felurite culori.

Când Savi opri şi deschise uşa-fantă, până şi Harman păru că şovăie să coboare. Femeia se asigură că-şi purtau termopidermele şi scoase trei măşti osmotice din cutia cu scule a tractorului.

Era aproape noapte şi stelele se alăturaseră inelelor rotitoare pe cerul negru-purpuriu de deasupra. Sclipirea oraşului de energie ilumina fundul mării şi terenurile agricole pe o rază de opt kilometri. Savi îi duse până la o scară roşie, pe care suiră – treptele macromoleculare le susţineau greutatea, deşi Daeman avea senzaţia călcării pe nişte bureţi uriaşi.

La treizeci de metri deasupra fostului fund marin, scara se sfârşea la o platformă neagră, făcută dintr-un metal întunecat şi mat, care nu reflecta lumina. În centrul platformei pătrate se găseau trei scaune de lemn cu aspect vechi, spătare înalte şi perne roşii pentru şezut. Scaunele erau dispuse echidistant în jurul unui orificiu negru, cu diametrul de trei metri, din platforma întunecată, dar orientate cu spatele la acesta.

– Aşezaţi-vă, spuse Savi.

– Ce-i asta, o glumă? întrebă Daeman.

Savi clătină din cap şi se aşeză pe scaunul îndreptat spre vest. Harman se aşeză pe alt scaun. Daeman dădu ocol platformei întunecate, după care reveni la scaunul rămas neocupat.

– Ce se va-ntâmpla în continuare? întrebă el. Va trebui s-aşteptăm ceva aici?

Se uită la turnul galben şi înalt de peste o sută de metri din apropiere, al cărui material energetic se rearanja ca un nor galben paralelipipedic.

– Aşază-te şi vei afla, zise Savi.

Daeman se aşeză cu precauţie. Spătarul scaunului şi braţele

groase erau sculptate elaborat. Pe braţul stâng al scaunului se afla un cerc alb, iar pe braţul drept un cerc roşu. Nu-l atinse pe nici unul.

– Când voi ajunge cu numărătoarea la trei, rosti Savi, apăsaţi butonul alb. Este cel din stânga ta, Daeman, dacă cumva nu deosebeşti culorile.

– Le deosebesc, fir-ar a dracu'!

– Bine, aprobă bătrâna. Unu, doi…

– Stai, stai! o opri Daeman. Ce mi se va întâmpla dacă apăs cercul alb?

– Absolut nimic, răspunse Savi. Însă va trebui să apăsăm toţi simultan. Am aflat asta, atunci când am venit aici singură. Sunteţi gata? Unu, doi, trei!

Toţi apăsară pe cercurile albe.

Daeman sări din scaunul său şi alergă până la marginea platformei negre, după aceea pe platforma roşie, aflată la treizeci de paşi mai departe, înainte de a se întoarce pentru a privi înapoi. Detonarea de energie dinapoia scaunului său fusese asurzitoare.

– Să dea dracu'! strigă el, însă ceilalţi doi, care nu se ridicaseră de la locurile lor, nu-l puteau auzi.

Se gândi că semănase cu un trăsnet. Un fascicul pârjolitor de energie brută, cu diametrul de un metru, emana din orificiul negru din mijlocul triunghiului de scaune şi se ridica în cerul întunecat. Se ridică, mereu şi mereu… apoi se curbă spre apus ca o sârmă imposibilă, orbitor de albă în fierbinţeala ei, arcuindu-se până ce extremitatea dispăru din vedere, totuşi sârma rămase vizibilă şi în acelaşi timp mişcătoare, de parcă fulgerul ar fi fost conectat cu…

Era conectată, înţelese Daeman, cuprins de un val de teamă, care aproape că-l determină să-şi sloboadă măruntaiele. Era conectată de inelul-e, care se deplasa la mii de kilometri deasupra. Era conectată de una dintre stele, de una dintre luminile mişcătoare, care acum se deplasa de la vest spre est în inelul acela.

– Vino-napoi! strigă Savi peste vuietul şi pârâiturile conexiunii-fulger.

Daeman avu nevoie de câteva minute pentru a se întoarce – pentru a reveni la scaunul de lemn, gol acum, ferindu-şi privirea, cu umbra sa şi a scaunului proiectate cincisprezece metri peste

acoperişul negru şi roşu de lumina orbitoare şi trosnitoare. Ulterior fu imposibil să explice, nici chiar sieşi, cum sau de ce se întorsese la scaun, ori motivul pentru care făcuse ceea ce făcu în continuare.

– Când voi ajunge cu numărătoarea la trei, apăsaţi cercul roşu! strigă Savi.

Părul sur al bătrânei era zbârlit şi îi şfichiuia în jurul capului aidoma unor şerpi scurţi. Trebui să răcnească peste mugetul energiei pentru a fi auzită.

– Unu, doi…

În nici un caz nu pot face asta era litania pe care şi-o repeta întruna Daeman. *În nici un caz nu voi face asta.*

– Trei! zbieră Savi.

Apăsă cercul ei roşu. Harman apăsă cercul său roşu.

Nu! gândi Daeman. Însă apăsă puternic în jos pe cercul lui roşu.

Cele trei scaune de lemn ţâşniră spre cer, rotindu-se în jurul legăturii pârâitoare şi schimbătoare de fulger, repezindu-se atât de iute în sus, încât o undă sonică reverberă peste fostul fund de mare, zgâlţâind tractorul pe amortizoarele sale. Peste o secundă, peste mai puţin de o secundă, cele trei scaune dispăruseră din vedere, în vreme ce firul de energie albă, pură, se răsuci, se zvârcoli şi se arcui pentru a urma punctele iuţi de lumină de pe inelul orbital ecuatorial.

39
Olimp. Ilion şi Olimp

Roboţelul mă fascinează şi sunt ispitit să rămân locului, pentru a afla ce se întâmplă, însă mi-e teamă să mă apropii mai mult, fiindcă zeii m-ar putea auzi în spaţiul acesta vast şi pustiu în care ecourile răsună puternic. Dialogul dintre zei şi robot se desfăşoară în greaca veche – cel puţin zeii, inclusiv Zeus, vorbesc în graiul comun cu care m-am obişnuit aici –, dar sunt destul de departe pentru a desluşi altceva decât fragmente.

– … mici automate… jucării… de la Uriaşa Mare Interioară… trebuie distruse…

În loc să încerc să mă furişez mai aproape, îmi amintesc motivul pentru care mă aflu aici – pieptenele Afroditei – şi importanţa revenirii mele la troiene. Soarta a sute de mii de

oameni de la poalele Olimpului poate să depindă de ce voi face în continuare, aşa că mă retrag tiptil, mă îndepărtez de zei şi de maşinăriile ciudate, şi pornesc pe lungul coridor lateral către apartamentul mic, în care am întâlnit-o prima dată pe Zeiţa Iubirii, cu numai câteva zile în urmă. Să fi fost chiar numai câteva zile? Multe s-au întâmplat de atunci, ca să folosesc un eufemism.

De altundeva din Marele Palat se aud glasuri – glasuri de zei iar eu mă strecor în apartamentul de serviciu al Afroditei cu pulsul bubuindu-mi în gât. Locul este aşa cum mi-l reamintesc – fără ferestre, iluminat de tripoduri cu cărbuni, doar sofaua şi alte puţine piese de mobilier, printre care un ecran care străluceşte albastru pastelat pe masa de marmură. Atunci crezusem că ecranul acela era ca al unui calculator şi mă îndrept spre el, să mă conving. Este adevărat – dreptunghiul albastru sclipitor este separat de tăblia mesei, pluteşte la trei-patru centimetri deasupra marmurei, şi, cu toate că pe el nu se vede vreun meniu Microsoft Windows, acolo se află un singur cerc alb, care parcă mă invită să-l ating şi să activez ecranul.

Îl las în pace.

Ţin minte că lângă sofa, pe o măsuţă rotundă, erau obiecte personale ale Afroditei, deşi nu pot decât să sper că printre ele se găseşte şi un pieptene. Nu-l găsesc. Zăresc o broşă de argint şi nişte cilindri de argint – rujuri divine? ca şi o oglindă cu cadrul tot de argint, minunat lucrat, aşezată cu faţa în jos, dar nici un pieptene.

La naiba! Habar n-am unde este locuinţa Afroditei, printre proprietăţile risipite pe piscul larg şi înverzit al Olimpului, şi-n tot cazul nu pot ruga vreun zeu să mă-ndrume. Am mizat şi am pierdut pe provocarea Elenei de a aduce pieptenele. Important însă este să le arăt că deţin capacitatea de a călători pe Olimp şi înapoi, iar esenţială este acum viteza. Nu ştiu cât de mult sunt dispuse troienele să aştepte.

Înhaţ oglinda fără să mă uit atent la ea, vizualizez odaia din subsolul templului Atenei din Ilion şi răsucesc medalionul TC.

Când mă materializez acolo, zăresc şapte femei, nu pe cele cinci pe care le lăsasem cu numai câteva minute în urmă. Toate se trag un pas îndărăt când apar, dar una dintre ele zbiară sălbatic şi-şi acoperă chipul cu palmele. Am vreme totuşi să-i zăresc faţa şi s-o recunosc – este Casandra, frumoasa fiică a regelui Priam.

– Ne-ai adus pieptenele, Hock-en-ber-iiii, ca dovadă a putinţei tale de a călători pe Olimp şi înapoi, aidoma zeilor? întreabă Hecuba.

– Nu am avut timp să-l caut, îi răspund. În locul pieptenului, v-am adus asta.

Întind oglinda către femeia cea mai apropiată de mine, Laodice, fiica Hecubei.

– Lucrătura de pe mânerul de argint şi de pe spatele oglinzii, rosteşte Elena, este asemănătoare cu cea pe care mi-o amintesc de pe pieptenele zeiţei, dar…

Se opreşte din vorbit, când Laodice icneşte şi aproape că scapă oglinda din mână. Oglinda este luată de preoteasă, Teano, care priveşte în ea, păleşte şi i-o întinde Andromacăi. Soţia lui Hector se uită în oglindă şi se îmbujorează. Casandra o smulge de la Andromaca, o ridică, priveşte în ea şi zbiară din nou.

Hecuba îi ia oglinda şi se încruntă la Casandra. Îmi dau seama imediat că cele două nu sunt cele mai bune prietene din lume şi-mi amintesc şi motivul – Casandra, care căpătase de la Apollo darul profeţiei, îl îndemnase pe regele Priam să-l ucidă pe pruncul Hecubei, Paris, imediat după naştere. Încă din copilărie, Casandra întrevăzuse dezastrul ce va rezulta din răpirea Elenei şi războiul pe care o va declanşa. Însă, potrivit legendei, darul profeţiei primit de la Apollo fusese însoţit de blestemul ca nimeni să n-o creadă niciodată.

Acum Hecuba se uită în oglindă cu gura căscată.

– Ce este? întreb eu.

Probabil că ceva-i în neregulă cu oglinda.

Elena ia oglinda de la mama lui Hector şi mi-o întinde.

– Vezi, Hock-en-ber-iiii?

Privesc în oglindă. Reflexia mea este… stranie. Acolo sunt eu, dar în acelaşi timp nu sunt eu. Bărbia îmi este mai puternică, nasul mai mic, ochii mai îndrăzneţi, pometii mai ridicaţi, dinţii mai albi…

– Asta aţi văzut toate? le întreb. Această reflexie idealizată a voastră?

– Da, spune Elena. Oglinda Afroditei arată doar frumuseţe. Noi ne-am văzut ca nişte zeiţe.

Nu-mi pot imagina că Elena ar putea fi mai frumoasă decât este deja, totuşi încuviinţez şi ating suprafaţa oglinzii. Nu este sticlă. O simt moale, elastică, mai degrabă ca un ecran LCD de

pe un laptop. Poate că asta şi este, iar la interiorul suportului meşteşugit lucrat se pot afla microcipuri puternice şi programe de video-metamorfozare ce rulează algoritmi de simetrie, proporţii idealizate şi alte elemente de frumuseţe umană percepută.

– Hock-en-ber-iiii, rosteşte Elena, vreau să-ţi prezint alte două femei pe care le-am adus aici în dimineaţa aceasta pentru a judeca dacă spui adevărul. Tânăra aceasta este Casandra, fiica lui Priam. Femeia mai vârstnică este Herofile, „iubitoarea de Hera”, cea mai bătrână dintre sibile şi preoteasă a lui Apollo Sminteus. Herofile a fost cea care a interpretat visul Hecubei cu atâţia ani în urmă.

– Ce vis este acela? o întreb.

Hecuba care, se pare, n-o va privi pe Herofile sau Casandra, rosteşte:

– Când am fost grea cu al doilea copil al meu, Paris, am visat că am dat naştere unei ramuri învăpăiate, de la care focul s-a întins în tot Ilionul, arzându-l de tot. Şi că acel copil devenea una dintre eriniile răzbunătoare – un copil al lui Cronos, spuneau unii, fiica lui Forcis spuneau alţii, vlăstarul lui Hades şi al Persefonei spuneau încă alţii –, dar toţi recunoşteau cel mai probabil fiica lui Nyx, Noaptea cea ucigătoare. Această erinie de flăcări nu avea aripi, însă semăna cu harpiile. Duhoarea răsuflării ei era sulfuroasă. Bale veninoase i se scurgeau din ochi. Glasul îi era precum mugetul înspăimântat al vitelor. Purta la brâu un bici cu şfichiuri de bronz. Într-o mână ţinea o torţă, iar în cealaltă un şarpe, locuinţa îi era în Infern şi fusese născută pentru a răzbuna orice răutăţi şi nedreptăţi împotriva mamelor. Apropierea îi era vestită de toţi dulăii din Ilion, care lătrau şi scheunau ca şi cum ar fi fost cuprinşi de dureri.

– Uau! am şoptit. Ăsta da vis…

– Eu am presimţit că erinia este copilul care mai târziu va fi numit Paris, zice băbătia Herofile. Casandra a văzut şi ea la fel şi a sfătuit ca pruncul băiat să fie ucis în clipa când va ieşi din pântec.

Bătrâna preoteasă o pârjoleşte pe Hecuba cu privirea:

– Sfatul ne-a fost ignorat.

Elena păşeşte literalmente între ele.

– Toate femeile de aici, Hock-en-ber-iiii, au avut viziuni ale Troiei trecute prin foc şi pară. Noi nu ştim însă care dintre acele

viziuni sunt trezite doar de neliniştile pentru noi însene, pentru copiii şi soţii noştri, şi care sunt daruri de adevărată profeţire din partea zeilor. De aceea trebuie să le judecăm pe ale tale. Casandra are întrebări pentru tine.

Mă întorc şi o privesc pe femeia mai tânără. Este blondă şi anorexică, dar, cumva, rămâne ameţitor de frumoasă. Unghiile Casandrei sunt roase până la piele şi însângerate, iar degetele îi tresar întruna şi se împletesc între ele. Nu poate să stea locului. Ochii îi sunt tiviţi cu roşu, la fel ca unghiile. Când mă uit la ea, îmi amintesc de fotografiile unor starlete pe care le-am văzut internate în clinicile pentru dezintoxicare, căutând să scape de dependenţa de cocaină.

– Pe tine nu te-am visat, bărbat bicisnic.

Ignor insulta şi nu spun nimic.

– Iată ce te-ntreb, continuă ea. Odată, i-am visat pe regele Agamemnon şi pe regina sa Clitemnestra, ca un măreţ taur regal şi o vacă. Ce-ţi spune visul acesta ţie, o, Profetule?

– Nu sunt profet. Viitorul vostru nu este decât trecutul meu. Dar îl vezi pe Agamemnon ca pe un taur, deoarece va fi înjunghiat ca un bou după ce va sosi acasă, în Micene.

– În propriul său palat?

– Nu, îi răspund şi mă simt ca în ordalia examenelor orale la colegiul Hamilton, *alma mater* absolvită de mine. Agamemnon va fi ucis în casa lui Egist.

– De a cărui mână? Din a cărui vrere? insistă Casandra.

– Clitemnestra.

– Din ce pricină, o, Ne-profetule?

– Fiindcă va fi mânioasă pentru că Agamemnon a sacrificat-o pe fiica lor, Ifigenia.

Casandra continuă să se holbeze la mine, însă încuviinţează uşor din cap către celelalte femei.

– Şi ce visezi despre mine şi despre viitorul meu, o, Proorocule? întreabă sarcastic.

– Că vei fi violată cu sălbăticie în chiar acest templu, rostesc.

Nici una dintre femei nu pare să răsufle. Mă întreb dacă n-am împins lucrurile prea departe. Ei bine, vrăjitoarea vrea adevărul, aşa că o *să-i dau* adevărul.

Casandra pare neperturbată, ba chiar încântată. Îmi dau seama că tânăra prezicătoare văzuse aproape toată viaţa ei violul. Nimeni nu-i ascultase avertismentele. Trebuie să fie

înviorător pentru ea să audă că altcineva îi confirmă viziunile.

Glasul nu-i sună totuşi defel încântat când rosteşte:

– *Cine* mă va silui în acest templu?

– Aias.

– Micul Aias sau Marele Aias?

Casandra pare nevropată şi anxioasă, dar în acelaşi timp foarte drăgălaşă într-un chip vulnerabil.

– Micul Aias. Aias din Locri.

– Şi ce făceam eu în acest templu, Omuleţule, când Aias din Locri mă va batjocori?

– Încercai să o salvezi ori să o ascunzi pe Palladion.

Arăt din bărbie către statueta micuţă, aflată la numai trei metri de mine.

– Şi Micul Aias va scăpa nepedepsit, o, Bărbate?

– Se va îneca în drum spre casă. Corabia îi va naufragia pe stâncile Gireane. Majoritatea cărturarilor gândesc că a fost un semn al mâniei Atenei.

– Ea va pricinui pieirea lui Aias din Locri fiindcă va fi mânioasă că am fost siluită, ori pentru a-şi răzbuna pângărirea templului?

– Nu ştiu. Probabil din al doilea motiv.

– Cine va mai fi în templu când eu voi fi siluită, o, Bărbate?

Cad pe gânduri pentru o secundă.

– Odiseu, răspund finalmente, cu glasul ridicând uşor tonul la ultima silabă a numelui, aidoma unui student care speră ca răspunsul lui să fie corect.

– Şi cine altul în afara lui Odiseu, fiul lui Laertes, va fi martor la batjocorirea mea în noaptea aceea?

– Neoptolemos, spun în cele din urmă.

– Fiul lui Ahile? ne întrerupe Teano cu un pufnet. El are doar nouă ani şi este acasă, în Argos.

– Nu, răspund eu. Are şaptesprezece ani şi este un luptător aprig. Îl vor chema aici din Sciros, după ce Ahile va fi ucis, şi Neoptolemos va fi împreună cu Odiseu în pântecul uriaşului cal de lemn.

– Cal de lemn? repetă Andromaca.

Pot vedea însă din pupilele dilatate ale Elenei, Herofilei şi Casandrei că femeile acestea avuseseră viziuni ale calului.

– Acest Neoptolemos are şi alt nume? întreabă Casandra.

Are tonul şi intensitatea unui acuzator public dezlănţuit.

– Pentru generaţiile viitoare, el va fi cunoscut ca Piros.

Încerc să-mi reamintesc detalii din dicţionarul biografic al scoliei, din poeţii Cicladelor, din *Cypria* de Proclus şi din Pindar. A trecut mult de când l-am citit pe Pindar.

– După război, Neoptolemos nu va reveni la casa cea veche a lui Ahile de pe Sciros, ci va debarca în Molossia, pe ţărmul vestic al insulei, unde regii ulteriori îl vor numi Piros şi vor susţine că se trag din el.

– Va comite şi alte fapte, în noaptea în care grecii cuceresc Troia? insistă Casandra.

Îmi privesc juriul de femei troiene – soţia lui Priam, fiica lui Priam, mama lui Scamandrius, preoteasa Atenei, o sibilă cu puteri paranormale. Apoi această femeie-copil blestemată cu viziuni ale viitorului şi Elena, soţia lui Menelau, dar şi a lui Paris. Una peste alta, aş fi preferat juraţii lui O.J. Simpson.

– În noaptea aceea, Piros, cunoscut actualmente ca Neoptolemos, îl va omorî pe regele Priam în templul lui Zeus. El îl va azvârli pe pruncul Scamandrius de pe ziduri şi-i va împrăştia creierii pe stânci. El personal o va duce pe Andromaca în robie. Le-am spus deja celorlalte.

– Şi noaptea aceasta va sosi repede? stăruie Casandra.

– Da.

– Peste luni şi ani, sau zile şi săptămâni?

– Zile şi săptămâni, răspund.

Încerc să estimez câte zile vor trece înainte ca Ahile să-l omoare pe Hector şi Troia să fie cucerită, dacă şi când ordinea de zi a *Iliadei* se va restabili. Nu prea multe.

– Spune-ne acum – spune-mi, o, Bărbate! – care va fi soarta mea după siluirea Ilionului şi a Casandrei! se răsteşte Casandra.

Aici ezit. Gura mi se usucă.

– Soarta ta… reuşesc să îngăim.

– Soarta mea, o, Bărbate din Viitor! şuieră frumoasa blondă. Cu siguranţă, batjocorită sau nu, nu voi fi lăsată în urmă când Andromaca va fi târâtă în robie, iar nobila Elena va fi recâştigată de furiosul Menelau. Ce se va petrece cu Casandra, o, Bărbate?

Încerc să-mi umezesc buzele. *Oare ea îşi poate zări propriul viitor?* Habar n-am dacă darul profeţiei primit de la Apollo se extinde dincolo de căderea Troiei. Cineva, cred că poetul-cărturar Robert Graves, a tradus numele Casandrei ca fiind „cea care-i încâlceşte pe oameni”. În acelaşi timp însă este o persoană care a fost blestemată de zei să spună întotdeauna

adevărul. Decid să fac şi eu acelaşi lucru.

– Graţie frumuseţii tale, vei fi luată concubină de către Agamemnon, rostesc cu glas abia audibil. El te va duce în casa lui, ca… ţiitoare.

– Îi voi naşte vreun copil înainte de a ajunge?

– Cred că da, îi răspund sunând ridicol în propriile-mi urechi.

Îl amestec mereu pe Homer cu Vergiliu, pe Vergiliu cu Eschil, şi pe toţi cei mai de sus cu Euripide. Ce dracu’, până şi Shakespeare şi-a încercat puterile cu povestea asta!

– Doi gemeni, continui după o pauză. Teledamus şi… ă-ă-ă… Pelops.

– Şi după ce voi sosi în Micene, la palatul lui Agamemnon? mă îndeamnă Casandra.

– Clitemnestra te va ucide cu aceeaşi secure cu care l-a ucis pe Agamemnon, rostesc cu glas mai ascuţit decât aş fi dorit.

Casandra zâmbeşte. Nu este un zâmbet plăcut.

– Înainte sau după ce-l căsăpeşte pe Agamemnon?

– După.

Mă fut. Dacă poate accepta, atunci am ce să-i dau. Oricum, probabil că-s mort. Dar voi folosi taserul pe cât mai multe dintre jigodiile astea, înainte să mă doboare.

– Clitemnestra va trebui să te urmărească o vreme, însă te va prinde în cele din urmă. Îţi va tăia şi ţie capul. Şi apoi îţi va omorî copiii.

Cele şapte femei mă privesc momente prelungi şi tăcute, iar expresiile le sunt indescifrabile. Îmi spun să nu joc niciodată pocher cu vreuna dintre damele astea. Apoi Casandra rosteşte:

– Da, bărbatul acesta cunoaşte viitorul. Nu ştiu dacă viziunea şi prezenţa lui aici sunt un dar primit de noi de la zei sau un vicleşug al zeilor prin care să ne descopere trădarea. Trebuie să-i încredinţăm însă secretul nostru. Timpul rămas până la sfârşitul Ilionului este prea scurt pentru a face altceva.

Elena încuviinţează.

– Hock-en-ber-iiii, foloseşte-ţi medalionul pentru a merge în tabăra aheilor. Adu-l pe Ahile în vestibulul iatacului pruncului din palatul lui Hector la ceasul următoarei schimbări de gărzi în Ilion.

Cad pe gânduri. Gărzile de pe ziduri se schimbă şi gongurile răsună seara, la unsprezece şi jumătate. Asta înseamnă peste vreo oră.

– Şi dacă Ahile nu vrea să mă-nsoţească?

Privirea colectivă pe care femeile o revarsă acum peste mine este compusă din patru părţi de dispreţ combinate cu trei părţi de milă.

Mă TC dracului de-acolo.

N-ar trebui s-o fac, este o prostie, şi-n primul rând fiindcă mi-e frică să dau ochii cu Ahile, dar pe toată durata examinării orale a Casandrei, am fost intrigat de roboţelul de pe Olimp. Desigur, mai văzusem multe lucruri stranii pe Olimp – fără a-i mai pune la socoteală pe zei şi zeiţe, care sunt îndeajuns de bizari –, de pildă, giganticul Vraci insectoid. Totuşi, ceva anume din roboţel, dacă asta este, mi-a atins o coardă sensibilă. Nu părea să facă parte din nici una dintre lumile între care mi-am împărţit ultimii nouă ani – nici din Olimp, nici din Ilion. Roboţelul părea mai degrabă din lumea mea. Din vechea mea lume. Din lumea reală. Nu mă întrebaţi *de ce.* N-am văzut niciodată un robot umanoid, decât poate în filmele sci-fi.

În plus, îmi repet, mai dispun de o oră, înainte de a trebui să-l duc pe Ahile la Hector. Îmi pun Cuşma lui Hades şi mă teleportez cuantic înapoi în Marele Palat al zeilor.

Roboţelul şi celelalte dispozitive, inclusiv obiectul mare cu aspect de crab, au dispărut, însă Zeus este tot acolo. Ca şi mulţi dintre ceilalţi zei, inclusiv zeul războiului, Ares, pe care l-am văzut ultima dată vindecându-se în cuva de lângă Afrodita.

Doamne Dumnezeule, unde-i Afrodita acum? Ea mă poate vedea, chiar şi când port coiful. Ea i-a poruncit Muzei să-mi dea coiful, numai pentru că astfel mă putea găsi oricând ar fi dorit. O fi ieşit deja din cuvă? *Iisuse Hristoase!*

Ares tună spre toţi zeii, în vreme ce Zeus stă pe tronul său.

– Nebunia domneşte jos! răcneşte zeul războiului. Am lipsit doar câteva zile şi-aţi îngăduit ca războiul să vă scape de sub control. Domneşte haosul! Ahile l-a ucis pe Agamemnon şi a preluat comanda armatelor aheene. Hector se retrage, deşi victoria troienilor fusese porunca regală a lui Zeus.

Agamemnon este mort? Ahile este conducătorul? Să dea dracii! Toto, nu mai suntem în *Iliada.*

– Dar ce-i cu automatele pe care ţi le-am adus, Stăpâne Zeus. Acei… moraveci? întreabă Apollo şi glasul lui naşte ecouri în sala gigantică.

Văd alţi zei şi zeiţe care umplu mezaninele de deasupra.

Ecranul de vizualizare al bazinului tăiat în pardoseală prezintă scene de demenţă şi măcel pe liniile de luptă ale troienilor şi în tabăra argivă. Eu însă îl fixez pe imensul Zeus, solid clădit, cu barbă albă, aşezat pe tronul de aur. Încheieturile îi sunt masive, ca sculptate de Rodin în marmură de Carrara. Mă aflu îndeajuns de aproape pentru a-i vedea firele sure de păr de pe pieptul dezgolit.

– Domoleşte-te, Apollo, nobile arcaş, huruie zeul tuturor zeilor. Am poruncit ca automatele moraveci să fie eliminate. Până acum, Hera le-a distrus pe amândouă.

Oare situaţia se poate înrăutăţi şi mai mult? mă întreb.

În clipa aceea, Afrodita intră în sală, între mama lui Ahile, Thetis, şi Muza mea.

40
Inelul ecuatorial

Daeman urlă *tot timpul,* până sus.

Poate că şi Savi şi Harman urlaseră – *ar fi trebuit* să fi urlat dar Daeman nu-şi putea auzi decât propriile ţipete. De îndată ce scaunele lor decolară vertical şi începură să se încline, pe măsură ce se roteau în jurul axei lor de fulger – cu Daeman la trei mii de metri deasupra verdelui Bazin Mediteranean şi zbierând întruna –, două constrângeri importante începură să-l apese: una era presiunea impusă de acceleraţie, iar cealaltă, o apăsare constantă, care se manifesta de jur-împrejur şi care trebuia să fie produsă de un soi de câmp de forţă. Nu numai că-l ţinea fixat pe perna roşie a scaunului ce gonea prin văzduh, dar îl apăsa şi pe faţă şi piept, îi pătrundea în gură şi în plămâni.

Daeman continua să urle.

Cele trei scaune se roteau în sens invers acelor de ceasornic în jurul coloanei groase de energie albă şi, pe neaşteptate, bărbatul se trezi cu faţa în sus, privind stelele şi inelele. Nu se opri din răcnit, ştiind că scaunul îşi va urma rotirea şi că de data aceasta va cădea, iar căderea va fi de la mii de metri mai sus.

Nu căzu, însă zbieră spre Pământ, în timp ce urcau tot mai sus. Traiectoria lor părea aproape plată acum, aproape paralelă cu suprafaţa planetei aflată atât de jos. Era noapte peste Asia Centrală, dar norii cumulus înalţi, ce se întindeau pe sute de kilometri, străluceau din interior, cu pâlpâituri iuţi de fulgere ce

luminau uscatul roşu, care se întrezărea prin pătura perlată. Daeman nu ştia că aceea era Asia Centrală. Scaunele se rotiră iarăşi, arătându-i stelele, inelele şi un strat subţire destul de vizibil de atmosferă – *dedesubtul* lor, de data aceasta! –, iar soarele păru că se ridică din nou în vest, strălucind peste meniscul acela de atmosferă în fuioare roşii şi galbene lucitoare.

Străbătuseră deja nouăzeci şi nouă de procente din atmosferă, însă Daeman nu ştia. Câmpul de forţă îi asigura oxigen, îl împiedica să fie dezintegrat de forţa de acceleraţie şi-i asigura un buzunar de aer în care să urle. Bărbatul răguşise până îşi dădu seama că se apropiau de inelul-e.

Inelul nu era ce-şi imaginase dintotdeauna, dar era prea preocupat să se încleşteze de braţele scaunului său şi să zbiere pentru a remarca. Daeman îşi închipuise mereu că inelele-e şi -p ale post-ilor ar fi fost construite din mii de castele de sticlă sclipitoare, prin care îi puteai zări pe post-oameni petrecând şi făcând ce fac post-oamenii. Nu era câtuşi de puţin aşa.

Majoritatea obiectelor strălucitoare spre care se ridicau atât de rapid, cu sârma de fulger şerpuitoare şi răsucitoare continuând să se întindă în sus şi departe de ei pe măsură ce o suiau, erau structuri complexe de traverse, cabluri şi tuburi lungi de sticlă, aducând mai degrabă cu nişte antene, decât cu locuinţe orbitale. În capătul unora dintre structurile acestea existau globuri scânteietoare de energie, toate având în centru sfere negre pulsatorii. Alte structuri susţineau oglinzi gigantice – fiecare întinzându-se pe mulţi kilometri, înţelese Daeman, în vreme ce răcnea –, care reflectau sau emiteau fascicule de energie albastre, galbene sau alb-opace către alte oglinzi. Inele şi sfere lucitoare, ce păreau alcătuite din aceleaşi materiale exotice şi de tip energie-materie ca şi Atlantida, radiau raze laser şi pulsuri de jeturi de direcţionare în rafale ce se deschideau şi se lăţeau în conuri sclipitoare de particule. Nici una dintre sfere, inele sau structuri nu păreau că ar fi putut adăposti post-oameni.

Orizontul Pământului deveni în mod evident curbat, după aceea se curbă încă şi mai mult, aidoma unui arc lent încordat. Soarele apuse iarăşi în vest şi cerul explodă cu stele doar cu puţin mai lipsite de strălucire decât structurile inelare orbitoare de deasupra. Mult dedesubtul lui Daeman – la sute de kilometri, cel puţin –, bărbatul zări un lanţ de munţi încununaţi de zăpadă, care scânteiau sub lumina stelelor şi inelelor. Şi mai spre vest,

aproape de marginea puternic curbată a planetei, licărea un ocean. Rotaţia scaunelor încetini pe neaşteptate, iar Daeman dădu capul mult pe spate şi privi în sus.

Printre structurile-macarale şi oglinzile mişcătoare se deplasa un munte, cu un oraş luminos înfăşurat în jurul său.

Daeman se opri din urlat când scaunele se aplecară violent în faţă şi câmpul de forţă îl apăsă mai puternic de spătar şi pernă, iar în secunda aceea de pauză observă că pilonul răsucit de energie în lungul căruia glisau se sfârşea în oraşul luminos de pe roca gigantică.

Oraşul acesta nu era alcătuit din materiale energetice. Părea construit din sticlă şi toate sutele de mii de panouri şi faţete de sticlă erau iluminate pe dinăuntru. Lui Daeman i se părea că seamănă cu un felinar japonez uriaş. În clipa în care pricepu că triunghiul lor rotitor de scaune se va izbi de una dintre înaltele turle circulare din capătul apropiat al muntelui orbital, scaunul i se răsturnă complet, iar câmpul de forţă îi stoarse până şi ultima răsuflare din corp, decelerând îndeajuns de puternic pentru ca vederea să i se împăienjenească roşu, apoi negru, apoi din nou roşu.

Nu încetiniseră totuşi suficient. Daeman zbieră pentru ultima oară, cu glasul complet răguşit acum, după care se izbiră de clădirea înaltă de, probabil, o sută de etaje.

Nu se auzi nici o bubuitură cauzată de spargerea sticlei şi nu urmă nici un impact brusc şi fatal. Peretele clădirii se deformă, îi absorbi şi-i dirijă printr-un con scăpărător lung, ca şi cum ar fi plonjat pe cauciuc galben foarte elastic, după care conul îi scuipă într-o incintă cu şase pereţi albi, strălucitori. Axul de energie dispăru. Scaunele zburară în direcţii diferite. Câmpurile de forţă se dezactivară.

Daeman urlă încă o dată, lunecă pe o pardoseală dură, ricoşă dintr-un perete încă şi mai dur, de acolo în plafon şi înapoi în podea. După aceea văzu numai negru în faţa ochilor.

Cădea.

Daeman tresări şi se deşteptă, iar corpul şi creierul îl anunţară că se rostogolea, cădea. Din scaun? Spre Pământ? Deschise gura, pentru a răcni iarăşi, dar o închise când îşi dădu seama că plutea în aer, cu Savi ţinându-l de un braţ, iar Harman de celălalt.

Plutea? Cădea! Se zbătu şi se zvârcoli, însă Savi şi Harman, care pluteau de asemenea în încăperea albă, se rostogoliră în aer odată cu el, fără să-i dea drumul.

– Calmează-te, spuse Savi. Suntem în imponderabilitate.

– În ce? icni Daeman.

– Gravitaţie zero. Nu avem greutate. Hai, pune-ţi asta!

Îi întinse una dintre măştile osmotice luate din tractor. Cineva îi trăsese deja peste faţă gluga termopidermei, iar costumul-inteligent îşi extinsese mănuşile peste mâinile lui. Daeman se zbătu derutat, dar ceilalţi doi îi fixară masca osmotică transparentă peste nas şi gură.

– Are rolul de respirator de urgenţă, în caz de incendiu sau de gaze toxice, zise Savi. Dar va funcţiona şi în vid, pentru câteva ore.

– Vid? repetă Daeman.

– Oraşul post-ilor şi-a pierdut gravitaţia şi mare parte din aer, zise Harman. Cât timp ai fost leşinat, noi am trecut deja prin perete. Există încă destul aer pentru a putea înota, totuşi, nu-i chiar atât de dens pentru a fi respirabil.

Destul aer pentru a putea înota? Au trecut deja prin perete? gândi Daeman prin ceaţa durerii de cap. *Acum au înnebunit amândoi.*

– Cum *pierzi* gravitaţia? rosti el cu glas tare.

– Cred că utilizau câmpuri de forţă pentru a obţine ceva gravitaţie pe asteroidul ăsta, răspunse Savi. Bolovanul nu-i destul de mare pentru a genera propria sa gravitaţie, iar oraşul din interior denotă că ar fi fost orientat către sol.

Daeman nu mai întrebă ce era un asteroid. Nu-i prea păsa.

– Ne putem întoarce jos? spuse el, însă adăugă imediat: Nu mă mai aşez pe unul dintre scaunele alea.

Zâmbetul lui Savi fu vizibil prin masca osmotică, îşi dezbrăcase hainele pentru a-i îngădui termopidermei să acţioneze mai eficient – era de culoarea piersicii –, iar costumul, nu mai gros decât un strat de vopsea, arăta cât de slăbănoagă şi osoasă era de fapt bătrâna. Harman purta de asemenea numai termopiderma sa albastră. Daeman coborî ochii şi observă că-l dezbrăcaseră şi pe el de straie, astfel că termopiderma lui verde îi arăta formele durdulii. Cu termopiderma şi masca osmotică pe chip, auzea glasurile celorlalţi prin peticele auriculare ale glugii şi simultan distingea ecoul uşor al propriei voci şuierând în

microfoanele încorporate.

– Deocamdată, scaunele alea n-o să mai plece nicăieri, spuse Savi şi indică din cap către locul unde pluteau pernele roşii şi fragmente din scaunele rupte.

– Nu pot să cred că post-ii călătoreau în mod regulat spre inele în chestiile alea, comentă Harman.

Tremurul uşor al glasului său îl anunţă pe Daeman că nu fusese singurul care detestase călătoria.

– Poate că toţi se dădeau în vânt după *montagne russe,* zise Savi.

– Ce este un... începu Daeman.

– Nu contează, îl opri bătrâna.

Ridică raniţa pe care o ţinuse în braţe pe durata ascensiunii şi spuse:

– Sunteţi gata să trecem prin perete şi să-i întâlnim pe post-oameni?

Trecerea prin perete nu fu deloc grea. Când îl traversă, Daeman simţi ca şi cum s-ar fi împins printr-un soi de membrană care ceda, sau poate ca înotul printr-o cascadă caldă.

Înotul. În aer. Chiar şi după treizeci de minute de înot, lui Daeman tot i se părea bizar. La început, bătuse din braţe şi din picioare, în mod aleatoriu, iar stângăciile acelea nu-l mişcau aproape deloc şi, invariabil, îl făceau să se rostogolească peste cap, dar apoi deprinse trucul de a se propulsa de la un obiect solid spre următorul, chiar şi pe distanţe de câte treizeci de metri, utilizându-şi picioarele pentru a se împinge şi ţinând palmele căuş pentru a efectua mici corecţii în timpul deplasării.

Toate clădirile păreau conectate prin interioarele lor, iar aparentul iluminat intern se dovedi o simplă iluzie atunci când se apropiară. Ferestrele luceau cald, însă *ele* emiteau lumina. Toate interioarele vaste – prima zonă în care pătrunseră după ce ieşiseră din peretele alb avea latura de peste o sută de metri şi era înaltă de cel puţin trei sute de metri, cu terase deschise ce se ridicau pe trei laturi ale spaţiului de forma unei coloane – erau slab iluminate de strălucirea oranj provenită de la ferestrele de pe peretele îndepărtat, ceea ce-i lăsa lui Daeman impresia deplasării în adâncul unei ape. Parcă pentru a spori iluzia mediului submarin, diverse plante neîngrijite crescuseră până la cincisprezece metri înălţime şi se legănau sub curenţii slabi

aidoma unor smocuri înalte de alge.

Daeman percepea rarefierea atmosferei când încerca să înoate prin resturile de aer. Cu toate că termopiderma îi acoperea complet pielea şi-i conserva căldura corporală, tot putea să simtă frigul muşcător de dincolo de stratul molecular. Îi vedea şi efectele, deoarece panourile interioare de sticlă erau acoperite cu o peliculă subţire de chiciură, iar ocazionalele aglomerări de cristale de gheaţă ce pluteau reflectau lumina precum firele de praf din razele de lumină pătrunse într-o catedrală.

Ajunseră la primele trupuri după numai cinci minute de propulsare şi înot prin clădirile conectate de pe asteroid.

Suprafaţa de dedesubt fusese acoperită cu iarbă, plante terestre, arbori, plante şi flori pe care Daeman nu le văzuse niciodată pe Pământ, însă toate muriseră, cu excepţia turnurilor de alge, ce se legănau. Suprafaţa fusese aidoma unui parc, dar balcoanele deschise de pe coloane de metal, ca şi zonele publice ce păreau nişte ghirlande pe suprafeţele pereţilor şi ferestrelor arătau cât de redusă trebuie să fi fost gravitaţia câmpului de forţă. Post-oamenii trebuiau să se împingă de pe „sol” şi să se ridice cel puţin treizeci de metri pe verticală, înainte de a găsi altă platformă deschisă ori priză aeriană din care să-şi facă vânt mai sus. Multe dintre platformele acestea aveau şi acum mese acoperite de chiciură, scaune răsturnate, sofale cu aspect bulbucat şi tapiserii neancorate de nimic.

Şi corpuri.

Savi se împinse până la o terasă aflată la treizeci de metri depărtare. Cândva stătuse lângă o cascadă îngustă ce se prăbuşea de pe un balcon aflat la o sută cincizeci de metri mai sus pe peretele din permbeton, însă căderea de apă se solidificase într-o dantelă fragilă de gheaţă, iar în zona publică se aflau numai trupuri ce pluteau.

Trupuri de femei. Toate erau femei, chiar dacă formele cenuşii aduceau mai degrabă cu mumii decât cu masculi ori femele.

Descompunerea era foarte redusă, dar efectele frigului extrem şi ale scăderii permanente a presiunii atmosferice deshidrataseră cadavrele în ani, decenii sau secole. Când se apropie de primul grup de corpuri – toate plutind în imponderabilitate, însă încâlcite în plasa ce fusese cândva un element decorativ între spaţiul public şi cascadă –, Daeman

decise că fusese vorba de secole, nu doar decenii, întrucât femeile acestea respiraseră, merseseră şi plutiseră într-o gravitaţie despre care Savi spusese că fusese probabil o zecime de *g,* râseseră şi făcuseră orice altceva făcuseră post-oamenii înainte de… înainte de ce? Ochii femeilor rămăseseră intacţi, deşi îngheţaţi şi înceţoşaţi în alb în pielea cenuşie a feţelor, iar Daeman se uită în privirile lăptoase ale celor şase trupuri, ca şi când ar fi putut găsi vreun răspuns acolo. Când nu primi nici unul, îşi drese glasul şi rosti în microfonul măştii osmotice:

– Ce credeţi că le-a ucis?

– Şi eu mă-ntrebam acelaşi lucru, spuse Harman, care plutea lângă alt pâlc de cadavre.

Culoarea albastră a costumului său era aproape şocantă în lumina slabă, funebră, şi pe fundalul trupurilor cenuşii.

– Depresurizare bruscă?

– Nu, răspunse Savi, care se apropiase la numai câţiva centimetri de chipul unei moarte. Nu există hemoragii înapoia ochilor, nici semne de asfixiere ori de spargere a timpanelor, aşa cum s-ar fi petrecut dacă ar fi avut loc o pierdere catastrofală de atmosferă. Şi – priviţi aici!

Ceilalţi doi se apropiară, plutind. Savi vârî trei degete înmănuşate într-o gaură cu margini zdrenţuite din gâtul cadavrului. Degetele intrară până la articulaţii. Dezgustat, Daeman dădu din picioare pentru a se îndepărta, totuşi nu înainte de a observa că şi celelalte cadavre prezentau asemenea răni neregulate pe gâturi, coapse şi cuştile toracice.

– Animale de pradă? întrebă Harman.

– Nu, nu cred, răspunse Savi plutind de la un cadavru la altul şi inspectând toate rănile. Şi nu sunt nici efecte ale descompunerii. Nu cred că aici existau prea multe bacterii viabile, chiar înainte ca aerul să fi început să scape şi să se instaureze frigul. Poate că post-oamenii nici măcar nu aveau bacterii în măruntaie.

– Cum se poate aşa ceva? întrebă Daeman.

Savi se mulţumi să clatine din cap. Pluti spre două corpuri încâlcite în scaune pe următoarea platformă. Cadavrele acelea aveau răni mai largi în abdomene. În aerul rece şi rarefiat unduiau zdrenţe de ţesătură rupte din haine.

– Ceva le-a rupt cu dinţii burţile, şopti Savi.

– Ce?

Daeman auzi cât de găunos îi sună vocea în aparatul de comunicare al termopidermei.

– Cred că toţi oamenii – post-ii – ăştia au murit din cauza rănilor, spuse Savi. Ceva le-a sfârtecat beregatele, burţile şi inimile.

– Ce? repetă Daeman.

În loc să-i răspundă, Savi scoase pistolul negru din raniţă şi-l lipi pe peticul aderent de pe coapsa termopidermei. Indică mallul deschis al oraşului interior, care se curba la opt sute de metri depărtare, drept în faţă.

– Ceva se mişcă acolo, zise ea.

Fără să aştepte, pentru a vedea dacă cei doi bărbaţi o vor urma, Savi se propulsă din picioare şi pluti în direcţia aceea.

41
Olympus Mons

După ce fuseseră capturaţi, Mahnmut se gândise că şansa lui cea mai bună ar fi fost să declanşeze Dispozitivul – indiferent ce ar fi fost el – imediat ce zeul blond din carul de luptă zburător le distrusese balonul şi începuse să-i remorcheze spre Olympus Mons.

Însă nu putea să ajungă la Dispozitiv. Ori la transmiţător. Ori la Orphu. Trebuia să-şi folosească toate puterile doar pentru a se ţine de balustrada nacelei, în vreme ce zburau aproape cu viteza sunetului către vulcanul marţian. Dacă Dispozitivul, transmiţătorul şi Orphu de pe Io n-ar fi fost legaţi de platforma nacelei cu toţi metrii de sfoară şi sârmă de care putuse face rost Mahnmut, cele trei obiecte ar fi căzut de la altitudinea de peste douăsprezece mii de metri spre platoul înalt Tharsis, între cel mai nordic vulcan, Ascraeus, şi Oceanul Tethys.

Zeul din vehicul – care continua să ţină într-o singură mână toate tonele de masă inertă la care se adăuga masa cablurilor înseşi – se ridică, după ce pornise spre nord, coti apoi către mare, continuând să câştige altitudine, şi veni spre Olympus Mons dinspre nord. Chiar dacă picioarele scurte i se bălăngăneau în gol şi manipulatorii îi erau adânc înfipţi în balustrada nacelei, moravecul trebui să admită că era o panoramă dată naibii.

O masă compactă de nori acoperea majoritatea regiunii dintre vulcanii Tharsis şi Olympus şi doar formele solide ale vulcanilor

se înălţau peste plafonul norilor. Soarele ce suia pe boltă era mic, însă foarte strălucitor în sud-est, zugrăvind oceanul şi norii în aur sclipitor. Lucirea aurie dinspre Oceanul Tethys era atât de puternică, încât Mahnmut fu nevoit să-şi mărească gradul de polarizare a filtrelor. Olympus însuşi, aflat chiar pe ţărmul lui Tethys, era copleşitor în imensitatea sa, un con nesfârşit de câmpuri de gheaţă, ce se ridicau către o culme imposibil de verde, cu o serie de lacuri albastre în caldeira sa.

Carul zburător se înclină în jos şi Mahnmut distinse stâncile verticale înalte de patru mii de metri de la poalele cvadrantului nord-vestic al vulcanului şi, cu toate că stâncile se aflau în umbră, zări de asemenea drumuri micuţe şi structuri pe un fel de fâşie îngustă de plajă, deşi aici existau cu certitudine patru-cinci kilometri de coastă între stânci şi apa aurie. Mai spre nord şi mult mai spre Oceanul Tethys, Lycus Sulci, preschimbat într-o insulă în urma terraformării, semăna perfect cu capul unei şopârle ridicat către Olympus Mons.

Mahnmut îi descrise toate acestea lui Orphu, subvocalizând pe canalul cu fascicul îngust. Unicul comentariu al ionianului fu:

– Pare frumos, dar aş fi preferat să fi făcut excursia asta cu propriile noastre puteri.

Mahnmut îşi aminti că el nu se găsea acolo pentru a admira peisajul şi umanoidul ca un zeu înclină carul spre piscul vulcanului gigantic. La trei mii de metri deasupra pantelor superioare înzăpezite, trecură printr-un câmp de forţă – senzorii moravecului înregistrară şocul de ozon şi diferenţele de voltaj –, după care se redresă pentru apropierea finală de piscul verde şi ierbos.

– Îmi pare rău că nu l-am văzut apropiindu-se mai devreme, ca să întreprind vreo acţiune de evitare, rosti Mahnmut către Orphu, în ultimele secunde înainte de a fi nevoit să întrerupă comunicaţiile, pentru asolizare.

– Nu-i vina ta. *Deus ex machina* are obiceiul de a ne lua prin surprindere pe noi, cei orientaţi spre literatură.

După asolizare, zeul care-i capturase îl înhăţă pe Mahnmut de gât şi-l purtă fără pic de delicateţe în cel mai mare spaţiu artificial pe care-l văzuse vreodată micul moravec. Alţi zei masculi ieşiră pentru a-i aduce pe Orphu, Dispozitivul şi transmiţătorul. Apoi alţi zei masculi apărură în sală în timp ce

Zeus îl asculta pe zeul din carul de luptă descriind capturarea. Mahnmut se simţea mai liniştit acum, gândindu-se că oamenii aceştia care se deplasau în care zburătoare *se considerau* pe ei înşişi zei, presupunând că alegerea lui Olympus Mons ca reşedinţă nu era o simplă coincidenţă. Hologramele din nişe a zeci şi zeci de alţi zei şi zeiţe îi întăreau bănuiala. După care supra-zeul despre care Mahnmut aprecia că este Zeus începu să vorbească, dar tot în greacă. Mahnmut rosti o frază sau două în engleză. Zeul cu barbă sură şi ceilalţi zei mai tineri se încruntară, neînţelegători. Mahnmut se blestemă pentru că nu încărcase niciodată greaca veche sau modernă în baza lui de limbi. Nu păruse defel important atunci când pornise prima dată în *Doamna Brună,* să exploreze adâncurile oceanelor de pe Europa.

Mahnmut încercă în franceză. Apoi în germană. Apoi în rusă. Apoi în japoneză. Îşi parcurgea modesta sa bază de date a limbilor umane, formulând aceeaşi frază – „Am venit în pace şi n-am intenţionat să comit vreun delict” –, când personajul Zeus ridică o mână masivă pentru a-l reduce la tăcere. Zeii vorbiră între ei şi nu sunau fericiţi.

Ce se-ntâmplă? emise Orphu pe fascicul îngust. Carapacea ionianului se afla la cinci metri mai departe, pe pardoseală, alături de celelalte două artefacte din nacelă. Răpitorii lor nu păruseră să se fi gândit la posibilitatea ca în învelişul acela crăpat şi stâlcit să poată exista o persoană înzestrată cu raţiune şi-l tratau pe Orphu ca pe orice alt obiect. Mahnmut anticipase asta. De aceea folosise formularea „... n-am intenţionat să comit...”, în loc de „să comitem”. Indiferent ce anume ar fi decis zeii să-i facă lui, moravecului european, exista o şansă măruntă ca ei să-l lase pe Orphu în pace, deşi pentru Mahnmut nu era clar în ce fel ar fi putut evada sărmanul ionian fără ochi, urechi, picioare sau manipulatoare.

Zeii vorbesc, răspunse Mahnmut tot pe fascicul îngust. *Nu-i înţeleg.*

Repetă câteva dintre cuvintele pe care le folosesc.

Mahnmut o făcu, expediindu-le silenţios.

Este o variantă a grecei antice, zise Orphu. *O am în baza mea de date. Îi pot înţelege.*

Descarcă-mi baza de date, expedie Mahnmut.

Pe fascicul îngust? se miră Orphu. *Ar dura o oră. Dispui de o oră?*

Mahnmut întoarse capul pentru a-i privi pe chipeşii masculi umanoizi care lătrau silabe între ei. Păreau să se apropie de luarea unei decizii. *Nu,* spuse el.

Subvocalizează-mi spusele lor şi eu o să-ţi traduc, vom decide răspunsul potrivit, după care îţi voi trimite fonemele pe care trebuie să le rosteşti, propuse ionianul.

În timp real?

Avem de ales?

Zeul care-i capturase vorbea cu bărbosul de pe tronul de aur. Mahnmut expedie ceea ce auzea, căpătă traducerea într-o fracţiune de secundă, se consultă cu Orphu şi memoră silabele replicii lor în greacă. Micuţului moravec nu i se părea defel eficient.

– … este doar un automat mic şi inteligent, iar celelalte obiecte sunt lipsite de valoare ca pradă, stăpâne Zeus, spuse zeul blond, înalt de doi metri şi jumătate.

– Apollo, stăpân al arcului de argint, nu ignora asemenea jucării ca fiind lipsite de valoare, până nu ştim de unde şi de ce au venit. Balonul pe care l-ai distrus nu era o jucărie.

– Nici eu nu sunt o jucărie, rosti Mahnmut. Am venit în pace şi n-am intenţionat să comit vreun delict.

Zeii avură o reacţie colectivă de surprindere şi murmurară între ei.

Cât de înalţi sunt zeii aceştia? expedie Orphu pe fascicul îngust.

Mahnmut îi descrise iute.

Imposibil, zise ionianul. *Structura scheletului omenesc începe să fie ineficientă de la înălţimea de doi metri, iar trei metri ar fi absurd. S-ar fractura oasele gambelor.*

Este gravitaţie marţiană, îi reaminti Mahnmut prietenului său. *Este cel mai oribil câmp gravitaţional de care am avut parte vreodată, dar nu-i decât o treime din cel terestru normal.*

Crezi aşadar că zeii aceştia sunt de pe Pământ? întrebă Orphu. *Pare cu totul improbabil, numai dacă…*

Scuză-mă, expedie Mahnmut. *Devin ocupat aici.*

Zeus chicoti şi se aplecă în faţă pe tron.

– Prin urmare, micuţa jucărie-persoană poate vorbi graiul omenesc.

– Pot, răspunse Mahnmut, receptând cuvântul de la Orphu deşi nici unul dintre moraveci nu ştia care ar fi fost apelativul

onorific corect pentru zeul tuturor zeilor, regele zeilor, stăpânul universului.

Deciseseră să nu încerce nici unul.

– Şi Vracii pot vorbi, se răsti Apollo, adresându-i-se tot lui Zeus, însă nu pot gândi.

– Eu pot vorbi şi gândi, anunţă Mahnmut.

– Într-adevăr? făcu Zeus. Are şi un nume micuţa persoană care vorbeşte şi gândeşte?

– Sunt moravecul Mahnmut, rosti el apăsat. Marinar al mărilor îngheţate de pe Europa.

Zeus chicoti, totuşi era un huruit îndeajuns de gros încât să vibreze materialul de la suprafaţa lui Mahnmut.

– Deci asta eşti? Cine-i tatăl tău, moravecule Mahnmut?

Mahnmut şi Orphu avură nevoie de două secunde întregi de dialog pe fascicul îngust pentru a decide asupra răspunsului onest.

– Eu nu am un tată, Zeus.

– Atunci eşti o jucărie.

Când se încrunta, sprâncenele lui uriaşe şi albe aproape că se atingeau deasupra nasului coroiat.

– Nu sunt o jucărie, ci pur şi simplu o altă formă de persoană. Aşa cum este şi prietenul meu de aici, Orphu de pe Io, moravec spaţial, care lucrează în Torul Io.

Indică spre carapace şi toţi ochii divini se întoarseră către Orphu. Ionianul fusese cel care insistase să i se releve natura. Anunţase că dorea să împărtăşească soarta lui Mahnmut, oricare ar fi fost aceasta.

– Altă persoană mică, dar în forma unui crab rupt? rosti Zeus, fără să mai chicotească.

– Da, încuviinţă Mahnmut. Pot să ştiu numele răpitorilor noştri?

Zeus ezită, Apollo protestă, însă în cele din urmă regele zeilor se aplecă plin de ironie şi întinse braţul spre fiecare zeu, pe rând.

– Aşa cum ştiţi, cel care v-a capturat este Apollo, fiul meu. Lângă el, şi răcnind cu patos înainte de a vă alătura conversaţiei noastre, este Ares. Întunecatul dinapoia lui Ares este fratele meu Hades, alt fiu al lui Cronos şi Rhea. În dreapta mea stă fiul soţiei mele, Hefaistos. Zeul măreţ de lângă prietenul tău crab este fratele meu, Poseidon, chemat aici în cinstea sosirii voastre. Alături de Poseidon, cu guler de alge aurii, este Nereus, de

asemenea din adâncuri. Dincolo de nobilul Nereus se găseşte Hermes, călăuzitor şi omorâtor de giganţi. Mai sunt mulţi alţi zei... şi zeiţe, văd... care intră în Marea Sală în timp ce noi vorbim, dar aceştia şapte şi cu mine vom fi juraţii voştri.

– Juraţi? repetă Mahnmut. Prietenul meu Orphu de pe Io şi cu mine n-am comis nici un delict împotriva voastră.

– Dimpotrivă, hohoti Zeus şi schimbă brusc graiul, vorbind în engleză. Aţi venit din spaţiul jupiterian, micule moravec, micule robot, iar cel mai probabil este că aveaţi gânduri necurate. Fiica mea Atena şi cu mine v-am doborât nava şi mărturisesc că am crezut că v-am distrus pe toţi. Sunteţi nişte monstruozităţi mici şi rezistente. Dar azi va fi sfârşitul vostru.

– Vorbeşti graiul acestei creaturi? îl întrebă Ares pe Zeus. Cunoşti limba aceasta barbară?

– Părintele tău vorbeşte toate graiurile, zeu al războiului, se răsti Zeus. Ţine-ţi gura!

Sala uriaşă şi numeroasele mezanine se umpleau rapid cu zei şi zeiţe.

– Duceţi acest micuţ câine-om-maşină şi crabul fără picioare într-o încăpere etanşă a palatului, rosti Zeus. Voi conferi cu Hera şi cu ceilalţi ale căror sfaturi le preţuiesc şi-n scurtă vreme vom decide ce să facem cu ei. Celelalte două obiecte duceţi-le în vistieria cea mai apropiată. Treptat, le vom evalua valoarea.

Zeii Apollo şi Nereus se apropiară de Mahnmut. Micuţul moravec se gândi dacă să se lupte ori să fugă – avea pe încheietură un laser de voltaj mic, cu care i-ar fi putut surprinde pe zei pentru o clipă sau două şi putea să alerge rapid pe toate patru membrele pe distanţe scurte, poate chiar să iasă din Sala Mare şi să plonjeze în lacul caldeirei, pentru a se ascunde în adâncurile sale –, însă apoi îl privi pe Orphu, care fusese deja săltat fără eforturi de patru zei nenumiţi şi le îngădui să-l ridice de asemenea şi să-l scoată afară din sală, ducându-l ca pe o păpuşă metalică mare.

Potrivit cronometrului intern al lui Mahnmut, aşteptară timp de treizeci şi şase de minute în spaţiul de depozitare lipsit de ferestre, până apăru călăul lor. Era un spaţiu mare, cu pereţi de marmură groşi de doi metri şi – îl anunţară instrumentele pe Mahnmut – câmpuri de forţă înglobate ce puteau rezista la o explozie nucleară de forţă redusă.

Este momentul să declanşăm Dispozitivul, expedie Orphu pe fascicul îngust. *Indiferent ce va face, este preferabil decât să-i lăsăm să ne distrugă fără împotrivire.*

L-aş declanşa dacă aş putea, zise Mahnmut, *dar nu avea o telecomandă. Iar eu am fost prea ocupat cu construirea nacelei pentru a improviza ceva.*

Oportunităţi pierdute, hurui Orphu. *Dă-le dracu'. Am făcut tot ce-am putut.*

Eu încă n-am abandonat, spuse Mahnmut. Se plimba înainte şi înapoi, testând perimetrul uşii metalice prin care intraseră. Era de asemenea sigilată cu câmpuri de forţă. Dacă Orphu ar mai fi avut braţele, poate ar fi putut smulge uşa. Poate.

Ce spune Shakespeare despre astfel de sfârşituri? întrebă Orphu. *„Poetul Will" şi-a luat vreodată adio de la „tânăr"?*

Nu tocmai, răspunse Mahnmut, pipăind pereţii cu degetele sale organice. *S-au despărţit în termeni destul de acri. Relaţia li s-a terminat când au descoperit că făceau sex cu aceeaşi femeie.*

Ce-a fost asta, o glumă? întrebă Orphu cu glas sever.

Mahnmut fu atât de surprins, încât încremeni locului. *Poftim?*

Nu contează.

Ce spune Proust despre aşa ceva? întrebă Mahnmut.

Long temps, je me suis couché de bonne heure, recită Orphu de pe Io.

Lui Mahnmut nu-i plăcea franceza – întotdeauna o simţea ca pe un ulei prea vâscos între angrenajele sale însă limba exista în baza lui de date şi putea să traducă. „Mult timp, eu m-am culcat de cu seară."

După două minute şi douăzeci şi nouă de secunde, Mahnmut transmise pe fascicul îngust, *Restul e tăcere.*

Uşa se deschise şi o zeiţă înaltă de doi metri păşi în cameră, după care închise uşa şi o sigilă înapoia ei. Purta în ambele mâini un ovoid argintiu, ale cărui porturi mici şi negre erau aţintite spre cei doi moraveci. În mod instinctiv, Mahnmut ştiu că n-ar fi fost bine s-o irite. Se retrase până ce putu întinde un braţ şi atinge carapacea lui Orphu, deşi ştia perfect că ionianul nu putea simţi contactul.

Zeiţa rosti în engleză:

– Mă numesc Hera şi am venit să vă scap o dată pentru totdeauna de suferinţe pe voi, moraveci nătângi, nătângi de tot. Neamul vostru nu mi-a plăcut niciodată.

Urmă un fulger şi o zguduitură, apoi se lăsă bezna absolută.

42
Olimp şi Ilion

Impulsul meu este să mă TC de pe Olimp în clipa în care le văd pe Thetis, Afrodita şi Muza mea intrând în Sala Mare, dar îmi amintesc că Afrodita deţine puterea pe care mi-a dăruit-o şi mie, de a vedea şi de a urmări perturbaţiile din continuumul cuantic. O grăbită ieşire cuantică în momentul acesta i-ar putea atrage atenţia. În plus, nu mi-am prea terminat treburile aici.

Deplasându-mă cât mai silenţios în lateral, punând zei şi zeiţe înalte între mine şi femeile care intrau, mă furişez îndărătul unei coloane mari, apoi mă retrag cu spatele înainte din Sala Mare. Aud strigătele furioase ale lui Ares, care continuă să dorească să ştie ce s-a întâmplat pe câmpul de bătălie Ilion în absenţa lui şi după aceea pe Afrodita rostind:

– Stăpâne Zeus, Părinte, deşi sunt încă în convalescenţă după rănile mele teribile, am cerut să fiu lăsată să plec din cuvele de vindecare şi să vin aici, fiindcă mi s-a spus că există un muritor care a furat un medalion TC şi Coiful Morţii, făurit pentru invizibilitate de însuşi stăpânul Hades. Mă tem că muritorul acesta face multe rele, chiar în timp ce noi vorbim aici.

Mulţimea de zei izbucneşte într-un vuiet de întrebări răcnite şi bolboroseli.

S-a zis şi cu orice avantaje pe care le-aş fi putut avea. Încă protejat de câmpul Coifului, alerg pe un coridor lung, cotesc la stânga la prima bifurcaţie, apoi imediat la dreapta pe alt coridor. Habar n-am încotro mă-ndrept, ştiu doar că unica mea speranţă este să dau peste Hera. Mă opresc derapând la altă răspântie, aud cum vuietele sporesc din Sala Mare, închid ochii şi mă rog – însă nu acestor zei porcini. Este pentru prima dată când mă rog de la vârsta de nouă ani, când mama s-a îmbolnăvit de cancer.

Deschid ochii şi o zăresc pe Hera traversând o întretăiere de coridoare, la o sută de metri în stânga mea.

Sandalele mele lipăie şi sunetele lor reverberează prin lungile holuri de marmură. Trepiede înalte de aur proiectează luminile flăcărilor pe pereţi şi tavan. Acum nu-mi mai pasă că fac zgomot – trebuie s-o ajung din urmă. Alte mugete răsună pe coridoare dinspre mulţimea agitată din Sala Mare. Pentru o secundă, mă

întreb cum îşi va ascunde Afrodita complicitatea în faptul că m-a înarmat şi m-a trimis s-o spionez şi s-o omor pe Atena, dar înţeleg că zeiţa iubirii este o mincinoasă perfectă. Voi fi mort înainte de a avea cea mai mică şansă de a spune cuiva adevărul. Afrodita va fi eroina care i-a avertizat pe ceilalţi zei asupra duplicităţii mele.

Hera, care mergea repede, se opreşte brusc şi se uită peste umăr. Eu mă oprisem oricum şi mă clatin pe vârfurile picioarelor, străduindu-mă să nu-mi trădez poziţia. Soţia lui Zeus face o grimasă, priveşte într-o parte şi în cealaltă, după care îşi trece palma peste o uşă metalică înaltă de şase metri. Metalul zumzăie, încuietori interne clicăie şi uşa se deschide spre înăuntru. Trebuie să mă grăbesc să intru, înainte ca Hera să închidă uşa în urma ei printr-un gest. Un vacarm încă şi mai răsunător dinspre Sala Mare îmi acoperă sunetul sandalelor pe piatră. Hera scoate o armă cenuşie şi netedă – seamănă mai degrabă cu cochilia unei scoici, cu aperturi negre, ucigaşe – din faldurile robei.

Roboţelul şi carapacea de crab sunt unicele obiecte dinăuntru. Robotul se retrage din faţa Herei, aşteptându-se în mod evident la ceea ce va urma, pune o mână cu straniu aspect omenesc pe uriaşa formă cu învelişul crăpat şi-mi dau seama pentru prima dată că celălalt obiect trebuie să fie de asemenea un robot. Indiferent ce ar fi maşinăriile acestea, ele nu fac parte din Olimp – sunt convins.

– Mă numesc Hera, spune zeiţa, şi am venit să vă scap o dată pentru totdeauna de suferinţe pe voi moraveci nătângi, nătângi de tot. Neamul vostru nu mi-a plăcut niciodată.

Mă oprisem înainte ca ea să fi vorbit. La urma urmelor, ea este Hera, soţia şi sora lui Zeus, stăpâna zeilor şi cea mai puternică dintre zeiţe, cu posibila excepţie a Atenei. Poate că de vină a fost partea „neamul vostru” din „neamul vostru nu mi-a plăcut niciodată”. Eu m-am născut la mijlocul secolului al douăzecilea, am trăit în secolul al douăzeci şi unulea şi am mai auzit genul acesta de expresie – de prea multe ori.

Indiferent care ar fi motivul, îndrept bastonul taser spre javra arogantă şi-l declanşez.

Nu eram sigur dacă cei cincizeci de mii de volţi vor avea efect asupra unei zeiţe, dar au cu certitudine. Hera se convulsionează, începe să cadă şi declanşează ovoidul din mâinile ei, distrugând

panourile strălucitoare din plafon, care iluminează încăperea. Se face întuneric absolut.

Retrag electrodul taser şi pregătesc altă încărcătură, dar în camera fără ferestre este beznă totală şi nu pot vedea nimic. Înaintez şi aproape că mă-mpiedic de corpul Herei. Pare inconştientă, totuşi continuă să zvâcnească pe pardoseală. Brusc, două fascicule de lumină traversează camera. Îmi scot Cuşma lui Hades şi mă zăresc în razele paralele.

– Ia-mi lumina din ochi, mă adresez roboţelului.

Lumina pare să-i iasă din piept. Razele se deplasează.

– Eşti om? întreabă robotul.

Am nevoie de o secundă ca să-mi dau seama că a vorbit în engleză.

– Da, îi răspund şi propriul meu grai îmi sună straniu în gâtlej. Tu ce eşti?

– Amândoi suntem moraveci, răspunde forma micuţă şi se apropie, iar razele gemene se opresc asupra Herei.

Pleoapele zeiţei au început deja să se zbată. Mă aplec, ridic arma cenuşie şi o strecor în buzunarul tunicii.

– Eu mă numesc Mahnmut, spune robotul.

Capul lui negru nu-mi ajunge nici măcar la înălţimea pieptului. Nu văd nici un fel de ochi în faţa metalică, cu aspect de plastic, dar în locul unde ar trebui să fie ochii există benzi întunecate şi am senzaţia că mă priveşte.

– Prietenul meu este Orphu de pe Io, adaugă el.

Glasul robotului este blând, doar vag masculin şi deloc metalic sau aşa cum m-aş fi aşteptat să sune un robot. Gesticulează către carcasa fisurată care ocupă cinci metri în cealaltă parte a încăperii.

– Orphu... este... viu? îl întreb.

– Da, dar acum nu are ochi sau manipulatoare, spune roboţelul. Îi transmit însă prin radio ceea ce vorbim noi şi spune că este încântat de cunoştinţă. Spune că dacă ar mai fi avut ochi, ai fi primul om cu care a dat ochi vreodată.

– Orphu de pe Io, repet eu. Io nu este un satelit al lui Saturn?

– Mai precis, al lui Jupiter, zice maşinăria Mahnmut.

– Ei bine, mă bucur şi eu de cunoştinţă, totuşi trebuie s-o ştergem imediat de-aici şi putem pălăvrăgi mai târziu. Vaca asta-ncepe să se trezească. Peste un minut sau două, cineva o s-o caute. Zeii sunt destul de nemulţumiţi în clipa de faţă.

– Vacă, repetă robotul şi priveşte în jos la Hera. Ce amuzant!

Îşi mută proiectoarele gemene spre uşă:

– Se pare că uşa grajdului s-a încuiat înapoia vacii. Ai vreun mijloc de a descuia uşa, ori de a o smulge din ţâţâni?

– Nu, îi răspund, dar pentru a ieşi de-aici nu trebuie să folosim uşa. Dă-mi mâna… sau laba… sau ce este ea.

Robotul şovăie.

– Intenţionezi cumva să ne teleportezi cuantic de aici?

– Ştii despre TC?

Forma micuţă îşi deplasează razele înapoi către cochilia inertă de crab care se ridică deasupra capului meu.

– Ne poţi lua pe amândoi cu tine?

Este rândul meu să ezit.

– Nu ştiu. Bănuiesc că nu. Atâta masă…

Hera se foieşte şi geme la picioarele noastre – mă rog, la picioarele mele şi la suporturile mobile ale acestui Mahnmut, care aduc vag cu nişte picioare.

– Dă-mi mâna, repet. O să te TC într-un loc sigur, departe de Olimp, apoi voi reveni după prietenul tău.

Roboţelul se mai îndepărtează cu un pas.

– Înainte de a pleca, trebuie să ştiu că Orphu poate fi salvat.

Pe coridor răsună glasuri. Au pornit deja în căutarea mea? Aşa se pare. Oare Afrodita şi-a împărtăşit tehnologia de a vedea prin Cuşma lui Hades, ori s-au răspândit şi cercetează tot spaţiul ca şi cum ar vâna un om invizibil? Hera geme şi se întoarce pe o parte. Pleoapele încă i se zbat, dar îşi recapătă în mod vădit cunoştinţa.

– Băga-mi-aş, mormăi eu.

Îmi smulg mantia şi scot harnaşamentul de levitaţie care face parte din armura mea.

– Fă-mi, te rog, puţin lumină aici.

Oare ar trebui să spun „te rog” unui robot? Bineînţeles, acest Mahnmut n-a spus că-i un robot, ci un moravec. Ce-o mai fi însemnând şi asta…

Prima curea a harnaşamentului este mult prea scurtă pentru a cuprinde învelişul uriaş al crabului, însă leg laolaltă toate cele trei secţiuni ale harnaşamentului, prinzând cataramele din capete de fisuri ale carcasei. Amărâtul de Orphu arată de parcă ar fi fost folosit ani de zile de către terorişti ca ţintă în poligon. Pe carapacea lui cu vag aspect metalic există cratere în interiorul

altor cratere.

– Bun, rostesc eu. Ia să vedem dacă merge.

Activez harnaşamentul. Tonele de carapace inertă de crab se leagănă, se balansează, dar după aceea levitează la treizeci de centimetri deasupra pardoselii de marmură.

– Ia să vedem dacă medalionul poate transporta atâta greutate, spun, fără să-mi pese dacă Mahnmut mă înţelege, şi-i întind roboţelului bastonul taser. Dacă vaca se clinteşte înainte să revin sau dacă intră cineva pe uşă, ţinteşte şi apasă bastonul aici. O să-l oprească pe unul.

– De fapt, zice Mahnmut, trebuie să merg să iau două obiecte pe care ni le-au furat şi m-aş putea descurca mai bine cu dispozitivul acela de invizibilitate pe care-l utilizai. Poate fi împrumutat?

Îmi restituie bastonul.

– Căcat! spun eu.

Vocile se aud acum chiar din faţa uşii. Îmi slăbesc armura, smulg gluga de piele şi o arunc robotului. Oare micul dispozitiv al lui Hades va funcţiona pentru o maşinărie? Oare ar trebui să-i spun că Afrodita îl poate vedea, chiar dacă-l poartă? Nu mai am timp.

– Cum te voi găsi când mă-ntorc? îl întreb.

– Vino pe malul apropiat al lacului caldeirei în ora următoare, spune robotul. Te voi găsi eu.

Uşa se deschide. Roboţelul dispare.

Pe Nightenhelser şi Patrocle îi înhăţasem pur şi simplu pentru a-i include în câmpul TC, deşi îl târâsem pe inertul Patrocle, cuprinzându-l cu un braţ. Mă reazem de carapacea lui Orphu, cu un braţ ridicat cât pot de mult, vizualizez destinaţia şi răsucesc medalionul.

Lumină solară puternică şi nisip sub tălpi. Masa Orphu s-a teleportat o dată cu mine şi acum pluteşte la treizeci de centimetri deasupra nisipului, ceea ce este foarte bine, fiindcă sub el sunt destule pietroaie. Nu cred că-i posibil să ieşi din TC într-un obiect solid, dar mă bucur că n-am ales ziua de azi ca să verificăm.

Am sosit la tabăra lui Agamemnon de pe plajă, însă zona corturilor este în majoritate pustie la ora aceasta târzie a dimineţii. În ciuda norilor de furtună care gonesc pe deasupra,

razele de soare pătrund până pe plajă şi pe corturile colorate, luminează lungile corăbii negre şi-mi arată gărzile aheilor sărind înapoi, şocate de apariţia noastră bruscă. Pot auzi vuietul bătăliei la câteva sute de metri dincolo de tabără şi ştiu că grecii şi troienii încă se luptă acolo, după tranşeele defensive ale aheilor. Poate că Ahile conduce un contraatac.

– Această scoică este sacră pentru zei! răcnesc eu către străjile care s-au ghemuit înapoia lăncilor. Cine-o va atinge va fi pedepsit cu moartea! Unde-i Ahile? A fost aici?

– Cine eşti tu de-ntrebi? întreabă cel mai înalt şi mai hirsut dintre străjeri.

Ridică lancea. Îl recunosc vag ca fiind Guneus, conducătorul enianilor şi perrhaibilor din Dodona. Nu ştiu ce caută comandantul acesta aici, astăzi, păzind tabăra lui Agamemnon, dar n-am timp să aflu.

Îl dobor pe Guneus cu taserul şi mă uit la adjunctul său, un omuleţ crăcănat.

– *Tu* mă poţi duce la Ahile?

Bărbatul îşi înfige mânerul lăncii în nisip, se pleacă într-un genunchi şi înclină scurt din cap. Celelalte străji şovăie, însă apoi procedează la fel.

Întreb unde este Ahile.

– Toată dimineaţa, semizeul Ahile a umblat pe malul mării, chemându-i pe aheii dormiţi şi deşteptând comandanţii cu strigătele sale ascuţite, zice adjunctul lui Guneus. După aceea i-a provocat pe atrizi la luptă şi i-a înfrânt pe amândoi. Acum este cu marile căpetenii şi plănuiesc un război, spun ei, împotriva Olimpului însuşi.

– Du-mă la el!

Pe când ei mă conduc afară din tabără, privesc înapoi spre carcasa lui Orphu de pe Io – continuă să plutească deasupra nisipului, cu ceilalţi străjeri păstrând o distanţă respectuoasă – şi izbucnesc în hohote de râs.

Adjunctul cel scund mă priveşte întrebător, totuşi nu-i ofer nici o explicaţie. Este vorba pur şi simplu despre faptul că aceasta este prima dată după nouă ani că umblu liber pe câmpiile Ilionului nemetamorfozat, ca Thomas Hockenberry, nu în forma altcuiva. Mă simt bine.

43
Inelul ecuatorial

Imediat înainte să găsească firmeria, Daeman se plânsese că era lihnit de foame. Era *într-adevăr* lihnit de foame. Niciodată până atunci nu lăsase să treacă atâta timp între două mese. Ultimul lucru pe care-l mâncase fuseseră câteva bucăţele amărâte din cel din urmă baton de hrană deshidratată, cu aproape zece ore în urmă.

– Trebuie să existe *ceva* de mâncare în oraşul ăsta, spunea Daeman.

Înaintau, propulsându-se din picioare, prin oraşul orbital mort. Deasupra lor, panourile strălucitoare lăsaseră loc altora transparente, care arătau felul în care se rotea lent asteroidul şi oraşul său. Pământul apărea şi le traversa câmpul vizual de deasupra, cu lumina sa blândă iluminând spaţiul pustiu, corpurile plutitoare, plantele moarte şi algele care se legănau.

– Trebuie să existe ceva de mâncat pe-aici, repetă Daeman. Conserve, alimente liofilizate… *orice.*

– Dacă există, sunt vechi de secole, zise Savi. Şi la fel de mumificate ca post-oamenii.

– Dacă găsim nişte servitori, ei ne vor hrăni, spuse Daeman, pricepând că afirmaţia era un nonsens imediat ce o rostise.

Harman şi bătrâna nu se sinchisiră să-i replice. Plutiră într-un luminiş mic din câmpurile sălbatice de alge. Aerul părea niţel mai dens aici, totuşi, Daeman nu-şi ridică masca osmotică sau gluga termopidermei pentru a încerca să-l respire. Chiar şi prin mască îşi dădea seama că puţinul aer rece avea un miros respingător.

– Dacă găsim un faxportal, spuse Harman, va trebui să-l folosim ca s-ajungem acasă.

Corpul său era musculos şi în formă în termopiderma albastră, dar, prin masca lui clară, Daeman putea să-i distingă începuturile de cute şi riduri din jurul ochilor. Părea mai bătrân decât fusese cu doar o zi în urmă.

– Nu ştiu dacă aici sus există faxportaluri, rosti Savi. Iar eu nu m-aş mai faxa, dacă aş putea.

Harman o privi atent. Pământul apăru deasupra lor şi sclipirea sa slabă le ilumină vag chipurile.

– Vom mai avea de ales? Ai spus că scaunele erau numai pentru dus.

Zâmbetul femeii era obosit.

– Codul meu nu mai există în băncile lor de faxare. Sau, dacă este, se mai află acolo doar pentru a fi şters. Şi mă tem că acelaşi lucru poate fi adevărat şi pentru voi doi, după ce voynicşii ne-au detectat în Ierusalim. Însă chiar dacă codurile v-ar fi valabile şi chiar dacă, cumva, am localiza aici noduri-fax, şi chiar dacă, cumva, am învăţa cum să operăm maşinăriile – să ştiţi că acelea nu sunt faxportaluri obişnuite – şi eu aş rămâne în urmă pentru a vă faxa acasă, nu cred că ar funcţiona.

Harman suspină.

– Va trebui să găsim pur şi simplu altă cale.

Privi în jurul oraşului întunecat, uitându-se la leşurile îngheţate şi la pâlcurile de alge care se legănau şi spuse:

– Nu asta mă aşteptasem să găsesc în inele.

– Nu, încuviinţă bătrâna. Nici unul dintre noi nu se aştepta la aşa ceva. Chiar şi pe timpul meu, ne gândeam că miile de lumini care se vedeau noaptea pe cer însemnau milioane şi milioane de post-oameni în mii de oraşe orbitale.

– Dar câte oraşe crezi c-au avut? întrebă Harman. În afară de acesta.

Ea strânse din umeri.

– Poate doar unul, în inelul polar. Poate nimic altceva. Bănuiala mea actuală este că existau numai câteva mii de post-oameni când i-a izbit holocaustul.

– Atunci ce erau toate maşinile şi dispozitivele pe care le-am văzut când am suit? întrebă Daeman.

Nu-i prea păsa de răspuns, totuşi încerca să-şi ia gândurile de la stomacul său gol.

– Un fel de acceleratoare de particule, zise Savi. Post-ii erau obsedaţi de călătoria temporală. Acele mii de acceleratoare mari produceau mii de găuri-de-vierme micuţe – ele erau masele învolburate pe care le-aţi văzut la capătul majorităţii acceleratoarelor.

– Şi oglinzile gigantice? spuse Harman.

– Efect Casimir, rosti Savi, care reflectă energie negativă în găurile-de-vierme ca să le împiedice să implodeze în găuri negre. Dacă găurile-de-vierme ar fi fost stabile, post-ii ar fi putut călători prin ele spre orice loc din continuumul spaţio-temporal unde ar fi putut poziţiona celălalt capăt al găurii-de-vierme.

– În alte sisteme solare? întrebă Harman.

– Nu cred. Nu cred că post-ii au reuşit nici măcar să trimită sonde automate în afara sistemului nostru. Ei au însămânţat sistemul planetar exterior cu roboţi inteligenţi autoevolutivi cu mult înainte să mă fi născut eu – post-ii aveau nevoie de asteroizi pentru materiale de construcţie –, dar nu cu nave stelare, fie automate, fie de altă natură.

– Atunci unde mergeau cu găurile astea de vierme? zise Harman.

Savi ridică din umeri.

– Cred că activitatea cuantică a fost cea care…

– La *dracu'!* strigă Daeman care ascultase suficient de mult pălăvrăgeala aceea lipsită de sens. Mi-e *foame!* Vreau *mâncare!*

– Aşteaptă, rosti Harman. Văd ceva.

Arătă în sus şi înainte faţă de direcţia înaintării lor.

– Este firmeria, spuse Savi.

Avea dreptate. Înotară, dând din picioare, încă un kilometru prin lumina subacvatică a oraşului mort de pe asteroid, ignorând mumiile cenuşii plutitoare ale post-oamenilor morţi pe care le întâlneau, până putură zări clar dreptunghiul de plastic transparent, aflat la o sută de metri mai sus pe unul dintre pereţii strălucitori. La interior, pe sute de metri se întindeau nenumărate şiruri de cuve de vindecare umplute cu oameni de stil-vechi în pielea goală, iar servitori – Daeman aproape că lăcrimă la imaginile acelea familiare – şi alte forme se mişcau înainte şi înapoi sub lumina puternică, de spital, din încăpere.

– Aşteptaţi, icni bărbatul.

Înotaseră şi se propulsaseră viguros prin aerul rarefiat şi toxic din apropierea podelelor, găsind montanţi, terase, arbori morţi şi alte obiecte solide în care să se împingă, totuşi Daeman era epuizat. Niciodată nu depusese un asemenea efort.

Deşi vizibil nerăbdătoare să suie spre firmeria luminoasă, Savi se întoarse şi pluti către Daeman care gâfâia. Harman ridică privirea la incinta cu perete transparent şi în ochi i se citea înfrigurarea.

Savi îi întinse lui Daeman sticla ei şi bărbatul bău toată apa care rămăsese, fără ezitare sau a-i cere permisiunea. Era deshidratat şi istovit.

– I-am promis Adei c-o voi lua cu noi, vorbi încetişor Harman.

Atât Daeman, cât şi bătrâna evreică se uitară la el.

– Am fost sigur că vom fi într-o navă spaţială, adăugă Harman

şi înălţă stânjenit din umeri. I-am promis că ne vom opri la Palatul Ardis şi-o vom lua.

– Oricum, era furioasă pe tine, zise Daeman între două horcăituri după aer.

Masca osmotică nu părea să-i asigure niciodată tot oxigenul de care avea nevoie.

– Da, încuviinţă Harman.

Savi împinse în lături un cadavru cenuşiu cu abdomenul sfârtecat, care apăru plutind din alge şi ai cărui ochi albi îngheţaţi păreau să se holbeze cu reproş la ei.

– Mă-ndoiesc tare mult că Ada ar fi încântată să fie aici în clipa asta, rosti ea şi arătă în sus către firmerie. Dar tu ar trebui să fii, Harman. Asta era obiectivul tău, nu? S-ajungi la firmerie şi să mai negociezi câţiva ani.

– Aşa ceva, spuse Harman.

Femeia indică din cap spre cadavru.

– Se pare că nu vei negocia cu post-ii.

– Crezi că firmeria este automatizată? întrebă Harman. Că în ultimele secole numai servitorii au menţinut-o în funcţiune, faxându-ne sus pe noi, reparându-ne pentru cele cinci Douăzeci ce ne-au fost alocate şi apoi faxându-ne înapoi la vieţile noastre mărunte şi banale?

– Păi de ce să nu suim, ca să aflăm?

Intrară în dreptunghiul strălucitor cu laturile de sticlă printr-un pătrat alb semipermeabil, asemănător celui de la ecluză.

Era firmeria. Nu avea doar lumină şi aer, ci şi gravitaţie, egală cu o zecime din a Pământului. Daeman căzu în patru labe când trecu prin perete, nereuşind să se adapteze atât de iute forţei gravitaţionale slabe, dar persistentă. Schimbarea bruscă, la care se adăugă vederea salutară a servitorilor atât de familiari, plus teroarea de a reveni în firmerie atât de curând după episodul cu alozaurul, îi înmuiară picioarele şi nu mai putu rămâne vertical nici chiar în câmpul gravitaţional similar cu al unei piscine.

Savi şi Harman trecură de la o cuvă la alta. Femeia îşi luă masca osmotică de pe faţă şi testă aerul.

– Rarefiat, dar duhoarea e teribilă, rosti ea şi glasul îi sună straniu şi ascuţit. Probabil că aerul este necesar aici, deşi nu ştiu în ce scop, totuşi este prea stricat pentru a-l respira. Păstraţi-vă măştile.

Daeman nu mai avu nevoie de îndemnuri; nici măcar nu-şi atinse masca.

Servitorii îi ignorară, ocupându-se de diverse console virtuale de comandă. Fluide verzi şi roşii ce intrau şi ieşeau din cuve prin conducte şi tuburi transparente. Harman privi în toate recipientele înalte de trei metri. Corpurile umane din ele erau în majoritate cvasiperfecte, însă neformate, cu pielea prea lucioasă, cu ţestele şi regiunile inghinale spâne şi ochii albi. Doar câteva dintre formele plutitoare erau aproape complete; de pe ele, ochi coloraţi şi cu inteligenţă somnolentă clipeau spre ei.

Daeman umblă în urma lui Savi şi Harman, ţinându-se cât mai departe de cuve. Se uită la proto-oamenii aceia, îşi aminti imaginile sale neclare din cuve, cu numai câteva zile în urmă, şi se înfioră din nou, retrăgându-se până se izbi de o masă. Un servitor pluti în jurul lui, ignorându-l.

– În mod clar, nu sunt programaţi să se ocupe cu oamenii care nu sunt în cuve, spuse Savi. Deşi dacă am interveni în mod major în activitatea lor, probabil că ar face ceva să ne înlăture din cale.

O lumină verde clipi brusc pe o cuvă care conţinea un corp complet reconstruit – o femeie tânără, cu ochi albaştri şi păr roşu pe cap şi între picioare – şi fluidul din interior începu să bolborosească sălbatic. Peste o secundă, corpul dispăru. Peste doar câteva secunde, alt corp se materializă în recipient – un bărbat albicios cu ochi morţi şi căscaţi şi o rană în frunte.

– Au câte un faxportal în fiecare acvariu! strigă Daeman.

Apoi înţelese că era firesc. Aceea era modalitatea prin care corpurile lor erau aduse aici, sus, la fiecare Douăzeci, sau după fiecare rănire serioasă. *Ori moarte.*

– Am putea utiliza nodurile alea fax, adăugă el.

– Poate că voi puteţi, zise Savi, apropiindu-şi chipul de o cuvă. Sau poate că nu. Faxarea este codată pentru corpul din cuvă. Este posibil ca maşina să nu vă recunoască codurile şi să vă... purjeze.

Fluide colorate curseră în recipientul cu cadavrul abia apărut. Dintr-o apertură se iviră nori de viermişori albaştri, care roiră spre bărbatul mort şi se îngropară în craniul perforat şi în carnea albă şi puhavă.

– Mai vrei să petreci o durată suplimentară în cuvă? îl întrebă Savi pe Harman.

Bărbatul se mulţumi să-şi frece bărbia şi miji ochii către

şirurile numeroase de recipiente sclipitoare. Brusc întinse braţul:

– Sfinte Hristoase! rosti el.

Cei trei se apropiară încet, pe jumătate mergând, pe jumătate plutind în gravitaţia redusă, însă care nu mai era neglijabilă de acum. Lui Daeman pur şi simplu nu-i venea să-şi creadă ochilor.

Cam o treime dintre cuvele aflate în capătul acesta erau pline cu fluid, dar nu conţineau corpuri umane. Corpuri – şi părţi din corpuri – existau însă pe toate suprafeţele libere din jur: podea, mese, tăbliile consolelor servitorilor, ba chiar şi pe servitorii scoşi din funcţiune înşişi. La prima vedere, Daeman crezu – speră – că erau alte rămăşiţe mumificate ale post-ilor, oricât de oribil ar fi fost aşa ceva, totuşi nu erau mumii. Şi nu erau nici rămăşiţe ale post-oamenilor.

Firmeria era un bufet-suedez de coşmar.

Pe masa lungă din faţa lor zăceau bucăţi de corpuri omeneşti – albe, roz, roşii, umede, însângerate, proaspete. O duzină de trupuri de pe masa aceea, masculi şi femele, ude şi aparent recent scoase din cuve, fuseseră eviscerate – organele scoase dinăuntru, carnea roasă de pe coastele însângerate. Sub masă se afla un cap omenesc, cu ochii albaştri zgâindu-se în sus într-o posibilă secundă de şoc când ceva, sau cineva, mâncase corpul de care fusese ataşat. O grămăjoară de mâini se găsea înaintea unui scaun rotativ cu spătar înalt ce fusese întors cu spătarul la masă.

Înainte ca vreunul dintre ei să fi putut rosti ceva prin linia de comunicaţii inclusă în termopiderme, scaunul se roti. Pentru un moment, Daeman crezu că era alt trup omenesc proptit în capul oaselor în scaun, numai că acesta era verzui, intact şi respira. Ochi galbeni clipiră. Antebraţe imposibil de lungi şi degete terminate prin gheare se depliară. O limbă de reptilă şfichiui afară peste dinţi lungi.

– Cugetaţi că voi fi asemenea vouă, rosti cel despre care Daeman îşi dădu seama că trebuia să fie adevăratul Caliban. V-aţi înşelat.

Savi şi Harman îl înhăţară pe Daeman, când bătură din picioare, îndepărtându-se înot, în lungul firmeriei, cu Daeman urlând în comunicator la fel cum urlase pe durata ascensiunii în scaun. Izbiră peretele alb, trecură prin el fără să se oprească – simţiră cum termopidermele se contractară în jurul lor, când

ieşiră brusc în semividul îngheţat din exteriorul firmeriei –, după care se propulsară în forţă şi plonjară către solul aflat la o sută de metri mai jos.

Savi şi Harman dădură drumul braţelor lui Daeman, când se opriră pe o platformă la douăzeci de metri deasupra bazei oraşului. Bărbatul avu timp să observe mumiile ce pluteau împrejurul său, cu bucăţi lipsă din beregate şi pântece, toate având aceeaşi deschidere a muşcăturii ca a oamenilor din firmerie. Îşi dădu seama că era pe punctul să vomite în masca respiratorie, dar apoi însoţitorii săi găsiră ceva solid în care să se împingă cu picioarele şi înotară spre bezna din faţă.

Daeman îşi ridică masca disperat şi vomită în semividul şi aerul glacial, înţepător. Simţi că-i explodau timpanele şi că i se bulbucau ochii, însă îşi trase masca la loc – simţind mirosul vomei şi al propriei sale frici – şi se lansă după Savi şi Harman. Nu voia să fugă. Voia doar să se ghemuiască, să plutească chircit într-un ghem bine strâns şi să vomite din nou. Totuşi până şi el înţelese că nu avea opţiunea aceea. Fluturând disperat din braţe, privind peste umăr către strălucirea firmeriei, Daeman înotă şi fugi şi bătu din picioare pentru a-şi salva viaţa.

Caliban îi ajunse în colţul cel mai întunecat al oraşului, acolo unde pâlcurile sălbatice de alge se legănau după forţa Coriolis a asteroidului care se rotea lent. Toţi pereţii de sticlă ai oraşului erau transparenţi aici, arătându-le pentru câteva minute Pământul albit de nori, pentru ca apoi să urmeze câteva minute de întuneric întrerupt numai de stelele reci. Caliban veni în perioada de beznă.

Cei trei se ghemuiră în întuneric.

– L-aţi văzut ieşind din firmerie? horcăi Savi.

– Nu.

– Eu n-am văzut nimic după ce am fugit, horcăi Harman.

– Era un *caliban?* horcăi Daeman, sesizând că plângea, dar fără să-i pese.

Pusese întrebarea cu ultima sa rezervă de speranţe.

– Nu, spuse Savi prin comunicator şi tonul ei îi desfiinţă ultimele speranţe. Era Caliban însuşi.

– Corpurile acelea… începu Harman. Al Cincilea Douăzeci?

– Unele păreau mai tinere, şopti Savi.

Ţinea arma neagră în mână şi se rotea, mijind ochii prin bezna

dintre fuioarele de alge ce se legănau.

– Poate că obişnuia să-i consume doar pe cei ajunşi la al Cincilea Douăzeci, şopti Harman prin comunicator. Apoi însă a devenit mai îndrăzneţ. Mai nerăbdător. Mai flămând.

– Iisuse, Iisuse, Iisuse, Iisuse, şuieră Daeman.

Era cea mai veche invocaţie cunoscută de oameni, chiar dacă ei nu ştiau ce însemna. Dinţii îi clănţăneau.

– Mai ţi-e foame? întrebă Savi. (Poate că încerca să-l calmeze cu o aproximare întunecată de umor.) Mie nu.

– Mie îmi este, rosti Caliban pe toate frecvenţele lor radio.

Monstrul pluti, ieşind dintre alge, îşi azvârli năvodul peste ei, zvârli cât colo pistolul din mâna lui Savi şi-i strânse laolaltă ca pe nişte peşti.

44
Olympus Mons

Lui Mahnmut i se părea straniu să nu-l mai aibă pe Orphu în raza fasciculului îngust. Spera că prietenul său se afla în siguranţă.

Zeii dădură buzna în cameră la o clipă după teleportarea cuantică a omului care nu se identificase. Mahnmut nu credea în invizibilitate, ci doar în materiale stealth de calitate, totuşi era neîndoios invizibil pentru înalţii zei şi zeiţe care se înghesuiră în încăpere şi îngenunchează în jurul Herei. Moravecul se strecură printre picioare bronzate şi togi albe şi porni prin labirintul de coridoare. Descoperi că era foarte greu să umbli ca biped când eşti invizibil – se uita întruna unde-i erau picioarele şi acestea nu se zăreau nicăieri –, aşa că se lăsă în patru labe şi înaintă silenţios pe holuri.

Întrucât greutatea lui Orphu îi încetinise pe zeii care-l transportaseră în celula sa, Mahnmut văzuse unde depozitaseră transmiţătorul şi Dispozitivul. Încăperea respectivă se găsea pe un coridor lateral, la trei răspântii de coridorul pe care fusese încarceraţi el şi Orphu.

Când ajunse la incinta de depozitare, holul era pustiu – deşi zeii treceau frecvent prin coridoarele şi intersecţiile adiacente – şi Mahnmut îşi activă laserul de putere mică de la încheietură pentru a tăia prin uşă. Chiar în vreme ce lucra, îşi dădu seama cât de stranie ar fi trebuit să pară imaginea pentru orice

divinitate care ar fi cotit pe holul acela – nu l-ar fi zărit pe moravec, ci doar o rază roşie plutitoare, lungă de douăzeci de centimetri, care ardea lent un cerc în mecanismul încuietorii uşii uriaşe.

Laserul n-ar fi putut tăia complet prin uşă, însă decupă un cerculeţ frumos de cinci centimetri deasupra încuietorii – auzul lui Mahnmut putu să detecteze cum mecanismul de stare solidă sui prin frecvenţe subsonice – şi uşa se deschise către înăuntru. Mahnmut o închise în urma sa când intră şi după numai două secunde auzi paşi apropiindu-se pe coridor. Paşii trecură mai departe. Moravecul coborî gluga de piele numită Cuşma lui Hades, pentru a-şi putea vedea mâinile şi picioarele.

Sala de depozitare nu era goală. Lungă de minimum două sute de metri şi pe jumătate de înaltă, era ticsită cu lingouri de aur, maldăre de monede, sipete de pietre preţioase, munţi miniaturali de artefacte de bronz lustruit, statui de marmură reprezentând zei şi oameni, cochilii uriaşe din care se revărsau perle pe pardoseala perfect şlefuită, care de luptă de aur demontate, coloane de sticlă umplute cu lapislazuli, şi o sută de alte comori, toate strălucind din lumina reflectată de la flăcările ce pâlpâiau în douăzeci de trepiede de aur pline cu cărbuni.

Mahnmut ignoră bogăţiile şi se repezi la transmiţătorul de metal mat şi Dispozitivul ceva mai mic. Era imposibil să le poată scoate de aici în acelaşi timp – invizibilitatea nu te făcea neobservabil, când două obiecte din metal pluteau pe coridoare – şi ştia că dispunea doar de câteva secunde pentru a acţiona, aşa că trase Dispozitivul la o parte din drum, găsi jackul corect de pe transmiţător şi-l activă cu o comandă standard de voltaj redus.

IA primitivă a transmiţătorului acceptă comanda şi-şi îndepărtă învelişul de nanocarbon, dezvăluind dispozitive complexe pliate în interior. Mahnmut se retrase când transmiţătorul efectuă o tumbă înainte cu graţia unui acrobat uman, extinse picioare de trepied şi tije energetice pentru *felschenmass*-ul cevkovian, după care deplie o antenă circulară cu diametrul de opt metri. Moravecul se felicită că nu dăduse comanda respectivă într-un spaţiu mai mic.

Se afla totuşi într-o incintă fără ferestre, poate sub tone de marmură, granit şi roci marţiene, posibil prea groase pentru a îngădui trecerea transmisiei. Oricum, nu exista un câmp stelar pe care antena să-l poată utiliza pentru navigare sau orientare. În

vreme ce antena căuta şi bâzâia, Mahnmut simţi cum îi sporea neliniştea – şi nu numai pentru că dinspre coridor se înmulţiseră strigătele. Acesta ar fi trebuit să fie următorul loc pe care zeii l-ar fi scotocit – sau în care s-ar fi TC –, după ce se asiguraseră că Hera era în viaţă. Dacă transmiţătorul nu-şi putea stabili destinaţia mesajului, misiunea lui Mahnmut şi Orphu lua probabil sfârşit. Totul depindea de sofisticarea designului aparatului.

Antena oscilă, zumzăi, se reglă pentru ultima dată şi se fixă asupra unui punct aflat la şaptezeci de grade deasupra orizontalei. Lângă porturile fizice pentru jackuri apăru o consolă de comenzi virtuală pe care ardeau luminiţe verzi.

Mahnmut se conectă şi descărcă tot conţinutul băncilor sale de memorie din întreaga călătorie – toate conversaţiile purtate cu Orphu, toate dialogurile avute cu Koros III, Ri Po sau zeii, toate imaginile pe care le văzuse şi înregistrase din momentul în care părăsiseră spaţiul jupiterian. După ce activase banda largă a portului pentru jack al transmiţătorului, descărcarea completă nu durã nici cincisprezece secunde.

Senzorii moravecului detectară câmpul energetic de antimaterie cevkovian din construcţia transmiţătorului şi Mahnmut se întrebă dacă şi zeii îl puteau percepe. Ştia că indiferent de răspuns, aveau să-l găsească în câteva minute, dacă nu chiar mai devreme. Şi era imposibil să părăsească încăperea şi clădirea, purtând Dispozitivul. Îl putea declanşa acum sau îl putea declanşa mai târziu. În ambele cazuri, ar fi fost în centrul celor ce urmau să se întâmple.

Mahnmut îşi reaminti apoi că nu despre Dispozitiv trebuia să-şi facă griji în clipa aceea, ci despre transmiţător.

Comunicatorul pâlpâi verde pe o mulţime de indicatori, sugerându-i moravecului că sursa energetică pentru transmisie era încărcată la maximum, datele fuseseră criptate şi ţinta – probabil spaţiul jupiterian, posibil chiar Europa – era fixată. Sau aşa spera el că-l anunţa.

Cineva bubuia în uşi.

De ce oare nu se teleportează cuantic înăuntru? se întrebă Mahnmut. Nu avea timp să se gândească. Comutându-şi degetele în jackuri, găsi portul final de validare şi transmise impulsul de acţionare de treizeci şi doi de volţi modulaţi.

Antena emise o rază galbenă cu diametrul de opt metri. Coloana de energie cevkoviană pură făcu o gaură în plafon şi

prin alte trei niveluri, înainte de a se năpusti spre stele. După aceea se opri, iar transmiţătorul se autodistruse silenţios, transformându-se într-un maldăr de metal topit.

Filtrele de polarizare de urgenţă ale lui Mahnmut se activaseră la nanosecunde după începerea transmisiei, totuşi moravecul rămase orbit mai multe secunde. Când ridică ochii şi privi prin seria de găuri decalate şi fumegătoare de deasupra sa şi zări cerul, cuteză să spere pentru prima dată.

Zeii detonară uşa spre interior şi capătul tezaurului în care se afla Mahnmut se umplu cu fum şi vapori.

Moravecul se folosi de momentele de camuflare oferite de fum pentru a înhăţa Dispozitivul – care ar fi cântărit zece kilograme în gravitaţia Pământului şi atârna doar trei kilograme aici, pe Marte –, după care se ghemui, îşi contractă arcurile şi pârghiile din picioarele posterioare pe cât de mult cuteză, ignorând toleranţele de proiectare, şi sări în sus prin găurile fumegătoare, ridicându-se prin cincisprezece metri de marmură sfărâmată şi granit picurător.

În partea aceasta a Marelui Palat acoperişul era plat şi Mahnmut alergă cât putu de iute pe două picioare, însufleţit să fie sub cerul liber, cu Dispozitivul sub braţul stâng.

Deasupra piscului lui Olympus Mons, cerul era albastru şi plin de zeci de care de luptă zburătoare conduse de zei şi zeiţe. Unul dintre ele survolă la zece metri deasupra acoperişului, decis în mod clar să-l zdrobească pe Mahnmut sub roţi. Moravecul îşi dădu seama prea târziu că uitase să-şi tragă pe cap gluga Cuşmei lui Hades. Era vizibil pentru toţi zeii din văzduh.

Utilizând fiecare bit de energie stocat în sistemul său şi lăsând pentru altă dată grijile privind reîncărcarea, Mahnmut se destinse şi sări din nou, trecu prin caii holografici şi o izbi drept în piept pe zeiţa luată prin surprindere. Ea căzu pe spate din car, fluturând disperată din braţele albe, şi se lovi violent de acoperişul Marelui Palat al zeilor.

Moravecul petrecu trei zecimi dintr-o secundă pentru a examina holograma displayului virtual aflat deasupra balustradei frontale a carului de luptă, după care îşi introduse manipulatoarele în matrice şi coti violent la dreapta. Alte care de luptă şi zei ce răcneau virară, picară şi se ridicară pentru a-l intercepta. Era imposibil să evadeze din spaţiul aerian al Olimpului, dar Mahnmut nici nu intenţiona.

Cinci care de luptă se apropiau şi aerul era plin de săgeţi de titan – săgeţi! –, când Mahnmut trecu peste marginea uriaşul lac din caldeiră. Prinse Dispozitivul şi sări exact în clipa în care prima dintre săgeţile lui Apollo lovi carul său. Vehiculul explodă la numai câţiva metri în urmă şi Mahnmut căzu către apă printre picături de aur topit şi cuburi energetice în flăcări. Din văzduh plouă cu microcircuite în secundele până atinse suprafaţa. Sonarul de adâncime îl anunţă că, sub suprafaţa lacului, caldeira avea adâncimea de peste două mii de metri.

Ar putea fi suficient, gândi micul moravec. Apoi lovi apa, îşi activă înotătoarele, strânse puternic Dispozitivul cu un braţ şi plonjă în adâncuri.

45
Câmpiile Ilionului. Ilion

Regret că nu mă întorc imediat după roboţel, dar situaţia este animată aici.

Străjerii m-au condus la Ahile care se înveşmânta pentru luptă, înconjurat de căpeteniile moştenite de la Agamemnon – Odiseu, Diomede, bătrânul Nestor, Marele şi Micul Aias –, echipa obişnuită, mai puţin atrizii: Agamemnon şi Menelau. Să fie oare adevărat, aşa cum striga Ares pe Olimp, că Ahile îl omorâse pe regele Agamemnon, lipsind-o astfel pe soţia sa, Clitemnestra, de răzbunarea-i sângeroasă şi pe o sută de viitori dramaturgi de subiectul lor? Oare, peste noapte, Casandra să fi scăpat de soarta ei?

– Pe Hades, cine eşti tu? mârâie ucigaşul-de-oameni, iutele de picior Ahile, când adjunctul lui Guneus mă aduce în interiorul taberei sale.

Îmi dau seama din nou că ei îl văd doar pe Thomas Hockenberry, gârbovit, cu favoriţi şi murdar, minus mantia, spada şi harnaşamentul pentru levitaţie, un pedestraş cu aspect şleampăt, cu pieptar de bronz mat.

– Sunt bărbatul despre care mama ta, zeiţa Thetis, a spus că te va călăuzi mai întâi la Hector şi apoi în victoria asupra zeilor care l-au omorât pe Patrocle.

Diverşii eroi şi căpetenii se trag un pas îndărăt auzind asta. Neîndoios, Ahile le-a povestit că Patrocle este mort, dar poate că nu le-a spus tuturor despre planul său de a declara război

Olimpului.

Ahile mă trage grăbit deoparte, îndepărtându-mă de cercul de urechi atente ale războinicilor obosiţi.

– Cum pot să ştiu că tu eşti acela despre care a vorbit mama mea, zeiţa Thetis? întreabă tânărul semizeu.

Pare mai îmbătrânit azi, ca şi cum peste noapte în chipul său ar fi fost dăltuite linii noi.

– Îţi voi arăta, ducându-te acolo unde trebuie să mergem.

– Pe Olimp?

Ochii lui nu sunt ai unui om întreg la minte.

– În cele din urmă vom ajunge şi acolo, rostesc încet. Aşa cum ţi-a spus mama ta, mai întâi trebuie să faci pace şi cauză comună cu Hector.

Ahile se strâmbă şi scuipă în nisip.

– Azi nu sunt pregătit să fac pace. Vreau război. Război şi sânge zeiesc.

– Pentru a lupta cu zeii, trebuie mai întâi să pui capăt războiului inutil cu eroii Troiei.

El se răsuceşte şi gesticulează către îndepărtatul front de bătălie. Dincolo de şanţul de apărare, zăresc stindarde aheene ce pătrund în liniile ocupate astă-noapte de troieni.

– Dar îi înfrângem! răcneşte Ahile. De ce-ar trebui să fac pace cu Hector, când îi pot înşira măruntaiele pe vârful lăncii în numai câteva ceasuri?

Strâng din umeri.

– Fă după cum ţi-e voia, fecior al lui Peleus. Eu am fost trimis aici să te ajut să-l răzbuni pe Patrocle şi să-i recuperezi trupul pentru riturile funerare. Dacă nu doreşti, te voi părăsi.

Îi întorc spatele şi dau să mă îndepărtez.

Ahile vine după mine atât de rapid, trântindu-mă pe nisip şi scoţându-şi atât de iute cuţitul, încât nu aş fi putut utiliza taserul nici dacă viaţa mi-ar fi depins de gestul acela. Poate că şi depinde, fiindcă el îmi lipeşte de gât lama ascuţită ca briciul.

– Cutezi să mă insulţi *pe mine?*

Vorbesc cu foarte multă precauţie, astfel ca tăişul să nu mă cresteze.

– Nu insult pe nimeni, Ahile. Am fost trimis aici pentru a te ajuta să-l răzbuni pe Patrocle. Dacă doreşti asta, atunci trebuie să-mi urmezi spusele.

Ahile mă fixează o clipă cu privirea, după care se scoală, îşi

vâră cuţitul în teacă şi-mi întinde mâna ca să mă ridice. Odiseu şi celelalte căpetenii privesc în tăcere de la zece metri depărtare, evident extrem de curioşi.

– Cum te numeşti? întreabă Ahile.

– Hockenberry, îi răspund, scuturându-mi praful de pe fund şi frecându-mă pe gât în locul în care mă atinsese cuţitul. Fiul lui Duane, adaug amintindu-mi ritualul obişnuit.

– Un nume ciudat, murmură ucigaşul-de-oameni. Însă şi vremurile acestea sunt ciudate. Bun-sosit, Hockenberry, fiul lui Duane.

Întinde mâna şi mă prinde cu atâta putere de antebraţ, încât îmi paralizează circulaţia sângelui prin el. Încerc să-i răspund în acelaşi fel.

Ahile revine la căpeteniile şi ajutoarele sale.

– Mă înveşmântez pentru război, fiu al lui Duane. După ce voi termina, te voi însoţi şi până-n străfundurile lui Hades de va fi nevoie.

– Vom începe doar cu Ilionul.

– Vino, fă cunoştinţă cu camarazii mei şi cu căpeteniile care sunt ale mele acum după ce Agamemnon a fost înfrânt.

Mă conduce spre Odiseu şi ceilalţi. Trebuie neapărat să-l întreb:

– Agamemnon este mort? Menelau?

Ahile pare încruntat când clatină din cap.

– Nu, nu i-am omorât pe atrizi, cu toate că i-am învins pe amândoi în duel în dimineaţa asta, unul după celălalt. Sunt învineţiţi şi însângeraţi, totuşi nu grav răniţi. Tămăduitorul Asclepios se îngrijeşte de ei, dar, deşi mi-au jurat supunere în schimbul vieţii, nu mă voi încrede niciodată în ei.

Mă prezintă apoi lui Odiseu şi celorlalţi eroi pe care i-am privit vreme de peste nouă ani. Toţi bărbaţii mă salută printr-o prindere straşnică de antebraţ şi, până ce ajung la capătul liniei cu principalele căpetenii, nu-mi mai simt încheietura şi degetele.

– Divinule Ahile, vorbeşte Odiseu, în dimineaţa aceasta ne-ai devenit rege şi ţi-am jurat credinţa noastră şi am făgăduit să te urmăm chiar şi pe Olimp de va fi nevoie pentru a recăpăta trupul tovarăşului tău Patrocle după trădarea Atenei – chiar dacă sună de necrezut –, însă trebuie să-ţi spun că oamenii şi căpeteniile tale sunt flămânzi. Aheii trebuie să mănânce. Au luptat cu troienii toată dimineaţa, după ce au dormit puţin sau defel şi au alungat

luptătorii lui Hector de la corăbiile noastre negre, de la zidul şi şanţurile noastre, dar sunt obosiţi şi flămânzi. Îngăduie-i lui Taltibius să pregătească un mistreţ sălbatic pentru căpetenii, în timp ce oamenii tăi şi cu tine se vor retrage să mănânce şi să...

Ahile se răsuceşte fulgerător spre fiul lui Laertes.

– *Să mănânce?* Ai înnebunit, Odiseu? Azi nu pot să simt gustul mâncării. Nu poftesc decât măcelul, zbieretele, sângele, plânsetele şi gemetele oamenilor pe moarte şi ale zeilor măcelăriţi.

Odiseu îşi pleacă uşor capul.

– Ahile, fiu al lui Peleus, şi de departe cel mai de seamă dintre toţi aheii, tu eşti mai puternic decât mine şi mai iscusit cu lancea nu doar cu puţin, totuşi s-ar putea ca eu să te întrec în înţelepciune, încercat aşa cum sunt de mai mulţi ani de păţanii şi de mai multe cumpăniri. Fie ca inima să-ţi fie înmuiată de vorbele mele, noule rege. Nu lăsa credincioşii tăi ahei, argivi şi danai să atace Ilionul cu stomacurile goale în ziua aceasta lungă, şi cu atât mai puţin să pornească război împotriva Olimpului câtă vreme sunt flămânzi.

Ahile nu răspunde.

Odiseu priveşte tăcerea lui ca pe o ocazie de a-şi susţine argumentaţia:

– Vrei ca eroii tăi, Ahile, care sunt gata să moară ca unul pentru tine, care sunt doritori să-l răzbune pe Patrocle, să-şi găsească moartea nu în bătălia cu zeii nemuritori, ci prin *înfometare?*

Ahile îşi lasă mâna puternică pe umărul lui Odiseu şi-mi dau seama, nu pentru prima oară, cu cât este mai înalt ucigaşul-de-oameni decât tacticianul îndesat.

– Odiseu, înţelept sfetnic, rosteşte Ahile, porunceşte-i lui Taltibius, crainicul lui Agamemnon, să reteze grumazul celui mai mare mistreţ şi să pună fiara pe ţepuşă deasupra celui mai pârjolitor foc pe care-l pot face oamenii tăi. Iar după aceea să omoare oricât de multe animale doresc aheii pentru a se sătura. Eu le voi porunci credincioşilor mei mirmidoni să se ocupe de organizarea ospăţului. Dar astăzi nu veţi aduce nici o jertfă zeilor. Nu veţi arunca primele bucăţi în foc, ca ofrande. Astăzi le vom da zeilor numai vârfurile lăncilor şi spadelor noastre. Să vedem dacă se vor mulţumi cu târtiţele.

Priveşte în jur şi vorbeşte puternic, pentru a fi auzit de toate

căpeteniile.

– Mâncaţi bine, prieteni! Nestor! Trimite-i pe fiii tăi, Antilocus şi Trasimedes, ca şi pe Meges fiul lui Fileus, Meriones şi Toas, Licoedes fiul lui Creon şi pe Melanippus de asemenea să ducă vorba ospăţului până în prima linie a bătăliei, astfel ca nici un războinic aheean să nu rămână azi fără carne şi vin la amiază! Eu mă voi îmbrăca pentru luptă împreună cu Hockenberry, fiul lui Duane, pentru a mă pregăti pentru apropiatul război cu zeii.

Ahile se răsuceşte pe călcâie şi intră în cortul în care se îmbrăca la sosirea mea, făcându-mi semn să-l urmez.

Aşteptându-l pe Ahile să se îmbrace pentru război îmi amintesc de momentele când o aşteptam pe soţia mea, Susan, să se pregătească, şi eram deja în întârziere, pentru vreun dineu sau petrecere. Nu poţi face absolut nimic pentru a grăbi procesul – nu poţi decât să aştepţi.

Îmi controlez însă întruna cronometrul, gândindu-mă la roboţelul pe care l-am lăsat pe Olimp – Mahnmut se numea – şi întrebându-mă dacă zeii nu l-au ucis, încă. Mi-a spus totuşi să mă întorc şi să-l aştept lângă lacul caldeirei peste o oră, iar până atunci au mai rămas treizeci de minute.

Dar cum pot să revin pe Olimp fără Cuşma lui Hades care să mă ascundă? Mânat de un impuls, i-am dat gluga de piele roboţelului şi acum pot plăti pentru impulsivitatea aceea în orice secundă, dacă zeii privesc în jos şi mă observă aici. Îmi spun însă că Afrodita m-ar putea zări oricum dacă aş reveni pe Olimp, indiferent dacă aş purta sau nu Cuşma lui Hades, aşa că va trebui să mă TC rapid acolo, să-l iau pe Mahnmut şi să mă TC prompt. Important în clipa de faţă este ce se petrece aici şi în Ilion.

Aici se petrece îmbrăcarea lui Ahile.

Observ că Ahile scrâşneşte din dinţi în vreme ce se echipează pentru luptă – sau, mai exact, în vreme ce servitorii, robii şi ajutoarele lui îl ajută să se echipeze. Nici un *knight chavaliex* din Evul Mediu nu şi-a mânuit vreodată armele şi armura cu mai multă grijă şi ceremonial decât o face azi Ahile, fiul lui Peleus.

Mai întâi, Ahile îşi înfăşoară picioarele cu cnemide elegant făurite – apărători de tibii care-mi reamintesc de zilele când eram prinzător în campionatul de baseball pentru copii –, deşi apărătorile acestea nu sunt făcute din plastic turnat, ci lucrate

îngrijit în bronz, cu catarame de argint la glezne.

După aceea îşi prinde platoşa în jurul pieptului lat şi-şi pune sabia în bandulieră peste umăr. Spada este făcută tot din bronz, este lustruită mai sclipitor decât o oglindă, are tăişul ascuţit şi mânerul cu ţinte de argint. Aş putea s-o ridic, dacă m-aş ghemui şi aş folosi ambele mâini. Poate...

Ahile saltă apoi uriaşul său scut rotund făcut din două straturi de aramă şi două straturi de cositor – un metal rar în epoca aceasta – separate printr-un strat de aur. Pavăza aceasta este o operă de artă şlefuită şi strălucitoare atât de faimoasă, încât Homer îi dedică un cânt întreg din *Iliada;* scutul a fost de asemenea subiectul multor poeme independente, printre care şi favoritul meu, cel scris de Robert Graves. Şi, în mod surprinzător, nu dezamăgeşte când este văzut în realitate. Ajunge să spun că desenul scutului include cercuri concentrice de imagini care sintetizează esenţa gândirii în mare parte din această lume greacă antică, începând cu fluviul Ocean pe margine şi trecând prin înfăţişări uimitoare ale Cetăţii în timp de Pace şi Cetăţii în timp de Război în apropierea centrului, pentru a culmina cu reprezentări superbe ale Pământului, mării, soarelui, lunii şi stelelor chiar în centru. Scutul este atât de lustruit, încât până şi în umbra cortului său scânteiază ca o oglindă de heliograf.

În cele din urmă Ahile îşi ridică coiful puternic şi şi-l aşază atent peste tâmple. Potrivit legendei, însuşi zeul focului Hefaistos i-a făurit creasta de coamă de cal – în războiul acesta nu numai troienii purtau coifuri de luptă cu creste înalte, ci şi aheii – şi este adevărat că penajul înalt şi auriu din lungul crestei coifului pâlpâie ca flăcările când Ahile merge.

Complet înarmat acum, cu excepţia lăncii, Ahile se testează în echipamentul său precum un jucător de fotbal american care se asigură că protecţiile pentru umeri sunt bine fixate. Ucigaşul-de-oameni se răsuceşte pe călcâie pentru a vedea dacă îi sunt bine fixate cnemidele şi platoşa bine strânsă, totuşi nu atât de strânsă, încât să nu se poată întoarce, roti, eschiva şi zvârli cu uşurinţă. După aceea aleargă câţiva paşi, verificând dacă totul, de la sandalele legate sus pe picior, până la coif îşi păstrează locul. În cele din urmă, Ahile ia scutul, duce mâna peste umăr şi scoate spada din teacă, totul dintr-o singură mişcare atât de fluidă, încât pare că ar fi exersat-o de la naştere.

Vâră spada înapoi în teacă şi rosteşte:

– Sunt gata, Hockenberry.

Căpeteniile ne urmează, când îl conduc pe Ahile înapoi pe plaja unde am lăsat cochilia Orphu. Străjerii nu s-au apropiat de uriaşa formă de crab – care continuă să plutească deasupra nisipului mulţumită harnaşamentului meu de levitaţie, un aspect netrecut cu vederea de mulţimea de războinici care se adună. Decisesem să ofer un mic spectacol de magie aici, pentru a-i impresiona pe Odiseu, Diomede şi celelalte căpetenii, simultan cu obţinerea unui grad superior de respect. În plus, ştiu că aceşti ahei, care nu sunt orbiţi de furie ca Ahile, nu sunt foarte entuziaşti să pornească împotriva zeilor nemuritori pe care i-au venerat, cărora le-au adus jertfe şi pe care i-au ascultat încă de când erau îndeajuns de maturi ca să gândească. Teoretic, orice pot face acum pentru a consolida autoritatea lui Ahile asupra noii sale armate ar trebui să fie util pentru noi amândoi.

– Prinde-mă de braţ, fiu al lui Peleus, îi şoptesc.

Când Ahile mă ascultă, răsucesc medalionul cu mâna mea liberă şi dispărem din vedere.

Elena spusese să ne întâlnim în vestibulul iatacului pruncului Scamandrius din palatul lui Hector. Fusesem acolo, aşa că nu-i nici o problemă să vizualizez locul şi ne TC într-o odaie goală. Am ajuns cu câteva minute prea devreme – schimbarea gărzilor de pe zidurile Ilionului va avea loc abia peste patru-cinci minute. În vestibulul acesta există o fereastră şi amândoi putem vedea că ne aflăm în centrul Ilionului. Traficul de pe stradă – care cu boi, cai şi gătelile lor zornăitoare, strigătele din piaţă, paşii a sute şi sute de pietoni pe caldarâm – se aude prin fereastra deschisă ca un liniştitor zgomot de fundal.

Ahile nu pare să fie uluit de teleportarea cuantică, îmi dau seama că viaţa i-a fost plină de acte de magie divină. La urma urmelor, a fost crescut şi educat de un *centaur,* ce dracu'! Acum – ştiind că se află în pântecul fiarei inamice din Ilion – el îşi pune doar degetele pe mânerul spadei, fără s-o tragă din teacă, şi mă priveşte de parcă ar întreba: „Ce urmează?”

„Ce urmează” este răcnetul de o durere teribilă din camera alăturată, iatacul pruncului. Recunosc glasul bărbatului care răcneşte ca aparţinând lui Hector, deşi nu l-am auzit niciodată gemând şi plângând aşa. De asemenea, se aud plânsete şi lamentaţii de femei. Hector urlă din nou, parcă în ghearele

morţii.

N-am nici un chef să intru în iatacul acela, dar Ahile o face în locul meu, pornind înainte, strângând puternic mânerul spadei pe jumătate scoase din teacă. Îl urmez.

Troienele mele sunt toate aici – Elena, Hecuba, Laodice, Teano şi Andromaca –, dar nici măcar nu se întorc când Ahile şi eu intrăm în iatac. Hector este de asemenea aici, în echipament de luptă, prăfuit şi însângerat, însă nici nu ridică ochii spre duşmanul său de moarte, când Ahile se opreşte şi se holbează la scena asupra căreia sunt concentrate privirile oripilate ale tuturor.

Leagănul sculptat al pruncului este răsturnat. Sânge este împroşcat pe lemnul leagănului, pardoseala de marmură şi plasa împotriva insectelor. Trupul micuţului Scamandrius, poreclit de asemenea cu dragoste Astianax, în vârstă de nici un an, zace pe jos – hăcuit în bucăţi. Capul lui nu mai există. Braţele şi picioarele i-au fost retezate. O mânuţă grăsuţă a mai rămas, dar cealaltă a fost tăiată din încheietură. Scutecele regale ale pruncului, cu blazonul familiei lui Hector brodat delicat pe piept, sunt îmbibate în sânge. În apropiere zace corpul doicii pe care o văzusem pe metereze şi apoi dormind aici, în tihnă, cu numai o noapte în urmă. Pare ca şi cum ar fi fost sfâşiată de o felină uriaşă de junglă, cu braţele moarte încă întinse către leagănul răsturnat, ca şi când ar fi murit încercând să protejeze copilaşul.

Servitoarele se jelesc şi ţipă undeva în spate, însă Andromaca vorbeşte, cu glas buimăcit, dar aproape înspăimântător de calm.

– Zeiţele Atena şi Afrodita au făcut asta, stăpânul şi soţul meu.

Hector ridică ochii şi faţa îi este o mască teribilă de şoc şi oroare sub coif. Buzele i se întredeschid şi un firicel de salivă atârnă dintre ele. Ochii îi sunt holbaţi şi înroşiţi.

– Atena? Afrodita? Cum se poate?

– Acum o oră am ajuns la uşă, venind din iatacul meu şi le-am auzit vorbind cu doica, răspunde Andromaca. Pallas Atena însăşi mi-a spus că sacrificiul acesta al iubitului nostru Scamandrius este voinţa lui Zeus. „Un juncan în vârstă de un an pentru a fi jertfit” au fost cuvintele ei. Am încercat s-o opresc, plângând, implorând-o, dar zeiţa Afrodita m-a redus la tăcere, spunând că vrerea lui Zeus în această privinţă nu va fi încălcată. Afrodita a mai spus că zeii nu sunt defel mulţumiţi cu felul în care decurge

războiul şi cu faptul că azi-noapte nu ai izbândit să arzi corăbiile negre. Şi că fac sacrificiul acesta ca pe un avertisment.

Arată copilul măcelărit de pe pardoseală.

– Am trimis cei mai iuţi servitori să te recheme de pe câmpul de luptă şi am chemat pe aceste femei, prietenele mele, ca să pot rezista înaintea durerii până la sosirea ta, soţul meu. Până la venirea ta, n-am mai intrat în odaia aceasta.

Hector îşi întoarce către noi chipul înnebunit de durere, dar privirea îi trece peste tăcutul Ahile. Cred că în clipa aceasta n-ar fi zărit nici măcar o cobră la propriile sale picioare. Este orbit de şoc. Nu poate să vadă decât leşul lui Scamandrius – decapitat, însângerat, cu un pumnişor strâns. După aceea Hector izbucneşte:

– Andromaca, soţie, iubită, de ce nu eşti şi tu moartă pe podea, alături de doică, căzută ca ea în încercarea de a ne salva fiul de mânia nemuritorilor?

Andromaca îşi pleacă faţa şi plânge fără zgomot.

– Atena m-a ţinut în pragul uşii îndărătul unui zid nevăzut de putere, în vreme ce forţele lor divine au săvârşit fapta aceasta, rosteşte ea şi lacrimile îi cad în decolteul rochiei.

Văd că rochia este mânjită de sânge, probabil atunci când a îngenuncheat şi a strâns la piept copilul hăcuit. Irelevant aşa cum este în secunda asta, îmi amintesc de Jackie Kennedy pe care am văzut-o la televizor în acea îndepărtată zi de noiembrie din adolescenţa mea.

Hector nu se clinteşte pentru a-şi îmbrăţişa ori mângâia soţia. Bocetele slujitoarelor îşi sporesc intensitatea, însă Hector rămâne tăcut un minut, după care îşi ridică braţul musculos şi acoperit de cicatrice, încleştează un pumn ameninţător şi răcneşte spre plafon:

– Atunci vă provoc, zeilor! Din momentul acesta, Atena, Afrodita, Zeus – toţi zeii aceia pe care i-am slujit şi onorat, chiar mai presus de propria-mi viaţă în toţi anii aceştia –, voi îmi sunteţi duşmani!

Scutură pumnul.

– Hector, rosteşte Ahile.

Toate capetele se răsucesc. Slujitoarele zbiară îngrozite. Elena îşi repede mâinile la gură într-o perfectă simulare a surprizei. Hecuba ţipă.

Hector îşi scoate sabia din teacă şi mârâie, cu o expresie

apropiată de uşurare. *Iată pe cineva pe care-mi pot descărca mânia. Iată pe cineva pe care-l pot omorî.* Îi pot citi gândurile pe faţă.

Ahile ridică ambele palme în sus.

– Hector, frate întru durere. Am venit azi, aici, ca să-ţi împărtăşesc suferinţa şi să-ţi ofer braţul meu drept în luptă.

Hector se încordase pentru a se năpusti către ucigaşul-de-oameni, dar acum încremeneşte locului şi chipul i se preschimbă într-o mască de confuzie.

– Noaptea trecută, urmează Ahile cu palmele bătătorite tot ridicate pentru a-i arăta că are mâinile goale, Pallas Atena a venit în cortul meu din tabăra mirmidonilor şi l-a ucis pe prietenul meu cel mai drag – l-a omorât pe Patrocle cu mâna ei – şi i-a dus trupul pe Olimp pentru a-l da hrană corbilor ce se hrănesc cu stârvuri.

Fără să coboare spada, Hector întreabă:

– Ai văzut cu ochii tăi?

– Am vorbit cu ea şi am fost martor la cele petrecute. A fost zeiţa însăşi. L-a doborât pe Patrocle aşa cum a făcut azi cu fiul tău – şi din aceleaşi pricine. Mi-a spus ea însăşi toate acestea.

Hector coboară ochii la mâna care ţine sabia, de parcă arma şi braţul său l-ar fi trădat.

Ahile face un pas înainte. Pâlcul de femei se desface înaintea sa. Ucigaşul-de-oameni aheean întinde mâna dreaptă, astfel că aproape atinge vârful spadei lui Hector.

– Nobile Hector, inamic, frate în sânge, vorbeşte el încet, mi te vei alătura în această nouă bătălie, pe care trebuie s-o purtăm pentru a ne răzbuna pierderea?

Hector lasă sabia să-i scape dintre degete şi bronzul răsună pe marmura pardoselii, iar mânerul armei sfârşeşte într-o băltoacă din sângele lui Scamandrius. Troianul nu poate vorbi. Înaintează iute, ca şi cum ar ataca, însă apoi prinde violent antebraţul lui Ahile – dacă ar fi fost al meu, mi l-ar fi smuls din articulaţie – şi-l strânge, ca şi când s-ar agăţa de el pentru ca să nu cadă.

În tot acest timp, mărturisesc, arunc întruna priviri către Andromaca, care continuă să plângă în tăcere, deşi celelalte chipuri înregistrează mai degrabă şoc şi uimire.

Tu ai făcut asta? gândesc spre soţia lui Hector. *Tu ai făcut asta propriului tău copil, pentru ca războiul să urmeze aşa cum*

doreai?

Chiar pe când formulez gândurile acelea şi mă retrag cu repulsie dinaintea Andromacăi, ştiu că era singura cale. Singura cale. După care cobor ochii la resturile ciopârţite ale lui Astianax, „Domnul cetăţii”, asasinatul Scamandrius, şi mă mai retrag un pas. Dacă aş trăi o mie de ani, zece mii de ani, tot nu i-aş putea înţelege niciodată pe oamenii aceştia!

În secunda aceea, adevărata zeiţă Atena, însoţită de Muza mea şi de zeul Apollo, se TC în jumătatea goală a iatacului.

– Ce se-ntâmplă aici? întreabă Pallas Atena, înaltă de doi metri şi jumătate şi arogantă în postură, ton şi privire.

Muza arată către mine.

– Uite-l! strigă ea.

Apollo îşi încordează arcul de argint.

46
Inelul ecuatorial

Bârlogul lui Caliban era întunecat, umed şi cald, pitulat printre conductele vechi şi sistemul septic de sub suprafaţa oraşului, cu peştera încălzită la nivelul temperaturilor tropicale de către descompunerea biotică şi populată de creaturi aidoma unor salamandre nedezvoltate, care alergau grăbite în toate părţile, şi de plante aidoma dovleceilor. Caliban sparse pojghiţa subţire de gheaţă, înotă printr-o conductă din solul asteroidului, ieşi într-o grotă lungă şi îngustă, atârnă într-un cârlig năvodul cu captivii, sfârtecă plasa, îi aşeză pe cei trei oameni ameţiţi şi care nu se împotriveau pe trei stânci, ce se ridicau la trei metri deasupra unui iaz clocotitor şi apoi se întinse pe o conductă acoperită de licheni ce trecea printr-un desiş de ferigi. Creatura îşi vârî ambele picioare în mâzgă şi-şi propti bărbia pe uriaşii săi pumni încleştaţi pentru a-i inspecta pe Savi, Harman şi Daeman.

Daeman urinase pe el când monstrul îi prinsese. Termopiderma absorbise umezeala şi se autouscase instantaneu, fără a lăsa nici o pată, dar obrajii bărbatului se învăpăiau, în ciuda terorii, ori de câte ori se gândea la asta.

În vizuina lui Caliban exista aer şi o gravitaţie mai mare decât în oraşul propriu-zis, iar creatura le smulse măştile osmotice atât de iute, cu braţul său lung ţâşnind înainte atât de rapid şi degetele cu gheare înhăţând cu asemenea viteză, încât nici unul

dintre ei, nici chiar ultimul, nu avu timp să se eschiveze. Stâncile se înălţau aidoma unor coloane lunecoase deasupra iazului întunecat. Aerul din jur mirosea urât, era dens şi cu iz de canalizare. Caliban îl inspira de parcă ar fi fost savuros şi-şi arăta la răstimpuri rânjetul galben, parcă pentru a-i batjocori. O parte din duhoarea de peşte din grotă provenea chiar de la creatură.

Daeman crezuse despre *calibanii* din Bazinul Mediteranean că erau înfricoşători, dar acum ştia că nu erau decât duplicate şterse ale grozăviei acestui Caliban real şi original, dacă asta era el cu adevărat. Creatura nu-i întrecea în mărime pe *calibani,* însă era infinit mai respingătoare prin corpolenţa, dinţii şi testiculele sale. La prima vedere, Caliban părea stângaci, parcă neajutorat, totuşi înotase cu destulă uşurinţă prin aerul rarefiat şi rece al oraşului mort, folosindu-şi uriaşele picioare şi mâini palmiforme ca pe nişte vâsle eficiente. Prinsese capătul strâns al năvodului în gura imensă, iar colţii ascuţiţi îl ţinuseră zdravăn, deşi Savi, Harman şi Daeman se zbătuseră şi loviseră din picioare în interiorul plasei.

– Ce vrei de la noi? întrebă Savi, după ce fură aşezaţi pe stâncile de deasupra iazului subteran şi Caliban se tolănise ca să-i studieze.

Daeman văzu că femeia recuperase arma care-i căzuse în năvod şi că o ţinea în mână, dar n-o îndreptase către răpitorul lor. *Împuşcă-l!* gândi Daeman spre ea. *Ucide creatura asta!*

Caliban, lungit destul de aproape deasupra coloanelor lor de piatră pentru ca răsuflarea să i se reverse peste ei, încărcată cu aceeaşi duhoare ca aerul însuşi, şuieră:

– Verdeaţa se trage-n jos, i-atinge părul, barba; din boltă se desprinde, când şi când, o floare cu-o albină în potir sau câte-o poamă bună de mâncat.

– E nebun, şopti Harman prin legătura lor radio.

Caliban zâmbi.

– În limba lui cu sine stă de vorbă despre acel pe care maica lui îl botezase Dumnezeu. Căci, de! Supărător e să vorbeşti de Dânsul. Ha! Dânsul dac-ar şti! acum e vremea întărâtărilor.

– Cine este „Dânsul”? întrebă Savi.

Glasul îi era foarte calm pentru cineva aflat într-o grotă puturoasă, la mila unei fiare.

– Vorbeşti despre tine la persoana a treia, Caliban?

– Dânsul este Dânsul, şopti monstrul întins pe conducta

acoperită de muşchi, doar când Dânsul nu este Setebos!

La menţionarea numelui, Caliban se lăţi şi mai mult, lipindu-se mai strâns de conductă, răşchirându-şi degetele de la mâini şi de la picioare şi acoperindu-şi capul cu palmele, ca şi cum s-ar fi pregătit să se ferească de o lovitură sosită din înalt. Ceva mic şi cu solzi fojgăi şi plescăi în iazul fetid de sub ei. Vapori galbeni se înălţau în jur.

– Cine este Setebos? întrebă Harman, străduindu-se vizibil să-şi păstreze glasul la fel de calm ca al femeii. Este stăpânul tău? Poţi să-l aduci, ca să ne dea drumul? Vom sta de vorbă cu el.

Caliban înălţă capul, zgârie conducta cu ghearele, atât în faţă, cât şi în spate şi lătră spre tavanul grotei:

– Setebos, Setebos şi Setebos! Socoate că trăieşte-n frigul lunii.

– Luna? spuse Savi. Acest Setebos al tău trăieşte pe Lună?

– Socoate c-a făcut-o împreună cu soarele; dar stelele, nicicum; acestea au venit altminteri; Dânsul? Doar norii, vânturile, meteorii; şi insula, cu ce e viu pe ea; şi marea ce-o înconjură, solzoasă.

– Despre ce vorbeşte? şopti Daeman către Savi prin comunicatorul costumelor. Este nebun? Sună ca şi când ar vorbi despre un zeu.

– Cred că vorbeşte într-adevăr despre un zeu, murmură Savi drept răspuns. Zeul lui. Sau ceva real, pe care el îl consideră ca pe un zeu.

– Cine sau ce a creat monstrul ăsta? În nici un caz Dumnezeu, şopti Daeman.

Urechile stranii şi translucide ale lui Caliban tresăriră şi se ridicară.

– Socoate, Sycorax, muma mea m-a făcut pe mine, fărâmă muritoare. Socoate, Prospero, tăcutul slujitor al Tăcerii, l-a făcut pe Dânsul slujitorul slujitorului. Socoate, însă, că Setebos cel ca o sepie, cu mii de mâini, cel ce, făcându-se temut prin fapte, se uită mai întâi în sus şi vede că nu se poate avânta nicicum spre ce-i netulburat şi fericit; apoi în jos, încoace, şi de ciudă, zideşte-o lume-umbră, imitând pe cea aievea, lucrurile bune ce seamănă cu cele din înalt ca agurida cu ciorchinii dulci.

– Lumea-umbră, repetă Savi. Te referi la oraşul-asteroid de aici din inelul-e, Caliban?

În loc să-i răspundă, Caliban se târî înainte aidoma unei pisici

cu solzi gata să se repeadă, cu ochii săi galbeni la numai un metru de capetele oamenilor.

– Socoate, Dânsul, îl cunosc ei pe Prospero?

– Eu îl cunosc pe Ariel, entitatea biosferă, zise Savi. Ariel ne-a acordat permisiunea să trecem spre Atlantida şi să călătorim aici. Avem dreptul să fim aici. Întreabă-l pe Ariel.

Caliban hohoti şi se rostogoli pe spate, doar ghearele şi degetele palmiforme de la picioare împiedicându-l să se rostogolească de pe ţeava lunecoasă în apa împuţită.

– Socoate, Dânsul ca Prospero, pentru-Ariel al său ţine-un cocor înalt, cu pliscul-pungă-n care-acesta i-aduce peşte ciugulit prin bălţi; de-asemenea, o dihanie a mării pe care-a prins-o-n cursă, a orbit-o şi, oricât, a îmblânzit-o; i-a crăpat aripele picioarelor şi-acum l-a-nchis pe rob într-un cotlon de stâncă şi-i spune… *Caliban.*

– Despre ce *dracu'* vorbeşte? întrebă Daeman prin comunicator. E dement. Împuşcă-l, Savi. Împuşcă-l!

– Cred că… pot… înţelege, murmură Harman. Dânsul este Caliban. Într-adevăr, Savi, vorbeşte despre sine la persoana a treia. Logosfera ta, Prospero, l-a înrobit cumva şi s-a folosit în acest scop de Ariel, entitatea biosferă.

– Iar Caliban a orbit vreo micuţă creatură marină, poate vreo şopârlă cum sunt cele din iazul de sub noi, şi i-a spus Caliban, rosti Savi.

Vocea îi era stranie – îndepărtată, aproape năucită –, ca şi cum făptura cu ochi galbeni care se tolănise şi se întindea în faţa lor o hipnotizase.

– Joacă rolul stăpânului său, Prospero, adăugă ea încetişor.

Caliban râse şi se scărpină într-o parte a trunchiului. Daeman zări acolo branhii, deschizându-se şi închizându-se ca nişte guri cenuşii obscene deasupra coastelor creaturii şi imediat mai jos de subsuori.

– Dânsul, trezit târziu, pe Prospero l-a zărit citind de zor, nepăsător şi mândru, stăpân al insulei, şuieră Caliban. Înfuriat, din frunze late-n formă de săgeată o carte şi-a cusut în care-a scris el singur ştie ce, cuvinte mari; se-mbracă-n mantie vrăjitorească din pielea unui sprinten jaguar.

– Jaguar? întrebă Harman.

– Împuşcă-l, Savi! şuieră Daeman. Împuşcă-l acum, înainte să ne-omoare.

– Caliban, întrebă Savi cu glas blând, ce s-a întâmplat aici cu post-oamenii?

Caliban începu să plângă. Din bot i se prelingeau mucozităţi.

– Setebos, şopti el privind din nou plafonul grotei, de parcă cineva ar fi ascultat acolo. Setebos m-a rugat să-i dau homunculului în schimbul unui singur, trei picioare, sau, iarăşi, să i-l smulg pe celălalt, să-l las ca pe un ou. N-ar fi plăcut, bagă de seamă, muritoareo, să vânezi post-ii unul câte unul, să sorbi din zeamă ca să-ţi lunece carnea lor pe gâtlej, sprintenit la minte, să plămădeşti ţărâna după voie, apoi s-o strici? Acesta este Dânsul. *Acesta este Dânsul!*

– Dumnezeule, icni Savi.

Se lăsă să cadă, greoi, înapoi pe stânca ei înaltă de piatră aspră. Părea ca şi când reflecta dacă să sară în iazul puturos de dedesubt.

– Ce-i? murmură Daeman prin comunicator. Ce-i?

– Caliban i-a ucis pe post-oameni, răspunse în şoaptă femeia, care părea mai bătrână în lumina canalizării. La ordinul acestui Setebos. Sau poate la ordinul lui Prospero. Caliban pare să-i venereze pe amândoi ca divinităţi. Poate că nici nu există vreun Setebos, ci doar idolatrizarea acestei personalităţi Prospero.

Creatura încetă să mai smârcâie şi se lumină la chip, iar buza gurii sale largi se ridică.

– Scoate că la Dânsul nimic nu este nici drept, nici strâmb, nici bun, nici crud; fiindcă puternic e şi Domn.

– Cine-i aşa? întrebă Savi. Setebos sau Prospero? Pe cine slujeşti tu, Caliban?

– Cumplit e, zice, mugi Caliban, ridicându-se pe picioarele din spate. Faptele-I vorbesc! Furtuna spulberă nădejdi de şase luni. Socot că-mi poartă pică.

– Cine-ţi poartă pică? întrebă Harman.

Lui Daeman i se părea nebunie curată să încerci să vorbeşti cu creatura aceea dementă.

– *Împuşcă-l,* murmură el din nou către Savi. *Omoară făptura asta.*

Savi mai ridică puţin arma, însă tot nu-l ţintea pe Caliban.

– Socoate, Dânsul, că post-ii au adus găuri-de-vierme, Setebos a adus viermii, zise Caliban. Prospero a făcut viermii în zei, şi Setebos a făcut piatra în chipul şi asemănarea lui Prospero, şi pe zeki ca să-l aşeze bine. Muma mea spunea că Tăcerea zidit-a

atâtea câte sunt, iar, Dânsul, Setebos, le strică doar, dar atunci, Dânsul vede, acel ce le-a făcut firave-a vrut să fie-aşa. Le poate nimici. Dac-ar fi vrut altfel, când meşterea, de ce n-a făurit el ochi de corn pe cari să nu-i înţepe nici un ghimpe, sau nu mi-a ferecat cu oase capul ca să nu simt zăpada, sau de ce nu mi-a pus zale sub încheieturi, să-mi apăr carnea ca orcul? Fiindcă astfel îşi strica plăcerea! Acum e Singurul; şi face toate astea.

– Cine este Singurul? întrebă Savi.

Caliban păru gata să izbucnească iarăşi în plâns.

– Orbita-mi fiară va îndrăgi pe-oricine îi va pune ciozvârta drept sub nas. Îi place lui Setebos să muncească, să-şi folosească toate mâinile ce are.

– Caliban, rosti Savi încet şi cu blândeţe, parcă adresându-se unui copil, suntem obosiţi şi vrem să mergem acasă. Poţi să ne ajuţi să mergem acasă?

Ochii monstrului părură să se focalizeze de data aceasta asupra altceva decât asupra urii faţă de alţii şi urii faţă de sine.

– Adevăr iaşte, domniţă, Caliban ştie calea şi-ţi doreşte numai bine. Dar tu şi Dânsul amândoi ştiţi că necunoscute i-s căile şi n-ai să-l duci uşor.

– Spune-ne cum… începu Savi.

– El însuşi face-aşa, zise Caliban devenind mult mai agitat, ghemuindu-se pe picioarele din spate, cu antebraţele lungi atârnând, cu încheieturile spinoase ale degetelor zgâriind muşchiul de pe conductă. Aici e hazul: află cum, sau mori! Să-l mulţumeşti pe Dânsul şi să-mpiedici asta? Ce face Prospero? A, de mi-ar spune cum! Dar, ţi-ai găsit!

– Caliban, dacă ne duci acasă, putem… începu Savi.

Ridicase pistolul puţin.

– Toţi trebuie să moară! urlă Caliban, încordându-şi coapsele şi scărpinându-şi încheieturile degetelor. Socoate, Dânsul, că Prospero l-adus pe şiretu-Odiseu aici, dar Setebos îl face să rătăcească. Prospero trimite strigăte-n noapte spre Iupiter din ceruri, aducându-i pe oamenii găunoşi pe Marte, însă Setebos o-ndreaptă cu mânia falşilor zei. Aici e hazul: află cum, sau mori!

Ţopăi până la capătul conductei, o strânse între picioare, se plecă mult şi culese o salamandră albinoasă din lichid. Ochii şopârlei fuseseră scoşi din orbite.

– Savi, rosti Harman.

– Nu toţi trebuie să moară, nu! zbieră Caliban, plângând şi

scrâşnind din colţi. Unii zboară departe, alţii-noată, alţii se caţără-n copaci; acei ce sunt la voia Lui, aceştia-I plac mai mult când – să nu mergi de două ori pe-un drum!

– Împuşcă-l, Savi, spuse Daeman cu voce tare, nu prin legătura de comunicare, ci vorbind limpede, cu glasul răsunându-i în grotă.

Femeia îşi muşcă uşor buza, totuşi înălţă arma.

– Acolo! răcni Caliban. Stă, prosternat, L-adoră pe Setebos! Prin buza lui de sus îşi trece dinţii.

Caliban eliberă şopârla oarbă, care sări către iazul de dedesubt, dar în drumul spre apă se lovi de stânca lui Savi.

– Faptele-I vorbesc! strigă Caliban şi sări.

Savi trase şi câteva sute de fleşete de cristal cu ghimpi îl izbiră pe Caliban în piept, ciuruindu-i carnea ca pe o bucată de hârtie. Monstrul zbieră încă o dată, ateriză pe stânca femeii, o cuprinse cu braţele sale imposibil de lungi şi-i sfârtecă beregata dintr-o singură muşcătură puternică a maxilarelor. Savi nici nu avu timp să ţipe înainte de moarte, cu gâtul aproape retezat, corpul inert în braţele creaturii, iar arma căzu dintre degetele lipsite de viaţă şi dispăru în smârcul de dedesubt.

Sângerând el însuşi, Caliban înălţă fălcile însângerate şi ochii galbeni către pereţii grotei şi urlă iarăşi. Apoi, purtând leşul lui Savi sub braţul lung, plonjă în apa bolborositoare de dedesubt şi dispăru sub zoaie.

47
Palatul Ardis

În dimineaţa Primului Douăzeci al lui Hannah, după ce mersese cu tânăra ei prietenă la nodul-fax şi o văzuse escortată în pavilion de doi servitori şi un voynix, Ada începu să fie cu adevărat neliniştită.

Începuse să-şi facă griji despre Harman în a doua zi după ce plecase cu Daeman şi Savi. Femeia nu se aşteptase realmente ca el să apară şi s-o culeagă din zbor cu o navă spaţială, aşa cum promisese – era o fantezie copilărească, în care era convinsă că nici Harman nu credea –, totuşi se aşteptase ca ei trei să revină în două-trei zile. După patru zile, grijile i se transformară în furie. După o săptămână, emoţia se recristalizase în îngrijorare – o îngrijorare mai profundă şi mai chinuitoare decât simţise

vreodată – şi începu să aibă dificultăţi în a adormi. După două săptămâni, Ada nu mai ştia ce să creadă.

În a paisprezecea dimineaţă de la plecarea lor, fără nici o veste despre cei trei de la prietenii care o vizitau – şi acum sute şi sute de oameni vizitau Palatul Ardis –, Ada luă un voynix care s-o ducă în scurta călătorie cu cariola până la faxportal şi după numai un minut de şovăială – ce putea fi vătămător în faxare? –, trecu prin el spre Craterul Paris şi vizită domiul mamei lui Daeman.

Mama tânărului era foarte îngrijorată. Daeman obişnuia să rămână săptămâni întregi la petreceri – iar o dată, cu un an înainte de Primul lui Douăzeci, fusese plecat timp de o lună pentru a prinde fluturi –, dar întotdeauna îi trimitea vorbă unde se afla şi când va reveni. De două săptămâni nu mai primise nici o veste.

– Eu n-aş fi neliniştită, o consolă Ada, bătând-o uşor pe braţ. Prietenul nostru Harman va avea grijă de el, iar femeia cu care ne-am întâlnit – Savi – va avea grijă de amândoi.

Cuvintele acelea o ajutară pe mama lui Daeman, însă o alarmară pe Ada mai mult ca oricând.

Acum, la două săptămâni după vizita la Craterul Paris, ducându-i deja dorul lui Hannah, dar ştiind că fata trebuia să fie în siguranţă în firmerie, Ada se pomeni pierdută în gânduri, în timp ce cariola o ducea peste dealuri către casă.

În ultima lună, Palatul Ardis fusese invadat. Revenirea Adei de la Craterul Paris cu două săptămâni în urmă se petrecuse în timpul nopţii, aşa încât călătoria din dimineaţa aceasta era prima ocazie din ultimele patru săptămâni când vedea schimbările de pe drumul spre conac, iar imaginile acelea o făcură să icnească.

Zeci de corturi colorate înconjurau clădirea veche şi albă de pe deal. La început zece-douăzeci de vizitatori – în majoritate bărbaţi – veniseră să-l asculte pe Odiseu vorbind pe pajiştea mare care suia lin dinapoia casei, dar zecile se transformaseră în sute, pentru ca mii de oameni să se faxeze acum aici. Palatul Ardis avea doar o duzină de cariole şi droşte, iar acestea erau suprasolicitate – ca şi voynicşii straniu de morocănoşi – de transportarea fluxului constant de vizitatori între nod-fax şi reşedinţă permanent, zi şi noapte, aşa că unii dintre voluntarii din primele zile ale învăţăturilor lui Odiseu stăteau cu rândul la

faxportal şi îndemnau şirul constant de vizitatori să meargă pe jos incredibila distanţă de doi kilometri până la conac. Aceştia mergeau. Şi apoi se întorceau şi plecau cu faxul, revenind după zile sau numai după ore cu alţi vizitatori – din nou, în majoritate bărbaţi.

Când droşca Adei se opri în cercul ticsit din capătul aleii din faţa Palatului Ardis, femeia îşi dădu seama că izolatul ei domeniu devenise doar o parte dintr-un oraş aflat în extindere. Zecile de corturi ridicate de voynicşi, însă îngrijite acum de bărbaţi şi femei, includeau corturi pentru gătit mâncare, pavilioane în care se mânca, corturi-toalete – Odiseu le arătase oamenilor cum să sape o latrină departe de celelalte corturi – şi corturi pentru dormit. Mama Adei venise o dată aici în timpul acestei nebunii, fusese copleşită de zecile de oameni care hoinăreau prin Palatul Ardis, ca şi cum ar fi fost o piaţă publică şi faxase imediat la domiul ei din Ulanbat, fără să mai revină.

Ada acceptă o băutură rece de la unul dintre voluntarii permanenţi – un tânăr numit Reman, care-şi lăsase barbă, aşa cum făceau mulţi discipoli – şi se îndreptă către pajiştea unde Odiseu vorbea şi răspundea la întrebări de patru-cinci ori pe zi, pentru mulţimi tot mai mari. Femeia aproape că decisese să întrerupă prelegerile inutile ale barbarului arogant, pentru a-l întreba – în faţa tuturor – de ce el, Odiseu, nu se sinchisise să-şi ia rămas-bun de la tânăra care-l adora.

Cu o seară în urmă, la petrecerea de Primul Douăzeci al lui Hannah – celebrările se desfăşurau întotdeauna în ziua dinaintea aniversării propriu-zise, ziua dinainte ca persoana să fie faxată la firmerie –, Odiseu abia dacă apăruse la cină. Ada ştia că Hannah fusese jignită. Tânăra se credea încă îndrăgostită de Odiseu, deşi acesta părea indiferent faţă de sentimentele ei. După ce reveniseră din călătorie, Hannah fusese umbra lui Odiseu, dar bărbatul n-o băgase mai deloc în seamă. Când ocolise ospitalitatea Adei şi alesese să-şi construiască o tabără pentru el în pădure, Hannah încercase să-l însoţească acolo, însă Odiseu insistase ca ea să doarmă în casa cea mare. În timpul fiecărei zile, pe când Odiseu alerga, se antrena şi, ulterior, se lupta corp la corp cu discipolii săi, Hannah era mereu în apropiere – alergând, suind pe frânghiile parcursului cu obstacole, ba chiar oferindu-se voluntar pentru luptele corp la corp. Odiseu nu

fusese niciodată de acord să lupte cu frumoasa tânără.

La petrecerea de Primul Douăzeci, duzina de oaspeţi din jurul mesei întinse sub stejarul gigantic ţinuse discursurile tradiţionale – felicitări adresate lui Hannah pentru prima ei vizită în firmerie, urări de sănătate şi fericire pe toată viaţa –, totuşi, când se ajunsese la Odiseu, acesta rostise simplu:

– Nu te duce.

După aceea, Hannah plânsese în dormitorul Adei – ba chiar se gândise serios să *nu se ducă,* să se ascundă cumva de servitorii care îi brodau deja veşmântul ceremonial de Douăzeci –, dar, bineînţeles, trebuia să meargă. Toţi mergeau. Ada fusese acolo. Harman fusese de patru ori. Până şi absentul Daeman fusese de două ori la firmerie – o dată la Primul lui Douăzeci, apoi încă o dată după accidentul cu alozaurul. Toţi mergeau.

Iar în dimineaţa aceasta, când Hannah coborâse din cameră îmbrăcată doar în roba rituală de bumbac, împodobită simplu cu micuţa broderie a caduceului – doi şerpi albaştri de tămăduire încolăciţi în jurul unui toiag –, Odiseu nu fusese prezent pentru a-şi lua rămas bun de la tânăra lui prietenă.

Ada fusese furioasă când ele două plecaseră într-o droşcă de la Ardis spre pavilionul de faxare. Hannah plânsese puţin, întorcându-şi chipul într-o parte, ca să nu fie văzută. Fusese dintotdeauna tânăra cea mai puternică pe care o cunoscuse Ada – artistă şi atletă, sculptoriţă şi mereu dispusă să-şi asume riscuri –, dar în dimineaţa asta păruse o fetiţă rătăcită.

– Poate că mă va băga în seamă după ce voi reveni din firmerie, zisese Hannah. Poate că mâine îi voi părea mai mult femeie.

– Poate, încuviinţase Ada, însă se gândise că toţi bărbaţii păreau să fie porci indiferenţi, egoişti şi insensibili, care abia aşteptau o ocazie pentru a se comporta ca nişte porci indiferenţi, egoişti şi insensibili *mai mari.*

Hannah păruse teribil de fragilă când cei doi servitori plutiseră afară din pavilionul de faxare, o luaseră fiecare de câte un braţ şi o conduseseră la fax-portal. Era o zi frumoasă, cu cer senin şi albastru, vânt slab dinspre vest, dar putea la fel de bine să fi plouat judecând după starea sufletească a Adei. Nu înţelegea de ce avea sentimentul acela de pierire – condusese zeci de prietene în călătoriile lor de Douăzeci spre firmerie şi mersese ea însăşi acolo; îşi amintea doar imagini înceţoşate de plutire într-un

fluid călduţ –, totuşi, plânsese când Hannah ridicase braţul şi-l fluturase, în secunda aceea înainte ca faxportalul s-o facă să dispară din vedere. Întoarcerea la Palatul Ardis nu făcuse decât să-i sporească mânia Adei faţă de Odiseu, faţă de Harman şi faţă de bărbaţi în general.

Aşa se făcea că Ada nu se simţea deloc un discipol iubitor, în timp ce suia colina dinapoia Palatului Ardis, pentru a asculta prelegerea lui Odiseu ţinută credincioşilor şi curioşilor.

Bărbosul scund era îmbrăcat în tunică şi sandale, cu sabia alături, şi stătea pe trunchiul unui copac căzut, pe care îl retezase el însuşi, iar de jur-împrejurul lui şi coborând deluşorul către reşedinţă stăteau, în picioare sau aşezaţi, câteva sute de bărbaţi şi femei. Unii bărbaţi purtau acum tunici similare cu a lui Odiseu, încinse cu acelaşi tip de centură lată de piele. Cei mai mulţi păreau să-şi fi lăsat barbă, o modă care nu existase de când se ştia Ada.

În clipa aceea, Odiseu răspundea la întrebări. Ada ştia că obişnuia să vorbească în jur de nouăzeci de minute la o oră după răsăritul soarelui, apoi să plece de unul singur pentru mai multe ore, să răspundă la întrebări în ora dinaintea prânzului, să vorbească din nou fără întrerupere după-amiaza şi să răspundă la întrebări în lunga oră de crepuscul ce urma apusului. Aceasta era adunarea dinaintea prânzului.

– Învăţătorule, de ce trebuie să aflăm cine ne sunt taţii? Anterior n-a fost important.

Cel care întrebase era un tânăr nou.

În ultima lună, Ada observase că, atunci când vorbea, Odiseu ţinea braţele drept înainte şi-şi deschidea brusc degetele scurte şi puternice, ca şi cum ar fi subliniat ideile din cuvintele sale. Braţele şi picioarele îi erau bronzate şi puternice. Pentru prima dată, femeia sesiză că unii dintre bărboşii din audienţă deveniseră de asemenea bronzaţi şi musculoşi. Odiseu crease un traseu cu obstacole – format din funii, buşteni şi gropi cu noroi – în pădurea de pe deal şi cerea ca oricine îl asculta de mai mult de două ori să se antreneze zilnic cel puţin o oră pe traseu. Prima dată când încercaseră, mulţi bărbaţi – şi unele femei-discipoli – râseseră de idee, însă acum petreceau în fiecare zi destule ore fie alergând, fie pe traseul cu obstacole. Asta o surprindea pe Ada.

– Dacă nu-ţi cunoşti tatăl, răspunse Odiseu cu glasul lui scăzut, calm, dar teribil de ferm, care întotdeauna părea să ajungă atât de departe pe cât era necesar, cum te poţi cunoaşte pe tine? Eu sunt Odiseu, fiul lui Laertes. Tatăl meu este un rege, totuşi în acelaşi timp lucrează pământul. Când l-am văzut ultima dată, bătrânul stătea în genunchi în ţărână şi planta un copac în locul unde căzuse un copac bătrân şi gigantic – retezat în cele din urmă chiar de mâna lui –, după ce fusese lovit de trăsnet. Dacă eu nu-mi cunosc tatăl şi pe tatăl lui şi dacă nu ştiu cât de valoroşi au fost ei, pentru ce au trăit ei şi pentru ce au fost gata să moară, cum m-aş putea cunoaşte pe mine însumi?

– Mai spune-ne despre *arete,* se auzi o voce din rândul din faţă.

Ada îl recunoscu pe cel care vorbise – Petyr, unul dintre primii vizitatori. Petyr nu era tânăr – Ada bănuia că era în al patrulea Douăzeci –, dar avea barba aproape la fel de bogată ca Odiseu. Nu credea că bărbatul părăsise domeniul Ardis de când îl auzise prima dată pe Odiseu vorbind, în ziua a doua sau a treia, când vizitatorii puteau fi număraţi pe degetele de la două mâini.

– *Arete* înseamnă excelenţă şi strădania spre excelenţă în toate privinţele. *Arete* înseamnă a-ţi oferi toate acţiunile ca pe un soi de jurământ către excelenţă, de a-ţi dedica viaţa găsirii excelenţei, identificării ei atunci când se oferă şi atingerii ei în propria-ţi viaţă.

Un nou-sosit aflat la zece rânduri sus pe deal, un bărbat robust, care-i reamintea Adei de Daeman, râse şi întrebă:

– Cum poţi atinge excelenţa în toate privinţele, Învăţătorule? De ce ai dori? Mi se pare teribil de obositor.

Bărbatul voinic se uită în jur, sigur pe râsetele aprobatoare ale celorlalţi, însă cei de pe deal îl priviră în tăcere, apoi reveniră cu ochii la Odiseu.

Grecul surâse destins – dinţii albi şi puternici sclipiră pe faţa cu obraji arămii şi barbă sură, scurtă – şi zise:

– Nu poţi atinge excelenţa în toate privinţele, prietene, dar trebuie să încerci. Şi cum ai putea *să nu* doreşti?

– Sunt însă multe lucruri de făcut, hohoti bărbatul masiv. Nu te poţi pregăti pentru toate. Trebuie s-alegi şi să te concentrezi asupra celor importante.

O strânse puternic cu braţul pe tânăra de lângă el, care-l întovărăşea în mod vădit, şi ea râse sonor, dar fu singura.

– Da, spuse Odiseu, însă insulţi toate acele acţiuni în care nu cinsteşti *arete.* Mănânci? Mănâncă atunci ca şi cum ar fi ultima ta masă. Pregăteşte mâncarea, ca şi cum n-ar mai exista altă mâncare! Jertfele aduse zeilor? Trebuie să faci fiecare sacrificiu ca şi cum vieţile celor din familia ta ar depinde de energia, devoţiunea şi concentrarea ta. Iubeşti? Da, iubeşte ca şi cum ar fi lucrul cel mai important de pe lume, dar fă astfel încât să fie doar o stea din constelaţia excelenţei care este *arete.*

– Eu nu înţeleg noţiunea de *agon,* Odiseu, rosti o tânără din rândul al treilea.

Ada ştia că o chema Peaen. Era inteligentă, mai mult chiar, era sceptică, totuşi, petrecuse patru zile aici.

– *Agon* înseamnă a compara toate lucrurile similare, unul cu celălalt, răspunse Odiseu încet, dar perfect clar, şi a le judeca dacă sunt egale, mai mari sau mai mici. Toate lucrurile din univers participă la dinamica *agonului.*

Odiseu arătă copacul doborât pe care stătea:

– Copacul acesta a fost mai mare, mai mic sau pur şi simplu egal cu… copacul *acela?*

Indică un arbore înalt, aflat mai sus pe deal, la marginea pădurii. Voynicşi stăteau în umbrele ramurilor sale. Voynicşii nu se apropiau de Odiseu.

– Copacul acela este viu! strigă bărbatul masiv, care vorbise mai devreme. El este superior celui retezat şi mort.

– Toate lucrurile vii le sunt superioare celor moarte? Mulţi dintre voi au intrat sub ţesătura turin şi au văzut bătălia de acolo. Un negustor de bălegar care este viu azi este un om mai bun decât a fost Ahile atunci, chiar dacă Ahile este mort acum?

– Asta înseamnă să compari lucruri care nu sunt similare, strigă o femeie.

– Nu, clătină Odiseu din cap. Amândoi sunt bărbaţi. Amândoi s-au născut. Amândoi vor muri. Contează prea puţin dacă unul încă mai respiră, iar celălalt există doar în umbrele neputincioase din Hades. Trebuie să-i poţi compara pe bărbaţi – sau pe femei – şi de aceea trebuie să ne cunoaştem taţii. Mamele… Istoria… Poveştile…

– Copacul pe care stai, Învăţătorule, rămâne tot mort, zise Petyr şi de data aceasta toţi oamenii de pe deal râseră.

Odiseu se alătură râsetelor. Le arătă după aceea o vrabie care tocmai poposise pe una dintre puţinele ramuri pe care nu le

retezase de pe trunchiul doborât.

– Nu numai că este *tot* mort, ci este *recent* mort. Însă deja utilitatea copacului – în termenii utilităţii *agonului* – a depăşit utilitatea *agon* a copacului acela viu de pe deal. Pentru pasărea aceea. Pentru insectele care sapă chiar acum în scoarţa acestui gigant căzut. Pentru şoarecii şi creaturile mai mari ce vor sosi în curând să populeze acest copac mort.

– Şi cine va fi atunci judecătorul final al *agonului?* întrebă un bărbat mai vârstnic, cu chip serios, din rândul al cincilea. Păsările, gândacii sau oamenii?

– Toţi, răspunse Odiseu. Fiecare la rândul său. Însă unicul judecător care contează eşti chiar tu.

– Nu este un concept cam arogant? întrebă o femeie, pe care Ada o recunoscu ca fiind o prietenă a mamei ei. Cine ne-a ales *pe noi* ca judecători? Cine ne-a acordat nouă dreptul de a judeca?

– Universul v-a ales prin cincisprezece miliarde de ani de evoluţie. V-a dat ochi cu care să vedeţi. Mâini cu care să apucaţi şi să cântăriţi. Inimă cu care să simţiţi. Minte cu care să învăţaţi regulile judecării. Şi imaginaţie cu care să consideraţi judecata păsării şi a gândacului – ba chiar şi a altor copaci. Iar voi trebuie să vă apropiaţi de judecata aceasta călăuziţi de *arete* – credeţi-mă pe cuvânt când vă spun că gândacii, păsările şi copacii o fac deja. În lumea lor, ei nu au timp pentru mediocritate. Ei nu-şi fac griji despre aroganţa judecării, indiferent dacă este vorba despre alegerea unei perechi, a unui inamic… sau a unui cămin.

Odiseu arătă scorbura trunchiului doborât, înăuntrul căreia vrabia ţopăise, dispărând.

– Învăţătorule, rosti un tânăr din mijlocul mulţimii, de ce ne ceri să ne luptăm cel puţin o dată pe zi?

Ada auzise destul. Îşi termină băutura rece şi reveni spre casă, oprindu-se pe verandă, pentru a privi în jos către curtea lungă şi acoperită de iarbă, unde se plimbau şi discutau alte zeci de vizitatori şi discipoli. Mătasea corturilor unduia în briza caldă. Servitorii treceau de la un vizitator la altul, dar puţini acceptau ofertele de mâncare sau băutură. Odiseu ceruse ca toţi cei care stăteau pentru a-l auzi vorbind mai mult de o dată să nu le îngăduie servitorilor să muncească pentru ei şi nici voynicşilor să-i slujească. Condiţia aceea îi făcuse iniţial pe mulţi să plece, însă tot mai mulţi rămâneau.

Ada ridică ochii la cerul albastru, privi cercurile alburii ale celor două inele ce orbitau acolo şi se gândi la Harman. Fusese *foarte* furioasă pe el când vorbise despre femeile care alegeau între spermele bărbaţilor cu luni, ani sau decade după contactul sexual – aşa ceva nu se discuta, decât între mame şi fiice, iar atunci numai o singură dată. Plus aiureala aceea despre implicarea genelor unei molii, de parcă femeile oamenilor nu i-ar fi ales aşa încă din negura timpului pe taţii pruncilor care le erau îngăduiţi. Fusese atât de… *obscen…* din partea lui să pomenească subiectul acela.

Însă declaraţia noului ei iubit că dorea să fie tatăl copilului Adei… nu numai *să fie* cel a cărui sămânţă va fi aleasă cândva în viitor, ci să fie *prezent,* să fie *cunoscut* ca tatăl… fusese cea care o zăpăcise şi o înfuriase pe Ada în aşa hal, încât îl trimisese pe Harman în inofensiva lui aventură cu Savi şi Daeman fără măcar să-i adreseze un cuvânt blând. Ba chiar, cu cuvinte şi priviri ostile.

Ada îşi atinse partea inferioară a pântecului. Firmeria n-o notificase prin intermediul servitorilor că-i sosise momentul sarcinii, dar nici ea nu ceruse să fie pusă pe listă. Era bucuroasă că nu trebuia să fie nevoită prea curând să aleagă între – cum le spusese Harman? – pachetele de spermă. Se gândi însă la Harman – la ochii lui iubitori şi inteligenţi, la atingerea blândă şi apoi fermă, la corpul bătrân, dar nerăbdător – şi-şi atinse iarăşi pântecul.

– Aman, şopti ea pentru sine, fiul lui Harman şi Ada.

Scutură din cap. Flecărelile lui Odiseu din ultimele săptămâni începuseră să-i umple mintea cu aiureli. Ieri, sătulă, după lăsarea întunericului, când zeci şi zeci de discipoli plecaseră către pavilionul de faxare sau corturile pentru dormit – mai mulţi la corturi decât la pavilion – îl întrebase direct pe Odiseu cât mai intenţiona să rămână la Palatul Ardis.

Bătrânul îi surâsese aproape cu tristeţe.

– Nu prea mult, draga mea.

– O săptămână? insistase Ada. O lună? Un an?

– Nu atât de mult, zisese Odiseu. Doar până ce va începe să cadă cerul. Doar până ce lumi noi vor apărea în curtea ta.

Furioasă pe neseriozitatea lui şi ispitită să le poruncească servitorilor să-l evacueze imediat pe barbarul hirsut, Ada suise în dormitorul ei – ultimul loc de intimitate în acest Palat Ardis

devenit pe neaşteptate public –, unde se întinsese în pat şi stătuse trează, furioasă pe Harman, simţindu-i lipsa lui Harman, făcându-şi griji despre Harman, în loc de a le porunci servitorilor să ia măsuri în privinţa bătrânului Odiseu.

Acum se răsuci pentru a intra în clădire, dar o mişcare ciudată pe care o întrezări cu coada ochiului o făcu să se întoarcă înapoi. La început, crezu că erau inelele ce se roteau, ca întotdeauna, însă după aceea se uită mai atent şi văzu altă dâră, aidoma unui diamant care zgâria o linie pe sticla albastră perfectă a cerului. Apoi altă zgârietură, mai lată, mai luminoasă. După care încă una, atât de luminoasă şi de clară, încât Ada putu zări flăcări întinzându-se îndărătul fulgerului acela. Peste câteva secunde, trei bubuituri surde răsunară peste pajişte, îi făcură pe discipolii care se plimbau să se oprească şi să ridice ochii, ba chiar îi determinară pe servitori şi voynicşi să încremenească în activităţile lor.

Ada auzi zbierete şi ţipete dinspre dealul dinapoia casei. Oamenii de pe peluză arătau către cer.

Firmamentul azuriu era mânjit de zeci de linii – dungi roşii-opac, luminoase, învăpăiate, care brăzdau şi se încrucişau, coborând de la vest la est, unele cu penaje colorate, altele cu huruituri şi bubuituri terifiante.

Cerul cădea.

48
Ilion şi Olimp

Războiul final începe aici, în iatacul unui copil ucis.

Probabil că zeii se teleportaseră cuantic pentru a vorbi cu muritorii în felul acesta de o mie de ori până acum – Atena, arogantă în divinitatea ei, Apollo, sigur pe sine în puterea sa, şi Muza mea, adusă probabil pentru a-l identifica pe necinstitul scoliast Hockenberry. Însă astăzi, în loc să fie întâmpinaţi cu deferenţă şi veneraţie, în loc să converseze cu muritorii naivi, gata să se lase convinşi să încerce moduri mult mai interesante de a se măcelări între ei, zeii sunt atacaţi de cum se ivesc.

Apollo ridică arcul în direcţia mea, cu Muza indicându-mă şi rostind „Uite-l!”, dar înainte de a-şi putea înstruna una dintre săgeţile-i de argint, Hector sare, îşi roteşte sabia, îi aruncă arcul cât colo, se apropie mai mult şi-şi înfige spada adânc în

pântecele lui.

– Stop! răcneşte Atena şi activează un câmp de forţă, dar prea târziu.

Ahile cel-iute-de-picior păşise deja în interiorul cercului câmpului ei de forţă şi o sfârtecă pe zeiţă de la umăr până la şold printr-o singură lovitură puternică.

Atena urlă şi bubuitul supersonic este atât de sonor, încât majoritatea muritorilor din iatac – inclusiv eu – cad într-un genunchi de durere şi-şi acoperă urechile cu palmele. Nu şi Hector. Nu şi Ahile. Cei doi trebuie să fie surzi faţă de orice, cu excepţia mugetului interior al propriei lor furii.

Apollo răcneşte un avertisment amplificat, chiar în clipa în care ridică braţul drept – fie pentru a-l preveni pe Hector, fie pentru a dezlănţui vreun fulger zeiesc –, însă Hector nu aşteaptă să-i descopere intenţiile. Rotindu-şi spada grea într-un backhand cu două mâini care mi-l reaminteşte pe Andre Agassi la apogeul carierei, Hector retează braţul drept al lui Apollo într-un jet de ichor auriu.

Pentru a doua oară în viaţa mea, privesc un zeu care se contorsionează de durere şi-şi schimbă forma – pierzând aspectul uman şi devenind o volbură de întuneric. Din bezna aceea răzbate un răget, care le face pe slujnice să iasă în goană din iatac, iar pe mine să cad în ambii genunchi. Cele cinci troiene – Andromaca, Laodice, Teano, Hecuba şi Elena – scot pumnale din veşminte şi se întorc către Muză.

Atena, cu forma de asemenea tremurând instabilă, se holbează la sânii ei sfârtecaţi şi la abdomenul care sângerează, după care ridică mâna dreaptă şi lansează un fascicul de energie coerentă care ar fi trebuit să transforme ţeasta lui Ahile în plasmă, dar aheul se eschivează cu o iuţeală supraumană – ADN-ul îi este îmbogăţit cu nanocelule, proiectate chiar de zei – şi-şi repede sabia spre picioarele zeiţei, în secunda în care peretele dinapoia sa izbucneşte în flăcări. Atena levitează – se ridică de pe podea şi pluteşte –, totuşi nu înainte ca spada lui Ahile să taie prin muşchi şi os divin, lăsându-i piciorul stâng să se bălăngăne în două bucăţi.

De data aceasta zbieretul este prea puternic pentru a-i rezista şi-mi pierd cunoştinţa pentru un minut, însă nu înainte de a-mi vedea Muza – teroarea zilelor mele – atât de panicată, încât îşi uită puterea de a se teleporta şi iese pur şi simplu în fugă din

odaie, urmărită de troienele mele cu pumnale în mâini.

Îmi revin după câteva secunde. Ahile mă zgâlţâie.

– Au fugit, mârâie el. Laşii mâncători de căcat au fugit pe Olimp. Du-ne acolo, Hockenberry.

Mă ridică cu o mână, strângând în pumn cureluşa care-mi fixează pieptarul, mă scutură, ţinându-mă la depărtare de un braţ, şi-mi vâră sub bărbie vârful sabiei lui mânjite de sânge zeiesc.

– *Imediat!* îmi şuieră.

Ştiu că a mă împotrivi va însemna moartea – ochii lui Ahile sunt ai unui dement, cu pupilele atât de contractate încât par nişte gămălii negre de ace –, dar în clipa aceea Hector prinde braţul semizeului şi-l apleacă în jos până ce tălpile mele ating pardoseala. Ahile îmi dă drumul, se răsuceşte către temporarul său aliat troian şi pentru un moment sunt sigur că Ursita va avea ultimul cuvânt – că Ahile cel-iute-de-picior îl va ucide pe Hector, aici şi acum.

– Camarazi, rosteşte Hector întinzându-şi mâna goală cu palma în sus. Împreună, duşmani ai zeilor nemiloşi!

Ahile îşi opreşte atacul.

– Ascultă-mă! răcneşte Hector, redevenit în mod complet generalul aflat în toiul bătăliei. Dorinţa noastră comună este de a-i urmări pe zeii răniţi pe Olimp şi de a muri acolo în luptă glorioasă, încercând să-l doborâm pe Zeus însuşi.

Expresia sălbatică a lui Ahile nu se modifică. Ochii îi sunt în mare măsură sticloşi. Totuşi ascultă. Cu greu.

– Însă morţile noastre glorioase acum, continuă Hector, vor însemna nimicirea popoarelor noastre. Pentru a ne răzbuna aşa cum se cuvine, trebuie să aducem oştile alături de noi, trebuie să asediem Olimpul şi să-i doborâm *pe toţi* zeii. Ahile, vorbeşte cu oamenii tăi!

Ahile clipeşte şi se răsuceşte către mine.

– Tu! se răsteşte el. Mă poţi duce cu magia ta direct în tabăra aheeană?

– Da, îi răspund zguduit.

Văd că Elena şi celelalte femei revin în iatacul morţii, cu pumnalele nepătate de sângele auriu al zeilor. În mod evident, Muza a scăpat.

Ahile se întoarce la Hector.

– Vorbeşte cu oamenii tăi. Ucide orice comandanţi care ţi se vor împotrivi voinţei. Eu voi face la fel cu argivii mei şi ne vom întâlni peste trei ceasuri la colina ascuţită care se înalţă în faţa Ilionului – ştii despre care vorbesc. Voi, localnicii, îi spuneţi Batieia. Zeii şi noi, aheii, o numim „mormântul amazoanei Myrina ce-saltă-neîncetat”.

– O ştiu, încuviinţează Hector. Ahile, adu cu tine la întâlnirea aceasta o duzină din căpeteniile tale favorite. Dar lasă-ţi oştile la vreo cinci kilometri în urmă, până ce convenim asupra strategiei.

Ahile îşi dezveleşte dinţii în ceva ce ar putea fi un rânjet ori un surâs.

– Nu ai încredere în mine, fiu al lui Priam?

– În clipa aceasta, spune Hector, inimile noastre sunt unite în mânie fără de hotare şi durere fără de afund. Tu pentru Patrocle, eu pentru fiul meu. Suntem acum fraţi întru nebunie, însă trei ceasuri este îndeajuns pentru a se domoli până şi văpăile cauzei comune. Iar tu îl ai alături pe cel mai iscusit tactician din lume – pe Odiseu, de a cărui şiretenie şi isteţime se tem toţi troienii. Cum voi şti eu dacă fiul lui Laertes te sfătuieşte să mă vinzi?

Ahile clatină iritat din cap.

– Două ceasuri atunci. Îmi voi aduce căpeteniile cele mai de încredere. Iar orice aheu care nu mă va urma în războiul de azi împotriva zeilor va fi umbră în Hades până la căderea nopţii.

Se desprinde de Hector şi-mi strânge atât de puternic antebraţul, încât aproape că ţip de durere.

– Du-mă în tabăra mea, Hockenberry.

Bâjbâi după medalionul TC.

Creatura-Orphu, aflată în levitaţie, fusese împinsă de vânt cinci sute de metri în lungul plajei şi în surful dintre două lungi corăbii aheene negre şi trebuie să-i las pe Ahile şi căpeteniile sale, pentru a-l recupera pe roboţel. Din cauza harnaşamentului de levitaţie, nu există frecare şi împrumut o funie de la grecii care privesc, o înfăşor în jurul unei curele şi trag carcasa fisurată şi îndoită afară din apă, apoi pe plajă în faţa eroilor *Iliadei,* care se holbează.

Este limpede că în tabăra aheilor au avut loc discuţii contradictorii. Diomede îi spune lui Ahile că jumătate dintre oameni echipează corăbiile pentru plecare, pe când cealaltă jumătate se pregăteşte pentru moarte. Ideea de a le rezista

zeilor – cu atât mai puţin de a-i ataca – este nu numai nebunie, ci de-a dreptul blasfemie pentru toţi luptătorii aceştia care i-au văzut pe zei în acţiune. Diomede însuşi este gata să-l înfrunte pe Ahile aici, în consiliul sfetnicilor.

Folosind retorica elegantă pentru care este faimos, Ahile le reaminteşte despre duelurile sale cu Agamemnon şi Menelau şi despre preluarea în mod legal a oştilor aheene. Le reaminteşte de uciderea lui Patrocle. Le slăveşte curajul şi loialitatea. Le spune că prăzile din Ilion nu înseamnă nimic pe lângă bogăţiile pe care le vor avea când vor jefui Olimpul. Le reaminteşte că el poate să-i omoare pe toţi, şi o va face, dacă i se împotrivesc. Una peste alta, discursul este convingător, însă întrunirea nu este fericită.

Totul s-a dus dracului. Planul meu fusese ca eroii să-i sfideze pe zei şi să pună capăt războiului, ca aheii să plece acasă, iar troienii să-şi reia existenţa, redeschizând pentru călători şi negustori porţile cele mari ale oraşului lor înconjurat de ziduri. Mi-am imaginat Cetatea în timp de Pace, aşa cum este reprezentată în apropiere de centrul scutului lui Ahile. Şi mă gândisem – sperasem – că Ahile şi Hector se vor sacrifica supuşi pentru binele mai mare, nu că vor înrola zeci şi zeci sau sute şi sute de mii de alţi războinici în bătălia lor.

Ba până şi planul meu de a-i duce pe Hector şi Ahile pe Olimp pentru *aristeia* lor decisivă este sortit pieirii. Intenţionasem să-i aduc pe rând acolo, iar zeii să nu aibă habar de existenţa pericolului înainte ca acesta să se repeadă asupra lor ca o furtună cu fulgere greceşti şi troiene. Dar atacarea lui Apollo şi Atenei în iatacul lui Scamandrius ne-a pierdut până şi acest element mic de surprindere.

Ce să fac atunci?

Îmi verific ceasul. Îi promisesem roboţelului că-l voi recupera, însă Marele Palat al zeilor şi tot Olimpul trebuie să fie acum aidoma unui cuib de viespi. Probabilitatea ca eu să mă TC în locurile acelea şi să plec nedetectat pare apropiată de zero. *Ce vor face Hector şi Ahile, dacă nu mă-ntorc?*

Este problema lor. Ridic mâna să-mi trag Cuşma lui Hades peste cap, îmi amintesc că i-am împrumutat-o lui Mahnmut, oftez, vizualizez coordonatele laturii vestice a Lacului Caldeira de pe piscul Olimpului şi mă TC.

Este *într-adevăr* un cuib de viespi. Cerul e ticsit cu care de

luptă ce fulgeră înainte şi înapoi peste lac. Văd zeci de zei care stau pe ţărm, unii indicând, alţii lansând suliţe de energie pură în lac. Apa fierbe pe mulţi kilometri în Caldeira. Alţi zei răcnesc cu glasuri amplificate, anunţând că Zeus le porunceşte tuturor să se adune în Sala Mare. Nimeni nu m-a observat deocamdată – confuzia este prea mare –, dar în câteva minute, poate chiar mai puţin, cineva o să remarce un non-zeu pe domeniul exclusivistului lor club.

Brusc, apa clocotitoare irupe la numai câţiva metri de locul unde stau şi apare o formă vagă, vizibilă doar mulţumită undelor ce se revarsă în cascadă de pe suprafaţa sa invizibilă. Apoi roboţelul negru apare în vedere, scoţându-şi Cuşma lui Hades şi întinzându-mi-o.

– Ar fi cel mai bine, dacă am pleca iute, rosteşte Mahnmut în engleză.

După ce iau în tăcere gluga de piele, el păstrează un braţ întins, să i-l apuc, astfel încât să fie inclus în câmpul TC. Îi prind antebraţul, apoi urlu şi-i dau drumul. Metalul sau plasticul sau materialul necunoscut al pielii sale este fierbinte ca focul. Deja, palma mâinii drepte mi s-a înroşit şi a început să se băşice.

Două care de luptă survolează în direcţia noastră. Licăresc fulgere. Văzduhul miroase a ozon.

Prind umărul robotului şi răsucesc iarăşi medalionul, ştiind că nici unul dintre noi nu va scăpa de aici cu viaţă, dar spunându-mi că cel puţin m-am întors după micuţa maşină aşa cum am promis. Măcar atâta am făcut.

49
Inelul ecuatorial

În primele două săptămâni, trăiră doar cu salamandre din izvorul poluat. Amândoi slăbiră atât de mult, încât termopidermele trebuiră să se contracte cu două măsuri pentru a păstra contactul cu pielea.

Moartea lui Savi îi şocase în asemenea măsură pe Daeman şi Harman, încât pentru un minut după plecarea lui Caliban – care purtase leşul prietenei lor –, ambii bărbaţi rămăseseră ca paralizaţi pe pilaştrii lor de piatră, la trei metri deasupra apei fetide. Daeman descoperise că prin minte îi trecea un singur gând – *Caliban se-ntoarce după noi. Caliban se-ntoarce după noi.*

Apoi Harman destrămase vraja, sărind cu picioarele înainte în apa puturoasă, în care dispăruse.

Daeman ar fi urlat de teroare, dacă ar fi avut energia respectivă, însă nu izbutise decât să se holbeze la zoaiele unduitoare pentru care-l abandonase Harman.

După minute ce păruseră interminabile, bătrânul apăruse la suprafaţă, horcăind, gâfâind şi ţinând în mâini trei obiecte – cele două măşti osmotice ale lor şi pistolul lui Savi. Se târâse cu greu pe pragul inferior de rocă şi Daeman – eliberat finalmente de paralizie – coborâse grijuliu şi i se alăturase.

– Apa nu-i adâncă decât de trei metri, icnise Harman, altfel nu le-aş fi găsit niciodată.

Îi întinsese lui Daeman masca osmotică, apoi şi-o trecuse şi pe a lui peste gluga termopidermei, dar fără s-o fixeze pe faţă. După aceea, cântărise arma în mână.

– Funcţionează? întrebase Daeman cu glas tremurător.

Se temea să fie prea aproape de apă, convins că braţul lung al lui Caliban va ţâşni dintr-o clipă în alta pentru a-l târî dedesubt. Daeman îşi reamintea întruna trosnetul hidos scos de fălcile monstrului atunci când retezaseră gâtlejul şi şira spinării lui Savi.

– Nu există decât un mod de-a afla, murmurase Harman.

Vocea bătrânului vibra de asemenea, deşi Daeman nu putea spune dacă era din cauza apei reci sau a terorii.

Harman întinsese arma aşa cum o văzuse pe Savi că procedase, vârâse degetul prin garda trăgaciului şi apăsase. Un cerc de apă de lângă peretele îndepărtat irupsese într-o fântână arteziană neregulată, înaltă de un metru, când sute de fleşete îi străpunseseră suprafaţa.

– Este! zbierase Daeman şi glasul îi reverberase în ecouri în grota micuţă.

Mori, Caliban!

– Unde-i raniţa lui Savi? şoptise Harman.

Daeman îi arătase locul unde se rostogolise pe coloana de piatră. Cei doi bărbaţi se împleticiseră până acolo şi-i răscoliseră conţinutul. Lanterna încă mai funcţiona. Mai existau trei încărcătoare cu fleşete şi fiecare conţinea şapte pachete de plastic cu săgeţi. Harman descoperise modul prin care se desfăcea încărcătorul curent de muniţie şi numărase pachetele dinăuntru. Două.

– Crezi… că… el… este mort? murmurase Daeman, privind peste umăr spre ambele locuri în care pârâul subteran pătrundea în grota micuţă. (Spaţiul era iluminat doar de strălucirea lichenilor.) Savi l-a împuşcat drept în piept de la nici doi metri depărtare. Poate că-i mort.

– Nu, răspunsese Harman. Caliban nu-i mort. Pune-ţi masca. Trebuie să găsim o ieşire de-aici.

Pârâul subteran trecea dintr-o grotă în altă grotă, apoi din grote în caverne, şi fiecare sală era mai largă decât cea anterioară. Straturile asteroidului de sub oraşul de cristal păreau să fie un fagure de peşteri şi conducte. În a doua grotă în care ieşiseră la suprafaţa apei găsiseră picături de sânge pe pietre.

– De la Savi sau de la Caliban? şoptise Daeman.

Harman strânsese din umeri.

– Poate că de la amândoi.

Rotise raza lanternei peste roca plată care se întindea până dispărea în beznă, la câte zece metri de o parte şi cealaltă a pârâului urât mirositor. Cuşti toracice, tibii, oase pelviene şi un craniu îi priviră.

– Dumnezeule, Savi! icnise Daeman.

Îşi coborâse iute masca, pregătindu-se să sară înapoi în fluxul de apă subteran.

Harman îl oprise cu o mână fermă pe umăr.

– Nu cred.

Se apropiase de oase şi deplasase fasciculul lanternei înainte şi înapoi. Alte rămăşiţe de schelete erau împrăştiate pe toate pragurile de stâncă de pe ambele maluri ale apei.

– Astea sunt vechi, adăugase el. De luni sau ani – poate chiar de decenii.

Ridicase două coaste şi le examinase în lumină, iar oasele păruseră şocant de albe pe fundalul sclipirii albăstrui a termopidermei. Daeman distinsese limpede urmele de muşcături de pe ele.

Începuse să tremure iarăşi.

– Scuze, clănţănise el.

Harman clătinase din cap.

– Amândoi suntem şocaţi şi flămânzi. De peste două zile n-am mâncat aproape nimic.

Se întinsese pe o stâncă, lângă marginea apei.

– Dar poate că-n oraş este mâncare… începuse Daeman.

Mâna lui Harman ţâşnise în apă, după care urmase o spumegare sălbatică. Daeman sărise într-o parte, convins că se întorsese Caliban, însă când privise peste umăr, bătrânul ţinea în ambele mâini o salamandră albinoasă. Aceasta nu era fără ochi, precum cea pe care o selectase monstrul – ochii ei ca nişte mărgeluşe erau roz.

– Cred că glumeşti, rostise Daeman.

– Nu.

– Nu vrei să irosim fleşete ca s-o omorâm… zisese Daeman.

Harman prinsese ferm şopârla de deasupra picioarelor din spate şi-i zburase creierii, izbind-o de un bolovan.

Daeman îşi ridicase masca osmotică, convins că va vomita din nou. N-o făcuse. Stomacul îi ghiorţăia şi avea crampe.

– Păcat că Savi n-avea un cuţit în raniţă, mormăise Harman. Ţii minte cuţitul ăla excelent pentru jupuit pe care Odiseu îl purta mereu asupra lui pe podul Golden Gate? Ne-ar fi fost tare util acum.

Daeman zgâise ochii, oripilat mai presus de greaţă, cum Harman căutase o piatră de mărimea pumnului printre oasele omeneşti şi începuse să-i aşchieze o muchie. După ce obţinuse un vârf grosolan, retezase capul salamandrei şi începuse să-i jupoaie pielea alburie.

– Nu pot mânca aşa ceva, icnise Daeman.

– Singur ai spus că-n oraş nu există mâncare, zisese Harman ghemuit deasupra activităţii sale.

Daeman văzuse că jupuirea unei şopârle era un proces relativ lipsit de sânge.

– Cum o gătim?

– Nu cred c-o putem găti. Savi n-a adus cu ea chibrituri, aici nu există combustibil care să ardă şi nici aer în oraşul de deasupra, spusese Harman.

Rupsese carne roşie din coapsa anterioară a şopârlei, o legănase vreme de un minut în raza lanternei, apoi o vârâse în gură. După aceea luase nişte apă din pârâu, folosindu-se de sticla lui Savi, şi ajutase bucăţica să-i alunece pe gât.

– Cum este? întrebase Daeman, deşi ar fi putut răspunde şi singur, bazându-se pe expresia de pe chipul celuilalt.

Harman rupsese o fâşie mai subţire şi i-o întinsese. Abia după două minute, Daeman o introdusese în gură şi o mestecase. Nu

vomitase. I se păruse că avea gust de mucozităţi de peşte sărate. Stomacul i se contractase, cerând mai mult.

Harman îi înmânase lanterna.

– Întinde-te pe marginea apei. Lumina atrage şopârlele.

Şi Caliban? se întrebase Daeman, totuşi se lungise pe malul pârâului, aţintind lumina în apa adâncă, ţinând lanterna în mâna stângă şi pregătindu-se să înhaţe şopârlele albe ce înotau, atunci când aveau să se apropie.

– Ne vom preschimba în Caliban, murmurase Daeman.

Îl putea auzi pe Harman sfâşiind carnea şi mestecând în bezna luminată doar de licheni dindărătul lui.

– Nu, răspunsese Harman între două înghiţituri. N-o să fie aşa.

Ieşiseră din caverne după două săptămâni – doi bărbaţi palizi, bărboşi, slabi şi cu ochii holbaţi –, înotând în sus prin conducta cuvenită, trecând prin pojghiţa de gheaţă de pe bazinul de deasupra şi plutind în lumina din oraşul de cristal care li se părea orbitoare.

În mod straniu, Daeman fusese cel care insistase să urce.

– Este mai uşor să ne apărăm împotriva lui Caliban aici jos, susţinuse Harman.

Improvizase un fel de toc dintr-o bucată a raniţei lui Savi şi ţinea pistolul înăuntru. Dormeau pe rând, rezemaţi de pereţii cavernelor; în timp ce unul moţăia, celălalt stătea de pază cu lanterna şi arma.

– Nu contează. Trebuie să plecăm de pe asteroidul ăsta.

– Caliban poate fi pe moarte din cauza rănilor.

– Sau poate că se vindecă de pe urma lor.

Bărbaţii semănau mai mult între ei acum, după ce Daeman îşi pierduse toate rotunjimile, şi amândoi aveau bărbi. Barba lui Daeman era ceva mai deasă şi mai întunecată decât a lui Harman.

– Nu contează. Trebuie să găsim o cale de plecare.

– Nu mă pot întoarce în firmerie.

– Poate că va trebui. Este posibil să fie singurele faxportaluri din inelul orbital.

– Nu-mi pasă. Nu pot intra din nou în abatorul ăla. În plus, faxportalurile de acolo sunt pentru corpurile care vin şi pleacă după ce sunt repuse în funcţiune. Codurile trebuie să aparţină persoanelor respective.

– Dacă va fi nevoie, le vom schimba.

– Cum?

– Nu ştiu. Îi vom privi pe servitori cum îi faxează pe oameni înapoi pe Pământ şi vom face la fel.

– Savi spunea că nu credea că codurile noastre ar mai fi viabile pentru faxare.

– Nu ştia în mod sigur. De peste un mileniu ieşise din bucla de faxare. Oricum va trebui să explorăm restul oraşului post-oamenilor.

– De ce?

Bătrânului îi venea mai greu decât lui Daeman să adoarmă şi avea moralul foarte scăzut.

– Poate că pe undeva există o navă spaţială.

Harman începuse atunci să râdă, încetişor la început, apoi atât de lipsit de control, încât dăduse în plâns. Daeman fusese nevoit să-l ciupească puternic de braţ pentru a-i căpăta atenţia.

– Haide. Ştim conducta care duce la suprafaţă. Urmează-mă. Dacă va fi nevoie, voi trage cu arma în gheaţa de sus.

În următoarele două săptămâni exploraseră restul oraşului, găsind cubiculumuri şi magazii în care să doarmă; unul stătea mereu de veghe, iar celălalt se culca. De fiecare dată, Daeman visa că se prăbuşea în gol şi se trezea brusc, cu braţele şi picioarele agitându-se în imponderabilitate. Ştia că Harman avea acelaşi gen de vise, fiindcă bărbatul mai vârstnic moţăia perioade încă şi mai scurte, înainte de a icni pe neaşteptate şi a se deştepta, zbătându-se.

Oraşul de cristal era mort peste tot, deşi turnurile aflate pe partea îndepărtată a stâncii lungi de un kilometru şi jumătate erau mai complexe, cu mai multe terase şi spaţii închise. Peste tot pluteau resturile mumificate, parţial mestecate, de femele post-oameni. Cei doi erau permanent flămânzi, cu toate că umpluseră raniţa lui Savi cu salamandre jupuite şi tăiate fâşii, iar uneori stomacul lui Daeman ghiorţăia la vederea unor rămăşiţe de carne mumificate. Din cauza apei trebuiau însă să revină cam din trei în trei zile la una dintre băltoacele îngheţate.

În ciuda faptului că se aşteptau să se întâlnească cu Caliban la fiecare cotitură sau la fiecare propulsare din picioare, găsiseră doar ocazional globule plutitoare de sânge care ar fi putut să-i aparţină monstrului. În a treia zi după ieşirea din caverne, cu ochii adaptându-se abia acum la lumina mai puternică a

Pământului ce pătrundea prin panourile transparente de deasupra, descoperiseră o mână cu încheietură – plutind ca un păianjen albicios în exteriorul pâlcurilor mai dese de alge – despre care crezuseră că ar fi putut să-i fi aparţinut lui Savi. În noaptea aceea – „noaptea” fiind denumirea lor pentru scurtele perioade de câte douăzeci de minute în care Pământul nu lumina panourile transparente de sus –, amândoi auziseră un teribil urlet calibanesc din direcţia firmeriei. Sunetul păruse să fie transmis mai degrabă prin solul asteroidului şi prin materialele exotice ale turnurilor din jurul lor, decât prin aerul rarefiat.

La o lună după sosirea în infernul acela orbital, exploraseră întregul oraş, mai puţin două zone – capătul îndepărtat al firmeriei, dincolo de locul unde-l întâlniseră prima dată pe Caliban, şi un coridor lung şi întunecat care începea exact acolo unde oraşul se curba strâns în jurul polului nordic al asteroidului. Coridorul acela îngust de cel mult douăzeci de metri nu avea ferestre şi era umplut cu alge legănătoare – o ascunzătoare perfectă pentru Caliban aflat în convalescenţă – şi în prima lor expediţie în jurul planetoidului, amândoi bărbaţii căzuseră de acord să evite locul întunecat şi să examineze mai bine restul oraşului post-oamenilor. Restul oraşului fusese examinat – nu existau nave spaţiale, nici alte ecluze pneumatice, nici cabine de comandă, nici alte firmerii, nici incinte de depozitare ticsite de alimente, nici alte surse de apă – şi aveau de ales între a se întoarce în caverne pentru a-şi reface stocul de salamandre, fiindcă ajunseseră la ultimul stârv putred de şopârlă, a reveni în firmerie ca să încerce nodurile-fax ale cuvelor de acolo, ori a explora coridorul întunecat plin cu alge.

– Coridorul întunecat, propuse Harman.

Daeman se mulţumi să consimtă obosit.

Lovind din picioare, înaintară prin algele încâlcite, ţinându-se de mână, pentru a nu se rătăci. Azi, Daeman ţinea arma şi o mişca dintr-o parte în alta la fiecare mişcare spectrală a algelor. Fără ferestre sau lumină reflectată dinspre nucleul oraşului, numai lanterna lui Savi le ilumina drumul. Ambii bărbaţi se întrebaseră despre capacitatea acumulatorului lanternei, dar nici unul nu-şi rostise temerile cu glas tare. Daeman se autolinişteа, amintindu-şi slaba luminescenţă a lichenilor din majoritatea cavernelor de dedesubt, deşi nu din toate, care ar fi fost suficientă pentru a vâna salamandre, cu niţel noroc, însă

adevărul era că nu dorea să mai revină vreodată în osuarul acela. Cu doar două nopţi în urmă îl întrebase pe Harman despre pseudo-vidul din jurul lor.

– Ce crezi că s-ar întâmpla dacă mi-aş scoate masca osmotică?

– Ai muri, răspunsese Harman sec.

Bătrânul era bolnav – o stare pe care oamenii n-o mai întâlneau frecvent, întrucât firmeria se ocupa cu astfel de cazuri – şi tremura de frig, în ciuda faptului că termopiderma îi păstra toată căldura corpului.

– Ai muri, repetase el.

– Repede?

– Cred că încet. Termopiderma albastră a lui Harman era murdară de noroi din pârâu şi sânge de şopârlă. Te-ai asfixia. Însă aici nu-i vid pur, aşa că te-ai chinui destul timp.

Daeman încuviinţase din cap.

– Ce s-ar întâmpla dacă mi-aş scoate termopiderma, dar mi-aş păstra masca?

Harman căzuse pe gânduri.

– Asta ar fi mai repede, aprobase el. Ai îngheţa şi ai muri în cel mult un minut.

Daeman nu comentase şi crezuse că Harman aţipise din nou, însă apoi bătrânul şoptise prin comunicator:

– Dar să n-o faci fără să m-anunţi mai întâi, bine?

– Bine, spusese Daeman.

Coridorul era atât de ticsit cu alge sălbatice, încât aproape că fură nevoiţi să se întoarcă, dar acţionând împreună, unul răsucind şi dând în lături fuioarele plutitoare, iar celălalt strecurându-se prin spaţiul astfel format, reuşiră să pătrundă, contorsionându-se, împingând din picioare şi trăgându-se cu braţele pe cele două sute de metri ai pasajului întunecat şi lipsit de ferestre. În capăt exista un perete – exact lucrul la care se aşteptau cei doi după chinurile lor –, totuşi, Daeman continuă să deplaseze raza lanternei prin alge şi, brusc, amândoi întrezăriră un pătrat alb în batardoul negru de material exotic. Daeman avea arma, aşa că trecu primul prin membrana semipermeabilă.

– Ce vezi? întrebă prin comunicator Harman de afară. Poţi vedea ceva?

– Da, răspunse comunicatorul termopidermei lui Daeman însă

nu era glasul lui Daeman. Poate să vadă lucruri minunate.

50
Ilion

– Spune-mi din nou ce vezi, rosti Orphu vorbind nu prin fasciculul îngust, ci prin intermediul cablului de legătură-k.

Mahnmut călărea pe spatele ionianului, ca un jocheu pe un elefant plutitor. Legătura-k le oferise suficientă lăţime de bandă pentru ca Orphu să transmită în câteva secunde toată limba greacă şi bazele de date despre *Iliada.*

– Căpeteniile grecilor şi troienilor se întâlnesc pe coama colinei, zise Mahnmut. Noi suntem imediat în spatele contingentului aheean – Ahile, Hockenberry, Odiseu, Diomede, Marele şi Micul Aias, Nestor, Idomeneu, Toas, Tlepolem, Nireus, Maceaon, Polipoetes, Meriones şi alţi şase bărbaţi ale căror nume nu le-am auzit în timpul prezentărilor rapide ale lui Hockenberry de mai devreme.

– Dar nu şi Agamemnon? Nu şi Menelau?

– Nu, ei sunt tot în tabăra lui Agamemnon, în convalescenţă după duelurile cu Ahile. Hockenberry mi-a spus că sunt îngrijiţi de Asclepios, medicul lor. Fraţii au coaste rupte, tăieturi şi vânătăi – Menelau a suferit o comoţie când Ahile l-a lovit cu scutul în cap –, însă nimic care să le pericliteze vieţile. Potrivit scoliastului, ambii vor fi în stare să umble peste o zi sau două.

– Mă-ntreb dacă Asclepios mi-ar putea reda ochii şi braţele, hurui Orphu.

Mahnmut nu avu nimic de comentat.

– Şi troienii? întrebă Orphu cu glas incitat; suna aşa cum Mahnmut îşi imaginase dintotdeauna că ar suna un copil uman – fericit, entuziast, aproape voios. Cine-i aici din partea Ilionului?

Moravecul se ridică în picioare pe carcasa fisurată, pentru a vedea mai bine peste coifurile împodobite cu pene ale eroilor aheeni, până în rândurile troienilor.

– Bineînţeles, spuse el, Hector le conduce contingentul. Creasta lui roşie din păr de cal şi coiful strălucitor de război ies de departe în evidenţă. În plus, poartă şi o mantie roşie. Este ca şi cum i-ar sfida pe zei să coboare şi să se lupte.

Mahnmut îi transmisese deja ionianului scena descrisă de Hockenberry şi care se petrecuse mai devreme în decursul după-

amiezii, când Hector şi soţia sa, Andromaca, trecuseră prin miile de războinici din Ilion strânşi laolaltă, ţinând sus trupul mutilat al fiului lor mort – Scamandrius –, care încă purta scutecele regale pătate de sânge, ridicând cadavrul astfel încât să poată fi văzut de toţi troienii. Hockenberry povestise că mii de ahei se gândeau încă să fugă în corăbiile lor negre, însă după procesiunea sumbră a lui Hector şi Andromaca, toţi troienii şi aliaţii lor erau pregătiţi să se războiască cu zeii, chiar şi corp la corp dacă ar fi fost nevoie.

– În afară de Hector, cine mai este aici din partea Ilionului? întrebă Orphu.

– Paris stă lângă el. Apoi sfetnicul bătrân, Antenor, şi regele Priam însuşi. Bătrânii stau niţel mai departe de Hector.

– Cred că cei doi fii ai lui Antenor, Acamas şi Archelocus, au fost deja omorâţi, rosti Orphu. Ambii de către Aias Telamonidul – Marele Aias.

– Cred că aşa-i, încuviinţă Mahnmut. Trebuie să le fie greu să-şi strângă reciproc antebraţele în semn de acord, aşa cum se întâmplă acum. Îl văd pe Marele Aias că discută cu Antenor ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic.

– Toţi sunt soldaţi profesionişti, comentă Orphu. Ei ştiu că-şi cresc fiii pentru bătălii şi, posibil, moarte. Pe cine mai vezi în contingentul lui Hector?

– Enea este acolo.

– Ah, *Eneida,* suspină ionianul. Enea este… *a fost…* destinat să fie unicul supravieţuitor al casei regale din Ilion. El este destinat… *a fost* destinat – să scape din cetatea incendiată împreună cu fiul lui, Ascanius, şi un grup mic de troieni, iar urmaşii lor vor întemeia în cele din urmă un oraş care va deveni Roma. Potrivit lui Vergiliu, Enea va…

– Să nu anticipăm prea mult, îl întrerupse Mahnmut. Aşa cum spune Hockenberry, acum se poate întâmpla orice. Nu cred că în *Iliada* aceasta pe care mi-ai descărcat-o există vreo parte în care grecii şi troienii devin aliaţi într-o cruciadă sortită pieirii împotriva Olimpului.

– Nu, fu de acord Orphu. Cine mai este cu Hector, în afară de Enea, Paris, bătrânul Priam şi Antenor?

– Otrioneus, logodnicul Casandrei.

– Dumnezeule! Otrioneus era sortit de a fi ucis de Idomeneu chiar în seara asta sau mâine. În bătălia pentru corăbiile greceşti.

– Acum se poate întâmpla orice, repetă Mahnmut. Se pare că-n seara asta nu va mai fi nici o bătălie pentru corăbii.

– Cine mai este?

– Deifobos, alt fiu al lui Priam. Armura îi este atât de lustruită, încât trebuie să activez mai multe filtre de polarizare doar pentru a privi către el. Lângă Deifobos se află individul acela din Pedaion, ginerele lui Priam, cum-îl-cheamă... Imbrios.

– Vai de mine! făcu Orphu. Imbrios era menit să fie ucis de Teucer peste numai câteva ore...

– Termină odată! se răsti Mahnmut. O să te-audă cineva.

– Să mă audă pe fascicul îngust sau pe legătură-k? hurui Orphu. Improbabil, vechiul meu prieten. Decât doar dacă aceşti greci şi troieni ar avea ceva mai multă tehnologie decât mi-ai povestit.

– Ei bine, este deconcertant, rosti moravecul micuţ. Potrivit stupidei tale *Iliada,* jumătate din cei care stau acolo pe Batieia ar trebui să moară într-o zi sau două.

– Nu este *stupida mea Iliada.* În plus...

– Acum se poate întâmpla orice, încheie Mahnmut. Hopa!

– Ce-i?

– Negocierile s-au terminat. Hector şi Ahile fac câte un pas înainte, îşi prind reciproc antebraţele... Doamne Dumnezeule!

– Ce-i?

– Poţi s-auzi asta? icni Mahnmut.

– Nu.

– Scuze, scuze! Scuză-mă. N-am vrut să zic la modul literal. Voiam să... adică vreau să...

– Spune *odată!* se răsti ionianul. Ce n-am auzit?

– Armatele ovaţionează, greci şi troieni deopotrivă. Dumnezeule, este un zgomot asurzitor! Sute de mii de ahei şi troieni combinaţi, care aclamă, flutură stindarde, agită săbiile, lăncile şi drapelele în aer... mulţimea care ovaţionează şi strigă se-ntinde până la zidurile Ilionului. Cei de pe zidurile cetăţii – le pot vedea pe Andromaca, pe Elena şi pe celelalte femei pe care mi le-a identificat Hockenberry – strigă de asemenea. Ceilalţi ahei – cei care erau nedecişi şi aşteptau lângă corăbiile lor – vin spre tranşeele greceşti şi răcnesc şi aclamă de asemenea. Ce mai vacarm!

– Bine, bine, rosti sec Orphu, asta nu-nseamnă că trebuie să zbieri şi tu. Legătura-k funcţionează perfect. Ce se-ntâmplă

acum?

– Păi… nu mare lucru. Toate căpeteniile îşi strâng mâinile pe colină. Gonguri şi clopote răsună din cetate. Armatele se contopesc – infanteriştii din ambele tabere traversează zona dintre fronturi şi se bat reciproc pe umeri, se prezintă sau mai ştiu eu ce fac – şi toţi par gata de luptă, dar…

– Dar n-au cu cine lupta.

– Exact.

– Poate că zeii nu vor coborî pentru a se război.

– Mă-ndoiesc, spuse Mahnmut.

– Sau poate că Dispozitivul va detona Olimpul într-un miliard de bucăţele.

Mahnmut rămase tăcut la auzul acelei idei. El văzuse zeii şi zeiţele de pe munte, mii de fiinţe înzestrate cu raţiune şi nu dorea să fie un ucigaş în masă.

– Peste cât timp temporizatorul improvizat de tine va activa Dispozitivul? întrebă Orphu, deşi trebuia să fi cunoscut şi el răspunsul.

Mahnmut îşi verifică cronometrul intern.

– Cincizeci şi patru de minute.

Pe cer, nori negri clocotiră şi se rostogoliră pe neaşteptate. Se părea totuşi că zeii aveau să coboare.

Când plonjase în Lacul Caldeira din piscul lui Olympus Mons, Mahnmut avusese puţine speranţe că va scăpa cu viaţă. Avea nevoie de un minut pentru a pregăti Dispozitivul pentru declanşare – pentru detonare? – şi se gândise că adâncul şi presiunea de acolo i-ar putea câştiga timpul respectiv.

Aşa fusese. Mahnmut coborâse la opt sute de metri adâncime, simţind senzaţia familiară şi plăcută de presiune apăsând pe fiecare milimetru pătrat al structurii sale, şi găsise un prag pe latura vestică a abruptului perete al Caldeirei, unde putea să se odihnească, să asigure Dispozitivul şi să-l pregătească. Zeii nu-l urmăriseră în apă. Mahnmut nu ştia, şi nici nu-i păsa, dacă motivul era faptul că nu le plăcea să înoate, sau că, în mod prostesc, consideraseră că brăzdarea apei cu lasere şi microunde îl va aduce la suprafaţă.

El fusese neglijent pentru că nu configurase un mecanism de telecomandă a declanşării, înainte să fi început cu Orphu scurta lor călătorie cu balonul, aşa că se ocupase de chestiunea aceea,

la opt sute de metri adâncime în lacul întunecat, cu proiectoarele de pe piept iluminând Dispozitivul macromolecular ovoidal. După ce demontase capacul de acces al carcasei sale de transaliaje, Mahnmut canibalizase bucăţele din sine – unul dintre cei patru acumulatori ai săi, pentru a asigura necesarul semnal de declanşare de treizeci şi doi de volţi, unul dintre cele trei receptoare radio/fascicul îngust redundante, pe care-l sudase de plăcuţa de declanşare cu laserul lui de încheietură, şi un temporizator improvizat din cronometrul exterior. În cele din urmă îi ataşase un senzor rudimentar de mişcare, înjghebat dintr-un transponder de al său, astfel ca Dispozitivul să se autodeclanşeze la adâncimea aceea, dacă îl atingea altcineva decât Mahnmut.

Dacă zeii erzaţ coboară acum după mine, îl voi declanşa manual, gândise, pe când stătea pe pragul aflat la opt sute de metri sub suprafaţa lacului. Nu dorea totuşi să se autodistrugă – dacă, într-adevăr, scopul Dispozitivului era distrugerea – şi nici nu dorea să se ascundă toată ziua sub apă. Însă omul Hockenberry îi promisese că se va TC pentru a-l recupera, aşa că aşteptase. Dorea să-l revadă pe Orphu. În plus, misiunea lor – de fapt, misiunea răposaţilor Koros III şi Ri Po – fusese de a aduce Dispozitivul pe Olympus Mons şi de a-i anunţa sosirea prin intermediul comunicatorului. Ambele obiective fuseseră atinse. Dintr-un punct de vedere, Mahnmut şi ionianul îşi încheiaseră sarcina.

Atunci de ce mă ascund la opt sute de metri sub suprafaţa acestui imposibil Lac Caldeira? Mahnmut se gândise la apa care fierbea deasupra lui în timp ce zeii îşi revărsau furia şi razele termice asupra lacului şi chicotise în felul său moravec – apa aceasta ar fi trebuit să fiarbă oricum, întrucât piscul lui Olympus Mons ar fi trebuit să fie în vid aproape total.

Apoi sosise vremea ca neidentificatul om să se întoarcă şi să-l recupereze şi, în mod uimitor, el chiar o făcuse.

– Descrie Pământul, rosti Orphu pe colina Batieia.

Mahnmut coborâse de pe carcasa lui şi-şi conducea prietenul, trăgându-l de frânghia pe care o înfăşurase în jurul harnaşamentului de levitaţie.

– Şi eşti sigur că suntem pe Pământ? adăugă ionianul.

– Destul de sigur. Gravitaţia este cea corectă, atmosfera este

corectă, soarele are mărimea corectă, iar vegetaţia corespunde cu imaginile din băncile de date. Ah, şi acelaşi lucru este valabil şi pentru oameni – deşi toţi bărbaţii şi femeile pe care le văd par să fie membri ai celor mai bune cluburi de fitness din sistemul solar.

– Aşa bine arată?

– Aşa aş zice, din punctul de vedere al oamenilor, răspunse Mahnmut. Însă deoarece sunt primii Homo sapiens pe care i-am întâlnit personal, cine ştie? Dintre toţi cei pe care i-am întâlnit aici, numai Hockenberry pare la fel de banal ca bărbaţii şi femeile din fotografiile, video-urile şi holo-urile pe care tu şi eu le avem în băncile de date.

– Ce crezi… începu Orphu.

Şşşş, şuieră Mahnmut pe fascicul îngust. Bobinase legătura-k, pentru a nu mai fi nevoit să călărească pe ionian. Norii continuau să se învolbureze deasupra câmpului de luptă. *Ahile le vorbeşte trupelor – atât troiene, cât şi aheene.*

Îl poţi înţelege?

Bineînţeles. Fişierele s-au descărcat perfect, deşi unele colocvialisme şi obscenităţi trebuie să le ghicesc din context.

Ceilalţi oameni îl pot auzi, dacă nu are difuzoare?

Individul are plămâni de oţel, răspunse Mahnmut. *Metaforic vorbind. Glasul lui cred că ajunge până la mare într-o direcţie şi până la zidurile Troiei în cealaltă direcţie.*

Ce spune? întrebă Orphu.

Vă sfidez, zeilor… bla-bla-bla… şi strig acum fără-ndurare şi-i eliberez din lanţ pe copoii Războiului… bla-bla-bla… recită Mahnmut.

Ia stai aşa, rosti Orphu. *A folosit realmente citatul acela din Shakespeare?*

Nu, răspunse Mahnmut. *Traduc în mod liber.*

Uau! făcu ionianul pe fascicul îngust. *Crezusem că aveam un plagiat incredibil aici. Cât a mai rămas până la activarea Dispozitivului?*

Patruzeci şi unu de minute, zise Mahnmut. *Ţi s-a-ntâmplat ceva la…* Se opri.

Ce-i? întrebă Orphu.

În mijlocul sfidătorului *cri de coeur* al lui Ahile împotriva zeilor, apăru Stăpânul Zeilor. Ahile se opri din discurs. Două sute de mii

de chipuri de oameni şi un chip de robot se întoarseră către cer pe câmpiile Ilionului.

Zeus pogorî din norii negri clocotitori în carul său de aur tras de patru superbi armăsari holografici.

Maestrul arcaş Teucer, aflat în apropierea lui Ahile şi Odiseu, ochi şi trimise o săgeată spre cer, dar carul de luptă se găsea prea sus şi – Mahnmut era sigur – înconjurat de un câmp de forţă puternic. Săgeata descrise o parabolă şi nu-şi atinse ţinta, căzând în tufele de rugi de la poala colinei pe care stăteau căpeteniile.

– **CUTEZAŢI SĂ MĂ-NFRUNTAŢI?** bubui glasul lui Zeus peste toată lungimea şi lăţimea câmpiilor, ţărmurilor şi cetăţii unde erau adunate oştile. **IATĂ CARE SUNT URMĂRILE HYBRISULUI VOSTRU!**

Carul de luptă se înălţă şi apoi acceleră spre sud, ca şi cum Zeus ar fi părăsit câmpul de luptă în direcţia muntelui Ida, abia vizibil pe orizontul sudic. Poate că numai Mahnmut, cu vederea lui telescopică, zări micuţa sferă argintie pe care Zeus o azvârli din vehiculul său, după ce ajunse la cincisprezece kilometri în sudul lor.

– Jos! urlă Mahnmut pe amplificare maximă, răcnind cuvântul în greceşte. Dacă vreţi să scăpaţi cu viaţă, jos, imediat!! Nu priviţi către miazăzi!!

Puţini îi urmară porunca.

Mahnmut înhăţă căpăstrul lui Orphu şi alergă la adăpostul precar al unei stânci mari de pe colină, la treizeci de metri depărtare.

Fulgerul, când sosi, orbi mii de oameni. Filtrele de polarizare ale lui Mahnmut comutară automat de la valoarea şase la valoarea trei sute. Nu se opri din alergarea disperată, trăgându-l pe Orphu în urma sa ca pe o jucărie gigantică.

Unda de şoc izbi la câteva clipe după fulger, revărsându-se dinspre sud ca un zid de praf şi expediind unde de stres vizibile ce ondulară prin atmosferă. În mai puţin de o secundă, viteza vântului trecu de la cinci kilometri pe oră dinspre vest la o sută de kilometri pe oră dinspre sud. Sute de corturi fură smulse din ancorele lor şi ridicate în văzduh. Caii nechezară şi fugiră de lângă stăpâni. Talazurile înspumate se îndepărtară brusc de ţărm.

Vuietul şi unda de şoc îi aruncară la pământ pe toţi cei care

stăteau în picioare – pe toţi, mai puţin pe Hector şi Ahile. Zgomotul şi suprapresiunea zdrobitoare erau copleşitoare, vibrând oasele oamenilor şi măruntaiele semiconductoare ale moravecului şi făcând să tremure părţile organice ale lui Mahnmut. Era de parcă Pământul însuşi urla şi mugea de furie. Sute de soldaţi aheeni şi troieni aflaţi la doi kilometri sud faţă de colină izbucniră în flăcări şi fură azvârliţi sus în aer, iar cenuşa lor căzu peste mii de bărbaţi care tremurau şi fugeau spre nord.

O secţiune din zidul sudic al Ilionului se nărui şi se prăbuşi, purtând cu ea zeci de bărbaţi şi femei. Câteva turnuri de lemn ale cetăţii luară foc şi o turlă înaltă – cea din care Hockenberry îl privise pe Hector luându-şi rămas bun de la soţie şi fiu cu puţine zile în urmă – se dărâmă, bubuind, pe stradă.

Ahile şi Hector îşi ridicaseră palmele în dreptul feţelor, ferindu-şi ochii de fulgerul teribil care le proiecta umbrele la o sută de metri în spate pe colina Batieia. Îndărătul lor, bolovani uriaşi care stătuseră ferm înţepeniţi pe tumulul amazoanei Myrina vibrară, se dislocară şi căzură, strivind ahei şi troieni deopotrivă. Coiful lustruit al lui Hector îi rămase pe cap, însă creasta sa mândră de păr roşu de cal fu smulsă în vânturile sălbatice care urmară undei de şoc iniţiale.

S-a-ntâmplat ceva? expedie Orphu pe fascicul îngust.

Da, şopti Mahnmut.

Pot simţi un fel de vibraţie şi presiune chiar prin carcasă.

Da, şopti Mahnmut.

Unicul motiv pentru care ionianul nu fusese purtat de-a rostogolul de vânturi şi suflul exploziei fusese faptul că Mahnmut legase frânghia de piatra cea mai mare pe care o putuse găsi de partea adăpostită de vânt a stâncii lor protectoare.

Ce... începu Orphu.

Aşteaptă un minut, şopti Mahnmut.

Norul în formă de ciupercă se ridica acum la zece mii de metri altitudine, fum şi tone de sfărâmături radioactive purtate laolaltă spre stratosferă. Solul se cutremura atât de violent în urma replicilor de şocuri, încât până şi Ahile şi Hector fură siliţi să se lase într-un genunchi, pentru a nu fi azvârliţi pe jos ca zeci de mii dintre luptătorii lor.

Norul de ciupercă atomică se transformă într-o figură.

– **VREŢI RĂZBOI, O, MURITORILOR?** bubui faţa bărboasă a lui Zeus în norul care suia, învolburându-se şi dilatându-se lent.

ZEII NEMURITORI VĂ VOR ARĂTA ATUNCI CE-NSEAMNĂ RĂZBOIUL.

51
Inelul ecuatorial

Prospero stătea acolo într-o mantie lungă, azur-regal, acoperită cu broderii viu colorate, ce reprezentau galaxii, sori, comete şi planete. În mâna dreaptă, cu pielea acoperită de petele vârstei, ţinea un toiag cioplit, iar sub palma mâinii stângi se afla o carte groasă de peste treizeci de centimetri. Jeţul sculptat, cu braţe largi, nu era tocmai un tron, dar îndeajuns de asemănător pentru a transmite un sentiment de autoritate imperioasă, consolidat de privirea rece a magului. Bărbatul era în mare parte pleşuv, totuşi o coamă de păr alb vestigial i se revărsa către spate peste urechi, căzând în cârlionţi spre albastrul mantiei. Capul cândva măreţ era susţinut acum pe gâtul sfrijit al unui bătrân, totuşi chipul dovedea caracter de oţel, cu ochi mici şi indiferenţi, dacă nu de-a dreptul cruzi, nas coroiat cutezător, o declaraţie de forţă a bărbiei care încă nu se pierduse în guşi sau piei şi buze subţiri de vrăjitor, ridicate în sus în colţuri în obiceiul străvechi al ironiei. Era, bineînţeles, o hologramă.

Daeman îl privise pe Harman irupând prin membrana semipermeabilă şi căzând pe podea din cauza gravitaţiei neaşteptate, exact aşa cum păţise şi el. Apoi, văzându-l pe Daeman stând într-un scaun confortabil fără masca osmotică, Harman îşi scosese propria sa mască, inspirase adânc aerul proaspăt şi se împleticise către celălalt scaun gol.

– Nu-i decât o treime din gravitaţia terestră, rosti Prospero, dar trebuie să pară ca Jupiter după o lună de imponderabilitate.

Nici Harman, nici Daeman nu răspunseră.

Încăperea rotundă, cu diametrul de cincisprezece metri, era în esenţă un dom de sticlă, care se ridica de pe podea. Daeman nu-l văzuse când se apropiaseră cu scaunele de oraşul de cristal, fiindcă ei sosiseră la polul sud al asteroidului şi acesta era polul nord, însă îşi imagină că trebuia să arate ca o tijă lungă şi subţire de metal cu această ciupercă strălucitoare în capăt. Unica lumină din odaie provenea de la sclipirea blândă a unei console de comandă circulară, virtuală, situată în centrul spaţiului, înapoia lui Prospero, şi de la razele Pământului, Lunii şi stelelor ce

pătrundeau de jur-împrejurul lor. Era suficient de intensă pentru ca Daeman să poată distinge lucrătura minunată a mantiei brodate a magului şi sculpturile lăcuite de pe toiag.

– Tu eşti Prospero, zise Harman, cu pieptul ridicându-se şi coborând iute sub termopiderma albastră.

Aerul proaspăt de aici fusese un şoc şi pentru Daeman. Parcă respira un vin dens şi aromat.

Prospero încuviinţă tăcut.

– Dar nu eşti real, continuă Harman.

Bărbatul *părea* solid. În gravitaţia de numai o treime din a Pământului, mantia cobora în cute şi falduri elegante, însă dinamice.

Prospero strânse din umeri.

– Este adevărat. Nu sunt decât ecoul înregistrat al umbrei unui spectru. Totuşi vă pot vedea, vă pot auzi, pot vorbi cu voi şi pot manifesta empatie faţă de problemele voastre. Este mai mult de ceea ce sunt capabile unele fiinţe reale.

Daeman se uită peste umăr. Ţinea nepăsător arma neagră în poală.

– Caliban va veni aici?

– Nu, răspunse Prospero. Fostul meu slujitor se teme de mine. Se teme de această amintire vorbitoare a mea. Dacă cotoroanţa cu ochi albaştri care i-a dat naştere ar fi aici, pe insula asta, blestemata vrăjitoare-cuantică Sycorax, ea s-ar repezi asupra voastră într-un minut, dar Caliban se teme de mine.

– Prospero, spuse Daeman, trebuie să plecăm de pe bolovanul ăsta. Să revenim pe Pământ. În viaţă. Ne poţi ajuta?

Bătrânul îşi rezemă toiagul de jeţ şi ridică ambele mâini pătate de vârstă.

– Poate.

– Doar „poate”? insistă Daeman.

Prospero aprobă din cap.

– Ca ecou al unei umbre înregistrate, nu pot *face* nimic. Însă vă pot oferi informaţii. Voi puteţi acţiona, dacă doriţi şi dacă aveţi voinţa. Oricum, dintre cei ca voi puţini o fac.

– Cum plecăm de aici? întrebă Harman.

Prospero îşi trecu o palmă peste carte şi în centrul consolei circulare dinapoia sa apăru o hologramă. Erau asteroidul şi oraşul de cristal văzute de la mulţi kilometri din spaţiul cosmic, cu turnurile de sticlă aurie rotindu-se lent sub punctul de vedere,

pe măsură ce asteroidul se învârtea în jurul axei sale. Daeman se uită la culorile albastru şi alb limpezi ale Pământului ce apăreau dincolo de ferestre şi înţelese că imaginea era sincronizată – era o vedere în timp real transmisă de undeva din exterior.

– Acolo! strigă Harman, arătând cu mâna.

Încercă să sară din scaun, dar gravitaţia îl făcu să se împleticească şi să se prindă de reazemele pentru braţe, ca să nu cadă.

– Acolo, repetă el.

Daeman văzu şi el. Pe o terasă exterioară, aflată la două sute de metri înălţime pe primul turn prin care intraseră, cu învelişul metalic scânteind acum sub razele Pământului… era un sonie.

– Am căutat prin tot oraşul, spuse Daeman. Nu ne-am gândit niciodată că s-ar putea ca un vehicul să fie *în exterior.*

– Seamănă cu sonie-ul cu care am fost la Ierusalim, zise Harman, aplecându-se înainte ca să vadă mai bine holograma.

– *Este* acelaşi, rosti Prospero.

Mişcă din nou palma şi imaginea dispăru.

– Nu, rosti Daeman. Savi ne-a spus că sonie-urile nu pot zbura la inelele orbitale.

– V-a spus aşa, pentru că nu ştia adevărul, spuse magul bătrân. Ariel l-a eliberat de sub bolovanii voynicşilor şi l-a programat să suie aici.

– Ariel? repetă prosteşte Daeman.

Se simţea teribil de… de flămând şi groaznic de obosit. Îşi răscoli memoria.

– Ariel? Avatarul biosferei de pe Pământ?

– Aşa ceva, surâse Prospero. De fapt, Savi nu s-a întâlnit niciodată cu Ariel. Toate comunicaţiile lor s-au derulat prin allnet. Bătrâna crezuse dintotdeauna că personajul Ariel era masculin, dar de cele mai multe ori îşi alege un avatar feminin.

Ne doare exact în cur, gândi Daeman şi vorbi cu glas tare:

– Putem coborî cu sonie-ul pe Pământ?

– Aşa cred, încuviinţă Prospero. Cred că Ariel l-a trimis pre-programat să vă readucă pe voi trei la Palatul Ardis. Alt *deus ex machina.* Nu mă-ncântă ca maşina să fie aici.

– De ce? întrebă Harman, însă imediat după aceea pricepu. Caliban…

– Da, zise Prospero. Deşi fostul meu goblin şi-ar măcina articulaţiile în convulsii seci şi şi-ar contracta tendoanele în

crampe, dac-ar încerca să iasă în vidul absolut fără costum sau termopidermă. A uitat însă şi l-a perforat cu dinţii pe al sărmanei Savi.

– Mai existau alte două costume pe care le-ar fi putut avea luna trecută, spuse Daeman cu glas atât de scăzut încât aproape că fu acoperit de şoapta ventilaţiei.

Încăperea părăsi felia curbă a Pământului de deasupra şi se roti sub lumina stelelor. Peste Prospero răsărea o jumătate de lună.

– Le-ar fi putut avea, însă Caliban nu este un zeu, rosti magul. Savi n-a ucis fiara cu salva ei de fleşete care l-a nimerit drept în piept, dar a rănit-o grav. Caliban a sângerat şi a zăcut refăcându-se, coborât uneori în afundul celor mai adânci grote ale lui, unde îşi acoperă rănile cu noroi mâlos şi bea sânge de salamandre ca să-şi recapete puterile.

– Şi noi am băut şi am mâncat aceleaşi lucruri ca el, zise Daeman.

– Da, îşi arătă Prospero dinţii galbeni de bătrân, dar vouă nu v-a plăcut.

– Putem ajunge la sonie? întrebă Harman. Şi ai de mâncare pe aici?

– Nu, pentru a doua ta întrebare, răspunse Prospero. În ultimii cinci sute de ani, cu excepţia lui Caliban, nimeni n-a mai mâncat aici, pe insula asta de stâncă. Şi da, pentru prima ta întrebare. Pe turnul de sticlă, sus de tot, există o membrană care vă va îngădui să ieşiţi pe platforma de lansare. Costumele voastre s-ar putea… s-ar putea… să vă protejeze îndeajuns pentru a porni sonie-ul şi a-i activa programul de ghidare. Mai ştiţi cum să-l pilotaţi?

– Cred… am privit-o pe Savi… adică… se bâlbâi Harman.

Scutură din cap, de parcă ar fi îndepărtat nişte pânze de păianjeni. Ochii îi arătau pe atât de istoviţi, pe cât se simţea Daeman.

– Va trebui să-l pilotăm, urmă el. O vom face.

– Pentru a ajunge la turnul acela, va trebui să treceţi din nou de firmerie şi de Caliban, rosti Prospero.

Ochii mici ai bătrânului trecură de la Harman la Daeman, examinându-i critic:

– Mai trebuie să faceţi altceva înainte de a fugi din locul ăsta?

– Nu, spuse Harman.

– Ba da, zise Daeman.

Reuşi să se scoale şi se clătină către peretele-fereastră curbat. Reflexia de acolo era slabă, scofâlcită şi bărboasă, dar în ochii ei exista ceva nou.

– Trebuie să distrugem firmeria. Trebuie să distrugem tot locul ăsta blestemat.

52
Ilion şi Olimp

Fără să ştiu de ce, fug cu troienii pe colina Batieia, spre şi prin intrările mai mici, pentru oameni, ale Porţii Scheiană, principala cale de acces în Ilion. Uraganul continuă să urle şi toţi suntem parţial asurziţi de explozia nucleară din sud. Ultima dată când întrezăresc norul în formă de ciupercă, înainte de a intra în cetate cu gloata de soldaţi troieni care se îmbrâncesc, stâlpul de fum şi cenuşă începe deja să se curbeze către sud-est purtat de vânt. În norul rotund din vârf continuă să se vadă o urmă a chipului lui Zeus, însă curenţii de aer şi propriile surpări în sine ale norului destramă şi imaginea aceea.

Zeci de oameni sunt striviţi la porţile mici, aşa că Hector porunceşte străjilor să deschidă complet Poarta Scheiană centrală, ceva ce nu s-a mai făcut de peste nouă ani. Mii de indivizi se îmbulzesc înăuntru.

Argivii au fugit spre corăbiile lor. Pe când Hector se străduieşte să-şi regrupeze aici trupele panicate, îl văd pe Ahile care încearcă să-i oprească pe greci. În *Iliada,* în turbarea lui Ahile ce urmează morţii lui Patrocle, Homer povesteşte despre semizeul care se luptă cu un râu umflat de ape – şi pe care îl învinge, zăgăzuindu-l cu corpurile inamicilor troieni –, dar acum Ahile nu poate opri acest tsunami de ahei care aleargă, fără a ucide sute dintre ei şi nu vrea să facă asta.

Sunt practic târât în cetate şi deja regret că am fugit. Înţeleg că ar fi trebuit să-mi fi croit drum prin gloata care se înghesuia pe colină, către locul unde l-am văzut pe roboţel, Mahnmut, adăpostindu-se îndărătul bolovanilor de pe tumulul amazoanei Myrina. Oare robotul – cum şi-a spus? moravec? –, oare moravecul ştia că arma lui Zeus era nucleară, posibil termonucleară? Brusc o amintire răsare din cealaltă viaţă a mea, aşa cum s-au ivit atât de multe în ultima săptămână – Susan

încercând să mă târască la o conferinţă din amfiteatrul ştiinţific al UI, în decursul unei săptămâni multidisciplinare derulate de universitate. Un savant pe nume Moravec vorbea despre teoriile lui cu privire la inteligenţele artificiale autonome. Fritz? Hans? Nu m-am dus, firesc – ce interes ar fi putut prezenta teoriile unui savant pentru un istoric?

Acum nici nu mai contează.

Parcă pentru a sublinia gândul acesta, cinci care de luptă apar dinspre nord – cunosc punctul TC prin care s-au translatat acolo sus – şi încep să dea ocol oraşului la o altitudine de peste o mie de metri. În ciuda amplificării optice, nu pot distinge siluetele micuţe din maşinile strălucitoare, totuşi se pare că sunt atât zei, cât şi zeiţe.

După care începe bombardamentul.

Săgeţile zboară, coborând în oraş aidoma unor proiectile balistice subţiri şi argintii, iar acolo unde izbesc se produc explozii, se ridică praf şi fum, se aud ţipete. Ilionul este un oraş mare, potrivit standardelor antice, însă săgeţile sosesc iute – din arcul lui Apollo, îmi dau seama, deşi cred că-l pot vedea pe Ares trăgând, când carul survolează pentru a evalua stricăciunile – şi în curând detonaţiile şi ţipetele răsună din toate cartierele metropolei înconjurate de ziduri.

Nu numai că am pierdut controlul întregii situaţii, ci i-am pierdut din vedere şi pe toţi cei cu care ar fi trebuit să vorbesc, să-i ajut, să mă sfătuiesc. Ahile se află probabil deja la cinci kilometri de colină, alături de oamenii săi, încercând să-i oprească de a pleca, panicaţi, cu corăbiile. Aud şi mai multe explozii – convenţionale, nu nucleare – dinspre tabăra aheilor şi nu văd cum ar putea Ahile să reuşească să-şi regrupeze luptătorii. L-am pierdut din vedere şi pe Hector, iar uriaşa Poartă Scheiană a fost închisă la loc – ca şi cum asta i-ar putea ţine afară pe zei. Probabil că bietul Mahnmut şi tăcutul lui tovarăş, Orphu, au fost deja distruşi pe colină. Nu ştiu cum ar putea supravieţui ceva acestui bombardament.

Alte explozii răsună dinspre piaţa comercială centrală. Oşteni troieni cu creste roşii se grăbesc să apere zidurile, însă pericolul nu se găseşte dincolo de ele. Carul de aur trece din nou pe deasupra, în afara razei de acţiune a oricărui arcaş uman, şi cinci săgeţi de argint se prăvălesc din înălţimi aidoma unor rachete Scud, explodând lângă zidul sudic, lângă fântâna centrală şi

aparent direct pe palatul lui Priam. Scena începe să-mi reamintească imaginile transmise de CNN din al doilea război cu Irakul, exact înainte de a mă îmbolnăvi de cancer.

Hector... Probabil că eroul îşi regrupează oamenii, dar fiindcă nu există nimic pentru care să fie regrupaţi, decât pentru a se eschiva şi ascunde, este posibil ca Hector să se fi dus la reşedinţa sa pentru a vedea ce s-a întâmplat cu Andromaca. Mă gândesc la iatacul pustiu şi pătat de sânge şi mă crispez la faţă, chiar aici, în fumul şi vacarmul de pe strada cetăţii bombardate. Perechea regală încă n-a avut timp să-şi îngroape pruncul.

Iisuse, Doamne Dumnezeule, toate sunt opera mea?

Un car de luptă zburător coboară mult. O explozie năruieşte o porţiune de metereze de pe zidul principal şi aruncă în aer o duzină de siluete cu creste roşii. Bucăţi de corpuri cad ca ploaia pe străzi şi răpăie pe acoperişuri precum o grindină de carne. Brusc îmi revine altă amintire, o oroare similară, la trei mii două sute de ani în viitorul acestei lumi, la două mii şi un an plini de sânge după naşterea lui Hristos. În ochiul minţii văd trupuri care se aruncă din înălţimi pe stradă şi un zid de praf şi sfărâmături ce goneşte în urmărirea a mii de oameni care fug, exact aşa cum văd în clipa asta pe strada principală din Ilion. Doar clădirile şi modelele vestimentare diferă.

Nu vom învăţa niciodată. Lucrurile nu se vor schimba niciodată.

Pornesc în goană către palatul lui Hector. Mai multe proiectile se abat din ceruri, detonând piaţeta chiar în interiorul porţii din care abia am ieşit. Văd un copilaş clătinându-se în stradă dintre dărâmăturile care, cu numai minute în urmă, erau o casă cu etaj. Nu-mi dau seama dacă este un băieţaş sau o fetiţă, însă chipul îi este însângerat şi zulufii îi sunt acoperiţi de praful ruinelor. Mă opresc din alergare şi mă las într-un genunchi pentru a-l lua – unde l-aş putea duce? În Ilion nu există nici un spital! –, dar o femeie cu o eşarfă roşie ce-i acoperă capul fuge spre ţânc şi-l ridică. Îmi şterg pârâiaşele de sudoare ce-mi intră în ochi şi mă împleticesc către reşedinţa lui Hector.

Aceasta nu mai există. Întregul palat al lui Hector a dispărut – doar movile de sfărâmături şi mai multe cratere în pământ. Trebuie să-mi şterg întruna transpiraţia din ochi pentru a vedea şi chiar atunci când văd nu pot să cred. Toată porţiunea aceasta de stradă dintre două răspântii a fost aplatizată de ploaia de

proiectile. Soldaţi troieni sapă deja prin ruine cu lăncile şi cu hârleţe improvizate, iar mândrele lor creste roşii sunt cenuşii de la colbul care pluteşte în văzduh. Formează un lanţ uman, pentru a aduce leşuri şi bucăţi de trupuri la mulţimea ce aşteaptă în stradă.

– Hock-en-ber-iiii, spune un glas.

Îmi dau seama că cineva îmi rosteşte numele mereu şi mereu, iar acum începe să mă tragă de braţ.

– Hock-en-ber-iiii!

Mă întorc cu un aer tâmp, clipesc iarăşi pentru a-mi îndepărta transpiraţia din ochi şi o privesc pe Elena. Este murdară, veşmintele-i sunt însângerate şi are părul răvăşit. N-am mai văzut pe nimeni sau nimic care să fie atât de frumos. Mă îmbrăţişează şi eu o cuprind în ambele braţe.

După aceea se desprinde din strânsoarea mea.

– Eşti rănit grav, Hock-en-ber-iiii?

– Poftim?

– Rănile îţi sunt grave?

– Nu sunt rănit, îi răspund.

Ea îmi atinge faţa şi când îşi retrage degetele, sunt mânjite de sânge. Îmi duc palma la tâmplă – am acolo o tăietură adâncă şi alta în scalp –, văd că ambele mâini îmi sunt roşii şi înţeleg că mă ştergeam de sânge, nu de transpiraţie.

– N-am nimic.

Arăt către ruinele care fumegă:

– Hector? Andromaca?

– Nu erau înăuntru, strigă Elena, ca să acopere ţipetele şi hărmălaia. Hector şi-a trimis familia la templul Atenei. Beciurile de acolo sunt sigure.

Mă uit prin fum şi văd că acoperişul înalt al templului continuă să stea în picioare. *Bineînţeles,* îmi spun. *Zeii n-o să-şi bombardeze propriile temple. Sunt prea-ncântaţi, în pizda mă-sii, de propria lor importanţă!*

– Teano este moartă, spune Elena. Şi Hecuba. Şi Laodice.

Repet prosteşte numele acelea. Preoteasa Atenei, femeia care, cu numai câteva ore în urmă, ţinea tăişul rece lângă testiculele mele. Şi soţia şi fiica lui Priam. Trei dintre Troienele mele sunt deja moarte. Iar bombardamentul abia a început.

Mă răsucesc panicat. Zgomotele sunt anormale. Exploziile au încetat.

Bărbaţii şi femeile de pe străzi arată cerul şi strigă. Patru dintre cele cinci care de luptă au dispărut deja, iar acum al cincilea, al lui Ares, cred, zboară spre nord şi piere brusc; neîndoios, se TC înapoi pe Olimp. Tot dezastrul acesta – privesc în jur la clădirile dărâmate, craterele fumegând, corpurile însângerate de pe străzi – a provenit de la atacul unui singur zeu cu un arc şi săgeţile lui Apollo. Ce va mai urma? Atac biologic? Arcaşul Scânteietor – care în momentul de faţă se află probabil în convalescenţă în cuva de vindecare – este faimos pentru săgeţile care aduc molimă în rândul popoarelor de pe sol.

Înhaţ medalionul de la gât.

– Unde-i Hector? o întreb pe Elena. Trebuie să-l găsesc.

– A ieşit din nou prin Poarta Scheiană cu Paris, Enea şi fratele lui Deifobos. A spus că trebuie să-l găsească pe Ahile, înainte ca toate inimile să se-nmoaie.

– Trebuie să-l găsesc, repet eu.

Mă întorc către poarta principală, însă Elena mă smuceşte îndărăt şi mă răsuceşte.

– Hock-en-ber-iiii, rosteşte ea şi-mi trage chipul în jos spre al ei şi mă sărută acolo, pe strada plină de oameni care se îmbulzesc şi strigă.

Când buzele i se desprind de ale mele, pot doar să clipesc buimăcit, rămânând aplecat după sărutul ei.

– Hock-en-ber-iiii, mai spune ea o dată. Dacă trebuie să mori, atunci fă-o aşa cum trebuie.

După aceea se întoarce şi porneşte pe stradă fără să privească măcar o dată înapoi.

53
Inelul ecuatorial

Daeman fu numai puţin surprins să vadă că holograma Prospero putea să stea în picioare şi să umble. Magul îşi luă toiagul şi se apropie încetişor de fereastra-dom a încăperii. Când ridică faţa pentru a privi stelele ce mărşăluiau deasupra, lumina lor palidă îi evidenţie ridurile de pe gât şi obraji. Manifestările acestea ale bătrâneţii pe care le văzuse în ultimele zile îl tulburau pe Daeman – ba chiar îl neliniştea, ţinând seama de ce discutau ei acum. Încercă să-şi imagineze o lume în care prietenii săi şi el – mama lui! – îmbătrâneau ca Savi, ca această

hologramă cu pete hepatice şi piei ce atârnau. Oroarea aceea îl cutremură.

Îşi aminti însă apoi oroarea cuvelor, viermii albăstrui şi masa pe care cina Caliban.

N-ar fi mai uşor doar să ucidem monstrul? Să lăsăm intactă firmeria?

Nu, înţelese Daeman, în ciuda foamei şi oboselii care-l asediau. Oricum ai fi privit-o, firmeria era o atrocitate. Întregul sistem de credinţe al celor Cinci Douăzeci era bazat pe convingerea că oamenii suiau în inele după o sută de ani, pentru a se alătura post-oamenilor de acolo în confort şi nemurire. Se gândi la cadavrele cenuşii, pe jumătate devorate ce pluteau în aerul rarefiat şi stătut din exteriorul încăperii şi putu doar să emită un pufnet scurt de râs.

– Ce este? întrebă Prospero, întorcându-se parţial de la panorama exterioară.

– Nimic, răspunse Daeman.

Îi venea să plângă sau să spargă ceva. Preferabil a doua variantă.

– Cum putem distruge firmeria? întrebă Harman.

Bărbatul mai vârstnic şi mai înalt tremura din cauza bolii. Chipul îi era chiar mai palid decât al lui Daeman şi strălucea de sudoare.

– Cum… într-adevăr? rosti Prospero.

Se rezemă în toiag şi-i privi:

– Aţi adus explozibili, arme – altceva decât pistolaşul caraghios al lui Savi – sau unelte?

– Nu, zise Harman.

– Aici nu există nimic de felul ăsta, spuse Prospero. Post-oamenii evoluaseră mult dincolo de războaie şi conflicte. Sau unelte. Aici sus, servitorii făceau toată munca.

– Ei încă muncesc, observă Daeman.

– Numai în firmerie, preciză magul şi reveni fără grabă spre consola centrală. V-aţi gândit la sutele de oameni care plutesc neajutoraţi în cuvele din firmerie?

– Dumnezeule… şopti Harman.

Daeman îşi frecă obrazul, simţind barba de acolo. Era o senzaţie straniu de satisfăcătoare.

– Nu putem utiliza nodurile-fax din cuvele de vindecare pentru a ne întoarce pe Pământ, zise el, dar probabil că cei care se află

deja în cuve ar putea fi faxaţi înapoi la portalurile de unde au venit.

– Da, încuviinţă Prospero. Dacă-i puteţi convinge pe servitori s-o facă. Sau dacă aţi prelua voi înşivă comenzile de faxare. Există însă o problemă.

– Care anume? spuse Daeman, dar chiar în clipa când puse întrebarea pricepu perfect problema.

Prospero rânji şi dădu din cap.

– Întoarcerea prin faxare este posibilă pentru cei care tocmai au fost faxaţi în cuve sau pentru cei care au încheiat procesul de vindecare asigurat de viermii albaştri. Dar pentru sutele care sunt în mijlocul procesului de vindecare…

Tăcerea lui spunea totul.

– Ce putem face? întrebă Harman. Vor sosi noi oameni, cei vindecaţi vor pleca, iar alte sute sunt în procesul de vindecare.

– Dacă Prospero are dreptate şi putem prelua comenzile faxării, rosti Daeman, am putea stopa venirea altora şi în acelaşi timp am continua să-i faxăm pe Pământ pe cei vindecaţi până golim toate cuvele. Amândoi am fost în cuve. Cât durează de obicei vindecarea de la Douăzeci – douăzeci şi patru de ore? Patruzeci şi opt pentru probleme serioase, cum ar fi devorarea de către un alozaur?

– Pentru aceea n-ai fost „vindecat”, zise Prospero. Te-au reconstruit de la zero, utilizându-ţi codurile actualizate de memorie din băncile grilelor de faxuri, ADN-ul stocat şi părţi organice de rezervă. Ai însă dreptate, chiar şi cazurile cele mai lente de vindecare nu necesită mai mult de patruzeci şi opt de ore.

Daeman deschise braţele şi-l privi pe Harman.

– Două zile din momentul în care am preluat controlul firmeriei.

– Dacă *putem* prelua controlul firmeriei şi al procesului de faxare, mormăi nesigur Harman.

Magul se rezemă pe spătarul jeţului său.

– Eu nu pot *face* nimic, dar vă pot oferi informaţii, le reaminti bătrânul. Vă pot spune cum funcţionează comenzile pentru faxare.

– Dar nu vom putea să ne faxăm noi înşine pe Pământ? întrebă Harman.

În mod vizibil, ideea utilizării sonie-ului îl îngrijora.

– Nu, răspunse Prospero.

– Putem reprograma servitorii ca să se ocupe de faxare? se interesă Daeman.

– Nu, spuse magul. Va trebui să-i distrugeţi ori să-i scoateţi din funcţiune. Totuşi ei nu sunt programaţi pentru conflicte.

– Nici noi, râse Harman.

Prospero îşi ocoli jeţul.

– Ba da, şopti el. Voi *sunteţi.* În cazul oamenilor, indiferent cât de civilizaţi aţi putea să păreţi, este doar o chestiune de redeşteptare a vechii programări.

Daeman şi Harman schimbară priviri. Harman se cutremură din nou în termopiderma albastră.

– Genele voastre, urmă Prospero, îşi amintesc cum să ucidă. Haideţi, veniţi să vă arăt instrumentul distrugerii.

Holograma lui Prospero nu putea să manipuleze comenzile virtuale ale consolei centrale, dar le arătă lui Daeman şi Harman cum să-şi folosească mâinile pentru complexele comutatoare strălucitoare, glisoare, şunturi, întrerupătoare şi manipulatoare.

O imagine se materializă treptat deasupra consolei, apoi se roti în trei dimensiuni, pentru ca oamenii s-o poată examina.

– E unul dintre dispozitivele mari din e-inel pe care le-am văzut la venire, zise Daeman.

– Un accelerator linear cu inel colector gaură-de-vierme, spuse Prospero. Post-oamenii erau foarte mândri de obiectele acestea. Aşa cum puteţi vedea, au construit mii.

– Şi? se încruntă Harman. Vrei să spui că sistemul de faxare de pe Pământ este controlat de chestiile astea?

Prospero scutură din capul cu coamă deasă.

– Sistemul vostru de faxare este terestru. El nu deplasează corpuri prin spaţiu şi timp, ci numai date. Însă aceşti colectori gaură-de-vierme sunt păianjenii din centrul plasei teleportării cuantice a post-oamenilor.

– Şi? repetă Harman. Noi vrem doar să revenim pe Pământ.

– Strânge în mână controlerul verde şi apasă de două ori pe cercul roşu, zise magul.

Daeman îl ascultă. Pe afişajul holografic al acceleratorului linear orbital, o stea mică de duze de motoare pulsă de două ori, trimiţând în spaţiu un con argintiu micuţ de gaze de evacuare cristalizate. Reţeaua lungă de traverse, cisterne, coloane şi inele

începu să se rotească foarte încet. Contrajeturi declanşară la fel de scurt şi acceleratorul lung se stabiliză. Gaura-de-vierme scânteietoare, largă de cincizeci de metri din capătul său, centrată în interiorul uriaşului inel colector sclipitor, nu se rotise în concordanţă cu acceleratorul. Daeman se aplecă mai aproape de imaginea holografică a acceleratorului şi văzu că inelul colector era pe suspensii giroscopice. Introduse un deget în hologramă, atinse diverse elemente şi văzu cum imaginea vie se schimbă în diagrame şi definiţii – *linie retur, injector, motor în stea.* Retrase mâna şi imaginea în timp real reapăru. Bineînţeles cuvintele nu avuseseră nici un înţeles pentru el.

– Controlul poziţiei şi jeturile de translatare orbitală, spuse Prospero. Asteroidul este în orbită stabilă – dacă ar cădea pe Pământ, ar fi un posibil eveniment de extincţie de specie –, dar acceleratorii colectori găuri-de-vierme şi oglinzile Casimir au fost deplasate permanent.

– De aici, zise Daeman.

– Şi din celelalte oraşe asteroid, încuviinţă Prospero.

Harman şi Daeman schimbară din nou uitături.

– Există mai multe oraşe ale post-oamenilor? întrebă Harman.

– Mai sunt trei, spuse magul. Încă unul pe acest inel ecuatorial, iar două pe inelul polar.

– Acolo mai sunt post-oameni în viaţă? rosti Daeman.

Brusc întrezărise o alternativă la toată distrugerea aceasta şi sfârşitul modului de viaţă Cinci Douăzeci.

– Nu. Prospero se aşeză în jeţul cu spătar înalt. Şi nu există nici alte firmerii. Oraşul acesta a fost singurul care s-a sinchisit de soarta voastră, a modificaţilor de stil-vechi de acolo jos.

Flutură din mâna pătată spre Pământul care răsărea pe curba din dreapta a domului. Pe neaşteptate, încăperea fu scăldată iarăşi în lumina Terrei.

– Toţi post-ii sunt morţi, repetă Daeman.

– Nu, nu sunt morţi, zise Prospero. Au plecat altundeva.

Daeman se uită la sfera Pământului care se ridica şi la întunericul spaţiului cosmic de deasupra curbei tremurătoare a atmosferei.

– Unde?

– Pe Marte, pentru început, spuse magul.

Le privi expresiile întrebătoare şi chicoti:

– Vreunul dintre voi, oamenii moderni, aveţi vreo idee unde

este Marte? *Ce* este Marte?

– Nu, răspunse Daeman fără stânjeneală. Post-ii se vor întoarce de acolo?

– Nu cred, zise magul continuând să surâdă.

– Atunci nu contează, nu-i aşa? făcu Harman. Prospero, tu sugerezi că am putea folosi acest… accelerator de particule gaură-de-vierme… ca pe o armă?

– Ca pe arma finală împotriva acestui oraş, zise Prospero. Explozibilele sau armele obişnuite ar avea efecte reduse asupra oraşului de cristal sau a asteroidului său. Turnurile astea sunt construite pentru a rezista la impacturile meteoriţilor. Totuşi trei kilometri şi mai bine de materiale exotice cu masă mare şi cu o gaură-de-vierme în vârf, supuse acceleraţiei, vor cauza un impact deosebit, mai ales dacă le aţintiţi direct asupra firmeriei.

– Caliban va supravieţui? întrebă Daeman.

Prospero strânse din umeri.

– Tunelurile şi grotele lui l-au salvat până acum. Dar poate că o asemenea coliziune va produce aici un eveniment de extincţie de Caliban în sine.

– El ar putea fugi înainte de impact? spuse Harman.

– Doar dacă află de sonie şi pune mâna pe unul dintre costumele voastre termopiderme, răspunse magul, apoi zâmbi straniu, ca şi cum o astfel de posibilitate n-ar fi fost total improbabilă.

– În cât timp ar ajunge acceleratorul acesta monstruos până aici? întrebă Daeman. Cât ar dura până la impact?

– Îl puteţi programa să ajungă pe cât de repede ori de încet doriţi.

Se sculă şi intră *în* consola centrală, astfel că partea inferioară a corpului îi dispăru în panourile de metal şi virtuale. Ridică un braţ, mantia lunecă puţin înapoi şi antebraţul slăbănog şi degetul osos indicară capătul acceleratorului, în partea opusă inelului găurii-de-vierme.

– Acolo, adăugă el, sunt jeturile de modificare a poziţiei – motoarele cele mai puternice. O să v-arăt cum să le activaţi şi cum să ţintiţi cu arma asta.

Cei doi îi urmară instrucţiunile de rotire a acceleratorului şi programare a coordonatelor traiectoriei şi *delta v*-ului, cum le numise Prospero. Degetul lui Daeman şovăi deasupra butonului virtual *Iniţializare.*

– Nu ne-ai spus cât timp avem până la impact, i se adresă lui Prospero.

Holograma îşi uni vârfurile degetelor.

– Cincizeci de ore mi se par în regulă. O oră ca să ajungeţi la firmerie şi să preluaţi controlul. Patruzeci şi opt de ore ca să le permiteţi nou-sosiţilor să fie vindecaţi şi să-i faxaţi pe toţi înapoi, intacţi. Iar după aceea o oră să ajungeţi la sonie şi să scăpaţi înainte de sfârşitul acestei lumi micuţe.

– N-am avea vreme de dormit? spuse Harman.

– Nu v-aş sfătui, replică magul. Caliban va încerca probabil să vă ucidă în fiecare minut din aceste cincizeci de ore.

Harman şi Daeman schimbară priviri.

– Putem să procedăm în schimburi – să moţăim, să mâncăm şi să supraveghem comenzile de acolo, zise Daeman.

Cântări pistolul în palmă, apoi îl puse înapoi în raniţa lui Savi:

– Îl vom ţine pe Caliban la depărtare.

Harman acceptă şovăielnic. Părea foarte, foarte obosit.

Daeman se uită din nou la imaginea în timp real a acceleratorului linear şi puse iarăşi degetul mare deasupra butonului *Iniţializare propulsie.*

– Prospero, eşti sigur că asta nu va aduce sfârşitul întregii vieţi de pe Pământ sau altceva?

Magul chicoti.

– Întregii vieţi aşa cum o ştiţi voi, da. Nu va fi însă un eveniment de extincţie de specie, de tipul unui asteroid în flăcări prăbuşit din ceruri. Cel puţin, nu cred. Va trebui să vedem.

Daeman îl privi pe Harman, care avea mâinile afundate de asemenea până la încheieturi în panoul virtual.

– Fă-o! spuse Harman.

Daeman apăsă butonul. Pe displayul de deasupra proiectorului holografic, opt motoare uriaşe de la extremitatea acceleratorului linear se aprinseră cu impulsuri continue, aproape solide de ioni albaştri. Structura lungă tremură uşor şi porni să se mişte lent – direct spre feţele bărbaţilor.

– La revedere, Prospero! rosti Daeman înhăţând raniţa lui Savi şi răsucindu-se către ieşirea semipermeabilă.

– Ah, nu, făcu Prospero. Dacă reuşiţi s-ajungeţi la firmerie, voi fi acolo. N-aş pierde pentru nimic în lume următoarele cincizeci de ore.

54
Câmpiile Ilionului şi Olimp

Părăsesc cetatea în flăcări în căutarea lui Ahile şi văd haosul întinzându-se complet până la mare. Troieni şi ahei deopotrivă scot trupuri din cratere fumegătoare, de la Poarta Scheiană şi până la malul apei, iar peste tot bărbaţi buimăciţi îşi trag camarazii răniţi fie înapoi în Ilion, fie peste tranşeea de apărare în tabăra grecilor. Ca şi în cazul majorităţii bombardamentelor aeriene din epoca mea, efectele atacului au fost mai terifiante decât rezultatele. Bănuiesc că sunt câteva sute de morţi – războinici troieni şi ahei, alături de civili din Ilion –, totuşi majoritatea au scăpat nevătămaţi, mai ales aici, departe de zidurile ce se prăbuşesc şi fragmentele zburătoare transformate în schije.

Pe când trec peste partea cea mai de jos a colinei Batieia, îl zăresc pe roboţel care vine spre mine, remorcându-şi prietenul ca un crab plutitor şi semănând cu un băieţaş care trage după el un uriaş cărucior roşu. Mă simt atât de fericit să-i văd vii – deşi poate că o expresie mai potrivită ar fi „încă existenţi” –, încât sunt pe punctul să izbucnesc în lacrimi.

– Hockenberry, rosteşte robotul Mahnmut, eşti rănit. Este ceva grav?

Îmi ating fruntea şi scalpul. Sângerarea aproape că s-a oprit.

– Nu-i nimic.

– Hockenberry, ştii ce a fost explozia aceea mare?

– O explozie nucleară. Poate să fi fost termonucleară, dar, în ciuda zgomotului, bănuiesc că n-a fost decât o armă cu fisiune. Poate niţel mai mare decât bomba de la Hiroshima. Nu ştiu multe despre bombe.

Mahnmut înclină capul spre mine.

– De unde eşti tu, Hockenberry?

– Din Indiana, îi răspund fără să mă gândesc.

Mahnmut aşteaptă.

– Sunt un scoliast, continui, ştiind că el transmite toată conversaţia către prietenul său tăcut prin intermediul legăturii radio pe care mai devreme a numit-o „fascicul îngust”. Zeii m-au reconstruit din oase vechi, ADN şi fragmente de memorie pe care le-au extras din bucăţelele pe care le-au găsit pe Pământ.

– Amintiri din ADN? spune Mahnmut. Nu cred.

Agit iritat din braţe.

– Nu contează! mă răstesc. Sunt un zombi. Am trăit în a doua jumătate a secolului al douăzecilea şi probabil că am murit la începutul secolului al douăzeci şi unulea. Sunt neclar în privinţa datelor. Am fost neclar în privinţa întregii mele vieţi anterioare, până în ultimele săptămâni, când amintirile au început să-mi revină. Sunt un mort care umblă pe pământ, închei, clătinând din cap.

Mahnmut continuă să mă fixeze cu banda aceea metalică întunecată pe care o are în locul ochilor. Apoi încuviinţează judicios şi mă loveşte – aproape cu răutate – în tibia stângă.

– La dracu'! răcnesc eu şi ţopăi pe celălalt picior. De ce-ai făcut asta?

– Mie îmi pari viu, remarcă roboţelul. Cum ai ajuns aici din secolul al douăzecilea sau al douăzeci şi unulea al Epocii Pierdute, Hockenberry? Majoritatea savanţilor noştri moraveci sunt convinşi că o asemenea călătorie prin timp este imposibilă, cu excepţia cazului în care te apropii fie de viteza luminii, fie de o gaură neagră. Ai făcut aşa ceva?

– Nu ştiu. Şi cu siguranţă, nu contează. Uită-te la toate astea!

Gesticulez către cetatea acoperită de fum şi haosul de pe câmpiile Ilionului. Unele corăbii greceşti au început deja să fie lansate la apă.

Mahnmut aprobă. Pentru un robot, limbajul corpului său este straniu de uman.

– Orphu se întreabă de ce zeii şi-au întrerupt atacul.

Mă uit la carcasa uriaşă şi uzată dinapoia lui. Câteodată uit că înăuntrul ei s-ar părea că există un creier.

– Spune-i lui Orphu că nu ştiu. Poate că pur şi simplu vor să se bucure o vreme de spaima şi haosul de aici, înainte de administra o *coup de grâce.*

Ezit o clipă, apoi explic:

– În franceză, asta înseamnă…

– Da, cunosc franceza, din păcate. În timpul bombardamentului, Orphu tocmai mi-a citat nişte pasaje destul de irelevante din Proust. Ce intenţionezi să faci în continuare, Hockenberry?

Mă uit spre tabăra aheeană. Corturi ard, cai răniţi aleargă în panică, bărbaţii se strâng laolaltă, corăbiile sunt pregătite pentru plecare, altele se îndepărtează deja de coastă, cu pânzele

umflându-se în vânt.

– Voiam să-i găsesc pe Ahile şi Hector, îi explic. Dar în nebunia asta s-ar putea să dureze vreo oră.

– Peste optsprezece minute şi treizeci şi cinci de secunde, rosteşte Mahnmut, se va întâmpla ceva care poate schimba totul.

Îl privesc şi aştept.

– Am instalat un… Dispozitiv… acolo sus, în Lacul Caldeira. Orphu şi cu mine l-am adus tocmai din spaţiul jupiterian. De fapt, instalarea lui acolo a fost obiectivul principal al misiunii noastre, deşi nu noi ar fi trebuit să fim cei care să-l aducem la… în sfârşit, asta-i altă poveste. Oricum, peste şaptesprezece minute şi cincizeci şi două de secunde, Dispozitivul se autodeclanşează.

– Este o bombă? întreb cu glas răguşit.

În mod brusc, gura îmi este absolut uscată. N-aş putea scuipa, nici dacă viaţa mi-ar depinde de asta.

Mahnmut ridică din umeri în felul său ciudat de omenesc.

– Nu ştim.

– Nu ştiţi?! răcnesc eu. Nu ştiţi?? Cum puteţi instala un… un… Dispozitiv acolo sus şi să-i reglaţi un declanşator, dacă nu ştiţi ce va face? Asta-i ridicol!

– Poate că da, totuşi, este obiectivul pentru care am fost trimişi aici… de fapt, am fost trimişi *acolo…* de moravecii care au plănuit misiunea aceasta.

– Cât ai zis c-a mai rămas? întreb, prinzând aparenta brăţară de piele de pe încheietură, care-mi slujeşte drept cronometru camuflat.

Brăţara are microcircuite şi miniproiectoare holografice pentru atunci când trebuie să ştiu ora exactă.

– Şaptesprezece minute şi opt secunde, zice roboţelul.

Îmi reglez numărătoarea inversă pe ceas şi las vizibil micul display holografic.

– Futu-i!

– Da, consimţi Mahnmut. Te TC înapoi, Hockenberry? Pe Olimp?

Pusesem mâna pe medalionul TC de la gât, dar numai pentru că mă gândeam să economisesc câteva minute prin teleportare directă în tabăra aheeană, pentru a-l găsi pe Ahile. Însă întrebarea mă face să mă opresc şi să mă gândesc.

– Poate c-ar trebui. Cineva trebuie să vadă ce intenţionează

zeii. Poate c-aş putea juca pentru ultima dată rolul spionului.

– Şi după aceea? întreabă robotul.

Este rândul meu să strâng din umeri.

– După aceea, mă-ntorc să-i iau pe Ahile şi Hector. Apoi, poate, să zicem, pe Odiseu şi Paris. Enea şi Diomede… Voi duce războiul la zei, transportându-i pe eroii aceştia acolo sus, doi câte doi, ca animalele pe Arca lui Noe.

– Nu pare prea eficient din punctul de vedere al logisticii campaniilor militare, observă Mahnmut.

– Cunoşti strategia militară, micuţă persoană robot?

– Nu. De fapt, cunosc doar un submersibil care s-a scufundat pe Marte şi sonetele lui Shakespeare.

Face o pauză scurtă, după care adaugă:

– Orphu tocmai mi-a spus că n-ar trebui să includ sonetele în CV-ul meu.

– Marte? rostesc eu.

Capul metalic strălucitor se întoarce către mine.

– Nu ştiai că Olimp este de fapt vulcanul Olympus Mons de pe Marte? Ai trăit aici nouă ani pământeni, nu?

Pentru un moment, sunt atât de ameţit, încât trebuie să mă împleticesc până la un bolovan scund şi să mă aşez, fiindcă altfel mă tem că voi cădea pe jos.

– Marte… repet.

Doi sateliţi, vulcanul uriaş, solul roşu, gravitaţia redusă la care eram atât de fericit să revin după o zi lungă pe câmpiile Ilionului.

– Marte…

Băga-mi-aş!

– Marte…

Mahnmut nu spune nimic, ştiind poate că m-a năucit destul pentru o singură zi.

– Stai puţin. Marte nu are ceruri albastre, oceane, copaci sau aer respirabil. Am văzut cum primul lander Viking a coborât acolo în 1976. Am văzut la televizor, la câteva decenii după aceea, când gândăcelul de Sojourner a fost paraşutat şi s-a înţepenit pe un pietroi. Nu existau oceane. Nu existau copaci. Nu exista *aer.*

– Au terraformat-o, explică Mahnmut. Şi încă destul de recent.

– Cine a terraformat-o? întreb şi-mi aud furia din glas.

– Zeii, răspunde Mahnmut, dar disting o uşoară urmă de întrebare în tonul lin al robotului.

Mă uit la ceas. Cincisprezece minute şi treizeci şi opt de

secunde. Ciocănesc displayul cronometrului virtual în faţa videocamerelor robotului sau a ochilor sau a ceea ce există îndărătul benzii ca nişte ochelari de soare de pe faţa lui.

– Ce se va-ntâmpla peste cincisprezece minute, Mahnmut? Să nu-mi spui că tu şi Orphu nu ştiţi.

– Nu ştim.

– O să mă duc sus, să văd ce se-ntâmplă, îl anunţ şi prind medalionul în palmă.

– Ia-mă şi pe mine, spune Mahnmut. Eu am programat numărătoarea inversă. Ar trebui să fiu acolo când se activează Dispozitivul.

Cad din nou pe gânduri şi mă uit la carcasa uriaşă dinapoia lui.

– O să-l anulezi?

– Nu. Asta a fost misiunea mea – să aduc Dispozitivul şi să-l activez. Dacă însă numărătoarea inversă nu-l declanşează, ar trebui să fiu acolo personal şi să-l declanşez eu.

– Vorbim aici… chiar ca probabilitate de prioritate redusă… despre sfârşitul lumii, Mahnmut?

Ezitarea robotului îmi spune totul.

– Ar trebui să rămâi alături de Orphu încă… ăăă… paisprezece minute şi treizeci şi nouă de secunde, îi spun. În starea în care se găseşte sărmanul, lumea s-ar putea sfârşi şi el n-ar şti, dacă nu l-ai anunţa tu.

– Orphu zice că eşti destul de amuzant pentru un scoliast. Eu continui să cred că ar trebui să vin cu tine.

– În primul rând, ne mănânci tot timpul prin comentariile tale. În al doilea rând, am doar o Cuşmă a lui Hades şi nu vreau să fiu prins pentru că zeii văd un robot care merge cu invizibilul Hockenberry. În al treilea rând… la revedere!

Îmi trag gluga Cuşmei lui Hades peste cap, răsucesc medalionul şi plec.

Mă TC direct în Sala Mare a zeilor.

Se pare că sunt toţi aici, mai puţin Atena şi Apollo, care bănuiesc că plutesc în cuvele de vindecare cu viermi verzi în ochi şi în subsuori. În puţinele secunde de care dispun, înainte să se spargă buboiul, văd că zeii sunt împlătoşaţi şi înarmaţi pentru război – sala este superbă cu pieptare de aur, lănci strălucitoare, coifuri înalte cu panaşuri ţanţoşe şi scuturi lustruite, înalte cât

zeii. Îl văd pe Zeus stând lângă carul său de luptă învăpăiat, pe Poseidon în armură întunecată, Hermes şi Hefaistos înarmaţi până în dinţi, Ares purtând arcul de argint al lui Apollo, Hera în bronz şi aur sclipitor şi Afrodita care arată spre mine…

Băga-mi-aş!

– **SCOLIAST HOCKENBERRY!** bubuie Zeus însuşi, privindu-mă direct peste sala aglomerată. **ÎNGHEAŢĂ!**

Nu este doar un sfat zeusian. Practic, toţi muşchii, tendoanele, ligamentele şi celulele din corpul meu îngheaţă. Simt cum frigul îmi opreşte inima. Mişcarea browniană încetează în mine. Mâna nu mi se clinteşte nici un milimetru spre medalionul TC înainte de a fi transformat în statuie.

– Luaţi-i Cuşma lui Hades, dispozitivul TC şi toate celelalte, porunceşte Zeus.

Ares şi Hefaistos sar şi mă despoaie complet în faţa zeilor şi zeiţelor. Gluga de piele este aruncată lui Hades care mă fulgeră din priviri; în armura lui chitinoasă neagră, cu design exotic, seamănă cu un gândac teribil şi furios. Zeus face un pas înainte şi-mi ridică medalionul TC de pe pardoseală, privindu-l încruntat ca şi cum ar fi gata să-l zdrobească în pumnul său gigantic. Cei doi zei termină să-mi smulgă hainele, fără să-mi lase nici măcar ceasul de la mână sau chiloţii.

– Dezgheaţă, rosteşte Zeus.

Mă nărui pe podeaua de marmură şi gâfâi, ţinându-mă de piept. Inima mă doare-n aşa hal când reîncepe să bată, încât sunt sigur că sufăr un infarct. Tot ce pot face este să nu mă scap pe mine în faţa tuturor.

– Luaţi-l, spune Zeus întorcându-mi spatele.

Zeul războiului, Ares, înalt de doi metri şi jumătate, mă prinde de păr şi mă târăşte de acolo.

55
Inelul ecuatorial

– Socoate, Dânsul, şuiera glasul lui Caliban din umbrele firmeriei, ar trebui să-nveţi perechea gânditoare ce-nseamnă *trebuie!* Cum vrea şi face; altfel, de ce-i stăpân? Acesta-i El.

– De unde dracu’ vine vocea asta? izbucni Harman.

Firmeria era în majoritate cufundată în întuneric; singurele lumini proveneau de la cuvele strălucitoare ce se goleau una

câte una, iar Daeman bântuia de la peretele semipermeabil până la masa canibală, străduindu-se să descopere sursa şoaptelor.

– Nu ştiu, zise el în cele din urmă. De la vreo fantă de aerisire. De la vreo intrare pe care n-am găsit-o. Dar dac-apare la lumină, l-am omorât.

– Îl poţi împuşca, vorbi holograma Prospero, rezemată de masa de lângă comenzile cuvelor de vindecare, însă nu-i sigur că-l vei omorî. Caliban – un diavol a cărui fire nicicând să-i îmblânzească prin iubirea de oameni n-o să poată. M-am trudit zadarnic, dar nimic n-am împlinit!

Timp de două zile şi nopţi, patruzeci şi şapte de ore şi jumătate, o sută patruzeci şi patru de revoluţii ale asteroidului de la lumina Pământului la lumina stelelor, cei doi bărbaţi supravegheaseră faxările din cuvele de vindecare, până mai rămăseseră doar trei duzini de corpuri. Ştiau acum în ce fel să apeleze holo-uri externe ale acceleratorului linear care accelera într-un mod perfect linear direct spre ei. Puteau zări obiectul uriaş apropiindu-se cu gaura-de-vierme în faţă, vizibilă şi teribilă prin panourile transparente şi clare ale firmeriei de deasupra capetelor, cu jeturile arzând albastru în spatele său. Prospero şi afişajele virtuale îi asigurau că mai aveau aproape nouăzeci de minute până la impact, totuşi instinctul şi vederea îi anunţau altfel, aşa că cei doi încetaseră să mai privească în sus.

Caliban bântuia undeva prin apropiere. Daeman îşi menţinea masca termopidermei coborâtă, pentru a beneficia de lentilele amplificatoare de lumină, dar se folosea şi de lanterna lui Savi, plimbând-o pe sub masa canibalului, cu raza scânteind pe oasele albe de acolo.

Crezuseră că drumul din camera de comandă ca un dom fusese cel mai groaznic – înotul îndelungat prin alge şi semiîntuneric, aşteptându-se în orice clipă să fie atacaţi de Caliban –, însă cu toate că în două rânduri ceva verde-cenuşiu se mişcase în umbre şi în două rânduri Daeman trăsese cu pistolul lui Savi într-acolo, o dată umbra necunoscută se îndepărtase, iar a doua oară se rostogolise afară, moartă, cu fleşetele scânteindu-i în pielea sură. Leşul unui post-om încurcat în alge. Dar acum, după alte patruzeci şi şapte de ore şi jumătate fără somn şi în care mâncaseră doar carne râncedă de salamandră, nu exista „mai rău”. Ultima oră fusese cea mai rea. Măcar se opriseră lângă intrarea în grote, spărseseră pojghiţa de gheaţă

cu tocurile încălţămintei şi cu patul armei, până îşi putuseră reumple singura sticlă cu sferoide de apă puturoasă şi acoperită de spumă murdară, totuşi atât de râvnită. Măcar făcuseră asta. Apa se terminase însă şi nici unul nu putea să-şi părăsească postul şi să iasă din firmerie ca să mai aducă. În plus, luaseră folii de plastic de pe cuve şi le fixaseră peste membrana semipermeabilă a intrării, astfel ca sfâşierea ei să-i avertizeze dacă şi când Caliban intra pe acolo în firmerie, aşa că nu le-ar fi fost uşor să iasă dacă ar fi dorit. Amândoi aveau limba umflată, iar capul îi durea înfiorător din cauza setei, oboselii, aerului viciat şi fricii.

Nu avuseseră mari probleme cu duzina de servitori din firmerie. Câţiva fuseseră lăsaţi să-şi continue sarcinile de faxare spre Pământ a corpurilor vindecate, în vreme ce alţii – ale căror sarcini îi împiedicau pe bărbaţi – fuseseră scoşi din uz. Daeman trăsese cu arma în unul, dar fusese o eroare. Fleşetele jupuiseră vopseaua şi rupseseră fragmente de metal din servitor, avariaseră un manipulator şi smulseseră un ochi, însă nu-l distruseseră. Harman rezolvase problema, găsind o bucată grea de ţeavă în atelierul firmeriei, pe care o smulsese – lăsând oxigenul lichid să iasă sub formă de vapori în aerul deja rece – şi cu care îl lovise pe servitor, până îl imobilizase. Restul servitorilor fuseseră scoşi la pensie în acelaşi fel.

Prospero sosise când alimentaseră holosfera de comunicaţii de deasupra panoului de comandă şi magul verificase dacă făcuseră corect ajustările pentru golirea cuvelor. Mai întâi închiseseră nodurile-fax de sosiri. După aceea îi faxaseră imediat pe cei abia sosiţi înapoi la nodurile lor de pe Pământ, înainte să fi început vreo remediere. Prospero spusese că nu puteau iuţi activitatea viermilor albaştri şi a fluidului portocaliu, aşa că lăsaseră cuvele respective să-şi desfăşoare ciclurile. Oamenii care pluteau goi şi se găseau aproape de sfârşitul vindecării fură faxaţi acasă mai devreme. Dintre cele şase sute şaizeci şi nouă de cuve din firmerie, numai treizeci şi opt mai erau ocupate acum – treizeci şi şase dintre ocupanţii lor erau supuşi unor vindecări extinse, iar doi erau Douăzeci obişnuiţi care fuseseră faxaţi pe orbită şi ale căror reparaţii normale începuseră înainte ca Harman şi Daeman să fi izbutit să decupleze calculatoarele pentru faxare.

– Îi place lui Setebos să muncească, şuieră nevăzutul Caliban.

– Taci! urlă Daeman.

Se deplasă printre cuvele sclipitoare, încercând să nu se ridice în aer în gravitaţia redusă, totuşi apreciabilă de acolo. Umbre dansau peste tot, dar nici una nu era îndeajuns de solidă pentru ca să tragă în ea.

– Se-ncearcă; a-ngrămădit o vraişte de brazde şi un morman de cretă albă, moale, şopti Caliban din beznă. Şi cu un colţ de peşte-a scrijelit, pe fiecare, luna; într-un copac a pus de-a-ndoaselea anume ace, apoi, deasupra, craniul unui leneş aflat în codru mort, căci era greu ca să-l omoare cineva. Lucrarea îşi are rost în sine. Într-o zi va nimici-o. Căci aşa e El.

Harman izbucni în râs.

– Ce-i?

Mergând şi plutind, Daeman reveni la comenzile virtuale unde holosfera îi îngăduia lui Prospero să stea în picioare. Părţi şi bucăţi din servitori erau risipite peste tot pe jos, imitând masa de canibal aflată mai încolo, în întuneric.

– Trebuie să plecăm cât mai curând de-aici, rosti Harman frecându-şi ochii injectaţi. Cuvintele monstrului încep să aibă sens pentru mine.

– Prospero, spuse Daeman mişcându-şi ochii de la o umbră la alta în pădurea semiîntunecată de cuve ce străluceau slab. Cine sau ce este acest Setebos despre care tot vorbeşte Caliban?

– Zeul mamei lui Caliban, răspunse magul.

– Iar tu ai zis că mama lui Caliban este şi ea pe undeva pe-aici.

Daeman ţinu arma cu o mână şi-şi frecă ochii cu cealaltă mână. Firmeria i se părea înceţoşată şi doar parţial din cauza fuioarelor de aburi ce se înălţau dinspre oxigenul lichid care curgea liber.

– Da, încuviinţă Prospero, Sycorax continuă să trăiască. Dar nu pe insula aceasta. Nu mai locuieşte pe insula asta.

– Şi Setebos? insistă Daeman.

– Duşmanul Tăcerii, zise Prospero. Ca ambii membri ai parohiei sale, o inimă haină ce-şi adastă clipa şi muşcă.

Deasupra consolei răsunară bâzâituri. Harman activă comenzile virtuale. Alţi trei oameni vindecaţi – cel puţin, aproape vindecaţi – fură faxaţi. Mai rămăseseră treizeci şi cinci.

– De unde a venit acest Setebos? întrebă Harman.

– A fost adus din beznă cu voynicşii şi alte creaturi, răspunse

magul. O măruntă eroare de calcul.

– Odiseu este una dintre celelalte creaturi aduse din beznă? se interesă Daeman.

Prospero izbucni în râs.

– Ah, nu! Bietul de el a fost trimis aici de un blestem, din răscrucea aceea unde au fugit majoritatea post-oamenilor. Odiseu este rătăcit în timp, făcut să pribegească şi mai mult de o doamnă tare rea, pe care eu o ştiu sub numele de Ceres, însă pe care Odiseu a cunoscut-o – din mai multe puncte de vedere – ca fiind Circe.

– Nu-nţeleg, zise Harman. Savi spunea că l-a descoperit pe Odiseu relativ recent, dormind într-un sicriu de criosomn de-al ei.

– Adevăr, dar în acelaşi timp minciună. Savi ştia de călătoria lui Odiseu şi de locul unde doreşte el să ajungă. L-a folosit în aceeaşi măsură în care a fost folosită de el.

– Odiseu este *într-adevăr* aheul din drama turin? întrebă Daeman.

– Şi da, şi nu, răspunse Prospero în stilul său înnebunitor. Drama prezintă un timp şi o poveste care se ramifică. Da, acest Odiseu provine dintr-o ramificaţie din acelea. Nu, nu este Odiseu din toată povestea.

– Tot nu ne-ai spus cine-i Setebos, îi aminti Harman.

Se simţea extrem de iritabil. Alţi şase oameni fură faxaţi din cuvele lor după ce li se termină vindecarea. Mai rămăseseră douăzeci şi nouă. Iar până la momentul când deciseseră să pornească spre sonie mai erau douăzeci de minute. Acceleratorul linear se găsea îndeajuns de aproape pentru a fi vizibil acum fără amplificare prin fereastră. Gaura-de-vierme era o sferă de lumini şi umbre mişcătoare.

– Setebos este un zeu al cărui însemn este puterea pură şi arbitrară, zise Prospero. El ucide aleatoriu. El cruţă după toane. El omoară mulţimi vaste, dar fără să aibă un plan ori un model. Este un zeu unsprezece septembrie. Un zeu Auschwitz.

– Poftim? făcu Daeman.

– Nu contează, clătină din cap magul.

– Zice, şuieră Caliban din bezna care înconjura masa canibală, îi place, poate, ce-I e de folos. Da, da, ce-I face bine. Dar de ce? Căci altfel nu e chip.

– Să dea dracu’! mugi Daeman. Mă duc să-l caut pe nenorocitu-ăla.

Luă arma şi se îndreptă ţopăind către umbre. Încă cinci trupuri fură faxate şi cuvele li se goliră cu un fâşâit. *Au mai rămas douăzeci şi patru.*

Pe podeaua şi pe masa de aici zăceau corpuri, pe scaun erau părţi de corpuri. Daeman ţinu lanterna lui Savi în mâna stângă şi pistolul în mâna dreaptă, cu gluga şi lentilele nocturne la locul lor, însă semiîntunericul continua să proiecteze umbre. Privi şi aşteptă să întrezărească o mişcare în colţul ochilor.

– Daeman! strigă Harman.

– Imediat! răcni Daeman la rândul său, aşteptând, folosindu-se pe sine drept nadă.

Dorea ca monstrul să sară asupra lui. În armă erau cinci încărcătoare cu fleşete şi din propria-i experienţă ştia că aveau să fie lansate rapid, dacă nu ridica degetul de pe trăgaci. L-ar fi putut ciurui pe nemernicul ucigaş cu cinci mii de săgeţi de cristal, dacă…

– Daeman!

La strigătul lui Harman, se răsuci spre bărbat.

– Îl vezi pe Caliban? vorbi el către zona luminată a consolelor de comandă.

– Nu. Altceva mai rău.

Daeman auzi apoi vuietul supapelor de presiune şi alarme discrete. Ceva era în neregulă la cuve.

Harman indică diverse afişaje virtuale care pâlpâiau roşu.

– Cuvele se golesc *înainte* ca ultimele corpuri să fi fost vindecate.

– Caliban a găsit un mod prin care să întrerupă din exteriorul firmeriei fluxul de substanţe nutritive, spuse Prospero. Aceşti douăzeci şi patru de bărbaţi şi femei sunt morţi.

– La dracu’! urlă Harman şi lovi cu pumnul în perete.

Daeman pătrunse în pădurea de cuve, luminând cu raza lanternei interiorul recipientelor ce se goleau.

– Nivelul de fluid scade rapid, îl anunţă el pe Harman.

– O să-i faxăm oricum pe Pământ.

– O să faxezi cadavre cu viermi albaştri mişunându-le în măruntaie, zise Daeman. Trebuie să plecăm de-aici.

– Exact asta vrea Caliban! strigă Harman.

Daeman nu mai putea acum să vadă consola de comandă. Se afla departe, aproape în ultimul şir de cuve, în locurile întunecate în care se temuse să pătrundă până atunci. Simţea pistolul greu

în mână. Continua să treacă fasciculul de lumină de la o cuvă la următoarea.

Prospero intona în glasul său de bătrân:

Îmi pare că eşti, copilul meu, uimit.
Dar sărbătoarea-acum s-a sfârşit.
Acuma-s duhurile nevăzute.
De nimeni nu sunt ele cunoscute.
S-au înălţat pe aripe de vânt
Şi n-au păstrat nimic pe pământ.
S-au destrămat palatele de vis
S-au înălţat spre cerul larg deschis.
Şi n-au lăsat nimic pe urma lor.
Aşa ca un palat strălucitor
Sau ca un templu-al unei ţări bătrâne,
Pe friză nici un nor nu mai rămâne.
Suntem, sărmanii oameni, făuriţi
Din frământarea viselor… siliţi
Să adormim…

– Taci-n pizda mă-tii! zbieră Daeman. Harman, m-auzi?

– Da, spuse bărbatul mai vârstnic, gârbovit peste consola de comandă. Trebuie să plecăm, Daeman. I-am pierdut pe aceşti ultimii douăzeci şi patru. Nu putem face nimic.

– Harman, ascultă-mă! Daeman era pe ultimul şir de cuve, iar raza lanternei încremenise. În cuva asta…

– Daeman, trebuie să plecăm! Energia scade întruna. Caliban taie alimentarea.

Parcă pentru a-i dovedi cuvintele, holosfera păli şi Prospero dispăru. Luminile cuvelor se stinseră. Strălucirea panoului de comenzi virtuale se diminuă treptat.

– Harman! strigă Daeman din umbre. În cuva asta! E Hannah!

56
Câmpiile Ilionului

– Trebuie să-i găsesc pe Ahile şi pe Hector, îi spuse Mahnmut lui Orphu. Va trebui să te las aici, pe colina Batieia.

– Sigur. De ce nu? Poate că zeii mă vor confunda cu o stâncă sură şi nu vor arunca o bombă peste mine. Vrei să-mi faci însă

două favoruri?

– Sigur că da.

– În primul rând, păstrează legătura prin fascicul îngust. Încep să mă simt cam singur aici, în beznă, când nu ştiu ce se-ntâmplă. Mai ales când au mai rămas doar câteva minute până la declanşarea Dispozitivului.

– Nici o problemă.

– În al doilea rând, vrei, te rog, să mă ancorezi? Îmi place harnaşamentul ăsta pentru levitaţie – deşi să fiu al dracului dacă-mi pot da seama cum funcţionează –, totuşi nu vreau ca briza să mă-mpingă din nou în mare.

– Am făcut-o deja. Te-am legat de bolovanul cel mai solid din tumulul amazoanei Myrina ce-saltă-neîncetat de pe colină.

– Grozav! Apropo, ai vreo idee cine a fost această amazoană Myrina ce-saltă-neîncetat şi de ce are mormântul aici, imediat lângă zidurile Ilionului?

– N-am nici cel mai mic indiciu.

Îşi lăsă prietenul şi începu să alerge pe toate patru membrele peste câmpiile Ilionului, spre tabăra aheeană, alegându-se cu uitături mirate din partea grecilor care se îmbulzeau tot într-acolo.

Nu fu nevoit să scotocească plaja în căutarea lui Ahile şi Hector. Cei doi eroi tocmai trecuseră puntea peste şanţul de apărare şi-şi conduceau căpeteniile şi două-trei mii de luptători către mijlocul fostului câmp de bătălie. Mahnmut decise să fie protocolar şi se ridică pe membrele posterioare pentru saluturi.

– Maşinărie micuţă, rosti Ahile, unde este stăpânul tău, fiul lui Duane?

Mahnmut avu nevoie de o secundă pentru a procesa întrebarea.

– Hockenberry? zise el în cele din urmă. În primul rând, nu este stăpânul meu. Nici un om nu-mi este stăpân, iar eu nu sunt om. În al doilea rând, Hockenberry a plecat pe Olimp, ca să vadă ce intenţionează zeii. A spus că se va-ntoarce.

Ahile surâse larg, dezvelindu-şi dinţii strălucitor de albi.

– Este bine. Avem nevoie de iscoade în rândul inamicului.

Stând între Ahile şi Hector, Odiseu vorbi:

– Pentru Dolon n-a fost însă la fel de bine.

Dinapoia eroilor, Diomede râse. Hector făcu o strâmbătură.

Dolon a fost spionul lui Hector în noaptea trecută, când

situaţia era foarte grea pentru greci, expedie Orphu. Cu toate că Mahnmut înţelegea acum limba greacă şi o putea vorbi după ce o descărcase de la ionian, continua să trimită întregul dialog spre prietenul său prin subvocalizare. Mesajul lui Orphu nu se terminase – *Diomede şi Odiseu l-au capturat pe Dolon, când ieşiseră într-un raid de noapte, şi după ce i-au promis troianului că nu-i vor face nici un rău, au obţinut de la el toate informaţiile posibile, apoi Diomede i-a tăiat capul. Cred că Odiseu a amintit episodul, pentru că tot nu se încrede pe deplin în Hector ca aliat şi…*

– Las-o, rosti Mahnmut, uitând să subvocalizeze.

Comută frecvenţele. *Trebuie să mă concentrez aici.*

Crezuse că era capabil de multitasking la fel ca toţi moravecii, dar lecţia de istorie a lui Orphu îi afecta concentrarea în timp real.

– Ce-ai spus? întrebă Hector.

Eroul troian nu era fericit. Mahnmut îşi reaminti că mama şi sora lui vitregă tocmai fuseseră omorâte în bombardamentul aerian, chiar dacă nu era sigur că Hector ştia deocamdată. Poate că era pur şi simplu indispus…

– O scurtă rugăciune către zeii mei.

Odiseu se lăsase într-un genunchi şi pipăia braţele, trunchiul, capul şi învelişul protector al lui Mahnmut.

– Ingenios, comentă fiul lui Laertes. Oricare ar fi fost zeul care te-a făurit, a făcut o treabă minunată.

– Mulţumesc!

Cred că ai intrat într-o piesă de Samuel Beckett, trimise Orphu.

– Gura! zise Mahnmut şi continuă apoi în engleză: La naiba, uit mereu să setez fasciculul îngust numai pentru subvocalizare!

– Continuă să se roage, observă Odiseu şi se sculă în picioare. Mi-a plăcut însă partea în care a spus că se numeşte Nici Un Om. O s-o ţin minte.

– Ahile cel-iute-de-picior, rosti Mahnmut în greacă, pot să te-ntreb care-ţi sunt intenţiile acum?

– Vom merge să-i provocăm pe zei să coboare pentru a se lupta cu noi în duel. Sau oastea lor de nemuritori împotriva oştii noastre de bărbaţi – ce preferă.

Mahnmut se uită la cele câteva mii de greci – mulţi dintre ei însângeraţi – care-l urmaseră pe Ahile şi ieşiseră din tabără.

Întoarse capul şi zări o mie, sau mai puţin, de troieni care treceau peste colină pentru a i se alătura lui Hector.

– Aceasta este oastea voastră?

– Ceilalţi ni se vor alătura. Maşinărie micuţă, dacă-l zăreşti pe Hockenberry, fiul lui Duane, spune-i să vină la mine, în mijlocul câmpului.

Ahile, Hector şi căpeteniile aheene plecară. Moravecul trebui să se ferească iute, pentru a nu fi călcat în picioare de bărbaţii înarmaţi şi împlătoşaţi care-i urmau.

– **STAŢI!** strigă el.

Folosise o amplificare mai mare decât plănuise.

Ahile, Hector, Odiseu, Diomede, Nestor şi ceilalţi se întoarseră. Luptătorii dintre Mahnmut şi eroi se traseră în lături, deschizând un culoar.

– Peste treizeci de secunde se va-ntâmpla ceva.

– Ce? întrebă Hector.

Nu ştiu, gândi Mahnmut. *Nu ştiu nici măcar dacă vom simţi efectele aici. La dracu' nu ştiu nici măcar dacă declanşatorul meu va funcţiona la adâncimea aceea din Lacul Caldeira!*

Subvocalizezi, ştiai? expedie Orphu.

Scuze, replică Mahnmut şi vorbi cu glas tare în greacă:

– Aşteptaţi şi vedeţi. Mai sunt optsprezece secunde.

Desigur, grecii nu foloseau minutele şi secundele, dar Mahnmut bănuia că transformase corect unităţile de măsură.

Chiar dacă dispozitivul transformă Marte în bucăţele, spuse Orphu, *nu cred că Pământul acesta se află în timpul sau în universul acela. Pe de altă parte, este perfect posibil ca aşa-zişii zei să fi conectat locul acesta – indiferent unde s-ar afla el – cu Olympus Mons prin intermediul a mii de tunele cuantice.*

– Nouă secunde.

Oare cum ar arăta explozia lui Marte, văzută la lumina zilei, din punctul acesta din Asia Mică? expedie Orphu. *Aş putea rula o simulare rapidă.*

– Patru secunde.

Sau aş putea să aştept şi să văd. Bineînţeles, tu va trebui să vezi pentru mine.

– O secundă.

57
Olimp

Nu-mi reamintesc ca Ares sau Hefaistos să se fi TC, când m-au târât afară din Sala Mare, dar este limpede că au făcut-o. Încăperea în care m-au azvârlit – celula mea – se află la etajul cel mai de sus al unei clădiri imposibil de înalte, de pe versantul estic al Olimpului. Uşa a fost ermetizată în urma lor şi nu există nici o fereastră, totuşi, altă uşă se deschide pe un balcon care este suspendat la sute de metri deasupra pantelor Olimpului, exact acolo unde coboară în stâncile verticale ale muntelui. Spre nord este marea, bronz brunat în lumina după-amiezii, iar departe, hăt departe, către est, sunt cei trei vulcani despre care îmi dau seama acum că sunt marţieni.

Marte. Toţi anii aceştia... Doamne Dumnezeule... Marte!

Mă înfiorez în aerul rece. Văd cum pielea mi se face ca de găină pe braţele şi coapsele goale şi mi-o pot imagina în acelaşi fel şi pe fesele goale. Tălpile sunt ca două bucăţi de gheaţă pe marmura rece. Scalpul mă doare din cauza brutalităţii cu care am fost târât şi mă simt umilit şi descurajat de uşurinţa cu care am fost prins şi despuiat.

Cine mă credeam? I-am urmărit pe zei şi pe supereroi de atâta timp, încât am uitat că, în realitate, eram un individ obişnuit. Până acum...

Cred că jucăriile au fost cele care mi s-au suit la cap – harnaşamentul de levitaţie, armura de impact, brăţara de metamorfozare, medalionul TC, microfonul direcţional, lentilele transfocatoare, bastonul taser şi Cuşma lui Hades. Toate rahaturile alea de gadgeturi isteţe. Mi-au îngăduit să mă joc de-a supereroul pentru câteva zile.

Acum s-a terminat. Tăticul mi-a luat jucăriile. Şi Tăticul este furios.

Îmi amintesc de bomba lui Mahnmut şi, din reflex, ridic încheietura goală pentru a verifica timpul. *Rahat!* N-am nici măcar ceasul. Ar trebui să fi rămas puţine minute până la detonarea Dispozitivului robotului. Mă aplec peste balcon, dar latura aceasta a clădirii se găseşte pe partea opusă lacului din caldeiră, aşa că bănuiesc că nu voi vedea fulgerul de lumină. Oare unda de şoc va dărâma clădirea asta de pe piscul Olimpului sau doar o va incendia? Din adâncurile minţii se ridică o amintire

nouă – imagini de la televizor, cu bărbaţi şi femei sortiţi pieirii, care sar din turnuri în flăcări din New York – şi închid ochii şi-mi apăs tâmplele, în tentativa zadarnică de a scăpa de viziunile acelea nechemate. Nu fac decât să le sporesc intensitatea. *Ce dracu',* gândesc, *dacă ei m-ar lăsa să mai trăiesc câteva săptămâni – dacă* eu *m-aş lăsa să trăiesc, fără să mă mai joc cu jucăriile mele şi cu soarta atâtora –, mi-aş putea reaminti toată viaţa anterioară. Poate chiar şi moartea.*

Uşa bubuie, deschizându-se îndărătul meu, şi Zeus păşeşte înăuntru, singur. Mă întorc să-l privesc şi mă retrag în odaia goală.

Vreţi o reţetă infailibilă pentru pierderea respectului de sine? Încercaţi să fiţi desculţi şi complet dezbrăcaţi în faţa Zeului Zeilor, care poartă cizme înalte, cnemide de aur şi platoşă completă de bătălie. Acestei discrepanţe evidente i se adaugă problema înălţimii. Vreau să zic că eu am un metru şi şaptezeci şi cinci – nu sunt scund, obişnuiam să le reamintesc oamenilor, inclusiv soţiei mele, Susan, ci „de înălţime mijlocie" –, iar Zeus trebuie să aibă patru metri şi jumătate în după-amiaza aceasta. Blestemata de uşă a fost făcută pentru vedete de baschet care duc pe umeri alte vedete de baschet, totuşi Zeus trebuie să se aplece când intră. Trânteşte apoi uşa îndărătul său. Văd că a rămas cu medalionul meu TC în mână.

– Scoliastule Hockenberry, rosteşte în engleză, ştii ce necazuri ai produs?

Încerc să-mi fac privirea sfidătoare, însă mă mulţumesc să nu le îngădui picioarelor goale să tremure necontrolat. De frig şi spaimă îmi simt penisul şi scrotul contractându-se la dimensiunile unui castravecior şi ale unor biluţe.

Ca şi cum ar fi remarcat, Zeus mă cercetează din cap până în picioare.

– Dumnezeule, huruie el, urâţi mai sunteţi voi, oamenii de stil-vechi! Cum poţi să fii atât de slăbănog încât să ţi se vadă coastele şi *în acelaşi timp* să ai burta asta?

Îmi amintesc că Susan obişnuia să spună că aveam un fund ca o scăricică de purcel, dar o zicea cu afecţiune.

– De unde ştii engleza? întreb cu glas tremurător.

– **GURA!** răcneşte Părintele Zeilor.

Brusc, mă împinge pe balcon şi mă urmează afară. Zeus este atât de imens, încât abia mai am loc lângă el. Mă retrag cu

spatele într-un colţ, străduindu-mă să nu privesc în jos. Pentru a se răzbuna, acest furios zeu al zeilor nu trebuie să facă nimic altceva decât să mă ridice cu o singură mână şi să mă azvârle peste parapet. Până aş ajunge jos, aş flutura din mâini şi din picioare, urlând, vreo cinci minute.

– Mi-ai rănit fiica, mârâie Zeus.

Pe care dintre ele? gândesc cu disperare. Sunt vinovat de complot pentru uciderea Afroditei *şi* Atenei, deşi bănuiesc că el se referă la Atena. A ţinut dintotdeauna la Atena. Presupun că nu contează. Conspiraţia împotriva oricărui zeu – şi cu atât mai rău împotriva tuturor zeilor – este probabil un delict capital. Trag din nou cu ochiul peste parapet. Văd escalatorul de cristal care şerpuieşte, coborând în ceţurile de la nivelul oceanului, aflat direct sub noi, în ciuda faptului că vechile barăci pentru scoliaşti, care au fost complet arse, sunt prea mici pentru a fi văzute cu ochiul liber. Iisuse Hristoase, ce cădere lungă până jos!

– Ştii ce se va-ntâmpla azi, Hockenberry? întreabă Zeus, cu toate că bănuiesc că întrebarea este retorică.

Coboară braţele şi aşază degetele – fiecare cât jumătate din antebraţul meu – pe parapetul din piatră.

– Nu, îi răspund.

Se întoarce către mine şi mă priveşte din înălţime.

– Trebuie să fie tulburător, după atâţia ani de cunoaştere scoliastă, huruie el. Să ştii mereu ce se va-ntâmpla în continuare, deşi nu ştiu nici chiar zeii. Trebuie să te fi simţit precum Ursita însăşi.

– M-am simţit ca un rahat.

Zeus aprobă din cap. După aceea, arată spre carele de luptă ce se ridică rând pe rând de pe piscul Olimpului. Sunt sute.

– În după-amiaza aceasta vom distruge omenirea. Nu numai pe proştii ăia împăunaţi de la Troia, ci pe toţi oamenii, de peste tot.

Ce poţi spune la aşa ceva?

– Pare niţel cam excesiv, reuşesc să articulez în cele din urmă.

Bravada mea ar fi mult mai satisfăcătoare, dacă glasul nu mi-ar tremura în continuare ca al unui băieţel emoţionat.

Zeus se uită la carele de luptă ce decolează şi la masa de zei şi zeiţe în armuri de aur ce aşteaptă să suie în vehiculele lor.

– De multe secole, Poseidon, Ares şi ceilalţi m-au bătut la cap să eliminăm omenirea, care nu-i altceva decât un virus, rosteşte

Zeus, huruind mai mult pentru el decât pentru mine, bănuiesc. Toţi avem temeri – această Epocă de Oameni Eroi pe care o vezi la Ilion ar nelinişti orice rasă de zei, prea multe împerecheri între rasa lor şi a noastră – gândeşte-te ce volum de nano-inginerie ADN am transmis unor mutanţi ca Heracle şi Ahile prin futaiurile noastre libidinoase cu muritorii. Şi vorbesc în mod literal.

– De ce-mi spui toate astea?

Zeus mă priveşte acum cu adevărat de sus. Ridică din umerii uriaşi aflaţi la doi metri şi jumătate deasupra mea.

– Pentru că-n câteva secunde vei fi mort, aşa că pot vorbi liber. Pe Olimp, scoliastule Hockenberry, nu există prieteni statornici, nici aliaţi de nădejde sau parteneri loiali… doar interes veşnic. Interesul meu este să rămân Stăpânul Zeilor şi Conducătorul Universului.

– Trebuie să fie o slujbă cu program permanent, rostesc eu sarcastic.

– Aşa-i, încuviinţează Zeus. Aşa-i. Dacă nu mă crezi, întreabă-i pe Setebos, pe Prospero sau Tăcerea. Mai ai vreo ultimă întrebare înainte să dispari, Hockenberry?

– Da.

Spre surprinderea mea, tremurul mi-a dispărut din glas iar genunchii nu-mi mai dârdâie.

– Vreau să ştiu cine sunteţi, de fapt, voi, zeii? De unde aţi venit? Ştiu că nu sunteţi *adevăraţii* zei greci.

– Nu suntem? repetă Zeus.

Surâsul lui, cu dinţi albi şi ascuţiţi ce sclipesc de sub barba sur-argintie, nu este părintesc.

– Cine sunteţi? întreb din nou.

Atotputernicul Zeus oftează.

– Mă tem că n-avem timp pentru toată povestea. La revedere, scoliast Hockenberry!

Îşi desprinde mâinile de pe parapet şi se întoarce către mine.

După cum se dovedeşte, are dreptate – nu avem timp nici pentru poveste, nici pentru nimic altceva. Pe neaşteptate, clădirea înaltă se scutură, pârâie, geme. Văzduhul însuşi de deasupra piscului Olimpului pare să se îngroaşe şi să unduiască. Care de luptă aurii se poticnesc în zbor şi aud răcnete şi ţipete dinspre zeii şi zeiţele aflate pe sol, mult dedesubt.

Zeus se clatină înapoi până la parapet, scapă medalionul TC pe pardoseala de marmură şi întinde o mână uriaşă pentru a-şi

păstra echilibrul, în vreme ce turnul înalt vibrează din temelii, mişcându-se înainte şi înapoi după un arc de zece grade.

Zeus priveşte în sus.

Brusc, firmamentul este plin de dâre. Aud boomurile sonice, când liniile de foc brăzdează cerul marţian. Deasupra Olimpului, deasupra capetelor noastre, mai multe sfere gigantice, rotitoare, negre ca întunericul spaţiului cosmic şi roşii ca magma se deschid pe fundalul albastru. Sunt aidoma unor găuri ce au perforat bolta şi se rotesc, coborând.

Mai jos, mult mai jos, zăresc mai multe dintre cercurile acestea zdrenţuite, fiecare cu raza cel puţin egală cu lungimea unui teren de fotbal, care se rotesc la poalele Olimpului. Altele se ivesc deasupra oceanului către nord, iar unele se afundă chiar în apă.

Mii de furnici ies prin cercurile de pe sol şi-mi dau seama că furnicile sunt oameni. Oameni umani?

Cerul este ticsit acum nu numai cu care de luptă de aur, ci şi cu maşini negre cu unghiuri ascuţite, unele mai mari decât carele, unele mai mici, însă toate având aspectul letal şi inuman al designului militar. Mai multe dâre învăpăiate umplu atmosfera superioară, fulgerând în jos spre Olimp aidoma unor rachete balistice intercontinentale.

Zeus înalţă ambii pumni către cer şi mugeşte spre micuţele siluete ale zeilor de dedesubt:

– **RIDICAŢI AEGISUL!** răcneşte el. **ACTIVAŢI AEGISUL!**

Mi-ar face plăcere să stau pentru a vedea la ce se referă şi ce se va întâmpla în continuare, dar am alte priorităţi. Mă arunc cu capul înainte pe sub arcul maiestuos al picioarelor lui Zeus, lunec pe burtă pe pardoseala din marmură care se cutremură, prind cu o mână medalionul TC şi-i rotesc cadranul cu mâna cealaltă.

58
Inelul ecuatorial

N-au putut-o scoate de la început pe Hannah din cuvă. Bucata grea de ţeavă nu putea nici măcar să zgârie plasticul-sticlă. Daeman trase trei rafale din arma lui Savi, dar fleşetele ricoşară din suprafaţa cuvei prin toată firmeria, pulverizând obiectele fragile, sfârtecând servitorii deja trecuţi în rezervă şi ratându-i de puţin pe ambii bărbaţi. În cele din urmă, Harman găsi un mod

prin care să suie deasupra cuvei şi utilizară ţeava ca pe o pârghie, mai întâi pentru a ridica şi apoi pentru a smulge capacul complicat. După aceea Harman coborî vizorul termopidermei, îşi puse masca osmotică şi sări jos, în fluidele ce se scurgeau, ca să-o scoată pe Hannah. Deoarece alimentarea principală cu energie fusese oprită, luminile nu mai ardeau, strălucirea cuvei încetase practic complet şi ei lucrau doar la lumina singurei lanterne.

Goală, udă, spână, cu pielea ca jupuită, tânăra lor prietenă arăta la fel de vulnerabilă ca un puişor de pasăre abia ieşit din găoace, când o aşezară pe podeau firmeriei. Vestea bună era că respira – în gâfâieli icnite, scurte, alarmant de rapide –, dar în tot cazul respira de una singură. Vestea proastă era că n-o puteau trezi.

– Va trăi? întrebă Daeman.

Ceilalţi douăzeci şi trei de bărbaţi şi femei din cuve erau indiscutabil morţi sau pe moarte şi nu mai aveau cum să ajungă la ei la timp.

– De unde să ştiu? suflă cu greu Harman.

Daeman privi în jur.

– Fără energie, care să menţină căldura, temperatura scade rapid aici. În câteva minute va fi sub zero grade, ca afară, în oraşul principal. Trebuie să găsim ceva cu care s-o acoperim.

Fără să dea drumul pistolul din mână, însă în general neatent, nemaiprivind în jur după Caliban, Daeman porni în fugă prin firmeria întunecată. În raza lanternei zări oase omeneşti, bucăţi de carne intrate în putrefacţie, servitori nemişcaţi, fragmente şi cioburi de retorte, ţevi şi conducte, dar nici măcar o pătură. Până la urmă smulse o bucată pătrată de plastic transparent din cel pe care deja îl rupseseră pentru a etanşa intrarea semipermeabilă şi reveni la cei doi oameni.

Hannah continua să fie lipsită de cunoştinţă, însă tremura incontrolabil. Harman o cuprinsese în braţe şi-i freca pielea cu palmele, totuşi se părea că nu era de mare ajutor. Folia de plastic se plie strâmb în jurul trupului zvelt şi albicios, dar nici unul dintre bărbaţi nu credea că ar fi contribuit la menţinerea căldurii corporale.

– O să moară, dacă nu facem ceva, şopti Daeman.

Dinspre cuvele de vindecare, acum complet întunecate, se auzi un sunet de lunecare. Daeman nu se sinchisi nici măcar să ridice arma. Aburii proveniţi de la oxigenul lichid şi alte fluide

vărsate umpleau firmeria.

– Oricum, vom muri toţi în curând, replică Harman şi arătă spre panourile transparente de deasupra.

Daeman înălţă ochii. Steaua albă a acceleratorului linear lung de trei kilometri se afla mai aproape – mult mai aproape.

– Cât timp mai avem? întrebă el.

Harman clătină din cap.

– Cronometrele au dispărut o dată cu oprirea energiei şi cu Prospero.

– Când au început problemele, mai aveam vreo douăzeci de minute până la plecare.

– Aşa-i, încuviinţă Harman, dar când a fost? Acum zece minute? Acum cincisprezece minute? Acum nouăsprezece minute?

Daeman privi iarăşi în sus. Pământul dispăruse şi doar stelele – inclusiv forma sclipitoare care gonea către ei – ardeau reci şi nepăsătoare în panourile transparente.

– Pământul era încă vizibil, când a-nceput rahatu' ăsta. Nu se poate să fi trecut mai mult de douăzeci de minute. Când reapare Pământul…

Curbura alb-albastră a planetei apăru în panourile inferioare.

– Trebuie să plecăm, spuse Daeman.

În bezna dindărătul lor răsunară alte bufnituri şi lunecări. Daeman se răsuci, cu arma ridicată, totuşi Caliban nu apăru. Gravitaţia din firmerie începuse să dispară; bălţile de fluide se ridicau de pe podea şi încercau să plutească, concrescând în forme de amibe ce căutau să devină sfere. Lumina lanternei lui Savi se reflecta peste tot din suprafeţe lucioase.

– Cum mergem? întrebă Harman. O abandonăm?

Pleoapele lui Hannah nu erau perfect închise, dar nu-i puteau desluşi decât albul ochilor. Tremurăturile se diminuau, însă îi părea de rău augur lui Daeman.

Bărbatul îşi ridicase masca – în firmerie era suficient aer pentru a putea respira, deşi continua să miroasă ca într-un congelator de carne ce începuse să se dezgheţe – şi îşi frecă barba.

– Cu numai două termopiderme, n-o putem transporta la sonie. Chiar dacă n-ar muri în oraş, n-ar rezista expunerii la vidul cosmic.

– Sonie-ul are câmp de forţă şi încălzitor, şopti Harman. Savi

le-a activat când am zburat la înălţime.

Îşi ridicase şi el masca, iar răsuflarea îi ieşea sub formă de aburi în aerul rece. În barbă şi mustaţă avea cristale de gheaţă. Ochii îi erau atât de obosiţi, încât lui Daeman i se rupea inima să-i privească.

Daeman scutură din cap.

– Savi mi-a povestit despre cât de rece şi de fierbinte este în spaţiul cosmic şi despre cum acţionează vidul asupra corpului uman. Hannah va fi moartă înainte de-a putea activa câmpul de forţă.

– Mai ţii minte cum să-l porneşti? întrebă Harman. Cum să pilotezi blestemăţia aia?

– Ăăă… nu ştiu, răspunse Daeman. Am privit-o pe Savi pilotând, dar nu m-am gândit niciodată că va trebui s-o fac şi eu. Tu nu mai ţii minte?

– Sunt foarte… obosit, îşi frecă Harman tâmplele.

Hannah nu mai tremura şi părea moartă. Daeman îşi scoase mănuşa termopidermei şi aşeză palma pe pieptul femeii. Pentru o secundă fu sigur că murise, însă apoi simţi bătaia slabă, rapidă, ca a unei păsări a inimii ei.

– Harman, rosti el cu glas puternic, scoate-ţi termopiderma.

Bătrânul ridică ochii la el şi clipi.

– Da, rosti după aceea cu un ton abrutizat, ai dreptate. Eu mi-am trăit cele cinci Douăzeci. Ea merită să trăiască mai mult decât…

– Nu, idiotule!

Daeman începu să-l ajute să-şi dezbrace costumul. Aerul îi preschimba deja în gheaţă faţa şi mâinile expuse; nu-şi putea imagina cum ar fi fost să fii gol-puşcă în gerul acela. Chiar pe când vorbeau, aerul se rarefie, astfel că glasurile li se auzeau mai ascuţite şi mai slabe.

– Împarte termopiderma cu ea. Numeri până la cinci sute, după care o scoţi de pe ea şi te încălzeşti tu. Schimbaţi-o aşa între voi, până ce ea moare.

– Tu unde-o să fii? icni Harman.

Îşi scosese complet termopiderma şi încerca s-o îmbrace pe fata lipsită de cunoştinţă, dar mâinile şi braţele îi dârdâiau în aşa hal de frig, încât Daeman fu nevoit să-l ajute. Imediat termopiderma se adaptă la corpul lui Hannah şi femeia începu să tremure din nou, deşi costumul păstra la interior aproape toată

căldura trupului. Harman îşi puse masca osmotică pe faţă.

– Mă duc la sonie, horcăi Daeman.

Îi întinse arma lui Harman, însă trebui să-şi ridice propria mască osmotică pentru a se face auzit, fiindcă celălalt nu mai dispunea de comunicatorul costumului.

– Ia-o! Ţine-o pentru cazu-n care Caliban vine după voi.

Daeman ridică bucata de ţeavă lungă de un metru şi jumătate pe care o folosiseră ca rangă.

– N-o să vină, replică Harman între două respiraţii şuierătoare. O să vină după tine. Apoi ne va putea-nfuleca pe toţi, fără grabă.

– Atunci sper să-i dăm dureri de stomac, zise Daeman.

Îşi coborî masca osmotică şi se propulsă din picioare, alergând şi plutind către membrana de ieşire.

Abia după ce folosise capătul ascuţit al ţevii pentru a rupe şi sfâşia o gaură de mărimea unui om în membrană, după ce bătuse din picioare şi trecuse prin ea, pătrunzând în gravitaţia mai redusă, în frigul mai pătrunzător şi bezna mai adâncă din exteriorul firmeriei, Daeman îşi aminti că nu-i spusese lui Harman că planul lui era *să se întoarcă* cu sonie-ul – să treacă cumva prin peretele-fereastră şi să-i îmbarce. *Acum este prea târziu ca să mă-ntorc şi să-l anunţ.*

Daeman avusese probleme mari în a ţine pasul cu Savi şi Harman când ei trei străbătuseră pentru prima dată oraşul de cristal cu o lună în urmă – cu o eternitate în urmă – totuşi acum înota prin aerul rarefiat aidoma unei creaturi marine, o vidră din oraşul de cristal, găsind de fiecare dată locul perfect din care să se propulseze cu ajutorul picioarelor în exact clipa cuvenită, vâslind prin aer cu cele trei membre libere cu economie pură de efort, făcând tumbe şi piruete la momentul oportun pentru a găsi următoarea traversă sau suport, ori chiar următorul cadavru de post-om, în care să se împingă spre viitorul segment al călătoriei sale.

Şi tot nu era îndeajuns de rapid. Simţea cum timpul învingea în cursa aceasta, chiar în vreme ce ridica ochii către panourile oraşului din cristal – panourile ce străluceau muribund, sporind întunericul din pâlcurile de alge şi de pe terasele presărate de leşuri din care se propulsa şi prin care înota –, însă aici nu existau panouri transparente prin care să poată vedea acceleratorul linear care se apropia rapid. *Oare îl voi auzi când va trece prin acoperişul de cristal sau aerul este prea rarefiat ca*

să transmită sunetele?

Îşi alungă întrebarea din minte. Avea să ştie răspunsul odată cu sosirea acceleratorului.

Mergând spre sud, Daeman fu cât pe-aci să depăşească turnul de cristal, când privi în sus şi văzu că se afla deja sub sute şi sute de niveluri pustii ce se ridicau în beznă deasupra lui.

Coborî pe solul asteroidului, ţinu ţeava cu ambele mâini şi se roti, utilizând doar lentilele termopidermei pentru a străpunge întunericul. Forme umanoide pluteau în jur, unele destul de aproape, totuşi rostogolirea lor aleatorie sugera că erau probabil cadavre ale post-ilor, nu Caliban. *Probabil.*

Daeman vârî ţeava sub braţ, se lăsă mult pe vine, îşi aminti de ghemuirea lui Caliban cu braţe lungi, o imită, şi se împinse în picioare şi braţe cu toată energia care-i mai rămăsese. Pluti în sus, dar lent, mult prea lent. I se păru că abia înainta până ajunse la prima terasă extrudată, la douăzeci şi cinci de metri mai sus, şi înţelese cât de slăbit era când se folosi de balustrada terasei pentru a se propulsa iarăşi în sus, privind umbrele în vreme ce se înălţa.

Umbrele erau prea multe. Caliban se putea repezi către el de pe oricare dintre terasele acelea întunecate, însă Daeman nu putea face absolut nimic, era nevoit să se menţină în apropierea peretelui şi a teraselor, pentru a se împinge întruna, mişcându-se mereu, plutind în sus, repede la început, apoi cu viteză tot mai redusă, până ce alegea următoarea terasă, simţindu-se aidoma unei broaşte care sare de pe frunza unui nufăr de piatră şi metal pe frunza următorului.

Brusc, bărbatul izbucni în hohote de râs sonor. Sub murdărie, noroi, sânge şi jeg, termopiderma era verde. Arăta *într-adevăr* ca un broscoi slăbănog şi stângaci, care se ghemuia pentru a se împinge pe verticală la fiecare a zecea balustradă de la fiecare a zecea terasă. Râsetul îi reverberă găunos prin căştile protectoare de peste urechi şi-l şocă, determinându-l să revină la tăcere, cu excepţia răsuflării chinuite şi a icnetelor.

Cu un fior de spaimă, Daeman se opri şi efectuă o tumbă, chiar pe când se înălţa. *Oare am trecut de nivelul unde staţionează sonie-ul în exterior?* Distanţa până la podeaua de dedesubt părea imposibilă – probabil minimum trei sute de metri de hău – şi sonie-ul se găsea la numai... *La câte niveluri înălţime?* Cu inima bubuindu-i de panică, Daeman încercă să-şi

reamintească holoimaginea din celula-cabină de comandă a lui Prospero. La o sută cincizeci de metri înălţime? La două sute de metri?

Îngrozit de teroarea de a se fi rătăcit, se îndepărtă mai mult de perete şi verifică panourile de sticlă. Cele mai multe aveau acelaşi oranj bolnăvicios, care pălea necontenit. La înălţimea aceasta unele erau transparente, argintii de la lumina stelelor. Nici unul nu arăta pătratul alb al membranelor semipermeabile de la prima ecluză şi de la uşa lui Prospero. *Oare am văzut semnul respectiv pe hologramă sau doar am presupus că va fi unul vizibil de dinăuntru?*

Plutind aproape pe punctul de a se opri la apogeul ultimului salt, Daeman îşi trase de masca osmotică, slăbind-o. Îi venea să vomite.

N-ai timp pentru aşa ceva, idiotule. Încercă să respire în aerul de la înălţimea aceasta, dar era prea rarefiat, prea rece, prea puturos. În pragul pierderii cunoştinţei, îşi trase masca înapoi pe faţă. *De ce n-am adus lanterna? Am crezut că Harman s-ar putea să aibă nevoie de ea pentru a o îngriji pe Hannah sau pentru a-l împuşca pe Caliban, însă acum nu pot să găsesc nenorocita aia de fereastră.*

Bărbatul se sili să-şi încetinească respiraţia şi să se calmeze. Înainte ca gravitaţia să înceapă să-l tragă în jos, către podeaua întunecată, aflată la sute de metri de dedesubt, dădu din picioare şi vâsli din mâini, îndepărtându-se şi mai mult de perete, după care se întoarse pe spate ca un înotător şi privi în sus spre stele.

Acolo! La încă cincisprezece metri mai sus, pe peretele acesta. Pătratul alb se vedea pe un panou opac de fereastră.

Daeman execută o piruetă, ţinu ţeava între bărbie şi piept şi-şi folosi ambele braţe şi mâinile înmănuşate într-un bras energic. Dacă nu se putea apropia de terasa cea mai apropiată acum de el, ar fi pierdut peste şaizeci de metri de altitudine şi nu credea că mai avea forţa de a sui din nou.

Ajunse la terasă, prinse ţeava cu mâna stângă şi se împinse din picioare pe verticală, cu exact atâta efort cât îi trebuia ca să încetinească şi să se oprească în faţa panoului marcat cu alb. Gâfâind, cu vederea înceţoşată de transpiraţie, întinse braţul drept – mâna şi antebraţul îi trecură prin membrană ca şi cum ar fi fost un voal uşor lipicios.

– Mulţumescu-ţi, Doamne! icni Daeman.

Caliban îl izbi în clipa aceea, sărind din nişele umbrite de sub terasă de sus, cu braţele lungi şi picioarele şi mai lungi deschizându-se şi înhăţând, cu dinţii sclipind în lumina Pământului.

– Nu! gemu Daeman când monstrul se ciocni de el, cuprinzându-l cu braţele, picioarele şi degetele, pocnind dinţii către jugulara sa.

Omul izbuti să ridice antebraţul drept pentru a-şi proteja beregata – colţii lui Caliban sfârtecară carnea şi se ciocniră de os –, iar cele două forme, încâlcite şi zbătându-se, cu sângele ţâşnind ca o fântână arteziană în semi-imponderabilitatea din jur, căzură împreună prin aerul rarefiat spre terasa următoare, lovindu-se de sticlă, plastic, lemn şi carnea îngheţată a post-oamenilor şi rostogolindu-se în bezna de acolo.

59
Câmpiile Ilionului

Poate că Mahnmut observase cel dintâi ce se petrecea pe cerul, marea şi pământul din jurul Ilionului, dar asta fiindcă el se aştepta. Nu ştia *ce anume* aştepta… însă în tot cazul nu ceea ce vedea acum.

Ce vezi? întrebă Orphu pe fascicul îngust.

Ah… icni Mahnmut.

O sferă rotitoare largă de câteva sute de metri apăruse pe cer la şase sute de metri deasupra Ilionului. Apoi o a doua se materializase rotindu-se imediat peste câmpul de bătălie, între cetate şi colina Batieia. Mahnmut se răsuci iute şi văzu o a treia sferă ivindu-se instantaneu deasupra taberelor aheilor, după care a patra apăru la câţiva kilometri depărtare în mare, în faţa zecilor de corăbii aheene care fugeau. A cincea se ivi în nordul oraşului; a şasea în sud.

Ce vezi? insistă Orphu.

Ăăă… făcu Mahnmut.

Toate sferele erau acoperite de culori pâlpâitoare, însă brusc fură umplute cu modele fractale ascuţite, care se cristalizară în imagini multiple ale lui Olympus Mons, văzut de la diferite distanţe, din diferite unghiuri şi încadrat de diferite perspective; toate arătau vulcanul marţian şi cerul marţian albastru. O sferă

se lăsă pe câmpiile Ilionului, astfel că solul marţian din cercul de o sută de metri continua neîntrerupt din cel troian. Sfera uriaşă din vest se aplatiză la nivelul unui cerc în cer şi după aceea coborî până ce oceanul marţian fu la acelaşi nivel cu Marea Mediterană. Apa curgea înainte şi înapoi între cele două planete. Corăbiile aheene încercară să coboare pânzele, luntraşii încetară să mai vâslească, totuşi ambarcaţiunile cu coarne înalte nu se putură opri la vreme şi trecură prin cercul de turbulenţă clocotitoare în oceanul marţian nordic, cu versanţii albi ai lui Olympus Mons profilându-se pe fundal. Indiferent în ce direcţie ar fi privit, Mahnmut putea să vadă vulcanul marţian, chiar şi prin sferele care acum deveneau portaluri circulare pe bolta de deasupra Ilionului.

Ce se-ntâmplă? răcni Orphu pe fascicul îngust.

Ăăă... repetă Mahnmut.

Zeci de obiecte zburătoare negre ţâşniră prin portalurile circulare de pe cer, din cel care pătrundea în mare îndărătul lui Mahnmut, chiar şi prin portalul de la nivelul solului – mai degrabă un arc decât un cerc. Întrucât baza lui era sub solul troian –, care se deschidea la nici o sută de metri în faţa lui Ahile, Hector şi a oamenilor săi. Obiectele zburătoare se repezeau prin cer precum viespi uriaşe şi moravecul observă că erau negre, ghimpate, cu planuri ascuţite, nu cu mult mai mari decât Orphu şi acţionate de motoare pulsatorii vizibile în pântecele, flancurile şi boturile lor. Maşinile aveau cockpituri bulbucate de sticlă neagră şi erau presărate de antene flexibile de comunicaţii şi de arme incontestabile – rachete, tunuri, bombe, proiectoare de raze. Dacă erau carele de luptă de ultima generaţie a zeilor, atunci ajunseseră ultrarapid la producţia de masă de înaltă tehnologie.

Mahnmut! răgi Orphu.

Scuze, spuse micul moravec. Aproape bâlbâindu-se, se grăbi să descrie haosul din ceruri, de pe apele şi câmpiile din jurul lor. Avea dificultăţi în a prezenta totul în timp real.

Ce fac Ahile, Hector şi ceilalţi greci şi troieni? întrebă Orphu. *Fug?*

Unii dintre ei, răspunse Mahnmut. *Totuşi, majoritatea aheilor din jurul meu şi troienii de lângă colina ta se reped în cel mai apropiat cerc-portal.*

Se reped în *el?* repetă ionianul. Mahnmut nu-şi mai auzise niciodată prietenul masiv părând atât de stupefiat.

Da. Ahile şi Hector au început – au strigat, au răgit ceva, au ridicat lăncile şi scuturile şi… s-au repezit în el. Cred că au văzut Olympus Mons, au ştiut ce este şi pur şi simplu… l-au atacat.

Au atacat un vulcan marţian? repetă Orphu. Părea de-a dreptul lovit de trăsnet.

Au atacat Olimpul, căminul zeilor, rosti Mahnmut, sunând el însuşi destul de stupefiat. *Aoleu!*

Ce „Aoleu”? întrebă Orphu.

Chestia asta cerc-portal dinapoia noastră, se bâlbâi Mahnmut. *Zeci de corăbii greceşti au trecut prin ea…*

Da, ai spus deja.

Dar prin portal sunt vizibile sute *de nave.*

Nave greceşti? întrebă ionianul.

Nu, spuse Mahnmut. *Majoritatea sunt nave OV.*

Omuleţii verzi? Orphu suna ca un sintetizator de voce modest proiectat şi executat, care rostea fiecare cuvânt de parcă atunci îl auzea pentru întâia oară.

Mii de OV. Pe sute de nave.

Feluci?

Feluci, barjele acelea mari pe care le utilizau pentru a transporta, pietrele pentru capete, nave cu pânze şi mai mari, ambarcaţiuni mai mici… toate navighează spre Olympus Mons, amestecate acum cu corăbiile aheene printre ele.

De ce? întrebă Orphu. *De ce navighează zekii spre Olimp?*

Nu mă-ntreba! ţipă Mahnmut. *Eu sunt un simplu lucrător pe-aici… hopa!*

Hopa?

Cerul este plin de dâre de flăcări, ca nişte meteori care coboară din spaţiu.

Zeii şi-au reluat bombardamentul? întrebă Orphu.

Nu ştiu.

În ce direcţie?

Poftim? făcu Mahnmut.

Dacă ar fi fost conceput cu o falcă, acum i-ar fi rămas deschisă. Cerul era o reţea de dungi învăpăiate, cu portalurile circulare arătând Olympus Mons într-o duzină de locuri în jurul Ilionului şi cerul plin de maşini negre ghimpate, care se repezeau înainte şi înapoi la altitudini tot mai joase. Mii de ahei şi troieni se repeziseră prin primul portal după Ahile şi Hector, în timp ce zeci de mii de alţi troieni şi aliaţii lor ocupau poziţii defensive pe

zidurile Ilionului şi pe câmpia din faţa Porţii Scheiană. Gongurile răsunau. Tobele răpăiau. Aerul sfârâia de energie şi reverbera de răcnete. Aheii alergară spre poziţiile defensive ale tranşeelor lor şi razele soarelui le scânteiară pe armurile lustruite. O mie de arcaşi troieni de pe meterezele Ilionului îşi încordară arcurile la maximum, cu săgeţile aţintite către cer. Alte douăzeci de corăbii negre fură lansate la apă din tabăra aheeană. Mahnmut nu se putea roti suficient de rapid pentru a observa totul.

În ce direcţie se îndreaptă dârele de meteori? spuse Orphu. *De la vest la est, de la est la vest, de la nord la sud?*

Ce dracu' contează în ce direcţie? se răsti Mahnmut. *Stai, scuză-mă. Vin din toate părţile. Practic se încrucişează ca o reţea pe fundalul albastru.*

Se îndreaptă vreuna spre Ilion?

Nu cred. Nu direct. Stai, văd acum ceva la capătul unei dâre... transfochez... Dumnezeule, este o...

Navă spaţială? întrebă Orphu.

Da! icni Mahnmut. *Aripioare, fuzelaj, motor care vuieşte... pare o rachetă desenată de un copil. Pluteşte pe o coloană de energie galbenă. Ceilalţi meteori sunt tot nave... unele plutesc... una coboară. Hopa!*

Iarăşi hopa?

Nava aceea care plutea pare să aterizeze, spuse Mahnmut. *La fel ca patru-cinci dintre maşinile negre zburătoare mai mici.*

Da? făcu Orphu. Ionianul suna calm, poate chiar amuzat.

Coboară pe colina de lângă tine! Aproape drept peste tine, Orphu! Stai locului, sosesc! Mahnmut începu să alerge în patru labe cu viteză maximă către colina unde jetul galben al navei spaţiale ridica praf şi pietricele la treizeci de metri înălţime în văzduh. Nu-l putea zări pe Orphu prin colb, fiindcă şi alte aparate coborau lângă tumulul amazoanei. Maşinile zburătoare ghimpate extinseră un tripod de asolizare complicat. Armele de pe navele viespe aflate în coborâre se roteau, ochindu-l pe Orphu. Mahnmut zări toate acestea înainte de a pierde totul din vedere, când pătrunse în galop în furtuna de praf.

Nu plec nicăieri, îi trimise Orphu. *Dar nu-ţi scrânti vreun servomecanism din cauza grabei, vechiul meu prieten. Cred că ştiu cine-s tipii ăştia.*

60
Inelul ecuatorial

Rostogolindu-se pe terasa întunecată împreună cu Caliban, Daeman simţi că monstrul încerca să-i smulgă braţul. Doar fibrele metalice din termopidermă şi răspunsul automat al costumului, care etanşa toate perforaţiile, împiedicară dinţii lui Caliban să-i rupă carnea de pe braţ şi să-i frângă apoi oasele. Totuşi costumul nu avea să-l mai salveze multă vreme pe bărbat.

Omul şi fiara-om se izbiră de mese, se rostogoliră printre cadavrele post-oamenilor, loviră violent o traversă şi ricoşară în microgravitaţie în urma impactului cu un perete de sticlă. Caliban nu intenţiona să-şi slăbească îmbrăţişarea şi-l strângea pe Daeman cu putere, lipindu-l de el cu degetele lungi de la mâini şi cu degetele palmiforme şi prehensile de la picioare. Brusc, creatura încetă să mai muşte şi-şi retrase capul care băloşea, dar numai pentru a-l repezi iarăşi spre gâtul lui Daeman. Bărbatul blocă din nou atacul cu antebraţul drept, fu muşcat încă o dată până la os şi gemu sonor, când se împleticiră înapoi către balustrada terasei. În ciuda închiderii automate a costumului, sângele ţâşni în sfere izolate, care se sparseră la contactul cu costumul lui Daeman sau cu pielea solzoasă a lui Caliban.

Pentru un moment, rămaseră blocaţi, lipiţi de balustrada terasei, iar Daeman privi în ochii galbeni ai lui Caliban, aflaţi la nici zece centimetri de ai săi. Ştia că dacă între ei n-ar fi fost antebraţul său, Caliban ar fi muşcat prin masca osmotică şi i-ar fi sfâşiat faţa într-o clipită, dar în secunda aceea prin mintea lui Daeman trecu de fapt un gând simplu şi un fapt uluitor – *Nu mi-e frică.*

Nu mai exista nici o firmerie la care corpul lui mort să fie faxat pentru a fi reparat în patruzeci şi opt de ore sau mai puţin şi nu-l mai aşteptau acum viermii albaştri – indiferent ce s-ar fi întâmplat în continuare, era pentru vecie.

Nu mi-e frică.

Daeman văzu urechile de animal, botul bălos, umerii solzoşi şi se gândi din nou cât de material, cât de fizic era Caliban. Îşi aminti, din grotă, rozul obscen al penisului şi scrotului creaturii-animal.

Când Caliban îşi desfăcu dinţii pentru a se repezi iarăşi – chiar

în timp ce Daeman ştiu că nu va mai putea para pentru a treia oară atacul spre jugulara sa –, bărbatul îşi coborî mâna stângă, găsi globurile elastice şi strânse pe cât de tare strânsese vreodată ceva în viaţa sa.

În loc să-şi năpustească botul, monstrul zvâcni din cap, ducându-l mult către îndărăt şi urlă atât de puternic în aerul rarefiat, încât sunetul reverberă prin spaţiul aproape complet lipsit de atmosferă, după care bruta se zbătu pentru a se elibera. Daeman se aplecă mult, îşi lăsă ambele braţe mai jos – cel drept sângera, totuşi degetele mâinii continuau să funcţioneze – şi comprimă din nou, ţinându-se de Caliban şi fiind târât de creatura care se zvârcolea şi lovea din picioare pentru a scăpa. Bărbatul se imagină zdrobind tomate cu mâinile lui puternice, cu mâinile lui de om, se închipui storcând sucul din portocale, vizualiză pulpa acestora ţâşnind şi continuă să se ţină cu putere – lumea se redusese la voinţa de a se încleşta zdravăn şi de a strivi –, iar Caliban zbieră încă o dată, îşi roti braţul lung şi-l lovi pe Daeman cu suficientă forţă pentru a-l trimite în zbor.

Pentru câteva secunde, Daeman îşi pierdu cunoştinţa şi nu putu să se apere, ba nici măcar nu mai ştiu unde se afla. Însă monstrul nu folosi secundele acelea – era prea ocupat să agite din braţe şi picioare, să ţipe şi să se ţină de testicule, cu genunchii solzoşi ridicându-se mult, când încercă să se ghemuiască şi să se încovrige în aer. În momentul în care vederea lui Daeman începu să se limpezească, zări creatura înotând înapoi spre terasă, prinzându-se de balustradă, apoi propulsându-se pentru a străbate cei cinci metri care-l despărţeau de bărbat. Braţele lungi şi ghearele ajunseseră deja la jumătatea drumului către el.

Daeman bâjbâi orbeşte printre scaunele şi mesele din jur, găsi ţeava de fier acolo unde ricoşase, o duse cu ambele mâini îndărătul umărului şi lovi sălbatic cu metalul în flancul capului lui Caliban. Sunetul fu extrem de satisfăcător. Ţeasta monstrului zvâcni într-o parte, iar braţele ce-i fluturau şi trunchiul rostogolitor se izbiră în Daeman, dar bărbatul împinse bestia într-o parte – simţind cum braţul drept îi amorţise complet –, aruncă ţeava, sări spre balustrada terasei şi se propulsă în sus către ieşirea semipermeabilă aflată la nouă metri deasupra.

Prea încet.

Mult mai obişnuit cu gravitaţia redusă şi animat acum de o

ură mai presus de măsura omenească, Caliban îşi folosi mâinile, picioarele şi momentul de inerţie pentru a ricoşa din peretele terasei, prinse balustrada cu degetele de la picioare, se ghemui, se lansă şi-l întrecu pe Daeman prin aer spre panoul marcat deasupra lor.

Văzând că nu avea să câştige cursa către ieşire, bărbatul se prinse de o traversă care ieşea în consolă la cinci metri sub panoul semipermeabil şi-şi opri înaintarea. Caliban ateriză pe prag, cu braţele desfăcute, blocând apropierea de pătratul alb. Daeman înţelese că nu putea să treacă ori să ocolească braţele largi şi ghearele curbate. În aceeaşi clipă simţi şi durerea din braţul sfâşiat şi străpuns, care-i izbi mintea şi corpul ca o descărcare electrică, urmată de amorţeala crescătoare care anunţa slăbiciunea şi şocul ce trebuiau să urmeze în scurt timp.

Caliban dădu capul pe spate, mugi iarăşi, îşi dezveli dinţii şi psalmodie:

– Ce urăsc, El târnoseşte – ce mănânc, El prăznuieşte! Nici un ortac pentru tine – mai multă carne pentru mine!

Era gata să se repeadă după Daeman, de îndată ce omul avea să se întoarcă şi să fugă.

Văzându-i cicatricele încă nevindecate de pe piept, Daeman se pomeni rânjind fioros. *Savi l-a rănit cu împuşcătura ei. Ea n-a murit fără să lupte.*

Nici eu n-o voi face.

În loc să se întoarcă pentru a fugi, bărbatul se trase cu mâinile orizontal pe traversă, se ghemui, îşi adună în picioare toată energia care-i mai rămăsese, lăsă bărbia în piept şi se lansă direct spre toracele lui Caliban.

Daeman avu nevoie de două-trei secunde pentru a străbate spaţiul dintre ei, însă pentru o clipă monstrul păru prea surprins ca să reacţioneze. Hrana n-ar fi trebuit să reacţioneze în modul acela impertinent – prada n-ar fi trebuit să atace. Apoi creatura pricepu că cina sosea la el – purtând termopiderma pe care şi-o dorea – şi-şi dezgoli toţi dinţii într-un zâmbet care deveni un rânjet. Caliban cuprinse cu braţele şi picioarele proiectilul uman, într-o strânsoare despre care Daeman ştiu că n-avea s-o slăbească decât după ce omul avea să fie mort şi pe jumătate mâncat.

Trecură împreună prin membrană, cu Daeman simţind senzaţia sfâşierii unei perdele de voal lipicios şi cu Caliban urlând

în aerul rarefiat, iar peste un moment în tăcerea rece. Se rostogoliră laolaltă în spaţiul cosmic exterior, cu Daeman strângându-l pe Caliban cu tot atâta forţă pe cât îl strângea monstrul, împingând în sus cu mâna stângă falca inferioară a brutei şi străduindu-se să ţină departe colţii aceia pentru cele nouă-zece secunde despre care credea că avea nevoie.

Costumul termopidermă reacţionă instantaneu faţă de vid – se strânse violent pe trupul lui Daeman, contractându-se până ce acţionă ca un costum pneumatic, etanşând până şi interstiţiile moleculare prin care s-ar fi prelins în spaţiu aer, sânge sau căldură. Masca osmotică umflă vizorul transparent şi comută mişcarea şi purificarea respiraţiei reciclate a omului la capacitate maximă. Tubuleţele de răcire din termopidermă îngăduiau transpiraţiei naturale a lui Daeman să curgă repede prin canale, răcindu-i partea îndreptată către soare în vreme ce căldura corpului era transferată părţii aflate în umbra de minus două sute de grade. Toate acestea se petrecură într-o fracţiune de secundă şi Daeman nu avu habar de ele. Era prea ocupat să împingă falca şi botul lui Caliban în sus, să îndepărteze colţii aceia de gâtlejul şi umărul său.

Caliban era prea puternic. Scutură din cap, îl eliberă din apăsarea tot mai slabă a lui Daeman şi după aceea deschise larg gura pentru a rage, înainte să-i sfârtece beregata.

Aerul năvăli afară din pieptul şi botul monstrului ca apa dintr-un burduf găurit. Saliva îngheţă chiar pe când era scuipată în spaţiu. Caliban îşi apăsă peste urechi mâinile cu degete lungi, dar nu la timp – globule de sânge răbufniră în spaţiu când timpanele creaturii explodară. Picăturile de sânge porniră să fiarbă în vid şi, peste nici o clipă, sângele din venele lui Caliban începu să fiarbă de asemenea.

Ochii i se bulbucară şi alte globule de sânge ţâşniră din canalele lacrimale. Botul i se deplasă în sus şi în jos, când gura i se închise şi deschise ca a unui peşte, şuierând silenţios în vid, horcăind în căutarea aerului care nu mai exista. Suprafaţa ochilor ieşiţi din orbite ai monstrului începu să îngheţe şi să fie acoperită de o pâclă alburie.

Daeman se smulsese şi se eliberase, se rostogolise peste terasa din exterior – fusese cât pe aici să plutească neajutorat în spaţiu, dar se prinsese de balustrada ca o plasă metalică –, după care înaintase, trăgându-se în mâini, către locul unde sonie-ul

familiar era ancorat de suprafaţa metalică. Nu voia să fugă. Nu voia să-i întoarcă spatele lui Caliban. Dorea să stea şi să ucidă cu propriile-i mâini înmănuşate monstrul care se zbătea.

Însă una dintre mâinile acelea nu mai funcţiona – braţul drept sfâşiat îi atârna practic inutilizabil, când bătu din picioare pe ultimii trei metri spre vehiculul scund. *Harman. Hannah.*

Orice om neprotejat în spaţiul cosmic ar fi fost mort de acum – Daeman ştia asta instinctiv, deşi ştia atât de puţine despre orice – totuşi Caliban nu era om. Irupând sânge şi aer îngheţat aidoma unei comete oribile, a cărei suprafaţă intră în fierbere la apropierea de soare, Caliban se rostogoli, dădu din braţe, găsi o priză pe grila metalică a terasei şi bătu din picioare înapoi prin peretele semipermeabil, înapoi la aer şi la căldura relativă.

Daeman era prea ocupat, pentru a-l mai urmări cu privirea. Se întinse pe locul pilotului şi se uită la pragul metalic, unde ar fi trebuit să existe panoul de comenzi virtuale. Era dezactivat.

Cum îl activez? Ce fac după aceea? Cum îl pornea Savi?

Mintea bărbatului era ca un vid. Vederea i se contractă şi puncte negre îi dansară în faţa ochilor. Se hiperventila şi era pe punctul să leşine, în timp ce se străduia cu disperare să-şi amintească imaginea lui Savi pilotând sonie-ul, activând comenzile. Îi era imposibil.

Calmează-te. Încetişor. Încetişor. Era vocea lui, dar în acelaşi timp nu era a lui – ci un glas mai bătrân, ferm, amuzat. *Ia-o-ncet.*

Aşa făcu, silindu-şi mai întâi răsuflarea să revină la o cadenţă normală, apoi impunându-i inimii să-şi încetinească ritmul bătăilor, apoi focalizându-şi vederea şi mintea.

Savi n-a folosit o comandă verbală? Aşa ceva n-ar fi funcţionat aici, în spaţiul cosmic. Nu exista aer, aşa că nu existau nici sunete – aşa le spusese Savi. Sau poate Harman. Daeman învăţa de la toţi în zilele acestea. *Atunci cum?* Îşi impuse să se relaxeze încă şi mai mult, după care închise ochii şi se strădui să-şi reamintească imaginea lui Savi care-i ducea pe toţi departe de aisberg în acel prim zbor de noapte.

A trecut o mână pe sub capota asta joasă de lângă mâner, pentru activare.

Daeman mişcă mâna stângă. Un panou de comenzi virtual se materializă. Capabil să folosească doar mâna stângă, închizând ochii atunci când trebuia să-şi amintească mai clar, bărbatul deplasă degetele prin seriile de comenzi de pe panoul virtual

multicolor. Câmpul de forţă pâlpâi, activându-se, şi-l apăsă pe capitonaj. După o secundă, un muget îl făcu să tresară şi să ridice ochii, însă era numai aerul care se revărsa în spaţiul acum protejat, aşa cum comandase el cu degetele. O dată cu aerul sosi o voce:

– Mod manual sau autopilot?

Daeman îşi ridică puţin masca osmotică, aproape că izbucni în lacrimi când inspiră cel dintâi aer dulce pe care-l gusta după o lună şi răspunse:

– Manual.

Manşa de comandă apăru brusc, înconjurată de o aură virtuală. Tija ei se simţea solidă în mâna stângă a bărbatului.

Uitând de legăturile de ancorare, până ce văzu benzile elastice rupându-se şi zburând în spaţiu, Daeman ridică sonie-ul la trei metri deasupra terasei metalice, mişcă uşor manşa, alimentă propulsiile posterioare, se abătu de la curs, se realinie iute, înainte să izbească metalul în locul ferestrei, şi lovi pătratul semipermeabil cu o viteză de cincizeci-şaizeci de kilometri pe oră.

Caliban aştepta pe pragul interior. Monstrul sări către capul lui Daeman şi traiectoria sa fu perfectă, dar câmpul de forţă era activat. Caliban ricoşă şi se rostogoli în hăul din centrul turnului.

Daeman descrise un ocol larg, obişnuindu-se cu pilotatul, şi răsuci manşa pentru a spori viteza. Sonie-ul avea peste o sută de kilometri pe oră, când Caliban ridică privirea; ochii însângeraţi i se lărgiră şi botul aparatului izbi în secţiunea mediană a monstrului, expediindu-l prin spaţiul deschis al turnului, unde lovi traversele şi sticla din partea opusă.

Lui Daeman i-ar fi plăcut să mai stea şi să se joace – *dorinţa* aceea îl sfâşia într-o măsură mai mare decât durerea care-i urla în braţul drept –, totuşi prietenii lui mureau undeva dedesubt. Înclină sonie-ul şi pică direct spre podeaua oraşului, aflat la mai bine de nouăzeci de niveluri mai jos.

Fu cât pe-aci să nu redreseze la timp – sonie-ul rase turful, trecu prin alge şi trimise în toate părţile un nor de iarbă retezată –, însă apoi Daeman îl îndreptă paralel cu solul şi reduse uşor viteza. Avu nevoie de numai trei minute pentru a ajunge la firmerie, faţă de cele douăzeci de minute în care străbătuse distanţa în sens invers, înotând.

Peretele de intrare nu era destul de larg pentru sonie.

Daeman retrase vehiculul, spori puţin alimentarea cu energie şi făcu ca intrarea semipermeabilă să devină permanent permeabilă. Cioburi de sticlă, metal şi plastic urmară aparatul, când îl pilotă printre cuvele negre şi goale şi bărbatul făcu o grimasă când întrezări în unele corpurile albe şi moarte ale oamenilor pe care nu-i salvaseră la vreme. După aceea opri sonie-ul, dezactivă câmpul de forţă şi sări afară lângă alte două trupuri de pe podea.

În minutele finale, Harman lăsase costumul albastru al termopidermei pe Hannah, păstrând pentru el doar masca osmotică. Corpul lui gol apărea palid şi acoperit de vânătăi în lumina reflectată a farurilor sonie-ului. Gura femeii era deschisă larg, ca într-un ultim şi inutil efort de a sili mai mult aer în plămâni. Daeman nu mai pierdu vremea pentru a verifica dacă erau vii. Folosindu-se numai de braţul stâng, îi ridică pe rând şi-i aşeză pe cele două locuri ce-l încadrau pe al său. Făcu o pauză doar cât să sară iarăşi jos, să azvârle raniţa lui Savi pe locul din spate şi arma lângă propriul lui loc, după care reactivă câmpul de forţă.

– Oxigen pur, comandă el către sonie când aerul năvăli în cockpit.

Aerul rece şi curat deveni mai dens, ameţindu-l prin bogăţia lui. Daeman bâjbâi prin panoul de comenzi virtual, declanşând mai multe avertizări sonore înainte de a găsi căldura. Aerul cald radie dinspre consolă şi diverse fante.

Harman începu să tuşească primul, urmat de Hannah, după câteva momente. Pleoapele lor zvâcniră, ochii se deschiseră şi în cele din urmă se focalizară.

Daeman le surâse larg şi prosteşte.

– Unde… unde… icni Harman.

– Uşurel, spuse Daeman înaintând grijuliu cu sonie-ul spre ieşirea firmeriei. Nu te grăbi.

– Timpul… timpul… horcăi bărbatul mai vârstnic. Acceleratorul… linear…

– Ah, băga-mi-aş! şuieră Daeman.

Uitase de structura care gonea către ei; nu privise nici măcar o dată în sus sau peste umăr, în spaţiu, pentru a-i vedea apropierea.

Acceleră la maximum, ţâşni prin gaura unde fusese membrana şi goni spre ieşirea din turn.

În turn nu se vedea nici urmă de Caliban. Daeman descrise o curbă largă, se strecură prin panoul de ieşire al turnului precum aţa prin ochiul acului şi se ridică în spaţiu de pe terasa exterioară.

– Iisuse Hristoase, rosti Harman cu glas dogit.

Hannah ţipă – primul sunet pe care-l scosese de când fusese pescuită din cuva de vindecare.

Acceleratorul linear lung de trei kilometri era atât de aproape, încât inelul colector al găurii-de-vierme din partea sa anterioară acoperea două treimi din cerul de deasupra, ocultând soarele şi stelele. Jeturi se declanşau în formaţii stelare pe toată lungimea sa incredibilă, efectuând ultimele corecţii ale cursului înainte de impact. În clipa aceea Daeman nu cunoştea denumirile tuturor structurilor de pe accelerator, însă putea distinge toate detaliile inelelor lustruite şi sclipitoare, cu traverse în cruce, presărate de craterele nenumăratelor impacturi micrometeoritice, rackuri-lor de bobine de răcire, lungii conducte de retur de culoarea cuprului aflate deasupra miezului principal al acceleratorului, îndepărtatelor stive de injectoare şi sferei rotitoare de culoarea pământului-şi-a-mării a găurii-de-vierme captive. Forma creştea în mărime chiar pe când o priveau, acoperind ultimele stele de deasupra, iar umbra ei căzu peste oraşul de cristal lung de un kilometru şi jumătate de dedesubt.

– Daeman… începu Harman.

Daeman acţionase deja, deschizând la maximum propulsia, şi descrise un luping în sus şi peste turn, oraş şi asteroid, pentru ca după aceea să pice către curbura uriaşă şi albastră a Pământului în timp ce acceleratorul linear parcurgea ultimele sute de metri îndărătul lor.

Pentru o clipă turnurile oraşului fură deasupra capetelor oamenilor, în lupingul sonie-ului, apoi numai cu puţin mai departe când masa care gonea prin spaţiu izbi oraşul şi asteroidul, cu sfera găurii-de-vierme lovind în turnuri şi în oraşul lung cu o secundă sau două înaintea structurii de metale exotice a acceleratorului însuşi. Gaura-de-vierme colapsă silenţios în sine şi acceleratorul păru să se plieze ca un acordeon în neant, după care forţa completă a impactului deveni evidentă când cei trei oameni se întoarseră pe locurile lor şi lungiră gâturile pentru a vedea în spate.

Nu se auzi nici un sunet. Lucrul acesta îl şocă cel mai puternic pe Daeman – liniştea pură a momentului. Nici o vibraţie. Nimic din obişnuitele indicii terestre ale unui cataclism de proporţii.

Dar acesta se petrecea fără doar şi poate.

Oraşul de cristal explodă în milioane şi milioane de fragmente, cu sticla strălucitoare şi gazele arzătoare dilatându-se în toate direcţiile. Sfere uriaşe de foc se extinseră un kilometru, cinci kilometri, cincisprezece kilometri, parcă încercând să prindă sonie-ul care pica spre Pământ, apoi flăcările gigantice părură că se contractă – aidoma unei secvenţe video rulate în sens invers –, când consumară şi ultimele particule de oxigen evadate.

Oraşul aflat de cealaltă parte a asteroidului faţă de locul impactului fu propulsat de pe suprafaţa planetoidului şi se destrămă într-o mie de traiectorii distincte, când sticla, oţelul şi materialele exotice pulsatoare se dezintegrară, iar majoritatea secţiunilor îşi celebrară propriile orgii independente de distrugere, punctând totul cu şi mai multe explozii tăcute şi globuri de foc autodevoratoare.

La o secundă după primul impact, întregul asteroid lung de un kilometru şi jumătate se cutremură şi trimise unde concentrice de praf şi gaze în spaţiu pe urma sfărâmăturilor oraşului. După aceea asteroidul se dezagregă.

– Mai repede! zise Harman.

Daeman nu ştia ce anume făcea. Plonjase nava către Pământ la viteză maximă, păstrându-se în faţa văpăilor, sfărâmăturilor şi valurilor de gaze îngheţate, însă acum alarme roşii, galbene şi verzi apăreau pe toată consola de comenzi virtuală. Mai rău încă, în exteriorul sonie-ului se auzeau în sfârşit sunete – un şuier suspicios şi un pârâit care în câteva clipe crescu la nivelul unui muget terifiant. Iar cel mai rău dintre toate era faptul că lucirea portocalie din jurul sonie-ului se transforma rapid într-o sferă de flăcări şi plasmă albastru-electric.

– Ce se-ntâmplă? ţipă Hannah. Unde suntem?

Daeman o ignoră. Nu ştia ce să facă cu comanda de acceleraţie şi altitudine. Vuietul îşi spori intensitatea şi teaca de flăcări se îngroşă în jurul lor.

– Suntem avariaţi? strigă Harman.

Daeman clătină din cap. Nu credea. Se gândi că poate era ceva legat de revenirea cu viteza aceasta mare în atmosfera

Pământului. Odată, în casa unui prieten din Craterul Paris, pe când Daeman avea şase-şapte ani, în ciuda avertismentelor mamei sale de a nu face aşa ceva, el se lăsase în jos pe o balustradă lungă, zburase pe podea cu viteză mare şi lunecase pe palme şi pe genunchii goi pe covorul gros al mamei prietenului său. Simţise o arsură groaznică şi nu mai încercase niciodată să repete cascadoria aceea. Cam aşa ceva i se părea şi frecarea actuală.

Decise să nu le spună lui Harman şi Hannah teoria sa. Suna niţel cam prostească, chiar şi pentru el.

– Fă ceva! răcni Harman peste vuietele şi pârâiturile din jur.

Părul şi bărbile ambilor bărbaţi se ridicaseră vâlvoi în mijlocul acestei demenţe electrice. Hannah – cheală, lipsită până şi de sprâncene – se holba împrejur de parcă s-ar fi trezit în mijlocul unui azil.

Înainte ca vacarmul să copleşească absolut totul, Daeman zbieră spre comenzile virtuale:

– Autopilot!

– Activare autopilot?

Glasul neutru al sonie-ului aproape că nu se auzea sub vuietele reintrării în atmosferă. Daeman simţea căldura pătrunzând prin câmpul de forţă şi ştia că nu era un semn bun.

– Activează autopilotul! urlă el din toţi rărunchii.

Câmpul de forţă căzu peste cei trei oameni, apăsându-i puternic de locurile lor, când sonie-ul se răsuci cu partea de sus în jos, iar jeturile posterioare declanşară atât de violent, încât Daeman crezu că-i vor zbura dinţii din gură. Braţul îl durea îngrozitor sub presiunea decelerării.

– Reintrare pe cursul de zbor pre-programat? întrebă calm sonie-ul, vorbind ca idiotul savant care era.

– Da! răcni Daeman.

Ceafa îl durea din cauza apăsării teribile şi era convins că şira spinării îi va pocni.

– Este un răspuns afirmativ? întrebă sonie-ul.

– Afirmativ! ţipă Daeman.

Alte jeturi se declanşară, sonie-ul păru să ţopăie aidoma unei pietricele azvârlite peste suprafaţa unui lac, fu încă de două ori învăluit în flăcările reintrării atmosferice, după care, cumva, se îndreptă.

Daeman înălţă capul.

Zburau – atât de sus, încât marginea Pământului se vedea curbă în faţă, atât de sus, încât distingea munţii aflaţi mult dedesubt numai graţie albului zăpezilor pe fundalul culorilor maro şi verde –, dar zburau. Aici exista aer.

Daeman ovaţionă, se întinse şi o îmbrăţişă pe Hannah în termopiderma albastră, apoi răcni din nou fericit, ridicând pumnul spre cer în semn de triumf.

Încremeni cu pumnul şi cu ochii ridicaţi.

– Futu-i maica mă-sii… rosti el.

– Ce-i? făcu Harman, în pielea goală cu excepţia măştii osmotice care acum îi spânzura în jurul gâtului.

După aceea bărbatul mai vârstnic înălţă el însuşi ochii, urmărind privirea celuilalt.

– Futu-i maica mă-sii, îl imită ca un ecou.

Primul din mia de globuri de foc – sfărâmături din oraş, din acceleratorul linear sau din asteroidul dezintegrat – vui la un kilometru depărtare, lăsând în urmă un siaj vertical de flăcări şi plasmă lung de cincisprezece kilometri, aproape răsturnând sonie-ul cu violenţa trecerii sale. Alţi meteori urlară către ei din cerul care ardea deasupra.

61
Câmpiile Ilionului

Mahnmut ajunse pe colina Batieia, exact în clipa în care nouă forme înalte şi negre ieşeau din nava spaţială ce asolizase printre avionetele-viespi şi coborau pe rampă în furtuna învolburată de praf creată de sosirea lor. Siluetele erau umanoide, deşi aveau în acelaşi timp aspect insectoid, fiecare înaltă de aproximativ doi metri şi acoperită în armură şi cască chitinoase şi strălucitoare de duraplast, ce reflectau lumea din jur precum onixul lustruit. Braţele şi mâinile lor îi aminteau moravecului de apendicele unui scarabeu de bălegar – curbate, cu ghimpi, spini şi cârlige întunecate. Toţi purtau necunoscute arme complexe cu mai multe ţevi ce păreau să cântărească minimum cincisprezece kilograme. Silueta din faţă se opri în vârtejul de praf şi indică direct spre Mahnmut.

– Moravecule, asta-i planeta Marte?

Vocea amplificată vorbea în engleza bazică inter-sateliţi şi se făcea auzită atât prin sunete, cât şi pe fascicul îngust.

– Nu, răspunse Mahnmut.

– Nu? Ar trebui să fie Marte.

– Nu este, zise Mahnmut, expediind toată conversaţia către Orphu. Este Pământul. Aşa cred.

Forma înaltă de soldat clătină din cască de parcă răspunsul acela n-ar fi fost acceptabil.

– Ce fel de moravec eşti? Callistan?

Mahnmut se îndreptă, arătându-şi toată înălţimea bipedă.

– Sunt Mahnmut de pe Europa, anterior din submersibilul de explorare *Doamna Brună.* Acesta este Orphu de pe Io.

– Nu-i un moravec de vid?

– Ba da.

– Ce s-a-ntâmplat cu ochii, senzorii, manipulatoarele şi picioarele lui? Cine i-a fisurat învelişul în felul ăsta?

– Orphu este veteran de război.

– Trebuie să ne prezentăm la ganimedeanul Koros III, rosti silueta în armură. Du-ne la el.

– A fost distrus. A căzut la datorie.

Silueta înaltă şi neagră şovăi. Se uită la ceilalţi opt războinici de onix şi moravecul se gândi că probabil confereau prin fascicul îngust. Primul soldat reveni către el.

– Du-ne atunci la callistanul Ri Po, porunci el.

– A fost de asemenea distrus. Înainte de a continua, cine sunteţi voi?

Sunt rocveci, expedie Orphu pe canalul său privat de fascicul îngust.

– Nu sunteţi rocveci? întrebă ionianul pe lungimea de undă comună a fasciculului îngust.

Trecuse atât de mult de când Orphu comunicase cu oricine cu excepţia lui Mahnmut, încât europanul fu şocat să-i audă vocea pe banda comună.

– Preferăm să fim numiţi moraveci de Centură, spuse conducătorul grupului şi se întoarse pentru a i se adresa carapacei lui Orphu. Ar trebui să te medevacuăm la un centru de reparaţii de luptă, Bătrâne.

Gesticulă spre câţiva moraveci de luptă şi aceştia porniră către ionian.

– Stop! porunci Orphu şi glasul lui deţinea suficientă autoritate pentru a încremeni locului siluetele înalte. Eu voi decide când voi părăsi câmpul. Şi nu-mi spune Bătrâne, altfel îţi

voi purta angrenajele drept jartiere. Koros III a fost conducătorul misiunii. El este mort. Ri Po a fost al doilea la comandă. El este mort. În felul acesta la comandă este Mahnmut de pe Europa şi cu mine, Orphu de pe Io. Ce rang ai, rocvecule?

– Centurion Mep Ahoo, domnule.

Mep Ahoo? gândi Mahnmut.

– Eu sunt comandant! răcni Orphu. Lanţul de comandă ţi-este clar, soldat?

– Da, domnule, spuse rocvecul.

– Informează-ne asupra motivelor pentru care aţi venit aici şi de ce credeţi că aceasta este planeta Marte, continuă Orphu pe acelaşi ton de comandă; Mahnmut gândi că glasul prietenului său pe fascicul îngust cobora în spectrul subsonic, într-atât de coborât era basul. *Imediat,* centurion Mep Ahoo!

Rocvecul se execută, explicând pe cât de rapid putea, în vreme ce alte avionete-viespi bâzâiră peste capetele lor şi sute de războinici troieni ieşiră din cetate şi înaintară încetişor, suind pe colină, spre trupa coborâtă acolo, cu scuturile ridicate şi lăncile aţintite. În acelaşi timp, alte sute de ahei şi troieni se revărsau prin portalul circular aflat la câteva sute de metri mai la sud, alergând către pantele îngheţate ale Olimpului vizibile prin felia luată din cer şi din pământ.

Centurionul Mep Ahoo fu succint. El confirmă informaţia pe care Orphu i-o dăduse anterior lui Mahnmut – în discuţia pe care o purtaseră la trecerea peste Centura de Asteroizi în drum spre Marte – că, în urmă cu şaizeci de ani-e, ganimedanul Koros III fusese trimis la Centură de către moravecul Asteague/Che cu baza în Pwyll şi Consorţiul Cinci Sateliţi. Misiunea lui Koros fusese însă una diplomatică, nu de spionaj. Petrecând mai bine de cinci ani în Centură, sărind de pe un asteroid pe altul şi pierzând în decursul procesului majoritatea echipei sale de susţinere formată din moraveci jupiterieni, Koros negociase cu liderii beligeranţi ai clanurilor de rocveci, împărtăşindu-le neliniştile savanţilor moraveci din spaţiul jupiterian despre terraformarea rapidă a planetei Marte şi despre primele semne de activitate implicând tuneluri cuantice care tocmai fusese detectată acolo. Rocvecii doreau să ştie cine întreprindea activitatea aceea periculoasă de TC – post-oamenii de pe Pământ? Koros III şi moravecii din Centură conveniseră asupra acronimului EMN – Entităţi Marţiene Necunoscute.

Rocvecii erau deja îngrijoraţi, deşi mai mult despre vizibila – şi imposibila – terraformare rapidă a planetei Marte, decât despre activitatea cuantică, pe care tehnologia lor n-o putea detecta cu uşurinţă. Agresivi şi îndrăzneţi prin însăşi natura lor, moravecii din Centură trimiseseră deja şase flote expediţionare de nave spaţiale pe distanţa relativ mică spre Marte. Nici una dintre ele nu revenise sau nu supravieţuise translaţiei către orbita marţiană. Ceva de pe Planeta Roşie, sau de pe ceea ce fusese Planeta Roşie până recent – rocvecii nu aveau habar despre ce putea fi vorba –, le distrugea flotele înainte să fi ajuns.

Prin diplomaţie, tertipuri, curaj şi chiar dueluri, Koros III câştigase încrederea liderilor clanurilor de rocveci. Ganimedanul explicase planul Consorţiului Cinci Sateliţi – în prima etapă, în următorii cincizeci de ani, rocvecii aveau să proiecteze şi să bioproducă militar-veci dedicaţi, utilizând ca bază de pornire propriul lor ADN. Tot rocvecii urmau să răspundă de proiectarea şi construirea unor vehicule de luptă avansate, capabile să opereze în atmosfere şi în spaţiul cosmic. Între timp, mai avansaţii savanţi şi ingineri moraveci ai Consorţiului Cinci Sateliţi aveau să preia tehnologie ultramodernă din programul lor interstelar pentru a construi un tunelist cuantic şi un stabilizator de găuri-de-vierme. În a doua etapă, la momentul potrivit şi atunci când activitatea cuantică de pe Marte atingea niveluri alarmante, Koros însuşi urma să conducă un contingent mic de moraveci din spaţiul jupiterian, care avea drept scop ajungerea nedetectată pe Planeta Roşie. În a treia etapă, după ce ajungea pe Marte, Koros III avea să plaseze tunelistul cuantic în vertexul activităţii TC curente, stabilizând tunelurile cuantice deja utilizate de către EMN şi simultan deschizând tuneluri noi spre Centura de Asteroizi, unde alţi tunelişti cuantici realizaţi de Cinci Sateliţi aveau să-i aştepte semnalul maser înainte de a se activa.

În a patra etapă, rocvecii aveau să-şi trimită flotele şi luptătorii prin acele tuneluri cuantice spre Marte, unde aveau să confrunte, identifice, supună, stăpânească şi să interogheze Entităţile Marţiene Necunoscute şi să elimine ameninţarea pentru sistemul solar cauzată de excesiva activitate cuantică.

– Pare simplu, spuse Mahnmut. Confruntare, identificare, supunere, stăpânire şi interogare. Însă grupul vostru nici măcar n-a ajuns la planeta corespunzătoare.

– Navigarea prin tunelurile cuantice a fost mai complicată

decât ne-am aşteptat, spuse centurionul Mep Ahoo. În mod evident, unul dintre grupurile noastre s-a conectat cu unul dintre tunelurile existente ale EMN şi a trecut pe lângă Marte, ajungând… aici.

Silueta chitinoasă privi în jur. Luptătorii săi îşi ridicau armele grele, fiindcă o sută de troieni apăruseră pe creasta colinei.

– Nu trageţi în ei, zise Mahnmut. Ne sunt aliaţi.

– Aliaţi? rosti rocvecul şi vizorul lui strălucitor se întoarse către zidul de scuturi şi lănci care avansa.

În cele din urmă însă încuviinţă din cap, comunică pe fascicul îngust cu soldaţii săi şi armele complexe fură coborâte.

Troienii nu-şi coborâră armele.

Din fericire, Mahnmut îl recunoscu pe comandantul troienilor din lunga introducere a căpeteniilor din ziua anterioară şi strigă în greceşte:

– Perimus, fiul lui Megas, nu ataca. Războinicii aceştia în negru sunt prietenii şi aliaţii noştri.

Scuturile şi lăncile rămaseră sus. Arcaşii din rândul al doilea coborâră arcurile, dar săgeţile rămaseră înstrunate şi arcurile pe jumătate încordate, gata să fie ridicate şi lansate la comandă. Poate că rocvecii se simţeau în siguranţă faţă de săgeţile lungi de un metru cu ţepi muiaţi în otravă, totuşi Mahnmut nu intenţiona să testeze în felul acela rezistenţa propriului său integument.

– „Prieteni şi aliaţi”, repetă batjocoritor Perimus. Coiful său de bronz lustruit – cu apărătoare pentru nas, obrăzare, găuri rotunde pentru ochi şi o creastă turtită pe spate – arăta numai privirea furioasă a bărbatului, buzele subţiri şi bărbia puternică. Cum pot ei să ne fie „prieteni şi aliaţi”, micuţă maşină, când nu sunt nici măcar oameni? Şi de fapt, micuţă jucărie, cum poţi *tu* să ne fii „prieten şi aliat”?

Mahnmut nu avea un răspuns prea grozav la întrebarea aceea.

– Fiu al lui Megas, spuse el, m-ai văzut azi-dimineaţă cu Hector.

– Te-am văzut şi cu ucigaşul-de-oameni Ahile! strigă troianul.

Arcaşii îşi ridicară arcurile şi cel puţin treizeci de săgeţi fură aţintite spre Mahnmut şi rocveci.

Cum să-i câştig încrederea? expedie Mahnmut pe fascicul îngust către Orphu.

Perimus, fiul lui Megas... reflectă ionianul. *Dacă am lăsa evenimentele să se desfăşoare după cum spune Iliada, Perimus va fi mort peste două zile – ucis de Patrocle, împreună cu Autonous, Ececlus, Adrestus, Elasus, Mulius şi Pliartes într-o luptă sălbatică.*

Nu dispunem de două zile, trimise Mahnmut. *Majoritatea troienilor pe care i-ai menţionat – Autonous, Mulius şi ceilalţi – sunt aici chiar acum, cu scuturile ridicate şi suliţele aţintite, şi nu cred că Patrocle ne va fi de folos, potrivit spuselor lui Hockenberry, decât dacă nu cumva prietenul lui Ahile a sosit înot din Indiana. Ai vreo idee despre ce am putea face* acum?

Spune-le că rocvecii sunt ajutoare, *făurite de Hefaistos şi chemate de Ahile pentru a-l sluji să câştige războiul împotriva zeilor.*

– Ajutoare, rosti Mahnmut repetând cuvântul în greacă. *Nu cunosc forma aceasta a substantivului – nu înseamnă nici „servitor”, nici „sclav” şi...*

Spune-i o dată, mârâi Orphu, *înainte ca Perimus să-ţi bage o săgeată prin ficat.*

Mahnmut nu avea ficat, dar înţelese împunsătura sugestiei ionianului.

– Perimus, nobil fiu al lui Megas, strigă el, aceste forme întunecate sunt *ajutoare,* făurite de Hefaistos, însă aduse aici de Ahile ca să ne slujească să câştigăm războiul împotriva zeilor.

Perimus îl fulgeră cu privirea.

– Atunci şi tu eşti un *ajutor?* întrebă el.

Spune că da, trimise Orphu.

– Da.

Perimus lătră spre oamenii săi şi arcurile fură coborâte, săgeţile destrunate.

Potrivit lui Homer, expedie Orphu, *„ajutoarele” sunt un fel de androizi creaţi din părţi omeneşti în cuptorul lui Hefaistos şi folosiţi ca roboţi de către zei şi unii muritori.*

Vrei să-mi spui că în Iliada *există androizi şi moraveci?* întrebă Mahnmut.

În Iliada *există de toate,* spuse ionianul şi apoi lătră spre conducătorul rocvecilor:

– Centurion Ahoo, aţi adus cu voi în nave proiectoare de câmpuri de forţă?

Rocvecul înalt de onix se destinse la înălţimea sa totală.

– Da, comandante.

– Trimite o grupă în oraş – oraşul acela, Ilion – şi amplasează un câmp de forţă activat la puterea nominală pentru a-l proteja, comandă Orphu. Amplasează altul pentru a proteja tabăra aheeană pe care o vezi pe ţărm.

– La putere nominală, domnule? îl întrebă centurionul.

Mahnmut ştia că pentru alimentarea unui asemenea câmp ar fi fost probabil necesară toată energia produsă de reactorul cu fuziune al navei spaţiale.

– Putere nominală, repetă Orphu. Capabil să respingă atacuri cu salve, laser, maser, balistice, rachete de croazieră, nucleare, termonucleare, neutronice, cu plasmă, antimaterie şi săgeţi. Aceştia sunt aliaţii noştri, centurionule.

– Da, *domnule.*

Silueta de onix se răsuci şi emise pe fascicul îngust. Altă duzină de soldaţi coborî pe rampă purtând proiectoare masive. Luptătorii negri alergară în pas susţinut în ambele direcţii de pe colină, până ce numai centurionul Ahoo rămase acolo lângă Mahnmut şi Orphu. Avionetele-viespi bâzâiau prin văzduh şi descriau cercuri, cu armele încă rotindu-se.

Perimus se apropie mai mult. Creasta de pe coiful lustruit, dar ponosit, al bărbatului abia dacă ajungea până la pieptul dăltuit al centurionului Ahoo. Perimus ridică pumnul şi ciocăni cu încheieturile degetelor în pieptarul de duraplast al rocvecului.

– Interesantă armură, comentă troianul şi se întoarse către Mahnmut. Micuţule ajutor, noi ne vom alătura lui Hector în luptă. Vrei să vii şi tu?

Arătă spre cercul uriaş muşcat de cer şi de sol, la sud de ei. Alte unităţi troiene şi aheene mărşăluiau – nu alergau, ci mergeau în mod organizat, cu carele şi scuturile sclipind, cu stindardele fluturând – prin portalul cuantic, iar vârfurile lăncilor reflectau razele solare ale Pământului de partea aceasta şi lumina marţiană de partea cealaltă.

– Da, încuviinţă Mahnmut, vreau.

Îi expedie lui Orphu pe fascicul îngust: *Vei fi în siguranţă aici, Bătrâne?*

Îl am pe centurionul Mep Ahoo care să mă protejeze, răspunse ionianul.

Mahnmut coborî alături de Perimus versantul colinei – tufele de aici erau călcate în picioare, aproape complet turtite după

nouă ani de flux şi reflux a bătăliei –, conducând micul contingent de troieni pentru a i se alătura lui Hector. La poalele colinei, se opriră, când spre ei se împletici o făptură stranie – un bărbat gol-goluţ, fără barbă, cu părul în neorânduială şi ochi rătăciţi. Păşea grijuliu, alegând cu atenţie unde să calce cu tălpile însângerate şi nu purta pe el decât un medalion.

– Hockenberry? rosti Mahnmut în engleză.

Se îndoia în privinţa propriilor sale circuite de identificare vizuală.

– Prezent la apel, surâse larg scoliastul. Ce mai faci, Mahnmut?

Continuă după aceea în greacă:

– Bună ziua, Perimus, fiul lui Megas. Sunt Hockenberry, fiul lui Duane, prietenul lui Hector şi Ahile. Ne-am întâlnit azi-dimineaţă, mai ţii minte?

Mahnmut nu mai văzuse niciodată până în clipa aceea un om gol şi speră că va trece mult, mult timp până avea să vadă altul.

– Ce ţi s-a întâmplat? întrebă el. Ce s-a întâmplat cu hainele tale?

– Este o poveste lungă, spuse Hockenberry, dar fac pariu c-o pot rezuma şi termina înainte să mărşăluim prin gaura aceea din cer.

Se adresă apoi lui Perimus:

– Fiu al lui Megas, există posibilitatea de a căpăta nişte veşminte de la oamenii tăi?

În mod limpede, Perimus îl recunoscu acum pe Hockenberry şi-şi aminti că atât Ahile, cât şi Hector îl primiseră cu respect mai devreme, la întrerupta întrunire a căpeteniilor de pe colina Batieia. Se întoarse şi şuieră către troieni:

– Straie pentru nobilul acesta! Cea mai bună mantie, cele mai noi sandale, cea mai bună armură, cele mai lustruite cnemide şi cea mai curată lenjerie!

Autonous făcu un pas înainte.

– Nobile Perimus, nu avem veşminte, armuri sau sandale de rezervă.

– *Dezbracă-te imediat şi dă-i-le pe ale tale!* urlă căpetenia troiană. Dar mai întâi, omoară păduchii. Atât îţi poruncesc!

62
Ardis

Cerul continuă să cadă toată după-amiaza aceea şi seara.

Ada se grăbise afară pe pajiştea lungă a Palatului Ardis, pentru a privi dârele însângerate ce spintecau bolta – boomurile sonice răsunau şi reverberau peste dealurile împădurite şi valea râului –, şi rămase acolo, în vreme ce oaspeţii şi discipolii ţipară, răsturnară mese şi fugiră pe drum către îndepărtatul pavilion de faxare în dorinţa lor panicată de a scăpa.

Odiseu i se alătură şi stătură pe iarbă ca o insulă de imobilitate formată din două persoane într-o mare de haos.

– Ce este? şopti Ada. Ce se-ntâmplă?

Pe cer nu se vedeau niciodată mai puţin de o duzină de dungi arzătoare, iar uneori firmamentul serii era aproape complet acoperit de meteori.

– Nu sunt sigur.

– Are vreo legătură cu Savi, Harman şi Daeman?

Bărbosul în tunică o privi.

– Poate.

Majoritatea dârelor de foc brăzdaseră cerul şi dispăruseră, dar acum una – mai luminoasă decât celelalte şi audibilă, scrâşnind ca o mie de unghii care zgârie sticla – arse către orizontul estic şi-l lovi, ridicând un nor de flăcări care se dilată iute. Peste un minut, un sunet teribil se rostogoli peste ei – atât de puternic şi de intens, depăşind cu mult scârţâitul de unghii al trecerii meteoritului, încât Ada simţi că o dor toţi dinţii din cauza huruitului –, urmat de un vânt violent, care scutură de frunze ulmul bătrân şi purtă majoritatea corturilor ce fuseseră ridicate pe pajiştea aflată imediat dincolo de cotul aleii de acces.

Ada strânse antebraţul puternic al lui Odiseu şi se ţinu de el, până ce pielea bărbatului sângeră sub unghiile ei, fără ca ea să fi observat şi fără ca Odiseu să fi rostit ceva.

– Vrei să mergi înăuntru? întrebă el în cele din urmă.

– Nu.

Priviră spectacolul celest timp de încă o oră. Majoritatea oaspeţilor plecaseră, alergând pe drum dacă nu putuseră găsi droşte, cariole sau voynicşi care să le tragă, însă şaptezeci de discipoli rămăseseră alături de Odiseu şi Ada pe panta ierboasă. Alte obiecte loviră solul, ultimul mult mai violent decât primul.

Toate ferestrele de pe latura nordică a Palatului Ardis se sparseră şi cioburile se revărsară ca o ploaie în lumina serii.

– Mă bucur că Hannah este în clipa de faţă în siguranţa firmeriei, zise Ada.

Odiseu o privi şi nu comentă.

La apusul soarelui, Petyr ieşi din conac şi-i anunţă că servitorii s-au stricat.

– Cum adică „s-au stricat”? întrebă Ada.

– S-au stricat, repetă Petyr. Sunt pe jos. Nu mai funcţionează. S-au defectat.

– Prostii! spuse Ada. Servitorii nu se defectează.

Deşi ploaia de meteori era mai strălucitoare acum, în amurg, ea întoarse spatele spectacolului şi reveni, urmată de Odiseu şi Petyr, în Palatul Ardis, păşind grijuliu peste cioburile de sticlă şi tencuiala căzută de peste tot.

Doi servitori zăceau pe podeaua bucătăriei, iar altul în dormitorul de la etaj. Comunicatoarele le erau tăcute, manipulatoarele inerte, mânuţele cu mănuşi albe atârnau moi. Nici unul nu răspunse la împunsături, comenzi sau lovituri cu piciorul. Cei trei oameni ieşită din clădire şi găsiră alţi doi servitori în locurile unde se prăbuşiseră în curte.

– Aţi mai văzut vreodată un servitor defect? întrebă Odiseu.

– Niciodată, răspunse Ada.

Mai mulţi discipoli se strânseră în jurul lor.

– Este sfârşitul lumii? întrebă tânăra Peaen.

Nu era clar cui se adresase.

În cele din urmă, Odiseu vorbi, acoperind vuietele de pe cer:

– Depinde ce anume cade.

Arătă cu degetul său puternic şi butucănos către inelele-e şi -p, abia vizibile înapoia pirotehniei furtunii de meteori:

– Dacă nu sunt decât unii dintre acceleratorii mari şi dispozitivele cuantice de acolo, ar trebui să putem supravieţui. Dacă-i unul dintre cei patru asteroizi majori pe care trăiau post-ii… ei bine, s-ar putea să fie sfârşitul lumii… cel puţin sub forma sub care o cunoaştem noi.

– Ce este un asteroid? întrebă Petyr, discipolul veşnic curios.

Odiseu clătină din cap, ignorându-i întrebarea.

– Când vom şti? se interesă Ada.

Bătrânul bărbos suspină.

– Peste câteva ore. Aproape cu siguranţă până mâine seară.

– Nu m-am gândit niciodată în mod serios la sfârşitul lumii, zise Ada. Dar în tot cazul nu mi-am închipuit că s-ar putea sfârşi prin foc.

– Nu, spuse Odiseu, dacă se va sfârşi pentru noi, se va sfârşi prin gheaţă.

Cercul de bărbaţi şi femei îl privi.

– Iarna nucleară... murmură grecul. Dacă unul dintre asteroizii aceia – sau chiar numai o bucată mai mare din unul – loveşte oceanul sau uscatul, va ridica în atmosferă destul praf şi sfărâmături ca să coboare temperatura cu treizeci-patruzeci de grade în puţine ore. Poate chiar cu mai mult. Cerul se va acoperi de nori. Furtunile vor începe sub formă de ploaie şi apoi se vor transforma în ninsori timp de multe luni, poate chiar secole. Sera tropicală cu care v-aţi obişnuit în ultimul mileniu şi jumătate va deveni căminul gheţarilor.

Un meteorit mai mic ţiui la mică altitudine pe cerul nordic şi izbi undeva în pădurile de acolo. Văzduhul mirosea a fum şi Ada zărea flăcări îndepărtate în toate direcţiile. Pentru o secundă se gândi cât de necunoscută îi era lumea aceasta. Ce se afla în nordul Palatului Ardis, în pădurile de acolo? Ea nu se îndepărtase niciodată cu mai mult de câţiva kilometri de Ardis sau de orice alt nod-fax şi fusese întotdeauna însoţită de o escortă din voynicşi pentru protecţie.

– Unde sunt voynicşii? întrebă ea brusc.

Nimeni nu ştia. Ada şi Odiseu dădură ocol Palatului Ardis, se uitară pe pajişti şi pe alei, ca şi pe luncile mai joase unde stăteau de obicei voynicşii, aşteptând sau patrulând pe perimetrul domeniului. Nu se zărea nici unul. Nimeni dintre cei aflaţi în grupul mic de pe peluză nu-şi amintea să fi văzut vreunul înainte de începerea ploii de meteori.

– Ai izbutit să-i sperii definitiv în cele din urmă, se adresă Ada lui Odiseu, încercând să glumească.

El scutură iarăşi din cap.

– Asta nu-i bine.

– Crezusem că nu-ţi plăceau voynicşii, zise femeia. În prima ta zi aici, l-ai retezat pe unul în două bucăţi.

– Ei pregătesc ceva. Este posibil să le fi sosit în cele din urmă clipa.

– Poftim?

– Nimic, Ada *Uhr.*

Îi luă mâna şi o mângâie uşor. *Ca un tată,* gândi Ada şi, în mod stupid, şocant, începu să plângă. Se gândea întruna la Harman şi la confuzia şi mânia care o încercaseră, când bărbatul îi spusese că dorea să-l aleagă pe el ca tată pentru copilul ei şi că dorea ca acel copil *să ştie* că el era tatăl. Ideea pe care Ada o considerase absurdă – aproape obscenă – părea acum foarte, foarte raţională. Strânse mai puternic mâna lui Odiseu şi plânse.

– Priviţi! strigă tânăra Peaen.

Un meteor mai puţin strălucitor cobora direct spre Ardis, dar sub un unghi mai vertical decât ceilalţi. Lăsa de asemenea o dâră înfocată pe cerul întunecat – soarele apusese finalmente –, însă siajul acestui obiect aerian aducea mai degrabă cu flăcări reale decât cu plasmă supraîncălzită şi urlătoare.

Obiectul sclipitor descrise un cerc deasupra lor şi păru apoi că se prăbuşeşte din cer, trosnind audibil dincolo de liziera aflată deasupra pajiştii superioare.

– A fost aproape, rosti Ada.

Inima îi bubuia.

– Ăsta n-a fost un meteorit, zise Odiseu. Stai aici. Mă duc să văd care-i situaţia.

– Vin cu tine.

Când bărbosul deschise gura pentru a o contrazice, ea adăugă simplu:

– Este domeniul meu.

Suiră împreună dealul, înaintând în crepusculul tot mai întunecos, cu cerul de deasupra strălucind în continuare de văpăi tăcute.

Flăcările şi fumul erau vizibile dincolo de marginea pajiştii superioare, imediat după linia arborilor, dar Ada şi Odiseu nu trebuiră să meargă şi să caute în bezna de acolo. Ada îi văzu prima – doi bărbaţi bărboşi, costelivi, care veneau spre ei din pădure. Unul dintre bărbaţi era gol, cu pielea lucind palid în amurgul semiîntunecat şi cu coastele vizibile de la cincisprezece metri depărtare, şi ducea în braţe un copil chel, îmbrăcat în costum albastru. Celălalt bărbos scheletic purta ceea ce Ada recunoscu imediat ca fiind o termopidermă verde, însă costumul în sine era atât de rupt şi de murdar, încât culoarea materialului abia putea fi distinsă. Braţul drept al acestui bărbat atârna nefolositor pe lângă corp, cu palma răsucită către înainte, iar

încheietura dezvelită şi mâna îi erau roşii de sânge. Amândoi bărbaţii se bălăbăneau, străduindu-se să rămână verticali şi să continue să înainteze.

Odiseu îşi scoase pe jumătate sabia scurtă din teaca de la brâu.

– Nu! strigă Ada, împingându-i mâna, astfel ca să bage arma înapoi în teacă. Nu, este Harman! Este Daeman!

Porni în fugă spre ei prin iarba înaltă.

Harman se clătină când ea se apropie şi Odiseu sprintă pe ultimii douăzeci de paşi, prinzându-i povara, înainte ca bărbatul să se prăbuşească cu faţa în jos. Daeman căzu şi el în genunchi.

– Este Hannah, rosti Odiseu, aşezând-o pe iarbă pe tânăra semiconştientă şi punându-şi degetele pe gâtul ei, pentru a-i căuta pulsul.

– Hannah? repetă Ada.

Femeia aceasta nu avea nici păr, nici gene, totuşi ochii de sub pleoapele ce-i clipeau repede erau ai lui Hannah.

– Bună, Ada, spuse fata de pe iarbă.

Ada se lăsă într-un genunchi, se ghemui lângă Harman, care se năruise şi-l ajută să se întoarcă pe spate. El încercă să-i zâmbească. Chipul iubitului ei era plin de vânătăi şi tăieturi, cu obrajii şi fruntea aproape complet acoperite de sânge uscat. Avea ochii afundaţi în orbite, pielea de un alb nesănătos, iar pometţii obrajilor foarte reliefaţi deasupra bărbii. Tremura de febră şi ochii îi ardeau în cap. Dinţii îi clănţăniră când vorbi:

– N-am nimic, Ada. Doamne, ce fericit sunt că te văd!

Starea lui Daeman era mult mai rea. Adei nu-i venea să creadă că aceşti doi bărbaţi emaciaţi, însângeraţi şi acoperiţi de vânătăi erau aceiaşi care plecaseră atât de nepăsători cu o lună în urmă. Trecu o mână pe sub braţul lui Daeman pentru a-l împiedica să pice cu faţa în jos. El se clătina în genunchi.

– Unde-i Savi? întrebă Odiseu.

Harman scutură din cap cu tristeţe. Părea prea obosit ca să mai poată vorbi.

– Caliban, spuse Daeman şi în urechile Adei vocea lui sună cu douăzeci de ani mai bătrână.

Toiul furtunii de meteori se abătuse; impacturile audibile şi prăbuşirile învăpăiate se deplasaseră către est. Câteva zeci de dâre minore traversară zenitul de la vest spre est, lin, semănând mai degrabă cu roiurile anuale de perseide din august, decât cu

violenţa anterioară din cursul serii.

– Haide să-i ajutăm în casă, rosti Odiseu.

Se sculă, o luă pe Hannah cu uşurinţă în ambele braţe şi-şi oferi umărul drept lui Daeman, ca să se rezeme de el când se ridică. Ada îl ajută pe Harman în genunchi, apoi în picioare, şi bărbatul îşi trecu braţul drept peste umărul ei, astfel încât ea îi susţinea mare parte din greutate, când coborâră pe pajiştea întunecată către luminile Palatului Ardis, unde discipolii lui Odiseu şi prietenii Adei aprinseseră lumânări.

– Braţul ăla n-arată bine, îi spuse Odiseu lui Daeman. Când ajungem la lumină, o să tai termopiderma şi o să mă uit.

Ada întinse mâna liberă şi atinse cu blândeţe braţul însângeratului Daeman, iar bărbatul jigărit gemu şi fu cât pe aici să se împleticească. Doar umărul puternic al lui Odiseu şi mâna dreaptă a Adei adusă repede între omoplaţii săi îl menţinură în picioare. Pleoapele lui Daeman fluturară câteva secunde, dar după aceea îşi focaliză privirea, îi zâmbi şi merse mai departe.

– Astea sunt răni serioase, zise Ada simţindu-se pe punctul de a izbucni în lacrimi pentru a doua oară în seara aceea. Amândoi trebuie să fiţi faxaţi la firmerie.

Nu înţelese absolut deloc motivul pentru care ambii bărbaţi începură să râdă, mai întâi şovăielnic şi evident străbătuţi de dureri, pentru un moment mai degrabă tuşind decât râzând, însă apoi lătrăturile se transformară în râs pur, care spori în volum şi sinceritate, până ce bărboşii scheletici părură aproape iritant de beţi în spasmele stârnite de gluma lor privată.

63
Olimp

Olympus Mons, cel mai înalt vulcan de pe Marte, se înalţă la douăzeci şi şapte de kilometri deasupra şesurilor din jur şi deasupra oceanului nou de la poalele sale. La poale, vulcanul are diametrul de cinci sute cincizeci de kilometri. Cu piscul său verde aflat la altitudinea de douăzeci şi şapte de mii de metri, Olympus Mons este de trei ori mai înalt decât muntele Everest de pe Pământ. Versanţii lui, albi de zăpadă şi gheaţă în timpul zilei, sclipesc roşii, aproape ca sângele, în seara aceasta din cauza strălucirii soarelui marţian care apune.

Stâncile colţuroase de aici, de la poalele nord-estice ale

vulcanului se ridică drept pe verticală pe o înălţime de cinci mii de metri. În această seară marţiană, umbra lungă a vulcanului se întinde către est până la linia celor trei vulcani de pe platoul Tharsis, în orizontul ceţos.

Elevatorul de cristal de mare viteză, care obişnuia să şerpuiască în sus pe flancul acesta al Olimpului a fost retezat în două, nu departe deasupra stâncilor, şi retezat atât de perfect, încât parcă ar fi fost tăiat cu ghilotina. Un puternic câmp de forţă de şapte straturi, generat de Zeus însuşi – *aegisul –,* protejează întregul masiv Olympus Mons de atacuri şi pâlpâie în lumina roşiatică a serii.

Imediat dincolo de stânci, acolo unde poalele Olimpului se apropie de oceanul nordic terraformat aici cu numai un secol şi jumătate în urmă, peste o mie de zei au coborât ca să se adune pentru război. O sută de care de luptă de aur, puse în mişcare de forţe invizibile, dar trase de armăsari puternici vizibili, acoperă spaţiul aerian la mii de metri deasupra maselor de zei şi de armuri de aur adunate pe platoul înalt şi pe plajele cu ardezie de dedesubt.

Zeus şi Hera se află în primul rând al acestei armate de nemuritori, fiecare înalt de şase metri – soţul şi soţia, amândoi superbi, cu armuri, scuturi şi arme făurite de Hefaistos şi alţi zei iscusiţi în meşteşuguri; până şi coifurile înalte ale lui Zeus şi Hera sunt lucrate din aur pur, întreţesute cu microcircuite şi ranforsate de aliaje avansate. Atena şi Apollo lipsesc temporar din linia întâi a acestei falange divine. Însă ceilalţi zei şi zeiţe sunt aici…

Afrodita este aici, tot frumoasă în echipamentul de război. Coiful îi este incrustat cu pietre preţioase; arcul micuţ este construit pentru a trage cu săgeţi de cristal, ale căror vârfuri cave sunt umplute cu gaze otrăvitoare.

Ares este aici, rânjind de sub fruntarul coifului cu creastă roşie, fericit la gândul vărsării de sânge fără de precedent care va urma în curând. Poartă arcul de argint al lui Apollo şi o tolbă plină cu săgeţi cu ghidare prin infraroşu. Va ucide sau va distruge orice ţintă în care trage.

Poseidon este aici – „cutremurătorul-pământului”, uriaş şi întunecat, înveşmântat în echipament de bătălie pentru prima dată după milenii. Zece bărbaţi, inclusiv Ahile, nu ar putea ridica securea masivă pe care o ţine în mâna stângă.

Hades este aici – chiar şi mai întunecat la chip, spirit şi

armură decât Poseidon, cu ochii roşii lucind din adâncurile găvanelor coifului. Persefona stă alături de stăpânul ei, împlătoşată în lapislazuli, ţinând ferm un trident cu ghimpi de titan în degetele lungi şi albe.

Hermes este aici – subţirel şi letal, ca o insectă în armura roşie, încordat să se teleporteze cuantic în bătălie, să ucidă şi să dispară înainte ca ochii muritori să-i poată înregistra sosirea, cu atât mai puţin carnajul pe care-l va lăsa în urmă.

Thetis este aici, şi ochii ei divini sunt înroşiţi de plâns, totuşi s-a echipat supusă în efecte complete de război, pregătită să-şi ucidă fiul, pe Ahile, dacă şi când va dori Zeus.

Triton este aici – cutezător în straturi de armură negru-verzuie; acesta este Satirul uitat al lumilor vechi – teroarea trâmbiţei din cochilie şi violatorul de fetiţe şi băieţi, zeul care îşi găsea mulţumirea în a abandona trupurile copiilor în adâncuri după ce-şi satisfăcea plăcerile cu ei.

Artemis este aici – zeiţa în armura de aur a vânătorii, cu arcul de război în mână, pregătită şi doritoare să verse litri de sânge omenesc ca prim pas pentru a răzbuna rănirea iubitului ei frate, Apollo.

Hefaistos este aici – împlătoşat în flăcări şi gata să coboare cu focul către inamicul muritor.

Toţi zeii, cu excepţia lui Apollo şi Atena care sunt în convalescenţă, se găsesc aici – rânduri şi rânduri de siluete gigantice şi tăcute, în armuri, înşiruite sub umbrele stâncilor. Deasupra lor, alţi zei şi zeiţe descriu ocoluri în carele de luptă zburătoare. Iar şi mai sus, deasupra tuturor, *aegisul* – armă deopotrivă ofensivă şi defensivă – pâlpâie tremurător şi acumulează energie.

În zona neutră din faţa zeilor, imediat dincolo de locul în care tremurul *aegisului* pătrunde prin sol şi stâncă şi continuă în jos, curbându-se într-o sferă adânc săpată spre centrul lui Marte, zac trupurile celor doi cerberi. Două creaturi cu aspect de câine, bicefale, lungi de şase metri, cu colţi de oţel-crom şi având în boturi spectrometre de masă cuplate cu cromatografe de gaze, cerberii sunt morţi acolo unde au fost ucişi de Ahile şi Hector, fiecare câte unul, la sosirea eroilor pe Olimp, cu numai câteva ore în urmă.

La treizeci de metri dincolo de cerberi sunt resturile arse ale

vechilor barăci ale scoliaştilor. Iar dincolo de barăci se întind armatele omenirii, care în seara aceasta numără o sută douăzeci de mii de luptători.

Trupele lui Hector sunt aliniate către interiorul uscatului, patruzeci de mii dintre cei mai cutezători războinici ai Ilionului. Lui Paris i s-a poruncit să rămână în Ilion, însărcinat de fratele său mai mare cu responsabilitatea împovărătoare a protejării căminelor lor şi a celor iubiţi din străvechea cetate – acoperită acum cu domul câmpului de forţă moravec, dar mult mai sigur protejată, a spus Hector, de vârfurile de bronz ale lăncilor şi de curajul omenesc. Însă ceilalţi comandanţi şi oamenii lor sunt aici.

Lângă Hector stă fratele de nădejde al căpeteniei supreme a troienilor, Deifobos, care conduce zece mii de lăncieri aleşi cu grijă. În apropiere se află Enea, care-şi făureşte noul său destin, nemaifiind favorizat de Ursite. Dincolo de contingentul său de luptători stă nobilul Glaucus, în fruntea şirurilor de care de luptă şi a celor unsprezece mii de licieni sălbatici, gata de bătălie.

Ascanius din Ascania, comandantul asociat al frigienilor, este tot aici – tânărul este complet echipat în bronz şi piele, nerăbdător să-şi atingă gloria. La rândul lor, cei patru mii două sute de ascanieni ai săi sunt însetaţi să verse ichor nemuritor dacă nu vor găsi sânge nemuritor.

Înapoia războinicilor troieni, prea bătrâni şi prea preţuiţi pentru a-i conduce pe oameni în luptă, dar înveşmântaţi azi în ţinută completă de război şi pregătiţi să moară dacă aceasta va fi voia universului, sunt strânşi laolaltă regii şi Bătrânii Ilionului – mai întâi regele Priam însuşi, cu legendara armură făurită din metalul unui meteorit antic, apoi bătrânul Antenor, tatăl multor eroi troieni – din care majoritatea au căzut deja în luptă.

Lângă Antenor stau onoraţii fraţi ai lui Priam, Lampus şi Clitius, şi Hicetaon cel cu barba grizonantă – care până în ziua aceasta îl venerase pe Ares, zeul războiului, mai mult decât pe oricare altă fiinţă –, iar în spatele lui Hicetaon se găsesc cei mai respectaţi dintre Bătrânii troieni, Pantous şi Timoetes. Astăzi, lângă aceşti bătrâni stă, cu ochii ţintiţi întruna asupra soţului ei, îmbrăcată în roşu de parcă ar fi devenit ea însăşi un stindard viu al sângelui şi pierderii, frumoasa Andromaca, nevasta lui Hector, mama ucisului Scamandrius, pruncul cunoscut de locuitorii iubitori din Ilion ca Astianax – „Domnul cetăţii”.

În centrul acestui front omenesc de luptă lung de cinci

kilometri, comandând peste optzeci de mii de ahei încercaţi în bătălii, se înalţă înveşmântat în aur Ahile, fiul lui Peleus, ucigaşul de oameni. Despre el se spune că ar fi – cu excepţia unei slăbiciuni secrete – invulnerabil. În seara asta, în echipament integral de război şi iradiind energia supraumană a furiei aproape inumane, el pare nemuritor. Locul din dreapta lui Ahile a fost lăsat gol pentru a cinsti amintirea celui mai drag prieten al său şi camarad de luptă, Patrocle, despre care se spune că ar fi fost omorât cu sălbăticie de Pallas Atena cu nici douăzeci şi patru de ore în urmă.

În spatele lui Ahile şi în dreapta sa se află surprinzătoarea troică formată din Agamemnon, Menelau şi Odiseu. Cei doi fii ai lui Atreu sunt încă învineţiţi după duelurile pe care le-au purtat cu Ahile, iar braţul stâng al lui Menelau este prea vătămat pentru a susţine scutul, totuşi cei doi conducători detronaţi au considerat că este necesar să fie azi alături de comandanţii şi de oamenii lor. Odiseu, aparent pierdut în gânduri, priveşte înainte peste şirurile de bătălie ale oamenilor şi nemuritorilor şi se scarpină în barbă.

Risipiţi printre ceilalţi ahei, în care de luptă şi pe jos, întotdeauna în fruntea luptătorilor lor, sunt eroii greci care au supravieţuit celor nouă ani de război crâncen – Diomede, îmbrăcat în blana de leu şi ţinând o ghioagă mai mare decât majoritatea oamenilor; Marele Aias, bastionul aheilor, ridicându-se peste întreaga sa linie de oşteni; şi Micul Aias, care-şi conduce ucigaşii profesionişti din Locri. La o aruncătură de piatră de eroii aceştia stă faimosul lăncier Idomeneu, în fruntea legendarilor săi luptători cretani, iar alături, din înălţimea carului de luptă, Meriones, nerăbdător să intre în bătălie alături de fratele vitreg al Marelui Aias, maestrul arcaş Teucer.

În flancul drept al aheilor, cel mai aproape de ocean, rând după rând de bărbaţi în armuri îşi întoarce coifurile cu creastă pentru a-şi privi conducătorul, şi cea mai vârstnică dintre căpeteniile aheene prezente azi aici, şiretul Nestor, îmblânzitorul de cai. Nestor s-a poziţionat înaintea tuturor oamenilor săi aici, pe aripa dreaptă, cu mantie roşie şi perfect vizibil în carul său de luptă cu patru cai, astfel că va fi primul din acest flanc care va cădea, sau primul care-şi va croi drum prin linia de bătaie a nemuritorilor. În carele din apropiere, în mod vizibil arzând de nerăbdare să pornească la atac alături de tatăl lor, sunt fiii lui

Nestor, Antilocus – bunul prieten al lui Ahile – şi fratele său mai înalt şi mai chipeş, Trasimedes.

O sută de alte căpetenii sunt prezente azi aici, toate purtându-şi numele mândre şi numele mândre ale taţilor lor, conducând alte zeci de mii de bărbaţi, toţi cu nume nobile şi istorii bogate, toţi purtând numele mândre ale taţilor lor în bătălie, spre glorie şi viaţă, ori ducând numele acelea cu ei în jos, către Casa Morţii.

În dreapta aheilor masaţi, răsfiraţi pe ţărm fără nici o ordine anume, tăcuţi şi verzi, sunt câteva mii de *zeki* – Omuleţii Verzi, care s-au revărsat din barjele, felucile şi ambarcaţiunile lor fragile de pe Oceanul Tethys şi de pe marea interioară Valles Marineris, şi care sunt martori azi şi aici din motive cunoscute doar lor, şi poate avatarului lor Prospero sau zeului neîntâlnit numit Setebos. Stau muţi în lungul valurilor ce se sparg pe nisip şi nici grecii, nici troienii, nici zeii nemuritori nu au interacţionat deocamdată cu ei.

La un kilometru depărtare pe ocean, dincolo de *zeki,* cu pânzele răsfrângând trandafiriul apus marţian şi cu vâslele reflectând strălucirea aurie a apei, se înşiruie peste o sută de corăbii aheene de război. Velele sunt acum slăbite, vâslele sunt ridicate la bord şi scuturile şi lăncile mărginesc flancurile corăbiilor. Numai crestele galbene, roşii, purpurii şi albastre, ca şi vârfurile scânteietoare ale coifurilor pot fi văzute din cei peste trei mii de războinici aheeni de pe navele acestea. În spaţiul dintre corăbiile masate, aripioare negre ţepoase brăzdează oceanul poleit cu aur. Relevate doar de periscoape şi de vârfurile velelor de metal negru, trei submarine ale moravecilor din Centură, dotate cu rachete balistice, navighează prin oceanul marţian.

Pe trei kilometri înapoia troienilor şi aheilor, pe uscat, se întinde rarefiat infanteria moravecilor din Centură – douăzeci şi şapte de mii de soldaţi în armuri negre şi cu membre de gândaci, ce poartă atât armament greu, cât şi uşor. Bateriile de artilerie ale rocvecilor, cu proiectile balistice şi energetice, sunt dispuse la cincisprezece kilometri în spatele frontului, cu proiectoarele şi ţevile aţintite spre Olimp şi armata nemuritorilor. Deasupra liniilor de oameni şi moraveci, dau ocoale şi fulgeră înainte şi înapoi o sută şaisprezece avionete de vânătoare aidoma viespilor, unele trecute pe mod stealth, altele continuând să fie

în mod îndrăzneţ la fel de negre ca atunci când au fost prima dată observate, ceva mai devreme în cursul zilei. Moravecii din Centură au raportat că şaizeci şi cinci de nave spaţiale de luptă se rotesc în jurul planetei Marte pe orbite variabile, de la numai un fir de păr deasupra atmosferei marţiene, până la câteva milioane de kilometri dincolo de rapizii sateliţi Phobos şi Deimos. Comandantul militar al trupelor de sol ale moravecilor din Centură i-a raportat moravecului european Mahnmut, care le-a tradus lui Ahile şi Hector, că toate tipurile de bombe, proiectile, câmpuri de forţă şi arme energetice de la bordul tuturor acestor nave sunt armate şi aţintite. Raportul nu înseamnă nimic pentru eroi şi ei l-au tratat cu indiferenţă.

Pe aceeaşi zonă plată de lângă Ahile, în dreapta lui Odiseu şi a Atrizilor, dar separaţi de aceştia, stau Mahnmut, Orphu şi Hockenberry. Mahnmut aruncase o privire asupra armatelor care începuseră să se strângă la începutul după-amiezii şi, cu ajutorul comandantului troian Perimus, poruncise imediat un car de luptă pentru a-l aduce pe Orphu prin felia de tunel cuantic, remorcând ionianul aflat în levitaţie în urma carului – folosind chiar cuvintele acestuia – ca pe „o autorulotă U-Haul ponosită”. Mahnmut nu ştia exact ce însemna asta – banca lui de date cu colocvialisme din Epoca Pierdută nu era atât de obsesiv de abundentă ca a lui Orphu –, însă îşi promisese că într-o bună zi va căuta termenul. Dacă avea să supravieţuiască.

Scoliastul Thomas Hockenberry, doctor în filozofie, este îmbrăcat în mantia, armura şi straiele unui comandant troian şi, deşi pare surescitat să fie martor la toate acestea, pare în acelaşi timp să aibă probleme în a sta nemişcat. În vreme ce miile de războinici, până la nivelul nobilului Ahile, aşteaptă aproape fără să se clintească adunarea finală a celor rămaşi în urmă din ambele armate – de oameni şi de nemuritori –, Hockenberry se foieşte de pe un picior pe altul.

– S-a-ntâmplat ceva? şopteşte Mahnmut în engleză.

– Cred că am nişte insecte în chiloţi, îi răspunde Hockenberry în acelaşi fel.

Oştile s-au strâns. Liniştea este nefirească – nu se aude nici un zgomot din nici o tabără, cu excepţia şuierului lent al valurilor îndepărtate ce se rostogolesc pe plaja cu pietricele, nechezatului ocazional al unui cal înhămat la un car de luptă, sunetului slab al

brizei marţiene prin stâncile Olimpului, vâjâitului aerian al carelor zburătoare ce descriu cercuri şi bâzâitului mai ascuţit al avionetelor-viespi, accidentalului zăngănit stins de bronz pe bronz, când vreun soldat îşi schimbă poziţia şi sunetului puternic, omniprezent şi negativ emis de zeci de mii de bărbaţi neliniştiţi care încearcă să-şi amintească să respire normal.

Zeus înaintează, trecând prin *aegis* ca un gigant ce păşeşte printr-o cascadă unduitoare.

Ahile avansează în zona neutră dintre fronturi, pentru a-l înfrunta pe Părintele Zeilor.

– **AI CEVA DE SPUS ÎNAINTE CA TU ŞI SPECIA TA SĂ MURIŢI?** rosteşte Zeus pe un ton destins, dar astfel amplificat încât este auzit până în cele mai îndepărtate colţuri ale câmpului de bătălie, ba chiar şi până la corăbiile greceşti de pe ocean.

Ahile tace, priveşte peste umăr la masele de oameni dinapoia sa, se întoarce, se uită dincolo de Zeus, către Olimp şi masele de zei din faţa lui, apoi lasă capul pe spate pentru a-l privi iarăşi pe uriaşul Zeus.

– Predaţi-vă acum, rosteşte Ahile, şi vom cruţa vieţile zeiţelor voastre, astfel ca să ne poată fi sclave şi concubine.

64
Palatul Ardis

Daeman dormi două zile şi două nopţi, trezindu-se la răstimpuri, doar când Ada îl hrănise cu supă sau când Odiseu îl spălase. Se deşteptase din nou, pentru scurt timp, în după-amiaza în care Odiseu îl bărbierise, trăgând cu briciul cu lamă dreaptă prin barba sa săpunită, însă fusese prea obosit ca să vorbească ori să asculte. Bărbatul care dormea nu băgase în seamă nici vuietele din ceruri, când meteoriţii reveniseră în seara următoare, apoi în următoarea. Nu se trezise când un fragment mic din ceva, călătorind cu mii de kilometri pe oră, se înfipsese în pajiştea dinapoia casei, exact acolo unde Odiseu predase vreme de săptămâni. Impactul excavase un crater larg de cinci metri şi adânc de trei metri şi spărsese toate ferestrele ce mai rămăseseră întregi în Palatul Ardis.

Daeman se deşteptă la mijlocul dimineţii celei de-a treia zile. Ada stătea pe marginea patului său – se dovedi că era patul ei – şi Odiseu era rezemat de canatul uşii, cu braţele încrucişate la

piept.

– Bine te-ai întors, Daeman *Uhr,* rosti încetişor Ada.

– Mulţumesc, Ada *Uhr.*

Glasul îi era răguşit şi i se părea că trebuia să folosească un volum neaşteptat de energie pentru a scoate doar câteva cuvinte.

– Harman? Hannah?

– Amândoi se simt mai bine, răspunse Ada. (Daeman nu observase niciodată până atunci ce culoare perfect verde aveau ochii tinerei.) Harman a coborât azi-dimineaţă din pat şi mănâncă la parter, iar Hannah reînvaţă să umble. În chiar momentul acesta, este pe pajiştea din faţă, la soare.

Daeman încuviinţă şi închise ochii. Simţi dorinţa copleşitoare de a ţine pleoapele lăsate şi de a pluti încetişor înapoi spre somn şi vise. Acolo avea mai puţine dureri, iar în clipa de faţă braţul drept îl ardea şi-l chinuia îngrozitor. Brusc, deschise ochii şi îndepărtă pătura de pe braţul acela, străbătut de certitudinea teribilă că i-l amputaseră în timp ce dormise şi că nu simţea decât dureri-fantomă de la un braţ-fantomă.

Braţul era roşu, umflat, cu cicatrice – rana provocată de muşcătura groaznică a lui Caliban fusese cusută cu fir gros –, dar nu dispăruse. Daeman încercă să-l mişte, să-şi clintească degetele. Durerea îl făcu să icnească, însă degetele se mişcaseră şi braţul se ridicase puţin. Îl lăsă să cadă înapoi pe cearşaf şi gâfâi o vreme.

– Cine-a făcut asta? întrebă după câteva secunde. Cine m-a cusut? Servitorii?

Odiseu se apropie de pat.

– Eu te-am cusut, rosti barbarul cu piept bombat.

– Servitorii nu mai funcţionează, adăugă Ada. Nicăieri. Nodurile-fax mai operează, aşa că avem ştiri de peste tot – servitorii s-au oprit şi voynicşii au dispărut.

Daeman se încruntă, străduindu-se să priceapă şi nereuşind. Harman intră în odaie, folosind un toiag de mers drept cârjă. Daeman văzu că îşi păstrase barba, deşi se părea că o scurtase şi o aranjase. Se aşeză pe un scaun lângă pat şi-l strânse de braţul stâng. Daeman închise ochii pentru un minut şi îi răspunse printr-o strânsoare la fel de puternică. Când redeschise ochii, îi erau umezi. *Oboseala,* gândi el.

– Furtuna de meteori se diminuează, spuse Harman, este mai

puţin violentă în fiecare seară. Au fost totuşi victime. Morţi. Numai în Ulanbat au murit peste o sută de oameni.

– Morţi? repetă Daeman.

De mult, mult timp, cuvântul nu avusese un înţeles real.

– Trebuie să reînvăţaţi de la zero totul despre înmormântări, zise Odiseu. S-a terminat cu faxarea spre o eternitate fericită ca post-oameni nemuritori în inelele-p şi -e. Oamenii îşi îngroapă morţii şi încearcă să-i îngrijească pe răniţi.

– Craterul Paris? murmură Daeman. Mama?

– Este sănătoasă, răspunse Ada. Oraşul acela n-a fost lovit. În fiecare zi sosesc mesageri cu veşti. Ţi-a trimis o scrisoare, Daeman – se teme să se faxeze până ce situaţia nu se stabilizează. Mulţi gândesc la fel. Fără servitori şi fără voynicşi, cu energia întreruptă peste tot, majoritatea oamenilor nu mai doresc să călătorească decât dacă-i absolut necesar.

Daeman aprobă încet.

– De ce energia este întreruptă şi totuşi nodurile-fax mai funcţionează? Unde sunt voynicşii? Ce se-ntâmplă?

– Nu ştim, spuse Harman, dar ploaia de meteori n-a inclus… cum l-a numit Prospero?… un Eveniment de Extincţie de Specie. Putem fi fericiţi.

– Da, zise Daeman.

Se gândi însă – *Deci Prospero şi Caliban şi moartea lui Savi au fost reale – n-a fost totul doar un vis?* Mişcă din nou braţul drept şi durerea îi răspunse la întrebare.

Hannah intră, purtând o rochie albă, simplă. Pe scalp i se vedea un puf scurt. Chipul îi părea mai uman şi mai viu din toate punctele de vedere. Se apropie de patul lui Daeman, grijulie să nu-i atingă braţul, se aplecă şi-l sărută apăsat pe buze.

– Mulţumesc, Daeman. Mulţumesc, spuse ea când termină sărutarea.

Îi întinse o floricică de nu-mă-uita pe care o culesese de pe pajişte şi bărbatul o luă neîndemânatic cu mâna stângă.

– Pentru puţin. Mi-a plăcut sărutul.

Aşa era. Fusese ca şi cum el – Daeman, fustangiul cel mai înflăcărat din lume – nu mai fusese sărutat niciodată până atunci.

– Ceva interesant, rosti Hannah şi desfăcu o ţesătură turin pe care o ţinuse ghemotoc în palmă. Am găsit-o lângă masa veche de stejar, dar nu mai funcţionează. Am încercat altele două. Nimic. Nici turinele nu mai merg acum.

– Sau poate că drama bătăliei dintre greci şi troieni s-a terminat, comentă Harman, apropiind de frunte ţesătura cu circuite brodate, pentru ca după aceea s-o arunce cât colo. Poate că povestea turinului s-a terminat.

Odiseu privea pe fereastră spre cerul albastru şi pajiştea verde, însă se întoarse către grupul mic de lângă pat.

– Nu cred, vorbi el. Mă tem că adevăratul război abia a-nceput.

– Ştii ceva despre drama turin? întrebă Hannah. Mi s-a părut că ai spus că n-ai fost niciodată sub ţesătura turinului.

Odiseu strânse din umeri.

– Savi şi eu am distribuit ţesăturile turin acum aproape zece ani. Eu am adus prototipul de… departe.

– De ce? întrebă Daeman.

Odiseu desfăcu palmele.

– Sosea războiul. Oamenii de aici, de pe Pământ, trebuiau să înveţe câte ceva despre război, despre teroarea şi frumuseţea lui. Şi trebuiau să afle şi câte ceva despre oamenii aceia din poveste – Ahile, Hector şi ceilalţi. Chiar şi despre mine.

– De ce? întrebă Hannah.

– Pentru că *soseşte* războiul.

– Noi nu suntem o parte a lui, observă Ada.

Odiseu îşi încrucişă iarăşi braţele pe piept.

– Veţi fi. Nu sunteţi încă în linia întâi, dar liniile acelea ale bătăliei se îndreaptă încoace. Veţi fi parte din conflictul acesta, indiferent dacă vreţi sau nu.

– Cum putem lua parte? întrebă Ada. Noi nu ştim cum să luptăm. Nici măcar nu vrem să-nvăţăm.

– Peste câteva săptămâni, rosti Odiseu, cam şaizeci dintre tinerii care au rămas aici vor şti câte ceva despre luptă. Va depinde de ei dacă vor şi dori să lupte, atunci când va sosi clipa. Aşa se-ntâmplă întotdeauna.

Îndreptă un deget spre Harman:

– Poate că n-o să-ţi vină să crezi, dar sonie-ul tău poate fi reparat. Am lucrat deja la el şi într-o săptămână, cel mult zece zile, va fi în aer.

– Nu vreau să văd lupte, spuse Ada. Nu vreau să fiu într-un război.

– Nu, zise Odiseu. Ai dreptate să spui asta.

Ada coborî chipul, de parcă s-ar fi luptat să-şi stăvilească

lacrimile. Când îşi puse mâna strânsă pe pat, Daeman îşi lăsă degetele lângă ale ei şi-i întinse floarea de nu-mă-uita a lui Hannah. Apoi lunecă în somn.

Se deşteptă în beznă şi, în lumina lunii, zări o siluetă stând lângă pat. *Caliban!* Instinctiv, Daeman ridică braţul drept, încleştând mâna în pumn, iar durerea îi aprinse focuri de artificii îndărătul pleoapelor.

– Uşurel, rosti Harman, aplecându-se pentru a-i extinde braţul bandajat. Uşurel…

Daeman icni, străduindu-se să nu vomite de durere.

– Crezusem că erai…

– Ştiu.

Daeman se ridică în capul oaselor în pat.

– Crezi c-a murit?

Bărbatul din umbre clătină din cap.

– Nu ştiu. M-am întrebat… m-am gândit. La amândoi.

– Amândoi? repetă Daeman. Adică şi la Savi?

– Nu… de fapt, da, mă gândesc mult la ea… dar acum mă refeream la Prospero. La holograma lui Prospero, care spunea că era doar un ecou al unei umbre sau aşa ceva.

– Ce-i cu ea?

– Cred că era *chiar* Prospero, şopti Harman şi se aplecă mai aproape. Cred că el era cumva întemniţat în oraşul asteroidal al post-oamenilor – ceea ce holograma lui Prospero numea „insula mea” – la fel cum şi Caliban era întemniţat acolo.

– De către cine?

Harman se lăsă pe spate şi oftă.

– Nu ştiu. În zilele astea nu mai ştiu naibii nimic.

Daeman aprobă încet.

– Ne-a trebuit mult timp pentru a învăţa destule ca să înţelegem că nici unul dintre noi nu ştie naibii nimic, nu-i aşa?

Bărbatul mai vârstnic râse. Când vorbi însă tonul lui şoptit era serios.

– Mă tem că i-am eliberat.

– Să-i eliberăm? răspunse tot în şoaptă Daeman. (Cu o clipă înainte se simţise flămând, hămesit, dar stomacul parcă i se umpluse brusc cu sloiuri de gheaţă.) Pe Caliban şi Prospero?

– Da.

– Sau poate că i-am omorât, spuse Daeman apăsat.

– Da. Harman se sculă şi-l strânse uşor de umăr. Te las să mai dormi. Mulţumesc, Daeman.

– Pentru ce?

– Mulţumesc, repetă Harman şi ieşi din odaie.

Daeman se lăsă înapoi pe perne, vlăguit, totuşi somnul nu sosi. Ascultă sunetele nopţii care pătrundeau prin fereastra spartă – greieri, păsări nocturne ale căror nume nu le cunoştea, broaşte ce orăcăiau în iazul micuţ dinapoia casei, foşnetul frunzelor în briza nopţii – şi constată că rânjea larg.

Este oribil dacă într-adevăr Caliban este viu. Însă şi eu sunt viu. Eu sunt viu.

Adormi apoi, un somn curat şi fără vise, care dură până ce Ada îl trezi la o oră după răsăritul zorilor, cu primul lui mic-dejun adevărat după cinci săptămâni.

După patru zile, Daeman se plimba singur prin grădini, într-o seară răcoroasă, dar frumoasă, când Ada, Harman, Hannah, Odiseu, Petyr şi tânăra Peaen coborâră dealul în căutarea lui.

– Sonie-ul este reparat, spuse Odiseu. Sau cel puţin poate zbura. Vrei să asişti la zborul de testare?

Daeman strânse din umeri.

– Nu neapărat. Aş dori să ştiu însă ce veţi face cu el.

Odiseu se uită la Petyr, Peaen şi Harman.

– Mai întâi, aş vrea să fac o recunoaştere. Să văd ce stricăciuni au cauzat meteoriţii în zona din jur şi să văd dacă sonie-ul mă va purta până la coastă şi-napoi.

– Şi dacă nu te va purta? întrebă Harman.

Odiseu înălţă din umeri.

– O să vin acasă pe jos.

– Unde-i „acasă”? întrebă Daeman. Şi de cât timp vei avea nevoie s-ajungi acasă, Odiseu *Uhr?*

Bătrânul bărbos zâmbi la auzul acelor cuvinte, dar în ochi i se citea o tristeţe profundă.

– Dacă ai şti… rosti el încetişor. Dacă ai şti…

Urmat de cei doi tineri discipoli şi de Hannah, barbarul continuă să suie dealul spre casă.

Harman şi Ada se plimbară cu Daeman.

– Ce vrea să facă? îl întrebă Daeman pe Harman. Care-i scopul lui real?

– Să-i găsească pe voynicşi.

– Şi după aceea?

– Nu ştiu.

Harman nu mai avea nevoie de cârjă, însă spunea că se obişnuise cu toiagul de drumeţie, iar acum îl folosi pentru a dezrădăcina o buruiană care creştea printre flori.

– Servitorii îngrijeau grădina, zise Ada. Eu încerc s-o fac, dar sunt foarte ocupată cu mesele, spălatul rufelor şi cu toate celelalte…

Harman izbucni în râs.

– E greu să găseşti ajutoare pricepute în ziua de azi, observă el.

O cuprinse cu un braţ după mijloc. Tânăra îi aruncă o privire pe care Daeman n-o putea interpreta, dar despre care ştia că era importantă.

– Am minţit, i se adresă Harman lui Daeman. Tu ştii şi eu ştiu că Odiseu îi va ataca pe voynicşi, pentru a-i opri să facă ceea ce plănuiesc să facă.

– Da, încuviinţă tânărul. Ştiu.

– Va folosi războiul acela pentru a-şi pregăti discipolii pentru ceea ce el consideră adevăratul război, urmă Harman, privind în sus, către conacul alb de pe deal. Încearcă să ne-nveţe cum să luptăm înainte de a sosi adevărata bătălie. El spune că vom şti – că războiul va veni sub forma unor sfere rotitoare, care vor deschide găuri în cer, ne vor duce în lumi noi şi ne vor aduce lumi noi.

– Ştiu, zise Daeman. L-am auzit spunând asta.

– Este nebun, spuse Harman.

– Nu, nu este.

– Te vei duce cu el la război? întrebă Harman, sunând de parcă şi-ar fi pus lui însuşi întrebarea aceea de multe ori.

– Nu împotriva voynicşilor. Numai dacă voi fi silit. Mai întâi, am de luptat în altă bătălie.

– Ştiu, rosti Harman. Ştiu.

O sărută pe Ada, apoi spuse:

– Ne vedem în casă, şi sui dealul singur, încă şchiopătând uşor.

Pe neaşteptate, Daeman se simţi complet lipsit de energie. În apropiere, era o bancă de lemn, de unde se vedea pajiştea cea mai de jos şi valea râului învăluită în umbrele serii, aşa că se aşeză pe ea, uşurat. Ada îi urmă exemplul.

– Harman şi-a dat seama despre ce vorbeai, însă nu şi eu. În ce bătălie ai de luptat mai întâi?

Bărbatul ridică din umeri, stânjenit să vorbească despre subiectul acela.

– Daeman?

Glasul femeii sugera că era dispusă să stea aici, pe bancă, până ce avea să-i răspundă, iar în clipa aceea el nu avea energia de a se ridica şi a se îndepărta.

– Într-un loc numit Ierusalim, zise în cele din urmă, noaptea se ridică o rază de lumină albastră, iar în lumina aceea sunt întemniţaţi peste nouă mii de oameni din poporul lui Savi. Nouă mii de evrei. Indiferent ce ar fi evreii…

Ada îl privi neînţelegător. Daeman pricepu că femeia încă nu auzise partea aceea a poveştii lor. Încet-încet, ei toţi reînvăţau arta minunată a spunerii poveştilor – umpleau serile luminate de lumânări şi cu altceva decât cu spălatul vaselor.

– Înainte ca războiul promis de Odiseu să ajungă aici, rosti el cu glas încet, dar hotărât, înainte de a nu mai avea de ales decât să lupt într-un conflict gigantic pe care nu-l înţeleg, o să mă duc să-i scot pe cei nouă mii de oameni din nenorocita aia de lumină albastră.

– Cum? întrebă Ada.

Daeman izbucni în râs. Era un râset natural, nepăsător, ceva ce învăţase în ultimele două luni.

– Să-mi bag picioarele dacă ştiu.

Se chinui să se scoale, îi îngădui Adei să-l ajute şi porniră unul lângă altul în sus pe deal, către Palatul Ardis. Unii discipoli aprindeau deja felinarele de pe masa de afară, deşi până la cină mai era încă o oră. În seara aceasta era rândul lui Daeman să dea o mână de ajutor în bucătărie şi încerca să-şi amintească felul de mâncare de care trebuia să se ocupe. Spera să fie vorba despre salată.

– Daeman?

Ada se oprise şi-l privea.

Se opri şi el şi-i întoarse uitătura, ştiind că tânăra îl va iubi pe Harman de-a pururi şi, cumva, simţindu-se fericit. Poate că de vină erau rănile şi oboseala, însă Daeman nu mai dorea să se culce cu toate femeile pe care le întâlnea. Desigur, îşi dădu el seama, după furtuna de meteori nici nu mai întâlnise multe femei necunoscute.

– Daeman, cum ai făcut? întrebă Ada.

– Ce să fac?

– Cum l-ai omorât pe Caliban?

– Nu sunt sigur că l-am omorât.

– Dar l-ai *bătut,* spuse ea cu glas aproape înverşunat. Cum?

– Am avut o armă secretă, răspunse Daeman şi înţelese adevărul cuvintelor sale chiar pe când le rostea.

– Poftim?

Umbrele serii erau prelungi şi catifelate pe panta acoperită de pajişte din jurul lor, cerul serii se întindea blând deasupra Palatului Ardis, însă Daeman putea zări nori negri ce se adunau pe orizontul dinapoia femeii.

– Mânia, rosti el în cele din urmă. Mânia.

65
Indiana. 1200 î.Hr.

Cam la trei săptămâni după începutul războiului ce va pune sfârşit tuturor războaielor – nu glumesc –, îmi folosesc medalionul de aur ca să mă TC pe cealaltă parte a planetei. Îi promisesem lui Nightenhelser că-l voi recupera şi-mi place să-mi respect făgăduielile atunci când pot.

Plecasem în toiul nopţii, potrivit orei Ilion-Olimp, părăsind o şedinţă care se desfăşura în unul dintre noile corturi antibombardament, în care Ahile se întâlneşte actualmente cu comandanţii săi care au supravieţuit, iar apoi mă TC pur şi simplu dintr-un moft – ştiind că în scurt timp toate aceste teleportări cuantice personale vor fi simple amintiri – şi am simţit un şoc când am ieşit pe o pantă ierboasă într-o dimineaţă însorită în America de Nord preistorică. Actualmente, în jurul Ilionului nu prea mai creşte multă iarbă, iar pe câmpiile însângerate de pe Marte nu creşte absolut deloc.

Cobor dealul spre pârâu, îl traversez şi mă îndrept către pădure, clipind repede din ochi faţă de lumina puternică a soarelui şi tăcerea relativă de aici. Nu există explozii, nici ţipete de oameni care mor, nu sunt zei care se teleportează în mijlocul violenţei de bărbaţi şi cai ce urlă. Vreme de aproape un minut, îmi fac griji despre eventualii indieni din jur, după care izbucnesc în râs. În zilele acestea nu mă fălesc cu o armură de impact şi nici nu mai am o Cuşmă a lui Hades magică, sau o brăţară de

metamorfozare, însă armura de bronz şi duraplast pe care o port a fost testată. Şi acum ştiu să-mi folosesc sabia de la brâu şi arcul de pe umăr. Bineînţeles, dacă mă întâlnesc cu Patrocle şi dacă el a reuşit să se înarmeze şi mai îmi păstrează ranchiună – şi care dintre eroii aceştia aheeni nu este ranchiunos? –, n-aş miza o sumă prea mare pe şansele mele.

La dracu'! Aşa cum îi place lui Ahile – sau poate centurionului Mep Ahoo? – să spună: „Cine n-are coaie, se-ndoaie."

– Nightenhelser! strig prin pădure. Keith!

În ciuda răcnetelor mele, am nevoie de o oră până să-l găsesc, iar atunci numai pentru că nimeresc fără să vreau peste un sat indian, într-o poiană la vreun kilometru de locul unde mă TC. Satul nu are corturi, ci doar colibe grosolane de ramuri îndoite, frunze şi brazde de iarbă. În centrul aşezării formate din şase wigwamuri arde un foc. Brusc, câini încep să latre, femeile strigă şi-şi iau copiii în braţe, iar şase indieni nord-americani masculi încordează arcuri primitive şi aţintesc săgeţi spre mine.

Îmi scot superbul arc de lemn de cedru, făurit manual de artizanii din îndepărtatul Argos, înstrunez superba mea săgeată croită manual dintr-o singură mişcare fluidă şi îndelung exersată şi o îndrept către ei, pregătit să-i săgetez pe toţi în ficaţi, în vreme ce prosteştile lor beţişoare ascuţite îmi vor ricoşa din armură. Doar dacă nu mă vor nimeri în faţă sau în ochi. Sau în gât. Sau…

Fostul scoliast Nightenhelser, îmbrăcat în aceleaşi piei de animale ca şi mai slăbănogii războinici indieni, se repede între noi şi strigă silabe la bărbaţi. Indienii îl privesc îmbufnaţi, totuşi coboară arcurile. Îl cobor şi eu pe al meu.

Nightenhelser se apropie încet de mine.

– Hockenberry, ce dracu' faci aici?

– Te salvez.

– Nu mişca, porunceşte el.

Latră alte silabe stranii către indieni, după care le spune în greaca veche:

– Şi vă rog să m-aşteptaţi înainte de a servi câinele la ţepuşă. Vin într-un minut.

Mă prinde de cot şi mă împinge înapoi spre pârâu, ieşind din raza vizuală a satului.

– Greaca veche? rostesc eu. Câine la ţepuşă?

Îmi răspunde doar la prima întrebare.

– Graiul lor este complex şi-mi vine greu să-l învăţ. Am descoperit că-i mai uşor să le predau greaca.

Încep să râd, dar cel mai mult pentru că-mi imaginez arheologii de peste trei, patru sau cinci mii de ani, care vor dezgropa acest sat preistoric al indienilor nord-americani din Indiana şi vor descoperi cioburi de ceramică pe care sunt gravate imagini greceşti din războiul troian.

– Ce-i? se încruntă Nightenhelser.

– Nimic.

Ne aşezăm pe nişte bolovani nu tocmai confortabili de pe celălalt mal al pârâului şi discutăm câteva minute.

– Cum merge războiul? se interesează Nightenhelser.

Observ că a mai slăbit. Pare sănătos şi fericit. Îmi dau seama că eu trebuie să arăt pe atât de obosit şi de murdar pe cât mă simt.

– Care război? replic. Avem unul complet nou.

Nightenhelser, care a fost mereu un tip taciturn, se mulţumeşte să arcuiască sprâncenele şi aşteaptă.

Îi povestesc câte ceva despre războiul războaielor, omiţând unele dintre lucrurile cele mai teribile. Nu vreau să izbucnesc în plâns, ori să încep să tremur în faţa vechiului meu camarad scoliast.

Nightenhelser ascultă un timp, după care întreabă:

– Faci mişto de mine?

– Nici vorbă! Aş inventa eu aşa ceva? *Aş putea* eu să inventez aşa ceva?

– Nu, ai dreptate, încuviinţează Nightenhelser. N-ai dovedit niciodată că ai avea imaginaţia pentru a născoci aşa ceva.

Clipesc la auzul cuvintelor lui, însă tac.

– Şi ce vrei să faci? mă întreabă.

Strâng din umeri.

– Să te salvez pe tine.

Nightenhelser chicoteşte.

– S-ar părea că mai degrabă tu ar trebui să fii salvat, nu eu. De ce m-aş întoarce la ceea ce tocmai mi-ai descris?

– Din curiozitate profesională? îi sugerez.

– Specialitatea mea a fost *Iliada,* spune Nightenhelser. Se pare că voi aţi lăsat-o cu mult, mult în urmă.

Clatină din cap şi-şi freacă obrajii:

– Cum poate cineva să asedieze Olimpul?

– Ahile şi Hector au găsit o cale, îi răspund. Trebuie să mă-ntorc. Vii cu mine? Nu-ţi pot promite că mă voi mai putea TC vreodată aici.

Scoliastul masiv scutură din cap.

– O să rămân aici.

– Îţi dai seama, spun eu apăsat, trecând în greacă, pentru eventualitatea în care engleza i-a mai ruginit, că aici nu eşti în siguranţă. Vreau să spun că nu eşti ferit de război. Dacă lucrurile merg prost, întregul Pământ va…

– Ştiu. Te-am ascultat. O să rămân aici.

Ne ridicăm amândoi. Ating medalionul TC, apoi cobor mâna.

– Ai o femeie, rostesc eu.

Nightenhelser strânge din umeri.

– Este adevărat, am făcut câteva şmecherii cu brăţara de metamorfozare, cu taserul şi celelalte jucărele. Am impresionat clanul. Sau cel puţin s-au prefăcut că sunt impresionaţi.

Surâde în stilul lui ironic:

– Thomas, ăsta-i un grup mic, iar ţara-i mare şi pustie. Cale de kilometri şi kilometri nimeni nu mai trăieşte pe-aici. Ei au nevoie de ADN nou în micul lor genom.

– Bine, du-te, îi spun şi-l bat pe umăr.

Ating din nou medalionul, după care îmi amintesc altceva:

– Dar unde ţi-e brăţara de metamorfozare? Şi bastonul taser?

– Le-a luat Patrocle.

Privesc instantaneu peste umăr şi pun mâna pe mânerul spadei.

– Nu te teme, a plecat de mult.

– Unde-a plecat?

– A zis că se-ntoarce la Ilion, să se alăture prietenului său, Ahile. După aceea m-a-ntrebat în ce direcţie este Ilionul. I-am arătat spre est. A pornit într-acolo… şi m-a lăsat în viaţă.

– Iisuse, şoptesc eu. Probabil că înoată acum prin Atlantic.

– Nu m-ar mira.

Nightenhelser întinde mâna şi i-o prind. Mi se pare straniu să strâng palma unui bărbat, după săptămânile intense de înşfăcări de antebraţe.

– La revedere, Hockenberry. Nu m-aştept să ne reîntâlnim.

– Probabil că nu. La revedere, Nightenhelser.

Degetele mele sunt pe medalionul TC, pregătite pentru a-i răsuci cadranul, când celălalt scoliast – fost scoliast – mă atinge

pe umăr.

– Hockenberry, rosteşte el, retrăgându-şi mâna iute ca nu cumva să se teleporteze accidental cu mine, Ilionul mai există?

– Oh, da. Ilionul mai există.

– Noi am ştiut mereu ce se va întâmpla. Nouă ani şi am ştiut mereu – cu o marjă mică de eroare – ce se va întâmpla în continuare. Ce va face nu-ştiu-care om sau zeu… Cine va muri şi când… Cine va trăi…

– Ştiu.

– Este unul dintre motivele pentru care trebuie să stau aici, cu ea, zice Nightenhelser şi mă priveşte în ochi. În fiecare oră, în fiecare zi, în fiecare dimineaţă. Nu ştiu ce se va întâmpla în continuare. Este minunat.

– Înţeleg, rostesc eu.

Şi înţeleg cu adevărat.

– Ştii ce se va întâmpla în continuare acolo? întreabă Nightenhelser. În noua ta lume?

– N-am habar, îi răspund.

Îmi dau seama că rânjesc larg, fericit şi probabil înspăimântător, că de pe chipul meu au dispărut acum toate semnele unui scoliast sau erudit civilizat.

– Dar va fi al naibii de interesant să aflu ce se va-ntâmpla în continuare.

Răsucesc medalionul TC şi dispar.

Nota traducătorului

Traducerea acestei cărţi s-a inspirat sau a folosit tălmăciri în limba română cuprinse în următoarele volume:

Biblia, Editura Institutului Biblic şi de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, Bucureşti, 1982

Homer – *Iliada,* Editura Minerva, Bucureşti, 1981

Homer – *Iliada,* Editura Univers, Bucureşti, 1985

Homer – *Odiseea,* Editura pentru Literatură, Bucureşti, 1963

Homer – *Odiseea,* Editura Univers, Bucureşti, 1979

Marcel Proust, *Captiva/Fugara,* Editura Leda, Cluj-Napoca, 2008

Marcel Proust, *În căutarea timpului pierdut,* Editura pentru Literatură Universală, Bucureşti, 1968

Robert Browning, *Versuri alese,* Editura Univers, Bucureşti, 1972

William Shakespeare, *Furtuna,* Editura Pandora-M, Târgovişte, 2004

William Shakespeare, *Hamlet,* Editura Pandora-M, Târgovişte, 1999

William Shakespeare, *Henric al IV-lea,* Editura Univers, Bucureşti, 1985

William Shakespeare, *Henric al V-lea,* Editura Pandora-M, Târgovişte, 2006

William Shakespeare, *Iuliu Cezar,* Editura de Stat pentru Literatură şi Artă, Bucureşti, 1955

William Shakespeare, *Regele Lear,* Editura Univers, Bucureşti, 1988

William Shakespeare, *Richard II,* Editura de Stat pentru Literatură şi Artă, Bucureşti, 1955

William Shakespeare, *Sonete şi poeme,* Editura Minerva, Bucureşti, 1974